

Giới thiệu [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên

Thể loại: truyện 12 chòm sao, học đường, hài hước, lãng mạn

Cuộc sống thanh bình bỗng dưng biến mất, cuộc sống xung vương đã tan biến. Thay vào đó là những rắc rối hết lần này lại đến lần khác khiến cho mọi thứ bị phá hỏng.

"Hắn chính là oan gia"

"Mẹ nó!! Sao hắn lại ở đây?...Sao lại là hàng xóm thế này?"

Sống chung với rắc rối, liệu rằng cuộc sống yên ổn sẽ quay trở lại?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngày đầu tuần

Vừa bước vào học kì đầu tiên của năm học mới không được bao lâu, tính ra thì mới chỉ có chưa đầy hai tháng nhưng đã hai sáng đầu tuần liên tiếp có bốn gương mặt nữ quá đỗi quen thuộc, cứ lặp đi lặp lại đứng trên sân khấu ở hội trường và lần nào cũng thật đọc to ba chữ - “Bản kiểm điểm”.

Đến thứ hai tuần này, vẫn một cảnh y chang, vẫn bốn con người đó lại cầm bốn Bản kiểm điểm, đứng giữa hội trường đọc lớn những gì có ở tờ giấy trong tay viết. Kì lạ là đã năm tuần liên tiếp họ bị phạt như thế này nhưng chưa một lần bốn người này phạm phải một lỗi nào đó như lần trước, lần nào lần nấy đều khác lạ, lý do vô cùng phong phú, quả là rất đúng với câu muốn thuơ nhặt nhèo cuối mỗi bản kiểm điểm: “Em hứa từ nay về sau không phạm lỗi này thêm một lần nào nữa.”

“Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Độc lập, Tự do, Hạnh phúc. Bản Kiểm điểm. Em tên là: Nhân Mã, học sinh lớp 11D2..” - Một bạn nữ với mái tóc tém ngang vai, đen nhánh, ánh mắt lấp láy tuy bây giờ rất đồngghiêm túc nhưng vẫn để lộ ra nửa phần tinh ranh, ma quỷ trong đó - “...Em rất hồ thẹn và thực lòng xin lỗi các thầy các cô, các bạn đồng học khi đã gây ra rắc rối này. Đặc biệt, em gửi lời xin lỗi chân thành nhất của mình đến thầy Nguyễn Văn Hạnh, giám thị nhà trường. Hôm đó, chỉ vì kĩ năng trèo tường kém cỏi của mình mà em đã bị thầy bắt được, do tính ương ngạnh em cũng đã cố bám trụ trên song chắn, rồi lại đột ngột buông tay, khiến thầy bị ngã và trẹo chân, bây giờ phải nằm viện. Em cảm thấy rất áy náy và bứt rứt vì sự cố này. Em xin hứa lần sau sẽ không còn tái diễn sự việc này. Em sẽ luyện tập để nâng cao khả năng trèo tường của mình, tuyệt đối sẽ bám trụ thật chắc song sắt và không để thầy bắt gặp. Em xin cảm ơn. Người làm đơn, ký tên...”

Toàn bộ học sinh trong hội trường không nhin được nên khi Nhân Mã vừa dứt lời thì tiếng cười trong hội trường ngày một lớn. Suốt mấy tuần nay, mỗi khi ai đó trong bốn người đọc xong một bản kiểm điểm là tình trạng này xuất hiện bởi cái sự “thành thật” quá mức trong mỗi bản kiểm điểm. Một số thầy cô giáo lại đồng loạt cau mày khó chịu, một số người thì nên cười đến nỗi khuôn mặt nùng bùng lên. Đáng chú ý là thầy Hiệu trưởng, thầy tuy cao tuổi nhưng ngày ngày vẫn đến trường, quan tâm đến mọi việc trong trường. Nhất là hai năm gần đây, kể từ lúc có bốn học sinh này nhập học, biết bao rắc rối cứ xảy ra không ngớt khiến tần suất xuất hiện ở trường của thầy cũng tăng lên đáng kể.

“..Chiều thứ bảy vừa qua sau khi trốn học, bùng tiết và bị thầy cô tóm tại trận, địa điểm là quán nét XX, cách trường gần trăm mét đi về phía bên phải, em đã cảm thấy vô cùng ân hận và áy náy, đồng thời cũng thấy xấu hổ với bản thân mình. Em xin hứa lần sau sẽ không tái diễn sự việc này hay vào net XX chơi thêm một lần nào nữa. Thay vào đó, em sẽ ráng tìm một quán net khác xa trường hơn để không gây ảnh hưởng đến tiếng tăm của trường. Đồng thời, em cũng xin gửi lời chân thành và sâu sắc đến thầy Nguyễn Văn Hạnh, giám thị nhà trường. Em xin hứa sẽ không lấy tên thầy để đặt tên nick Liên Minh nữa, em sẽ tìm một cái tên khác hay hơn. Em xin cảm ơn. Người làm đơn, Sư Tử, ký tên.”

Một bạn nữ khác lại đứng lên đọc thật to bản kiểm điểm của mình. Nhỏ có dáng người cao ráo, thanh mảnh, khuôn mặt lại thanh tú, tôi mắt đen láy hấp háy nét cười nhưng lại có tỏ ra nghiêm túc nên thật mắc người. Bản kiểm điểm thứ hai sau khi đọc xong cũng một lần nữa khiến toàn bộ hội trường rần rần tiếng cười, ai nấy đều cười nắc nẻ, xiên xiên vẹo vẹo tựa vào nhau để chống đỡ để khỏi bị khuỵu xuống. Nhiều học sinh còn ôm bụng từ nãy giờ, mãi chẳng thể ngưng cười. Còn các thầy cô thì mặt mũi càng trở nên xám ngoét, tối đen lại thêm một phần.

Hai nữ học sinh còn lại người thì đáng vẻ cao gầy, khuôn mặt lạnh đậm và có phần sắc sảo, người thì thấp hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn cong cong hình lưỡi liềm như đang cười, ngây thơ như một đứa trẻ. Hai người cũng tiếp nối đọc hết bản kiểm điểm của mình và tiếng cười cũng vì thế càng khiến tiếng cười thêm đậm, đến cả một số thầy cô ban nãy tuy đã hết sức gắng nhịn nhưng đến cuối cùng vẫn phải lén ở một góc cười cho thoải đáng.

Buổi lễ chào cờ đầu tuần kết thúc nhưng tiếng cười nói của vô số các học sinh vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm. Ai nấy đều đã quen với việc nghe bốn bản kiểm điểm của bốn nữ sinh này đầu tuần nên ít nhiều đã chuẩn bị tâm lý nhưng lần nào cũng đều không nhin được cười, coi việc nghe bốn bản kiểm điểm như một tiết mục hài kịch đầu tuần, cười thật sảng khoái.

“Các em nghỉ hay lắm sao hả mà cười???”

Ở trong phòng hiệu trưởng, Cụ Giải, Nhân Mã, Sư Tử và Bạch Dương bị gọi lên, đứng thành hàng ngay ngắn trước mặt thầy hiệu trưởng. Còn ở bên trái lại là thầy giám thị, người được nhắc cả họ cả tên nhiều nhất trong bản kiểm điểm của bốn người. Mặt mũi thầy giám thị xanh xanh tím tím lại còn đỏ đen lẫn lộn, dù thấy lúc này thầy tức giận thế nào.

“Các em năm nay cũng đã lớp 11 hết rồi, sao không động não một tý để viết cho tôi một bản kiểm điểm ra hồn vậy hả?!! Biết những bản kiểm điểm kia thành kịch bản hài kịch thì các em mới yên lòng hay sao!!!!!!” - Thầy giám thị càng ngày càng tức, giọng nói càng về sau càng lớn, “mura” từ miệng thầy cũng văng ra ngày một nhiều khiến cho bốn đứa nhàn nhàn.

“Thưa thầy, bản kiểm điểm của Cụ Giải vô cùng nghiêm túc, tuyệt đối đọc lên không gây lên một tiếng cười nào. Đây là một bản kiểm điểm tử tế rồi đấy ạ, thầy không thể nói là không có lấy một bản kiểm điểm tử tế..” - Nhân Mã đứng cảm lên tiếng phản bác, ánh mắt rất chi nghiêm túc khiến thầy giám thị phải giật mình không biết nói gì. Lúc sau, khi thầy định phản bác thì thầy hiệu trưởng bắt ngờ lên tiếng cắt ngang:

“Thôi, đừng tranh cãi nữa, thầy đi ra ngoài đi, những gì còn lại thì để tôi giải quyết, tôi có đôi điều muốn giảng dạy cho lũ trẻ.” - Vừa nói thầy hiệu trưởng vừa xoa hai bên thái dương, ánh mắt lộ rõ sự mệt mỏi nên thầy giám thị không còn biết nói gì nữa liền quay người bỏ đi.

Lúc đi ngang qua chỗ bốn đứa đứng để ra cửa, thầy giám thị để lộ một bên chân bị bó bột thành một cục to đùng rất lớn, nhìn sơ qua Nhân Mã đã biết là thành quả do mình gây

ra. Còn Bạch Dương và Sur Từ lại chỉ chú ý đến dáng vẻ chật vật khi lết đi ra ngoài của thầy, khuôn mặt nhăn nhó cùng ánh mắt lờm lờm ngượng của thầy đối với chúng nó, khiến hai đứa thấy buồn cười khôn tả nên phải gắng nhịn, tay người này bầu lên tay người kia thật đau để khỏi bật cười thành tiếng. Bóng dáng thầy giám thị vừa khuất thì Bạch Dương và Sur Từ đã không chịu nổi mà bật cười thành tiếng, còn Nhân Mã và Cự Giải thì thờ phào nhẹ nhõm như vừa trải qua một kiếp đại nạn.

“Mấy đứa cũng thật là.. chơi đùa, quậy phá đến chừng nào mới xong.. Phải chăng không muốn để cho ông già này nghỉ hưu, an dưỡng tuổi già hay sao?” - Thầy hiệu trưởng uy nghiêm phút chốc trở nên gần gũi, giọng nói trầm khàn lại đặc biệt ôn hoà - “Năm ngoái chơi đùa, quậy phá không biết bao nhiêu khiến ta phải dung túng cho mấy đứa một muốn chết mà năm nay lại tiếp tục.. Đến bao giờ mấy đứa mới có thể trưởng thành được đây hả?!”

Sur Từ cười tươi rồi chạy lại xoa xoa bóp bóp đôi vai già gầy gò của thầy, hiền lành ngoan hiền gọi một chữ: “Nội à ~”

“Cháu nội biết lỗi biết lỗi nhưng để tội cháu thêm năm nay và năm sau nữa thôi nha nha..” - Sur Từ bỗng chốc hoá thành con mèo nhỏ, nịnh hót đủ điều, hoá ra thầy hiệu trưởng là ông nội của Sur Từ, lại cực cưng chiều Sur Từ cùng tội nó nên hết lòng bao dung, che chở những lỗi lầm của bọn nó. Thảo nào mà bị đọc biết bao nhiêu bản kiểm điểm, mắc bao nhiêu lỗi như vậy bọn nó chỉ mới bị phạt nặng nhất là đình chỉ đám ba ngày mà thôi. - “Nội yên tâm. sau này ra trường tội con đảm bảo thành đạt sau rồi trở về báo hiếu nội. Nội sẽ cố năm đứa cháu gái cộng cả năm thằng cháu rể chăm sóc từ tóc cho đến răng luôn.. “

Sur Từ vừa dứt lời liền bật cười, ba đứa kia cũng xúm lại, tôi một câu, cô một câu, khiến bầu không khí râm ran không ngớt.

“Thôi thôi.. tôi biết ý các chị rồi. Cuối cùng vẫn là hành tôi thêm hai năm nữa mới tha cho ông già này mà.” - Thầy hiệu trưởng lúc này gần gũi nói cười, lại còn vuốt đầu bốn đứa chúng nó nhưng đột nhiên khựng lại hỏi - “Thế đứa cháu gái Thiên Bình ngoan ngoan của ta đâu rồi? Tội bay lại bỏ mặc nó trên lớp một mình hả?!”

Thầy hiệu trưởng nhú mày tỏ vẻ không bằng lòng.

“Oaaa... Sao nội lúc nào cũng Thiên Bình vậy?! Bọn cháu cũng ngoan lắm chứ bộ!” - Nhân Mã không chịu được mề neho nhưng rồi bị cốc một cái vào đầu đau điếng

“Tội bay mà ngoan ngoan, yên phận và hiền lành bằng một phần của con bé thì ta sống thêm trăm tuổi. Lần nào cũng là bốn đứa chúng bay gây chuyện rắc rối, thị phi.. Không biết bao giờ thì bay chín chắn, hiểu chuyện được như nó..” - Đoạn, thầy thờ dài - “Thôi thôi.. bốn đứa lên lớp đi nhanh lên, sắp hết tiết đầu bây giờ. Nhớ đừng để con bé Thiên Bình lui thủ một mình. Biết chưa?!”

“Dạ ~~~~~!!!! Tội con biết rồi~~~~~!” - Bốn đứa đồng thanh kéo dài giọng trả lời, âm thanh mềm oặt như nước nghe nổi hết cả da gà. Nói xong bốn đứa kính cẩn chào thầy rồi mới tươi cười rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Ngồi trong phòng nhìn bộ dạng bốn đứa nó xiên vẹo bá vai nhau tươi cười rời đi mà thầy cũng không nhịn được cười.

Vừa rời khỏi chưa được bao lâu thì trống hết tiết vang lên, vậy là bọn nó cuối cùng vẫn thông thả đi lên lớp. Suốt quãng đường cười nói vô tư như chuyện bán kiểm điểm kia không hề tồn tại, mọi người từ trong các lớp ủa ra ai cũng nhìn bọn nó cười cười, chỉ chỗ rồi còn có người sản lại vỗ vai, an ủi. Bởi vì bốn đứa tuy tính thích gây chuyện nhưng nói chung thì tính tình dễ chịu, cực kì hoà đồng nên bạn bè trong trường có tận một đồng, còn có các anh chị khoá trên, các em khoá dưới,.. nhiều không kể xiết.”Cự Giải!!! Cự Giải!!! Lớn chuyện rồi!!!”

Tiếng hét chói tai vọng lại từ phía sau khiến cho cả bốn đứa giật mình, bước chân khựng lại trong không trung. Bốn khuôn mặt thoáng hoài nghi, lại thêm bất ngờ nên quay lại phía sau nhìn, cũng là tìm kiếm chủ nhân của giọng nói oanh vàng này. Mãi đến vài phút sau, một bóng hình nữ sinh nhỏ bé, chật vật chen qua đám người đứng chật kín ở hành lang, chạy về phía bốn đứa. Đến nơi liền nắm chặt hai tay của Cự Giải để chống đỡ, gấp cả người lại thở gấp gấp, khuôn mặt đỏ hồng đầm đìa mồ hôi ở trên trán và hai bên thái dương.

“Có chuyện gì cứ từ từ nói.. Làm gì phải vội vã đến vậy chứ?!” - Cự Giải lắc đầu nhìn Lan Phương - một người bạn nữ khá thân thiết với bọn nó trong lớp. Nhưng lời Cự Giải vừa dứt thì Lan Phương càng lắc đầu quảy quảy, hơi thở càng thêm gấp gấp, sự sốt sắng, vội vã và chút gì đó lo lắng càng hằn thêm lên nét mặt, đôi mắt đen huyền và đôi tay run rẩy giữ chặt lấy Cự Giải.

“Thì.. Thiê... Thiên Bình!” - Lan Phương khó khăn lắm mới thốt được hai chữ rõ ràng.

Nghe xong tức khắc khuôn mặt của cả bốn người trở nên xám xịt, mây đen như bất ngờ xuất hiện và che đi nét tươi cười vừa đọng trên khuôn mặt của họ. Cự Giải bình tĩnh mở lời, nhưng bàn tay đang giữ chặt hơn cánh tay của Lan Phương khiến cô bạn đau nhói, trái ngược bộ mặt điềm đạm đang mang.

“Có chuyện gì?”

Cự Giải dứt lời thì Nhân Mã, Bạch Dương và Sur Từ đã vội vã nhảy vào hỏi han. Ba chiếc mồm lèng thoáng như không biết mệt mỏi, âm lượng tuy không lớn nhưng vẫn khiến cho người nghe đau đầu, khó chịu.

“Tội mầy im mồm không tao và lèch hàm cả ba đứa bây giờ.” - Cự Giải liếc mắt nhìn sang, sự lạnh lẽo, ròn rợn từ người cô tỏa ra khiến ba đứa im mồm, chỉ gật đầu ngoan ngoãn lui về đứng phía sau Cự Giải - “Cậu bình tĩnh nói cho mình biết những gì xảy ra đi. Nếu Thiên Bình gặp phải chuyện gì thì không xong đâu.”

Lan Phương gật gật ra chiều đã hiểu nhưng tâm trạng vẫn đang rất hốt hoảng lo lắng, nhất thời chưa lấy lại được bình tĩnh để kể lại sự việc từ đầu đến cuối nên chỉ cố gắng nói rõ ràng những chi tiết quan trọng:

“Thiên Bình bị mang đi.. giờ ra chơi.. nhờ Hạ An 10A4.. sân sau nhà thể chất...”

“Khốn khiếp!” - Cự Giải bực tức không kiềm chế được mà thốt lên, hai tay đang giữ lấy Lan Phương buông ra gấp gấp khiến đôi chân đang run rẩy của cô mất lực đỡ mà cả người trượt xuống sàn.

Rồi Cự Giải cầm đầu chạy đi trước. Nhân Mã lo lắng cho Lan Phương nên trước khi chạy theo Cự Giải còn cố nán lại, hỏi thăm, cảm ơn và nhờ người đưa Lan Phương xuống phòng y tế. Xong chuyện nhờ vội vã chạy theo bóng dáng ba người kia đã mất hút ở phía trước.

“Tháng này tính ra cũng đã ba lần rồi.. thật không hiểu nên khen hay chê Thiên Bình nữa.” - Sur Từ vừa cầm đầu chạy thực mạng vừa than vãn.

Kể từ cuộc thi “Nữ sinh thanh tú” của trường tổ chức vào cuối năm học trước, tức khi bọn nó mới học lớp mười, Thiên Bình sau khi đạt được giải Nhì thì liên tục nhận được thư tỏ tình, những món quà, lời mời hẹn rất chi phong phú của các nam sinh trong trường. Đồng thời còn có không ít người này sinh mâu thuẫn với bạn gái “cũ”, gây ra không ít rắc rối cho Thiên Bình. Diễn hình như những “cuộc gặp mặt” ở sâu sau, ở nhà vệ sinh.. không lấy gì làm tốt đẹp. Hồi mới đầu xảy ra những việc này cả năm người đều không mấy mấy may quan tâm nhưng sau một lần Thiên Bình đi “gặp mặt” trở về với hai bên mắt sưng đỏ lên, in hằn rõ năm ngón tay thanh mảnh cùng vài vết xước, quần áo xộc xệch, lấm lem bị mất vài cúc áo rồi còn những vết tím, đỏ khắp chân tay,... Nhìn chung là một bộ dáng khiến cả Cự Giải, Sur Từ, Bạch Dương và Nhân Mã nhìn vào không khỏi bàng hoàng và

phần nộ. Kể từ đó, bốn người quyết định luôn đi cùng Thiên Bình, tránh cho Thiên Bình tiếp xúc một mình với mấy người đó và tuyệt đối không để ai khi dễ, làm tổn thương đến Thiên Bình dù chỉ là một sợi tóc, một cái móng chân..

Nhưng cả bốn người thật không ngờ lần này bốn người bị phạt kỷ luật lại tạo một cơ hội cho những “bạn gái cũ” đó. Lần này là lần thứ ba Thiên Bình bị Hạ An đó gọi ra gặp mặt rồi. Vốn dĩ là có bốn người đó đi theo thì mục đích gặp nhau của con nhỏ đó sẽ bất thành, ai dè lần này nhờ lại vợ được cơ hội tốt đến thế. Còn có thể vào tận lớp bọn nó lôi Thiên Bình ra sân sau để hỏi đáp.

Thiên Bình cùng Lan Phương lên lớp sau khi buổi sinh hoạt đầu tuần bởi tuần này bốn con người kia lại bị mắc vào đồng rắc rối do bọn họ bày trò nghịch ngợm, mãi không chịu yên phận một chút

“Này Tiểu Bình, cậu nói xem.. có phải lần này bốn người định lập kỉ lục một năm học liên tục đứng đọc bản kiểm trong giờ Sinh hoạt đầu tuần đấy chứ? Như vậy thì thực sự sẽ được ghi danh vào lịch sử rồi đấy!!” - Lan Phương càng nói càng hào hứng, đôi mắt lấp lánh tràn đầy ngưỡng mộ khi tưởng tượng điều mình nói thành sự thật.

“Thôi mà....” - Thiên Bình không nhịn được mỉm cười, lắc đầu ngán ngẩm nhìn Lan Phương - “Cậu đừng làm bộ mặt như đối với thần tượng được không hả?! “Thành tích” như vậy mà cậu khen được sao?”

“Hi!!” - Lan Phương gãi đầu cười gượng gạo - “Tại mình không có gan như họ nên chỉ có thể ngưỡng mộ họ thôi chứ sao.. chả lẽ như vậy cậu cũng cảm?! Mình mà không nhát gan như này, bố mẹ lại dễ tính thì có khi mình đi đốt tường rồi cũng nên.”

Câu nói của Lan Phương khiến hai đứa không khỏi bật cười. Cứ vậy rôm rả nói chuyện và trở về lớp, kết thúc tiết đầu tiên trong tâm trạng vô cùng sáng khoái.

Ai ngờ... vừa đến giờ ra chơi thì rắc rối đã ập tới.

Hạ An vốn được mệnh danh là một trong mấy đứa con gái đầu gấu, nổi tiếng chanh chua trong trường, tính tình bình thường vốn khá dễ chịu nhưng khi nhỏ tức giận lại rất chi khó chịu và cực tính. Bề phái của nhỏ đa số toàn loại ăn chơi lêu lổng, suốt ngày bỏ tiết, lang thang khắp trường gây sự với mấy thành phần học sinh chăm ngoan trong trường.

“Áh!~” - cổ tay Thiên Bình bị Hạ An cầm chặt, đau đớn khiến cô như phát khóc. Vai bị nhỏ quăng mạnh, đập vào bức tường phía. Con đau buột giá gấp ngàn lần khi này khiến Thiên Bình không nhịn được mà nhỏ vài giọt nước mắt ở khóe mi - “Điên hả?! Mày nghĩ mày làm cái trò gì hả?”

Hạ An bị Thiên Bình không thương tiếc chửi thẳng vào mặt trước mặt đồng bạn thì khó chịu nhần mày, nhỏ không chút do dự vung một cái tát hướng về khuôn mặt đang ngơ ngác mà tức giận không hiểu chuyện gì. Nhưng Thiên Bình vốn đã được Cụ Giải đào tạo qua một số chiêu cơ bản để phòng thân nên dễ dàng tránh được cái tát đó của Hạ An. “Chỉ cũng khá đấy chứ.” - Hạ An cười khinh một cái lạnh tóc gáy, ánh mắt tràn đầy sự khinh thường chiếu lên bộ dáng rúm ró chút sợ hãi của Thiên Bình đang dính sát sạt vào bờ tường, chiếc áo sơ mi trắng của Thiên Bình cũng vì thế mà bị bẩn không ít bởi đám rêu phong trên bức tường.

Hạ An dứt lời liền tiếp tục tiến lại một cách vội vã, cánh tay giơ ngang quá đầu muốn hạ một cái tát tiếp theo vào bên má kia của Thiên Bình. Lần này không may mắn như vừa này, tốc độ của Hạ An quá nhanh nên khiến cho Thiên Bình chưa kịp phòng bị gì. Bên tai chỉ thoáng nghe một tiếng gió thổi một cái thì tầm mắt liền trực tiếp tối sầm lại. Một bên má hứng trọn cái tát đau rát của nhỏ, lực tay cũng quá lớn nên cả thân hình mỏng manh của Thiên Bình ngã ra sàn, mái tóc dài loà xoà che kín khuôn mặt.

Ánh mắt Hạ An loé lên tia nhìn đầy thoả mãn trước hình ảnh thảm hại của Thiên Bình ở dưới đất, miệng không tự chủ được nở nụ cười đầy trào phúng và khinh thường. Nhưng như vậy nhỏ chưa thấy thoả mãn trong lòng. Hạ An tiếp tục tiến sát đến Thiên Bình, hung hăng giật mái tóc dài của Thiên Bình về phía sau khiến Thiên Bình cảm giác như da đầu của mình đang bong tróc hết ra, hai mắt không kim được ứa ra nước mắt, cô cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Con ranh như chị mà dám đụng vào người yêu của tôi sao?! Thật là quá sức ảo tưởng.” - Nói xong bàn tay còn lại của nhỏ lại vung lên, muốn đánh cho Thiên Bình thật nhiều thật nhiều phát nữa mới hả dạ.

Nhưng Cụ Giải nhanh chóng xuất hiện, cô chen vào giữa Hạ An và Thiên Bình, cánh tay đồng thời giơ lên chặn ngang bàn tay của nhỏ, cổ tay của nhỏ cũng bị Cụ Giải dùng sức siết chặt, sau đó Cụ Giải mạnh mẽ hất sang, tiện chân đá một cái thật mạnh vào bụng nhỏ. Hạ An cảm giác hết sức đau đớn, không nhịn được mà bất buộc buông cánh tay đang giữ chặt tóc của Thiên Bình và loạng choạng ngã về phía sau, thật may là còn có mấy người nhỏ dẫn theo đang tay ra đỡ, không thì nhỏ cũng sẽ ngã sòng soài ra đất như Thiên Bình hiện giờ.

Cụ Giải lạnh lùng quay ngoắt về phía sau, đỡ Thiên Bình đứng dậy. Ánh mắt cô càng trở nên lạnh lẽo hơn khi thấy một bên má Thiên Bình sưng đỏ lên, hình ảnh năm ngón tay mảnh khảnh in hằn lên mặt rất chói mắt. Bạch Dương, Sư Tử và Nhân Mã vừa lúc chạy đến, nhìn thấy tình trạng thảm hại của Thiên Bình thì không nén nổi đau lòng và tức giận, xúm lại hỏi thăm Thiên Bình, cẩn thận phui bụi trên quần áo của cô.

“Lùi lại.” - Cụ Giải lạnh lùng nói rồi ấn Thiên Bình về phía sau lưng, như muốn chắn ở phía trước bảo vệ cho cô.

Hạ An nhìn Cụ Giải tiến đến ngày một gần, ánh mắt sắc lạnh như dao nhìn thẳng vào người nhỏ khiến nhỏ có chút sợ hãi lùi về phía sau.

“Chát.” - Không một chút gì báo trước, cánh tay của Cụ Giải vung lên không trung nhanh như gió và đáp trả cho Hạ An một cái tát đau đớn.

Cái tát của Cụ Giải vốn rất đặc biệt, cô không sử dụng lòng bàn tay mà thay vào đó là dùng mu bàn tay mạnh mẽ tát một cái, tạo một mảng đỏ rực trên má của Hạ An, nhìn còn đau hơn là cái tát in hằn năm ngón tay của nhỏ.

“Con ranh khôn khiếp.. Dám đụng vào em gái tao hả?” - Nói rồi Cụ Giải liên tục tát vào bên má còn lại của nhỏ, chỉ đánh vào bên má còn lại, khiến cho một bên mặt nhỏ nhanh chóng đỏ rực lên và sưng tấy.

“Tao nói cho mày biết, nếu còn đụng vào nó một lần nữa thì tao không để mày yên đâu!” - Cụ Giải chỉ vào Thiên Bình và cảnh cáo Hạ An. Sau đó thì Cụ Giải còn bỏ sung - “Cả ba đứa này nữa.. chỉ cần mày đụng vào một trong số tụi nó, tao tuyệt đối không dung tha. Mày đánh một, tao trả gấp mười, gấp vạn.”

Năm người định cứ thế giải quyết êm đẹp mà bỏ đi nhưng không ngờ vừa xoay lưng thì tiếng gầm phẫn uất đầy tức giận của Hạ An truyền đến, đôi mắt nhỏ hằn lên những tia máu bên trong, cả thân người run rẩy không chịu một chút thiệt thòi. - “Tụi mày còn đứng đó!! Đánh bọn nó cho tao!!” - Hạ An chỉ tay về phía năm người, ra lệnh cho đám người phía sau lưng.

Giữa hai bên đột nhiên xảy ra tranh đấu kịch liệt. Gần chục người lao vào nhau xô đẩy, cục diện nhất thời trở nên hỗn loạn. Chỉ có mình Thiên Bình đứng ở bên ngoài nhìn mọi người bởi căn bản cô không hề giỏi việc đánh nhau này, tuy cô biết vài chiêu phòng thân nhưng như vậy không đủ dùng, có xông vào cũng chỉ làm mọi thứ thêm rắc rối và khiến cho mọi người thêm vướng chân vướng tay.

Vài phút sau lũ người kia cùng Hạ An nằm rạp ra đất quần quai, quần áo xộc xệch, bẩn thỉu, vài chỗ còn xước xước mà rách ra, đầu tóc rối bù và trên người còn vài nền bị bầm tím, chảy máu. Một bên má của Cự Giải tặng một cái tát đầu tiên vẫn còn đỏ lừ một mảng lớn, nhưng bên còn lại thì sau khi bị Cự Giải tặng chục cái tát thì còn cả Bạch Dương, Sư Tử, Nhân Mã nhắm vào tát thì vết sưng càng lớn hơn, khuôn mặt vốn ưa nhìn trở nên méo mó, xấu xí.

“An phận đi!”

Cự Giải nở nụ cười trào phúng và khinh thường như cái cách Hạ An vừa nhìn Thiên Bình cười, trong đuôi mắt nét cười càng thêm đậm.

Cuộc sống là vậy, vốn dĩ là một thế sự suy chuyển không ngừng. Chỉ vài phút trước, Hạ An đứng nghênh ngang trước mắt bọn nó ra tay đánh Thiên Bình không chút thương tiếc, đáng về ngông cuồng. Nhưng rồi chỉ loáng sau, Cự Giải đứng trên đầu nhỏ, nghênh ngang nở nụ cười giễu cợt đầy khinh bỉ, ánh mắt nhìn nhỏ không hề che dấu mà nét coi thường và ghê tởm càng lộ rõ.

“Hãy rút ra một bài học thích đáng từ chuyện này.”

Để lại một câu đó, cả năm người kéo nhau bỏ đi. Năm tám lưng thẳng tắp trong màu trắng tinh của chiếc sơ mi đồng phục càng thêm nổi bật trong ánh nắng vàng ruộm ở sân trường. Hình ảnh đó vừa đẹp nhưng cũng vừa chói mắt lạ thường. Một sự thuần khiết mà rực rỡ khiến người ta không nhìn được mà cứ nhìn mãi theo bóng lưng của họ.

Năm người song song bước ra khỏi cổng trường, bác bảo vệ nhìn thấy cũng chỉ mắt nhắm mắt mở bỏ qua, coi đó chỉ như sự việc ngày hôm qua lặp lại, quá đỗi quen thuộc. Vậy là một ngày đầu tuần của bọn nó đã kết thúc khi tiếng trống rộn rã bắt đầu vào tiết hai vang lên, một ngày đi học dài một tiếng - kết thúc!

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đã lâu không gặp

Cự Giải tức giận kéo theo bốn người Thiên Bình, Nhân Mã, Bạch Dương và cả Sư Tử trở về ngôi biệt thự hai tầng mà năm người đang sống chung. Lúc đi dừng dừng lừa giận, vội vã đến mức quên cả lấy cặp trên lớp nên chỉ biết nhờ Lan Phương sau khi tan học thì rẽ qua, mang cặp về cho họ.

“Bốn đứa. Ngồi xuống.”

Cự Giải lạnh lùng chỉ vào chiếc sofa trắng rất lớn giữa phòng khách rồi đi vào bếp tu sạch một cốc nước lạnh để hạ giận.

“Nói đi. Chị phải nói với mấy bao lần nữa thì mấy mới đề cao cảnh giác, không đi theo lũ người ngu ngốc kia vậy hả?!” - Cự Giải ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh, trừng mắt nhìn Thiên Bình hời tội.

Thiên Bình đối lại thì ngoan ngoãn, chỉ biết cúi gằm mặt không nói gì. Cô biết hành động thiếu sót lần này của mình khiến Cự Giải gặp nhiều rắc rối và khiến cô tức giận.

“Em xin lỗi!” - Thiên Bình ừm khua trả lời, giọng nói nghèn nghẹn như muốn bật khóc.

“Lần nào cũng thế, chỉ biết nói xin lỗi thôi là sao?!” - Cự Giải khó chịu nhíu mày - “Chị nói cho mấy biết, nếu lần sau còn xảy ra chuyện tương tự thì đừng hòng thoát tội dễ dàng như vậy. Mấy sẽ phải hối hận đến già.”

“Ừm. em biết rồi.” - Thấy tâm trạng Cự Giải hòa nhã không ít bởi giọt nước mắt của mình, lại có ý tha tội nên Thiên Bình đặc biệt ngoan ngoãn, gật đầu liên tiếp như gà mổ thóc.

“Đừng vội mừng. Mấy còn chưa biết chị mấy xử lý mấy thế nào đâu. Liệu hồn đấy!” - Cự Giải lạnh lùng hừ lạnh, liếc nhìn Thiên Bình đầy cảnh cáo.

Sau rồi Cự Giải lấy hộp cứu thương ra, bắt đầu sơ cứu, tra thuốc cho Thiên Bình. Bên má của cô bị tát một lực không nhỏ, bây giờ đang sưng đỏ nên Cự Giải phải bôi thuốc mỡ vào vết thương. Động tác rất nhẹ nhàng, dùng bông thấm chấm một ít thuốc, xoa đều lên mặt vết thương. Rồi Cự Giải còn băng bó mấy vết thương, trầy xước cho tụi Nhân Mã, Bạch Dương và Sư Tử do vụ ẩu đả với Hạ An gây ra. Đáng về dịu dàng của Cự Giải lúc này khác hẳn với lúc nổi giận với bọn Hạ An ban chiều, thực sự giống một người chị cả trong gia đình đang chăm sóc lũ em quậy phá vừa đi gây sự ở bên ngoài và trở về.

Bạch Dương và Sư Tử nhìn lại cảnh này thì không kim được lòng quay sang nhìn nhau và nén cười, hai người đồng thời nhớ về một kỉ niệm rất xa rồi. Từ đấy đến nay cũng đã một năm rồi. Mà cũng không chỉ mình hai người, cả Nhân Mã và Thiên Bình cũng không kim được mà hồi tưởng lại.

Một năm trước, khi cả năm người mới bước vào Phổ thông - khi ấy cả năm người đối với nhau vẫn chỉ là những kẻ xa lạ và không hề hay biết một tí gì về đối phương. Nhưng một sự việc xảy ra vào ngày khai giảng đầu tiên của năm học cấp ba ở bên xe buýt gần trường đã gắn kết năm người họ lại với nhau, trở thành một nhóm thân thiết hơn cả chị em ruột, đi đâu cũng có nhau.

Lúc ấy, Bạch Dương và Sư Tử vốn là bạn từ cấp hai nhưng chỉ đơn thuần là quen biết xã giao giữa những người bạn học cùng khối, hai lớp cách nhau mỗi một bức tường. Còn Nhân Mã, Cự Giải và Thiên Bình thì thực sự chỉ là người xa lạ, mỗi một thông tin nhỏ cũng không có gì liên kết. Hôm đó là một ngày trời thu mát mẻ, ánh nắng chan hoà, chim ca nháy múa. Thật không biết ông trời rui rỉ thế nào mà cả năm người cùng đi học muộn, ai nấy đều chạy nhanh như gió để có thể kịp lễ Khai giảng, rồi chen chúc nhau trên cùng một tuyến xe buýt.

Thiên Bình nhớ người nên khi xe vừa dừng lại thì nhanh chóng chui xuống trước, ai dè, do bước quá nhanh, cô đâm sầm vào một toán thanh niên đang đi trên đường.

“Tôi xin lỗi. Thực sự xin lỗi!” - Thiên Bình hốt hoảng xin lỗi rồi vội vã bỏ chạy về phía trường mà chưa kịp nhìn qua khuôn mặt của mấy người thanh niên mình đâm phải.

Đột nhiên, cánh tay của Thiên Bình bị một trong số những thanh niên kia giữ chặt, cô yếu thế chẳng thể giằng ra nổi, chỉ biết lên tiếng chất vấn và nhìn họ bằng ánh mắt khó chịu. Toàn một lũ lông nhông tóc nhuộm tóc xanh đỏ rất chói mắt, trên mặt còn bầm rất nhiều khuyên với hình thù kì dị, cánh tay xăm trổ toàn những hình quái thai ghê rợn. Lời nói trên đầu, chọc ghẹo mà bọn chúng nói ra khiến Thiên Bình run sợ, vô thức lùi về phía sau tránh né. Toàn những lời nói biến thái, kinh tởm như trong mấy bộ phim truyền hình.

Bạch Dương và Sư Tử, Nhân Mã cùng lúc đẩy xuống xe, nhìn thấy cảnh bất bình trước mắt thì không nhịn nổi dâng dâng lòng hiệp nghĩa, xông vào che chắn cho Thiên Bình. Hai bên cãi cọ, miệng lưỡi của ba đứa con gái quả không tầm thường, liếng thoắng toàn những lời bình thường nhưng ngôn từ sắc như lưỡi dao khiến lũ thanh niên khó chịu, dẫn đến gây gỗ ngay ở bên xe, không phân biệt trai gái mà ra tay.

Và đến đó, Cự Giải xuất hiện như một vị thần. Cô xông vào và chỉ trong một loáng đã dẹp loạn thành công, khiến lũ thanh niên nằm rạp dưới đất ôm chân tay, ôm bụng...

Ngay lần gặp đầu tiên, năm đứa đã quen nhau như vậy, trong một cuộc ẩu đả nực cười ở bên xe buýt. Thiên Bình thì khiến cả bọn muốn bảo vệ, chờ che bởi đáng vẻ ngoan ngoãn, hiền lành. Còn Cự Giải khiến cả bọn thần tượng ghê gớm vì tính tình ngay thẳng, mạnh mẽ nổi bật, làm người khác cảm thấy ảm áp nên sinh ý nghĩ muốn dựa dẫm.

Cự Giải sau này còn được cả bọn tôn làm “đại ca”. Cả lũ năm người còn làm buổi kết nghĩa chị em với đất trời và cái bóng đèn trong thư viện làm chứng vào một hôm cúp tiết, sau đó còn bị thầy giám thị bắt quả tang thấp nhang cầu khẩn trong thư viện, vậy là cả buổi chiều phải tham gia đàm đạo. Từ đó thầy giám thị cũng đối xử với bọn nó đặc biệt “quan tâm”.

Bạch Dương, Sư Tử sau đây gọi Cự Giải là “unnie”* còn Thiên Bình gọi là “chị” như bình thường, tình cảm còn thân thiết hơn cả chị em ruột thịt. Riêng mình Nhân Mã thì bái Cự Giải làm “sư phụ” để Giải truyền cho mấy môn võ rồi cả nghệ thuật mắng chửi người đã trở thành lão luyện. Nhưng thi thoảng, Mã và Giải còn điên điên khùng khùng gọi nhau là “anh-em” ngọt xớt khiến người nghe đều nổi da gà. Cơ mà ngoài như vậy, Bạch Dương và Thiên Bình còn một tình cảm chị em thâm kín khác, ngọt xớt không kém cạnh gì với Mã Giải. Sư Tử và Bạch Dương thì phát triển một tình bạn thân thiết vượt mức bình thường.

*Unnie trong tiếng Hàn nghĩa là chị gái, dùng với con gái-con gái.

Ở một nơi khác phía bên kia thành phố, tiếp giáp với vùng ngoại ô thanh bình, thơ mộng. Hạ An tức giận từ trên xe bước xuống, nhỏ đã không nhìn được những ủy khuất hôm nay phải chịu đựng nên vừa vào nhà đã bật khóc nức nở ầm ỹ. Nhỏ chạy lên một mạch lên tầng hai, không nói không rằng mở cửa chạy vào bên trong. Tiếng nhạc xập xình, nhức từ bên trong nhất thời truyền vào hai tai khiến đầu óc nhỏ choáng váng.

“Anh!~~” - Hạ An chạy lại phía một chàng trai đang ngồi trên chiếc ghế xoay gần bàn học, ôm chặt lấy người anh bật khóc như điên, nước mắt chảy đầm đìa - “Anh phải lấy lại công bằng cho em, phải giúp em gái anh báo thù.. Huhuuu... Hôm nay em gái anh bị người ta đánh vỗ cùng thê thảm, lại còn bị đe dọa nữa... Huhuuuu... Em đau đến mức không muốn sống nữa...Huhuuu..”

“Ừ” - Chàng trai đó vẫn chăm chú nhìn vào quyển sách trên tay, một cái liếc mắt nhìn qua cũng không có - “Không sống thì tự tử đi. Đổ tiền của bố mẹ mày. Mày thấy tao có quan tâm không?”

“Anh!!!!” - Hạ An hét lên tức giận nhưng nhìn thấy thái độ cực lạnh của người trước mặt thì không thể nói gì, quả thật trên mặt anh không có lấy một tẹo biểu cảm quan tâm. Vậy là nhỏ quay sang nhìn một người con trai khác đang ngồi trên giường từ nãy đến giờ cười khúc khích bởi màn kịch do nhỏ diễn nãy giờ. Nhỏ nhào vào lòng anh đánh - “Đều là tại anh.. tại anh hết!! Hạ Vũ đáng chết.. Rõ ràng anh bảo lũ người kia rất được việc.. Ai biết đâu được lại ăn hại đến thế, khiến em bị đánh bầm dập thế này.. không biết đâu!! Em bắt đền.. Huhuuu...”

Nhỏ Hạ An càng khóc càng lớn, ất cả tiếng nhạc sàn rộn ràng như pháo nổ trong phòng, vừa khóc vừa chỉ vào hai bên má bị tát đến sưng đỏ.

Hạ Vũ nhìn một bên má sưng húp của em gái thì không kim được câu mày, nét cười tan biến trong giây lát. Hết nhìn bên này rồi lại nhìn sang bên kia, khuôn mặt Hạ Vũ càng lạnh, đánh lại, tối sầm

“Yét. Mày qua đây cho tao. Nhìn một cái thôi.” - Ngừ khí nghiêm túc đến dọa người của Hạ Vũ khiến Thiên Yết không khỏi nhản mặt.

“Em gái của mày chứ có phải em tao đâu mà tao phải lo.. dù sao thì nó quen tao cũng chỉ vì tao với mày là bạn.” - Dẫu nói vậy nhưng Thiên Yết vẫn miễn cưỡng đứng dậy, đặt cuốn sách lên mặt bàn rồi từng bước tiến lại gần.

Bóng đèn tuýp trắng hắt lên khuôn mặt Hạ An khiến vết thương trên mặt nhỏ nhìn càng thêm thương tâm. Hai vệt nước đọng lại trên khóe mắt chưa lau hết, lại còn cả đôi mắt phủ một lớp sương mỏng.

Chỉ mới liếc qua khuôn mặt đang ngẩng lên của Hạ An mà Thiên Yết không khỏi giật mình. Cậu từ trên cao cầm lấy cằm của nhỏ, kéo lại gần phía mình hơn nữa, mặt cũng phớt hơ phớt lạnh nhìn hai bên má của nhỏ thêm rõ ràng.

Lâu lắm rồi cậu mới có thể nhìn thấy vết tát này một lần nữa, khiến cậu thật nhớ những “ki niệm” ngày xưa. Tâm trạng vui vui lạ thường, cậu nở nụ cười lạnh, ma mĩnh mà quý dì.

“Ai tát?” - Thiên Yết hỏi bằng giọng nói vô cùng thích thú - “Có phải một con nhỏ cao ráo, ánh mắt sắc sảo, lạnh lùng, lời nói cay độc, tóc buộc dài buộc phía sau không?”

“Đúng. đúng!! Chị ta tên Cự Giải..” - Qua lời kể của Thiên Yết, hình ảnh Cự Giải ngênh ngang đứng trước mặt nhỏ lại ùa về khiến Hạ An rùng mình. Nhỏ gật đầu lia lịa - “Anh.. Anh sẽ trả thù cho em chứ?!” “Ha!” - Thiên Yết bật cười - “Yên tâm, vụ này tao sẽ trả cho mày.” - Buồng cánh tay đang giữ cằm của nhỏ ra - “Dù sao tao với con nhỏ đánh mày cũng là người quen. Nợ cũ nợ mới.. lần này sẽ trả hết..”

Ba ngày sau cuộc sống của Thiên Bình vô cùng đơn giản mà trôi qua. Vụ rắc rối của Hạ An yên tĩnh như thể chưa từng tồn tại, bọn nó còn đọc được trên diễn đàn trường là ngay sau hôm xảy ra chuyện nhỏ đã chuyển trường, rất vội vàng. Nghe đâu, đây là một trường tư khá nổi tiếng dành cho con nhà giàu cách xa trường này.

“Thoái mái ghê cơ.. em vẫn luôn muốn một cuộc sống thanh bình như này.” - Bạch Dương cười tươi rồi rồi vừa đi vừa nhắm mắt lại, thật khê khàng cảm nhận từng chút nắng, chút gió trong không gian.

“Hãy nắm lấy tay em.. đừng để em với con mắt mù lòa này một mình rồi đâm vào cột điện.” - Bạch Dương khua khoáng cánh tay trong không trung rồi nắm lấy tay của ai đó, cô khẽ ti hí nhìn, hóa ra là Sư Tử - “Hihi.. bạn yêu..” - Nói rồi cô nhảy đến sát Sư Tử và nhắm mắt lại mà đi.

“Không sợ đâm vào cột điện sao mà nhắm mắt đi trên đường” - Sư Tử tức giận trách mắng nhưng hai tay vẫn giữ lấy cổ tay và vai của Bạch Dương, cẩn thận dẫn đi từng bước một, thi thoảng còn lên tiếng nhắc nhở. Tư thế đó như gà mẹ bảo vệ gà con. Còn Bạch Dương sau khi bị trách mắng vẫn không chịu mở mắt, cứ thế mà đi về phía trước.

Đột nhiên, Bạch Dương đâm sầm vào một thứ ở trước mặt. Cảm giác vật này sừng sững, cao cao như một thân cây nhưng đặc biệt ảm ảm, mềm mại, không có khô khan cứng nhắc quen thuộc như mọi lần cô đâm phải. Vậy là cô tò mò mở mắt ra, tí hí nhìn trước mặt. Đập vào mắt là một chàng trai không tồi, rất đẹp trai, khuôn mặt trắng bóc, thanh tú

hơn cả con gái, làn da mịn màng còn hơn cả cô. Dáng người cao ráo, thanh mảnh mà có chút gầy gầy, đứng trên cô tận gần cái đầu.

“Xin lỗi.” - Thấy đáng về có chút không vui, đôi mắt như sẫm lại, xoay vào khuôn mặt cô nhìn chăm chú của cậu ta Bạch Dương liền giật nảy mình, vội vàng xin lỗi.

Nghe xong cậu ta cùng người bạn bên cạnh bỏ đi trước, không có chút doái hoài gì, miệng cũng chả nói một lời nào. Nhìn tấm lưng cao ngạo của hai người kia khi bỏ đi Bạch Dương không nhận được giãi chân bình bịch xuống đất để phát tiết.

“Tên khốn khiếp!!!! Tùang người ta hiền mà dám bắt nạt!!!! Đồ chánh chọc!!!!!!”

Nhìn cái miệng cứ liên hồi chửi bới, nguyên rủa của Bạch Dương mà bốn người kia bật cười.

“Tại mày đâm vào người ta trước lại còn..” - Cự Giải không chịu nổi lên tiếng làm rõ.

“Nhưng cậu ta như băng đá ý!! Rõ ràng là em đã xin lỗi rồi mà cứ đâm đâm nhìn, lại còn không nói một câu nào.. Thái độ thật dễ ghét!!!” - Bạch Dương chu môi lên phản bác - “Con trai con đũa gì mà chả có chút dịu dàng. Ít ra cũng phải nói là “Minh không sao đâu” hoặc mỉm cười một cái. Đằng này lại nồng nặc ám khí như em giết cậu ta không bằng..”

“Đúng đúng!!!” - Nhân Mã không nhận được hồ hời đồng tình - “Đây gọi là đã “thụ”* còn ra về..”

*Thụ: trong quan hệ nam nam (gay), công là người nằm trên (chủ động) và thụ là người nằm dưới (bị động).”Thụ?!” - Bạch Dương và Sur Từ, Thiên Bình ngơ ngác hỏi lại.

“Chà đúng.. nhìn cái mặt xinh hơn hoa, da trắng hơn sứ lại còn đáng người như gió thổi bay của cậu ta thì nhìn đã biết là thụ!! Trăm phần trăm luôn!!! Miễn bàn cãi!!!” - Nhân Mã hùng hồn phân tích và kết luận, cuối cùng thì cũng khiến mọi người gật gù đồng tình.

Thoáng cái, khi đến trường, bọn nó nhìn thấy cảnh tượng trăm năm có một. Hai hàng dài toàn nữ sinh thanh lịch, quần quần áo áo gọn gàng, mặt mày còn trang điểm nhẹ nhàng đứng ở hai bên cổng trường như chờ đợi đoàn đại biểu, khách quý nào đó vào thăm trường.

“Bạn ơi!! Cho hỏi là có chuyện gì vậy?” - Thiên Bình tò mò khều vai một bạn nữ gần đấy - “Sao mọi người lại đứng ở đây thế n..”

Chưa kịp nói hết câu, Thiên Bình không chỉ một bạn gái đó mà còn cả những bạn đứng gần đó ném qua một ánh mắt vô cùng khinh thường.

“Làm ơn đi.. Bạn là người rùng, mù thông tin đấy hả? Đến hôm nay là ngày gì cũng không biết.. Haizz~” - Bạn A liếc mắt nhìn qua tỏ vẻ chán nản.

“Nói cho mà biết. Hôm nay là ngày đón học sinh mới.. biết chưa?!” - Bạn B đứng bên cạnh nhanh nhẩu chen vào - “Theo thông tin đáng tin cậy lấy được từ phòng giáo vụ thì lần này có tận năm người, đều là trai đẹp hần hoi.”

Mấy cô bạn bên cạnh gật đầu lia lịa đồng tình, ánh mắt mắt lên mơ mộng. Rồi một đoạn hú hét ỉnh ỏi, các bạn đó như hổ đói, đồng loạt chạy về phía bên kia khiến Cự Giải và bốn người không thể không thờ dài và có chút coi thường.

“Bọn họ thật làm mất mặt phái nữ của chúng ta quá!” - Nhân Mã cảm thán.

“Sức mạnh của sắc đẹp thời nay khiến người ta thật giết mình.” - Sur Từ thì lắc đầu ngám ngẫm.

Đi thêm một quãng nữa, rời khỏi chốn thị phi nhốn nháo trước cổng trường, Bạch Dương lên tiếng, giọng nói ào ạt vô cùng:

“Sắc đẹp bây giờ thật có giá. Có mỗi chuyển trường mà cũng khiến người ta nhiệt liệt chào đón, còn hơn cả vua Hùng sống dậy.” - Đến đây giọng Bạch Dương càng thêm nghiêm túc - “Mọi người nghĩ xem.. có phải từ bây giờ chúng ta nên chuẩn bị tiền trước không? Biết đâu mấy năm nữa phẫu thuật thẩm mỹ thành xu hướng của thế giới thì sao?!”

“Cốp!” - Cự Giải đánh một cái thật đau điếng lên đỉnh đầu khiến Bạch Dương muốn khóc - “Con dờ hơi, điên nó vừa vừa thôi.”

“Đồ thiếu muối.. ple ple.” - Sur Từ, Nhân Mã và cả Thiên Bình cũng hùa vào trêu đùa Bạch Dương khiến cô khó chịu phản bác lại.

Cả bọn cứ vậy mà riu rít, râm ran đến cả khi vào lớp.

Hai tiết đầu trôi qua nhanh chóng, đột nhiên, cô Như - giáo viên chủ nhiệm lớp nó bước vào lớp.

“Cả lớp.. Đứng!” - Cự Giải thân là lớp trưởng, thấy cô bước vào liền vội vàng hô các bạn chào cô.

“Thưa thầy.. cho tôi xin của lớp ít phút.” - Cô Như vội vàng xin phép thầy Hóa rồi mới quay sang nói với bọn nó - “Cả lớp ngồi đi. Qua kì thi đầu năm, lớp ta có vài bạn sang lớp chọn, sĩ số của lớp cũng vì vậy mà ít đi. Hôm nay, cô xin thông báo với lớp, chúng ta sẽ chào đón thêm năm bạn học sinh mới. Rồi rồi.. các con vào đi.” Cô Như ra hiệu cho mấy bạn từ ngoài cửa bước vào. Các học sinh nữ của lớp nghe vậy hai mắt đã chớp chớp đưa tình liên hồi, họ nghĩ, phải chăng là năm hoàng tử trong truyền thuyết mới chuyển vào trường đều đổ vào lớp nó? Thật may mắn a.

Quả nhiên, bước vào là năm người con trai đẹp đẽ. Ai nấy đều sáng ngời, tỏa ra vàng hào quang của những người không tầm thường, đáng về có phần tự tin đến lạ.

“Giới thiệu các em. Đây là bạn Bảo Bình và Song Ngư, là hai học sinh mới chuyển từ lớp chọn sang.. chắc ít nhiều các em đã quen biết.” - Cô Như tươi cười giới thiệu hai bạn đứng gần mình nhất.

“Chào mọi người, mình là Song Ngư. Từ hôm nay mong mọi người chiếu cố nhiều.” - Cậu ta dứt lời liền cúi gập người một cái tận chín mươi độ, quá mức trang trọng!

“Mình là Bảo Bình. Xin được giúp đỡ.” Người bên cạnh ít nói hơn, chỉ đơn giản nói hai cậu liền cười nhẹ một cái coi như có, thái độ tương đối lạnh nhạt.

Sau đấy hai cậu bạn này liền đứng sang một bên, ba người còn lại tiện thể đứng lại gần cô Như hơn, nhìn chăm chú xuống lớp, ánh mắt đi đến đâu liền khiến các nữ sinh đỏ mặt quay đi, các nam sinh thì nhăn mặt khó chịu thâm mắng lũ con gái lớp mình hám trai, chỉ biết đưa mắt sang nhìn vị lớp trưởng nổi tiếng lý trí, miễn nhiễm với trai đẹp cầu cứu, mong cô có thể xử lý bớt tình hình đang rối ren. Nhưng ai dè, Cự Giải đang nằm gục ra bàn ngủ.

“Còn ba bạn đây là học sinh mới vào trường, chắc các em đã nghe tin.. Sáng nay cô còn nhìn thấy không ít bạn đứng “ngheñh đón” ở cổng trường.” - Nói xong cô Như liền liếc

mất một cái, ánh mắt lạnh gáy khiến không ít người chột dạ cúi gằm mặt - “Nào..Các em hãy giới thiệu về bản thân chút đi.”

“Xin chào.” - Một chàng trai cao to, làn da rám nắng màu đồng khỏe khoắn, cao gần mét chín làm động tác cúi người chuẩn mực, gặp người bốn lần độ khiến các bạn nhát thời choáng váng - “Minh là Ma Kết, là học sinh mới chuyển đến từ một học viện. Minh đã nghe qua về đội bóng đá của trường rất mạnh nên muốn chuyển qua đây, đầu quân cho đội bóng. Xin cảm ơn và mong mọi người giúp đỡ nhiều. Từ nay xin được làm phiền.”

“Oaaaa~~~~” - Lũ con gái thầm cảm thán trong lòng đầy ngưỡng mộ. Ai nấy đều rất rất có cảm tình với cậu bạn về ngoài hồ báo nhưng bên trong lương thiện này.

“À.. xin giới thiệu với mọi người. Đây là bạn của mình, tính tình cậu ấy hơi khó chịu nên mọi người thông cảm và chiều cố nhiều. Cậu ấy là..” - Ma Kết tươi cười chỉ vào cậu bạn rất chi là xinh trai bên cạnh.

“Xử Nữ.” - Cậu ta cộc lốc ngắt lời rồi quanh sang nhìn Ma Kết bằng nửa con mắt, rất chi là khó chịu - “Dài dòng.”

Thái độ khó chịu đúng như lời Ma Kết đã nói trước. Con trai thì thấy vô cùng không ưa, nhưng riêng bọn con gái lại đặc biệt yêu thích. Cậu ta nhìn trắng trẻo, đánh người cao gây lại cộng thêm chiếc áo sơ mi trắng tinh, không một hạt bụi, vết ố khiến Xử Nữ như hiện thân của “Nam thần sơ mi trắng” trong truyền thuyết.

“Ê ê..” - Sur Từ khều nhẹ vai Bạch Dương, cô đang ảo não nằm bò ra bàn than thở, cầu nguyện cho buổi ra mắt nhanh kết thúc - “Bạn chánh chọe mầy đắm vào hồi sáng là học sinh mới của lớp mình đó.”

Nghe vậy Bạch Dương bật dậy ngay tức khắc, ánh mắt đảo đảo tìm kiếm - “Đâu?!” - Một lúc sau thì đôi mắt dán chặt vào thân người trắng tinh kia - “Ha! Quả nhiên là hân.. oan gia ngõ hẹp.”

“Vừa nãy cậu ta nói mình tên gì y nhỉ?” - Bạch Dương quan tâm hỏi han - “Ma Kết hả?! Hay..”

Sur Từ khẽ lắc đầu mỉm cười: “Là Xử Nữ.”

Bạch Dương nghe vậy liền không nhịn được cười lớn, giọng cười khoa trương hết sức: “Hahahahaaaa!!! Con trai mà tên “Xử Nữ”, mày có nhầm không vậy.. Hahahaaaa....!!!”

Ngay sau đó cô nhận thức được hành động của mình liền không kịp chờ đến giây thứ hai, nằm sát rạp xuống mặt bàn thầm chửi rủa cái tên chết tiệt. Mọi người trong lớp nghe Bạch Dương nói thì mới dề ý, vài người ngồi suy luận một hồi thì bật cười, có người còn nén cười khiến đôi vai rung bần bật.

Sắc mặt Xử Nữ đặc biệt trở nên âm trầm, một tầng mây đen xám xịt kéo đến. Người bạn cuối cùng lúc này mới lên tiếng, nhẹ bước đến bên Xử Nữ vỗ vai an ủi nhưng thực chất nụ cười lại vô cùng giả hoạt, giọng nói có phần ma mĩnh, ma mị:

“Đừng buồn, cái tên rất đẹp.” - Cậu nói thực không hiểu là khen hay là đá xoáy nhau nữa - “Chào mọi người. Từ giờ hãy quan tâm đến mình. Mình tên là.. Thiên Yết.”

Thiên Yết..?!

Chỉ hai chữ khiến không khí trong lớp thay đổi ít nhiều. Sur Từ và Bạch Dương đang cười thì nụ cười trở nên cứng ngắt. Thiên Bình nằm bò ra bàn vẽ nguyệt ngoạc thì cứng tay lại, dùng nét mềm mại đột nhiên sượng lại, vạch ra một đường thẳng nhìn rất chói mắt. Nhân Mã che tay gấp ngoài cũng tròn mắt nhìn vào chàng trai đứng trên bục giảng lúc bấy giờ. Kinh dị nhất là người thích ngủ như Cự Giải cũng phải giật mình tỉnh dậy, khuôn mặt đặc biệt xuống sắc.

Cô Như liếc qua chiếc đồng hồ đeo tay rồi vội vàng ra hiệu cho Cự Giải xử lý nốt việc còn lại xong rồi một mạch rời khỏi lớp. Cự Giải theo chỉ thị của cô liền đứng dậy, sắp xếp lại chỗ ngồi xò các bạn mới, miễn cưỡng đi lên bục giảng.

Thiên Yết nhanh hơn một bước, đứng ra trước Ma Kết, mặt đối mặt với Cự Giải, nở một nụ cười quý dị, rất ranh ma, giọng nói đặc biệt vui mừng. Còn giảng hai tay ra như muốn ôm lấy Cự Giải:

“Đã lâu không gặp, Cự Giải.”

Ngay giây sau, Cự Giải vung tay tát Thiên Yết một cái thật mạnh bằng mu bàn tay của mình, khiến má cậu ta đỏ rát. Ấy vậy mà cậu ta vẫn giữ được nụ cười nửa miệng trên môi, hai cánh tay buông thõng hai bên.

“Âm hồn bắt tan.” - Cự Giải hừ lạnh một cái liền quay đầu, tỏ ra vô cùng bình thản mà tiếp tục sắp xếp chỗ ngồi cho năm người mới, không mấy may để ý đến Thiên Yết.

Việc vừa xảy ra trong ba giây vừa rồi khiến không chỉ cả lớp mà đến thầy Hóa cũng giật mình. Nhưng thầy lại chẳng thể làm gì bởi hai đương sự tỏ ra vô cùng thản nhiên, người đánh không nói một lời còn người bị đánh tuyệt nhiên im lặng, một tiếng than thở cũng không có. Duy chỉ còn một vết đỏ rực trên má trái của Thiên Yết là tồn tại, là thứ duy nhất nhắc nhở cho bọn họ về sự việc ba giây đó.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bạn cũ

“Unnie!! Đội em!!” - Bạch Dương vội vã chạy theo chân Cự Giải mà muốn dứt cả hơi, miệng không ngừng kêu gào mong cô dừng lại nhưng Cự Giải như chẳng hề ngừng bước, cô như không nghe thấy tiếng gọi của Bạch Dương.

“Giải!! Chị dừng lại đi!! Đừng đi nhanh như thế... được không hả?!” - Thiên Bình vừa chạy theo vừa kêu gào hết như Bạch Dương nhưng do chân cô ngắn nhất nhóm nên việc này đối với cô thật vất vả hơn cả - “Hic.. làm ơn mà.. Chị đừng có cạy nình chân dài mà đi như gió thổi. Phải xem xét xem ai đang đuổi theo chứ..”

Nhân Mã và Sur Từ thì đặc biệt im lặng, hai người không nói không rằng, chỉ biết cầm đầu đuổi theo bóng Cự Giải. Cuối cùng, đến khi cả năm người chạy đến sân sau - nơi cả nhóm thường hay tụ tập bởi ở đây gần sân bóng của trường, tầm nhìn hướng ra vô cùng đẹp, thuận tiện cho việc ngắm trai hóng mát, Cự Giải đột nhiên ngừng lại. Cô nằm phịch ra

thăm cỏ xanh mượt dưới chân, giang hai tay hai chân ra thành hình ông sao đầy thỏa mãn.

“Khốn nạn thật!! Rõ ràng ông trời chơi đùa chị.. Rõ ràng biết rõ chị và tên chó má họ Thiên đó không cùng trời chung mà lại còn gửi hấn đến.” - Cự Giải bức tức chửi rủa. Cả bọn chỉ biết thờ dài cùng nằm xuống bên cạnh.

“Giải à.. em cùng họ Thiên.” - Thiên Bình thù thì trả lời, ánh mắt chăm chú nhìn lên bầu trời trong xanh đầy mây kia.

“Mẹ nó! Vậy thì con cầu tên Yết!” - Cự Giải lau bầu sửa lại - “Hấn hại chị mất một đời trong trắng, hại chị không ai thông cảm trong suốt bốn năm Trung học.. Khó lắm mới đi được một năm. Ai dè hấn như vong hồn bất biến, bám không chịu rời.”

“Ừm.” - Cả bọn gật đầu yên lặng nghe Cự Giải kể lể mà không chút khó chịu hay cần nhẫn. Lâu lắm mới thấy Cự Giải nói nhiều đến vậy, chắc tên Thiên Yết kia sức ảnh hưởng không nhỏ đến cô. Đến cả khi tiếng trống vào tiết rộn rã vang lên thì năm người vẫn cứ nằm đó, tận hưởng cảm giác dễ chịu của gió len lỏi vào trong mái tóc và cả hương thơm tươi mát dịu dịu của cỏ xanh.

“Nhưng mà unnie này... tên đó đã làm gì mà khiến unnie “thân bại danh liệt” đến vậy?” - Sư Tử bất ngờ quay sang nhìn Cự Giải hỏi nhỏ - “Theo như tính tình của unnie thì unnie sẽ không dễ dàng chịu khuất phục như thế. Cùng lắm thì đánh cho cậu ta một trận như từ là xong.”

“Đúng. Sư Tử nói chí lý!” - Nhân Mã nằm bên cạnh cũng gật gù - “Theo em thấy thì anh không phải dạng dễ để người khác khi dễ như vậy.. Nói thử xem, có chuyện gì đã xảy ra?!”

“Ừ.. Chị nói đi Giải! Có như vậy bọn em mới có lý lẽ để đứng về phía chị, đấu lại tên trời đánh kia!” - Thiên Bình càng thêm thúc giục. Mọi người cảm thấy vô cùng tò mò về hiềm khích trước kia của Cự Giải và cậu bạn mới chuyển đến.

“Bọn mày đừng sồn.. yên tâm là chị sẽ kể cho chúng mày rõ ràng. Nói ra thì dài..”

Theo lời kể của Cự Giải, bọn nó bị cuốn vào chuyện của ba năm trước, mọi thường dường như đơn giản hơn mấy cái ảo tưởng của bọn nó về mối quan hệ giữa Cự Giải và Thiên Yết...

Gia đình Cự Giải và Thiên Yết vốn có quan hệ thân thiết nên hai người không khỏi trở thành “thanh mai trúc mã”. Nhưng tính tình lại không hợp nhau, cứ dễ gặp nhau là trở mặt thành thù, phổ biến hết những “lời hay ý đẹp” để chửi rủa nhau. Cũng vì thế, khả năng dùng ngôn ngữ để chửi nhau của hai người trở thành một đẳng cấp thượng thừa, không ai địch nổi. Ngày đó, Kim Ngu là bạn thân nhất của Cự Giải, nhưng nhỏ lại quá mức yếu đuối, cả tin và hiền lành, trái ngược với hình tượng nữ cường của Cự Giải. Ấy vậy mà tình cảm giữa hai người vô cùng tốt đẹp và Cự Giải cũng vì muốn giữ gìn sự yên ổn nên luôn ngăn cản việc Kim Ngu và Thiên Yết gặp mặt.

Người tính không bằng trời tính..

Cuối cùng thì đến một ngày đẹp trời, ánh nắng chan hòa thì hai người đó gặp nhau. Cự Giải khi ấy nhìn thấy Thiên Yết đứng sừng sững trước cửa thì có cảm giác vô cùng bất ngờ và tuyệt vọng, một cảm giác không lạnh đời tới khiến cô thấp thòm, nhịp tim không điều chỉnh được mà đập nhanh hơn bình thường.

“Sao mày đến đây?” - Cự Giải chỉ muốn đuổi khéo Thiên Yết về nhưng vẫn cố nặn ra một câu hỏi nhả nhặn, cánh tay giữ chặt cánh cửa không hề có ý định cho nó bước vào.

Nhưng rồi Kim Ngu xuất hiện không hề đúng lúc, nhỏ đột nhiên bước ra sau Cự Giải và hồn nhiên chào hỏi Thiên Yết như thể hai người vốn thân thiết từ trước, chắc chắn đã bị về ngoài hào nhoáng bên ngoài của Thiên Yết hút hồn. Cô nào có còn tâm trí để phát hiện ra nét khác thường và kì lạ trong nụ cười và ánh mắt của cậu ta, nào còn có thể nhìn ra nội tâm ác ma vốn đã ăn sâu vào con người đó.

Kim Ngu rất vui về trò chuyện với Thiên Yết. Cậu cũng rất phối hợp, được hỏi câu nào thì trả lời câu đấy, từ ngữ và thái độ vừa nhả nhặn, vừa lịch thiệp khiến Kim Ngu mới nhìn đã mê, trái tim non nớt mà ngây ngô của cô không khỏi xao xuyến.

“Mày à.. Tao thích Thiên Yết mất rồi.” - Chỉ sau một tuần, Kim Ngu đã chính thức kết luận lại cảm xúc của mình.

Khi ấy, Cự Giải chỉ muốn đập đầu xuống đất để bỏ tức, nếu không thì xông đến hét to vào mặt Kim Ngu cho nhỏ tỉnh táo lại, muốn xông đến cào xé bộ mặt đạo mạo gian dối của Thiên Yết mỗi khi cậu ta gặp Kim Ngu thành trăm mảnh để cậu ta không thể ra đường treu hoa ghẹo nguyệt.

“Tao nói cho mày biết!! Tránh xa Kim Ngu ra!!” - Cự Giải tức giận hét vào mặt Thiên Yết. Vốn là do từ trước đến nay không muốn Kim Ngu biết rằng Thiên Yết và cô không có bất kì mối quan hệ nào nên Cự Giải luôn cố tránh mặt và tỏ ra không hề quen biết với cậu ta, dù cả ba người đều học cùng một trường, cùng một khối, chỉ là không cùng một lớp. Nhưng đến lúc này, cô như phát điên khi biết hai người đã hẹn hò, cô không cần biết gì nữa, trực tiếp gọi Thiên Yết ra sân sau hỏi cho ra nhẽ.

“Tao đã cảnh cáo từ trước rồi! Mày đừng có lại gần Kim Ngu, cô ấy chả liên quan đến mấy cuộc đấu đá giữa chúng ta.” - Đôi mắt Cự Giải tràn đầy lửa giận nhắm thẳng vào khuôn mặt dửng dưng của Thiên Yết, cô phẫn nộ tung một cú đấm ngoài sức tưởng tượng vào bán mặt đẹp trai trước mặt không hề do dự, khác hẳn với những lần khác là cùng lắm chỉ dừng lại ở mấy cái tát - “Tội nhắc lại!! Tránh xa cô ấy ra, ngay bây giờ đi chia tay với cô ấy đi. Nếu không... hậu quả mày nhận được còn gấp trăm lần như thế này đây.”

Cự Giải hừ lạnh, ánh mắt nhìn Thiên Yết chuyển sang lạnh lẽo, chết chóc. Rồi cô bất chợt giật mình định vội vã định bỏ đi khi nghe thấy giọng nói mơ hồ của Kim Ngu ở đâu đó phía sau lưng, nhưng Thiên Yết lại giữ chặt lấy tay cô, kéo cô lại gần một cách bất ngờ, khuôn mặt hai người sát rất lại gần nhau. Lúc đấy, tiếng gọi của Kim Ngu cũng mỗi lúc một gần, chắc chỉ một đoạn rẽ hành lang kia là bắt gặp thấy hai người bọn họ. “Buông ra.” - Cự Giải, đề thấp giọng, trợn mắt đe dọa nhưng Thiên Yết chẳng lấy làm bận tâm. Rồi cậu cười lạnh, cúi gầm xuống và nhanh như chớp hôn lên khóe môi của Cự Giải. Không phải hôn môi, cũng không phải hôn má.. mà chỉ đơn giản cả ở khóe môi - một ranh giới rất gần giữa hai khái niệm hôn hoàn toàn khác nhau.

“BANG!!” - Trong đầu Cự Giải vang lên một tiếng nổ lớn khi nghe thấy tiếng của Kim Ngu truyền đến ngay sau lưng. Đến lúc này Cự Giải choáng tỉnh khỏi sự bất ngờ và đột ngột kia, cô nhìn thấy ánh mắt đăm đăm đầy giễu cợt của Thiên Yết thì chợt nhận ra đây tất cả đều là toan tính của Thiên Yết - một con bọ cạp độc, cực độc!!

Căn bản là góc hôn nằm ở phía khuất tầm nhìn của Kim Ngu nên chắc chắn Kim Ngu sẽ không nhìn thấy sự thật của nụ hôn đó, nó căn bản không phải hôn môi và chắc cô cũng sẽ không nhìn thấy biểu cảm giận dữ và khinh bỉ Thiên Yết đến cùng cực của Cự Giải. Cái Kim Ngu nhìn thấy sẽ chỉ là nụ hôn giả và gương mặt say mê quá mức biểu cảm mà Thiên Yết đang tự biến tự diễn.

Cự Giải đang định giằng ra thì Thiên Yết lại thuận thế ôm cô thật chặt vào lòng, thấp giọng nói bên tai cô rất thân mật. Tư thế của hai người bây giờ mờ ám hết sức, muốn người khác hiểu làm cũng khó. Khó trách một cô gái ngây thơ, trong sáng và dễ hiểu lầm, nghi ngờ như Kim Ngu nhìn thấy cảnh như vậy. Một người là bạn trai, một người là bạn thân, lại cộng thêm cái tư thế mờ ám thì nói không nghi ngờ, nghi hoặc là không thật, là dối trá.

“Chà phải mày bảo tao chia tay với cô bạn đó ngay lập tức sao. Vậy bây giờ tao đã có một cái cơ hoàn hảo rồi, cảm ơn nhé.” - Nói xong cậu nhẹ nhàng thả Cự Giải ra, nhìn khuôn mặt biểu cảm của cô mà cười thích thú, ánh mắt cong cong như đang cười nhìn bộ dạng thất thần của Kim Ngưu ở phía sau mà nụ cười càng thêm nở rộ - “Một cảnh hôn mơ hồ đôi lấy một tình bạn tốt sắp tròn bốn năm. Nếu thực sự tình bạn có tan vỡ thì hãy trách tình cảm hai người quá mong manh, tao chỉ là một chất xúc tác, một khối khăn nhò nhỏ cản lối mà thôi.”

Nhìn bóng dáng ung dung nhàn hạ của Thiên Yết đang bỏ đi mà Cự Giải chỉ biết nén cơn giận vào trong lòng. Bây giờ cô chỉ muốn giải thích cặn kẽ mọi điều cho Kim Ngưu nghe để khỏi hiểu lầm

Nhưng dường như đã quá muộn...

Dù Cự Giải sau đó có nói như thế nào thì Kim Ngưu cũng không chịu nghe. Sau tất cả những gì nhìn thấy thì Kim Ngưu chỉ tin những điều đó, tin vào thứ cô đã nhìn thấy và thậm chí còn nhìn Cự Giải bằng ánh mắt đầy coi thường và oán hận mà không chịu nghe nguyên vẹn một lời giải thích.

Rồi tin đồn “Cự Giải cướp người yêu của bạn”, “Thiên Yết cùng lúc chôn vùi hai thuyền”,... lan truyền ra khắp trường với tốc độ chóng mặt. Nhưng không một ai biết người rao tin này đầu tiên là ai, hỏi ai thì người đó trả lời: “Tôi nghe nói...”, “Tôi được kể là...”, “Người ta kể là...”,... Cự Giải biết là Kim Ngưu.

Một lần tình cờ cô đã nghe được Kim Ngưu nói chuyện với mấy cô bạn mới cùng một hội mà Kim Ngưu có vẻ thân thiết. Cự Giải chợt hiểu ra là sự việc này đã đem cho Kim Ngưu một cú đá kích quá lớn, để lại trong lòng cô một vết sẹo của sự tổn thương không thể xóa nhòa. Cự Giải không hề một lần lên tiếng thanh minh. Cô chấp nhận bản thân vướng vào đồng rắc rối dư luận này bởi chính sự ngu ngốc của mình khi đối mặt với cơn

bọ cào Thiên Yết, cũng một phần là do lời Thiên Yết nói khi đó, “tình cảm của hai người quá mong manh”. Quan hệ giữa Cự Giải và Thiên Yết cũng dịu hơn trước. Hai người công khai đá kích, trêu chọc, cãi nhau,... như nó vốn có, nhưng vào mắt người khác lại trở thành cử chỉ thân mật, dễ thương. Điều này khiến Cự Giải buồn nôn và khó chịu đến nỗi chưa chờ hết năm học cô đã chuyển đi mà không nói một lời.

Từ đây Cự Giải cũng chính thức coi Thiên Yết là kẻ thù không đội trời chung, gặp lúc nào là đánh lúc đấy,... - kẻ đã nhẫn tâm bóp nát tình bạn giữa cô và Kim Ngưu, bóp nát cả quãng thời gian cấp hai vốn dĩ rất yên bình và đẹp đẽ. Bây giờ, những kỉ ức về thời gian đó đối với Cự Giải đã trở thành những cơn ác mộng khó chịu nhất, nhưng lúc này những hình ảnh đó và cảm giác năm xưa lại bị xóa mờ dần.

Vốn tưởng đã quên, đã xếp vào ngăn tủ quá khứ nhưng cơ mà, khi nó thực sự xuất hiện thì Cự Giải hiểu rằng, vốn dĩ cô chưa bao giờ quên thời gian đó cùng với tình bạn thân thiết một thời với Kim Ngưu, tất cả chỉ là cô đã tự dối lòng mà thôi.

Tiếng trống một lần nữa vang lên. Hóa ra trong lúc năm người không để ý thì một tiết đã trôi qua, chỉ còn một tiết cuối này nữa là buổi sáng của cả bọn kết thúc.

“Về lớp thôi. Tiết này của chủ nhiệm, không trốn được đâu. Lại viết bản kiểm điểm và mời phụ huynh thì khổ lắm” - Sur Từ đứng dậy phui phui đít quần đầy bụi đất, cô thuận tay kéo thêm cả Bạch Dương và Thiên Bình.

“Mày làm như lần nào mày cũng thực sự làm theo không bằng.” - Cự Giải liếc nhìn con mắt sang bên khiến Sur Từ chợt dạ cười cười đỡ ngượng.

“Hi hi...” - Sur Từ - “Em chỉ lo mọi người lại phải lên giám thị thôi. Nói thật chứ em ngăn lên gặp ông ấy lắm rồi, lần nào đi về bụng cũng đầy nước chè Thái Nguyên của nhà ông, cũng hơn hai tháng rồi chứ đùa à.. Ý tưởng viết bản kiểm điểm cũng sắp hết rồi, không biết em sẽ trụ được đến bao giờ.”

“Tổng kết lại thì chỉ lo đến cái bụng đầy nước chè và ý tưởng viết bản kiểm điểm” - Bạch Dương cười khinh bỉ - “Cơ mà khoan đã... vừa nãy cái tát của unnie khiến em quá choáng váng, quên bằng mất vụ Nhân Mã và anh bạn sơ mi trắng chánh chèo kia.” - Đoạn, Bạch Dương quay sang Nhân Mã - “Mày vào tên đó quen nhau à? Sao tự dưng vừa gặp đã chửi rủa nhau rồi. Nếu chửi rủa chắc phải nhắm vào tao chứ nhì!?! Mà bạn ý còn chửi thêm đề tao vào trong mắt.”

“Chà là thế này.. Lúc mới đến tao có rẽ qua thư viện mượn ít sách, không ngờ lại gặp bạn đó ở cái chỗ bọn mình kết nghĩa huynh đệ.” - Nhân Mã cười hi, thoải mái kể lể - “Cơ mà vì hồi sáng nói chuyện công thụ nhiều quá nên lúc đó chào hỏi bạn ý lỡ gọi bạn ý là “Tiểu mỹ thụ”. Kết cục là bạn ý nổi đóa với tao..”

“What?!!” - Bọn người đồng loạt sừng sốt - “Nó hiểu “Tiểu mỹ thụ” là gì à?!”

“Ồ..” - Nhân Mã chán nản thừa nhận, bao năm nay, chưa từng gặp trường hợp nào mà một bạn nam hiểu “công - thụ” nghĩa là gì nên cô không biết nên cảm thấy vui hay buồn.

Năm người chậm rãi đi về lớp vô cùng thản nhiên. Đến cửa lớp thì chẳng may lại đứng trúng thầy giáo đang bước ra thì nhanh chóng chui vào lớp bên cạnh trốn. Đến khi bóng dáng mập mập tròn tròn của thầy biến mất chỗ hành lang thì bọn nó mới thở phào rồi vào lớp.

“Năm người đã đi đâu vậy hả? Có biết là thầy muốn ghi tên mấy người vào Sổ đầu bài lắm rồi không? Hại mình xin muốn gãy lưỡi.” - Lan Phương nhìn thấy năm người thấy nhệ nhõm rất nhiều, khác hẳn cảm giác nhộn nhạo như ngồi trên đồng lúa ban nãy.

“Có chút chuyện cần nói thôi.” - Thiên Bình cười hi hi chạy lại ôm lấy cánh tay Lan Phương - “Cảm ơn cậu nhiều nha!! Không có cậu thì bọn mình chả biết sẽ sống sao nữa.”

“Không có g...” - Lan Phương định bụng trả lời nhưng đột nhiên một giọng nói chanh chua cắt ngang, hàm chứa một sự khiêu khích không nhỏ.

“Tao còn tưởng mày vì sợ tao nên mới trốn biệt đi mất. Hóa ra là không phải vậy, chắc tao đã đánh giá mình quá cao rồi.” - Thiên Yết chống cằm nhìn Cự Giải cười cười. Cậu ta cười rất đẹp, rất có hồn, rất dễ khiến người khác mê muội, si mê nhưng không hiểu sao đập vào mắt Cự Giải và bốn đứa chúng nó lại phản cảm vô cùng.

“Vậy sao? Không ngờ có một thời gian ngắn ngủi mà mày lại nghĩ rằng tao sợ mày đấy.” - Cự Giải chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười lớn - “Để tao cho mày biết tao sợ mày thế nào...”

Với nụ cười nham hiểm thâm bí, Cự Giải ngày càng tiến lại gần Thiên Yết hơn. Hàn khí từ người cô toả ra khiến nụ cười của Thiên Yết đông cứng, mọi người xung quanh thì thích thú quan sát chăm chú, cơ thể Thiên Yết không theo sự điều khiển của cậu mà từ từ nhích sang bên, cố gắng nói rộng khoảng cách giữa hai người.

“Lại đây. Tao sẽ cho mày biết tao sợ mày đến thế nào...” - Sự nguy hiểm trong nụ cười nửa miệng của Cự Giải ngày một đậm. Nhanh như cắt, Cự Giải cầm chặt mái tóc được tia tốt, bôi keo ti mi của Thiên Yết và ấn cái đầu của cậu một phát thật mạnh xuống bàn. Khi ngẩng lên thì một mảng hồng hồng chói mắt nằm chính ỳnh giữa vầng trán cao rộng, đầy thông minh của Thiên Yết khiến người ta bật cười.

“Bỏ ra con chó!” - Thiên Yết giận dữ hét lên.

“Mày nói ai cơ ha con cậu tên Yết. Mày nói ai là “chó”?! Nói lại thử xem!!” - Cự Giải một lần nữa không khoan nhượng ấn đầu Thiên Yết xuống mặt bàn - “Quả nhiên là tao lại phải dạy dỗ mày lại từ đầu..”

Đến lúc Cự Giải nâng tay lên lấy lực để chuẩn bị ấn một lần thứ ba, thứ tư,.. thì Thiên Yết lúc này thực sự xuống nước. Cậu không thể ngờ chỉ mới trong ngày đầu tiên nhập học mà mọi hình tượng cao ngạo, đẹp đẽ và ngầu lòi mà cậu cố gắng gây dựng suốt ba tiết qua bị con nhỏ Cự Giải đứng ngay trước mặt đập đổ trong vòng ba nốt nhạc.

“Chị hai à... tao biết lỗi rồi, ok ok?! Mày tha cho tao đi ha?!” - Thiên Yết cắn răng cố nặn ra nụ cười gượng gạo và giọng nói mềm mòng nhất có thể. Trong lòng thì cậu thầm mắng rủa chính mình không có một chút cốt khí, mới bị khi dễ một chút mà không còn chút tự tôn nào - “Thù oán khi xưa gác sang một bên đi, chủ nhiệm vào đến nơi rồi kìa.” Cự Giải nhìn liếc qua cửa lớp, đúng là thấy bóng dáng giáo viên chủ nhiệm, cô Như, đang xách túi đi vào. Một vài đứa còn lượn quanh bên ngoài cũng đang bị cô lùa hết vào lớp. Cự Giải buông tay ra nhưng không quên liếc nhìn Thiên Yết một cái sắc lạnh đầy cảnh cáo - “Mày cứ cẩn thận đấy.”

Tiết học cuối cùng chậm rãi trôi qua, từng lời giảng thao thao bất tuyệt như đang trò chuyện một mình của cô Như khiến mí mắt của cả lớp như có keo dính dính chặt lại, con buồn ngủ vô thức bay đến.

“Tùng... tùng... tùng...”

Tiếng trống rộn rã như tiếng chuông từ thiên đường, vang lên giòn giã đánh bật con buồn ngủ trong phút chốc.

“Oaaaa~! Cuối cùng cũng đến giờ ăn rồi.. Sướng quá đi mất thôi!” - Thiên Bình phấn khích, miệng cứ riu rít không ngừng. Hai tay cô cứ thoăn thoắt thu dọn sạch vở vào trong ngăn bàn vô cùng gọn gàng - “Bạch Dương!! Sur Từ!!! Nhanh lên thôi, không hết thức ăn bây giờ!!”

Thiên Bình vui vẻ đi ra khỏi lớp nhưng chỉ chú ý nhìn về phía sau kéo tay Bạch Dương và Sur Từ - hai kẻ đã ngủ gục xuống mặt bàn suốt cả tiết vừa rồi, đi xuống canteen mà không hề chú ý đến mọi người đang đi đây ở hành lang.

“Usp..” - Không cẩn thận nên khi đi qua lớp D0 - lớp chọn của khối, Thiên Bình và phải một bạn nam vừa bước từ trong lớp ra và khiến cho chồng vở bài tập cậu ta mang đi nộp cho giáo viên rơi đầy ra hành lang.

“Mình xin lỗi, xin lỗi.. Thực sự xin lỗi bạn..” - Thiên Bình rớt rít xin lỗi, cô và Sur Từ, Bạch Dương cùng cúi xuống nhặt vở lên cho cậu ta.

“Thực sự xin lỗi, tại mình không cẩn thận..” - Thiên Bình ngượng ngùng cúi đầu, cô cẩn thận đặt lại chồng vở lên tay của cậu bạn đó. Đến lúc này cô mới nhìn rõ được khuôn mặt của cậu bạn đó. Quả là một cậu bạn rất là cao ráo, thật không ngờ cô có thể va phải một người có chiều cao vượt trội như vậy, làn da của cậu ta còn rất trắng, hơn cả da của cô hay Bạch Dương, Sur Từ, Cự Giải và Nhân Mã. Đặc biệt là mái tóc hơi xoăn xoăn, xù xù của cậu ta khi đứng dưới nắng có màu nâu sẫm rất đẹp và thu hút, không biết nói thế nào nhưng nhìn rất chi là hay, rất lạ và cũng rất đẹp trai. Nhất là khi cậu ra mặc chiếc áo trắng động phục như lúc này, tựa như một hoàng tử trong những câu chuyện cổ tích đẹp đến.

“Không có gì..”

Cậu ta nở một nụ cười có phần xa cách, giọng nói cũng hơi lạ lạ nhưng êm tai. Nói xong cậu bạn đó liền trực tiếp quay người đi mà không nói thêm một lời thừa thãi nào cả, thái độ thật lạnh lùng và kiêu kì. Nhưng khi quay đi nụ cười lại trở nên vô cùng rạng rỡ và tràn đầy sức sống, rất dịu dàng, rồi cậu ta rào bước đi cùng một cô bạn khác, cũng là học sinh lớp đó. Tuy chỉ nhìn theo bóng lưng của hai người họ đó nhưng Thiên Bình đoán chắc cô bạn kia rất xinh, và hai người sẽ trông vô cùng đẹp đôi.. Bởi bóng lưng đã đẹp đến thế kia rồi mà, cứ tạo cho người ta cảm giác không thể xen vào.

“Này bạn ơi!! Bảng tên của bạn bị rơi này..” - Đang cãi nhau với Thiên Yết nhưng Cự Giải vẫn rất tinh mắt, cô nhặt lên cái bảng tên có in chữ “Song Từ”, nó bị rơi khi một quyển vở quệt vào và rơi xuống đất.

Song Từ dừng bước và chậm chậm quay lại nhìn về phía bọn nó, nụ cười ảm áp như mặt trời kia lại thoáng chốc trở nên lạnh lùng, vẻ mặt cũng mất đi nét cười. Cô bạn bên cạnh cậu ta cũng từ từ quay lại, đằng sau mái tóc dài bồng bềnh, đen nhánh quả nhiên là một khuôn mặt vô cùng thanh tú và xinh xắn. Đôi mắt nâu to tròn như một con nai con dễ thương, đôi môi hồng hồng và sống mũi cao thẳng, tuy vậy khuôn mặt đó có chút gì đó lạnh lạnh, cứ như một búp bê người thật, vô cùng sống động.

“Kim Ngu..”

Hai mắt Cự Giải mờ to đầy bất ngờ, biểu cảm trên mặt cũng vì thế mà trở nên mất tự nhiên. Cánh tay đang cầm bảng tên của Song Từ thu lại, buông thông để bên mình. Biểu cảm của Thiên Yết cũng biến thành y hệt như Cự Giải, cánh tay cậu đang đặt trên vai Cự Giải định trêu đùa cô cũng bất giác cứng lại và giữ chặt lấy bên vai gầy và nhỏ bé đó.

“Xin chào, đã lâu không gặp, Cự Giải, Thiên Yết..” - Kim Ngu cười nhạt, cô rất tự tin bước đến trước mặt Cự Giải và Thiên Yết vẫn đang vô cùng xúc động - “Hai người... chắc tình cảm vẫn tốt như ngày nào nhỉ?”

Câu nói của Kim Ngu tựa như một sức mạnh nào đó vô hình khiến Cự Giải cảm thấy vừa khó chịu, vừa ngọt ngào, cô càng cảm thấy thêm mất tự nhiên. Ánh mắt Kim Ngu lạnh lùng liếc qua vẻ mặt bối rối của Cự Giải và nét kinh ngạc vẫn đang đọng trên ánh mắt, nụ cười của Thiên Yết, nụ cười trên môi Kim Ngu càng sâu thêm.

“Khi nào rảnh rồi chúng ta sẽ nói chuyện lâu hơn, bây giờ mình và Song Từ phải lên văn phòng nộp vở rồi, hẹn gặp lại nhé..” - Kim Ngu đưa tay về phía của Cự Giải - “Cho mình lấy bảng tên mà Song Từ đánh rơi.”

Nhìn thấy bóng dáng hai người kia vui vẻ song song rồi đi mà Cự Giải và Thiên Yết vẫn chưa hoàn hồn. Hai người không nói một lời nào, một bước cũng không di chuyển cho đến khi mấy đứa bên cạnh dùng sức lôi kéo cho bằng được hai người xuống canteen.

“Là hai người đó hả?” - Song Từ chậm rãi quan sát từng thay đổi trong biểu cảm của người con gái đi bên cạnh mình. Dẫu cô gái này có che dấu hoàn hảo đến mức nào thì sự xao động trong ánh mắt của cô khi gặp hai người bạn họ vẫn không thể thoát khỏi mắt quan sát của cậu.

Kim Ngu nở nụ cười nham hiểm, trong mắt đâu còn nét thánh thiện, hiền lành như ban nãy. Bây giờ cô như một người khác, ánh mắt thích thú xen lẫn vài tia ranh mãnh, độc ác chờ đợi những trò chơi gay cấn với những người bạn đã lâu không gặp.

“Ừ.. Là bạn cũ..”

Là hai người bạn cũ... rất thân, rất thân, rất thân thiết. Và bây giờ... tựa như kẻ thù.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sống cùng nhau

Vừa từ trường trở về tâm trạng của Cụ Giải đã không tốt. Cô đi một mạch lên tầng rồi đóng chặt cửa phòng lại, tự giam mình trong phòng và cũng không cho ai bước nửa bước.

“Cái ngày gì mà đen đừ vậy nè.. Trời ơi!!!” - Bạch Dương chán nản vứt cặp sách xuống đất rồi nằm dài lên chiếc ghế sofa ở phòng khách. Sư Tử và Nhân Mã, Thiên Bình cũng ngồi xuống ngay cạnh.

“Haiz...” - Bốn người đồng loạt thở dài thườn thượt. Thi thoảng từ trên phòng Cụ Giải còn nghe thấy tiếng động rất lớn, như muốn rung chuyển cả căn biệt thự hai tầng này.

“Mong là việc đen đủi đến đây là kết thúc. Mai mọi thứ sẽ lại yên bình thôi.” - Thiên Bình cố gắng an ủi tâm trạng của mình và ba người còn lại - “Dù sao thì khổ nhất cũng là Giải mà, đầu phải chúng ta. Trong một ngày mà gặp liền một lúc hai kẻ thù xưa xưa xưa xưa... Thời gian tới chắc sẽ mệt đây.”

“Ừm...” - Nhân Mã nhắm nghiền mắt suy nghĩ - “Cho một phút d tưởng niệm sự xui xẻo. Sau đó, chúng ta đi siêu thị mua đồ. Tối nay phải làm một bữa thật linh đình để tẩy xui.”

“...” - Ba đứa còn lại nhất nhất đồng ý, không có ý cò kè thêm một khắc nào. Sau đấy cả căn phòng trở nên tĩnh mịch đến đáng sợ, một không khí thanh tịnh yệt trong những buổi tượng niệm, cả tiếng thở của bọn nó cũng trở nên rõ ràng hơn, đều đều đều đều như cả lũ chìm vào giấc ngủ. Đứng một phút, cả bốn người đứng lên, khuôn mặt lại rạng rỡ tràn đầy sức sống, đôi mắt lấp lánh như những viên đá quý.

“Thiên Bình!!! Đây xe đây lại đây!!!” - Bạch Dương sầm soi từng thành loại mỳ gói rồi chọn lấy một loại có vỏ ngoài bắt mắt nhất - “Chọn lấy vài chục gói cay, vài chục gói không cay vậy”

“Còn thịt cá viên nữa. Ra đấy đi.” - Nhìn Bạch Dương chất đầy một xe toàn mỳ gói nhưng Thiên Bình tỏ ra vô cùng bình thường rồi thân nhiên đi qua khu thịt cá viên ở chỗ hàng đông lạnh.

“Cái này mắc quá!! Đắt thế!”

“Cái này rẻ này.. nhưng không ngon.”

“A!! Cái kia!! Cái kia!!...”

Đến gần nửa tiếng hai người mới chọn xong được hai gói ưng ý nhất. Còn Sư Tử và Nhân Mã thì đã ở khu rau củ quả đến hơn nửa tiếng, không biết đã chọn được mớ rau nào ra hồn. Có lần Sư Tử một mình chọn khoai tây mà lấy tận vài cân củ đậu.. khiến bọn nó phải ăn dai dẳng hơn một tháng mới hết, hàm răng phải cắn cắn đến mỏi nhừ, một tháng sau đến nửa miếng thịt cũng không nhai nổi.

“Ê ề!!!” - Nhân Mã đứng bên đông rau kịch liệt vẫy tay về phía Thiên Bình và Bạch Dương đang đến gần - “Hai người nói xem.. Ăn cái này hay cái này.. a a, cái này cũng được.. mà cái này, cái này cũng ngon...”

Cả bốn đứa đứng ngây ngốc trước quầy để rau mà không biết nên chọn loại nào. Dẫu sao thì đối với bọn nó, thịt là trên hết, rau chỉ là kèm vào đó thôi, cái nào cũng được, loại nào cũng chấp hết. Nhưng mà... trước nhiều sự lựa chọn thế này thì đúng là khó ra được đáp án.

“Hic...” - Sư Tử chán nản nhìn mấy màu xanh xanh trước mắt đang nhòa nhòa vì nhức mắt - “Chọn đại đi ha.. Tao muốn đi mua thịt!! Đói lắm rồi.” Vậy là cuối cùng bọn nó phải nhờ đến một bác lớn tuổi đang chọn rau gần đấy, thi thoảng lại liếc mắt sang nhìn chúng nó kiểu dị vật mới khai quật được.

“Bác gái...” - Thiên Bình nở nụ cười hòa nhã và thân thiện rồi tiến lại bắt chuyện với người phụ nữ đó. Ba đứa còn lại chỉ biết đứng yên chờ rau Thiên Bình mang về rồi kéo nhau sang quầy thịt, chọn lấy chọn để. Cuối cùng số thịt bọn nó mua nhiều đến nỗi phải cắt trong tủ đá và ăn dần trong gần một tháng.

“May mà nấu cơm trước, nếu không thì đợi mua thức ăn xong rồi về thì đói mốc mòm” - Bạch Dương khẳng khái khẳng định, nhìn đồng thức ăn nhiều vô kể bọn nó tay xách nách mồm về nhà.

Biệt thự tụi nó nằm trong một khu đô thị nhỏ gồm các căn nhà đủ thể loại to nhỏ và các công trình có liên quan như siêu thị, khu vui chơi, mua sắm.. nên đi lại cũng tiện, không phải đi xa.

“Ê kia!! Căn bên cạnh có người dọn đến, vậy là từ nay có hàng xóm rồi.”

Bạch Dương và Nhân Mã hứng khởi nhìn chòng chọc vào mấy căn phòng đang sáng đèn phía bên cạnh, hai người chỉ muốn xông đến và đập cửa, giới thiệu làm quen. Nhưng lúc này tay xách nách mang bao nhiêu thứ nên đành ngậm ngùi đăng cay rồi đi vào nhà, nghĩ rằng tạo nỡ xong xuôi việc nhà sẽ kéo nhau qua.

Vừa vào trong Thiên Bình đã gấp gáp chạy vào bếp nấu bữa tối, cô là người thông thạo nữ công gia chánh nhất trong cái nhà này, đặc biệt là nấu nướng, bếp núc. Nhân Mã và Bạch Dương, Sư Tử sau khi chất đầy đồ lên bàn bếp thì tản ra, mỗi người một việc linh tinh của mình, chả thèm đoái hoài đến những người còn lại. Riêng Cụ Giải thì vẫn nhốt mình trong phòng, thi thoảng thì vẫn có những âm thanh kì quái truyền ra ngoài.

“Kinh.. coóng.....” - Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên khiến Bạch Dương đang xem phim phải lê thân xác tiều tụy ra mở cửa, cô ử ử oài hỏi - “Ai đấy ạ...??”

“Thím Lưu!!” - Vừa mở cửa, hai mắt Bạch Dương bừng sáng lấp lánh, cô vội vã mở toang cửa ôm chầm lấy người phụ nữ trung niên mang khuôn mặt hiền từ trước mặt.

Thím Lưu là người giúp việc trong nhà Cụ Giải đã hơn chục năm, đồng thời còn là vú nuôi, người chăm sóc và ở bên cạnh Cụ Giải từ khi còn bé, chứng kiến sự trưởng thành của Giải qua năm tháng. Chính vì lẽ đó mà Cụ Giải còn yêu quý thím Lưu còn hơn cả mẹ đẻ, thân thiết vô cùng. Rồi đến khi Cụ Giải gặp bọn nó, cả lũ kéo nhau ra ở riêng như bây giờ

thì Bạch Dương và những người khác cũng vô cùng quý thích Lư. Thỉnh thoảng, cứ mỗi dịp cuối tuần thì thím Lư luôn đến thăm bọn nó từ sáng sớm, nấu rất nhiều món ngon cho bọn nó rồi còn ăn chơi đến tận tối muộn.

Cánh cửa bị Bạch Dương ấn liền mở rộng hơn, từ sau cánh cửa cũng hiện thêm một người nữa đứng bên cạnh - Kim Ngu.

“Sao cô lại ở đây?” - Hai tay Bạch Dương vẫn thắm thiết ôm lấy thím Lư không rời nhưng đôi mắt lại tròn tròn, ngạc nhiên và kinh hãi nhìn về dáng điệu thướt tha, dịu dàng của Kim Ngu cùng đồng hành lý rất nhiều ở bên cạnh.

“Hai đứa biết nhau sao?” - Thím Lư buông Bạch Dương ra, giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Dạ, vừa gặp hôm nay. Là bạn cùng một khối ạ.” - Bạch Dương không giấu giếm gì mà thành thật trả lời, ánh mắt nhìn về phía Kim Ngu có một chút thù địch. “Hôm nay phu nhân gọi về, bảo thím đưa Kim Ngu sang đây sống cùng các con.” - Thím Lư mỉm cười, cúi người xách những túi đồ kia lên, Bạch Dương vội vã tiến lại đỡ giúp bà. “Phu nhân” trong câu nói của thím Lư là ám chỉ đến mẹ của Cự Giải, người có tiếng nói và quyền lực nhất trong gia đình. Căn biệt thự này cũng là do mẹ Cự Giải thu xếp cho bọn nó sống - “Gia đình Kim Ngu vẫn ở nước ngoài, mà ở một mình cũng không tiện nên phu nhân mới mở lời như vậy. Chắc các con không phiền chứ?”

“Ồ.. dạ. Không.. không phiền..” - Bạch Dương cười gượng gạo trả lời, cô thì có cái quyền gì để quyết định phiền hay không phiền ở cái biệt thự này chứ, tính ra thì cô cũng chỉ là đứa ở trọ chỗ này. Rồi Bạch Dương tránh đường cho thím Lư và Kim Ngu vào nhà, trong lòng cô bắt đầu rối như tơ vò.

Vừa đặt đồng hồ đặc linh kinh của Kim Ngu ở lối vào thì cũng vừa lúc Nhân Mã và Sư Tử đang từ trên tầng đi xuống, phía sau họ còn có cả Cự Giải. Khuôn mặt cả Thiên Bình, Sư Tử và Nhân Mã dường như ngưng đọng trong chốc lát khi nhìn thấy Kim Ngu, còn về phần Cự Giải thì bình thản hơn hết thấy, chắc chắn cô đã nghe tin từ mẹ rồi.

“Thím Lư, người tới rồi. Cũng vừa đúng lúc ăn tối, người ở lại ăn với bọn con luôn.” - Cự Giải mỉm cười tiến lại đỡ lấy túi đồ trên tay thím Lư nhưng bị thím cản lại.

“Ta chỉ đưa Kim Ngu đến đây theo lời Kim Ngu rồi đi ngay, ở nhà còn nhiều việc chờ ta về giải quyết.”

“Dạ.” - Cự Giải ngoan ngoãn gật đầu rồi quay sang nhìn bọn nó - “Mấy đứa mang đồ và dẫn Kim Ngu lên cái phòng trống còn lại ở trên tầng.”

Tuy khó chịu trong lòng nhưng Bạch Dương đành ngậm ngùi chỉ đường cho Kim Ngu đi theo mình, Nhân Mã và Sư Tử cũng hối hả xách mấy túi đồ trước cửa. Thiên Bình thì trở vào phòng bếp, tiếp tục chuẩn bị bữa tối.

“Ừm. Giải à, thuận tiện ra ngoài nói chuyện với ta một chút. Có đôi lời ta muốn nhắc nhở cho con hay.” - Thím Lư hiền hậu nói nên Cự Giải cũng chẳng thể nào từ chối, liền đi cùng bà ra trước cửa biệt thự.

“Người có gì muốn nói với con vậy?” - Tuy đã phần nào đoán được điều mà thím Lư muốn nói, mười phần thì hơn phân nửa sẽ về việc Kim Ngu dọn đến đây, không thì sẽ là về mẹ cô. Nhưng Cự Giải vẫn giả vờ không biết mà mở lời.

“Ta chăm sóc con từ khi còn bé, hiểu rõ tính tình con, cũng đã biết qua về đứa trẻ Kim Ngu kia..” - Nói đến đây, chưa gì thím Lư đã khẽ thở dài - “Tuổi trẻ bồng bột nên dễ hiểu lầm, cũng dễ nổi nóng tức giận và lạnh nhạt, trở mặt với nhau. Hai đứa.khi trước vốn là bạn bè thân thiết, nay lại xa cách vậy, ta cũng thấy buồn thay. Dẫu không hiểu vì sao hai đứa như vậy nhưng ta biết, hai đứa chắc đã hiểu lầm nhau gì đó vào năm đó, đúng chứ?”

Cự Giải nghe từng lời nói đó mà không biết nói gì, chỉ lặng thinh nhìn đi đâu đó xa xa. Thím Lư thấy vậy thì nhận ra mình đã hơi nhiều lời, bà xoa đầu, vuốt ve mái tóc mềm mượt của Cự Giải mà nhẹ nhàng nói tiếp:

“Năm đó con nhất mực chuyển trường, Kim Ngu thì ít lâu sau đột ngột ra nước ngoài. Chỉ vậy thôi ta cũng thấy có cái bất thường, lại thêm trước khi xa nhau mà hai đứa còn không liên lạc. Hiểu lầm thì cũng đã qua rồi, hai đứa nhân thời gian sống chung này mà mau chóng hòa hợp trở lại, dẫu sao cũng là bạn bè tốt. Cố gắng nhường nhịn, đừng gây sự vô cớ, nghe không?.. Thôi thôi. Ta lại lên con bà già lắm điều rồi, con vào ăn.com.mau lên không mấy đứa nó chờ.” Nụ cười phúc hậu, hiền từ cùng đôi mắt tràn ngập sự quan tâm đó của thím Lư khiến Cự Giải, cô liền đột ngột ôm chầm lấy bà. Lúc nào thím Lư cũng là người lo lắng cho cô nhất, dù là chuyện lớn chuyện nhỏ, dù là khi còn bé lẫn khi cô đã lớn và ra ở riêng cùng bạn như bây giờ. Người quan tâm cô, người chăm sóc, lo lắng và ở bên cô vẫn là bà, chứ không phải là người mẹ đẻ cao sang quyền quý, có mặt trên rất nhiều các tờ báo lớn nhỏ, được người ta ca tụng hết lời, được người là kính trọng, cúi người gọi bằng hai chữ “phu nhân” có phần xa lạ kia.

“Cảm ơn người rất nhiều, thím Lư.” - Cự Giải tươi cười nhìn nếp nhăn đã in hằn trên trán và các vết chân chim sau bên khóe mắt của người phụ nữ trước mặt - “Những lời người nói con sẽ ghi nhớ và làm theo, người yên tâm. Người về cẩn thận, trời cũng tối rồi.”

Thím Lư gật gật đầu cười rồi rời đi, trước khi lên taxi bà còn quay lại vẫy tay với cô, ra hiệu bảo cô vào nhà rồi mới yên tâm rời đi. Cự Giải đứng dưới khoảng sáng của ánh đèn đường bên cạnh mà bỗng trở nên hiu hắt cô độc và mong manh, được một chốc, tiếng gọi thất thanh của Bạch Dương và Sư Tử khiến cô vội vã đi vào bên trong. Nhanh đến mức không kịp nhận ra ánh mắt hiếu kỳ và bất ngờ của hai, ba người đi ngang qua đấy.

Trong bữa ăn không khí chợt u ám. Bạch Dươn và Sư Tử cùng Cự Giải ngồi một bên bàn, đối diện là Thiên Bình, Kim Ngu và Nhân Mã.

“Ăn đi.” - Cự Giải bình thản nuốt cơm, gấp vào bát Bạch Dương một miếng trứng - “Nhìn vừa thôi, mắt tròn trĩnh như vậy thì sớm muộn cũng rớt xuống đất đấy.”

Bạch Dương ngượng ngừng chuyển tầm mắt từ Kim Ngu sang bát cơm, đầu.cúi cúi gằm như một đứa trẻ phạm lỗi.

Vừa ăn xong Kim Ngu liền đứng dậy và lên thẳng vào phòng, không nói một lời nào ngay từ khi bước vào biệt thự, thái độ thản nhiên và bình tĩnh như không khiến bọn nó cảm ra ngầu nạt, khó chịu.

“Unnie! Chuyện này là sao?” - Sư Tử bất bình ngồi xuống bên cạnh Cự Giải bên sofa, tiện tay tắt TV gây sự chú ý của Giải - “Ngay từ khi cậu ta bước chân vào cửa em đã thấy ngửa mặt rồi, hà cớ gì unnie còn cho cậu ta sống cùng chúng ta?”

“Là ý của mẹ, không cãi lại được.” - Cự Giải nói xong liền đứng dậy rồi lên thẳng phòng mà không thèm giải thích gì thêm.

Đến tối, khi cả bọn cùng nhau xem phim rồi học nhóm như thường lệ ở phòng khách thì Cự Giải cũng không tham gia, cô lại tự nhốt mình trong phòng như hồi chiều. Bóng dáng Kim Ngu cũng không còn thấy nữa, cô cũng giống Cự Giải, tự giam mình trong phòng mà không bước chân ra ngoài dù chỉ nửa bước.

“King.. coong....” - Trong một buổi chiều tối mà tiếng chuông cửa vang lên những hai lần. Lần thứ nhất là thím Lư và Kim Ngu, kéo theo một rắc rối khiến bọn nó cảm thấy khó chịu, còn lần thứ hai cũng vì thế mà khiến cho bọn nó thêm tò mò.

“Ra mở cửa đi tụi bay.” - Nhân Mã nằm gác chân chữ ngũ trên ghế, thỉnh thoảng lại đưa cánh tay thon dài của cô sang túm lấy một nắm bắp rang bơ thật lớn mà Thiên Bình làm sẵn rồi bỏ vào mồm nhai nhồm nhoàm, thái độ hách dịch vô cùng - “Bồn gia đang ăn bắp rang bơ vậy nên tụi bay đừng có...” “Bụp.” - Bạch Dương và Sur Từ “song kiếm hợp bích” ập Nhân Mã xuống khỏi ghế, khiến cô phải lộn một vòng rồi rơi xuống dưới đất, bắp rang bơ cũng rơi đổ vãi ra khắp sàn nhà. Sau đó hai người nhảy lên chiếm chỗ, ngồi dạng chân ra vô cùng khoa trương khiến chiếc ghế vốn rộng lớn lại không còn thừa một khoảng trống, hình tượng mỹ nữ an tĩnh hay thiếu nữ thanh lịch cũng bay tuột mất vì mấy hành động thô bỉ sau đó.

“Mì nói ai phải ra mở cửa, nói lại cho ta xem nào tên tội nhân kia!!” - Sur Từ cao giọng nói, một câu mà đã trấn áp quần hùng khiến Nhân Mã định hét lớn chột ngưng lại - “Đám ngồi lên ngai vàng của trẫm, tội đáng muôn chết.”

Giọng điệu rít lên ở cuối câu của Sur Từ khiến Thiên Bình và Bạch Dương bật cười ha hả. Bọn nó vẫn thỉnh thoảng nổi máu đóng mấy cảnh “cầu huyết” như trong mấy phim kiếm hiệp, hậu cùng rồi nhiều các thể loại khác. Lần này, Sur Từ lên ngôi hoàng thượng còn Nhân Mã lại biến thành kẻ gian thần định cướp ngai vàng.

“Sao ta hỏi không nói? Phải chăng ngươi muốn tạo phản?” - Sur Từ khí thế hùng hổ, đứng bật dậy lên ghế. Cơ thể cũng vì thế thành ra cao lớn và đồ sộ hơn bình thường - “Lê ra phải chu đi tam tộc mới tha đáng nhưng nể tình ngươi là thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu Bạch Dương bao nhiêu năm nay nên ta tha cho mì. Phạt mì bây giờ ra ngó xem kẻ nào ngu si, rảnh rồi bấm chuông từ nãy đến giờ.”

Càng nói, Sur Từ càng đứng trên ghế cười hô hô rất khoa trương. Chắc hẳn cô đang cảm thấy vô cùng tự hào bởi những lời thoại vàng ngọc cùng mấy tình tiết li kì cô vừa biên kịch cách đây mới vài tích tắc. Bạch Dương và Thiên Bình thì càng không nhịn nổi mà cười chảy ra nước mắt, muốn ngừng nhưng mãi không ngừng được, đặc biệt là bộ dạng bất lực của Nhân Mã đành lùi thui đi ra mở cửa.

“Ra đây. Ra đây.” - Tiếng chuông vang lên dồn dập khiến Nhân Mã cảm thấy thật nhức đầu, cô hét lớn cho bên ngoài nghe thấy nhưng dường như sau tiếng nói của cô, tiếng chuông vang lên càng dồn dập hơn trước, điều này khiến Nhân Mã rất bức mình - “Mẹ nó. Đừng có ầm nữa. Tầm thần phân liệt à mà không nghe người khác nói thể hả?”

Cái giọng oang oang của Nhân Mã khi vừa mở cửa liền mất tăm, thay vào đó là một sự hân hoan, vui vẻ khi nhìn chiếc bánh đẹp mắt để lộ ra ở khe cửa và dưới đáy chiếc bánh là một cánh tay mảnh khảnh và cũng rắn chắc, chắc chắn là tay con trai, tăng ngón tay thon dài và trắng muốt khiến cô cảm thấy ghen tị.

“Xin chào. Mình là hàng xóm mới chuyển đến, mình có mang bánh sang để chào hỏi.” - Giọng nói trầm ấm vang lên phía sau cửa, những ngón tay dài và đẹp đẽ khác giữ lấy cánh cửa và kéo về phía sau, giúp cho Nhân Mã có thể nhìn rõ khuôn mặt của người đó - “Rất mong mọi người... giúp đỡ.”

Khuôn mặt ranh mãnh và nụ cười giả tạo của Thiên Yết sau đó liền tắt ngúm khi nhìn thấy Nhân Mã. Còn Nhân Mã thì phản ứng còn khoa trương hơn thế, cơ thể cô bất động, hai mắt mở to hơn bình thường gấp hai lần, miệng mở rộng đến mang tai khiến cho người khác cảm giác như hàm răng của cô rơi xuống đất đến nơi.

“Á á á á.....!!!!!!” - Sau một tràng tiếng hét đến nổ màng nhĩ, hai tay của Nhân Mã tự động chìa ra giữ lấy chiếc bánh kem xinh đẹp trên tay của Thiên Yết rồi một chân giơ lên, bắt ngờ giáng một cú đá đầy uy lực mà Thiên Yết chưa kịp đề phòng, khiến cậu ngã chổng vó ra đất với tâm trạng vô cùng bàng hoàng. “Hoàng thượng.” - Nhân Mã đóng sập cửa lại trước vẻ hoảng hốt của Thiên Yết, theo quán tính của cái việc diễn kịch ban nãy, cô không tự chủ được mà hét lên như vậy, về sau ngón từ càng lộn xộn - “Đồng bào vào vị trí chiến đấu.. Kẻ địch tấn công.. Kẻ địch tấn công.. Đồng bào vào vị trí chiến đấu.. Kẻ địch.. Kẻ địch.... Có.. có kẻ địch.....”

Nhân Mã vội vã đến mức nói không ra hơi nhưng đối với cái bánh trên tay lại cực kì lí trí, cô nhẹ nhàng và thận trọng giao chiếc bánh cho Thiên Bình và dặn dò cất nó vào tủ lạnh rồi tiếp tục hét lên như một con điên.

“Câm miệng!!” - Bạch Dương tức giận cầm chiếc gối lạnh lùng ném vào Nhân Mã - “Kẻ địch là thằng cha nào? Chẳng lẽ là thích khách?! Ngươi hãy bình tĩnh nói cho bọn cung nghe, sau đó ta sẽ miễn chết cho..”

Hai chữ “nhà ngươi” còn chưa kịp phun ra khỏi miệng thì Nhân Mã đã nhảy xỏ đến, bịt chặt miệng khiến Bạch Dương như ngột thở, mặt bỗng chốc đỏ lừ lên vì thiếu dưỡng khí và hình ảnh khuôn mặt Nhân Mã đang sát sạt lại gần.

“Không phải đóng kịch, không phải diễn.” - Giọng nói nghiêm túc của Nhân Mã khiến ba đứa còn lại cảm thấy cần cảnh giác - “Là Thiên Yết... Là Thiên Yết. Vừa nãy hẳn mang bánh đến, bảo đó là quà chào hỏi.. còn nói là.. là... là hàng xóm mới đến nữa.”

“Cái what the..” - Thiên Bình và Bạch Dương, Sur Từ đồng thanh hét lên đầy kinh ngạc.

“Chết rồi.. chết rồi...” - Nhân Mã trở nên sốt ruột và lo lắng, cô đi lại trong nhà như một cái máy - “Cậu ta đang đến đây.. Cậu ta đe dọa sự an nguy của chúng ta.. Cậu ta đe dọa sự tồn vong của gia tộc chúng ta.. Không được, phải giết.. Chúng ta phải diệt trừ hậu họa này... Cậu ta là mối nguy hại lớn cho loài người và xã hội đang theo đà phát triển này... Cậu ta.....”

“Mẹ nó! Trật tự đi, làm ơn đừng xem nhiều phim khoa học viễn tưởng và triết lý xã hội.. Bọn cung chỉ thích xem cổ trang thôi.” - Bạch Dương khó chịu ngăn chân ra ngăn khiến Nhân Mã ngã lăn ra đất - “Các chị em. Đi thôi, chúng ta phải dùng lối địa đạo bí mật mà chúng ta đã chuẩn bị trước, đi qua bên kia và chứng thực xem hẳn có phải là hàng xóm không.”

Theo lời của Bạch Dương, cả bọn tắt hết đèn trong phòng khách và tầng dưới để nguy trang với Cụ Giải rằng bọn nó đã lên phòng rồi bốn người dùng chút ánh sáng nhỏ từ chiếc đèn pin từ điện thoại bằng qua hàng rào làm bằng cây cỏ lau mà bọn nó rảnh rỗi trồng ở khoảng đất trống sát hai bên biệt thự. Hàng rào cỏ lau cao đến hơn hai mét, rất lớn và rậm rạp nên khi bọn nó cúi người chui vào giữa đám cỏ lau đầy mà đi thì không ai có thể thấy được bọn nó nữa. Hàng rào đặc biệt này được trồng bên sân bọn nó và cả bên kia, sát sát hàng rào khổ trải dài ngăn cách với khoảng sân biệt thự bên kia.

“Một hai.. năm.... mười.....”

Trước khi biệt thự bên kia có người dọn đến, bọn nó đã bí mật làm một cánh cửa nhỏ dưới chân gốc của hàng rào gỗ, nằm sâu dưới hàng cỏ lau nên không ai nhận ra. Chỉ với cách đếm bước chân đặc biệt của Bạch Dương mới giúp bọn nó đến đúng chính xác vị trí của cánh cửa.

Mở cái chốt khoá trên cánh cửa, cả lũ lần lượt chui sang phía bên kia bờ rào và bước chân thật nhẹ nhàng trên thảm cỏ trải, bọn nó cố gắng không gây ra một tiếng động lớn nào rồi dần dần càng tiếp cận gần hơn với biệt thự kia mà không gặp bất kì một trở ngại nào.

Mỗi căn biệt thự ở khu này đều có kết cấu bên ngoài giống hệt nhau do được người quản lý xây dựng trong cùng một thời điểm, ngoài ra cũng có một số căn nhà thì do người mua tự bỏ tiền túi ra tu sửa lại nhưng điều đó là rất ít. Chỉ cần dựa vào sự quen thuộc với căn nhà của mình, bọn nó có thể đoán ra tận tấc, chín phần cách bài trí và lối đi trong nhà. Bọn nó tiến gần đến chỗ cửa ngang làm bằng kính chịu lực như bên nhà nó, căn phòng ở chỗ cánh cửa đó là lớn nhất trong tầng một nên chủ yếu được đặt làm phòng khách.

Quả nhiên, khi tiếng ngày một lại gần căn phòng đó, bọn nó nghe rõ được từng tiếng tranh cãi và nhìn thấy chút ánh sáng xuyên qua lớp rèm trong phòng.

“Thật là mấy con nhỏ đó ở bên cạnh không hả?”

“Ừ.. Tao vừa mới đi thám thính về. Chưa gì đã bị con nhóc Nhân Mã cho một cước vào bụng” - Giọng nói đó ắt hẳn là của Thiên Yết.

“Hay thật.. Đúng là oan gia ngõ hẹp.”

“Là ý trời.”

“Tao đã nói mà.. Tận mắt tao nhìn thấy Cụ Giải bước vào căn biệt thự đó.”

“...”

Rồi rất nhiều câu nói khác lộn xộn cứ đan vào nhau thành một cuộc nói chuyện hỗn tạp khiến bọn nó chả hiểu gì. Nhưng dù gì, chuyến mạo hiểm này cũng khiến cho bọn nó xác định được chính xác rằng người ở căn biệt thự bên cạnh là Thiên Yết, ngoài ra còn có nhiều người khác và tất cả bọn họ hình như đều biết rõ về bọn nó, như cách mà Thiên Yết biết.

“Về thôi.” - Bạch Dương nghe xong cuộc nói chuyện lộn xộn thì cảm thấy nhức đầu kinh khủng, liền muốn bỏ đi nhưng cánh tay trái đột nhiên đau nhói, Thiên Bình nắm lấy tay cô nhưng dường như là đang câu véo tay cô thì đúng hơn.

“Chúng ta không đi được đâu.” - Giọng nói của Thiên Bình thật bình tĩnh nhưng có thể thấy rõ sự run rẩy trong đó. Khuôn mặt Thiên Bình thoáng chốc đã trắng bệch, đầm đìa mồ hôi và đôi mắt thì cứ đăm đăm vào bụi cây cánh đó không xa khiến cả bọn không kìm được mà nhìn theo..

Mẹ nó. Tận ba con bęc giê to như lợn đang gầm gừ và nhìn bốn đứa nó như mấy con hổ đói, thèm khát con mồi. Tính theo quân số thì bọn nó hơn lũ chó trước mặt một số nhưng mà sức người đâu thể đấu lại sức chó, nhất là khi lũ chó kia là bęc giê nữa chứ.. lại còn to một cách vật vờ.

“Amen.” - Cả bốn đứa nhắm chặt mắt và thề cầu nguyện, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau mà đồ mồ hôi hột.

Cả bọn thề thầm ngược cho đến khi lũ chó kia xông lấy và ăn thịt mình như trong mấy bộ phim kinh dị.

Ba.. Hai.. Một.....

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Rắc rối nhà hàng xóm

Ba con chó bęc giê to lớn, suýt soát bằng phân nửa một người đàn ông trưởng thành, lại thêm bộ lông đen nhánh và mấy tiếng gầm gừ nhìn chằm chằm về phía bọn nó khiến bốn đứa sợ hãi. Bọn nó co người lại, bất giác cứ dần dần ép chặt dính lấy bức tường và lùi từng bước sang trái, tránh xa ba con chó nhưng đồng thời lại càng gần với cánh cửa.

“Chó với má.. to như con quái vật...” - Bạch Dương sợ đến mức khuôn mặt trở nên trắng bệch nhưng miệng vẫn cứ cứng cỏi làm bầm nhăm xua tan đi ít nhiều mấy cái sợ hãi.

“Gâu! Gừ..” - Con chó như hiểu tiếng người, bất ngờ sủa một tiếng khiến cả bọn đưa gật thót tim, càng lùi về sát tường.

“Huhu.. Chắc tôi chột mắt.” - Bạch Dương đau tim, chỉ hận không thể đứng khóc luôn tại chỗ. Từ nhỏ từng bị chó ngoạm cho một phát nên cô còn bị ám ảnh đến bây giờ và cũng đâm ra mà ghét tất cả các loài vật.

“Đề mình lên trước thuần hóa nó thử xem sao... chỉ cần nói chuyện hoặc dụ dỗ nó một tí là không sao ngay ý mà..” - Ngược lại với Bạch Dương thì Sur Từ có một tình yêu to lớn với động vật, dù cho loài vật đó có tệ đến đâu thì cô vẫn tìm được điểm đáng yêu của chúng.

“Đừng có điên, nó mà cắn một cái thì chết không kịp ngáp luôn đấy.” - Thiên Bình vội vã ngăn cản để không cho Sur Từ tiến lại gần mấy con chó - “Đừng có ảo tưởng như trong phim là xoa đầu nó một cái là nó theo mình.”

“Đúng. Chỉ li.” - Nhân Mã chắc nịch khẳng định, ánh mắt không rời khỏi ba con chó - “Hay... cả bốn đứa xông lên cắn cổ chúng nó như ma cà rồng, hút máu và khiến cả người chúng sun lại như mấy con chó khờ?!”

Một tràng ảo tưởng phi thực tế của Nhân Mã, lại thêm nụ cười ma mãnh đầy đắc ý của cô khiến người còn lại nhìn cô với đôi mắt đầy khinh bỉ.

“Thà tao cắn lưỡi tự tử còn hơn đi thi cắn với chó.. Bỏ ngu chắc.” - Bạch Dương tức giận rống lên - “Tao với cái giống loài hạ đẳng này quyết không đội trời chung. Mà mày không biết sử dụng não sao?! Thi cắn với chó?! Bộ não mày làm bị đem đi làm vật trang trí rồi hả?”

Thiên Bình và Sur Từ nhất loạt gật đầu, đúng là chỉ có những đứa ngu si mới dại dột đi thi cắn với ba con chó bęc giê, răng nanh nhọn hoắt, dải chấy rờn rờn đầy kinh tởm, nhất là như ba con trước mặt, to như ba con heo nái.

“Tẩu vi thượng sách..” - Thiên Bình làm bầm sau một hồi suy tính thấu đáo - “Đếm đến ba, cả lũ cùng chạy, mạch ai người ấy lo, ok?”

“Được không?” - Sur Từ rất không tin tưởng tính khả thi của sự việc lần này, dù sao cũng là ba con chó lặn, lại thêm mình chứng lịch sử là Bạch Dương đang ở ngay đây, người đã từng bị chó đuổi và bị cắn, tới tận bây giờ chuyện đó còn là nỗi ám ảnh kinh hoàng của nhỏ. Tuyệt đối không thể khinh thường sức mạnh của mấy con chó này!!!

“Yên tâm.. với loại chó này.... chắc chắn..... sẽ chạy thoát.” - Bạch Dương vô cùng kiên định nói nhưng nào đâu biết cái giọng nói run rẩy và ngắt quãng cùng nụ cười méo xẹo đầy thì co chân an được ai - “Nào, ai đếm?”

“Tớ.” - Sur Từ bây giờ lại trở nên bình tĩnh hơn cả, cô chậm rãi mở miệng - “Một.... Hai.... Ba. Chạyyyyy!!!!”

Sư Từ hét to lên ở chữ cuối khiến kinh động đến ba con chó, cũng như là tất cả mấy người có ở trong phòng. Nghe thấy tiếng hét kinh thiên động địa, Bạch Dương cùng Thiên Bình, Nhân Mã như có thêm chất xúc tác, bỏ chạy về phía trước càng ngày càng nhanh và cố gạt bỏ khỏi đầu ám ảnh về ba con chó hơn chuột chũi kia đang đuổi theo mình. Còn Thiên Yết và mấy người trong phòng khi nghe thấy mấy tiếng hét nhứt tai gai óc liền tiếp từ bên ngoài thì phải chứng kiến một cảnh tượng vô cùng huyền ảo.”Cái đệt gì thế này?” - Thiên Yết bàng hoàng nhìn bốn bóng người thoát ần thoát hiện cứ nhảy bắt nháo trong sân, miệng thì không ngừng gào thét. Cậu cố nhủu mảy nhìn nhưng chỗ sáng chỗ tối, lại thêm khung cảnh không ra gì này khiến mọi vật cứ như bị nhòa đi.

“Hahahaaaaa!!!” - Bạch Dương sáng khoái chống nạnh cười điên cuồng như một con ma nữ sau một hồi chạy thực mạng thì phát hiện ra hóa ra ba con chó bị xích ở chuồng - “Mấy người thấy không?! Hahaha.. Bồn cung nói đâu có sai, với loại chó này thì chạy trốn dễ như trở bàn tay.. Hahahaaa!!!”

Nhưng Sư Từ vẫn vô thần trọng, cô nhanh chóng thúc giục Thiên Bình leo lên thân chiếc cây cổ thụ to lớn để mau chóng từ đó mà trèo về biệt thự. Và kết quả sau một hệ tập huấn, Thiên Bình như một con mèo nhỏ, phút chốc đã trím vào bóng tối qua các tán cây to lớn. Kỹ thuật leo cây của cô thật không phụ công sức mài giũa của Cụ Giải.

“Nhanh về thôi.” - Sư Từ kéo cổ áo Bạch Dương khiến cô nằng ho sặc sụa - “Bọn nó sắp đến r.. Aaaaaa!!!”

Tiếng hét chói tai của Sư Từ lại vang lên, kinh hoàng hơn thấy vừa nãy. Tiếng hét lần này như khiến rung chuyển cả đất trời bởi cô nhìn thấy dây xích của mấy con chó kia không biết vì sao bị tuột, hai trong ba chúng đang điên cuồng lao về phía sân bên này. Nhân Mã và Sư Từ bỏ của chạy lấy người, nhanh như chớp liền leo lên cây và đứng cạnh Thiên Bình. Nhưng sức nặng của ba người quá lớn, cành cây vì thế mà trĩu xuống như sắp gãy, tiếng răng rắc vang lên.

“Khốn kiếp.” - Mặt Bạch Dương lại chuyển sang tái mét, cô co chân bỏ chạy nhưnh đầu cũng vẫn không ngừng suy nghĩ cách trốn thoát. Vừa nãy do quá bất ngờ, chân tay cô như tê cứng cả lại rồi không kịp trèo lên cây thoát thân - “Mấy người thật ần hại, lần này thì bồn cung toi rồi..”

May thay trong tầm mắt cô xuống hiện một cây sào lớn, dài đến hơn ba mét, đủ để cô dựa vào nó mà bật lên, leo lên ban công tầng hai. Ý tưởng quá độc đáo. Vừa nghĩ xong, Bạch Dương tính toán chút rồi chân tay đã linh hoạt kết hợp. Tay cô với lấy cái gậy đó, chân vẫn tiếp tục chạy lấy đà rồi chống gậy xuống ngay trước cánh cửa đang mở toang, bên trong là khuôn mặt đầy thẳng thốt và bất ngờ của mấy người trong phòng. Bạch Dương bay lên không trung và đáp cánh an toàn trước ban công tầng hai.

Nhìn hai con chó kia ở dưới sân không ngừng sủa ầm ĩ nhưng một chân cũng không dám chạy vào nhà, chắc chắn là điều này đã được huấn luyện qua. Bạch Dương cười tươi rói, lại có phần đắc ý nhìn tình cảnh khổ sở của lũ chó khi con mồi ngay trước mặt mà bất lực nhìn chúng trốn thoát. Cô ra hiệu với Sư Từ, Nhân Mã và Thiên Bình đang ở trên cây kia bỏ xuống ban công này để đi gặp mấy người kia luôn một thể, từ nay về sau cũng bớt lằng nhằng.

Rồi cả bốn người tự nhiên như ở nhà, ngang nhiên đi lại, thăm thú một vòng căn biệt thự hàng xóm và quang minh chính đại xuất hiện ở phòng khách mà không biết xấu hổ.

“He lú u~~” - Nhân Mã hôn hờ hua hua cánh tay vẫy chào những người trong phòng khác.

Thật ngạc nhiên là ngoài tên kẻ thù không đội trời chung với Cụ Giải - Thiên Yết, còn có cả cậu bạn thụ sơ mĩ trắng mà tụi nó va chạm mấy lần là Xử Nữ, rồi Ma Kết, Song Ngự, Bảo Bình và đặc biệt, cậu bạn lớp chọn - Song Từ cũng có ở đây.”Chà... Tụ tập đông đủ gớm nhì.” - Nhìn lũ chó đã xích nhốt đang hoang, cánh cửa kính đi ra sân từ phòng khách đã được đóng lại khiến bọn nó an tâm phần nào.

“Chuyện không liên quan đến mấy cô, xéo về nhà đi, không tôi thả chó ra đấy.” - Thiên Yết cầm chiếc điều khiển kì lạ, hóa ra là xích chó ở chuồng là khóa tự động, ai dè mà tự nhiên lũ chó đó thoát được.

“Tên khóp!! Tên điên!! Tên thần kinh phân liệt!! Tên vô nhân đạo, không có tính người!!!!” - Bạch Dương điên cuồng cầm chiếc gỏi bị quẳng dưới đất xông đến đập Thiên Yết. Cả Thiên Bình, Nhân Mã và Sư Từ cũng chẳng câu nệ gì mà xông vào đánh tới tấp, khiến cậu nằm rạp xuống đất mà ôm đầu kêu cứu. Không ngờ tên bệnh hoạn này chính là lí do khiến bốn người phải đối mặt với tư thần suốt này giờ.

“Này.. Thôi đi có được không hả?” - Xử Nữ nhịn không nổi tiến lại ngăn cản nhưng bị bốn người kia bơ toàn tập, hoàn toàn không có đoái hoài chút gì đến lời nói của cậu. Xử Nữ càng thêm bức mình, cậu hùng hổ xông vào giữa trận đánh, vòng tay qua hông Bạch Dương rồi nhấc bổng một cái đem cả người cô dễ dàng ném lên sofa. Và lần lượt, ba người kia cũng bị mấy đứa con trai là Song Ngự, Ma Kết, Bảo Bình lạnh lùng quăng ra ba cái ghế khác nhau.

“Á..!” - Nhân Mã thốt lên đau đớn khi khuỷu tay bị đập vào thành ghế - “Hừ.. Mấy người các người cứ liệu hồn, ta sẽ báo thù.” Rồi cô giương một đôi mắt căm phẫn, ngùn ngụt lửa giận vào lũ con trai.

“Mấy người gây rắc rối đủ chưa?” - Song Từ khó chịu nhìn bọn họ - “Tôi như thế này còn đi gây sự. Ôn ào như thế mà được à? Về đi.”

Nghe Song Từ lạnh lùng đuổi khách như vậy thì bọn nó chợt thấy hơi chột dạ, dù sao thì bốn người nghĩ lại thì đã sai hơi bị nhiều.

“Biết rồi!” - Sư Từ mau chóng lấy lại phong độ, vênh mặt mà trả lời - “Không phải đuổi, bọn này cũng tự về.”

Nói xong Sư Từ liền dẫn đầu cả lũ, hiên ngang mở cánh cửa kính kia và đi ra ngoài sân. Chưa kịp chạm chân xuống mặt đất thì một con chó bẹc giẻ kia lao tới, định cắn một nhát nhưng may thay, phản xạ của Sư Từ rất tốt, đã kịp thời rút chân trở về.

“CÚT RA!!!!” - Bạch Dương đang trong hình tượng vô cùng kiêu ngạo, cô tuyệt đối không để mấy con chó dễ dàng đập đổ hình tượng ấy nên trong lòng dù sợ hãi tột độ nhưng ngoài mặt vẫn lớn giọng - “Lũ chúng mày mà không biết ra khỏi tầm mắt tao thì đừng trách tao vô tình.. Thịt chó nấu giả cây sẽ là tương lai của chúng mày đấy.”

Như hiểu tiếng người, lũ chó nghe xong mấy lời đe dọa của Bạch Dương thì như lập tức lui lại và chùn bước, khí thế của chúng giảm đi hơn phân nửa so với lúc đầu, đến sủa - việc duy nhất bọn nó làm được chúng nó cũng như quên mất.

“CÚT.” - Cả bốn người như có thần giao cách cảm, trong cùng một lúc liền đồng thanh hét lên duy nhất một chữ, khí thế hào hùng áp đảo khiến ba con chó to lớn phút chốc đã cong đuôi bỏ chạy. Tình huống kì dị và ngoài sức tưởng tượng..

“Mẹ ơi.. Bọn họ đe dọa chó của con..” - Cả thấy sáu người con trai trong phòng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi thảm cảm thán trong lòng rồi họ quay sang nhìn nhau bằng ánh mắt kì quái và không nói lên lời - “Khí thế áp đảo cả chó bẹc giẻ...”Bốn người theo quán tính mà muốn theo lối cũ, băng qua hàng rào cỏ lau và chui qua lối đi bí mật mà trở về biệt thự. Nhưng đến khi tiếng Thiên Yết vang lên đầy nghi vấn khi thấy tụi nó tiến đến hàng rào thì đã kéo tâm trí bốn người trở về bình thường. Nở nụ cười gượng gạo rồi Sư Từ dẫn bọn nó đi thêm một vòng nữa trong sân và đi từ cửa chính trở về.

“Đi đâu thế?” - Tiếng Cụ Giải khô khốc vang lên trong bóng tối, ngay sát sạt bên cạnh bốn người khiến cả thầy đều giật bắn mình, không biết nói như thế nào mới cho phải. Cánh tay đang muốn bật đèn của Sư Từ cũng ngưng đọng trên cái nút bấm và không di chuyển gì thêm.

“Sao thế... Sao lại im lặng như vậy?” - Cụ Giải vẫn tiếp tục vang lên, người duy nhất phá tan sự im lặng trong bóng đen. Từ ban công trên phòng, Cụ Giải đã hoàn toàn chứng kiến toàn cảnh náo loạn vừa rồi ở dưới sân nhà bên cạnh. Khi nhìn mấy chủ nhân ở nhà bên cạnh cô cũng đã hiểu ra phần nào lí do khiến bọn nó lại nhảy sang đó bắt nháo. Tầm

ting của Cự Giải xáo động, cô cảm động bởi sự quan tâm của bọn họ nên lần này, cô sẽ cho qua, coi như chưa có chuyện gì và làm như bản thân không biết gì cả - “Lại thừa dịp trốn đi chơi chứ gì.. Muộn rồi, đừng bật đèn lên nữa mà đi ngủ đi.”

“À...” - Cả lũ đồng thanh rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Cự Giải không dò hỏi sâu thêm - “VẬY ummie/chị/ sư phụ.. ngủ ngon.”

Ngày hôm sau thật may là tụi nó được nghỉ, nghe đâu là khối mười hai tổ chức thi thử lần đầu tiên để chuẩn bị cho kì thi Đại học vào tháng tư năm sau. Với một buổi sáng thứ bảy trời trong mây trắng, ánh nắng dịu dàng của mấy ngày đầu tháng mười một sắp vào thu thì quả thật là thời tiết lý tưởng, cả bọn nhận được nghỉ nên đã lên kế hoạch ngủ nướng cho đến chán mới thôi.

“Keenggg!!!! Leenggg!!! Keeeenngggggg” - Mới có hơn chín giờ, một tràng tiếng động ồn ào khiến cho Bạch Dương và Nhân Mã không thể nào chớp mắt. Bởi vì phòng của hai người và của Cự Giải đều có ban công chiếu sang nhà bên nên tiếng ồn cũng vì thế từ bên đó dội sang nhanh nhất.

“Lũ khốn khiếp chúng bay!! Để cho bà mày ngủ, nghe chưa??” - Bạch Dương ghét nhất là người khác phá bình giấc ngủ. Vậy nên dù hiện trạng lúc này cô mặc chiếc váy ngủ rộng thùng thình màu trắng dài đến gót chân nhăn nhúm và cả cái đầu tó quạ, xù lên như một nhúm lông lớn trên đầu thì cô vẫn bất chấp xông ra ngoài ban công để chửi bới.

“Im đi cho bố mày ngủ!!!!!! Mẹ nó.. Ông gọi hội sáng đốt nhà chúng mày bây giờ!!!!!!!!!!” - Tiếng kêu rống từ phía bên kia của Nhân Mã truyền lại, còn tràn ngập nộ khí hơn thế khiến tiếng động dừng lại trong tức khắc.

Mới sáng sớm, Thiên Yết đã hô hào mọi người trong biệt thự tỉnh dậy, chuẩn bị sẵn kế hoạch để tác chiến, trả thù cho cái hỗn loạn tối qua và một phần nữa là để trả thù cho ba con chó béc giê cưng của cậu. Sáu người bèn vác từ trong nhà ra nào là một giàn trống, piano, guitar rồi cả kèn trumpet và micro các thứ các thứ.. hoành tráng đến nỗi có thể tổ chức nguyên một buổi hoà nhạc rồi ấy chứ.

Bọn họ đánh đu các kiểu, không ra bài nào cả, cứ như là đánh chi để đẩy ra tất cả sự tức giận, khó chịu và ham muốn trả thù từ trong lòng. Và rồi đúng như kế hoạch, hàng xóm “thân yêu” của sáu người đã không chịu nổi mà tỉnh dậy, mở toang cửa hét lên chửi mắng và vô cùng tức giận khiến bọn họ cảm thấy vô cùng sảng khoái. Bảo Bình vì vậy mà cảm dùi trống đánh càng hăng thêm, nụ cười nở rộ vui sướng đến không khép vào được, trò này đối với cậu thật là tuyệt vời lắm sao. Nhưng khi tiếng hét thứ hai vang lên, cả sáu người đồng loạt nhìn lên thì thảng thốt, họ nhìn thấy không chỉ một, hai mà tận bốn bóng dáng khó chịu và tức giận, đầu ai cũng xù lên như một đàn chó Poodle cỡ lớn. “Hahahaha!!!!!!” - Một tràng cười vang dội của mấy thằng con trai khiến máu nóng của lũ con gái tăng lên đột biến, con buồn ngủ cũng cuốn xéo ngay tức thì.

“Khốn khiếp. Dám chơi mình!!” - Sư Tử tức giận quay vào phòng rồi mà vẫn gào thét.

Vốn là phòng của Sư Tử, Thiên Bình và cái phòng trống cuối cùng của hành lang nay đã trở thành của Kim Ngưu là thuộc cùng một dãy, nằm đối diện với dãy phòng của Nhân Mã, Cự Giải và Bạch Dương ở phía bên trong. Nhưng vì âm thanh khoa chiêng múa trống, cổ tình gây sự kia quá lớn, Sư Tử và Thiên Bình không thể nào ngủ được, liền xông thẳng vào phòng của Nhân Mã để xem xem là ai mà dám gây chiến với tụi nó.

Bạch Dương tức giận, cô thay quần áo nhanh chóng rồi vội vã chạy xuống phòng ăn, trong lòng hào hứng muốn dạy dỗ đám bên kia một trận. Phòng ăn lúc này chỉ có duy nhất Kim Ngưu, dường như cô ấy không có thói quen dậy muộn hay ngủ nướng nên thức ăn ở trên bàn cũng đã được Kim Ngưu chuẩn bị rất chu đáo. Vừa tròn sáu phần, nào là một cốc sữa tươi, một chút bánh mỳ và cả một quả trứng ốp - một bữa sáng tiêu chuẩn.

“Là cậu chuẩn bị?” - Bạch Dương vội vã ngồi vào chỗ, chỉ hỏi qua loa và rồi chăm chú vào bữa sáng - “Ừm.. ngon lắm, cảm ơn nhé.”

Miệng nhai nhồm nhoàm thức ăn nhưng Bạch Dương vẫn rảnh rỗi nở nụ cười thân thiện coi như lời chào buổi sáng muộn khiến Kim Ngưu có phần bất ngờ. Dù sao thì tối qua thái độ của Bạch Dương đối với Kim Ngưu còn rất đối địch. Ai dè ngày hôm sau đã trở nên thân thiện đến mức độ này.

Một lúc sau thì cả Sư Tử, Cự Giải rồi Thiên Bình và Nhân Mã cũng ủa vào bàn như gió lốc, không nói không rằng liền cầm đầu vào ăn, miệng còn ngiên răng ken két đầy tức giận nhưng nửa lời đều không phát ra.

“Chị em.. đi thôi!” - Sư Tử chỉ vài ba lần cắn đã nuốt trọn hết bữa sáng, cô bùng bùng nộ khí, đứng bất dậy rồi dẫn đầu đi ra cửa. Thiên Bình và Nhân Mã, Bạch Dương nhanh chóng nổi bước. Cự Giải thì rất ra dáng chị đại, bình tĩnh lạnh lùng, chậm rãi nhét tay vào túi áo và đi sau cùng.

Cả nhóm kéo đến trước cổng chính của căn biệt thự bên cạnh. Dưới ánh nắng mặt trời, lúc này mọi người mới ngắm nghía nét đẹp ở chính diện của nhà hàng xóm. Một căn biệt thự vừa sang trọng, hiện đại mà cũng mang sự lãng mạn của cổ tích khi một nửa căn nhà bị che lấp dưới giàn hoa giấy. Xa xa phía sau còn cả một nền xanh lá dịu dàng của cây đại thụ to lớn, không biết là loại cây gì nữa.

“Người đâu!!! Bò ra đây!!!!” - Sư Tử nghênh ngang bước vào cổng, lớn giọng nói lớn, ngay sau đó cô nhường cho Cự Giải lên trước, ngắm toàn cảnh trước cuộc chiến và nói chung chung về vấn đề giữa hai bên.

“Vậy hoá ra tiếng ồn ào tối qua là vì thế này?” - Cự Giải cười, khiến bọn nó chột dạ ít phút nhưng sau đó cả lũ kéo vào trong sân. Ba con chó tối qua sủa lớn, làm năm người giật mình lùi lại phía sau. Cơ mà chỉ sau một cái liếc nhìn sắc lạnh của Bạch Dương đã khiến chúng im thin thít, quay trở lại trong chuồng nằm bò ra đất rất chán nản.

“Kình thật!!!” - Thiên Bình cười lớn, vỗ vỗ vai Bạch Dương - “Nào ngờ một người sợ chó lại có sức mạnh thuần hoá lớn như vậy.” “Thôi đi, nhìn chúng ghê chết đi được.” - Bạch Dương giật nảy mình phản bác, cô cứ nghĩ đến cảnh tượng ba con chó đầy tiền lại gần trong phạm vi một mét là đã sợ sun vùi lại rồi. Cũng đâu có cái sức mạnh gì chứ, tất cả là do sợ quá nên cô sợ hãi quá mà thành như vậy, đây chỉ được coi là phòng vệ chính đáng.

“Đáng yêu thế mà dám bảo ghê.” - Sư Tử yêu thương động vật biết bao, nghe Bạch Dương nói thì đau lòng, cuối cùng thì bị Bạch Dương cầu cho một phát cảnh cáo đau đến chảy nước mắt, vết cấu thì đỏ rực lên, hằn cả vết móng tay đáng sợ.

“Biện minh cho chúng nữa đi!!” - Bạch Dương hung hăng đe dọa - “Tối qua suýt nữa bị thịt xong còn chưa chừa à?”

“Chộ ôi.. Quý hoá quá cơ. Khách quý khách quý..” - Giọng Bảo Bình hôm nay sao mà nghe nó ươn ớt á thế không biết, nghe mà những tưởng như lão thái giám trong mấy bộ cổ trang mà Bạch Dương xem ngày xem đêm, bất giác mà năm người rùng mình - “Vào nhà đi nào.. Trời ạ.. Thật là sơ suất, không kịp nghênh tiếp từ xa.”

Nhìn Bảo Bình già là cười ra vẻ thân thiết, lại còn phía sau là Song Ngưu, Xứ Nữ và Ma Kết, ba người cũng đều cười cái kiểu đầy nên khiến lũ con gái càng cảm thấy tức giận. Một lũ mặt dày!!

“Này! Mấy người có biết thế nào là vô duyên không hả?” - Nhân Mã hét lên, tức giận lớn lối chỉ thẳng vào mặt Bảo Bình mà nói - “Mới sáng bánh mắt mà bày biện nhạc cụ ra chơi như một lũ điên, không bài nào ra bài nào.. Thế mà coi được hả?! hả?! hả???”

Khí thể bùng bùng của Nhân Mã khiến Bảo Bình toát mồ hôi hột, mỗi một từ “hà” liền bắt giắc lùi về phía sau tránh né, không dám đối đầu trực tiếp.

“Nói đi.. Nói đi!!” - Nhân Mã càng nói càng hăng, ánh mắt như hồ đói muốn ăn tươi nuốt sống Bảo Bình, cô không thể chấp nhận nỗi một người nhút nhát như vậy mà dám gây sự với cô - một người viết đến hàng chục bản kiểm điểm về vi phạm kỉ luật mà chưa một lần biết sám hối - “Tôi nói cho mà biết. Mấy người tưởng dọn đến đây là ngon lắm sai? Là hàng xóm thì giỏi lắm chắc? Mấy người cũng trẻ con vừa chứ, mấy tuổi rồi còn làm mấy trò mèo này để gây sự với cả lời kéo chú ý.”

Nhân Mã cười khẩy một cái, làm ra vẻ mình biết tông mọi điều, quay sang nhìn về đám Song Ngư khép nép phía xa mà nói tiếp - “Có giỏi thì đến trường rồi làm một trận. Khỏi phải dùng mấy chiêu trò này, người lớn chút đi. Còn bé đâu mà..”

Kim Ngưu cũng tò mò không biết bọn nó vội vã đi đâu nên sau khi rửa bát xong chạy ra ngoài, ai ngờ lại chứng kiến một màn Nhân Mã khí thế áp đảo nói không biết chán. Nhân Mã không chỉ nói về phẩm cách con người, lối sống văn minh, cách chơi “đẹp” mà còn nói cả những hành động đó ảnh hưởng thế nào đến xã hội, đến sự tiến hóa của loài người và các thế hệ sau trong tương lai... Rất dài rất dài mà Nhân Mã không có ý định dừng lại.

Đường như cảm hứng của Nhân Mã dần dễ dàng châm nỏ, như lần này, chỉ vì bị quấy nhiễu giấc ngủ do nhà hàng xóm chơi nhạc cụ rất ngu si thôi mà suốt một tiếng trôi qua, Nhân Mã vẫn không ngừng nói.

“Ràoooo...” - Một vòi nước bắn đến khiến mặt Nhân Mã ướt nhẹp, cô lờ uống phải một ngụm nước.

Hung thủ là Song Ngư, một chàng trai quả cảm không nhịn được khi thấy bạn Bảo Bình chỉ cốt bị “sạc” cho một tràng văn vẻ nên đành bắn súng phun nước vào nhằm giải nguy.

“Kyaaaa!! Tên kia!!” - Nhân Mã điên tiết định xông đến nhưng không chỉ một mà cả Ma Kết, Xử Nữ cũng hai tay hai cái súng nước, bắn tới tấp khiến Nhân Mã không làm được gì.

“Hahaaa!! Bảo Bình đệ đệ, huynh tới cứu đệ đây!” - Song Ngư cao hứng khi thấy Nhân Mã lâm vào cảnh khốn đốn, vội vã quăng cho cậu ta một cái súng nước rồi ra hiệu chạy lại cùng nhập bọn.

“Xâm nhập gia cư bất hợp pháp!! Còn không mau cuốn xéo!” - Ma Kết cao giọng nói, cậu ta cầm một quả bóng nước ném lại gần chân Nhân Mã khiến cô nhảy lùi về phía sau, trốn sau lưng Cự Giải.

“Được lắm!!!” - Cự Giải nhìn lũ báo nháo trước mắt đang vô cùng phấn chấn khi thấy mình giữ tình thế áp đảo - “Tuyệt đối không thể thua.. Phải báo thù!! Thiên Bình ở lại, còn đầu chạy về lấy vũ khí, chúng ta sống mái một phen!!”

Hiểu ý nên Nhân Mã, Sư Tử và Bạch Dương nhanh chóng chạy vào kho lấy đồ. Cái trò bắn nước này vốn là trò yêu thích của cả nhóm mấy ngày nóng nực nên từ lâu cả bọn đã sắm sửa đầy đủ cả bộ súng nước các kiểu, ống nước rồi vòi rồng, bóng nước và áp phao, kính bơi... rồi cả tỳ thử hay ho khác.

“Unnie! Đây..” - Bạch Dương hớn hờ đặt một đồng linh kinh đầy đồ trên mặt đất.

Bọn nó chiếm lấy một vòi nước ở gần đấy rồi bắt đầu xây dựng căn cứ và nạp đầy nước vào súng. Chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc tập kích bất ngờ, phân định thắng thua rõ ràng!!

“Tiến lên!!”

Vang lên một tiếng hô hào đầy nhuệ khí, Bạch Dương và Sư Tử, Nhân Mã làm đội quân tiên phong, xông lên phía trước khiến bốn người kia trở tay không kịp, bị đánh úp một cách bất ngờ. Cự Giải và Thiên Bình thì ở phía sau, làm ra một hậu phương vững chắc.

Vậy là trong sân cỏ đẹp đẽ của căn biệt thự này, tối qua thì một màn chó đuổi âm ỉ, đến sáng nay thì lại trở thành một trận chiến tranh súng nước ồn ào, khốc liệt, không biết bao giờ mới ngừng lại.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Viết bản kiểm điểm

Đến sáng thứ hai đi học, cả lũ cả thầy mười hai người đều bị cảm. Mũi mũi ai đều ỉu xìu xìu như bát com nguội. Mũi thì sưng đỏ như những con tuần lộc do dùng khăn giấy quá nhiều. Những tiếng khịt khịt vẫn không dứt, kèm theo là vài câu than vãn như nghèn nghẹn do ngạt mũi.

Nhân Mã nhiều lúc muốn hét thật to lên “Aaaaaa!!!!” để thông cái cổ họng tắc tịt này nhưng không hiểu sao hết lần này đến lần khác âm thanh khi thoát ra khỏi cổ họng lại trở thành - “À.. à...” “.. Cô chính thức bỏ cuộc, không cố lấy giọng thêm lần nào nữa mà chăm chú ăn sáng.

“Lê mè.. khụ... khụ..... ừ ừ. Nhanh lên, ba phút nữa là trống rồi.” - Sư Tử ngồi bên cạnh không gín giữ chút hình tượng nữ tính nào mà cứ thể nhồm nhoàm nhai cái bánh mỳ.

Tại cả buổi bắn súng nước giữa trời nắng, lại gió lớn thổi vù vù nên cả lũ mới ra nóng nồm này. Đêm qua còn sốt cao, mấy người đều lăn qua lăn lại mãi mới ngủ được. Đến giờ thì đi học trễ đến nơi rồi.

“Nhanh lên!!!” - Bạch Dương chạy thục mạng về phía trước, khiến chiếc khẩu trang y tế lỏng lẻo đang đeo cũng bị tuột dần xuống cằm.

Khu biệt thự của bọn nó cũng khá gần trường, đi nhanh thì chỉ mất mười lăm đến hai mươi phút, nên bình thường bọn nó sẽ đi bộ.

“Vòng ra sau.. Vòng ra sau!!!” - Cự Giải hốt hoảng nhìn cổng trường đã bị đóng lại. Còn có ông bảo vệ canh chừng gần đó nên nhanh chóng chỉ cho mọi người chạy để chạy đường vòng ra sau trường, ở đó có một lối đi bí mật mà chỉ mấy đứa có tiền án như chúng nó mới biết.

Hàng rào bao quanh khuôn viên trường thấp hơn ở gần cổng chính tận chục phần nên chỉ cần tìm chỗ lùm cây che khuất là cả bọn có thể nhẹ nhàng nhảy qua mà bình thản vào trường. Nhưng đang đi thì bọn nó gặp phải những người không nên gặp - là Kim Ngưu cùng tất cả sáu đứa con trai đáng ghét kia.

“Ồ..” - Bạch Dương ngơ ngơ nhìn Kim Ngưu. Cô cứ tưởng Kim Ngưu đi từ sớm, không thì nghỉ ở trong phòng nên mới không có tiếng động, ai dè lại.. - “Sao cậu đi cùng bọn họ?”

“À... Sáng nay mình dậy muộn nên làm đồ ăn sáng xong liền đi luôn.” - Kim Ngưu nói đến đây thì như vô tình, lại như cố ý liếc qua Cự Giải. Ý tứ rõ ràng là muốn nói rằng tránh mặt Cự Giải nên mới đi sớm như vậy - “Ai ngờ gặp họ trên đường, công trường thì đóng rồi nên.. “

“Không dài dòng, hiểu rồi.” - Trong cả nhóm thì Nhân Mã thân với Cự Giải nhất nên cái hiềm khích cô đối với Kim Ngưu càng nặng nề hơn, lời nói có phần gay gắt.

“Đến đây sau sao nữa?” - Bảo Bình lơ ngơ nhìn thanh chắn hàng rào - “Thế này vẫn cao quá. Đầu thì cứ ơ ơ chóng mặt, muốn trèo cũng không nổi.”

Mấy người xung quang liền gạt đầu đồng tình. Cả lũ người đứng người ngồi, ai cũng đều đeo khẩu trang bịt mặt như quân vũ trang, trông không khác gì lũ kị dị. Đầu thì hâm hấp sốt, cần bản lúc này sức lực trên người cũng không có bao nhiêu, chắc chắn trèo rồi nhảy qua là một cái bất khả thi.

Sư Tử thì một mình đi sang mấy hàng rào mà lần mò một lúc rồi một tiếng cọt két khiến cả bọn liền tự động quay lại nhìn. Cô như một ảo thuật gia, từ từ rút được một thanh sắt ra khỏi hàng rào rất nhẹ nhàng. Từ đó tạo nên một khoảng trống đủ rộng để từng người một chui vào trường.”Cái what the...” - Trừ Cự Giải, Bạch Dương và Nhân Mã tỏ ra bình thản thì toàn bộ mọi người đều ngạc nhiên, kể cả Thiên Bình.

“Chui nhanh lên.” - Cự Giải lạnh lùng ra lệnh rồi tiên phong lên phía trước, chui qua đầu tiên - “Giám thị đến là chết đấy”

Mọi người lần lượt từng người một đều chui qua khoảng trống giữa hàng rào, trong ánh mắt không tránh nổi thềm cảm thán ngưỡng mộ nhưng không nói thành lời.

“Hóa ra là đây là cách mà mấy người đi học muộn tận chục lần mà không bị bắt lên giám thị đó hả?” - Song Ngư bước vào khoảnh đất trong sân trường thì có cảm giác an tâm kì lạ. Cậu từ lâu đã nghe đồn đến hà năng thần thông của bọn Cự Giải khi có thể ra vào trường thoải mái, dù cho luôn có cặp đôi hung thần chuyên canh gác quanh trường rất nghiêm ngặt là thầy giám thị và ông bảo vệ ban nãy ở cổng.

“Tất nhiên.” - Bạch Dương hứng chí bật cười ha ha, mặc kệ luôn cái cổ họng đau rát - “Lối đi này trăm lần thì cả thầy đều chưa bị tóm. Là bắt bại đó!!”

Đến khi không còn ai nữa thì Sư Tử mới cẩn thận để thanh sắt về chỗ cũ trên hàng rào. Vậy là bức tường bằng hàng rào sắt cao đến mét rưỡi của trường lại trở về nguyên dạng.

“Bộp... bộp... bộp...”

Tiếng vỗ tay chậm chậm vang lên ở phía sau lưng, rồi tiếng bước chân cũng thông thả tiến đến. Một áp lực vô hình và một đoạn khí lạnh thổi đến khiến nhịp thở của bọn nó không còn ổn định, tim cũng như ngừng đập, sống lưng rét run mà đông cứng lại, muốn quay lại cũng không còn đủ dũng khí.

“Trăm lần được cả trăm. Quà là rất giỏi. Cách này tôi muốn cũng không nghĩ ra được.” - Tiếng thầy giám thị vang lại.

Cự Giải và Bạch Dương, Nhân Mã, Sư Tử đã nghe thứ âm thanh này đến mòn cả tai sau nhiều lần gây họa bị bắt tại trận. Cũng vì thế mà đối với năm đứa, phản ứng đầu tiên khi nghe được thanh âm này của thầy luôn là... Chạy!!!

Nhanh như chớp, năm chiếc bóng mặc sơ mi trắng quay đầu lại, mặt đối mặt với thầy giám thị rồi chạy ngang qua người thầy. Đến cả thầy cũng trở tay không kịp, đơ lại tận chục giây. Nhân sơ hở đó, bảy đứa còn lại cũng nhanh chóng phóng theo, hợp thành một đám màu trắng đen trên sân.

“Các em có chạy đằng trời.”

Khi cả bọn suýt nữa chạy thoát được khi đến cổng sau của trường, cánh cổng đó đang mở, thì trước mắt, hung thần thứ hai của trường - ông bảo vệ đô vật đã xuất hiện như một bóng ma lớn. Chiều cao ngót nghét hai mét, cơ thể cường tráng cùng làn da màu đồng rắn rỏi, tạo nên một khí thế áp đảo to lớn.

“Bác! Tha cho tụi con lần này đi..!!” - Cự Giải đã chạy gần năm vòng quanh sân trường, trốn đông trốn tây nhưng vẫn bị cặp đôi hung thần kia tìm thấy, sau lưng còn có mười một mạng phụ thuộc vào cô khiến cô không khỏi phải phẫn uất kêu lên than van.

“Tao tha cho tụi bây thì ai tha tao!!” - Bóng người to lớn, có phần cồng kềnh của bảo vệ vẫn đuổi theo sát gót - “Nốt lần này mà không bắt được thì đuổi việc chứ chả đùa đâu. Đứng. Đứng lại cho tao!! Dừng lại thì được khoan hồng, nếu không đuổi cùng diệt tận, giết chết không tha.”Cái giọng nói oang oang trầm khàn tràn đầy sự tức giận, bức bách khiến cả bọn hơi rùng mình. Bạch Dương hơi run nhưng nghĩ đến mọi người thì đành quay đầu lại hỏi, giọng to không kém:

“Khoan hồng thì được giảm bao nhiêu tội trạng vậy ạ?.. Bác nói để tụi cháu suy xét.”

“Một bản kiểm điểm thông thường... Không mời phụ huynh “ - Đáp lại là giọng của thầy giám thị.

Cả lũ dần đo suy nghĩ rồi đến khi thông suốt thì ra hiệu cho nhau rồi tất cả dừng lại. Đến cùng thì bọn nó chạy vừa tròn năm vòng sân trường trong tình trạng cảm cúm, nhức đầu, thân nhiệt nóng đến gần 38 độ. Tiếng trống cũng thật trùng hợp mà vang lên, kết thúc tiết học đầu tiên trong ngày. Mười hai người bị áp giải đến tận cửa lên văn phòng, chờ đợi phán xét cuối cùng.

“Bốn chị này..” - Giám thị thẳng thừng chỉ vào mặt của Cự Giải, Bạch Dương, Sư Tử và Nhân Mã - “Ngồi ra phía bên phải bàn, còn những người khác thì ngồi sang bên còn lại cho tôi.”

“Ồ.. thầy, sao lại phân biệt đối xử như thế?” - Thiên Yết không hiểu sao lại cau có hỏi lại thầy giám thị - “Ngồi cùng một bên không được sao mà thầy chỉ đích danh bốn người họ rồi cho ngồi riêng sang một bên?”

“Hay thật! Anh là học sinh mới mà dám ý kiến với tôi à?” - Thầy giám thị cười nửa miệng, chống một tay xuống bàn chăm chú nhìn Thiên Yết - “Nếu anh muốn sang đây chịu phạt thì tôi không cần.”

Nói xong thì thầy giám thị liền bỏ đi một mạch mà không thèm liếc qua cho bọn nó thêm lần nữa, một câu của bọn nó cũng không thèm đoái hoài thêm. Đối với thầy, bọn nó như dịch bệnh, vì khuôn phải tránh xa ngàn dặm.

Thiên Yết còn chưa ngồi xuống ghế đã khinh khỉnh quăng chiếc cặp thật mạnh lên bàn, phát ra tiếng động lớn. Rồi cậu ta kiêu ngạo, ngênh mặt nhìn bên Cự Giải như thách thức.

“Bộp!” - Nhân Mã nhìn thái độ Thiên Yết ngứa mắt không chịu nổi liền tức giận tháo giày ra, ném thẳng vào bàn mặt đáng ghét. Chiếc giày bay chuẩn một đường cong Parabol có chiếc bàn ở giữa làm chuẩn, đáp thẳng giữa trán Thiên Yết khiến trán cậu đỏ tấy lên một mảng.

“Đ*т mẹ!” - Thiên Yết đau đến nỗi nhắm mắt lại, đôi mắt híp lại thành một đường kẻ, tức giận trừng mắt nhìn chằm chằm Nhân Mã - “Con ranh, bỏ với mày không thù không oán với mày, mày làm vậy là có ý gì đây hả?”

Thiên Yết hét tướng lên rồi chậm chậm cúi xuống nhặt một chiếc giày bị rơi dưới đất, miệng thì vẫn không ngừng lầm bầm chửi rủa. Nhưng Thiên Bình nhanh tay hơn, với chiều cao vừa tròn mét rưỡi, cô chỉ mất ba giây là nhặt được chiếc giày lên. Cô đi lại gần mặt Thiên Yết đe dọa, khiến Thiên Yết sợ hãi, ánh mắt không rời mũi giày lấm lem đầy bùn đất:

“Tôi nói cho cậu biết. Đừng hòng gây sự hay làm gì không minh bạch với Giải!! Bọn tôi không tha cho đâu!!!”

Câu nói của Thiên Bình nhận được sự đồng tình nhiệt liệt của Bạch Dương, Sư Tử và Nhân Mã nhưng cũng hài hước khiến cả bọn cười ra nước mắt, chỉ riêng khuôn mặt của hai đương sự thì xanh xanh tím tím, biến hoá còn hơn cả con tắc kè hoa.”Con kia!!!!!!” - Cự Giải dè giọng xuống, nghiêng răng ken két nhìn chằm chằm Thiên Bình như muốn ăn tươi nuốt sống - “Không minh bạch cái đầu mày!! Đừng tưởng hay chữ mà nói linh tinh!!!”

Càng nghe cả bọn càng cười lớn, một câu nói của Thiên Bình thật đa nghĩa. Nhưng trong số đó lại có một người không hề mỉm cười, Kim Ngưu. Cô nhìn mọi người trêu đùa nhưng trong cô lại cảm thêm tức giận và khó chịu. Hai cánh môi nhỏ xinh mím chặt lại thành một đường, đôi mắt đánh lại sắc bén.

“Hay nhờ! Các anh chị thế này rồi còn cười được!! Sướng quá ha!!!”

Thiên Bình giật mình khi nghe thấy giọng giám thị, liền quẳng luôn chiếc giày về phía Nhân Mã mà không chú ý trước sau, khiến cho Nhân Mã lại dính một đòn giữa trán y như Thiên Yết.

“Thầy, mấy em ở lớp tôi là phạm phải tội gì thế?” - Cái giọng chanh chua của chủ nhiệm D0 truyền lại khiến trong phòng đột nhiên im bật, không có một tiếng động nào được phát ra. Đó là một giáo viên lớn tuổi, đã già lắm rồi, tuổi về hưu dường như cũng đã qua lâu lắm rồi. Người còn lại là giáo viên chủ nhiệm D2 - cô Như, cũng nghiêm khắc không kém, cô nhìn cả bọn với ánh mắt vô cùng không hài lòng.

“Đi học muộn, trốn tiết.” - Thầy giám thị khó chịu, cánh tay chỉ về phía của bên nhiều người hơn, rồi quay sang nhìn bốn đứa kia, ánh mắt càng thêm tăm tối - “Riêng mấy chị này thì còn là phá hoại của công. Tự tiện phá nguyên một thanh chắn sắt để tạo lỗ hổng cho mấy em còn lại đi học muộn chui vào.”

“VẬY...?” - Cô Như nghe được mấy tội trạng như vậy thì không chút hoảng hốt, chỉ là có chút bất ngờ rồi lại mau chóng lấy lại được bình tĩnh - “Thầy muốn xử trí ra sao?”

“Những em khác đình thi đều là mắc tội lần đầu, lại bị kẻ xấu lôi kéo nên chỉ cần viết bản kiểm điểm và đi lao động ba ngày là được.” - Thầy giám thị hằn học nói, rõ ràng “kẻ xấu” mà thầy nhắc đến không ai khác là lũ Cự Giải - “Còn riêng bốn em này thì phải lao động nguyên cả tuần này, bây giờ viết cho tôi bản kiểm điểm dài ba tờ giấy đôi.”

“Cái gì cơ ạ?” - Bạch Dương thất kinh, cô bật người đứng lên, không kiềm chế nổi mà cao giọng - “Ba.. ba tờ đôi ý ạ?” - Bạch Dương khẽ nhắm tịt - “Một tờ đôi là bốn mặt giấy... Như vậy thì chẳng phải là.. bốn nhân ba...mười hai trang??.. Là mười hai trang sao ạ?”

“Hử?” - Thầy giám thị quay đầu lại nhìn - “Chả lẽ vẫn chưa đủ? Được thôi.. để tôi cho mấy chị viết th... “ (thêm)

Thầy chưa kịp nói hết câu thì Bạch Dương đã lấy hai tay làm dấu X thật to trên trán để ngăn thầy không nói nữa. Sau đó cô lại ra về mặt phải đạo của một học sinh ngoan ngoãn, gương mẫu, nhất nhất đồng tình với hình phạt.

“Lần này tôi không gọi phụ huynh đến bàn giao để trả về là may cho các em lắm rồi.” - Đoạn, thầy giám thị quay sang nhìn hai cô giáo đứng bên cạnh - “Bây giờ thì tôi giao các em đây cho hai cô, đến trưa các em này phải mang bản kiểm điểm lên cho tôi. Hôm nay sẽ đình chỉ một ngày, đến mai thì phải bắt đầu lao động.”

“Chúng tôi sẽ dặn dò cẩn thận.” - Cô Như mỉm cười đón hậu nhìn bóng dáng thầy giám thị quay đi - “Thầy đi cẩn thận. Lần này làm phiền thầy rồi.”Bóng dáng thấp thấp cùng cái đầu hói bóng loáng của thầy giám thị vừa biến mất sau cánh cửa thì hai cô đã xông đến trước mặt bọn nó mà ca thán không ngừng. Mọi danh từ, tính từ mỹ lệ được hai người sử dụng triệt để nhưng dường như không thể bộc lộ hết cảm xúc của họ lúc này.

“Haizzzz...” - Sư Tử thở dài thườn thượt, cô nằm bò ra bàn chán nản. Cô liên tục bấm bút rồi lại cắn đuôi bút, đến nỗi cây bút mới trở nên rề rách không tả nổi.

Bản thân Sư Tử đã viết hơn chục bản kiểm điểm, tâm cỡ lớn nhỏ nhiều đến nỗi kẻ không hết, lỗi lầm cũng kể vào dạng phong phú. Mà đặc biệt, lỗi đi học muộn, trốn tiết mà gộp lại thì cũng hơn hai mươi lần rồi chứ ít đâu.

Nhưng lần này.. bảo cô phải viết tận ba tờ đôi chỉ để kiểm điểm mấy lỗi vặt bị như cơm bữa thì quả là làm khó cô mà. Cái lỗi bé tí nín ấy thì “chém” thế nào được hà trời????

“Nè nè..” - Sư Tử ưỡ oải nhìn sang ba con người bên cạnh. Nhân Mã thì chả khác gì cô, thần nhiên nằm bò ra bàn ngủ. Cự Giải và Bạch Dương thì đạt đến tốc độ thần tốc, viết không phải nghĩ, Cự Giải thì nhẹ nhàng hơn, lúc lúc lại nghĩ ngợi chút đỉnh.

“Unnie.. Sao unnie viết lấm thế? Được bao nhiêu rồi? Thôi.. đừng nghĩ nữa, ngủ đi mà.” - Giọng Sư Tử lộ chút làm nũng, mềm dẻo.

“Mới được gần hai tờ đôi thôi.” - Cự Giải vừa nói vừa mỉm cười nhưng không thêm liếc một tẹo gì qua Sư Tử - “Unnie viết về sự ra đời cái song sắt rồng đó, nào là nguyên nhân, tính chất, lợi ích rồi cả kết quả. Với cả không phải unnie nghĩ.. mà là hồi tưởng lại. Chà... Đúng là bản kiểm điểm unnie viết luôn ý, nội hàm vô cùng sâu sắc!!!” - Cự Giải thầm cảm thán đầy tâm đắc.

Sau đây thì dù Sư Tử có hỏi như thế nào thì Cự Giải cũng chỉ ậm ừ cho có, dường như bản kiểm điểm kia đang đến đoạn cao trào. Chán nản.. Sư Tử đành quay sang nhìn Bạch Dương hỏi nhỏ, sợ lại làm phiền nguồn cảm hứng dạt dào đang bùng cháy:

“Đến đâu rồi?”

“Bốn.” - Bạch Dương đáp cộc lốc, ánh mắt không rời khỏi tờ giấy, tay thì di chuyển nhanh đến nỗi Sư Tử lầm tưởng cô nàng đang luyện thư pháp.

“Ừm. tốt! Mới trang thứ tư thôi hả? Vậy thì giống unnie.” - Sư Tử đến lúc này sức cùng lực kiệt, cô ù luôn cả khuôn mặt vào tay mà bất chấp hết thầy để đi ngủ ngay và luôn.

“Không phải bốn trang mà là bốn tờ..” - Đoạn, Bạch Dương lại gờ quẹo vờ bên cạnh ra và giật mắt trang giữa - “...Đến đây là năm, tờ đôi thứ năm”

Nghe xong Sư Tử thấy hơi choáng váng, máu như ngừng lưu thông mà không thể suy nghĩ cũng không nói nổi câu nào. Nhìn lên phía trước thì thấy mấy người kia đang thành thoi

chuyện trò, chơi điện thoại,.. bản kiểm điểm của chúng nó thì chỉ ngót nghét hơn mặt giấy đầu tiên.

Đến cùng, Bạch Dương đạt kì lục với bản kiểm điểm kiểm nghị luận xã hội, dài gấp đôi những gì được yêu cầu. Cụ Giải tuy ngắn hơi ít ỉt nhưng vẫn vượt qua chỉ tiêu một cách thần kì. Chỉ còn Sư Tử và Nhân Mã là phải giành giật từng câu chữ với thời gian. Các chữ cuối cùng thì biến dạng đến méo xeo để chạm đến dòng kẻ cuối cùng ***

“Toàn trường chú ý! Trật tự!!!!”

Tiếng thầy giám thị đầy tức giận ờ trên sân khấu, khiến cho toàn bộ học sinh dưới sân trường phải ngưng xì xào. Hôm nay là thứ ba, không phải thứ hai, cũng không có tiết sinh hoạt đầu tuần như mọi khi nhưng thầy lại bắt tất cả mọi người ở lại và không được phép lên lớp nên đa phần đều rất bất mãn.

“Kính thưa các thầy các cô và toàn bộ các học sinh của trường. Em tên là Cụ Giải, học sinh lớp 11D2. Hôm nay, em xin được thay mặt cho mười hai bạn đứng trên đây xin được nhận lỗi về tội trạng của mình. Sáng hôm qua, chúng em đã đi học muộn và trốn tiết sinh hoạt đầu tuần. Chúng em thật lòng xin lỗi.”

Cụ Giải vừa dứt lời thì tất cả mười hai người liền cúi gập người vuông góc 90 độ, thái độ thành khẩn nhận lỗi và còn đồng thanh hô vang câu cuối một lần nữa: “Chúng em thật lòng xin lỗi.”

Toàn bộ học sinh tưởng chừng mọi chuyện đến đây là kết thúc, định bụng lên lớp. Nhưng rồi mười một người tự động lùi lại phía sau một bước, riêng mình Cụ Giải vẫn đứng nguyên tại chỗ:

“Bản kiểm điểm. Kính gửi Ban giám hiệu nhà trường và đồng kính gửi giáo viên chủ nhiệm lớp 11D2 và thầy giám thị. Họ và tên: Cụ Giải, học sinh lớp 11D2. Bản Kiểm điểm này em mới thu nhận về việc thanh song sắt ở hàng rào chắn bị thay đổi và bị biến thành lối đi bí mật.” - Đến đây thì tiếng xì xào bàn tán của các học sinh như rộ lên - “Chuyện là.. Một tối đẹp trời, trăng thanh gió mát, hôm đấy là ngày nghỉ hè đầu tiên của năm học trước. Do tội nghiệp chồng chất, trốn học liên miên vào những buổi cuối năm mà em quên rất nhiều đồ trong trường nên đành phải bí mật cùng bạn trở vào trường giữa đêm. Bóng tối như bao trùm lấy mọi vật, cả tiếng thở của màn đêm cũng hiện hữu rõ ràng khiến bước chân chúng em run sợ...”

Từng câu từ kiều diễm và mỹ lệ Cụ Giải đều dùng lọt cả cái hoang vắng của cánh vạt và màn đêm vào tối đó. Một bài tường trình sinh động đến từng chi tiết khiến ai cũng chăm chú lắng nghe.

“Đến cạnh hàng rào, em đã phát hiện ra một thanh chắn hoen gỉ, định đập một cái cho gãy hẳn. Nhưng rồi mặc cảm tội lỗi ủa về trong lòng ngực khiến em chần chừ. Rồi ông trời như muốn em phá thanh chắn, rắp tâm khiến một con mèo từ đâu nhảy bỏ ra, em giật mình đến nỗi đá tận mấy phát. Cuối cùng khi em định thần lại, em đã thấy thanh sắt yên vị trên nền đất mẹ, chính cảnh tượng này đã thôi thúc chúng em chôn cất nó sâu dưới lòng đất. Sau đó, em đã suy tính rồi quyết định tân trang lại chỗ hỏng đó...”

Thật dài thật dài. Cụ Giải miêu tả đến mức xuất thần. Nào là cô đã cùng mọi người chui vào, vết chân in trên tường to ra sao, lấy những đồ gì, ở đâu,.. vân vân và trăm thứ khác linh tinh khiến câu chuyện vì thế mà dài tận mấy trang giấy.

Thầy giám thị định xông lên sân khấu, ngăn Cụ Giải đọc cái bản kiểm điểm dài lê thê nhưng cô cố chấp vẫn đọc. Đối với cô, bản kiểm này không khác một áng văn bất hủ, cần phải đọc cho toàn dân, toàn nhân loại kiểm chứng.

“Ngày... tháng... năm... Kí tên, người làm đơn, Cụ Giải.” - Sau một hồi đọc, Cụ Giải cảm thấy đạt được thành tựu không nhỏ nên cô sinh ra một cảm giác sung sướng, liền thêm bừa một câu mà không có viết sẵn - “Tái bút. Gửi thầy giám thị thân mến, nếu thầy muốn tìm lại thanh chắn cũ để hàn và tái sử dụng thì hãy liên hệ với em theo số 09xxxxxxx... máy em luôn bật 24 tiếng để giải đáp câu hỏi của thầy. Em xin cảm ơn!”

Một tràng vỗ tay ròn rã không ngớt, tiếng cười, tiếng nói càng khiến cho cả sân trường bùng nổ. Mặt thầy giám thị sau khi nghe dòng tái bút thì trắng xanh lẫn lộn càng tăng thêm nét bí hài trên khuôn mặt.

“Bản Kiểm điểm...”

Người tiếp theo lên đọc Bản kiểm điểm là Bạch Dương. Cô không như Cụ Giải là lòi cả nguyên nhân sâu xa lẫn nguyên nhân trực tiếp từ đời tám hoánh nào đảo lên. Thay vào đó, cô mở rộng về phân kết quả và sức ảnh hưởng của việc làm sai trái của mình.

“Em thật sự cảm thấy vô cùng tội lỗi của mình và biết đó là một hành động sai trái. Sẽ trở thành một tấm gương xấu cho các bạn học sinh ngoan ngoãn noi theo. Mà các bạn mà noi theo thì sẽ ảnh hưởng đến kỉ luật và danh tiếng của nhà trường, như thế sẽ dần dần ảnh hưởng sang các trường khác, khiến cho nền giáo dục của nước nhà ngày càng suy thoái. Giáo dục của cả nước là một vấn đề to tát vô cùng, mang tầm cỡ quốc gia. Việc làm sai trái đó mà phóng lớn nữa thì ảnh hưởng đến cả quốc tế, trở thành tệ nạn của toàn dân tộc. Ảnh hưởng đến cả sự phát triển và tiến bộ của loài người. Đồng thời còn tạo điều kiện cho nhiều thành phần suy thoái bùng nổ...”

Bạch Dương càng đọc càng lan man, chủ đề từ lâu đã rời lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Tiếng cười cũng càng ngày càng lan rộng trong sân trường.

“Như chúng ta đã được học qua rất nhiều các tác phẩm văn học trung đại cho đến các tác phẩm cận đại, hiện đại. Mọi người có thể dễ dàng nhận ra được lòng tự hào dân tộc và tình thân yêu nước gắn liền trong cuộc sống, đặc biệt là sâu sắc nhất trong tinh thần hiếu học. Vậy nên, nếu các bạn hãy chăm chỉ học tập thật tốt, chăm chỉ rèn luyện để cống hiến sức mình vào công cuộc kiến thiết đất nước, giúp chúng ta vươn đến cạnh tranh với năm châu như những lời Hồ Chủ tịch giảng dạy...”

Bạch Dương càng đọc càng đọc, hết tờ này sang tờ khác. Bản kiểm điểm bình thường chỉ đơn giản là yêu cầu dài ba tờ giấy mà bị cô biến thành một bài nghị luận về xã hội, về chính trị, về giáo dục và còn có cả ý thức con người trong đó.

Nói chung là nội dung phong phú, rất rất phong phú. Đến nỗi mà sắc mặt của thầy giám thị còn kinh khủng hơn vừa nãy khi nghe bài đọc của Cụ Giải. Mặt thầy như bùng bùng sát khí, đen kịt lại như mưa giông, bão lớn.

“Xin cảm ơn.”

Đến khi Bạch Dương kết thúc bài đọc thì thời gian đã trôi qua rất nhiều rồi, bầu trời đang dần hừng nắng. Sư Tử và Nhân Mã cũng lần lượt đọc bản kiểm điểm tiêu chuẩn ba tờ giấy của mình, hai bản kiểm điểm của họ là bình thường nhất trong số bốn người cũng như trong tất cả đồng bản kiểm điểm mà hai người đã từng viết. Nhưng thực sự vẫn không khỏi có mấy câu văn ngô nghê và ngờ nghệch đến mức cười ra nước mắt.

Đến khi mọi việc kết thúc thì đã sang đến tiếng bốn buổi sáng. Tâm trạng của các học sinh trong trường trở nên không tệ, họ cười tươi rói như ánh dương đang nhảy nhót trên đỉnh đầu. Nhiều người còn công khai hét to vài câu ủng hộ, khen ngợi và khuyến khích bọn Cụ Giải lần sau phát huy tài năng văn chương xuất chúng, có một không hai. Đa số lại giờ ngón cái về phía bọn nó khen ngợi.

Đến chiều, cả bọn phải đi lao động khắp sân trường dưới cái nắng chói chang và hanh khô cuối hè. Hết lên rồi lại xuống khắp các tầng để quét dọn. Đến cả mấy nhà vệ sinh hôi thối cũng được bọn nó tẩy rửa sạch sẽ, thơm tho mùi VIM đậm đặc.

Hậu quả cuối cùng là đến cuối tuần, toàn bộ cơ thể bọn nó đều ê ẩm đau nhức, con sốt do bị cảm như biến mất mấy ngày lại quay lại khiến trong đầu như có người gõ trống, múa chiêng. Cảm giác chóng mặt và khó chịu vô cùng...

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mời phụ huynh

“Bốp..”

Cô Thành, giáo viên dạy Ngữ Văn của lớp đang tức giận cầm quyển vở xuống bàn. Mới vào tiết một, cô chỉ cần hỏi đôi ba câu liền nhận ra rất nhiều người còn chưa học bài cũ nên đã thử tính trung thực của cả lớp:

“Anh chị nào còn chưa làm bài và học bài thì đứng lên cho tôi.” - Lục đục một hồi thì đến hơn nửa lớp là chưa làm bài và học bài, trong đó có cả người thường xuyên thiếu bài, có cả những người bình thường thái độ học tập rất tốt, rất chăm chỉ.

Với thâm niên đã hơn chục năm đứng trên giảng đường, cô Thành dạy qua không biết bao nhiêu học sinh, đã ra trường và trở thành những người tài giỏi ưu tú. Cũng không ít những học sinh ngộ nghĩnh, không biết phải trải được cô uốn nắn, trở nên vô cùng có kỷ luật. Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô gặp một lớp như thế này. Không chỉ có một người trong lớp lười biếng mà là cả lớp, ai cũng như ai, vô cùng lười biếng, người chăm chỉ, nỗ lực chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Lớp trưởng ghi tên các bạn vào một tờ giấy rồi nộp lại danh sách cho tôi.” - Cảnh tượng thiếu bài tập này đã tiếp diễn không biết bao nhiêu lần. Lần này lại nhiều như vậy nên cô không khỏi thực sự tức giận, rồi cô đi ra khỏi lớp mà không dài dòng thêm bất cứ lời nào.

Một lúc sau, danh sách đã hoàn thành, tổng cộng là mười chín người, trong đó thì toàn bộ mười hai đứa chúng nó có tên trong danh sách. Vừa hay, ngay lúc đó cô Thành trở về lớp, sự tức giận trên các nếp nhăn ở đuôi mắt cô vẫn chưa hề thuyên giảm. Và còn có cô Như, giáo viên chủ nhiệm lớp nó, đang nói bước đằng sau, tâm tình vô cùng tệ. Chấn chấn là vừa rồi cô Như đã được cô Thành kể cho nghe nhiều điều.

“Tôi đã cho các anh chị ngồi chưa?” - Tiếng cô Thành rất bình tĩnh, câu hỏi cũng rất đỗi bình thường nhưng uy lực và sát khí toả ra khiến cả bọn sợ hãi liền giật mình dứt thẳng dậy - “Hôm nay các anh chị không phải học hành gì hết, tất cả ra cửa lớp đứng cho tôi.”

Nhưng mười chín người vẫn đứng như trời trồng trong lớp.

“Tôi nói một lần này thôi. Ra ngoài. Đừng làm ảnh hưởng đến người khác học hành.” - Giọng nói cứng rắn, ý tứ nghiêm khắc rõ ràng như không gì lay chuyển được khiến cả lũ bất giác quay sang nhìn nhau rồi lần lượt từ động đi ra khỏi lớp.

Khi nộp danh sách lên thì cô Thành chỉ lạnh lùng liếc mắt qua nhìn một hai lượt rồi lại đưa cho cô Như xem. Cả lớp lúc này chỉ còn hơn chục người, tất cả đều phải dồn lên hai hàng trên cùng để ngồi học. Buổi học cũng như những dự liệu trong lòng họ, không khí ngột ngạt, căng thẳng như đang bức tử từng con người đang ngồi trên ghế, chỉ mong sao nhanh chóng có tiếng trống rộn ràng từ trên thiên đường vọng tới.

Hai tiết vẫn kết thúc, dài dòng mà lê thê như hàng thế kỉ, mà cũng ngột ngạt khiến tại nó phải thở hắt ra đầy mệt mỏi ngay sau khi bóng cô Thành biến mất khỏi cánh cửa.

“Nè.. có làm sao không?”

Tất cả mọi người còn ở trong lớp vội vàng chạy ra ngoài cửa. Mười chín người như vừa trải qua một kiếp nạn kinh khủng hoặc một màn tra tấn dã man, mệt mỏi dựa hẳn người vào bức tường phía sau rồi cả người từ từ, từ từ trượt xuống sàn. Đôi chân ai cũng đều tê cứng và rã rời, không còn cảm giác và sức lực để trụ vững trên mặt đất. “Mời phụ huynh rồi viết bản kiểm điểm.” - Mọi người đồng thanh trả lời, giọng nói lười nhác đến cả cơ thể cũng thêm cố gắng gượng đứng dậy.

“Bao giờ vậy?” - lo lắng hỏi. Cô đưa tay định kéo mọi người lên nhưng đôi chân họ nặng như chì nên đành phải gạt tay của vô đang một bên, tiếp tục ngồi trên sàn nhà bụi bặm.

“Ngày mai.”

Sáng hôm sau. Ngay đoạn hành lang trước lớp 11D2 vào giữa giờ nghỉ giải lao mười lăm phút giữa tiết hai và tiết ba, một cảnh tượng quá đỗi “kì vĩ” đã diễn ra. Ở đó, hai bên đường đều chật ních người đứng, một bên thì toàn các phụ huynh, quần áo tươm tất, gọn gàng, mặt mày cau có khó chịu thì thoảng lại liếc nhìn sang bên đối diện - là mười chín người thiếu bài tập. Điều này rất thu hút những lớp bên cạnh. Nhiều người thì đứng bên ở bên cạnh chỉ chỉ chỏ chỏ, bàn tán sôi nổi dù chuyện chả phải là của mình.

Trong đó, Kim Ngu và Song Tử cũng nhìn về phía bọn, ánh mắt ẩn chứa nhiều điều khiến Bạch Dương và Nhân Mã, Sư Tử tuy nhìn thấy nhưng vẫn không đoán ra được gì.

“Mấy anh chị nhìn đi đâu?” - giọng cô Thành từ từ vang lên khiến cả lũ bưng bĩnh, không dám mắt tập trung mà nhìn loanh quanh đi chỗ khác nữa. Xong, cô Thành quay sang nói chuyện với các vị phụ huynh, giọng nói cứng rắn, nghiêm túc. Từng câu từng chữ cô nói ra đều thể hiện thái độ kiên quyết muốn cho cả bọn bị đình chỉ vài ngày để răn đe. Như vậy sẽ không chỉ cho những người thiếu bài mà là cho cả lớp một bài học thích đáng về tội này, cũng vì thế mà thay đổi đi một chút ý thức học tập đang rất kém của cả lớp.

Nghe xong những lời của cô Thành khiến bọn nó hơi giật mình, bàng hoàng. Chỉ vài ngày tới là nhà trường tổ chức đợt đi tham quan đầu tiên trong năm học này. Nếu mà cả bọn bị đình chỉ trong khoảng thời gian này thì chắc chắn cơ hội được tham gia vào hoạt động ngoại khoá lần này rất mong manh.

Ai trong bọn nó đều thầm lắc đầu, ánh mắt vại nài, cầu cứu cứ hết nhìn các vị phụ huynh lại chuyển sang giáo viên chủ nhiệm đứng gần đó. Rồi cuối cùng, một trong mấy đứa không nhận được, chấp nhận bị sinh cho đồng loại, hùng dũng, đông dặc mở miệng:

“Em thưa cô. Sau một ngày một đêm suy nghĩ, bọn em quá thức thấy vô cùng xấu hổ, hổ thẹn và hối hận về hành động thiếu suy nghĩ, vô trách nhiệm của mình trong học tập. Bọn em thành thật xin lỗi cô.”

Cả bọn đồng loạt cúi đầu xin lỗi cô Thành rồi lần lượt nộp bản kiểm điểm lên cho cô.

“Em thực sự mong cô có thể tha thứ cho bọn em nốt lần này. Bọn em xin hứa và đảm bảo rằng từ bây giờ sẽ không bao giờ mắc lỗi này thêm một lần nào nữa. Mong cô, có thể cho bọn em cơ hội thứ hai để sửa chữa lỗi lầm”

Giọng nói thành khẩn và đôi mắt chân thành như mắt cún của bọn nó chớp chớp liên hồi khiến phần nào sự cứng rắn của cô khẽ tan chảy. Vài đứa nháy mắt đến điên cuồng để ra hiệu cho ba mẹ xin cô để có thể tha cho tội nó. Bởi thực sự, tham quan hay hoạt động ngoại khoá gì đó chắc chắn phải tham gia, không đi không được. Cuối cùng thì mọi người thương lượng đến hơn một tiết nữa mới đi đến kết luận cuối cùng. Cả lũ bị bắt kí vào một bản cam kết mà cô Thành và cô Như đưa gia, trong đó còn có thêm cả chữ kí của phụ huynh. Bên trong ghi rõ ràng là không ai được phép thiếu bài tập, nếu không, hình phạt của bọn nó sẽ là.. buộc phải chuyển trường - hình phạt nặng nhất trong nội quy của nhà trường.

Nhưng như vậy có là gì. Mấy lời đe dọa của cô như làm bản kiểm điểm, mời phụ huynh, bị đình chỉ và cao nhất là bị thôi học, buộc chuyển trường.. bọn nó đã nghe quá nhiều. Mà hôm nay lại có vinh dự nghe và thưởng thức tất cả các hình phạt đấy trong cùng một buổi chiều nên tâm tình tốt hẳn lên, như là đạt được một thành tựu đáng nhớ trong kiếp làm học sinh này. Bọn nó liếc liếc kí đặt bút kí lên bản cam kết mà không có chút chần chừ, tất cả đã đánh cược cho buổi đi chơi sắp tới.

Chỉ tiếng trống ra chơi tiếp theo vang lên mới khiến mọi người bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng vừa rồi. Từ khi được trở về chỗ nhưng mấy người như mất hồn. Họ mặc kệ người khác xì xào bàn tán, rồi hỏi thăm ra sao và chỉ cười ngượng ngạo. Thật không hiểu nổi mấy học sinh lớp khác, họ chả lẽ chưa bị mời phụ huynh và thiếu bài tập hay sao mà cứ nhìn họ chỉ chỏ rồi cười đùa nhận xét. Ai mà chẳng biết xấu hổ khi bị thầy cô quở trách trước bao nhiêu người, khi ba mẹ bị mời đến trường. Nhưng sự kiêu ngạo của tuổi thiếu niên khiến họ vẫn tỏ ra đắc ý, không quan tâm.

Ngược lại, có một số người thực sự là không quan tâm, vẫn có thể lên dây cót và tiếp tục sự niềm vui của mình rất dễ dàng.

“Ahihi..” - Bạch Dương chống cằm nhìn bạn cùng bàn mới của mình đầy thích thú.

Từ vụ thiếu bài tập vừa rồi, cô Như quyết định xáo hết chỗ ngồi của cả lớp để phần nào kích thích sự tham học của mọi người. Vậy là bây giờ người ngồi cùng bàn của cô không còn là Sư Tử nữa mà trở thành Xứ Nữ. Trong lòng cảm giác thật mất mát và buồn buồn khi bị chia xa người chị em thân thiết, nhưng vốn dĩ tìm được niềm vui mới, luôn lạc quan là sở trường của Bạch Dương nên cô nhanh chóng quay sang tìm bắt chuyện cùng Xứ Nữ.

“Chậc.. chậc...” - Bạch Dương tỏ ra tiếc nuối mà tặc lưỡi hai cái, cô rắp tâm muốn khiến cho Xứ Nữ không thể chuyển chủ nhìn vào sách được - “Học làm gì nhiều vậy, cẩn thận không nhiều quá mà bùng nổ. Chỉ cần cậu chăm chút cho cái khuôn mặt mỹ tửu kia thì mai sau bán sắc lấy cơm cũng đủ sống..”

Bạch Dương cảm thấy ghen tị, cực kì ghen tị với khuôn mặt của cậu. Bởi nó hài hòa, đẹp đẽ, từng đường nét hợp với nhau khiến cậu còn nhìn xinh hơn cả con gái. Trong khi đó, cậu lại là con trai và cũng không hề quan tâm đến nhan sắc của mình nó mê người đến mức nào.

Cô dừng nói, lại chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng rất đẹp ngay trước mắt mà quên cả nghe giảng, thi thoảng lại tùm tùm cười một mình vui vẻ. Bạch Dương đột nhiên nhận ra sự khác thường, hình như khi hai chữ “mỹ tử” thì mặt mày Xứ Nữ cứ tối đen lại. Vậy là Bạch Dương càng muốn làm càn, cô cứ liên tục lai nhái và khúc khích cười khi thấy Xứ Nữ mặt dần không chế, hai tay cầm chặt thành quyền khiến chiếc bút bi trong tay dần nứt vỡ. “Thụ à.. Mỹ tử.. Hìhi.. Tiếu mỹ tử...” - Xứ Nữ càng nghe càng không tập trung nổi. Cậu nhiều lần quay sang gườm gườm nhìn Bạch Dương cảnh cáo nhưng khôn nạn là cô càng khoái chí hơn, cả tiết cứ liên thiên không ngừng - “Thụ ơi cho mình mượn cục tẩy?” “Thụ à.. giúp mình nhặt cái bút.” “Chết, thụ cho mình vay một tờ giấy kiểm tra với.” “Mấy giờ rồi thụ ơi?”...

Cứ câu này “thụ”, câu sau cũng “thụ” khiến Xứ Nữ bức mình đến phát điên. Cậu thật muốn hỏi cô rõ xem ngoài cái chữ đáng chết kia cô còn từ nào hay hơn được nữa không.

Xứ Nữ chả phải có thành kiến gì với các hủ hay về thể loại đồng tính luyến ái nam nhưng từ hồi cấp hai, không ít bạn cứ lấy khuôn mặt của cậu ra làm trò đùa. Đồng thời cũng đặt nhiều cái biệt danh rất khó chịu, trong đó, “thụ” là cái tên khó chịu nhất. Cậu từ đó không hề có thiện cảm với cái tên này, từ đó cũng sinh ra chút ác cảm những người lấy cái tên đó gọi cậu. Đặc biệt là người ta gọi cậu là “thụ” đã đành nhưng họ còn mặc nhiên gọi Ma Kết là “công” khiến cho cậu càng khó chịu hơn nữa. Cái thằng đó thì công cái nổi gì - cậu đã nghĩ như thế không biết bao nhiêu lần.

Đỉnh điểm của sự việc là đến giờ ra chơi. Khi cô vừa bước ra khỏi lớp, Xứ Nữ đã ngay lập tức thu vào bộ dạng nhả nhặn, lịch thiệp mà lớn tiếng quát Bạch Dương

“Cậu im mồm cho tôi!!” - Bạch Dương nhắt thời ngây người, nụ cười cũng đông cứng lại trên môi. Các bạn cũng không khỏi bất ngờ trước hành động hơi hơi quá khích của Xứ Nữ - “Thụ thụ cái đầu nhà cậu. Cậu mới là thụ, cả nhà cậu là thụ!!!!”

Bạch Dương bị nói như vậy thì nào có chịu chấp nhận, cô định lớn tiếng đáp trả nhưng đột nhiên Nhân Mã đã nhảy ra bên cạnh cô thì thầm vài điều hay ho. Nhưng khổ nỗi là giọng nói nó quá nhỏ, đủ cho mọi người xung quang đều nghe thấy, chả giống với giọng điệu của một kẻ đang thì thầm điều bí mật.

“Nè nè.. có cái này hay lắm luôn. Nghe đi nghe đi..” - Nhân Mã gian tà nở nụ cười, ánh mắt khẽ nhếch lên nhìn về mặt của Xứ Nữ đầy thích thú. Cô gợn chiếc điện thoại ra cho Bạch Dương xem và mở một đoạn video trong đó, đồng thời cũng mở tiếng to nhất luôn.

Chả bao lâu sau thì màn hình đen đen hiện ra hình ảnh của Ma Kết. Vừa nhìn là đã có thể dễ dàng nhận ra đây là một đoạn video quay trộm, còn người quay thì chắc không ai khác là con nhò rắc rối bên cạnh cậu, Nhân Mã. Bởi rõ ràng rằng bàn tay của cô cứ thỉnh thoảng che mặt một đoạn trên màn hình, mà toàn những cảnh Ma Kết quay sang nhìn.

Trong video, Ma Kết đang ngồi học ở bên cạnh cửa sổ, dáng vẻ rất chuyên tâm, chăm chú. Từng ánh nắng bên ngoài rọi vào khiến từng đường nét trên khuôn mặt cậu càng thêm lạnh lùng và xa cách. Thi thoảng, nếu căng tai ra nghe thì dễ dàng nghe được tiếng gào viên giảng Toán vừa nãy.

“Ê này.. chúng ta chơi một trò chơi nhé. Chán quá.” - Giọng nói đầu tiên xuất hiện video, là tiếng than thở của Nhân Mã. Cùng lúc đó, Ma Kết nhú mày lại khó chịu.

“Không.”

“Thôi mà.. Học nhiều vậy làm gì. Còn lâu mới thi học kì. Chơi một lúc thôi. Hết tiết là đi ăn rồi, nha.. nha.. nha..”Đáp lại Nhân Mã toàn là câu trả lời ngắn gọn - “Không.” - Giọng nói chắc chắn mà kiên quyết.

Nhưng Nhân Mã dường như không hề bỏ cuộc. Tiếng nói của cô vẫn tiếp tục lạnh lạnh phát ra từ chiếc điện thoại. Mà câu hỏi lại ngày một xàm và ngu si, điều này khiến Bạch Dương gần như mất hết kiên nhẫn và không muốn xem tiếp. Nhưng Nhân Mã ở bên cạnh vẫn cứ bắt cô nhìn vào màn hình nên Bạch Dương vẫn cứ miễn cưỡng.

“Ê này.. Cậu có mắt không?” - “Có.”

“Có mùi không?” - “Có.”

“Có mùi không?” - “Có.”

“Còn tai?” - “Có.”

“Chân tay thì sao?” - “Có.. có.”

...

Nhân Mã dường như là lấy hết tất cả các bộ phận trên cơ thể con người ra để hỏi. Và Ma Kết thì phải nói là cực kì kiên nhẫn, câu nào câu đấy đều trả lời duy nhất một chữ “có” rất ngắn gọn, còn nếu câu hỏi có đến hai hay ba bộ phận thì cậu trả lời đúng số chữ “có” tương ứng.

“Xem đến khi nào hả chị hai? Tôi mệt lắm rồi.. Cứ có, có thế này thì bao giờ mới hết.” Bạch Dương không chịu nổi mà hỏi con người đang vô cùng đặc ý ngồi bên cạnh mình, không hiểu cô đang đặc ý cái gì nữa. Đến cả Xứ Nữ còn tò mò quay ra xem mà bây giờ cũng đã nản rồi vừa bỏ đi mất. Sao chỉ có số cô lại đen thế chứ, ngồi xem cái điên điên khùng khùng này - “Chả lẽ hỏi hết cái này cái kia thì cuối cùng hỏi bạn ý rằng: “—đ— cậu có không?”, sau đó ngồi cười một mình..”

“Bậy bạ. Thô tục. Ai điên mà hỏi cái thần kinh đó.” - Nhân Mã đánh hai phát lên lưng Bạch Dương khiến cô cảm giác cái lưng như đang nứt gãy. Rõ ràng lực không hề nhỏ, người này quả thật hạ thủ không lưu tình - “Đây.. Đây... chuyện hay!! chuyện hay!!”

Nhìn khuôn mặt đang cười còn sáng hơn đèn hường dương kia mà Bạch Dương thờ dãi đành bất đắc dĩ lại nhìn vào chiếc điện thoại. Không biết có phải xem lâu quá mà tai cô cứ lúng búng toàn mấy bộ phận cơ thể người và “có”.

“Có ăn shit thay cơm không?” - “Có.”

“Có là người dân tộc Mông không?” - “Có.”

“Có thích Xứ Nữ không?” - “Có.”

“Thích hơn tình cảm ở mức bạn bè?” - “..”

Đúng lúc này tiếng trống vang lên, Ma Kết cũng như nhờ vậy mà bừng tỉnh. Cậu ta hốt hoảng quay sang nhìn Nhân Mã, phải nói là biểu cảm ngu cực! Rồi tiếp theo là tiếng cười rất kinh thiên động địa của Nhân Mã từ cái điện thoại khiến Bạch Dương nói hết da gà và một cảm giác cực kì ám ảnh trời đất.

Nhân Mã như cố tình dừng lại ở cảnh Ma Kết quay sang cùng cái biểu cảm khó đỡ đó rồi vừa cười vừa bắt chước theo đó khiến Bạch Dương cười muốn quặn hết ruột. Hai con điên không ngừng nghiêng ngả rồi nằm bô ra bàn, tựa vào người nhau... mà cười không ngừng. Bạch Dương cũng chả thèm để tâm xem tiếng cười kia của Nhân Mã kinh dị đến mức nào vì bây giờ tiếng cười của cô cũng chẳng khác hơn là bao. Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng của bọn nó làm cho mấy bạn còn lại trong lớp cũng khiếp đảm mà không dám lại gần. Họ đưa ánh mắt kinh dị nhìn hai đứa nhưng cũng không khiến Bạch Dương và Nhân Mã để tâm, hai người vẫn tiếp tục cười như điên và không có một dấu hiệu là dừng lại.***

Một hồi sau, Bạch Dương và Nhân Mã ôm bụng nhăn nhó vì cười quá nhiều, ruột già ruột non trong bụng cứ như lộn tung phèo hết lên cả. Nhưng cứ hể nhìn vào mặt nhau là hai đứa lại không nhịn được mà bật cười. Khó khăn lắm hai đứa mới lết thân đi xuống canteen, cả lớp chỉ còn lại hai đứa là chưa đi ăn mà thôi.

“Nè!” - Thiên Bình rất nhanh chóng nhìn thấy hai bóng người liêu xiêu như sắp đổ kia đang tiến lại gần liền giơ tay vẫy vẫy- “Đói quá hả?”

Thiên Bình dứt lời thì Bạch Dương và Nhân Mã cũng đồng thời ngồi xuống bàn, hai người lẳng lặng kéo phần cơm mà mọi người lấy hộ rồi im lặng ăn và không nói thêm gì cả.

“Sao đột nhiên hôm nay hai đứa điên này im lặng thế?” - Cự Giải khó hiểu nheo mắt nhìn chằm chằm hai đứa ngồi trước mặt - “Bình thường thì thấy ăn là chạy đi luôn, không thì nói nói toàn mấy thứ linh tinh. Con thì nói mấy câu nhảm nhí, vô nghĩa, còn con lại thỉnh thoảng phát ngôn mấy câu ngu ngu khiến người ta tụt hứng..”

Sư Tử gật đầu nhất chí, ánh mắt cũng trở nên đề cao cảnh giác. Cô biết rằng khi hai đứa này im lặng và trầm ngâm như vậy thì chỉ có duy nhất hai trường hợp: một là có một chuyện cực kì kinh khủng vừa xảy đến khiến hai đứa rất sốc và trở tay không kịp, hai là trong đầu đang có những toan tính đáng sợ... Tất nhiên, lúc này có lẽ là thiên về hai thứ hai nhiều hơn!

Nhưng đổi lại thì Bạch Dương và Nhân Mã chả mấy quan tâm. Hai người vẫn tiếp tục tỏ ra bình thản và ăn cơm nhằm che dấu những xúc động đang kịch liệt xảy ra trong lòng mình khi nghĩ đến mấy trò quỷ sắp sửa diễn ra với Ma Kết đáng thương.

“Tiểu Bạch ngoan.. nói cho unnie nghe rồi unnie cho em ăn rau nha.” - Cự Giải nở nụ cười ngọt ngào dụ dỗ nhưng tay đã không ngừng gấp mấy cọng rau sang đĩa của Bạch Dương.

“Em cóc cần.” - Bạch Dương bĩu môi. Trong lòng cô biết tông là Cự Giải ghét ăn rau vô cùng, dù có kẻ hầu không kể thì chỗ rau ấy vẫn vào đĩa cô mà thôi - “Nhưng.. dù sớm hay muộn thì vẫn phải nói cho ba người nghe để còn thực hiện. Cơ mà tuyệt đối phải giữ bí mật, biết không?”

Cự Giải và Sư Tử, Thiên Bình cái rụp mà không thèm nghĩ ngợi thêm giây phút nào. Ba người chỉ cần nghe thấy giọng nói tỏ vẻ thần thần bí bí và khuôn mặt tràn đầy sự nguy hiểm của cả Bạch Dương và Nhân Mã là đã cảm thấy hứng thú.

Bạch Dương liếc qua Nhân Mã một cái thận trọng như cả hai đang thăm suy tính xem có nên nói không. Nhưng không ngờ chỉ một giây sau, hai cái con người này đã nở nụ cười thô bỉ và gian tà, miệng lưỡi cứ liếng thoắng như hai con chim sáo.

“Xem cái này trước đã..” - Nhân Mã chìa cái điện thoại ra và đặt lên giữa bàn. Cô còn cẩn thận nhìn xung quanh rất thận trọng rồi mới ấn nút “play”. Nhưng lần này khác với khi cho Bạch Dương xem, Nhân Mã ấn luôn vào đoạn gay cấn.

“HAHAHAHAAAA!!!” - Rồi chỉ trong vài nốt nhạc, tiếng cười man rợ của cả năm người phát ra tạo thành một khối tạp nham khiến cả canteen quay ra nhìn họ. Ánh mắt nào dường như cũng có, người thì hoảng sợ, người lại hốt hoảng, có người thì lo lắng, cảnh giác và thậm chí có cả kinh dị... Nhưng mà dù có đứng đó chịu muôn ngàn ánh mắt khác nhau của mọi người nhìn mình thì năm người vẫn thản nhiên cười nói và riu rít bàn luận về mấy chiêu trò sắp tới, thì thoảng còn phá ra cười cùng nhau.

Cùng lúc đó, sáu con trai kia và Kim Ngưu cùng nhau ngồi ăn ở một bàn cách đấy không xa. Bảy người bọn họ sau buổi sáng hôm đi học muộn liền thân nhau hơn. Họ thường xuyên lại đi ăn, đi học vào các buổi sáng buổi chiều cùng nhau. Nhưng cũng không hiểu sao, họ lại chẳng thể thân thiết nổi với mấy đứa chúng nó, cứ như đang có một rào cản vô

hình ở giữa vậy.

“Ê này..” - Ma Kết không hiểu sao lại cảm thấy hơi lạnh lạnh sống lưng - “Bọn mày thử đoán xem xem năm đũa chúng nó đang nói cái gì. Tao thấy cứ ghê ghê..”

“Tao cũng thấy ghê chứ đ** phải mình mày.” - Thiên Yết bực tức đáp lại, ánh mắt cậu chăm chăm nhìn về phía cái bàn kia mà cực kì khó chịu - “Có gì mọi người sẽ cùng gánh vác. Cầm đũa nào thấy gặp khó thì bỏ anh em rồi chạy một mình.. nghe chưa?”

Giọng Thiên Yết đậm chất đại ca. Đồng thời, ánh mắt cậu cũng từ từ chiếu sang mấy thằng ngồi quanh quanh mình như cảnh cáo. Rồi ánh mắt đó dừng lại trên người Kim Nguu, cô vẫn đang vô cùng bình thản nhìn về phía tụi Cự Giải. Trong mắt cô có rất nhiều điều khó hiểu, Thiên Yết biết rõ điều đó, cậu cũng không hề quên những tổn thương mà cậu đã vô tình đem lại cho cô năm nào. Cậu thừa nhận. Khi đó còn trẻ tuổi bồng bột, cậu đã không suy nghĩ thấu đáo nên đã chỉ vì một tờ đũa tai quái chỉ để chọc Cự Giải mà phá hoại nhiều thứ.

Bây giờ, cái cảm giác hối hận vẫn còn nhen lại ở lồng ngực nhưng cậu không biết làm gì để xoa dịu nó. Nhưng may mắn là cậu lại đều có thể gặp lại Cự Giải và Kim Nguu ở đây. Cậu nghĩ, có lẽ ông trời đang cho cậu thêm một cơ hội để nhận lỗi và sửa chữa lỗi lầm khi đó. Nhất định là thế!

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đi tham quan

Mấy ngày sau đó Nhân Mã đều tỏ ra yên ổn, cô không hề tham gia vào vào mấy trò đùa của Bạch Dương, Sư Tử, Thiên Bình và Cự Giải với mấy tên hàng xóm khiến Kim Nguu sống cùng cảm thấy hơi bất ngờ. Nhân Mã làm vậy đơn giản chỉ là muốn tập chung tinh lực cùng chút chất xám của mình để tự tay lập ra thật nhiều kế hoạch chơi khăm lại Ma Kết, mà cái nào cái nấy đều phải tỉ mỉ và hoàn hảo đến từng chi tiết.

Nhưng kế hoạch chẳng mấy chốc bị đổ bể, Nhân Mã do mãi mê nghĩ ngợi mấy cái kế hoạch đó mà quên mất rằng kì thi học kì chẳng mấy chốc đã đến sát chân. Còn những người kia thì khỏi nói, ham chơi đến mức không coi trời đất ra gì chứ đừng nói là đề cái kì thi học kì kia được lọt vào trong mắt. Cuối cùng là những kế hoạch mà Nhân Mã nghĩ ngợi, tính toán biết bao lâu liền bị xếp vào xó trong nửa tháng để cô còn phục vụ cho một đợt bài kiểm tra dài dài của tất cả các môn.

“Trà hết trà hết cho người...” - Tiếng Nhân Mã rống lên từ phòng khách làm cả căn phòng như bị rung chuyển - “..trà luôn mất môi nụ cười..”

Môn thi cuối cùng đã vừa kết thúc vào chiều nay nên nhóm Sư Tử liền không đợi thêm một giây nào nữa mà bung xoè hết mức. Sắp tới cả trường còn có đợt tham quan đầu tiên trong năm học này nên cả bọn đặc biệt vui vẻ. Đến tối, cả bọn làm thịt nướng trong nhà, mùi thơm toả ra ngào ngạt khắp phòng làm cho vị giác của mọi người bị kích thích đến cực điểm. Cả bọn còn lên mua về cả ít bia về để cho có không khí và mượn ở đâu một giàn karaoke rất hoành tráng để vừa ăn vừa hát vừa quây.

“Haahaa!! Ai khanh hát hay lắm.Nào, trảm thưởng cho người một miếng “chịt“..” - Bạch Dương lại nổi máu đóng phim, vui vẻ gấp một mẫu thịt lớn rồi vùng cái kéo, cắt một đường thật ngọt khiến miếng thịt biến thành hình thù bé xíu, nhỏ bằng cái móng tay ngón út rồi vui vẻ đưa đến miệng của Nhân Mã.

“Mẹ!” - Nhân Mã quay đầu nhìn đầy khinh bỉ rồi thản nhiên quay mặt đi và không thèm để ý đến Bạch Dương. Cô thờ ơ quay sang nhìn Sư Tử đang vắt chân ngồi trên ghế rất hươu thạ và đề nghị - “Lên hát đi! Chỉ có biết ăn thôi!!”

Sư Tử lườm Nhân Mã một cái nhưng vẫn cố gắng ăn nốt mất miếng thịt trên đĩa rồi mới đứng dậy và đi đến cầm chiếc micro Nhân Mã vừa đặt trên bàn:

“Xin chào toàn thể bà con, sau đây em xin trình bày một liên khúc để bày tỏ sâu sắc tình yêu đến ba em cùng nỗi nhớ to lớn, mệnh mạng như biển cả mà em dành cho ông.. Ba à, con gái nhớ ba nhiều lắm.” - Sư Tử giả vờ sụt sịt lâu nước mắt nhưng nụ cười còn tươi hơn hoa khiến cả lũ lẫn bỏ ra mà cười. Và rồi Sư Tử hát liền luôn ba bài hát với giọng ca vô cùng mùi mẫn - “Xuân này con về mẹ ở đâu. Mẹ ới.... Last Christmas, I gave you my heart..... Không phải dạng vừa đâu.. vừa vừa vừa vừa đâu.. ú ú.....”

Sư Tử nhắm nghiền mắt mà đắm chìm trong chính thể giới âm nhạc tuyệt mỹ của mình mà không mấy để tâm đến cái nhìn kì dị của mấy thỉnh giả phía bên dưới. Kim Nguu vì còn chưa thích ứng kịp với độ điên của bọn nó nên nhất thời đơ ra như phỗng, đến cười cũng phải rảnh nhin đến khó khăn, thi thoảng thì len lén liếc sang nhìn mấy người bên cạnh. Còn Nhân Mã thì đoán trước được cái diễn của Sư Tử nên không để ý lắm, cô vui mặt vào ăn để bù cho chỗ sức lực vừa dùng vào việc hát hò. Chỉ có ba người là Thiên Bình và Cự Giải, Bạch Dương là rù rì trò chuyện, nhận xét về Sư Tử:“Unnie.. tình yêu Sư Tử dành cho bố nó bao la nhé?” - Nói xong chính Bạch Dương cũng phải lăn ra cười - “Bố nó mà biết nó hát tặng cho mình mất cái bài này thì không biết nghĩ gì.”

“Có gì mà không biết nghĩ gì, đơn giản ý mà.”

“Nói thử..”

“Bác ý nghe xong câu “mẹ ới..” hơn cả phim kinh dị kia của nó sẽ đáp thế này này..”- Cự Giải cố gắng hắng giọng, rồi cố tỏ ra một khuôn mặt thật nghiêm túc như ba của Sư Tử - “E hèm.... Tao là tia máy, không phải má này..”

Câu sau Cự Giải còn rảng đề giọng xuống sao cho thật trầm, thật thấp nhưng vẫn khiến Bạch Dương và Thiên Bình không nhịn được mà cười đến sái quai hàm. Thiên Bình tỏ mò, liên hỏi:

“Đấy khi nghe bài đầu tiên. Thế còn hai bài sau thì sao?”

“Cái này..” - Cự Giải tỏ ra trầm ngâm nghĩ nhưng mãi vẫn chưa nghĩ ra được câu nào thú vị hay hay thì Bạch Dương đã nhanh nhẩu nói giằng trước - “Em biết em biết.”

Xong Bạch Dương tỏ ra thần thần bí bí, ngồi lại nghiêm chỉnh lại trên ghế rồi ra hiệu cho Thiên Bình hát trước mấy câu như Sư Tử đang hát:

“Last Christmas, I gave you my..”

Chưa hết câu thì giọng ca oanh vàng cao chói lọi xuyên thủng ngay bên tai của Cự Giải khiến cô vừa tức vừa buồn cười: “Happy new year.. Hẹp pi nùi y dia....” - Bạch Dương đang đóng giả làm bố Sư Tử, tưởng tượng ra viễn cảnh bác trai sẽ hát bè luôn với cô con gái điên của bác. Đoạn sau, Bạch Dương càng hát càng cao giọng khiến âm thanh cảm

tường như bị cô mang ra cầu xé, biến đổi thành một dạng khác hẳn.

“Không phải dạng vừa đâu.. vừa vừa vừa vừa đâu.. Không phải dạng..”

“..vừa đâu.. yeah yeahhh... Tao không phải dạng vừa đâu, dạng rộng ra... rộng raaaa...” - Bạch Dương lại một nữa chen ngang giọng hát nhẹ nhẹ và êm tai của Thiên Bình bằng cái giọng không thể không thấp hơn của mình. Lại còn hợp với đoạn âm thanh lệch nhịp, dứt quãng mà Sur Từ đang hát thì đúng là hợp thành một tràng tap âm kinh khủng.

“À à.. chết mày nhá!” - Đột nhiên Nhân Mã nở nụ cười gian xảo - “Tao ghi âm hết rồi. Tao sẽ mang về mách bác trai, đến khi đó bác sẽ thả con Pu ra cho mày chạy phòi shit..”

Pu là tên con chó cảnh mà nhà Sur Từ nuôi. Nhưng mà con Pu nó có một bộ lông vàng vàng, lại cộng thêm bản chất ghét chó, ghét động vật nên Bạch Dương vẫn quen mồm gọi là Cầu Vàng. Mỗi lần đến nhà Sur Từ chơi thì Bạch Dương luôn cẩn thận gọi đến cho bác trước khi đến chỉ để nhờ bác nhốt con Pu vào chuồng thật cẩn thận. Mà ngoài chuyện của con Pu thì phải nói nhà Sur Từ toàn cái hay, không có chỗ nào là không thể nghĩ ra trò chơi, đặc biệt hai bác còn rất dễ tính và quý chúng nó.

“Mẹ nó. Ác thế hả con!?!?” - Bạch Dương phẫn nộ quay sang nhìn Nhân Mã định nói nói một hồi để thuyết phục đổi ý nhưng chợt nhớ ra là điện thoại Nhân Mã vừa được tự tay mình mang đi sạc pin ở trên phòng nên Bạch Dương chợt thay đổi thái độ. Cô đoán chắc là Nhân Mã nói dối để hù cô thôi. Đã thế, để Bạch Dương trêu lại cho biết thế nào là lễ độ.

“Bê hạ... Người hãy tha cho thần thiếp...” - Canh lúc Nhân Mã đang gấp một miếng thịt dày nước sốt lên miệng thì Bạch Dương ủa đến, quấy lấy một cánh tay khiến miếng thịt rơi xuống đất, còn mũi và miệng của Nhân Mã dính đầy nước sốt. “Tha tha cái con khi.. Làm miếng thịt dày công nướng chín của trẫm rơi xuống đất mà còn chưa bị chu di tam tộc là may rồi đấy...” - Nhân Mã nghe Bạch Dương lái nhái bên tai nhiều quá nên lỡ nhiễm luôn nên lời nói ra có chút không kiểm soát được - “Cút ra..” - Nhân Mã khua tay một cái khiến Bạch Dương hơi loạng choạng.

Nhưng một phần vì Bạch Dương diễn quá sâu nên cô tạo một tư thế ngã vô cùng uyển chuyển trên sofa, khuôn mặt tỏ ra uỷ khuất nói:

“Chả lẽ tình cảm đôi ta mấy năm nay còn không bằng miếng thịt rế rách đó sao?” - Đoạn, Bạch Dương quay sang tựa vào vai Cự Giải làm như đang khóc thật. Nhưng thực ra cô đang che giấu khuôn mặt đang nở nụ cười rất khổ sở của mình và để nghĩ ngợi thêm chút lời thoại.

“Mi.. mi đúng là con nò ti chết tiệt!!” - Nhân Mã tối sầm cả mặt lại. Kiến thức về phim cổ trang cùng với mấy câu thoại cầu huyết của cô hoàn toàn không thể sánh với Bạch Dương nên chi biết đáp mấy câu hỏi mây móc. Hận không thể bịt miệng Bạch Dương lại để khỏi phải cãi nhau như thế này, thật là tổn IQ quá mức!!

“Người định làm gì thế từ của ta?” - Lúc này Sur Từ vừa hát xong, nhìn thấy cảnh Nhân Mã và Bạch Dương đang diễn trò thì không nhịn được mà muốn xông vào cho đồng vui.

Bạch Dương và Sur Từ vốn là cặp đôi ăn ý nhất trong mấy pha diễn kịch như thế này nên chỉ cần một câu nói đó mà Bạch Dương đã hiểu ý muốn của Sur Từ. Cô liền quay sang nhìn Sur Từ, thông thiết gọi một tiếng khiến Nhân Mã ôm đầu than khổ. Dù thế nào thì hai người này mà song kiếm hợp bích diễn đoạn cầu huyết thì chỉ có người thứ ba chịu thiệt. Và không may trong tình cảnh này thì Nhân Mã lại là người thứ ba đáng thương đó.

“Tướng công.. Chàng phải lấy lại công đạo cho tiện thiếp.. Huhuhuhu..” - Bạch Dương ôm mặt rung rung khóc như thật khiến Cự Giải và Thiên Bình vui vẻ ngóng đợi trò vui.

“Được..”

Đáp xong một chữ đó thôi, Sur Từ và Nhân Mã quay sang nhìn nhau, hằm hằm khiêu chiến. Kết cục là hai người lấy chế độ tính điểm tự động của cái máy karaoke kia, hết lần này đến lần khác luôn phiên hát. Nhưng cái máy đáng chết kia như cố tình mà liên tục cho hai người điểm số bằng nhau suốt hai tiếng.

“Unnie buồn ngủ..” - Cự Giải khó chịu nhăn mặt. Đã đến gần mười hai giờ đêm rồi mà hai con diễn kia vẫn không chịu dừng lại - “Thiên Bình. Mày lên hát một bài kết thúc đi rồi đi ngủ. Bọn nó cứ nhai mãi điệp khúc “Thành phố buồn” với “Nghèo” thì chắc tao chết mất..”

Thiên Bình hiền lành lại bị lấy ra làm lá chắn. Cô đành ngậm ngùi nuốt đắng cay mà đứng lên can hai người kia rồi nói mấy câu ngon ngọt để lừa bịp cho hai đứa dừng đấu nhau lúc này.

“Nào.. thôi, đêm rồi. Để mình hát nốt bài này rồi mọi người đi ngủ hết đi nhé.” - Thiên Bình lật cuốn danh sách bài hát rồi chọn cái hát đầu tiên. Tiếng nhạc trầm lắng từ từ truyền đến khiến người ta cảm thấy toàn thân mệt mỏi đến ra rồi mà muốn đi ngủ ngay lập tức. Giọng hát của Thiên Bình lại càng hợp hơn, để nghe như mấy bài ru ngủ hồi xưa của các bà, các mẹ - “Không giờ rồi em ngủ đi thôi.. Hoi đâu mà lo lắng em ơi...” Lời bài hát réo rắt trong đêm như cổ vũ cho bọn nó nhanh nhập mộng nên Bạch Dương cũng hồn nhiên tựa vào vai Cự Giải lịm dim vào giấc. Nhưng khổ nỗi là mọi chuyện không êm đẹp như thế, tiếng chửi rủa của tên hàng xóm lại vang lên như xé vải:

“Ngủ thì ngủ con mẹ nó đi!!! Hát mãi không mệt à.. Im miệng cho bố mày ngủ!!!! Nghe chưa hả????!!” - Thiên Yết tru tréo như con sói vang lên gần cửa sổ to đến kinh hồn khiến Bạch Dương bừng tỉnh. Thiên Bình cũng run đến mức cầm cái micro khiến cho suýt rơi xuống đất. Cự Giải lại không còn sức lực để nói lại nên lẳng lặng bỏ về phòng. Riêng Kim Ngưu thì buồn chán nên bỏ đi từ sớm rồi.

Trong số bọn nó chỉ còn duy nhất là Sur Từ và Nhân Mã còn dồi dào năng lượng. Hai người dường như vẫn chưa phục trận đấu vừa rồi nên quyết lấy việc chửi Thiên Yết ra để so đo rõ lần nữa.

Mãi đến ngày hôm sau thì bọn nó mới nghe phong phanh rằng ba kẻ điên kia chửi nhau hăng say đến tận ba rưỡi sáng. Bằng chứng không chối cãi là ba đôi mắt đầy tia máu đỏ li ti và quầng thâm như gấu trúc của cả ba người..

Chỉ vài ngày sau, nhà trường cuối cùng cũng đồng ý thông báo chi tiết cho các học sinh về dịp thăm quan sắp tới. Khi tin này đến tai mọi người, các học sinh đều có chung một tâm trạng là hồi hộp và mong chờ, mọi người đều rất tò mò không biết năm nay nhà trường sẽ cho đi đâu về đâu.

“Chắc các em đã nghe ngóng được không ít thông tin về lần đi tham quan này.” - Hôm nay, cuối cùng bọn nó cũng nhìn thấy bóng dáng cô chủ nhiệm ở cửa lớp.

“Dạ chưa ạ.” - Cả lớp đồng loạt nói vang, tư thế thẳng lưng rất chi là nghiêm túc để cẩn thận nghe thông báo.

“Chỉ giới nói thôi.” - Cô Như nhìn lũ học sinh lớp 11 mà mình đang đi đầu đất cảm thấy chúng như mấy đứa học sinh tiểu học chờ đi chơi thì thấy buồn cười rồi cô cầm tờ giấy thông báo trong tay phe phẩy mà ra lệnh - “Lớp trưởng lên đọc cho các bạn.”

Cự Giải tuân lệnh, nhanh chóng đứng dậy đi lên bàn giáo viên và nhận lấy tờ giấy trong tay cô. Chỉ mới nhìn thoáng một cái, Cự Giải đọc được vài thông tin quan trọng nên không nhịn được cười một cái rất tươi khiến cho cả lớp càng thêm hồi hộp.

“Yeahhh!!! Hú hú!!!.. AAAAA!!!!!!!!” - Một tràng âm thanh phấn khích đến tột độ khiến cho cả lớp như bị rung chuyển bởi theo như thông báo, cả trường lần này sẽ đi hai ngày một đêm, lên một làng bản của dân tộc thiểu số trên vùng rừng rú.

“Trật tự! Trật tự!!” - Cô Như thừa biết bọn nó sẽ điên cuồng mà gào thét như vậy nên không mấy bất ngờ. Cô nghiêm mặt lấy cái thước kẻ gỗ lên mặt bàn vài tiếng tạo nên âm thanh khô khốc nhưng đủ làm một sức mạnh vô hình khiến cả bọn ngoan ngoãn trở lại.

“Đây cũng không phải lần đầu nhà trường tổ chức đi qua đêm như thế này, ít nhất cũng một năm một lần. Và lần nào các anh chị khoá trước đi cũng rất vui vẻ, không một ai là vi phạm kỷ luật vào những dịp như thế này nên cô mong là đến lượt các em cũng vậy.” - Cô Như bắt đầu giảng giải về vấn đề kỷ luật và những điều cần thiết mà tụi nó nên nhớ. Giọng cô đều đều khiến bọn nó chợt thấy rất buồn ngủ và cả sự nhiệt tình khi nghe thông báo vừa này dường như cũng bị gọi một gáo nước lạnh mà nguội đi phần nửa - “Những dịp đi ra ngoài trường như thế này các em cần phải đặc biệt chú ý đến hành vi và lời nói của mình, tuyệt đối là không để tổn hại đến danh tiếng của trường. Ngoài ra, còn một số điều nữa là.....” Phải nói đến hơn một tiết cô Như mới tạm bằng lòng thả bọn nó ra về. Vậy là đến lúc này, cái nóng vội và hào hứng cho buổi tham quan trong lòng cả lớp lại được bùng dậy, mọi người còn bàn nhau xem nên làm gì và mang đi những gì cho ngày hôm đấy.

Đến khi ra về, suốt quãng đường về nhà tụi Cự Giải bàn bạc không biết chán về đợt đi tham qua, nào là thức ăn, quần áo và vài vật dụng cá nhân nhỏ nhặt cũng được lên kế hoạch đi mua rất tỉ mỉ, mọi người ai cũng cao hứng. Đặc biệt là Nhân Mã, tâm trạng của cô đang cực kì cao cao cao hứng, nhất là mỗi khi cô nghĩ đến đồng kế hoạch chơi xò Ma Kết kỳ công chuẩn bị đang xếp đồng chờ đợi thực hiện. Cô quyết định sẽ làm tất cả vào hai ngày một đêm đi tham quan sắp tới, chắc chắn sẽ vui lắm đấy.

“Muahahahahahaaaaa!!!!” - Nhân Mã tuôn ra một tràng cười ghê rợn khiến bốn người đi bên cạnh cũng cảm thấy rờn rờn. Mấy người đi đường cũng không nhịn được mà quay lại nhìn. Ai bảo là do tiếng cười đó của Nhân Mã thiệt quá giống với mấy mụ phù thủy, di ghê trong các bộ phim hoạt hình.

“Bópp!!” - Cự Giải không đành lòng tra tấn tiếp lỗ tai của mình nên đành lạnh lùng đánh một phát vào tấm lưng gầy gò của Nhân Mã khiến cô nằng tề cả người - “Thôi đi con điên. Mấy đùng có tở ta khoải chí quá không lại hông hết đại sự. Bình tĩnh lại mà nghĩ xem cần mang những thứ gì đi..”

Mấy ngày liên tiếp trời qua, vậy là chỉ sau một ngày nữa thôi là cả bọn sẽ lên xe và cùng lên đường. Hiện tại, căn nhà của Cự Giải như biết thành một đồng không định hình vì vô số những vật dụng linh tinh bị cả bọn ném bừa ra sân.

“AAAAAAA!!!!” - Tiếng la thất thanh của Nhân Mã khiến ai nấy đều giật mình - “Ai đó giúp tào chọn quần áo với!! Không biết mang bộ nào đi nữa!!”

“Chọn bừa đi con điên!! Có phải mình mày phải xếp đồ đâu!!!!” - Bạch Dương điên cuồng trong đồng áo phông và quần bò đa phần chỉ có hai màu đen trắng của mình. Rồi cô đóng sập cái cửa phòng lại và nhốt mình ở trong phòng để tĩnh tâm chọn ra vài ba bộ ưng ý, thái độ rõ ràng là kiên quyết không để ai làm phiền.

Nhân Mã bắt lực ngồi lên đồng đồ lộn xộn ở trên sàn mà thảm than thở rồi đầu tranh tư tưởng mãi cô mới đành lên tiếng cầu cứu một người khác:

“Kim Ngu ơi!” - Nhân Mã biết là bây giờ trong cái nhà này chỉ có mình Kim Ngu là rảnh rỗi vì cô đã dọn dẹp hết đồ đạc từ chiều, lại còn ở căn phòng phía đối diện. Thấy bóng Kim Ngu đã đứng ở trước cửa phòng, cô tiếp tục mở lời - “Cậu giúp mình chọn ra vài bộ được không, khó nghĩ quá!”

“Ừm..” - Kim Ngu khẽ gật đầu đồng ý nhưng không hề tỏ ra ý muốn nói nhiều hơn với Nhân Mã. Có lẽ là vì thái độ của mọi người trong nhà luôn có hơi xa cách với Kim Ngu.

“Lấy chiếc áo phông và cái quần này nhé..” - Kim Ngu nhẹ nhàng hỏi thăm dò ý kiến của Nhân Mã, chọn lựa kĩ càng và cân nhắc với thái độ vô cùng nghiêm túc khiến Nhân Mã cũng phải tò mò.

“Ừ. Cứ chọn theo ý cậu đi. Vài ba bộ thôi mới là ok.” - Nhân Mã lui hui dọn dẹp đồng chiến trường mình bày ra trong phòng rồi bê một chồng quần áo ném lên giường - “Phiền cậu nhét hộ mình vào chiếc va li nhỏ ở đầu giường nhé. Mình đi xuống gác lấy mấy đồ mới mua..” Nhưng đến cửa thì Nhân Mã đã vội vàng quay lại dặn dò: “À mà cảm ơn cậu. Nhét luôn cho mình cả cái áo phông trắng vắt trên cái va li, áo đấy là áo nhóm của mấy đứa mình..”

Nói xong Nhân Mã lại lần nữa chạy biến đi xuống dưới tầng mà không để Kim Ngu kịp phản ứng điều gì. Cô như tên bắn phóng vào phòng khách lục đảo túi đồ vừa mới mua khiến Cự Giải đang dọn dẹp thì ức chế đến không chịu nổi mà hét lên:

“Con bệnh hoạn này!! Mày không thấy bộ mày đang dọn à??”

“Sorry..” - Nhân Mã thờ ơ nói một chữ và tay vẫn tiếp tục bóc móc hết túi đồ này sang túi khác.

Tại nước đến chân mới nhảy, đến chiều nay cả bọn mới gấp rút kéo nhau đi siêu thị sắm sửa nên bây giờ mới vội vàng vàng như này. Căn bản là đồ đạc của ai người nấy chuẩn bị, không thể giống nổi cái kế hoạch như mơ mà cả bọn đã bàn bạc từ trước.

“Giải ơi! Com làm kimbap* để mang đi nấu từ bây giờ hay sáng mai mới nấu?” - Giọng Thiên Bình từ trong bếp truyền ra khiến mạch chửi bới của Cự Giải bị ngắt quãng. Cô bị thu hút sự chú ý từ bên kia nên vội vàng chạy về phía phòng bếp.

[*: kimbap là com cuộn Hàn Quốc]

Làm kimbap vốn là truyền thống của bọn nó từ mấy dịp tham quan từ năm ngoái để vừa ăn sáng vừa ăn trưa và những lúc lên con đoi. Kể từ đó đến nay lúc nào cả bọn cũng làm món này dù là như vậy sẽ khiến cả lũ phải dậy từ ba giờ sáng nhưng đổi lại, cái cảm giác bận rộn cùng nhau chuẩn bị đồ ăn cho ngày đi tham quan đã trở thành một thứ không thể thiếu trong mỗi lần đi tham quan của bọn nó. Tuy chỉ mới đi tham quan với nhau có vài lần và thời gian bên nhau cũng ít ỏi nhưng cảm giác đó dường như đã nhanh chóng trở thành một phần không thể thiếu được.

“Ừ ừ.. nấu luôn bây giờ đi..” - Thấy tiếng Cự Giải đã bận rộn ở bên kia cùng Thiên Bình nên Nhân Mã đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm rồi vơ cả đồng đồ bị mình ném dưới sàn vừa nãy bỏ luôn vào cái túi chỉ trong một lần rồi bỏ chạy một mạch lên gác.

Vừa vào phòng, Nhân Mã thoáng bất ngờ vì đồng quần áo rải rác trên sàn vừa nãy đều đã được thu gọn lại và xếp ngăn nắp trong tủ. Bóng dáng Kim Ngu còn đang lui hui xếp đồng quần áo của cô chọn vào chiếc va li kia khiến Nhân Mã rất chi cảm động.

“Cảm ơn....” - Nhân Mã đang chuẩn bị trình trọng cảm ơn thì Kim Ngu lại lạnh lùng đưa tay về phía cô.

“Đưa mấy đồ đó đây, mình nhét vào luôn..”

“Cảm ơn.. Cảm ơn!!” - Nhân Mã xúc động gần chết, vội vâng đưa đồ cho Kim Ngu và lấy thêm cả vài thứ nữa rồi nhìn chăm chăm chiếc va li đã được chuẩn bị gọn gàng. Lâu nay Nhân Mã toàn lười biếng gọi cả đồng đồ cần dùng lại thành một khối lùn nhùng và ném thẳng vào ba lô, túi, và li.. nên bây giờ nhìn đồng đồ kia nằm gọn gàng trong kia thì dăng dăng một cảm giác khác lạ.

“Mà!” - Sur Từ ở phòng bên cạnh đột nhiên nhảy sang đánh bốp vào vai Nhân Mã khiến cô bình tĩnh khỏi con xúc động - “Unnie và Thiên Bình bảo mang hết đồ xuống tầng. Thêm cả chăn gối nữa để tối nay xuống phòng khách ngủ.”

“Ồ.. Sao không ngủ như bình thường?” - Nhân Mã ngơ ngáo hỏi lại.

“Mai còn phải dậy sớm làm kimbap. Với cả là chắc gì đã ngủ được nên xuống dưới đây nằm với nhau đến khi trời sáng vẫn vui hơn. Ý kiến của Bạch Dương đó!”

“Ồm. Nghe có lý. Hiếm khi mới thấy con Dương mới đỡ ngủ mà nói ra được câu khôn khôn.” - Nhân Mã đẩy chiếc vali ra cho Sur Từ cầm hộ rồi nhanh chóng cầm chiếc chăn chạy theo. Ai dè, vừa ra khỏi cửa Sur Từ đã rống lên như điên:

“Bạch Dương!!! Mã bảo mày lâu lắm mới đỡ ngủ và nói ra câu khôn khôn.”

“Hoàng thượng lấy lại công đạo cho thần thiếp. Thiếp đang mãi rán trứng!!”

Tiếng Bạch Dương lanh lảnh truyền ra từ phòng bếp khiến Sur Từ bật cười. Cô không ngờ là đang rán trứng mà cũng diễn sâu như thế, chắc về già hay chết đi thì Bạch Dương vẫn chưa thể ngừng diễn sâu mà cầm tay cô mà lăm lăm: Hoàng thượng, thần tiếp muốn ăn quả trứng sinh của con khi họ Tôn..” (Tôn Ngộ Không). Sur Từ vừa nghĩ vừa cười như mà đại khiến Nhân Mã bực mình gờ chân hạ một chương nhưng vẫn không khiến cho tiếng cười kinh dị kia ngừng lại.

Tối đó, năm đứa chài chân trên sàn phòng khác rồi còn chụm gối lại với nhau thành một hình tròn và đến khi nằm xuống thì tạo thành một hình ngôi sao năm cánh. Năm đứa trò chuyện thâu đêm không biết chán, từ chuyện lớp học, đời sống rồi sang chuyện tình cảm, khoa học... thì thoảng lại cùng nhau khe khẽ hát trong bóng tối mấy bài hát đang nổi nôi. Cho đến khi đồng hồ chỉ ba giờ, năm đứa liền vội vàng tỉnh dậy thu vén đóng chăn gối và lăn xả vào phòng bếp lặn lội nấu nướng. Hón hai tiếng, kết quả thu được là một chõng hộp đựng đầy kimbap nhìn muốn chảy cả nước miếng.

Những khung cảnh này giữa bọn nó ảm áp mà không một lời nào có thể miêu tả cho rõ ràng. Dẫu bận rộn giữa gian bếp lạnh tanh bành cùng đôi mắt thâm quầng nhưng những điều này đã biến thành một trong những kỉ niệm ngọt ngào của bọn nó mà chẳng ai quên trong chúng nó có thể quên nôi. Không bao giờ.

Hello.. ngày tham quan đầu tiên!

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lạc đường

Thiên Yết khó chịu tỉnh dậy bởi tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng nghỉ ở đầu giường. Đây vốn không phải tiếng chuông báo thức lúc bốn rưỡi cậu đặt mà là tiếng một bài hát cậu đang thích gần đây nên đã lấy nó làm nhạc chuông điện thoại.

“Alôôô... ô.... ô....” - Thiên Yết dụi mắt lờ đờ ngồi dậy và bật chiếc đèn ngủ, vội lấy điện thoại - “Mẹ nó... biết mấy giờ không hả?”

Đồng hồ treo trên tường mới chỉ quá ba giờ vài phút. Cậu bực mình mà không kiên nhẫn chờ đợi phương dù chưa biết đó là ai. Bởi vì hơn một tiếng nữa mới là lúc cậu cần dậy và cậu vốn ghét cay ghét đắng mấy kẻ phá đám giấc ngủ của mình.

“Anh.. em đây.” - Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói neho neho như chảy ra nước, lại thêm chút ụt khúc khiến Thiên Yết càng thêm khó chịu.

“Em nào? Tao có lăm em lăm. Chó nhà tao tao cũng gọi là em đấy!” - Cậu cộc cằn trả lời. Cái kiểu nói nước đôi khiến người ta cứ phải hỏi dài dòng khiến cậu không kiên nhẫn.

“Hạ An~” - Nhỏ bực mình khi bị Thiên Yết ví von với con chó nhà cậu nuôi nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời. Giọng nói vẫn khó chịu như cái câu đầu tiên, nghe ề ọet khó tả.

“Chuyện gì?” - Thiên Yết hỏi một câu vồn vện hai từ khiến Hạ An ở đầu dây càng thêm bực bội.

“Em nghe nói rằng ở bên đây ngày mai đi tham quan.”

“Không phải ngày mai. Là hôm nay. Chính xác là còn tiếng nữa và cô đang phá giấc ngủ của tôi.” - Giọng nói nặng nề và cách xưng hô hơi xa cách kia - “cô” - làm thái độ khó chịu của Thiên Yết càng rõ ràng.

“Em xin lỗi.” - Hạ An lí nhí đáp. Bây giờ nhỏ đã vỡ lẽ lý do của thái độ cộc cằn đó. Tuy thời gian hai người quen nhau không phải ngắn nên nhỏ cũng biết là Thiên Yết ghét những người phá hỏng giấc ngủ của mình đến mức nào.

“Việc gì nói nhanh.”

Nghe giọng nói lạnh lùng không một cảm xúc như đang ra lệnh của Thiên Yết khiến Hạ An giật mình. Nhỏ vận động hết công suất hoạt động của não rồi cố gắng nói sao cho nhẹ nhàng, uyển chuyển để không khiến Thiên Yết đỡ bực và nhỏ cũng đạt được điều mình muốn.

“Anh bảo là giúp em lấy lại công bằng cho mình mà.... Chả lẽ anh không nhớ?”

Đáp lại là một khoảng im lặng từ Thiên Yết. Hạ An hiểu, cậu làm vậy để cho nhỏ tự nói ra điều mình cần.

“Em chỉ mong anh nhân cơ hội này mà trả thù mấy con nhỏ đó giúp em. Thực sự thì cục tức đó em vẫn nuốt không trôi.” - Hạ An vội vã vắn tắt ý đồ của mình chỉ trong hai câu để rồi cúp máy, nếu không, sợ rằng là không trả được thù mà nhỏ cũng bị Thiên Yết ghét lây - “Vậy anh ngủ ngon và đi chơi vui về.”

Dứt lời, Hạ An vừa sợ hãi, vừa hồi hộp và vội vã ngắt cuộc gọi mà không để cho Thiên Yết nói thêm lời nào. Hạ An rất sợ Thiên Yết, chưa bao giờ có ý định làm phật ý anh hay khiến anh nổi giận vì nhỏ chứng kiến không ít lần anh mình và những người khác chịu lép vế dưới Thiên Yết. Nhất là khi anh khó chịu và bực tức. “Con điên chết tiệt!!” - Thiên Yết khó chịu ném chiếc điện thoại về chỗ cũ rồi nằm ra giường, hai tay hai chân giang rộng tạo thành một ngôi sao lộn.

Giữa ánh đèn ngủ màu vàng nhàn nhạt hắt lên khắp phòng, Thiên Yết cố nhắm thật chặt mắt vào để ngủ lại giấc ngủ còn đang dang dở nhưng vô ích. Cột thêm tiếng cười nói ở đâu đâu rất gần càng khiến tâm trạng của cậu thêm tồi tệ. Thiên Yết rời khỏi giường và đến gần với cái ban công. Vừa kéo rèm ra, cậu nhìn thấy phòng khách nhà bên kia còn sáng đèn, mấy con nhỏ hàng xóm đáng ghét còn đang vui vẻ đùa nghịch với nhau quanh phòng.

“Một lũ điên.”

Thiên Yết lạnh lùng kéo kín tấm rèm lại, rồi tắt đèn ngủ, chùng gối và cố ép bản thân phải ngủ lại. Cậu vốn rất khó ngủ nên vô cùng chú quan nhưng cuối cùng thì cậu ngủ thật. Đến gần năm giờ, mọi người dần ục ịch vào cửa phòng khiến cánh cửa rung rung như muốn đứt lìa khỏi tường cũng không thể gọi nổi Thiên Yết tỉnh dậy.

“Dog!!! Dậy!!!!” - Thật may là còn chia khóa dự phòng cất ở tầng dưới nên Bảo Bình mới có thể xông vào phòng Thiên Yết. Cậu đá cho Thiên Yết hai phát khiến cậu ra lăn lộn xuống đất rồi nhanh như gió chạy về phòng để đánh răng, tay phải còn đang cầm bàn chải, miệng thì dính kem đánh răng trắng bóc.

Hành lý của cả sáu thằng con trai đều được chuẩn bị rất nhanh, gọn, nhẹ. Mỗi người chỉ đeo duy nhất một chiếc ba lô to sụ, bên trong ngoài quần áo và đồ dùng sinh hoạt cá nhân cần thiết. Ngoài ra thì chỉ còn mỗi laptop, Ipad, loa, dây cắm,... để phục vụ cho buổi tối ăn chơi. Ngoài ra, Ma Kết còn đề nghị mọi người mua chút đồ ăn mang đi nên sáu đứa liền hùn tiền với nhau mua đồ. Kết cục là ra khỏi siêu thị, bọn nó có thêm một túi đầy đồ ăn vặt và đồ ăn liền như bim bim, snack, mỳ tôm..

Không ngờ được là hai bên lại cùng nhau rời khỏi nhà vào cùng một thời điểm. Khi đối mặt, bọn họ nhìn nhau bằng nhiều ánh mắt rất phức tạp. Kim Ngu sau đó cũng chuyển sang đi cùng Song Tử và bọn con trai, cô không thích đi cùng tụi Cự Giải.

“Mấy người đợi đấy!!! Lần đi tham quan này tôi sẽ trả thù!!!” - Nhân Mã đứng từ xa chỉ tay về phía lũ con trai đe dọa. Cô hiện tại đang thấy vô cùng đặc ý trước những bản kế hoạch mà mình đã vẽ ra.

Rồi hai bên, nhóm trước nhóm sau mà đếm trường. Không ai trong số họ nói thêm gì nữa nên giữa con đường vắng vẻ vào sáng sớm, chỉ còn suy nhất tiếng bước chân lộp cộp của mười hai người vang trong không gian.

Khi đến trường tập trung là hơn năm giờ sáng. Bên ngoài cổng trường là một hàng dài những chiếc xe Hyundai 45 chỗ như trong tờ thông báo của nhà trường viết.

“Mọi người tập trung đủ chưa?” - Cự Giải thân là lớp trưởng nên cô phải đứng ra tập trung cả lớp lại và kiểm tra sĩ số - “Nào.. một.. hai.. ba.. bốn...”

Xe của bọn nó là xe số 8, nằm ở đoạn lắp lững nên từ chỗ tập ở cổng trường, cả lớp phải cùng nhau đi bộ xuôi về bên trái để tìm xe.

“Cô Như kia!!!” - Một ai đó trong tụi nó nói lớn.

Lần đi tham quan này cô Như không đi cùng với lớp bọn nó mà đi cùng với một lớp khác mà cô cũng chủ nhiệm. Và vì thế mà giáo viên được thay thế để đi cùng bọn nó là cô Hằng - giáo viên dạy Toán và cô Giang - giáo viên dạy Anh. Cả hai cô đều là giáo viên dạy ở lớp 11D2 bọn nó.”Cự Giải kiểm tra sĩ số chưa?”

“Mọi người đều đến đủ rồi à.” - Cự Giải kiểm tra sĩ số một lần nữa rồi báo cho cô Như.

Cô gật đầu có vẻ hài lòng rồi dặn dò mọi người thêm một, hai điều về kỷ luật và sau đó liền rời đi.

Sáu giờ sáng, dưới sắc trời xanh đang dần hừng lên ở phía xa, cả đoàn xe bắt đầu nối đuôi nhau rời đi. Không khí ẩm, lạnh khiến cửa kính trên xe bám đầy hơi nước khiến quang cảnh nhìn ra bên ngoài trở nên mờ ảo. Lớp 11D2 bọn nó may mắn được cùng nhau ngồi trên một xe, trọn vẹn ba mươi lăm cá thể mà không phải mở xê rồi nhét cùng các lớp khác như đa số. Đi cùng bọn nó là tám chục đứa nhóc lớp 10 có vẻ dè dặt, ít nói.

“Nào các em!!! Quầy lên!! Hú hú!!!! Anh em., nổi nhạc!!!!”

Vừa lên xe, cả bọn họ hết ỉn ỏi khiến cả bác tài xế và anh hướng dẫn viên cũng phải sợ. Bầu không khí trở nên sôi nổi mà anh hướng dẫn viên không cần phải nói một câu nào, đều là do cả lũ bọn nó tự biến tự diễn.

“Nào các em! Ổn định vị trí để anh thông báo lịch trình chuyến đi hai ngày một đêm sắp tới của chúng ta đã.” - Nói rồi anh hướng dẫn viên ép bọn nó ổn định lại vị trí và bắt đầu phân công việc thiết yếu của mình.

“Em chào các cô. Anh chào các em. Bây giờ anh xin tự giới thiệu, anh là Quang, hướng dẫn viên du lịch mà công ty du lịch phân công cho chuyến đi tham quan hai ngày một đêm của xe chúng ta. Xe chúng ta đi hôm nay là xe số 8, gồm có toàn thể 35 thành viên của lớp 11D2 và 10 em của lớp 10A1. Đến đây mọi người cho một tràng pháo tay..”

“Bộp.. bộp... bộp....” - Cả lớp nó nhàm chán vỗ bôm bốp mấy cái như đang an ủi màn giới thiệu nhạt nhẽo của anh Quang, hướng dẫn viên lớp nó. Thực sự thì trong mấy năm trời cấp sách đến trường, mấy câu giới thiệu máy móc của các anh hướng dẫn viên như này bọn nó gần như đã thuộc lòng như cháo.

“Lịch trình hai ngày một đêm của chúng ta ở bản của những người dân tộc thiểu số này rất đơn giản. Buổi sáng, khởi hành lúc sáu giờ và khi đến nơi sẽ là mười rưỡi trưa. Đến đó, mọi người sẽ đi theo lớp, chứ không phải đi theo xe và mỗi lớp sẽ được nhận một nhà sàn. Nhà sàn của lớp 11D2 là nhà sàn số 2 còn về 10 em lớp mười thì các em hãy tập trung với lớp mình ở nhà sàn số 5. Sau đó, mọi người cất đồ lên nhà sàn và ăn trưa. Mọi người có một buổi chiều để hoạt động cá nhân và theo nhóm quanh các bản xung quanh và đi tham quan với hướng dẫn viên đến sáu giờ chiều.”

“Thưa anh!! Nghĩa là cả lớp ngủ với nhau, cả nam cả nữ ở cùng một nhà sàn à?” - Một em lớp mười hỏi.

“Ừ. Đúng rồi.” - Anh hướng dẫn viên mỉm cười, giải thích qua loa thêm vài điều cho em đó nghe rồi tiếp tục kể - “Mọi người tắm rửa và ăn tối từ lúc sáu giờ cho đến tám giờ thì sẽ có chương trình văn nghệ và đốt lửa trại ở một cánh đồng nhỏ gần bản chúng ta ở. Đến đó, anh sẽ dẫn các em đi ra đó nên cứ yên tâm. Đến mười rưỡi hoặc mười một giờ thì lửa trại kết thúc, các em trở về nhà sàn. Sáng ngày hôm sau thì bảy giờ ăn sáng, mọi người sẽ đi quanh khu chợ và thăm thú các hàng động theo hướng dẫn viên. Cuối cùng ăn trưa lúc mười một rưỡi và thu xếp hành lý. Gần hai giờ các em lên xe và tám năm rưỡi thì các em đã về đến trường.” “Trong thông báo có nói là được uống rượu cần đúng không à?”

“À.. cái đó thì các em xin phép giáo viên. Nếu được đồng ý thì bên anh sẽ chuẩn bị cho.”

“Vậy nếu bọn em không muốn đi tham quan với hướng dẫn viên mà đi một mình thì sao à?”

“À.. cái này cũng được. Nhưng như vậy các em phải đi theo nhóm từ năm người trở lên, trước khi đi phải báo cho anh hoặc cô giáo. Sau rồi các em còn có thể thuê xe đạp và đi thăm thú những nơi quanh đó theo ý mình..”

Sau một hồi hai bên người hỏi người đáp, lớp bọn nó lại tiếp tục mở nhạc lên mà ngẫu nhiên hát. Nhất là nhóm ở cuối xe, nhóm Cự Giải, không khí lúc nào cũng sôi nổi và ồn ào nhất. Thi thoảng tiếng cười man rợ của cả bọn ủa lên khiến ai cũng phải tò mò quay xuống nhìn.

Cả chuyến đi, tiếng cười nói trên xe không lúc nào là dứt. Khi thì hát, khi lại kể chuyện rồi lại chơi mấy trò chơi nhằm chán đã quen thuộc từ lâu do anh Quang đề xuất. Chuyến xe của mọi người cuối cùng cũng dừng lại trên một bãi đất rộng trên một mỏm đá bên núi. Lớp sương mờ ảo và dày đặc luồn trong không khí mà không có dấu hiệu sẽ tan biến dù mặt trời đã gần lên đến đỉnh đầu. Mọi người xuống xe, bầu không khí man mát và trong lành của núi rừng phía Bắc, khác xa với khu đô thị ai cũng đã quen thuộc. Một cảm giác dễ chịu căng tràn trong lồng ngực.

“Nào mọi người.. chúng ta phải đi bộ từ đây vào trong bản. Mọi người hãy kiểm tra đồ đạc của mình thật cẩn thận, đừng để quên gì cả. Nếu không, đến tận khi ra về chúng ta mới lấy lại được.”

Lời dặn dò của các hướng dẫn viên y hệt nhau, nội dung của ai cũng tương tự. Và từng lớp một lần lại đứng cùng nhau, xếp thành từng hàng dài ở cả hai bên đường rồi dần dần đi theo hướng dẫn viên đi vào bản.

Rẽ vào một con đường khác, một con dốc cao hiện ngay trước mắt mọi người. Phía trước, một con đường bê tông dài uốn lượn qua một con cầu nhỏ, một dòng sông nhỏ cùng những bụi tre, những cây đại thụ. Cuối con đường đó là những ngôi nhà sàn bằng gỗ giống hệt như trong những thông tin về cuộc sống của những người dân tộc thiểu số. Ngoài ra còn có những ngọn núi thấp thoáng ở xung quanh khiến bản làng nhỏ như nằm lọt thỏm giữa một thung lũng yên bình.

Bọn con gái lớp 11 D2 than phiền hết lời rồi đùn đẩy toàn bộ chỗ túi xách, vali bọn nó mang theo cho hơn hai mươi đứa con trai trong lớp. Công nhận, tụi con trai lớp nó còn ga-lăng hơn cả người. Thử nhìn xung quanh là biết, chẳng có con trai lớp nào chịu xách đồ cho lũ con gái để chúng nó tung tăng chạy lên phía trước rồi chụp ảnh, selfie với nhau cả. Con trai D2 quá đàn ông!!

“Aaaaaaaa!! Cuối cùng cũng sống rồi..”

Sau khi về đến nhà sàn số 2 của mình, cả lũ con gái liền leo lên nhà rồi nằm, ngoi là liệt ra sàn thờ phỉ phò. Đồ đạc của cả bọn cuối cùng đều là do tất cả lũ con trai bê vác lên hết. Nhưng bọn con trai bị bóc lột thể cũng chỉ than phiền chút đỉnh rồi ngao ngao giúp đỡ phận nữ nhi chân yếu tay mềm kia.

“Đứa nào... đứa nào là kẻ đầu sỏ cho trò ngu xuẩn này vậy hả??” - Bạch Dương và Sư Tử đèo nhau trên một chiếc xe đạp trông không khác gì một đồng sắt vụn, chỗ gì sòn bạc, chỗ thì gỉ sét trông như cái chiếc xe sắp nứt toác ra và đổ sập xuống. Giữa đầu chiều, trên vùng núi phía Bắc này, những tia nắng vàng nhạt vốn đã biến mất rất lâu khi mùa đông bắt đầu tới đột nhiên lại xuất hiện trên đỉnh đầu. Khi vừa ăn xong, Cự Giải, Nhân Mã, Thiên Bình và Bạch Dương, Sư Tử liền thuê ba chiếc xe đạp nát ở một cửa tiệm gần nhà sàn rồi rủ thêm cả Lan Phương, một cô bạn cùng lớp rất thân, cùng đi.

Và cứ hai người một xe luân phiên nhau chờ, cả bọn gồm sáu người đi theo một con đường nhỏ, chạy dài băng qua cánh đồng xanh bát ngát, xa với trục đường chính. Rồi cứ thế, cảnh thiên nhiên yên bình, tràn ngập màu xanh lá của cây cối, hoa cỏ, cả những mùi hương thơm dịu của núi rừng càng rõ rệt hơn khi bọn nó đi vào càng sâu trong núi. Tâm trạng của mọi người dễ chịu hơn rất nhiều, có thể tự do là hết, cười đùa lớn tiếng mà không sợ ai bắt gặp bởi xung quanh bọn nó không còn một ai khác nữa.

Nhân Mã đã nói: “Chúng ta cứ đi thẳng rồi rẽ trái, rẽ trái và rẽ trái. Chỉ rẽ trái thôi thì sẽ về được điểm xuất phát. Đó là nguyên lý trái đất hình tròn mà loài người phát hiện ra.”

Rồi cô còn lấy thêm cả ví dụ về người đàn ông tên Ma-gien-lăng trong sách giáo khoa ở tiểu học, người thuyền trưởng vĩ đại đã từ đất nước mình, vượt biển băng qua Thái Bình Dương và rồi sau cùng vẫn trở về quê hương của mình. Cũng không hiểu vì sao, vì cái lý do ngu ngốc nào mà cả lũ đều gật gù tán thưởng rồi suy nghĩ tiến bộ đó và cứ đạp mãi, đạp mãi, đi về bên trái, rẽ trái... Con đường cứ mãi phủ một màu xanh dịu dàng vô tận.

Kết cục. Cả lũ lạc trong rừng và méo biết đi đường nào về.

“Mẹ nó.. Nhân Mã!!!! Tại sao... tại sao tao lại ngu si đến mức nghe lời mày..hả??” - Vừa thoát khỏi con đường trong núi, cái nắng phía trên như càng trở nên gay gắt, Bạch Dương cố gắng chân đạp thêm nữa nhưng kiệt sức. Cô phanh kít lại rồi xuống xe, gấp bụng thở lấy thở để và nói với Sư Tử - “Không chịu được nữa... Đổi đi..”

Rồi Sư Tử ngồi lên phía trước đạp. Rất nhanh sau đó, hai người chạy nhanh về phía trước cùng với hai xe kia và không để bị tụt lại cuối cùng nữa.

“Mà.. chúng ta đang đi đâu đấy?” - Thiên Bình đang ngồi sau xe của Lan Phương không nhìn nổi mà lo lắng hỏi. Mồ hôi đang thấm dần hết vầng trán của cô, khiến cô nóng nực đến mức phải cởi chiếc áo khoác đồng phục bên ngoài ra buộc vào eo.

“Đừng có hỏi nữa. Tao cũng không biết!!” - Nhân Mã hi hục đạp thật nhanh về phía trước như đang đuổi theo mặt trời ở phía trước trong vô vọng. Ở đây, vẫn chưa có lấy một bóng người, chỉ toàn cây với núi, khiến bọn nó dần tuyệt vọng. Tình trạng này đã kéo dài hơn một tiếng.

“Đằng kia!! Đằng kia!!!!” - Cự Giải hét lên kích động. Ở cuối ngã rẽ phía trước, đằng sau cái cây to, cô nhìn thấy vài ngôi nhà với lớp sơn trắng, xanh của nó và còn có cả một chiếc xe bán tải màu đen, chắc chắn là có người - “Cuối cùng cũng thấy dấu hiệu của nền văn minh rồi!! Đi vào đây nhanh lên, nhanh lên!!”

Ở chỗ đó còn có vài ngôi nhà nữa, đều được xây dựng khá đơn sơ và mộc mạc, toàn bộ đều chỉ có một tầng, lợp ngói. Kì lạ là chẳng thấy ai cả, rất yên tĩnh. “Có ai ở đây không ạ?? Cho bọn cháu hỏi đường với ạ.” - Sư Tử lớn tiếng nói, âm thanh vang vọng và rành mạch trong không gian yên tĩnh. Nếu không có ai ở đây chắc bọn nó chết luôn mất.

Nhưng may quá, từ trong một nhà dân ở ngay trước mặt, hai người đàn ông trung niên. Họ đều mặc áo sơ mi, quần âu khá lịch sự.

“Dạ, chào hai chú. Làm ơn hai người cho bọn cháu hỏi đường về một bản làng gần đây được không ạ?” - Cự Giải xuống khỏi xe và lại gần bắt chuyện - “Trường cháu có tổ chức sinh hoạt ngoại khóa ở đó.”

“Ừm. Là học sinh à?” - Có vẻ ông chú đó khá bất ngờ khi nhìn thấy sáu cô gái như bọn nó cùng ba chiếc xe đạp nát kia loanh quanh đạp trong chốn đồng không mông quạnh này.

“À à.. Có phải là cái chỗ nhốn nháo toàn trẻ con không?? Mặc rất nhiều áo như thế kia hả?” - Người chú đứng bên cạnh hỏi lại, tay chỉ vào chiếc áo có lô gô trường mà Thiên Bình buộc ở ngang eo - “Nếu thế thì mấy đứa không đi tiếp được đâu, phải quay lại đi. Sau đây về cái ngã ba đằng kia kia, rẽ phải và rẽ lần nữa là được..”

“Đúng rồi đó. Đi tiếp thì phía trong toàn là đường cụt cả.”

“Dạ vâng vâng. . Bọn cháu cảm ơn.” - Tụi nó rí rít cảm ơn rồi quay đầu xe và đạp lại như lời chỉ dẫn đó.

Đây là con đường bọn nó bỏ sót khi này. Thật không ngờ là vừa rẽ trái ở đó, sáu đứa gặp vài ba cái nhà sàn bằng gỗ như trong bản mình. Bên trong nhà còn có vài người dân ở bên trong, họ nhìn bọn nó bằng đôi mắt rất hiếu kì và tò mò.

“Ồ đây có tận mấy cái lối rẽ liên, biết rẽ cái nào bây giờ?” - Lan Phương bây giờ đổi sang chở Thiên Bình, cô đạp trước nên nhìn thấy không chỉ một mà tận ba lối rẽ, và còn có một con đường đất chạy dài vào lùm cây phía xa.

“Cứ chạy tiếp đi, chạy thẳng chắc về đến nơi đó.” - Thiên Bình sốt sắng nói rồi ra hiệu Lan Phương chạy tiếp. Bạch Dương và Sư Tử cũng mau chóng đuổi theo để Cự Giải và Nhân Mã bị tụt về phía sau.

“Dừng...” - Cự Giải ra lệnh cho Nhân Mã rồi chạy lại một nhà dân hỏi một người phụ nữ lớn tuổi có ở trong nhà. Nhưng cô không thu được kết quả gì. Đang lúc bối rối, Cự Giải gặp một bà già lớn tuổi những trên vai còn mang theo đòn gánh và cả cuốc, xẻng. Cô nghĩ, người này chắc vừa đi làm đồng về.

“Cháu chào bà, cho cháu hỏi con đường về bản Lác được không ạ?” - Cự Giải lễ phép chào hỏi. Bản Lác là tên cái bản mà trường nó ở, khó khăn lắm Cự Giải mới nhớ ra được.

“Bản Lác? Cái chỗ ồn ào lắm người đó hả?” - Người đàn bà đó nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời - “VẬY ĐI THEO CON ĐƯỜNG ĐÓ, CỨ ĐI THẲNG THÔI. SAU ĐÂY SẼ ĐẾN MỘT CÁI CẦU. QUA CÁI CẦU LÀ GẶP LẠI ĐƯỜNG BÊ TÔNG RỒI, ĐI MỘT ĐOẠN LÀ TRỞ VỀ BẢN.”

“Dạ cháu cảm ơn. cháu cảm ơn.” - Cự Giải cúi người rồi rí rít cảm ơn rồi hét oang oang lên để gọi tụi chạy trước kia trở về. Bây giờ bọn kia đạp đi xa, trở thành như mấy cái dấu chấm nơi bia rừng, chỉ suýt nữa thôi là biến mất trong đồng cây - “BỘN KIA!! TRỞ LẠI!!!! TRỞ LẠI!!!! TÌM THẤY ĐƯỜNG RỒI!!!! BỘN KIA...!!!!!!!”

“Alo.. Mấy nói mọi người quay lại đây nhanh!! Tao và Giải tìm thấy đường về rồi!!” - Nhân Mã gọi điện thì mãi sau bọn kia mới bắt mắt. Cô vội vàng nói gọn trong vài ba câu rồi tắt máy chờ đợi.

Cự Giải gồng mình lên mà hét. Được một lúc thì cổ họng đau rát, hơi thở cũng trở nên dồn dập, lồng ngực nhấp nhô bất định. Cô mệt mỏi ngồi vào yên sau và dựa vào lưng Nhân Mã thì phát hiện lưng áo của Mã đã ướt đầm mồ hôi, cả bản thân cô cũng vậy. Tóc tai đều bù xù, tả tơi, chỗ hai bên thái dương và trán còn ướt đầm mồ hôi khiến tóc dính bết lại.

“Bọn nó quay lại rồi kia...” - Theo lời Nhân Mã, Cự Giải nhìn lên trên con đường đất và thấy hai chiếc xe đạp đang chạy lại. Gương mặt đứa nào đều đỏ hồng lên và mồ hôi đầm đìa, trông chúng như sắp kiệt sức và xỉu đến nơi.

“Đi thôi.” - Cự Giải gón lọn nói hai chữ rồi cầm đầu cả đoàn đi theo con đường kia.

Đó chỉ là một con đường đất nhỏ và dốc, bên cạnh lởm chởm toàn đá và cỏ dại. Đường như đêm qua vừa mưa nên trên đường còn đọng lại rất nhiều nước khiến bọn nó bắt buộc phải xuống xe dắt bộ. Từng bước chân đạp xuống đều có cảm giác dính dính và lún xuống rất khó chịu, vừa bản lại còn vừa ướt.

Chỉ dốc có một đoạn, sau đó là một con đường mòn phẳng lặng và có phần khô ráo hơn vì một bên được một rừng tre lớn che phủ. Vậy là đến đó bọn nó trèo lên xe và đạp tiếp. Con đường nhỏ chỉ đủ cho một xe đi nên bọn nó đi thành một hàng. Một bên là rừng tre lớn, xanh rù rì và đu đưa trong gió và bên còn lại của con đường là một cánh đồng rộng lớn, xa hơn là những khoảnh đất vuông vắn trồng ít rau xanh.

“Cầu kia!!!” - Cự Giải reo lên. Vậy là đúng như những lời của người đàn bà vừa nãy chỉ dẫn. Nhưng mệt là cây cầu đó là một dạng cây cầu làm bằng bê-tông cũ, chắc được cỡ vài chục năm và đang xuống cấp nên hai thành và chỗ lên xuống đã bị hỏng. Cả bọn lại phải xuống xe và dắt bộ lên khổ sở.

“AAAAA!!!! Kia rồi kia rồi!!!!” - Bạch Dương reo lên. Cô nhìn thấy một cái sân cỏ rỗ lớn và có nhiều học sinh ở đó chơi đá bóng, vài người có mặc áo đồng phục của trường.

Cả bọn nhảy lên xe và đạp đi. Miệng không ngừng reo hò ầm ĩ vì vui sướng khiến cho mấy người chơi bóng bên kia phải quay sang nhìn. Nhưng bọn nó mặc kệ, những người kia đâu biết là bọn nó đã lạc quanh quẩn trong rừng núi thế kia tận một tiếng đồng hồ, phải đạp xe giữa cái nắng gay gắt khó chịu nữa chứ.. Như thế mà cười vui sướng, thoải mái cùng la hét mà bọn họ cũng cảm sao!!?

Dù đáng sợ, mệt mỏi là vậy nhưng những kỉ ức về cái buổi lạc đường trong rừng vô cùng kì dị và lạ lùng, ngu ngốc đó mãi sau bọn nó vẫn nhớ như in. Mỗi lần nhớ về buổi tham quan đến nơi đó, cảnh rừng núi hoang vu mà đẹp đẽ mà bọn nó đã chứng kiến vẫn chả thể nào quên được.

Đây là một trong những kỉ niệm của tuổi thanh xuân, là một trong những đoạn đường tuổi trẻ mà bọn nó đã điên cuồng và đi cùng nhau.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Rắc rối liên tiếp

Cả bọn phấn khích điên cuồng và đạp xe về nhà sàn của lớp mình. Nhưng không hiểu sao, vừa về đến nơi, sức lực trong người sáu đứa như đều bị rút cạn, đến việc bước lên vài bậc cầu thang cũng trở nên vô cùng khó khăn.

“Lại đây ngồi đi.” - Sư Tử đề nghị rồi nhanh chóng ngồi xuống một cái ghế có ở gần đó. Thật may là ở dưới nhà sàn có một bộ bàn ghế bằng tre của người dân ở đây để sẵn.

Thế là cả bọn liến quẳng ba chiếc xe đạp ở một chỗ gần đó rồi lết từng bước một ra bộ bàn ghế kia và ngồi xuống. Cả người họ đều đau nhức, rã rời. Khuôn mặt đỏ bừng và nóng bỏng do vừa đi nắng, ai cũng áp mặt mình xuống bàn để hạ nhiệt.

Bây giờ đang là ba giờ chiều. Bầu trời xanh ngắt và trong trẻo, cùng những tia nắng gay gắt ở trên đầu khiến mọi người ngỡ rằng bây giờ đang là mùa hè. Nhưng thực chất, chỉ mới vừa sáng nay, khi còn ở trong thành phố, cái lạnh buốt đầu đông lúc sáng sớm hằng còn đọng lại trên mấy cái áo khoác đồng phục tụi nó mặc. Không gian của ngôi làng nhỏ này như càng thêm bùng sáng hơn nữa khi đầu đầu cũng ngập tràn tiếng nói cười ríu rít của tụi học sinh trong trường. Và bọn con trai D2 lớp nó cũng đang hoà nhập với bầu không khí

vui vẻ và năng động lúc này, chúng nó đang chơi bóng đá ở ngay mảnh sân nhỏ bên cạnh.

“Lớp trưởng!!!!”

Trong lúc sáu đứa bọn nó đang nghỉ ngơi thì đột nhiên tiếng hét cao chót vót của một giọng nữ khiến ai ở gần đó cũng đều giật mình và bất giác quay về hướng tiếng hét đó phát ra. Từ cửa sổ trên nhà sàn, gương mặt hoảng hốt của mấy bạn nữ trong lớp hiện ra khiến cho ai cũng thấy lo lắng.

“Chuyện gì?” - Cự Giải trở nên cảnh giác, trong lòng cô đột nhiên có linh cảm xấu, dường như chuyện này là chuyện cực kì nghiêm trọng mới khiến cho mấy người kia hoảng hốt và lo lắng, sợ hãi như thế.

“Mau lên đây. Có kẻ hãm hại chúng ta.”

Sau câu nói đó, không chỉ có sáu đứa bọn nó đang mệt mỏi nằm ở bàn mà cả mười mấy đứa con trai đang đá bóng dưới sân cũng bị bắt lên nhà sàn cho bằng được. Một bãi hoang tàn gồm đủ thứ bầy ra trước mắt, nào là áo phông, quần soóc, nào là điện thoại, máy tính, ba lô,... Mọi thứ bầy bừa không có tổ chức khiến cả căn phòng lớn trở nên hỗn độn.

“Boss.. Nhìn xem” - Một cô bạn cầm túi quần áo chia ra trước mặt Cự Giải. “Boss” là một cách gọi thân mật mà cả lớp dành cho Cự Giải.

Chuyện là, trong mỗi đợt đi tham quan, các lớp cần phải chuẩn bị ít nhất một tiết mục văn nghệ cho buổi lửa trại vào buổi tối. Lớp D2 bọn nó đã chọn và chuẩn bị một tiết mục - nhảy cover bài “Lovey Dovey” của T-ara. Vậy nên suốt cả tuần vừa qua, mấy bạn nữ trong lớp nó đã phải rất bận rộn để tập nhảy tiết mục này. Trang phục được chọn rất đơn giản, tất cả đều mặc áo phông trắng, quần jeans đen đồng bộ.

Nhưng lúc này, mấy chiếc áo team mà lớp nó lựa chọn để nhảy đang nằm trong chiếc túi kia. Và bên trong, chiếc áo nào cũng bị dùng kéo cắt xén vô cùng tàn nhẫn. Nhìn không khác gì một mớ giẻ rách.

“Sao lại thành ra thế này?” - Không hẹn mà gần như tất cả mọi người đều đồng thanh hỏi câu hỏi này. Khuôn mặt ai cũng hoang mang cực độ, họ thực sự muốn biết xem chuyện quái gì đang xảy ra với mấy chiếc áo. “Không chỉ có thế đâu. Chiếc USB chứa file nhạc cũng bị hỏng rồi. Hình như có người cố tình phá.” - nói rồi một chiếc USB màu đen được chia ra trước mặt mọi người. Nhìn nó thảm hại vô cùng, vỏ ngoài bằng nhựa thì bị đập cho nát tươm, đầu cắm vào máy tính cũng bị cong vênh hết cả.

“Ai làm? Phát hiện ra từ bao giờ?” - Cự Giải lạnh băng hỏi. Bây giờ trông cô vô cùng bình tĩnh.

“Vừa mới thôi. Ngay khi phát hiện xong là gọi cậu ngay.”

“Bây giờ cũng không có gì gấp gáp. Đến tối mới biểu diễn nên chúng ta có thừa thời gian chuẩn bị lại. Nhạc thì mọi người download ở trên mạng về máy là được. Còn USB hay giấy cầm không?”

“Vẫn còn.”

“Được. Vậy còn về trang phục thì ai có ý tưởng gì không?” - Cự Giải hỏi tiếp, trong đầu cô cũng đang ngầm tính toán và suy xét mọi việc.

“Để bọn mình đi xem thử...”

Nói xong mọi người đều tản ra tìm kiếm. Họ muốn tìm xem có ai cùng mang áo phông đen hoặc trắng không, hay áo sơ mi kẻ cũng được.. Như vậy thì dù không giống hoàn toàn thì vẫn được coi là đồ team. Huống chi là chỉ có năm người lên nhảy, chuyện này có vẻ rất dễ dàng.

“Unnie. Chuyện này sao lại trở nên rối như vậy? Tự nhiên lại có kẻ gây sự với bọn mình.” - Bạch Dương không nhịn được mà buột miệng hỏi. Vừa nãy cô cũng suy nghĩ rất nhiều nhưng mấy tình huống này thường chỉ có trên phim ảnh hoặc truyện, chưa từng cô gặp ở đời thực nên với cái đầu óc đơn giản của cô thì suy nghĩ mãi vẫn không ra.

“Chả lẽ có thù oán.. nhưng mà ai mới được chứ?” - Nhân Mã cau mày tự hỏi và nói ra mấy cái lập luận của bản thân - “Đầu tiên là ai có thể làm được việc này? Chắc là lớp mình. Nhưng mà điều này là không thể, chắc chắn không phải lớp mình. Thứ hai, vậy thì chỉ còn là người ngoài mà thôi... Ừmm, mà ai mới được chứ?..”

Chỉ có nhóm năm người bọn nó là còn tụ tập ở đây. Sau lời nói của Nhân Mã, không ai nói với ai câu nào, vậy là không gian rơi vào trầm tĩnh.

“Chết rồi.. “ - Đột nhiên Nhân Mã lại lên tiếng, thu hút hết sự chú ý từ bốn người xung quanh.

“Sao? Nghĩ ra ai hả?” - Thiên Bình thấy Nhân Mã có thái độ bất thường thì liền đặt câu hỏi. Mọi người cũng vì câu trả lời này mà trở nên sốt sắng, ai cũng nhìn Nhân Mã chăm chăm. Ngược lại, gương mặt Nhân Mã tuy có hốt hoảng, sợ hãi nhưng cô dường như vẫn còn thừa kiến nhẫn nhìn hết biểu cảm của từng người một. Nhìn xong, cô mới từ từ lên tiếng, nói ra cái đáp án của mình - “..Là Kim Nguu.”

“Cái gì?” - Cả bốn người không nhịn được mà to tiếng hét lên nhưng rồi nhận ra sự chú ý của những người khác thì dịu giọng lại. Đầu cả năm người túm tụm lại gần nhau thì thầm. Rồi Nhân Mã ti mi kể lại những chuyện mà cô nghĩ ra được, điều này cũng đồng thời khơi gợi trong lòng họ chút nghi ngờ nhưng vẫn chưa ai dám chắc đó là sự thực.

“Unnieee!!!!!!!!! Unnie điên rồi!!!!” - Bạch Dương hét rống lên ở phía sau, cô như muốn phát điên ngay bây giờ. Mà sao lại không điên cho nổi, đột nhiên Cự Giải lại nổi hứng, muốn đạp xe thêm một vòng nữa vào chốn rừng rú mà bọn nó chỉ vừa thoát khỏi một tiếng trước - “Chậm thôi. Em không theo kịp.” Đã gần năm giờ chiều nhưng nắng vẫn chưa có dấu hiệu suy chuyển hay dịu đi, vẫn chói chang và gay gắt, nóng rực như vừa nãy. Trên con đường bê tông dài hun hút với chiều rộng có hơn một mét, lại sáu đứa bọn nó đạp xe và băng qua cánh đồng mênh mang với sắc vàng ruộm đến chói mắt. Nhưng phía xa ở chân trời, chút nắng bị nhuộm cam xuất hiện le lói xong lùm cây xanh mượt và những rặng núi non nối tiếp kéo dài khiến tâm tình mọi người càng trở nên thêm dịu dàng.

Sau lần lạc đường trước đó, cả ba chiếc xe đạp đều có thể dễ dàng đi theo con đường ban nãy mà không một chút nhầm lẫn hay lo sợ. Liền một mạch, chỉ phước chốc sau là bọn nó đã nhìn thấy cái ngõ mà bà lão kia chỉ cho ở trước mặt. Nhưng rồi khi sắp về đến làng bản nơi mình ở, bọn nó lại kéo nhau chạy thêm một vòng quanh quanh nữa.

Đột nhiên, khi chiếc xe lao xuống một con dốc nhỏ để trở về bản, cả bọn còn đang tươi cười trò chuyện thì một tiếng động lớn vang lên. Trước mắt, một cảnh tượng kinh hoàng nhanh như cắt diễn ra ngay trước mắt bọn nó - chiếc xe đạp của Cự Giải và Nhân Mã đột nhiên không phanh được, cứ tiếp tục lao thẳng xuống con dốc và rồi đến chân dốc, chỉ ba giây, chiếc xe gãy làm đôi và Cự Giải, Nhân Mã đều ngã sống soài ra đất.

“Unnie!!”/“Cự Giải”/“Nhân Mã”

Hai chiếc xe còn lại nhanh chóng phanh lại. Bốn người nhảy xuống xe và chạy lại chỗ Nhân Mã và Cự Giải. Họ xem xét từ đầu đến chân xem hai người có bị thương không thì thật may mắn, chỉ đơn giản có vài vết xước xước đơn giản. Nhưng mặt ai cũng trắng bệnh sợ hãi, nhìn chằm chằm vào đồng sắt vụn gây đôi kia mà thoáng lạnh rùng mình.

“Đề mình đi gọi mấy người ở cửa hàng xe đó đến.” - Lan Phương đề nghị rồi cô chậm rãi đạp xe bỏ đi. Bạch Dương và Sur Từ, Thiên Bình liền đỡ hai người kia ngồi lên một tảng đá bên đường, cũng kéo luôn cái xe đạp nát gọn lại lề đường. Có một vài người dân ở đó thân thiện tiến lại hỏi thăm tội nó và còn đưa ra những lời khuyên tương đối hữu ích cho bọn nó nếu những người kia đến.

“Hình như... xe là có người cố tình làm hỏng.” - Khi mấy người dân ở đó tản đi hết, tiếng Bạch Dương khiến cả bọn lạnh sống lưng. Ai cũng nhìn chằm chằm bóng lưng Bạch Dương đang khom người ngồi xổm ở bên cạnh chiếc xe rách nát kia.

“Bằng chứng?” - Cự Giải hỏi.

“Đây vốn dĩ là cái xe em và Sur Từ đi lúc trước. Vừa nảy đi vội quá nên mọi người đều lấy bừa, chẳng may unnie và Mã lại vô phải cái xe ghê này.” - Bạch Dương chậm rãi nói nhưng rồi giọng nói đột nhiên nghe càng nặng nề - “..Nhưng chỗ này là cố tình bị phá.”

Bạch Dương chỉ vào đoạn nối ở chỗ gãy đôi của chiếc xe. Đó là một chỗ đã bị hoen gỉ, màu đen sậm và xung quanh lại có rất nhiều vết xước khiến người khác phải nghi ngờ. Và khi rap hai đầu nối của thanh chắn gỉ sét đó lại, cả bọn đều nhìn thấy một vết lõm, như có ai đó đã dùng một vật cứng, cố tình đập mạnh và khiến vết hoen gỉ nứt toác.

“Khi lấy xe, em đã chú ý đến chỗ hoen gỉ này rồi. Còn chạm vào nên em biết rõ nó còn chắc chắn. Nhưng 100% là không hề có vết lõm này. Chắc hẳn có ai đã cố ý đâm một phát và tạo ra vết này.” - Bạch Dương khẳng định, giọng chắc nịch. Và mọi người im lặng. Không có ai đồng tình, cũng không ai phản đối hay hỏi lại. Năm người đều rơi vào trạng thái im lặng và đều tự mình suy nghĩ. Thế rồi năm người ngồi đó đợi mãi nhưng tận hơn nửa tiếng sau cả bọn vẫn không thấy Lan Phương quay lại nên đâm ra rất sốt ruột. Con đường từ đoạn dốc về đến bản và cho đến khi tìm thấy cửa hàng xe đạp đó rất ngắn, cũng lắm chỉ mất mười phút cả đi lẫn về. Bọn nó lo lắng không biết vì sao mãi vẫn không thấy bóng dáng Lan Phương đâu cả, chẳng lẽ chiếc xe mà cô ấy đi cũng có vấn đề và cô ấy gặp chuyện gì...??

“Mình về rồi đây!!” - Tiếng Lan Phương truyền đến khiến tất cả sự lo lắng và khấp khoai lo sợ của cả bọn đều ngay lập tức biến mất. Từ xa, Lan Phương đạp xe nhanh như gió lao đến, mái tóc có rôi bởi, khuôn mặt thì đỏ ửng lên. Theo sau còn có một chiếc xe máy cùng một người phụ nữ - chủ của cửa hàng xe đạp đó và một người đàn ông.

“Chiếc xe bị sao vậy?” - Người phụ nữ xuống xe, nhủu mày nhìn cái đồng tàn tích của cái xe đạp rách nát ở bên lề đường, sau rồi quay sang lo lắng hỏi bọn nó - “Mấy đứa có bị sao không?”

Người đàn ông thì lẳng lặng tiến lại gần chiếc xe xem xét. Sau một hồi hỏi han, nói chuyện, Cự Giải bắt đầu đi phải đưa ra hai trăm đô bồi thường vì đã khiến chiếc xe đó bị hỏng. Vậy là mọi chuyện được giải quyết rất nhanh chóng, gọn gàng mà không bị vướng chút phiền phức nào. Ngay sau đó, người phụ nữ lái xe máy rời đi, quay về bản, còn người đàn ông ngồi đằng sau, vác lấy đồng sắt vụn vô dụng ở trên lưng.

“Mình về thôi..”

Sáu người thất thủ đi bộ về. Bây giờ ai cũng cảm thấy mệt mỏi và có chút lo lắng, hoài nghi về nguyên nhân của vụ tai nạn, trừ Lan Phương - cô không hề biết gì cả. Chứng kiến Giải và Mã ngã xe ngay trước mắt nên bọn nó bị chút ám ảnh, nhất thời cũng không có đủ dũng cảm để đạp xe về nhà. Đầu Lan Phương vừa nảy đạp xe phóng vù vù nhưng đó là tình huống bất đắc dĩ, cô cần tìm gặp người giúp đỡ. Còn bây giờ, khi nhận thức lại được tình hình, trong lòng Lan Phương lại cảm thấy run rẩy, sợ hãi, cô không ngờ bản thân lại mạnh mẽ xung phong đi tìm người.

Vừa về đến nhà sàn cũng là lúc bữa ăn chiều đang được dọn lên. Tất cả đều chỉ là những món ăn bình dân giản dị, không hề có chút gì cầu kì hay sa hoa, toàn là đĩa trứng rán, đĩa rau xào, chút thịt rán và cả một bát canh nóng hổi.

“Mọi người lấy chỗ đi. Để em và Phương đi trả xe.” - Sur Từ xua tay đuổi mọi người vào nhà rồi tươi cười cùng Lan Phương dắt hai chiếc xe đạp bỏ đi. Cửa hàng xe đạp chỉ ngay phía trước thôi. Với cả là thời gian thuê xe là hai tiếng cho mỗi lần nhưng tính ra thì bọn nó đã đi gần sáu tiếng, mong là bọn nó không bị nghi ngờ gì.

Lúc Sur Từ và Lan Phương trở về thì các bàn ăn đều chật ních người. Gồm có gần sáu, bảy bàn, mỗi bàn tầm chục người, nằm ở dưới tầng trệt của nhà sàn. Lớp D2 chúng nó ăn cùng với lớp hàng xóm có nhà sàn nằm sát vách. Hơn sáu chục con người, cả học sinh lẫn giáo viên, tất cả đều quây quần ngồi sát nhau vừa ăn vừa trò chuyện, rôm rả mà vui vẻ không ngớt. Khi bữa ăn kết thúc cũng đã gần tối hẳn, bầu trời đang chuyển sang màu xanh thẫm rất nhanh, sẽ chẳng mấy chốc sẽ hoàn toàn tắt nắng và đen hẳn. Nhiều người lục đục xếp hàng đi tắm, gồm cả sáu đứa bọn nó. Vì chỉ một lúc nữa thôi là tới giờ đốt lửa trại bắt đầu. Ai nấy đều mong ngóng điều này.

Khi đến bảy rưỡi, tất cả các lớp nhận được thông báo tập trung ở dưới mảnh sân nhỏ trước nhà sàn. Bên ngoài, bầu trời tối kịt lại như mực. Bởi ở khu làng bản này không có đèn điện nên nhìn xa về bốn phía cũng đều chỉ có một màn đêm đen tối. Xung quanh bao trùm toàn tiếng nói chuyện rôm rả của học sinh của tất cả các lớp và tiếng hét để ổn định trật tự, tập hợp hàng lối của mấy anh chị hướng dẫn viên cùng các thầy cô giáo phụ trách các lớp.

“Đi thôi nào các em. Đường từ đây đến cái sân đó khá xa đó.” - Anh Quang - hướng dẫn viên lớp 11D2 chúng nó - trên vai anh là một ba lô siêu công kênh, tay cầm cái đèn pin rất lớn.

“Anh không định ở lại à?” - Cả một ngày chơi với nhau, bọn nó dần cảm thấy thân thân hơn nên vui vẻ bắt chuyện với anh Quang, đặc biệt là trêu anh ý rất vui.

“Anh có chút việc nên phải về nên ngày mai cũng không dẫn mấy đứa đi chơi được. Có gì anh sẽ nhờ một người bạn trong đoàn để đưa các em đi tham quan.”

“A a... Không cần đâu.” - Cả lũ cất lực phản đối, dù sao thì đi chơi kiểu này thì không có hướng dẫn viên đi kèm kề bên cạnh giám sát vẫn vui hơn nhiều.

Dần dần, tất cả các lớp đều nói bước nhau đi trên một con đường đất gồ ghề qua bản đi đến cái sân đất phía đằng kia. Ánh đèn le loi từ mấy cái đèn pin của người dẫn đường hoàn toàn không đủ để mọi người nhìn thấy đường. Xung quanh chỉ toàn người với người, ai cũng đều chen chúc trên con đường đất nhỏ hẹp, chỉ sợ bản thân xảy chân và ngã xuống.

“Này, cả lũ bám vào nhau tạo thành hàng rồng rắn lên mây đi.” - Bạch Dương đề nghị rồi lôi kéo ngay Sur Từ, Nhân Mã và Thiên Bình ở phía sau. Cự Giải thấy thế thì cũng không ngại ngần gì mà bám thêm vào cho đủ bộ.

Bạch Dương đi phía trước, thì thoảng lăm bắm hát vài ba bài đang nổi, cuối cùng, thì trở thành cả bọn đều hát và lôi kéo thêm cả mấy người xung quanh. Sợ rằng có ai đó còn không thuộc nên Bạch Dương càng về sau càng cố tình chọn mấy bài học từ hồi Mẫu giáo như “Một con vịt”, “Bà ơi bà”, “Đàn gà con”... Khi thấy bóng mấy đứa lớp mình, Bạch Dương vui vẻ đi nhanh hơn và túm lấy một vật áo bất kì rồi chọt nhận ra, cô túm nhảm áo của một trong mấy tên đáng ghét nhà hàng xóm rồi - Xứ Nữ.

“Làm gì đấy?” - Xứ Nữ lạnh tanh hỏi Bạch Dương rồi nhướn mày nhìn một hàng con gái nối phía sau.

“Nhìn không biết à. Đang chơi rờng rần lên mây.” - Bạch Dương bướng bỉnh phản bác. Nói thực là cô muốn buông tay ngay và luôn nhưng vì cái tính cứng đầu cố chấp không chịu thua nên cô cứ bình thản tiếp tục vui vẻ và chẳng quan tâm gì nữa mà kéo tất cả mọi người xung quanh vào cuộc.

Cuối cùng là cho đến lúc mọi người dần dần ra hết được cái sân đó - một sân cỏ rộng lớn phía sau làng bản trường nó ở, cả lớp 11D2 gần như đều đã nổi thành một hàng dài rờng rần đi ngoằn ngoèo trên đường. Một sân khấu tương đối lớn đã được dựng ở đó, ánh đèn, loa đài rồi dàn nhạc cũng được bày biện đầy đủ. Xong rồi thì đột nhiên cả hàng giải tán, mọi người chia thành từng nhóm nhỏ đi xuống sân cỏ đó và bị cuốn theo vào điệu nhạc xập xình, ồn ào. Chả mấy chốc cả trường đã đứng tập trung hết ở dưới sân cỏ, ngoan ngoãn ngồi thành nhóm bao quanh sân khấu để chờ đợi những màn biểu diễn sắp tới. Lớp Cự Giải không thừa bình tĩnh để tìm một chỗ ngồi tốt quanh sân khấu để chờ xem ca nhạc. Mọi người đều cuồng cuồng như ong vỡ tổ rồi ngồi quanh quất hết bên cánh gà nhìn mấy bạn nữ tập tành chuẩn bị lên biểu diễn.

Khi giọng của MC cất lên đề nhắc nhở các tiết mục tiếp theo chuẩn bị, có cả tiết mục lớp 11D2 trong đó, cả lớp hô hào khí thế để lấy động lực, cũng là để cho năm người lên biểu diễn khỏi run - “Cổ lên!! Fighting!!! Hãy đem lại vinh quang cho lớp ta!!!! Hú hú!!!!!!”

Tiếng nhạc của bài “Lovey Dovey” vang lên, nho nhỏ rồi càng lớn dần. Năm người lớp nó dần dần đi từ cánh gà ra. Thời gian gấp gáp chỉ vòn vẹn gần hơn một tuần nhưng những động tác nhảy của bài này cả năm người đều nắm rõ, chỉ có là chưa được nhuần nhuyễn. Nhịp nhảy thì thoảng còn bị lệch nhau nhưng nhìn chung, buổi biểu diễn của lớp nó rất thành công.

“Phụt!” - Một tiếng động vang lên và nhạc bị cắt mất. Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Cự Giải, Sư Tử và Bạch Dương là có người cố tình. Vừa bị lạc nhau trong lúc đồng người nên chỉ còn lại ba người đi chung với nhau, cả ba đảo dác chạy ra phía bên có MC để hỏi tình hình.

“Chỉ bị tuột giây cầm thôi.” - chị MC nhẹ nhàng cười trấn an khi thấy vẻ lo lắng của bọn nó - “Có lẽ là bạn nào đó đi qua đây chẳng may vấp phải sợi dây nên mới bị tuột.”

Cả ba liền thả lỏng, chắc là tại sự việc rắc rối liên tiếp xảy ra nên khiến bọn nó suy nghĩ hơi nhiều. Tiếng ca nhạc ngày càng được đẩy lên cao trào. Buổi biểu diễn kết thúc, tất cả mọi người từ các lớp khác nhau quây thành những vòng tròn lớp nhỏ đan xen nhau rồi tự nhiên nắm tay nhau nhảy nhót, la hét quanh đồng lửa trại. Cái nóng của đóm lửa phà, lại còn nhảy nhót, la hét rất nhiệt tình nên chả mấy chốc đa phần mọi người đều nhễ nhãi mồ hôi. Nhưng nào họ có quan tâm. Mọi người đều hết mình nhảy, cùng hô vang lên trường, cùng la hét và nắm tay nhau chạy vòng quanh, tươi cười rạng rỡ vui vẻ hết như những đứa trẻ.

Khi đã thấm mệt, cả lớp nó tụ tập lại nhưng thiếu rất nhiều người, có lẽ là vẫn đang ở trong đám người náo nhiệt kia.

“Bây giờ không về được. Có mấy thầy cô và hướng dẫn viên canh chặt lắm. Chắc phải đợi khi đồng lửa kia tàn mới có thể về được.” - Song Ngư chán nản thờ ơ rồi lại bắt ngơ đưa ánh mắt ngơ ực kì lạ sang Bảo Bình đứng bên cạnh - “Dép mày đâu rồi. Có mỗi một đôi dép tổ ong mà cũng làm mất hả? Đi một chiếc là mất mới à?”

“Quầy nhiệt quá nên bị thăng nào nó giẫm lên rồi bay mất rồi. Mẹ thăng chó!!” - Bảo Bình bật cười rồi không chút ngượng ngùng giải thích, sau đấy cậu còn chêm thêm vài câu chửi rủa - “Tao quay lại tìm mà chẳng thấy! Mẹ nó.. tao còn mỗi đôi này để đi thôi.”

Cả lũ nghe xong bật cười ha hả nhìn Bảo Bình. Đến cả việc nghe cậu chửi rủa kẻ xấu số kia mà cũng thấy buồn cười. Rồi chỉ ba giây sau, tiếng cười vừa ngớt thì tiếng Bảo Bình lại vang lên - “Ồi shit!!! Cái mẹ gì đây.. nhóm nhóm kính quá!”

Một tràng cười nữa lại vang lên không ngừng. Bảo Bình vừa dẫm cái chân trần vào một cũng nước gì đoá chưa xác định. Khuôn mặt cậu nhăn nhó khổ sở ôm lấy cái chân nhảy lò cò như một thằng ngốc. Rồi đến khi lửa tàn, mọi người được thả về, Xứ Nữ, Song Ngư và Thiên Yết phải bắt đắđ đi mà luân phiên nhau cõng Bảo Bình về nhà sàn.

“Ồi lưng tôi.. Mày.. mày như con heo ý!!! Giảm cân cho tao!! Nghe chưa????” - Thiên Yết thờ hờn hờn không ra hơi. Cậu ngu khờ nên chơi cá cược với hai thằng kia, cuối cùng là cậu thua, phải chấp nhận cõng Bảo Bình bằng quãng đường của cả Song Ngư và Xứ Nữ cộng lại.

“Tao chỉ có hơn sáu mươi cân thôi.” - Bảo Bình cự nự. Cậu bị ba thằng đẩy đi đẩy lại cho nhau nên cũng thấy mệt.

“Thế là cũng đủ thành nửa con heo rồi. Con heo nặng có trăm hai cân là đem bán.” - Thiên Yết khó chịu quạ quạ lại. Cậu thật ra không biết có phải heo nặng từng ấy là đủ đem bán được hay không nhưng khi cãi nhau thì còn ai quan tâm đến đúng sai.

“Thôi đi.” - Cự Giải khó chịu ngăn cản cuộc đấu khẩu giữa hai thằng đàn bà này. Tiếp đó lại vừa vắn lúc Thiên Bình mang mấy chai nước đến chia cho mọi người.

“Cảm ơn.” - Khi mọi người nhận được chai nước, ai cũng đều nói một câu này.

“Có ai thấy Nhân Mã không? Từ lúc đốt lửa trại đã không thấy đâu rồi.” - Giọng Lan Phương không lớn không nhỏ nhưng lại đủ sức huỷ diệt mọi thứ, khiến mọi người đột nhiên thấy hốt hoảng, lo lắng.

Theo lời căn dặn của Cự Giải, cả lớp đều không nói chuyện này với giáo viên phụ trách lớp nó. Vài đứa lên lút đi tìm quanh bản theo từng nhóm nhỏ nhưng thời gian đi chỉ gói gọn trong ba mươi phút.

Gần mười một giờ, tính từ thời điểm Nhân Mã biến mất - tức là từ lúc đốt lửa trại là gần hai tiếng rưỡi, bọn nó hoàn toàn không tìm được bất kì một dấu vết nào của cô.

Vậy là cả bọn đành thừa nhận một điều - Nhân Mã đã biến mất!!

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Nói rõ phải trái

“Àlo.. Thế nào rồi? Con nhò chết tiệt đó đã về chưa há?”

Cự Giải gọi điện thoại về cho mấy đứa ở nhà sàn để kiểm tra thì vẫn chưa thấy tin Nhân Mã trở về. Bởi sợ mấy thầy cô biết chuyện rồi mọi việc lại rồi tung lên nên chỉ khoảng ba mươi phút đầu sau khi Nhân Mã mất tích, Cự Giải mới cho mọi người đi tìm kiếm. Sau đó chỉ còn Cự Giải cùng Bạch Dương, Thiên Bình, Sư Tử và mấy thằng con trai cùng nhau

đi loanh quanh trên mấy con đường mòn sát bản.

“Thôi về đi. Sắp nửa đêm rồi.” - Thiên Yết lo lắng khuyên giải tụi con gái. Đêm càng xuống thì nhiệt độ cũng càng xuống thấp. Và độ nguy hiểm cũng tăng, bọn nó không rõ còn có cái gì rình rập ở ngoài này.

“Không được. Nhân Mã bây giờ còn chưa rõ ở đâu, về là về thế nào.”

Câu trả lời được Thiên Bình nói ra với sự cố chấp và kiên quyết lạ lùng. Tụi con trai vốn cứ nghĩ rằng trong đám con gái, Thiên Bình là một cô gái yếu ớt và có phần vô dụng. Ai biết được là trong lúc khó khăn, nguy hiểm thì cô cũng mạnh mẽ như ai.

“Á..”

Đường quá tối. Thiên Bình vì lo lắng cho Nhân Mã mà càng bước càng nhanh. Đến lúc này thì lại dẫm phải một đồng sỏi đá trên đường thì không giữ nổi thăng bằng rồi ngã xuống đất.

“Bây giờ thì về được rồi chứ?” - Thiên Yết chán nản ngồi xồm xuống bên cạnh Thiên Bình. Cậu cảm nhẹ cổ chân ra chỗ ánh sáng rồi lắc đầu ngán ngấm thờ dài - “Sung đồ lên rồi đây này. Dù có muốn cậu cũng không thể đi tiếp đâu. Về thôi..”

Thiên Yết dang tay nửa kéo nửa đỡ Thiên Bình đứng dậy. Nhưng cậu lại không thể ngờ là cô lại đột ngột cúi kinh rồi hất tay cậu ra.

“Cút.. Tôi phải đi tìm Nhân Mã cùng mọi người.” - Thiên Bình loạng choạng như sắp ngã, may mà có một cái cây bên cạnh. Nếu không, chắc chắn cô sẽ lại ngã xuống chỗ sỏi đất dưới chân - “Thích thì cậu cứ về đi. Ai cần cậu theo.. Tôi phải..”

“Thiên Bình!!!” - Cự Giải lớn tiếng khiến Thiên Bình giật mình mà im lặng. Tiếng Cự Giải trong đêm càng rõ ràng và lạnh lùng - “Em về đi.”

Giọng nói của Cự Giải cứng rắn và cương quyết khiến Thiên Bình không dám phản bác lại nên cô chỉ đành cúi đầu. Cô im lặng nhìn vào cái chân đã đỏ au và sưng sưng, có hơi đau nhức của mình mà nhúu mày khó chịu. Đều tại cô quá yếu đuối - Thiên Bình thầm trách bản thân, thầm hận bản thân thật quá vô dụng.

“Thiên Yết. Mày mang Thiên Bình về đi. Đừng có mà xí xốn với con bé, nếu không tao thiên mày cho nhà mày tuyệt hậu luôn đấy!” - Cự Giải nghiêm giọng đe dọa vài ba câu rồi cô còn bảo thêm mấy người nữa cũng về nhà sàn, chỉ cần để lại tầm chục người là đủ.

Rồi cuối cùng, chỉ còn Cự Giải, Sư Tử và Bạch Dương cùng Song Ngư, Bảo Bình Ma Kết và Xử Nữ là đi tuần quanh bản để tìm Nhân Mã.

“Thôi nào, chúng ta đi thôi. Không nhanh là hai ta bị mấy người kia bỏ lại đó.” - Thấy Thiên Bình cứ mãi đứng đực ra đó nhìn theo bảy bóng dáng le lói trong tối với khuôn mặt vừa như khao khát, vừa như ủy khuất, không bằng lòng mà Thiên Yết thấy hơi hơi buồn cười. Cậu chưa từng gặp cô bạn nào có ham muốn cháy bỏng đi cứu bạn như này. Vốn theo lẽ thường, con gái sẽ ngại khó và không đi mới phải, mà là cậu, cậu cũng chọn ở lại nhà sàn cho an toàn. Đều tại cậu. Ai bảo cậu cứ đi bên cạnh rồi lải nhải về đi về đi cơ chứ. Nếu không thì tôi bị ra nông nổi này chắc.” - Thiên Bình khó nhọc lê từng bước cực kì chậm chạp về phía trước nhưng miệng vẫn không thôi mắng chửi Thiên Yết thậm tệ.

“Được được.. lỗi tại tôi cả, được chưa?! Đều là do tôi lắm điều.” - Nói càng về sau, Thiên Yết càng kéo dài âm điệu. Cậu thấy chán nản vô cùng, mấy người kia đã đi trước từ lâu, xa xa chỉ còn thấy mấy bóng đen và ánh đèn pin yếu ớt. Vậy mà con nhỏ đi bên cậu lại đi chậm rì rì, miệng thì không ngừng ca thán, phàn nàn. Cậu thật không hiểu nổi ai mới là đứa lắm điều nữa.

“Thôi lên đi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cái chân và đưa cậu về nhà sàn.”

Thiên Yết đột ngột ngồi xuống trước Thiên Bình, xoay tấm lưng rộng của cậu về phía cô.

“Nhanh lên đi. Mọi người đã đi xa lắm rồi, mất dấu là lạc đấy. Cậu sướng không muốn ngủ mà muốn ngủ ngoài đường hả? Nhanh lên. Không tôi không cõng nữa bây giờ.” - Thiên Yết nửa giả nửa thật đe dọa Thiên Bình. Ngồi đâu cô lại quá đổi ngây thơ nên chỉ với mấy câu ngắn ngủi mà đã ngoan ngoãn leo lên lưng cậu.

“Không ngờ cậu cũng nghe lời phết đấy..” - Thiên Yết thấy cánh tay của Thiên Bình đã quàng lên cổ mình và giữ chặt thì bắt đầu từ từ đứng dậy. Rồi cậu xốc Thiên Bình một cái và hai tay hơi giữ lấy chân cô để cho chắc chắn. Cậu cảm thấy Thiên Bình lúc này rất nhỏ bé, cổ rất nhẹ và như đang nằm gọn trên lưng cậu tựa một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

“Lắm điều. Đi thì đi nhanh lên.” - Thiên Bình cắn bản từ lúc đầu cũng rất không tự nguyện leo lên lưng Thiên Yết nhưng mà cô thấy mấy điều xàm xàm cậu ta nói khá có lý. Và xung quanh mọi thứ đều tối thui thế này, không biết liệu có những bóng ma xuất hiện như mấy bộ phim kinh dị mà mọi người hay xem không nữa. Thiên Bình rất sợ ma.

“Rồi rồi.. tôi sẽ không lắm điều nữa là được chứ gì..”

Thiên Yết lắc đầu ngán ngấm, quả là con gái thực sự rất phiền phức và khó chiều, cậu chỉ vừa mới nói một ít thôi mà đã bị mắng rồi. Màn đêm đen kịt, bây giờ trên con đường rộng ở làng chỉ còn lại hai người cùng ánh đèn của chiếc đèn trên tay Thiên Bình rọi xuống đất. Đường như mấy người kia cũng đều thấy sợ sợ mà chạy nhanh về nhà sàn mất rồi. Sự im lặng càng khiến cho các âm thanh khác ở rừng rú càng trở nên rõ mồn một.

“Này.. cậu sợ ma à?” - Thiên Yết khó khăn lắm mới mở lời được. Cánh tay của Thiên Bình từ đầu chỉ là quàng, sau rồi thì càng ngày càng siết chặt lại khiến cổ cậu như nghẹn lại, cảm giác kinh dị như cổ của cậu sắp gãy làm đôi đến nơi - “Tôi không thờ được.. Cậu nói lòng tay ra một tí đi. Ha...”

Thiên Bình hơi nói ra một tẹo. Cô chợt nhận ra hình như bản thân đã phản ứng hơi quá nên lí nhí nói: “Xin lỗi..”

“Không sao. Nếu cậu sợ thì phản ứng đấy bình thường thôi, hay để tôi hát cho cậu nghe.” - Thiên Yết cười mở đề nghị. Việc này khiến không chỉ Thiên Bình mà đến chính bản thân Thiên Yết cũng giật mình. Nhưng đã đắm lao rồi, cậu cũng chỉ còn cách là thuận theo nó - “Cậu run thế này thì hát hò gì được. Để tôi tự đơn ca..” Rồi đúng như cậu nói. Sau đấy Thiên Yết vui vẻ hát mấy bài dễ dễ từ hồi học mẫu giáo như “Hai con thỏ lần con”, “Đàn gà con”, “Chú voi con”,.. Tất cả toàn là mấy bài về động vật cả. Cậu vừa hát vừa thi thoảng bước đi và nhún nhảy khiến Thiên Bình cười không khép miệng lại được. Cô không thể ngờ rằng một người con trai bình thường mặt lạnh như tiền, nói điều gì cũng cau có khó chịu và còn bày trò gây sự với bọn nó lại còn có thể có một mặt đáng yêu và dễ thương như thế này. Con sợ hãi bởi mấy tiếng động kì dị giữa đêm tối của Thiên Bình cũng bay đi hết. Bây giờ cô chỉ còn chú ý đến giọng hát lệch tông, sai lời của tên mù nhạc thích ra về là Thiên Yết mà thôi.

Cự Giải cùng những người còn lại đi sâu vào trong rừng thêm một đoạn nữa nhưng vô ích, họ vẫn không tìm thấy bóng dáng hay tin tức gì về Nhân Mã. Con nhỏ này như bay hơi khỏi thế gian này mà không có lấy một chút dấu vết.

“Không được đâu Giải. Chúng ta đã đi quá xa rồi, phải quay lại thôi.” - Mấy thằng con trai ở đó chạy lên ngăn cản để không cho bọn nó đi tiếp. Nhưng Bạch Dương, Sư Tử và

Cự Giải vẫn rất cứng đầu. Ba người xông vào đi về phía trước, chỉ hận không thể trong phút chốc mà lật tung cả vùng núi khi họ cò gậy này để tìm ra Nhân Mã.

“Thế này không ổn. Chúng ta cứ vô vọng tìm kiếm mà chẳng biết mục đích sẽ chẳng thu được lợi ích gì. Bây giờ ta phải tìm kẻ chủ mưu mà làm cho mình bạch.” - Sư Tử đột nhiên kéo cả Cự Giải và Bạch Dương ngừng lại. Họ từ này giờ chỉ vì quá lo lắng mà điên cuồng tấn ra tìm kiếm khắp nơi mà đã quên mất những điều mập mờ còn liên quan.

“Có lý...” - Cự Giải cân nhắc thiệt hơn chỉ trong vài giây ngắn ngủi thì đột ngột quay người lại và xăm xăm đi đến nhà sàn của D0 - lớp Kim Ngưu và Song Tử.

“Sao chúng ta lại đến đây? Chả lẽ kẻ chủ mưu mà bọn mày nói đến là..” - Xử Nữ còn chưa kịp nói hết câu đã bị Cự Giải lạnh tanh cắt ngang. Về mặt và giọng nói của cô bây giờ quả thật rất dọa người khiến không ai dám có chút kháng nghị.

“Gọi con nhỏ Kim Ngưu xuống đây. Thực sự thì bây giờ cũng là lúc phải làm cho ra nhẽ rồi.”

Vậy là Xử Nữ đành bấm má gọi cho Song Tử nhờ cậu ta nhắn cho Kim Ngưu. Cánh cửa gỗ phát ra một tiếng động nhỏ rồi Kim Ngưu từ bên trong đi ra. Về mặt cô bình thản như đã đoán trước được rằng có người tìm đến mình. Một chút ít bất ngờ cũng không có. Còn Song Tử đi sát phía sau lưng cô lại hoàn toàn ngược lại, cậu ta có vẻ lo lắng vì bị gọi ra khỏi nhà sàn lúc nửa đêm nửa hôm như vậy.

“Nói nhanh lên đi. Ở dưới này lạnh quá.” - Giọng nói của Kim Ngưu không nặng không nhẹ. Cô tỏ ra thản nhiên nên càng khiến cho Cự Giải và Sư Tử, Bạch Dương bất bình, căm ghét.

“Nhân Mã đang ở đâu?”

Trước câu hỏi bất ngờ của Cự Giải, Kim Ngưu tỏ ra hốt hoảng và Song Tử cũng như vậy. Hai người như không hề biết chuyện vừa xảy ra trong buổi tối nhưng thực chất, chỉ có một người mới là thực sự hoảng hốt.

“Điên sâu quá rồi đấy.” - Cự Giải cười lạnh. Cô giữ chặt lấy cổ tay của Kim Ngưu và siết chặt lại, khiến cho Kim Ngưu nhăn mặt vì đau- “Nói, cậu đã giấu Nhân Mã ở đâu?” “Mình không giấu. Cậu phải tin mình, mình không hề..”

“Bốp!” - Bạch Dương thẳng tính và dễ nổi nóng. Cô không thể chịu nổi cái bộ mặt giả dối mà Kim Ngưu đang bày ra nên thẳng thừng tát một cái khiến mọi người như chết sững tại chỗ. Đến kẻ ngu ngốc và chậm hiểu như cô còn nhận ra Kim Ngưu đang đóng kịch.

Trước tình cảnh này, Song Tử có phản ứng nhanh nhất. Cậu kéo thật nhanh Kim Ngưu về phía mình và che chở cô như gà mẹ che chở gà con, cậu nhìn về phía lũ D2 chúng nó bằng ánh mắt căm phẫn.

“Mấy người bị điên hả?” - Song Tử lớn tiếng.

“Im đi.” - Bạch Dương cũng tức giận phản bác lại - “Thử hỏi xem Nhân Mã đã làm gì mà cậu ta mà cậu ta phải ác độc hại nó? Năm người chúng tôi sống cùng cậu cũng đã cố gắng nể mặt Giải mà nhường nhịn cậu, cũng không dung mà kiếm cơ gây chuyện.. Vậy có điều gì cậu còn bất mãn mà hại Nhân Mã, hại chúng tôi, hại cả D2 hết lần này sang lần khác. Hả?”

Mọi người im lặng. Trong lũ con trai, không có một ai hiểu chuyện gì đang diễn ra nên nhất thời không biết phản ứng như thế nào trước mấy câu chất vấn của Bạch Dương.

“Nhân Mã tin cậu nên mới nhờ cậu sắp xếp quần áo cho cậu ý. Vậy mà khi biết chúng tôi có áo nhóm, cậu lại cố tình phá chúng. Rồi cậu cố tình phá cả nhạc, cả xe rồi còn cả buổi biểu diễn. Cậu điên rồi à? Rốt cuộc là cậu..”

“Cậu mới là kẻ phải im miệng! Tất cả đều là do con nhỏ đó ngu ngốc mà thôi!!!” - Kim Ngưu bực mình vì những lời nói vô căn cứ đổ hết trách nhiệm lên đầu cô nên chẳng may, cô đã buột miệng nói ra những điều quan trọng. Và không khí lại một lần nữa rơi vào trạng thái im lặng.

Đến lúc này Kim Ngưu cũng chẳng cần kiêng dè gì nữa. Cô gạt Song Tử ra xa khỏi bản thân cô và bước lên đối mặt với ba đứa chúng nó.

“Tất cả mọi việc đều là tôi làm đấy, thì làm sao. Cũng may là các cậu đủ thông minh rồi nghĩ ra kẻ chủ mưu là tôi.” - Nụ cười của Kim Ngưu cực dễ ghét. Bạch Dương thực chi muốn xông lại và tát thêm mấy cái nữa cho bỏ tức nhưng lại bị Sư Tử ngăn lại - “Nhưng người tôi muốn bắt không phải nhỏ đó. Mà là cậu! Cự Giải!!!!”

Kim Ngưu tức giận chỉ vào Cự Giải. Nói đến hai chữ cuối, cô nghiêng rằng như thể hiện rõ ràng hơn sự tức giận và phẫn nộ của mình.

“Cuối cùng cũng chịu thừa nhận.. Tôi biết là cậu làm.” - Cự Giải kéo Bạch Dương ra sau cùng Sư Tử và tự mình đối mặt với Kim Ngưu - “Thật thất vọng làm sao.”

“Hừ.. vẫn điệu bộ làm ra vẻ mình cái gì cũng biết. Nhưng nên nhớ, loại người mà biết quá nhiều và quá giỏi như cậu thì sẽ rước thêm nhiều rắc rối vào mình đấy, bạn thân ạ.” - Kim Ngưu nở nụ cười giễu cợt nhưng chẳng mấy may khiến Cự Giải tức giận. Thay vào đó, Cự Giải lại bình thản nhắc lại câu hỏi ban đầu của mình:

“Tôi thấy mình còn hơn cái loại người đi phung phí thời gian và tiền bạc của mình vào mấy trò vô nhân tính, hại người do sự nóng nổi của bản thân là cậu. Nói đi, Nhân Mã đang ở đâu? Sự kiên nhẫn của tôi cũng có hạn.” “Có kiên nhẫn không hay việc Nhân Mã đang ở đâu.. mấy cái đó có liên quan gì đến tôi. Tất cả đều dính đến cậu cơ mà. Con nhỏ đó chẳng phải là bạn tốt của cậu sao?”

“Nhưng Nhân Mã cũng coi cậu là bạn của nó!” - Sư Tử phẫn nộ lên tiếng. Cô thực sự không nuốt trôi nổi cái kiêu ngạo và tuyệt tình trong con người Kim Ngưu. Dường như cái vẻ yếu điệu thực nữ thường ngày đều bị vứt bỏ hết rồi.

“Tôi chả phải bạn bè gì với lũ các người.” - Kim Ngưu quát - “Bạn bè mà có chứa cả cái định nghĩa cướp người yêu của nhau? Cậu thử nói xem nào, Sư Tử. Nói xem!! Thế là bạn bè?”

Cự Giải thấy nói chuyện với Kim Ngưu cuối cùng cũng chả có tác dụng gì. Loanh quanh một hồi thì cả hai lại quay về với cái chủ đề cô ghét nhất và không muốn nhắc lại nó. Chuyện tổn thương như vậy đã qua rồi thì hà cớ gì cứ nhắc lại nhiều lần? Chẳng lẽ chịu nhiều đau thương như vậy vẫn chưa đủ? Mất mát và rơi nước mắt nhiều như thế vẫn còn chưa thỏa mãn sao? Cự Giải bỏ luôn Kim Ngưu và quay sang phân chia công việc với Bạch Dương, Sư Tử. Ba người muốn vào rừng tìm kiếm thêm một lần nữa.

“Đừng có trốn tránh. Đối mặt với tôi. Cậu đừng có mà tỏ ra không liên quan như thế! Rõ ràng cậu chỉ là một đứa ích kỉ, xấu tính và đâm sau lưng bạn bè mà thôi!!!”

“Bốp.” - Lần này là Cự Giải tát Kim Ngưu.

“Thử nói tiếp xem.” - Đôi mắt Cự Giải lạnh lẽo đến cực hạn - “Năm đó tôi đã nhắc nhở cậu là đừng qua lại với thằng đó. Vậy tại sao không nghe? Đến bây giờ bị nó làm cho tổn thương đây mình thì đổ lỗi cho tôi. Cậu không thể nói lý được một chút sao? Tôi không ngờ cậu có thể trơ trẽn đến mức đổ mọi lỗi lầm cho tôi.”

Kim Ngu tức giận và phẫn nộ khi không đứng bị những hai cái tát đau buốt. Cô tát lại Cự Giải hai phát như đáp trả.

“Đừng có dùng mấy từ hoa mỹ đó để biện minh cho hành động bản thù của mình. Đồ phản bội!”

Rồi Cự Giải và Kim Ngu xông vào nhau. Hai bên không ai nhường ai, cứ người này rồi người kia luân phiên nhắm vào mặt của nhau mà tát, nhắm vào tóc, quần áo nhau mà giằng xé. Miệng lại còn không tiếc từ mà chửi nhau, đá xoáy nhau vô cùng thâm thúy.

“Cái what the hell đang xảy ra thế này hả?”

Thiên Yết từ đâu chạy lại nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Mọi người ở đây cũng đang rất rối nên không biết nên phản ứng ra sao mới phải.

“Song Tử, Ma Kết, hai chúng mày xông vào giữ Kim Ngu. Tao và Xử Nữ giữ Cự Giải. Không nhanh thì có giáo viên hay ai đó đến thì toi cả lũ đấy!!!”

Thiên Yết kéo tâm trí mọi người về thực tại rồi cùng với ba người kia nhảy vào can ngăn Kim Ngu, Cự Giải.

“Hai người điên rồi hả? Lúc này là lúc nào rồi mà..”

Thiên Yết định nói cho có mấy câu lí lẽ vớ vẩn thì bị Cự Giải giằng ra khỏi rồi xông đến đập cho túi bụi. Vừa đánh, cô càng ngày càng gia tăng lực rồi vừa lời tổ tiên mười tám đời tổ tông của Thiên Yết ra hời hăm:

“Tổ sư!! Bây giờ thì thành lỗi của hai đứa tao. Hay nhì?! Mày thì nghĩ coi, nếu không có thằng chó đốn mặt bệnh hoạn, đầu óc ngu si toàn bã như mày thì hai đứa tao thành thế này hả? Bây giờ tao tính đui với mày luôn chó ạ!! Tao xử đẹp mày luôn!!” Cự Giải rít lên một tiếng rồi càng đánh càng hăng khiến không ai dám can, chỉ đành nhìn Thiên Yết ngày càng thêm tàn tạ.

“Tao xin lỗi.. tao xin lỗi.. tao xin lỗi.. “ - Thiên Yết bị đánh mà miệng liên tục nói một câu duy nhất. Thật chẳng giống tác phong lạnh lùng của cậu - “Năm đó là tại tao ngu ngốc. Chỉ vì muốn mày điên lên và tức giận nên mới dùng cách hạ lư đó. Lợi dụng tình cảm của Ngu rồi thông qua đá kích cô ấy và đá kích mày luôn.. tao xin lỗi.. xin lỗi..”

“Đó. Nghe cho rõ vào. Xem ai là kẻ cướp người yêu cậu?” - Cự Giải dừng tay. Cô lùi vào phía sau thở hồng hộc để lấy sức sau hai lần đánh nhau liên tiếp.

“Kim Ngu. Xin lỗi cậu! Năm đó là mình sai. Thực ra thì những gì cậu nhìn thấy giữa mình và Cự Giải.. tất cả, đều là do mình dàn dựng. Cậu ấy không liên quan gì cả. Thực sự xin lỗi. Mong cậu tha thứ.”

Tất cả đều sững sờ trước hành động đột ngột của Thiên Yết. Nhưng rồi ngay sau đó, cậu còn giải thích rõ ràng luôn những chuyện năm đó như để chứng minh tất cả mọi sự hiểu lầm của Kim Ngu là do một tay cậu có dụng ý và dụng lên. Dứt lời, mọi người cảm thấy tức giận thay cho Kim Ngu, còn Kim Ngu thì khóc không hết nước mắt. Dù cho Kim Ngu đã đoán được sự thật từ lâu nhưng bây giờ, nghe người mà cô từng rất thích, rất thích tự mình thừa nhận thì cô vẫn không thể không bị tổn thương và chấn động mạnh mẽ.

“Mẹ nó. Mày đúng là thằng khốn!” - Song Tử tiến lại và giáng một cú đấm vào thẳng mặt Thiên Yết khiến Yết lao đảo ngã xuống đất. Cậu thấy quá là bất công cho Kim Ngu. Cậu vừa rồi còn không thể hiểu nổi là tại sao một cô gái tốt như Kim Ngu lại trở thành loại người bất chấp mọi thứ để trả thù khiến cậu xa lạ. Nhưng bây giờ thì cậu hiểu cả rồi, hiểu cả lí do cô phải chuyển qua Mỹ và còn phải đi gặp bác sĩ tâm lí là mẹ cậu.

“Mày biết cái trò đùa quá trớn của mình đã dẫn đến những điều khủng khiếp gì không hả?” - Song Tử kéo Thiên Yết bị ngã đứng dậy. Cậu túm lấy cổ áo của Thiên Yết chấn vắn - “Vây mà giờ mày có thể xin lỗi và mong tha thứ một cách dễ dàng như thế. Thật là quá trơ trẽn rồi đấy.”

Song Tử quyết đánh nhau một trận với Thiên Yết. Nhưng sau một hồi thì mọi người lại nhận ra là Thiên Yết hình như không hề có ý nghĩ đáp trả, cậu như đang muốn qua việc này mà giảm bớt chút tội lỗi của mình.

“Đánh thế đủ rồi. Buông nó ra nhanh lên, Song Tử.” - Lũ con trai vội vàng chặn lại. Nếu không, sớm muộn gì thì cái mặt tạm được coi là đẹp trai của Thiên Yết sẽ sớm biến thành cái đầu heo sừng vù mắt.

“Mày đừng có..” - “MỌI NGƯỜI!!!!!!~”

Bảo Bình định nói mấy lời khuyên răn điên khùng thì đột nhiên có một giọng nữ chen ngang vào. Sau đấy thì một bóng đen nhảy vào và ôm chầm lấy Cự Giải khiến mọi người đều giật mình.

“Nhân Mã??? Mày từ đâu lòi ra thế???” - Bạch Dương xúc động gần chết chạy lại xem xét con bạn biệt tăm biệt tích suốt cả tối. Cô còn nhìn thấy đôi mắt uрон ướt như sắp khóc của Nhân Mã, chắc là đã sợ hãi lắm.

“Từ khi chia tay mấy anh dân tộc. Tao chạy về bản nhưng quên không hỏi đường mấy ông.. Vây đó.. thế là tao lạc trong rừng, mẹ nó, đã hon tiếng đồng hồ. Vừa đói vừa khát rồi còn mệt và sợ nữa. Thật quá sức chịu đựng mà!”

Nghe Nhân Mã ảo não kể lể chuyện cô đi lạc xuyên rừng cho mọi người nghe. Giọng điệu lại có vẻ vui vui hào hứng khác hẳn với cảm xúc của một kẻ vừa bị bắt cóc nên có.

“Sao mấy anh dân tộc mày kể thấy nó cứ kiểu tốt bụng thế nào ý..?? Lại còn cho mày ăn đặc sản vùng này? Uống nước?? Và còn cả ca hát nhảy múa cùng mấy người trong bản???” - Sư Tử hỏi thay cho những thắc mắc của mọi người - “Chẳng phải mày bị mất tích là do mấy ông bắt cóc à..???”

“Đâu đâu.. tao gặp bọn họ thế là họ rủ tao đi chơi. Định đi một tẹo thôi nhưng chơi hăng quá.. tao quên mất không..”

“Quên????!” - Cự Giải như gào cả lên - “Vì mày mà khiến cho mọi người cuống cuồng hết cả lên, bây giờ thì quên?? Mày đùa tao chắc?? Tao còn vì mày mà sang đây sống mái với nó đó.. Ồi giờ ạ! Chắc tao phải điên mất.”

“Hi hi.. chẳng lẽ mọi người nghi ngờ Kim Ngu làm hay sao?” - Nhân Mã nhe nhón cười.

“Chẳng lẽ không đúng hả?” - Mọi người đều thắc mắc thì Nhân Mã liền trả lời:

“Là Kim Ngu làm đó. Tao còn nhìn thấy nó nói chuyện với mấy ông dân tộc đó. Sau rồi tao còn lợi dụng một người say say trong đám đó hỏi chuyện. Ai ngờ đúng như tao đoán.”

“Nhưng rõ là mày nhìn thấy hai bên nói chuyện. Vây hà có gì còn đi theo mấy người kia?” - Điều này là điều Bạch Dương không thể hiểu nhất. Rõ ràng là Nhân Mã không phải kẻ

ngốc, nhất là trong mấy kiểu tình huống thế này, Nhân Mã là người nhạy bén nhất trong cả bọn.

“Vì tao thừa biết mấy đứa chúng mày sẽ sang nói chuyện phải trái với Kim Ngưu. Tao nghĩ.. việc hiểu lầm thế này thì Cự Giải và Kim Ngưu cần phải nói cho ra phải trái. Bình thường hai người toàn luôn cố tình tránh mặt nhau. Nếu không giải quyết tận gốc, tình hình thế này sẽ càng nan giải, không phải sao?” - Quả là Nhân Mã là người nhạy bén với mấy trò tâm lý thế này - “Vậy giờ đã giải quyết xong rồi? Đánh cũng đã đánh rồi. Chửi cũng đã chửi rồi. Kẻ tội đồ là Thiên Yết cũng đã giải thích, xin lỗi, mong tha thứ và cũng bị đánh bầm dập.. Nói thật, chuyện của ba người phải chăng cũng nên có happy ending?!”

Chỉ một vài câu ngắn ngủi nhưng Nhân Mã như đã tóm lược lại mọi việc và khiến mọi người, nhất là Cự Giải, Kim Ngưu và Thiên Yết nghĩ đến cái kết cho tất cả. Cái yên tĩnh của rừng và không khí lạnh buốt về đêm ở đây làm mọi người thêm tỉnh táo sau mọi sự rắc rối. Như vậy, mọi người càng cảm thấy rõ ràng và tự mình suy nghĩ nên kết thúc tất cả ra sao..

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Xin lỗi

Cự Giải trần trọc mãi mà vẫn không thể vào giấc. Dù cả tối cô đã mệt là cả người vì đi tìm Nhân Mã nhưng bây giờ, khi tất cả đều đã về nhà sàn an toàn thì cô vẫn có điều chưa yên lòng. Tất cả đều là do những lời hàm hồ của Nhân Mã lúc còn ở trước nhà sàn của D0. Những lời đó cứ mãi vang vọng bên tai Cự Giải. Cô ngo ngoáy rồi quay hết bên này sang bên kia nhưng vẫn không thể nào rút tâm trí mình ra khỏi mấy câu nói chết tiệt đó.

“Cự Giải?? Chưa ngủ à?” - Giọng nói của Nhân Mã khiến Cự Giải giật nảy mình, nhất thời không biết nên xoay sang bên nào nữa - “Có phải đang nghĩ đến mấy lời vừa rồi..?! Hay đang nghĩ xem nên nói lại tình xưa với Kim Ngưu như thế nào mới phải?”

“Im đi..” - Cự Giải nghiêng người và chuyển sang nằm thẳng như khúc gỗ, ánh mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà. Cô lạnh lùng bắt Nhân Mã im miệng rồi tỏ ra thật thần nhiên nhưng thực chất là luôn tay qua lớp chăn mỏng rồi cấu một cái thật đau vào eo của Nhân Mã.

“Đau..” - Nhân Mã ré lên. Nhưng cô vẫn kiềm chế để nén giọng mình xuống nên âm thanh như chỉ đang rít lên mà thôi.

“Tại mấy câu hàm hồ của mày cả..” - Cự Giải nghiêng răng nói. Cô tức giận như vậy vì suốt từ này cô không thể nào chợp mắt nổi, còn chưa kể là hôm nay cô đã rất mệt mỏi và đang buồn ngủ muốn díp hai mắt lại - “Cho mày chết này!!”

Cự Giải bấu thêm vào eo của Nhân Mã một lần nữa rồi chạy thật nhanh ra khỏi chỗ mình nằm. Có lẽ Nhân Mã chỉ vừa mới tỉnh dậy vì cô ngo ngoáy nên vẫn chưa thể thích ứng với bóng tối trong phòng. Còn Cự Giải thì đã nhìn bóng tối suốt từ khi đặt lưng nằm xuống nên cô nhanh như một con mèo trong đêm, đi từng bước nhẹ nhàng ra ngoài cửa.

Vì ở nhà sàn là cửa gỗ nên khi mở cửa, Cự Giải rất sợ phát ra tiếng lộc cộc làm người khác tỉnh dậy. Vậy nên, cô dồn toàn lực chú ý của mình vào cánh cửa, cố gắng hành động một cách chậm rãi và chuẩn xác nhất.

“Đang làm trò gì đấy?” - Đột nhiên có tiếng người ở ngay sau lưng khiến tim Cự Giải đập nhanh như muốn rớt ra ngoài. Cô hành động theo quán tính, nhanh như chớp vung tay về phía sau, hai mắt nhắm sặt lại còn miệng thì mím chặt để không thể hét lên được.

“Vừa nãy đánh chưa đủ sao mà bây giờ lại muốn đánh nữa?” - Người bên ngoài giữ lấy tay Cự Giải, giọng nói có vẻ rất khó chịu. Rồi cô choàng mở mắt, trước mặt là cái đầu bù xù của Thiên Yết.

“Không ngờ mày cũng mất ngủ như tao..” - Thiên Yết thấy Cự Giải đã thích ứng tình hình hiện tại thì buông tay ra. Sau đó cậu ngồi xuống cầu thang, hơi dựa người vào một bên làm cho bóng lưng cậu đột nhiên có chút cô độc và buồn bã. Cậu vẫn nhìn chăm chăm vào chân mình và những bậc thang đi xuống kia và vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình - “Lại đây ngồi đi..”

Cự Giải không nói gì. Cô chậm rãi bước xuống và ngồi ngang hàng với Thiên Yết ở cầu thang. Cầu thang lại khá hẹp nên dù Cự Giải đã cố nép mình nghiêng về một bên thì thi thoảng, vai hàng người vẫn chạm vào nhau.

“Lâu lắm hai chúng ta mới có thể ngồi xuống cạnh nhau như thế này. Ặn không?” - Thiên Yết mỉm cười, chìa ra cho Cự Giải một cái kẹo mút - “Hay thôi đi, tối thế này mà ăn kẹo là thi sâu răng mất.” Thiên Yết tự nói với chính mình xong rồi thần nhiên lấy cái kẹo bỏ trở lại vào túi, miệng cười cười ranh mãnh. Bàn tay Cự Giải đang đưa ra cũng khựng lại ở khoảng không giữa hai người. Con chó!! - Cự Giải thầm chửi rủa từ tận đáy lòng. Rồi cô ngoảnh mặt làm ngo, không thèm ngó ngang Thiên Yết thêm chút gì nữa.

Và hai người cứ lặng lẽ ngồi cạnh nhau giữa cầu thang như vậy, lặng lẽ cùng nhau cảm nhận từng giọt trong đêm thổi đến lạnh buốt. Thiên Yết nghĩ về khoảng thời gian trước đây - khi cậu và Cự Giải còn có thể tạm gọi là bạn “thân”, khi hai người có thể vô tư trêu chọc, đùa giỡn với nhau và còn ngày ngày đi cạnh nhau như hình với bóng. Dù cho lúc đấy thật rắc rối, lộn xộn với nhiều lần tranh cãi nảy lửa cứ liên tục diễn ra, nhưng Thiên Yết cảm thấy còn tốt hơn như thế này. Hai người bây giờ cứ như là hai người xa lạ.

“Tao xin lỗi..” - Thiên Yết cúi mặt nhìn xuống chân mình thay vì chờ đợi xem biểu cảm của Cự Giải sau mỗi trò đùa cậu bày ra. Đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi quen nhau, cậu nói lời xin lỗi, bởi vì trước đây, cậu chưa từng cảm thấy hối hận. Nhưng lần này, cậu hiểu rằng mình đã chơi quá trớn. Cậu thực sự hối hận rồi - “Xin lỗi vì lấy Kim Ngưu ra làm trò đùa... Xin lỗi mày, vì những tổn thương...”

Suy nghĩ của Cự Giải ngưng trệ như bộ não đã ngừng hoạt động. Cô không thể ngờ rằng một người con trai kiểu ngạo, sĩ diện như Thiên Yết, kẻ mà luôn nhìn mặt cô mà ngoác miệng ra cười nửa miệng một cách đều đặn, muốn ăn đòn lại thù thì mấy lời xin lỗi trong đêm như vậy. Bộ dạng cậu lúc này hết một đứa trẻ đang tui thân vì bị ai đó mắng mỏ vì việc làm sai trái của mình.

“Yết..” - Cự Giải bần thần, mơ hồ gọi cái thằng ngồi cạnh mình. Nhìn cậu ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau, Cự Giải vung tay tát cậu một cái - “Mày vừa đâm đầu vào cột điện à? Hay vừa ngã cầu thang..?? Hay.. hay.. hay bị bọn gái dân tộc cho ăn bùa mê thuốc lú gì rồi..????”

Ánh mắt Thiên Yết tối sầm lại. Khốn thật - Khó khăn lắm cậu mới hạ được quyết tâm nói ra mấy lời sến sẩm, mùi mẫn thật đáng xấu hổ như thế này. Vậy mà cuối cùng lại bị Cự Giải thẳng thừng cho một cái tát rồi còn bị nói là đầu óc có vấn đề. Thiên Yết im lặng, cậu không muốn nói gì cả, thực sự xấu hổ quá.

”Bốp!” - Cự Giải đập một cái rất mạnh lên đỉnh đầu Thiên Yết khiến cậu đau muốn chảy nước mắt. Thiên Yết giương đôi mắt phẫn nộ, tức giận lên, trăn trăn nhìn con nhỏ đang mỉm cười rất đắc ý ở bên cạnh.

”Đó đó.. đây mới là bộ mặt của thằng chó tao quen chứ! Bộ dạng vừa rồi như bị tẩu hỏa nhập ma ý.. Mày nhớ phải biết ơn tao, nếu không có cú đánh headshot của tao thì mày tiêu rồi.” - Cự Giải vừa nói vừa lấy bàn tay đưa qua cổ rồi lè lưỡi ra đe dọa cho lời nói của mình. Thiên Yết thừa biết là cô nàng này hiểu những gì cậu nói. Nhưng có lẽ, do chưa thể chấp nhận ngay nên cô mới giả vờ không hiểu, giả vờ ngu ngu dần dần như thế này.

”Tao nói tao xin lỗi. Vì tất cả.” - Lần này Thiên Yết nói rành mạch từng chữ một, ánh mắt kiên định, đôi mắt thẳng thắn với Cự Giải. Suốt hai năm qua, cậu nợ cô một lời xin lỗi chính thức như thế này. ”Bốp..” - Lại một cái tát nữa giáng đến, mặt Thiên Yết tối sầm. Nhưng khi cậu còn chưa kịp nói gì, tiếng Cự Giải đang vang lên, làm cậu phải nuốt lại những lời tức giận vào bên trong - “Hóa ra.. không phải ảo giác à..??”

Rồi Thiên Yết không nói thêm gì nữa. Cậu buồn bã nhìn Cự Giải một cái rồi quay đầu lại, nhìn xuống phía dưới cầu thang mà trầm ngâm. Có vẻ như hình tượng Thiên Yết trong mắt của Cự Giải rất xấu xa nên cô mới không thể thích ứng với lời xin lỗi của cậu. Thay vào đó, còn phản ứng kịch liệt như thế - đánh cậu tận ba phát rồi.

”Thực ra thì tao cũng không phải là không thể chấp nhận lời xin lỗi của mày. Nhưng mày biết đấy, tao thù rất dai, lại còn những tổn thương mày gây ra cho tao lẫn Kim Nguu.. chúng quá lớn..” - Cự Giải tỏ vẻ buồn bã cúi gằm mặt xuống. Mái tóc đen dài che gần hết khuôn mặt cô. Lúc này, Cự Giải đang cười thầm trong lòng, nụ cười đắc ý mà ma mãnh của cô Thiên Yết không hề nhìn thấy. Còn về phía Thiên Yết, cậu cảm thấy hốt hoảng:

“Vậy.. vậy mày muốn tao làm gì mới vừa lòng? Nói đi, dù thế nào cũng chịu. Chỉ mong mày chấp nhận lời xin lỗi của tao.” - Thiên Yết gấp gáp nói đến nỗi suýt nữa cắn vào lưỡi mình. Có trời mới biết, cậu lo lắng cho việc này đến mức nào. Phản ứng của cậu vụng về như một đứa trẻ muốn mau chóng ai đó chấp nhận.

Trong lòng Cự Giải cười càng thêm đắc ý và vui sướng, cuối cùng con cá lớn cũng mắc câu rồi. Dù hai năm không gặp nhau nhưng mỗi điểm yếu của Thiên Yết cô đều nhớ, cậu sợ nhất là không được người khác thừa nhận, điểm yếu này là từ cái tính sĩ diện thường thấy của con trai.

“Thế có được không..?? Hay là thôi đi. “ - Cự Giải tỏ ra thoáng lưỡng lự để Thiên Yết càng cảm thấy hấp tấp và hốt hoảng. Trong thời gian sống với Bạch Dương và Sur Từ, nhìn hai người suốt ngày diễn trò, đăng cấp diễn xuất của Cự Giải cũng đã được nâng lên một tầm cao mới, Thiên Yết bị lừa dễ dàng như vậy cũng thành ra một điều dễ hiểu, cậu nói - “Không sao. Việc gì tao cũng chấp nhận.”

”Hahaa!! Tao đợi mỗi câu này thôi. Quân tử nhất ngôn, mày cảm lạt lọng.” - Cự Giải cười lớn, sự thẹn thùng, rầu rĩ và lưỡng lự khi nãy của cô đã bay đi đâu mất. Cô cười đắc ý, vỗ vỗ vai an ủi Thiên Yết - “Mày ngu lắm con ạ! Chịu khó làm chó ngoan kiêm ô sin của tao từ giờ cho đến hết năm học đi nhá.”

Nói xong Cự Giải vui vẻ đi vào trong nhà sàn, mặc kệ Thiên Yết vẫn thộn ra, ngu ngơ ngồi ở cầu thang. Thiên Yết cảm thấy hơi sợ, hơi lạnh.. Cậu thấy có cái gì đó không được đúng cho lắm. Hình như.. hình như cậu vừa mới ngu si kí tên mình vào khế ước bán thân ma quỷ của Cự Giải.

Từ bây giờ đến cuối năm học còn hơn sáu tháng nữa, Thiên Yết trầm tính. Chẳng lẽ.. đây là sự việc mở đầu cho chuỗi ngày nửa năm lặn lội mưa sắp tới của cậu?? Thiên Yết ngửa mặt nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời và cười khổ. Vậy là cậu đã bán thân rồi, lại còn bán với giá rất rẻ - 0 đồng..

Mới bốn giờ sáng, tiếng chuông báo thức từ vài cái điện thoại đã reo lên không ngừng khiến một vài đứa tỉnh giấc. Bên ngoài, cái lạnh của đêm qua vẫn còn chưa tan đi bởi mặt trời vẫn còn ngủ vùi ở đâu đó trong các đám mây, chưa dậy. Bầu trời xám xịt. Sáng nay tất cả D2 định sẽ dậy thật sớm như lúc này, rồi mọi người cùng đi thuê xe và đạp theo con đường vào rừng mà tụi Cự Giải tìm thấy được hôm qua. Mà lúc này, sớm quá, tối qua bọn nó còn chơi bài đến khuya nên chưa thể mở mắt ngay được. Thiên Yết là người tỉnh táo nhất. Cậu đứng dậy, lục đục đi tìm mấy cái điện thoại đang reo rồi chuyển báo thức sang đặt thành bốn rưỡi. Nhưng có lẽ, đã hơi thừa, sau một hồi chuông báo thức dai dẳng, hơn nửa lớp đã nằm ngửa mặt lên trời, đôi mắt mở thao láo nhìn ra tứ phía.

“Thôi nào.. dậy thôi.” - Bọn con trai hào hứng tung chăn đứng dậy. Còn con gái thì vẫn cảm thấy rất lười biếng và buồn ngủ. Chỉ đến khi muốn nằm thêm một lúc nữa nhưng không thể, cả bọn mới chính thức tỉnh ngủ và đi đánh răng rửa mặt.

Sơ với vừa này, mặt trời đang bắt đầu ló dạng dù cũng chưa phải quá rõ ràng. Bầu trời thay vì xám xịt tăm tối thì giờ đã chuyển sang màu trắng đục, chưa nắng hẳn. Không khí bên ngoài trong lành, thanh mát đậm chất của vùng núi non, bao quanh toàn cây cối khiến đầu óc bọn nó tỉnh táo và dễ chịu hơn rất nhiều.

Vì ở trong nhà sàn không có nhà vệ sinh nên cả bọn kéo nhau ra bồn rửa mặt và nhà vệ sinh ở bên ngoài. Bên ngoài khá lạnh, hơn hai mươi độ lúc nhúc ở cái bồn rửa tay bé xíu để đánh răng, ồn ào vừa đánh răng vừa ôm nhau cho đỡ run. Nhìn quanh thì mọi thứ vẫn quá yên tĩnh, chỉ mới có một vài học sinh lớp khác tỉnh dậy, riêng lớp nó, cả lớp đều đã tỉnh như sao.

“Anh em đâu!! Ra thuê hết xe ở cửa hàng cho tao!!” - Lũ con trai vô cùng hào hứng, bọn nó là những người khuấy động không khí vào lúc này. Cả đoàn quân lớp D2 lũ lượt kéo ra chỗ thuê xe, cùng lúc, thuê hơn chục chiếc, cứ hai người một cái.

“Unnie!!” - Bạch Dương kéo nhẹ áo của Cự Giải nhắc nhở, giọng cô thì thầm chỉ đủ cho hai người nghe thấy trong chỗ lộn xộn này - “Có người hình như cố tình tìm unnie lúc sáng sớm..”

Nói rồi Bạch Dương hướng mắt ra phía gốc cây ở gần đó, cách chỗ thuê xe có vài mét chỉ chỉ. Ở dưới tán cây, một cặp nam nữ cùng một chiếc xe đạp, khung cảnh nhìn sao cũng thật lãng mạn. Hai người đó là Kim Nguu và Song Từ.

“Xử lí sao bây giờ?” - Bạch Dương hơi lo lắng. Song Từ thì không rõ nhưng ánh mắt của Kim Nguu cứ chiếu sang bên này. Rõ ràng là có ý đồ. Cô thực không hiểu là hai người này đến là vì muốn cái gì. Chẳng lẽ còn muốn báo thù chuyện tối qua.

“Tối qua vẫn chưa xong dứt điểm..” - Nói đến đây, Cự Giải thờ dãi. Dù sao thì một đêm mất ngủ cô cũng nghĩ thông rồi, không cần phải nghĩ nhiều rồi thức trắng thêm mấy đêm nữa. Vậy nên, cô đã hạ quyết tâm, hôm nay gặp mặt sẽ nói thẳng luôn, chỉ là không ngờ sẽ gặp Kim Nguu sớm như vậy, cô hơi bất ngờ - “Em qua đây nói với hai người đó là hãy đi cùng lớp mình. Sau rồi unnie sẽ thử sắp xếp lúc nào đó để nói chuyện với họ.”

”Ok. Unnie nhắc Sur Từ là phải chờ em nhé!” - Bạch Dương cười rồi lên qua đám đông và chậm chậm tiến đến chỗ hai người kia. Nói thật, hôm qua cô đã có phần quá khích, thẳng tay tát Kim Nguu một cái nên bây giờ khi phải đối diện với Kim Nguu, Bạch Dương không khỏi có cảm giác ngượng ngùng và né tránh. Cô cố đi từng bước thật chậm để kéo dài thêm thời gian rồi kéo ai đó chốt đi ngang qua giúp thực hiện cái nhiệm vụ gian nan này. Nhưng, muộn rồi, Bạch Dương đã đứng trước mặt Kim Nguu và Song Từ. Cô ngượng ngùng cười cười, cố gắng nhanh chóng sắp xếp mấy lời muốn nói. ”Ồ...ừm.. Cự.. Cự Giải phải giúp cả lớp thuê xe nên không qua nói chuyện. Unnie bảo mình nhắn lại rằng hai người hãy đi cùng D2, sau đó unnie sẽ sắp xếp thời gian để nói chuyện.”

”Cảm ơn.” - Kim Nguu lạnh nhạt nói, khuôn mặt không biểu lộ một cảm xúc nào. Khuôn mặt của Song Từ đứng bên cạnh cũng lạnh tanh nên khiến Bạch Dương ít nhiều thấy rất áp lực. Bạch Dương lưỡng lự một chút rồi cười cười cứng nhắc, sau đó liền quay người định bước đi thật nhanh. Cuối cùng, vẫn là do cảm giác hơi hơi tội lỗi của cái tát đêm qua,

Bạch Dương hít một hơi thật dài lấy sự can đảm, và cô nhắm chặt mắt lại, đột ngột quay lại - “Xin lỗi cậu chuyện tồi qua. Xin lỗi vì đã tát cậu, cái tát đó.. thật sự xin lỗi. Nhưng mình không hề hối hận vì tát cậu, cậu đáng bị như vậy vì tất cả những gì cậu đã làm..”

Nói một tràng, Bạch Dương quay người thật nhanh và cắm đầu bỏ chạy. Nhiều người trách cô nói quá thẳng thắn khiến người nghe cảm thấy khó chịu, nhưng nếu không nói thẳng như vậy và khiến người nghe hiểu lầm ý mình, Bạch Dương sẽ còn cảm thấy khó chịu hơn nhiều. Vậy nên thà để người khác khó chịu, Bạch Dương quyết không tự làm bản thân phải bị dày vò và lo nghĩ, cô chỉ muốn những thứ thật đơn giản.

“Này. Chạy đi đâu thế hả?” - Đột nhiên đang cắm đầu chạy, Bạch Dương đâm sầm vào ai đó, khá cao lớn, hình như hơn cô một cái đầu. Vai bị người đó giữ chặt, nên Bạch Dương nghĩ, chắc chắn đang mặt đối mặt, vậy là có tí hí, mở mắt ra nhìn - là Xử Nữ - “Lên con thân kinh gì nữa? Nào, lên xe, mọi người bắt đầu đi rồi kia.”

Nói xong, Xử Nữ liền ngồi lên chiếc xe đạp chống gập đẩy và kéo Bạch Dương lại, ép cô ngồi lên yên sau.

“Túm chặt vào!” - Bạch Dương chưa kịp định thần thì Xử Nữ đã nhấn pê đan và đạp đi rất nhanh để đuổi kịp những người đi đằng trước. Cô hoảng quá, vội vã vòng tay ra phía trước và ôm thật chặt, hai mắt nhắm chặt vì sợ hãi. Nhưng chưa được một phút, Bạch Dương đã vội buông tay ra khi nhận ra việc mình đang làm. Cô cảm thấy cơ thể Xử Nữ chợt có chút hơi cứng ngắc.

“Ú ừ.. hai bạn trẻ tình cảm quá ha!! Mới đi mà đã ôm nhau thắm thiết rồi..” - Một người trong lớp chưa gì đã vội vã nói mấy lời trêu đùa khiến Bạch Dương và Xử Nữ đều cảm thấy ngại và xấu hổ. Cây ngay không sợ chết đứng, Bạch Dương liền phản bác:

“Thế mấy người không ôm nhau chác.. Ồ.. Gato* thì nói ăn hăn ra, tao sẽ khoan nhượng mà nhượng lại Xử Nữ cho chúng mày.” - Bạch Dương lè lưỡi trêu chọc lại, cô còn tỏ ra thật thản nhiên và chủ động vòng tay qua eo của Xử Nữ, nhưng chỉ là hờ hờ thôi, không ôm chặt. Đột nhiên, hình ảnh Sư Tử đang ngồi sau xe Nhân Mã rơi vào tầm mắt của Bạch Dương, cô hét lên - “Ái phi~~ Sao nàng nỡ bỏ trầm đi theo con nô ti họ Nhân đó?!”

[* Gato: Ghen ăn tức ở]

Máu điên xuất trong người Bạch Dương lại nóng lên. Cô tự biên tự diễn một đoạn thoại với chính mình tự cho là Hoàng thượng, còn Sư Tử là nàng phi được ân sủng.

“Vậy sao chàng nỡ bỏ thiếp đi với thằng nô bộc họ Xử kia?? “ - Sư Tử nhanh chóng hòa nhập vào không khí đoạn diễn. Hai người đóng một đoạn, chàng chàng thiếp thiếp mùi mẫn không dứt khiến cả lớp phải bật cười ha ha. Nhân Mã và Xử Nữ thì tâm trạng cực kì không tốt, mặt hai người đen lại vì cứ bị hai kẻ ngồi sau lưng vô tư đá quá đá lại bằng mấy từ “nô ti”, “nô bộc”, “ô sin” rồi cả “thằng tài xế”, “lão phụ xe”,... Thật là điên chết mất với mấy đứa tăng động không biết sợ là gì như hai đứa nó. '“Oaaa~ Mặt trời mọc... mặt trời mọc kia.” - Thiên Bình đột nhiên reo lên chỉ về chút ánh sáng lấp ló qua rặng cây xanh bên cạnh đường.

Mọi người đều nhìn qua, tuy yếu ớt nhưng có lẽ, những tia sáng mỏng manh đó cũng có thể tạm coi là buổi bình minh mà bọn nó muốn ngắm. Tất cả dừng xe và đỗ lại bên vệ đường. Con đường trong núi này vốn bình thường rất ít người qua lại nên vào đầu buổi sáng như thế này, con đường càng lộ rõ thêm sự vắng vẻ và thanh tịnh. Nhưng hôm nay, một phần không khí đó tan biến đi vì có một đám học sinh lúc nhúc để xe thành một hàng bên vệ đường rồi cười nói với nhau rất lớn, quàng vai bá cổ nhau đứng sát thành chắn đường ngắm bình minh.

Bầu trời từ lúc đã sáng lên rồi nên những gì bọn nó thấy chỉ là chút ánh sáng hắt lên trên những đám mây nhạt trôi lơ đãng. Những ánh mặt trời đó mỏng và ít nhưng cũng đủ khiến cho một chỗ mây sáng bừng lên, nổi bật. Chỉ vài phút ngắn, những đám mây có nắng cũng dần biến mất và bầu trời trở về còn một màu trắng xanh nhàn nhạt. Nhưng dù chỉ là một cảnh bình minh muộn và ngắn ngủi trong khoảnh khắc thì cái bình minh này cũng đã trở thành một kỉ niệm khó phai trong quãng thời gian cấp ba của mọi người.

“Nếu để trời qua thế này thôi thì nhạt quá..” - Một ai đó tặc lưỡi chán nản dù vừa nãy khi ngắm đám mây kia mọi người cũng đã thủ thi mấy điều ngu si ngốc xít - “Hay là trước khi đi chúng ta hãy ôm nhau rồi nói một vài câu nào đó và quay lại hay chụp ảnh lại để làm kỉ niệm đi?!”

Mọi người nghe thế và nhanh chóng cảm thấy hào hứng rồi đồng ý làm theo. Ai cũng cố nghĩ ra những câu nói hay lời thoại thật kinh điển để sau này, dù có bao nhiêu năm trôi qua đi chẳng nữa thì những kỉ niệm cả lớp trải qua với nhau sẽ không bao giờ bị phai nhạt.

“Thôi, lên xe và về nào..”

Đồng hồ chỉ hơn sáu giờ. Theo lịch trình có sẵn, bữa sáng của mọi người sẽ bắt đầu lúc bảy giờ kém và sau đó, mọi người sẽ cùng nhau đi tham quan đây đó cùng hướng dẫn viên. Mà lúc đi, cả lớp chúng nó cứ thế mà hứng khởi bỏ đi thuê xe và đạp thẳng vào rừng nên không kịp thông báo gì với giáo viên phụ trách. Bọn nó cần mau chóng trở về nhà sân không sẽ rất lớn chuyện.

“Kim Ngu.” - Khi mọi người đã đạp đi gần hết, Cự Giải chậm rãi gọi Kim Ngu và muốn có một cuộc nói chuyện thẳng thắn. Hai người cứ nhìn nhau trong im lặng vì cả hai không biết nên nói gì vào lúc này.

“Xin lỗi.” - Cự Giải nói trước. Xung quanh hai người chỉ còn lại tại Bạch Dương, Sư Tử, Nhân Mã, Thiên Bình và Thiên Yết, Song Tử - toàn những người biết rõ ngọn ngành mọi chuyện - “Lời này là vì những việc xảy ra hai năm trước... Lẽ ra chúng ta lúc đó cần phải thẳng thắn nói ra như bây giờ, thay vì cứ giữ ở trong lòng..”

Cự Giải ngừng một chút suy nghĩ. Chậm chậm quan sát sắc mặt của Kim Ngu:

“Bây giờ tôi sẽ không đối với cậu thù địch gì. Lời xin lỗi tôi nợ tôi đã vừa trả, Thiên Yết cũng đã nói rõ tất cả mọi chuyện ngày trước. Chúng ta bây giờ, không còn nợ nần dính líu gì cả.. Còn về phần có trở về được như bạn bè lúc trước không thì.. thôi đi, quan hệ bình thường là tốt lắm rồi.. nhất là sau những gì đã xảy ra.”

Cự Giải nói xong thì quay người bỏ đi. Trong lòng cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn và dễ chịu khi vứt đi được hòn đá luôn đè nặng tâm trạng cô suốt hai năm qua do mâu thuẫn giữa hai người.

“Nè! Đừng có cho mình là nhất như thế, tôi còn chưa nói gì mà cậu dám đi ha?!” - Kim Ngu tức giận hét lên từ phía sau, cô cực không thích thái độ thờ ơ và lạnh nhạt của Cự Giải trong cách nói chuyện, cảm giác như cả thế giới đang mắc nợ Giải một số tiền không nhỏ nên thái độ của cô mới khó chịu như thế - “Lời xin lỗi của cậu tôi chấp nhận nó. Và.. tôi cũng xin lỗi, vì mọi thứ đã qua. Hãy vui sống hòa bình.” - Khi nói những lời này, giọng nói Kim Ngu dịu dàng hơn hẳn. Xong, cô nhìn sang những người khác - “Những sai lầm tôi đã gây ra, xin lỗi... Mong các cậu tha thứ...”

Cả lũ chết sững không biết nên làm gì nữa, liền quay qua quay lại nhìn nhau không nói lời nào. Phản ứng dữ dội nhất là Cự Giải. Cô ngạc nhiên đến mức quay lại ngay tức khắc để có thể trông xem bộ mặt biểu cảm của Kim Ngu lúc đó. Khuôn mặt chân thực không có chút giả dối cùng đôi mắt trong veo, rất chân thành của Kim Ngu làm ai cũng bất ngờ và có phần chưa tin nổi, cũng chưa thể chấp nhận ngay được.

“Mình chấp nhận lời xin lỗi đó.” - Bất ngờ, Bạch Dương nhoèn miệng cười và giang tay ôm lấy Kim Ngu một cái rất nhang rồi chuyển sang vỗ nhẹ lên vai Ngu. Suy nghĩ của Bạch Dương khá đơn giản, cô rất dễ dàng chấp nhận người khác khi họ đã biết nhận ra lỗi lầm của mình và xin lỗi, sửa sai, như thái độ của Kim Ngu lúc này - “Biết sai biết nhận và sửa lỗi là tốt rồi.”

Sau đó, Sư Tử và Nhân Mã, Thiên Bình cũng vui vẻ mỉm cười với Kim Ngưu dù có chút cứng nhắc. Giữa hai bên vẫn còn có một rào cản khiến họ ngại ngùng. Nhưng cũng sớm thôi, mọi người sẽ cùng nhau vượt qua chướng ngại đó. Bởi vì giờ phút này, tất cả bọn nó đang bắt đầu mở lòng với nhau. Bắt đầu quen với sự xuất hiện của nhiều người khác trong cuộc sống của mình.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Công công thụ thụ

Chẳng mấy chốc, khoảng thời gian ngắn ngủi chỉ vài tiếng của buổi sáng kết thúc. Các giáo viên cùng những anh chị hướng dẫn viên đã bắt đầu dẫn dò mọi người thu dọn hành lý, cũng như quét dọn mọi thứ trở về bộ dạng tươm tất lúc đầu. Lúc dọn dẹp mới thấy, chỉ trong hai ngày một đêm ngắn ngủi, lớp nó đã xả ra không biết bao nhiêu là rác. Nào là vỏ bím bím, vỏ kẹo, vỏ bánh rồi cả mấy lon nước ngọt... còn chưa kể là có tận mấy cái áo khoác đồng phục và mấy cái quần đồng phục, áo sơ mi vứt lán lóc khắp nơi mà vẫn chưa tìm thấy chủ nên đành nhét vào một túi nilông lớn. Xếp gọn được kha khá, Cự Giải - thân là lớp trưởng, cô phải đứng dậy chỉ đạo và cầm chổi quét. Không biết từ đâu ra, dù rác đã dọn rất kĩ nhưng sau khi Giải quét, dưới sân nhà vẫn còn có rất nhiều đất, sạn và rác linh tinh.

“Được rồi.. tạm vậy đã. Bây giờ cả lớp xuống ăn trưa đi.” - Nghe cô giáo Toán - giáo viên phụ trách lớp nó nhắc nhở, cả lũ bỗng nhiên chợt cảm thấy thật đói, tiếng bụng vài đứa còn reo lên oong.. oọcc... khiến nhiều người bật cười ha hả trêu chọc.

Bữa trưa cuối buổi này vẫn chỉ là những món ăn thường ngày quen thuộc như ở nhà. Gồm có đĩa rau xào, con cá rán rồi đĩa đậu thịt, và bát canh rau... Tất cả đều giản dị nhưng ấm áp và vui vẻ đến lạ. Không biết vì tìm thấy điều gì nhưng suốt bữa ăn, cả lũ cứ mãi râm ran nói chuyện và cười đùa với nhau không biết chán. Nhiều đứa khi ăn xong đặt bát com xuống bàn mà thăm thờ dài thán rằng thời gian sao ngắn ngủi và trôi nhanh quá. Chưa gì chuyển đi đã sắp hết và mọi người sẽ lại trở về nhịp sống thường nhật bận rộn của thành thị, khác xa với cảm giác thanh bình không sao nói được của vùng miền núi trên cao này.

“Cự Giải!!!! Có chuyện rồi, lớp mình thiếu tận ba người!!!!” - Một bạn gái kiểm tra sĩ số của lớp đột nhiên hét hoảng. Bây giờ đã gần hai giờ chiều, lẽ ra mọi người phải đi ra xe rồi nhưng số người vẫn chưa đủ.

Cự Giải bực mình hỏi lại. Trong đầu cô thầm nghĩ đến Kim Ngưu nhưng chỉ nhanh thôi vì cô biết, đây chỉ là phản ứng có điều kiện sau những gì đã xảy ra. Cô vẫn chưa hết đề phòng hoàn toàn với Kim Ngưu. Cự Giải suy nghĩ, chắc chắn Kim Ngưu không còn làm những trò như thế này nữa, lần này ắt hẳn là do bọn lớp nó tự gây ra.

“Thiếu Nhân Mã, Thiên Bình và Song Ngư.” - Bạn nữ kia nói tiếp - “Có người thấy ba người đó thuê xe đạp đi nhưng bây giờ vẫn chưa thấy quay lại. Hình như là đã đi từ lúc sau ăn.”

Sau đấy các thầy cô cùng các hướng dẫn viên trở nên lo lắng. Cả đoàn phải chia thành các nhóm nhỏ gồm vài lớp để đi ra xe từ từ. Riêng toàn bộ khối 11 chúng nó phải ở lại cùng chờ ba kẻ điên rồ kia. Cảnh tượng hơn trăm học sinh hết đứng rồi ngồi lúc nhúc thành từng khu một giữa trời nắng lại đồng thời còn thu hút sự hiếu kì của một số khách du lịch ngoại quốc đến làng bản dân tộc này chơi. Họ vô cùng thân thiện và vui vẻ bắt chuyện với một số học sinh đứng đó. Hai bên giao tiếp bằng tiếng Anh lưu loát làm một số người hơi cảm phục mấy người bạn dũng cảm, tự tin dám bắt chuyện với những người ngoại quốc.

“Kia kia!!!! Ba đứa chúng nó về rồi!!!!”

Ai đó húng khởi nhảy cẫng lên khi thấy hai chiếc xe đạp song song đi từ xa lại. “Mấy đứa đi đâu thế hả?” - Các thầy cô ở đó xúm lại vừa hỏi thăm vừa trách móc. Có người còn đe dọa rằng sau khi về trường, sẽ dẫn ba đứa lên gặp ban giám hiệu và kỷ luật thật nặng. Song Ngư, Nhân Mã và Thiên Bình khi đó chỉ biết cúi đầu im lặng và không phản bác được gì hơn. Đợi cho đến lúc mọi người tản ra hết và bắt đầu đi bộ ra chỗ để xe ở ngoài bản như lúc mới đến.

Lúc này, bọn trong lớp mới để ý được vết thương ở chân của Thiên Bình. Cô khập khiễng chậm chạp đi từng bước một và chẳng mấy chốc đã bị tụt xuống cuối hàng. Bởi chặt vậy, mồ hôi ước đầm trán khiến mái tóc dài của cô như bết lại, khuôn mặt đỏ bừng bừng vì nóng.

“Thôi lên đây. Tôi cống nót cho lần này..”

Một bóng lưng đồng thời xuất hiện theo sau giọng nói trầm ấm đó. Lại là Thiên Yết.

“Không cần cậu lo, tránh ra.” - Thiên Bình bước qua Thiên Yết và cố đi về phía trước nhưng rồi do vội vã, cô đâm phải một hòn đá và lảo đảo suýt nữa thì ngã. Thật may là Thiên Yết phản ứng nhanh, cậu đưa tay ra đỡ lấy Thiên Bình và thuận tay kéo cô lại gần mình hơn.

“Đừng có rắc rối nữa. Cậu đang làm mọi người phải đi chậm lại chờ cậu đấy.” - Xong câu đó, Thiên Yết kéo Thiên Bình lên lưng mình và nhanh chóng công được cô. Thiên Bình xấu hổ không biết nên nói gì, làm gì nên im lặng, cô cảm thấy ghét cái sự ngang ngược và ích kỷ trong tính cách của Thiên Yết.

“Hai người tình tự vừa phải thôi, thích thì lên xe cho ngồi với nhau. Bây giờ thì nhanh lên.” - Tiếng Bạch Dương cao vút lên, có thể nghe rõ mồn một trong không gian rộng lớn. Sau câu nói giục giã mà cũng vừa mang ý trêu đùa kia, mọi người như đồng loạt quay lại nhìn hai người kia chằm chằm và cười khúc khích một cách mờ ám.

Thiên Bình bị trêu như thế thì ngại ngùng, hai má chút một chút một đỏ bừng lên như trát phấn. Cô dè chừng mọi người, sợ rằng sẽ bị trêu nhiều hơn nữa nên cô im lặng, chỉ cúi gằm mặt không đáp trả mấy lời trêu chọc. Và ít lâu sau thấy mọi người phát chán bởi hai kẻ bị trêu cứ trơ lì như khúc gỗ nên tiếng trêu đùa rôm rả khi nãy liền biến mất dần.

“Cảm ơn.” - Trước khi leo khỏi lưng của Thiên Yết, Thiên Bình nói nhỏ một tiếng như thì thầm rồi lại nhanh chóng bỏ đi cùng nhóm Cự Giải.

Lên xe, không hiểu sao bọn con gái ở D2 này lại rất đặc biệt, khác hẳn với những lớp khác. Chúng kéo nhau hết xuống cuối xe để ngồi khiến phía sau chật kín chỗ. Tụi con trai thì bị chen ép rồi bất buộc phải lên phía trên ngồi. Chỉ có một số ít con trai lên xe sớm thì mới ngồi được ở phía dưới. Cả bọn vẫn đang cảm thấy rất hứng khởi dù đã phải lên xe trở về bởi những dư âm tốt đẹp từ chuyến tham quan. Những kỉ niệm có ở đây vui buồn, gay gắt, lo lắng hay lo sợ đều có cả, khiến mọi người kể cho nhau nghe mãi vẫn chưa hết.

“Ê Mã. Trong máy của mày có nhiều bài hay, bật lên cho mọi người quẩy đi!!!” - Một đứa từ hàng ghế trên quay xuống đề nghị và Nhân Mã cũng vui vẻ chấp nhận. Cô mở máy và ấn bừa vào một danh sách nhạc để nó tự chạy rồi ném luôn chiếc điện thoại cho người bạn kia cầm để cho bọn ngồi trên muốn bật bài gì thì bật. Nhân Mã cùng Cự Giải, Thiên Bình, Bạch Dương và Sư Tử ngồi chật kín bằng ghế dài nằm cuối xe. Chuyến đi lần này với tụi nó có tương đối quá sức vì rất nhiều chuyện xảy ra nên cả năm đứa đều rất mệt. Ai

cũng dựa nhau rồi lìm dìm ngủ trong cái tiếng nói chuyện và tiếng nhạc ồn ào, nhức đầu.

Lũ con trai ngồi phía trên náo nhiệt cũng chả kém gì. Mấy đứa ngồi túm lại với nhau nói liên thiên quanh quẩn với mấy chủ đề quen thuộc đến nhàm chán như Liên minh huyền thoại, bóng đá, phim hành động rồi thì thoảng là chút ít về âm nhạc như mấy bài hát mới nổi hoặc mới ra gần đây.. Nói chung là tuy thấy bọn chúng nói chuyện hào hứng thế thôi chứ nội dung thật quá nhàm chán.

Tiếng nhạc của lũ con gái bật rất to khiến nhiều người cảm thấy chói tai nhưng cũng không ảnh hưởng mấy đến cuộc nói chuyện của những thằng con trai. Nhưng rồi âm thanh nó bé dần khi bầu hát kết thúc. Điều đặc biệt là thay vì một bài hát nữa bật lên, truyền đến tai bọn nó là một đoạn hội thoại ngắn mà súc tích.

“Có ăn shit thay com không?” - “Có.”

“Có là người dân tộc Mông không?” - “Có.”

“Có thích Xứ Nữ không?” - “Có.”

“Thích hơn tình cảm ở mức bạn bè?” -....

Tiếng người nói, một trầm ấm, một trong trẻo, vui vẻ khiến toàn bộ im bật, một tiếng thờ mạnh cũng không có.

“Kyaaaaaaaaaaaa.....!!!!!!!” - Chỉ năm giây sau thì lũ con gái liền trở nên hỗn loạn. Lớp nó chỉ có gần hai chục đứa là con gái và mười mấy thằng con trai. Nhưng gần như toàn bộ hai mươi đứa con gái đã bị tiêm nhiễm thành hủ nữ sau năm học đầu tiên ở với nhau - năm lớp 10.

“Người đâu!!! Hạ lệnh xuống dưới cho ai gia, nhất định phải tìm được cặp này bằng mọi giá.”

Tiếng con nhỏ Ngọc Liên gần như hét lên đầy kích động khiến cả bọn đều nổi da gà. Con nhỏ này vốn được xưng làm chủ tịch của tập đoàn hủ nữ trong trường từ ngay đầu năm lớp 10 vào học, đặc biệt, nhỏ còn đang là admin của fanpage “Tập đoàn hủ nữ trường X” trên facebook. Thật là một lai lịch hoành tráng.

“Liên, trong đoạn ghi âm có nhắc đến Xứ Nữ. Phải chăng là người lớp mình?” - Một bạn nữ khác nằm dưới trường hủ nữ của Ngọc Liên lên tiếng. Vậy là cả bọn liền xúm lại bật đi bật lại đoạn hội thoại đó để kiểm chứng.

“Nhân Mã!!! Tỉnh dậy, tỉnh dậy!!!! Wake up, wake up, wake uppppp!!!!” - Khi đã xác minh được một trăm phần trăm là Xứ Nữ, bọn con gái liền xông xáo muốn lên chỗ cậu hỏi cho rõ ngọn ngành nhưng không được cho phép vì phải giữ trật tự. Cuối cùng Ngọc Liên đành bắt đầu đi phải dựng Nhân Mã thức dậy một cách vô cùng hồ báo dù cho trong lòng cảm thấy rất bứt rứt.

“Cái mẹ gì nữa... Chúng mày không thấy bố đang ngủ à??” - Nhân Mã bực mình dụi dụi mắt rồi đột nhiên giật mình khi thấy gần chục con mắt đang mở thao láo nhìn cô từ phía trên đầu xe. Trông như đang muốn làm thịt cô đến nơi.

“Đoạn này là của ai nói?” - Ngọc Liên nói nhanh rồi thuận tay bấm nút play để phát đoạn ghi âm lên.

Nhân Mã im lặng suy tính. Vốn dĩ cô chỉ định bày trò trên học Ma Kết một tí cho vui, thuận tiện làm thêm một bằng chứng để đe dọa cậu về sau. Nhưng ai ngờ rằng lũ hủ này lại mở được đoạn ghi âm cô đã cắt ra từ cái video kia.. Cô thật hết cách, Nhân Mã bèn thờ dài. Có trách thì trách ông trời. Không phải là Nhân Mã này ác độc, không để lại cho cậu con đường sống mà là bị người ta ép buộc, muốn làm người tốt cũng không làm được....”Nếu nói ra thì thanh danh một đời của người này mất hết.. tao không làm chuyện thất đức vậy đâu.” - Nhân Mã nhắm mắt và thốt ra những lời giàu tính nhân văn, nhân đạo cao cả đó. Mắt cô khẽ mờ tí hí và liếc qua chỗ Ma Kết. Khuôn mặt cậu xanh trắng lẫn lộn, ánh mắt trần trụi nhìn về phía cô mãi không dứt như muốn xông ngay đến đây để bịt miệng cô khiến Nhân Mã hơi lạnh sống lưng.

“Tao cảnh cáo mày!...”

Ngọc Liên vừa mới chỉ tay một cái, giọng nói mới hơi day nghiêng một cái mà Nhân Mã đã hơi run. Thiên hạ đồn thổi rằng, mấy trò troll của con nhỏ này cực kì biến thái, không ai muốn dính phải. Vậy nên là chỉ với bốn chữ cảnh cáo đơn giản, Nhân Mã đã không có chí khí mà lập tức gơ tay xin hàng. Cô hơi nhồm dậy và thì thầm vào tai Ngọc Liên hai chữ: “Ma Kết.”

Đôi mắt Ngọc Liên sáng rực lên vui sướng còn những bạn hủ xung quanh thì ngay lập tức bu lại gần để hỏi rõ xem chàng trai bí mật kia là ai. Nhưng Ngọc Liên không nói, một từ cũng không thốt ra khiến cả bọn liền chán nản. Quay sang hỏi Nhân Mã thì cô cũng có thái độ lạnh nhạt thờ ơ không nói không rằng. Cuối cùng, mọi người ổn định lại vị trí của mình trên xe. Tiếng nhạc bị gián đoạn lại được tiếp tục và cả lũ lại ôm nhau nghe ngao hát. Nhiều đứa còn hào hứng đến nỗi hát sai nhạc, sai lời và lệch cả tông rồi trở thành trò đùa cho cả lớp.

Chẳng mấy chốc, cả đoàn xe đã dừng lại ở cổng trường. Vậy là, chuyến tham quan ngắn ngủi hai ngày một đêm của trường nó đã kết thúc một cách thành công rực rỡ và khá nhiều ý nghĩa. Chỉ riêng với tụi Cự Giải, cả bọn đã làm hòa được với Kim Ngưu nên một phần trong lòng đã cảm thấy sáng khoái và dễ chịu biết bao. Còn đối với toàn bộ D2 chúng nó, cả bọn đã có thêm hàng trăm bức ảnh dính nhau độc nhất vô nhị để làm kỉ niệm cho sau này. Rồi còn những cảm xúc vui vẻ khi được cùng trải nghiệm chuyến phiêu lưu bằng xe đạp vào trong rừng khi bình minh ló dạng. Tụi hủ còn là khai quật thêm một cặp đôi đáng yêu nữa là Xứ Nữ và một người bạn nam bí mật.

“Mọi người cùng đợi Song Tử và Kim Ngưu rồi cùng về luôn.” - Bảo Bình đề nghị rồi tất cả cùng nhau kéo đồ đến đứng trước cổng trường - một chỗ cực kì nổi bật, để đợi hai người đó đến.

Bầu trời lúc cuối chiều đột nhiên trở nên âm u hết sức. Những đám mây đen xám xuất hiện tản mạn trên nền trời xanh và che lấp chút ánh nắng cuối chiều khiến bầu trời càng trở nên tối tăm và có vẻ sâu muộn hơn. Những cành cây gần đó bị gió thổi mạnh, tạo nên tiếng xào xạc vừa ồn ào mà cũng thật vui tai. Dự báo thời tiết đã báo rằng sẽ mưa trong buổi chiều nay từ mấy hôm trước nên cả nhóm Cự Giải bèn thầm cầu nguyện rằng trời sẽ đổ mưa sau khi cả lũ về được đến nhà vì cả lũ đều đi bộ.

Xung quanh mười đứa chúng nó còn rất nhiều học sinh khác cũng đứng cùng để đợi bố mẹ đến đón, nhiều nhất là lũ học sinh năm dưới, lớp 10, khuôn mặt còn cái sự non nớt của Trung học nên rất dễ nhận ra. Những vị phụ huynh cũng liên tục phóng xe đến rồi đi, từng tốp từng tốp khiến cho cảnh vật hơi quá nhộn nhịp và họ còn luôn miệng giục con cái rằng nhanh lên kéo trời mưa, một cách hối hả, vội vã. Rồi chỗ bọn nó đứng đột nhiên ồn ào. Không hiểu sao khi mọi người như sắp tan đi hết thì một nhóm con gái bu lấy và vây kín lấy Xứ Nữ - đó là một số ít trong tập đoàn hủ nữ trong trường do Ngọc Liên đứng đầu.

“Trịnh trọng thông báo với các bạn.. đây là bạn tiểu mỹ thụ trong truyền thuyết.” - Ngọc Liên tiến lại khoác vai Xứ Nữ một cách thân thiết. Nhỏ cười thật tươi và giới thiệu cho toàn bộ chị em bên dưới biết tin và bọn họ liền rất phối hợp, ai nấy đều trầm trồ cảm thán, đồng thời lại đưa mắt quan sát Xứ Nữ từ đầu đến chân không sót một tí nào.

“Đến đây thôi. Giải tán.” - Ngọc Liên phẩy tay nói và nhanh chóng, các bạn nữ đó cũng đi tản hết sạch. Đúng là rất nghe lời và tôn sùng nhỏ. Đoạn, Ngọc Liên quay sang cười hi

hì với cả Xứ Nữ và ai kia - “Hai người cứ yên tâm. Chị đây làm việc rất có tình người và lý lẽ, tuyệt đối không để lộ tên người bí ẩn kia cho thiên hạ biết. Chỉ tiếc là cả họ tên Xứ Nữ đều xuất hiện công khai trong đoạn ghi âm đó nên cậu đành phải chịu thiệt thòi chút thôi.” - Rồi nhò quay sang nháy mắt với Ma Kết đứng ở ngay bên cạnh - “Lão công cứ yên tâm ăn no ngủ kĩ nhé.. Bye, về đây.”

Sau khi Ngọc Liên đi khỏi, Bạch Dương, Nhân Mã nhanh chóng quay sang len lết nhìn sắc mặt của Ma Kết và Xứ Nữ. Biểu cảm cực kì tồi tệ.. Cảm giác như hai người muốn đem cả thế giới nghiền nát dưới chân mới thỏa lòng, đặc biệt là Xứ Nữ. Cậu cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm để kiềm chế sự tức giận và phần nộ trong lòng mình.

“Đừng nhìn nó.. nhìn thẳng phía trước đi. Bây giờ chẳng ý nghĩa gì đâu, là động vật máu lạnh vô cùng nguy hiểm..!!” - Bạch Dương bấu lấy góc áo của Sư Tử đứng bên cạnh mình. Cô lúc đầu chỉ định thì thầm cho Sư Tử nghe thôi nhưng mặt Xứ Nữ ghê quá nên cô mới buột miệng ra nói rất nhanh. Còn âm thanh thì không kịp đề nén nên mấy từ “mất kiểm soát”, “động vật máu lạnh nguy hiểm” đều vừa vụn truyền đến tai Xứ Nữ một cách không thể nào rõ ràng, rành mạch hơn.

Mặt Xứ Nữ lại đen thêm một tầng. Con tức giận như vì kích động vào nên bùng phát. Cậu quay sang nhìn Bạch Dương, day nghiêng nói làm cô run run, nổi hết cả da gà:

“Cậu nói ai là “mất kiểm soát”? Cậu nói ai “động vật máu lạnh nguy hiểm” hả??”

Chữ “hả” ở cuối câu bị Xứ Nữ gia tăng âm lượng một cách bất ngờ khiến tim Bạch Dương giật thót lên một cái. Bạch Dương quay sang nhìn Xứ Nữ một cách chân thành, cô nói “Thì chủ thứ lỗi, bản tăng đã lỡ lời.. đã lỡ lời rồi.. A đi đã phạt, thiện tai, thiện tai..”

Cả lũ phải nín cười trước hành động của Bạch Dương. Ai nấy đều vui vẻ chống mắt lên chờ xem cuộc đấu khẩu thú vị trước hai người này - một người thì thanh niên nghiêm túc, miệng lưỡi sắc nhọn day nghiêng, ngôn từ đều thâm thúy, sâu sắc, một kẻ lại nhòn nhò, tung tưng không sợ trời, không sợ đất, lại còn điên điên khùng khùng, rất khó nắm bắt.

“Nói gì cũng vô ích thôi..”

Vừa dứt lời, Xứ Nữ rào bước đến định sẽ tóm lấy Bạch Dương để cho cô nếm thử chút trừng phạt nho nhỏ. Nhưng Bạch Dương đã nhanh chóng cảm nhận lấy nguy hiểm và phóng đi mất về phía trước. Bóng dáng thấp thấp chỉ với chiều cao 1m55 giúp cô nhanh chóng hòa vào đám đông ít ỏi còn sót lại trước cổng trường. Hai người cứ đuổi qua đuổi lại như đang chơi trò đuổi bắt của lũ trẻ con. Chẳng mấy chốc liền thâm mật, Bạch Dương chạy về chỗ mọi người đang đứng và kéo Ma Kết lên phía trước để cậu che chắn cho mình. Khi cô còn chưa kịp nói mấy câu đe dọa với Xứ Nữ thì tiếng Báo Bình ở bên cạnh đột ngột xen ngang và câu nói của cậu làm mọi người đều sững sờ.”Nghĩ mãi không hiểu.. “Lão công” và “tiểu mỹ thụ” nghĩa là gì?”

Câu hỏi ngây thơ làm sao nhưng lại khiến những đứa đã hiểu không muốn giải thích vì quá chán nản.

“Mày ngồi cùng bàn với tao mà cái đơn giản này cũng không hiểu??” - Sư Tử phần nộ quay sang chỉ trích Báo Bình.

“Google không tính phí. Mày có thể tra thoải mái.” - Nhân Mã xen vào và tách Sư Tử cùng Báo Bình ra xa nhau để chúng không chỉ chóc nữa. Hai người này đúng là muốn đâm đầu vào chỗ chết khi dám bàn tán chuyện công thụ trước mặt Xứ Nữ. Sắc mặt cậu khó khăn lắm mới hòa hoãn được một ít sau khi đuổi Bạch Dương. Nhưng lúc này, nghe Báo Bình hỏi xong, về mặt cậu lại trở về nét đáng sợ và nguy hiểm, trầm mặc như lúc đầu. Còn Ma Kết lại kiểm soát cảm xúc khá tốt, sắc mặt của cậu chỉ hơi tối tăm một chút thôi.

May thay, Kim Ngưu và Song Tử vừa đứng lúc cùng nhau bước đến. Hai người do bị giáo viên chủ nhiệm giữ lại để hỏi về một số thủ tục hăng còn chưa làm xong nên mới ra muộn thế này. Tuy cảm nhận rõ mùi thuốc súng xung quanh nhưng hai người không hỏi thẳng mà cố tỏ ra vui vẻ, tự nhiên để làm dịu bầu không khí ngột ngạt bao vây.

“Ê này.. sao tao tra mãi cái công thụ mà không ra gì cả?” - Sắp về đến nhà rồi mà Báo Bình vẫn không chịu buông tha. Câu hỏi của cậu làm Sư Tử tức giận liền nổi đóa - “Mày tra “cuồng công là gì?” cho tao. Rồi đọc kết quả lên rồi tao giải thích cho nghe..”

“Ừm..” - Báo Bình gạt đầu rồi lại cúi mũi vào chiếc điện thoại thông minh trên tay tra cứu. Nhưng sau đấy, đọc được kết quả hiển thị, cậu đâm ra khó chịu, tức giận nhăn chặt lông mày lại với nhau - “Toàn ra cái gì ý. Đéo hiểu nổi.. Nghe này.. “xu hướng tăng CUỒNG CÔNG an trong lĩnh đạo đảng”, tăng CUỒNG CÔNG tác phòng cháy chữa cháy trong dịp Tết, báo Nhân dân” và còn có cả cái này “tăng CUỒNG CÔNG tác nội chính, phòng,ngừa tham nhũng”. À à, còn cả cái tin giật tít này nữa “Hồ Ngọc Hà trở &apo;yêu là gì&apo; trong khi CUỒNG Đô-la...”

“Thôi thôi.. đến đây là được rồi.. Hahahaha...” - Cả bọn nghe thấy Báo Bình đọc mấy kết quả chả liên quan ấy thì chỉ biết cười dặt dẹo không ngừng. Đúng là mấy kiểu cho ra thông tin thế này thì chỉ có thể là Google.

“Đề tao tra. Mày tra thì mùa quýt năm sau cũng chẳng được nổi một cái kết quả tử tế...” - Sư Tử giằng lấy chiếc điện thoại mà Báo Bình cầm trên tay rồi bấm nhay nhay một cách điên cuồng. Một lúc sau, Sư Tử trả lại chiếc điện thoại cho Báo Bình. Trên màn hình là một trang web đầy kín chữ, toàn là những khái niệm cơ bản cùng những điều cần biết của công thụ.

Bầu trời tối mịt rất nhanh. Tuy mới hơn bốn giờ nhưng nhìn lên trời mà cứ ngỡ đã xập xệ tối, cái nắng đã tắt hẳn và mặt trời cũng không còn thấy lấp ló sau những đám mây. Tiếng lá cây xào xạc bên đường càng ngày càng lớn, gió thổi mạnh khiến chúng đung đưa như sắp đổ xuống dưới chân.

“Ê này..” - Báo Bình từ cuối hàng len lên phía trước và đi song song với Xứ Nữ. Cậu thân thiết huých vai một cái và nói - “Theo như những gì tao đọc trong cái Kho tàng đam mỹ này... Vậy ra.. mày với thằng Kết yêu nhau?? Hai đứa còn ấy ấy và nó đề mày??”

Dù đã nói giảm nói tránh hết mức nhưng mà cách nói của Báo Bình vẫn quá thẳng thắn khiến cái điều mà cả bọn đều đang tránh né không muốn nói trước mặt Xứ Nữ bị phơi bày một cách trần trụi dưới ánh sáng.

“Bố mày đéo nằm dưới!!!!” - Xứ Nữ gào lên. Con giận trong cậu đã lên đỉnh điểm - “Có đề thì tao đề nó!!! Nghe thủng chưa hả???? Stupid!!! Là TAO ĐỀ NÓ!!!!!!”

Nói xong Xứ Nữ mang theo đồ của mình và phăng phăng đi về nhà trước. Xứ Nữ hận!!! Sao tất cả mọi người đều nghĩ rằng cậu bị thằng Ma Kết chết bầm kia đè xuống mà không nghĩ ngược lại??? Thằng đó có cái gì hơn cậu ngoài cái to xác??? Cái thằng nào tàn đó.. muốn đề cậu? Đừng mong có cửa!!! Khôn kiếp!!!

Con giận của cậu bùng bùng phun trào dữ dội nên không ai dám ngăn cản hay đuổi theo. Nhưng rồi, lũ con trai nhận ra được nguy hiểm. Nếu chẳng may Xứ Nữ lên cơn rồi vào nhà xong lại khóa cửa, lại còn đập phá đồ đạc thì sao?? Không được.. nghĩ vậy, năm đứa con trai tóc biến về nhà và đuổi theo Xứ Nữ nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định. Khi đi, Báo Bình còn cố gắng nói câu an ủi Ma Kết:

“Yên tâm đi chú em. có gì anh báo kê cho chú. Vợ chồng đầu giường cãi nhau thì cuối giường sẽ làm hòa.” - Cậu cố tình kèm theo một nụ cười tươi rói để tăng sức thuyết phục cho lời của chính mình.

“Mẹ nó! Mày cảm mến cho tao!! Tao cắt lưỡi mày cho con chó của Thiên Yết ăn bây giờ!!!!” - Đến giờ phút này, Ma Kết liền không kiềm chế được bức bối mà hét lên, nạt nộ Báo Bình làm cậu chỉ biết nhún vai cho qua, không chấp nhặt. Giống như Xứ Nữ, cái khó chịu của Ma Kết đã lên đến đỉnh điểm và chuyển thành bức tức. Cái gì mà công công thụ thụ.. cậu nghe mà đau hết cả đầu!

“Chắc.. chắc... Hóa ra tiểu thụ muốn đảo chính...”

Một câu nói vang lên không nhanh không chậm, cũng chẳng to, chẳng nhỏ của Kim Ngu sau khi lũ con trai đã đi khỏi khiến năm đứa con gái còn lại giật mình. Bọn nó quay sang nhìn Kim Ngu như sinh vật lạ. Suốt mấy tháng sống với nhau, cả bọn đều không may mắn phát hiện ra Kim Ngu cũng là hủ như Sư Tử...

Whoa.. thực bất ngờ à nha! Vậy là lại có thêm một đồng minh nữa rồi.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bạn mới. Tình cảm mới

Kết thúc đi tham quan, tất cả các học sinh đều được nhà trường ưu đãi cho nghỉ thêm ngày hôm sau để cả bọn có thể hồi phục lại sức khỏe và bắt đầu sống lại những ngày với nhịp điệu bình thường. Ngày nghỉ đó, cũng có thể coi là ngày nghỉ hiếm hoi sau mấy ngày thi học kì căng thẳng. Nhưng đáng tiếc rằng chưa kịp vui vẻ thì mọi người lại phải đối mặt với những cơn ác mộng tiếp theo cứ xông tới dồn dập như bão. Các môn bắt đầu rục rịch báo điểm thi và điểm phụ của học kì I. Và chưa đến hai tuần, mọi điểm số của bọn nó đã hoàn thành hết và các thầy cô chuyển sang xét hạnh kiểm để xếp loại học sinh trong học kì này. Rồi sẽ chẳng mấy chốc, giấy mời họp phụ huynh đã đến tay cha mẹ chúng nó.

Trong thời gian hai tuần nghỉ cảm để xếp loại học sinh, nhóm Cự Giải không dám manh động gì nhiều để tránh làm ảnh hưởng đến thành tích nên nhìn chung, mọi việc rất yên ả. Đến cuối tuần đó, đột nhiên cô chủ nhiệm xuất hiện trước cửa lớp và thông báo rằng đã gửi tin nhắn mời họp đến từng phụ huynh mà không gửi giấy mời qua tay bọn nó như mọi năm.

“Anh em đâu?! Tôi sống rồi!!!!!! Sống rồi!!!!”

Từ hành lang vang dội lại giọng nói của Nhân Mã. Chả là con nhỏ này vừa có chuyến thăm về nhà bố mẹ vào ngày chủ nhật vừa rồi vì nhận được một cú điện thoại từ mẹ. 100% là do Nhân Mã bị gọi về là có liên quan đến buổi họp phụ huynh vô cùng bất ngờ được diễn ra vào ngày thứ bảy trước đó.

“Thế nào thế nào???” - Bạch Dương và Sư Tử từ trong lớp liền nhảy vọt ra cửa lớp hóng hớt. Hai đứa vừa nhìn thấy Nhân Mã liền túm cô lại tra hỏi - “Đột đi này của mày bình an chứ? Trên người có mất miếng thịt ở đâu không?...”

Hàng loạt câu hỏi Bạch Dương và Sư Tử đặt ra làm Nhân Mã bối rối không kịp trả lời hết. Nhưng ngay sau đó, Thiên Bình cùng với Lan Phương và một số bạn nữ trong lớp cũng ủa đến vây kín cửa lớp hỏi han. Tạo ra một tình cảnh vô cùng rắc rối và hỗn loạn, nhộn nhịp gây hiểu kì cho các lớp bên cạnh. Chỉ vài phút sau, số người vây quanh cửa lớp D2 chúng nó đã tăng lên gấp hai và chính tại Nhân Mã - trung tâm của đám người đó, cũng không hiểu tại sao sự việc hỏi han đơn thuần này lại biến tính ra thế này.

“Bộp.” - Thầy giám thị tức giận ném tập tài liệu trong tay xuống mặt bàn với một lực rất mạnh như muốn qua hành động thể hiện sự tức giận của bản thân. Nhưng nếu đó là mục đích thực sự của thầy thì chắc chắn thầy đã thành công rực rỡ, đến cái cốc nước chè màu xanh nâu nâu thầy vừa đặt lên mặt bàn cũng phải rung rinh, sóng sánh như sắp đổ đến nơi - “Lại là ba người các chị!! Sao suốt ngày cứ phải là ba người các chị gây chuyện vậy hà??? Hôm nay tôi còn tưởng mấy chị tiến bộ, không còn đi học muộn nữa.. Ai dè, trống vào lớp còn chưa vang lên thì các chị đã gây ra một vụ lộn xộn ở hành lang!!! Bộ mấy chị bị rãnh hà????!!!”

Thầy giám thị này chính là thầy.. mà tại nó từng nhắc đến trong bản kiểm điểm đọc trước toàn trường vào khoảng hơn một tháng trước. Theo nguồn tin từ báo lá cải của trường, sau buổi chào cờ lần đó, thầy giám thị được đích thân hiệu trưởng cho nghỉ phép có lương cho đến khi chân thầy khỏi hẳn mới cần đi học lại. Nhưng ai dè, vừa tuần trước, cái chân của thầy vừa tháo bột và đến thứ hai tuần này đi làm lại thì lại gặp ngay một cuộc hỗn loạn ở hành lang của khối lớp 11. Và người gây ra lại không ai khác là lũ học sinh ngỗ ngược hại thầy vào viện, hại chân thầy bị bó bột suốt cả tháng trời. “Nói đi chứ? Sao bây giờ mấy chị lại cảm như hén thế hà???” - Đội mãi không có ai mở miệng, thầy giám thị dậm ra vừa tức giận và thiếu kiên nhẫn hơn - “Tôi cho ba phút biện minh, muốn nói gì thì nói. Sau đó tôi sẽ cho hình phạt thích đáng và đuổi các chị về lớp.. Nhanh, thời gian bắt đầu tính. 1..2...3..”

“Thưa thầy, thực sự thì tình cảnh hỗn loạn thầy trông thấy hoàn toàn không thuộc chịu trách nhiệm của tụi em. Bọn em chỉ đơn thuần là muốn trao cho nhau những cái ôm áp áp cùng những lời hỏi han bình thường mà gián dị trong mùa đông lạnh giá như thế này mà thôi. Nhất là thứ bảy vừa rồi, bọn em như trải qua một kiếp người sau buổi họp phụ huynh đó.” - Bạch Dương thút thít kể về câu chuyện của cả bọn với lời văn hết sức khoa trương. Đứng bên cạnh còn có Nhân Mã và Sư Tử liền tục gật đầu như gà mổ thóc như muốn cam đoan những lời bọn nó nói - “Lỗi này là lỗi của các bạn lớp khác thầy ạ.. thầy phải tin em. Mấy bạn ý cứ kiểu bị thích lớp em ý, suốt ngày lằng vằng xung quanh rồi đến khi có cơ hội thì xông vào góp vui như mèo thấy chuột. Thầy.. thầy phải tin sự trong sạch của bọn em, của tập thể lớp em!!!!”

Càng nói càng hăng, từng câu từng chữ Bạch Dương tuôn ra càng ngày càng thể hiện cái chất văn chương và cái óc ảo tưởng trong con người cô khiến lũ đồng đội là Nhân Mã, Sư Tử không thể giả vờ khờ lốc nữa, thay vào đó, hai người phải khó khăn kiềm chế để không bật cười thành tiếng. Còn thầy giám thị được một phen thất kinh. Dù đã chứng kiến màn khờ lốc xin tha tội của tụi nó đến gần trăm lần, tính từ năm tụi nó học lớp mười. Nhưng lần nào cũng là một kiểu khờ lốc van xin khác nhau nên chưa bao giờ thầy giám thị có thể thích ứng nổi. Lần này, Bạch Dương còn đột nhiên xông đến nắm lấy bàn tay đã nhăn nhoe, gãi nua của thầy giám thị cùng đôi mắt cứ mở to thao láo đầy nước khiến thầy phải giật mình. Và cốc trà xanh kia thầy chưa kịp uống cũng bị Bạch Dương dọa mà đổ hết ra bàn, tràn ra đồng giấy tờ trên bàn.

“Ừ.. ừ...” - Giọng thầy giám thị chứa đầy hoang mang và có chút hoảng sợ cùng cả vẻ mặt trắng bệch tức cười khiến Sư Tử, Nhân Mã suýt nữa bật cười thành tiếng. Khí thế và sự tức giận của thầy dường như đã tắt hẳn sau những lời kể lể hoa mỹ của Bạch Dương - “Các em.. các em có.. có thể về lớp rồi. Lần.. lần này thôi... tha.” - Giọng thầy run run nói không tròn chữ như chưa thể bình tâm lại như lúc đầu. Chữ “tha” của thầy nhẹ hều, làm cả bọn cảm tưởng thầy như đã trút đi một gánh nặng khi đuổi được ba đứa tụi nó ra khỏi văn phòng.

Vừa rẽ qua khúc ngoặt, Bạch Dương và Nhân Mã, Sư Tử ngoác miệng cười ha hả như ba con điên, không có cách nào dừng lại được. Cứ nghĩ đến phản ứng vừa nãy của thầy giám thị khi Bạch Dương xông đến nắm tay, cả ba đứa lại được một tràng cười như ma dại. Tiếng cười của bọn nó lan khắp hành lang khiến nhiều lớp đang học cũng phải ngoái ngán quay ra nhìn với ánh mắt đối với lũ ngoài hành tinh.

“Vào nhanh lên đi ba em. Cười gì mà cười to thế.. cả thiên hạ nghe thấy rồi đấy!! Đúng thật là.. Con gái con đứa mà chả có tí ý thức gì hết....” - Nghe thấy giọng cô chủ nhiệm, Bạch Dương, Nhân Mã và Sư Tử liền cảm như hén. Ba đứa cảm giác xấu hổ vô cùng, chỉ cầu có cái lỗ nào đó mà chui xuống khi nghe thấy mấy tiếng cười rúc rích như trên chóc của lũ bạn trong lớp nhưng cả ba đều không dám ngẩng đầu lên ngo ngoe xem là ai và chỉ cảm lạnh, cúi gằm đi về chỗ thật yên lặng.”Được rồi. Các em trật tự.” - Cô Như vừa lên tiếng

liền khiến cho cả lớp nghiêm túc lạ thường và không còn có những hành động riêng hay tiếng xì xào, cười nói vô tổ chức - “Hôm nay, cô muốn giới thiệu cho cả lớp hai bạn học sinh mới vào lớp ta. Nào.. hai em giới thiệu một chút về bản thân cho các bạn cùng biết đi.”

Đến lúc này, sau khi nghe mấy lời của chủ nhiệm, ba đứa vào lớp sau cùng là Bạch Dương, Sư Tử và Nhân Mã mới ý thức được cái việc đang diễn ra ở trong lớp. Ba đứa như bị điện giật, ngay lập tức ngẩng đầu lên ngó xem nhan sắc của hai bạn mới và rồi, cả ba đứa đều ngây người, không tin vào mắt mình. Trên bục giảng ấy, đứng bên cạnh cô chủ nhiệm lớp chúng nó là một cậu bạn cao mét tám, mặc áo sơ mi trắng, đẹp trai rạng ngời và bên cạnh cậu, một bạn nữ xinh xắn, mái tóc xõa ngang vai trông dịu dàng, hiền lành lắm sao..

“Xin chào các bạn. Mình là Song Tử, còn đây là Kim Ngưu. Lúc trước bọn mình là học sinh lớp 10D0. Bây giờ thì mong các bạn giúp đỡ nhiều.”

“Rất tốt. Các em cho một tràng vỗ tay chào đón các bạn mới nào.” - Lời cô nói vừa dứt thì ở dưới lớp liền vang lên một tràng vỗ tay rào rào đầy nhiệt tình.

“Mày. Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế..??” - Nhân Mã túm lấy áo Ma Kết giật giật hỏi vì vẫn chưa tin nổi vào những gì mình đang thấy trước mắt. Cô không thể hiểu nổi tại sao đột nhiên hai con người oan gia lại bất ngờ nhảy sang lớp bọn nó mà không báo trước một tiếng. Ma Kết nhìn bộ dạng trợn mắt, há mồm như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh kia của Nhân Mã thì chỉ biết lắc đầu chán nản. Đầu cần phải phản ứng một cách mãnh liệt đến thế..

“Hai em hãy tự chọn chỗ cho mình đi.” - Cô Như mỉm cười vô cùng hiền với hai bạn mới. Có lẽ, một phần lí do là vì hai bạn là hai học sinh ưu tú của lớp chọn. Nhưng khi nhìn thấy Kim Ngưu và Song Tử chọn ngồi ở cuối lớp - chỗ tụ tập của những thành phần quậy, nghịch và được xếp vào nhóm hư nhất trong lớp thì thái độ của cô Như chuyển sang nghiêm túc lạ thường. Cô nhủ mấy nghìn lần một cách dăm chiêu khiến nhiều đứa hốt hoảng lo sợ về một cái gì đó không được tốt đẹp cho lắm.

“Ừm.. nghĩ lại thì lớp mình cũng lâu rồi chưa đổi chỗ.”

Vậy là xong, chỉ sau một câu vô thưởng vô phạt rất nhẹ nhàng đó, cả lớp cuối cùng đã rõ ràng thấy cái tội tệ ập đến. Cô Như, chắc chắn sẽ cho cả lớp nó xáo lên một lần kinh khủng - y như cái lần nọ vào giữa học kì hai lớp mười.

“Bạn thân ieuuuu....” - Cùng một lúc, Bạch Dương và Sư Tử lao vào nhau ôm hôn thắm thiết khi biết hai đứa lại được quay trở về ngồi với nhau như trước.

“Hai con điên.. chúng mày im mồm đi!! Không thấy unnie đang khổ sở à??” - Giọng nói khó chịu của Cự Giải từ đằng sau làm cả hai đứa giật thót quay người lại. Hóa ra là bởi Cự Giải bị xếp ngồi chung cùng cậu bạn Thiên Yết nên mới ra nông nỗi này..

“Mày làm như một mình mày khổ ý!!! Tao cũng bức mình lắm chứ!!!” - Thiên Yết tức giận đập bàn phản bác lại khi thấy ánh mắt ghét bỏ của Cự Giải mỗi khi quay sang nhìn cậu. Cậu cứ có cảm giác mình bị coi thường thành một đồng không ra gì hay một cái gì đó tương tự “Im đi đồ ô-sin! Mì hãy tự ý thức thân phận của mình!!” - Nói xong, Cự Giải thỏa mãn nở một nụ cười nhếch mép đậm chất khinh bỉ khi thấy bộ mặt trắng bệch của Thiên Yết. Chưa dừng tại đó, Cự Giải còn che miệng cười hai tiếng “ha ha..” đầy sắc lạnh như một bà hoàng hậu quyền lực trong mấy bộ phim cổ trang hay chiếu hiện giờ khiến biểu cảm của Yết càng thêm tệ hại Bạch Dương và Sư Tử đã được Cự Giải kể về vụ cá cược trong buổi tối đó.. hai đứa đoán chắc là cậu ta đã quên mất sự việc đó.

“Hellooo~~” - Nhân lúc Thiên Yết và Cự Giải còn đang mải mê cãi nhau về vụ ô sin thì Sư Tử và Bạch Dương tỏ ra hào hứng làm quen chỗ ngồi mới cùng với những người bạn mới ngồi ở xung quanh mình. Nhìn lại thì cũng lắm người thân quen xung quanh phết..

“Chộ ôi.. thụ thụ!” - Bạch Dương dù có đôi chút nuối tiếc khi chia xa bạn Xứ Nữ đã ngồi với nhau suốt mấy tháng trời, bây giờ giữa họ lại có thêm một cái lỗi đi rộng lớn nhưng khi nhìn thấy Ma Kết được xếp ngồi ngay sau lưng Xứ Nữ thì cô thái độ quay ngoắt hẳn. Cô cùng hơn chục bạn nữ trong lớp đều chăm chò ca ngợi sự sắp xếp thần thánh của chủ nhiệm.

“Các tỷ muội yên tâm, mình sẽ chăm chỉ ghi lại từng khoảnh khắc của đôi bạn trẻ cho cả thế giới chiêm ngưỡng.” - Nhân Mã khổ sở vẫn tiếp tục số phận ngồi cạnh Ma Kết. Đổi lại, phía trên cô bây giờ chính là cậu bạn Bảo Bình hay bayd trò, nói chuyện hài hước. Có lẽ thời gian tới cũng không đến nỗi quá nhàm chán khi chia xa các đồng mình - Mà tự an ủi lòng mình.

Ngang hàng với Nhân Mã là Song Tử, cái người chỉ cách nhau mỗi cái lỗi đi thôi. Và bên cạnh Song Tử thì không ai khác chính là cô bạn Kim Ngưu. Hai người cứ như hình với bóng ở khắp mọi nơi và lại cực kì thân thiết khiến mọi người đều lầm tưởng họ là một cặp nhưng thực chất lại không phải. Phía bên trên chỗ Song - Ngưu ngồi là một cặp mới - Song Ngự và Thiên Bình, Ngự thì ngang hàng với Bảo Bảo, còn Thiên Bình thì chọn chỗ ngồi sát cửa sổ. Từ bên trong, cô có thể nhòm ra và nhìn thấy rõ sân bóng ở xa xa và một góc của sân trường phía dưới. Hai người đều hơi lả lẫm về nhau nên còn hơi dè dặt ít nói và mất tự nhiên.

Thời gian thấm thoát, lặng lẽ trôi qua. Và nó cũng không vì ai hay bất cứ thứ gì mà dừng lại. Chỉ là sau một thời gian dài nào đó, con người ta mới cảm nhận rõ ràng những giây phút đã trôi qua và những điều kì diệu mà nó đem tới. Bởi mỗi ngày, thứ thời gian đem đến chỉ có một chút, một chút.. lâu dần, những điều bé nhỏ đó đọng lại với nhau và khiến người ta thật ngạc nhiên lắm sao!

Sau một tháng, hai người bạn mới tới từ lớp chọn dần hòa thuận với mọi người trong cái lớp có thành tích bình thường nhưng lại lắm trò đùa tai quái này dù ban đầu thực sự có rất nhiều điều khó khăn. Từng người cũng nhanh chóng quen dần với chỗ ngồi mới sau khi bị cô chủ nhiệm xáo trộn lên vào lần đó. Và nếu nói đến sự việc tình cảm chuyển biến nhanh nhất phải kể đến cặp đôi đáng yêu mới được cả lớp nhất trí thông qua sau hàng ngàn sự phản văn vô lý - Thiên Bình và Song Ngự.

“Grừ.. grừ....”

Trong hai tiết toán cuối cùng của ngày hôm nay, Cự Giải thường xuyên nghe được âm thanh kì dị từ người bạn cùng bàn nhưng cô vẫn rất kiềm chế để không quay sang và chửi ngay vào mặt kẻ đó. Nhưng bây giờ, suốt hơn một tiết đã trôi qua mà cậu bạn này không hề có ý định dừng cái việc rên rỉ một mình này lại nên làm cho Cự Giải càng ngày càng mất kiên nhẫn trầm trọng. “Mẹ nó!! Mày thôi gầm gừ cho tao!!” - Cự Giải thẳng tay cầm quyển vở toán dày 200 trang của cô đập vào đầu Thiên Yết một cách giận dữ. Cứ phải ngồi bên cạnh một tên điên gầm gừ suốt cả buổi khiến cô không thể nào tập trung vào những con số trong đồng bài tập đang làm.

“Đệt.” - Thiên Yết ôm lấy đầu mình, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn khi bị đánh đập. Nhưng sau đó, cậu lại đột ngột quay sang nhìn Cự Giải với đôi mắt ngây thơ vô tội, lại còn chớp chớp mắt vài cái khiến cô cảm thấy rung mình.

“Bốp.”

Cự Giải đỏ người khi thấy thái độ kì dị của Thiên Yết nhưng cô cũng không quên tặng cho cậu một cái tát thật mạnh để giúp cậu ta có thể tỉnh táo trở lại thay vì cứ điên điên khùng khùng như bây giờ.

“Tỉnh táo lại đi chó ngoan. Tẹo nữa mày còn phải mang cặp của tao và cả lũ về theo như thỏa thuận hôm qua đấy.” - Cự Giải vừa nói vừa đánh thêm mấy phát nữa thật mạnh

khẩn hai má của Yết sung đỏ lên, Bạch Dương và Sur Từ từ bàn trên cũng hiểu kì quay xuống mà quên rằng đang phải làm bài tập.

“Sao mày cứ đánh tao thế hả?? Mày phải đánh Song Ngư chứ??” - Thiên Yết tức giận nói khiến cả Cụ Giải lẫn Bạch Dương, Sur Từ đều hiểu kì quay sang phía bên kia lớp nhìn Song Ngư. Nhưng cả ba người vẫn không thấy bất thường tạo nên lại quay lại nhìn Thiên Yết khó hiểu. Không lẽ thằng này quên uống thuốc chống điên của ngày hôm nay rồi hả?!

“Trời à.. Bọn mày không nhìn ra cái thằng Song Ngư chết tiết kia đang dụ dỗ chị em tốt của chúng mày à??” - Thiên Yết kiểu như bị quá khích nên từ ngữ trong câu dùng lộn xộn và có hơi nặng nề - “Chết tiết.. chết tiết... Agh!! Agh...!!! Thg Hai Cá* khôn khiếp đó đang lấy bút của Thiên Bình.. Huhu!! Hai người đó đang chạm vai nhau kia.. Huhu..!! Còn đang thì thầm to nhỏ cái gì đó!!! Trời oi.. trời oi.. con tim của con đang đập một cách tội bởi!!!..huhu đau đớn lắm sao....”

[*Hai Cá = Song Ngư.. Song = Hai và Ngư = Cá -.- -->> Thằng Hai Cá có nghĩa là “Thằng Song Ngư”]

Ba cặp mắt của Cụ Giải, Sur Từ và Bạch Dương chuyển sang vô hồn khi nghe cái đoạn độc thoại ngu xuẩn của Thiên Yết. Thằng này còn vừa nói vừa cho móng tay lên cắn một cách run rẩy như chứng kiến ngày tận thế đang cận kề. Nhưng mà thực chất là, Thiên Bình và Song Ngư chỉ đang cùng nhau học toán. Rồi Thiên Bình gặp phải một câu hỏi không giải được nên mới nhờ cậu bạn cùng bàn giỏi toán giải giúp cho và hai người mới tựa vào vai nhau, hạ giọng và nói thật nhỏ để không cho các bạn xung quanh cảm thấy phiền. Làm sao mà trước cảnh tượng chứa đựng tinh thần hiếu học cao đẹp đó thì Thiên Yết có thể suy nghĩ lệch lạc ra cái điều đầu đầu nào đó.. Thằng này đích thực là điên con mẹ nó rồi -_-!!

“Bạn.. bạn thân ieuuu.. “- Lần đầu tiên được chứng kiến một cảnh độc thoại kì dị như thế này nên Bạch Dương đâm ra sợ hãi. Cô quay sang nhìn Sur Từ - “Quay.. quay lên đi. Đừng để.. để sự ngu và cái bệnh điên không có thuốc chữa của thằng trốn trại này lây sang bọn mình..”

Sur Từ gật đầu một cách chắc nịch rồi hai đứa này cũng đã nắm tay nhau thật chặt và quay lên như hai cái máy.

“Haizz.. Sao tôi lại bị ngồi giữa mấy đứa điên điên khùng khùng như thế này vậy..” - Cụ Giải thờ dãi nhìn hai đứa em kết nghĩa đang diễn sâu, bọn nó dường như lại tìm ra đề tài chung để nói và cười khúc khích với nhau. Quay sang nhìn thằng dở hơi bên cạnh mình, Cụ Giải lại không nhìn được mà thờ dãi lần hai - “Muốn nói gì thì nói nhanh lên cho tôi nghe.. điên cũng phải có chừng mực thôi. Tao không muốn nuôi một con chó hay một con ô sin điên đâu..”

“Giải à.. thật ra.. lần này là tao thật lòng” - Nói xong, Thiên Yết chớp chớp mắt một cách vô tội làm Cụ Giải thật cảm thấy buồn nôn. Cái thằng dạo trước cứ vài ba hôm lại buông lời tấn tnh với một em khác nhau bây giờ đang nói nó “thật lòng“. Thật là, có chó mới tin!!!

“Mày có thể giúp tao thăm dò và theo dõi Thiên Bình được không?” - Thiên Yết hạ giọng xin giúp đỡ một cách chân thành. Nhưng ngay sau đó, Cụ Giải trả lời mà không cần suy nghĩ.

“Đéo..” - Cụ Giải nhếch môi cười một cách khinh bỉ - “Mày nghĩ sau tất cả những gì xảy ra do mày làm thì tao có thể cho phép mày làm cái điều ngu xuẩn kia một lần nữa. Nên nhớ là, đừng bao giờ có ý nghĩ chết tiết đó, đừng có mơ tưởng đụng đến người xung quanh tao! Lần này.. đừng hòng mơ lợi dụng tao một cách ngu dốt kia!! Tao sẽ giết chết mày!! bóp chết mày và có thể là sẽ chôn sống mày!!!!”

“...” - Đầu đau khổ khi bị tước đi quyền yêu và được yêu một cách tro trên như vậy nhưng Thiên Yết thực sự không biết nên nói gì tiếp theo. Cậu đã thử đặt mình vào vị trí của Giải và suy nghĩ. Đung thật là nếu có người làm với cậu những điều tệ hại như cậu đã làm thì chắc chắn, cậu sẽ không dễ yên cho hần. Nhưng khó khăn lắm cậu mới tìm được một cô gái cậu có cảm tình một cách chân thật như thế này. Có lẽ, cậu sẽ phải tốn chút công sức không nhỏ để có thể giành lại chút quyền lợi chính đáng mà bản thân cần có.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Rảnh rỗi bày trò

Suốt từ ngày Thiên Yết hóa điên hóa dại và làm nhảm linh tinh về mối quan hệ Thiên Bình - Song Ngư vào tiết toán cuối ngày đó thì cũng đã trôi qua được gần một tuần lễ. Và kể từ hôm đó đến giờ, Thiên Yết như uống phải thuốc gì đó mà đột ngột trở nên ngoan ngoãn, hiền lành vô hại khiến Cụ Giải cảm giác cứ sao sao..

Mỗi sáng, Thiên Yết dậy sớm tập thể dục như thường nhật và đặc biệt còn tự động mua đồ ăn sáng mang sang tận cửa cho tụi con gái. Đến trường, cậu cũng tự giác đứng đợi Cụ Giải cùng mọi người đi cùng, còn thuận tiện cầm cặp hộ Cụ Giải như lẽ đương nhiên. Rồi khi vào trường, Thiên Yết trở thành một cậu học sinh ga-lăng và lịch thiệp, hết lòng giúp đỡ các bạn nữ cùng nụ cười thân thiện lúc nào cũng có trên mặt. Thậm chí là cho dù học hết năm tiết dài dằng dặc vào buổi sáng, rồi đến lúc ăn trưa hay đến khi hết năm tiết buổi chiều thì Thiên Yết trông như vẫn còn thừa đầy năng lượng để giúp đỡ những người xung quanh.

“Cụ Giải. Mày thấy trong tuần qua tao thể hiện tốt không?” - Thiên Yết hi hửng hỏi Cụ Giải khi hai người đã tan học và trên đường trở về nhà. Năm thằng con trai kia thì mỗi thằng một việc nên từ lúc trống đánh đã không có thấy bóng dáng đứa nào, và tụi con gái cũng y chang, nên bây giờ chỉ còn mỗi hai người đi trên con đường quen thuộc.

“Ừm.. tạm tạm” - Cụ Giải đang mãi mê nhắn tin và không mấy để ý đến những điều Thiên Yết nên chỉ trả lời qua loa đại khái cho có.

Thiên Yết thấy thái độ lạnh tanh của Cụ Giải liền ỉu xiu. Nhưng không giống lúc trước rằng cậu sẽ làm ầm lên để có bằng được câu trả lời ưng ý, từ giờ, Thiên Yết đang tập cho mình thói quen kiên nhẫn nên cậu cố gắng đè nén cái khó chịu trong lòng xuống mà càng gia tăng quyết tâm của mình. Cậu bình thần tiếp tục tự độc thoại và luôn mồm kể lể những biểu hiện đáng khen của mình trong suốt mấy ngày qua, rồi mong có một ít gì đó lọt vào tai Cụ Giải. Cậu quyết sẽ trở thành một hình mẫu thật hoàn hảo để có được sự cho phép của Cụ Giải và có quyền tiến tới với Thiên Bình.

“Đến nhà rồi” - Thiên Yết nói nhỏ nhắc nhở rồi kéo Cụ Giải đang mãi nhắn tin dừng lại trước cửa nhà. Cậu lấy chiếc cặp của Cụ Giải mà mình đang đeo trên vai đeo trả về vai của cô, tiếp đó, cậu tiếp tục lẳng lặng bước đi và rẽ sang căn nhà bên cạnh.

Mãi cho đến khi Thiên Yết vượt ve đầu con chó canh trước cửa và bước vào nhà, khép cửa lại, Cụ Giải vẫn đứng yên trước cửa y như lúc Yết rời đi. Cô chỉ giả vờ thôi chứ thực chất, cô nghe hết đoạn kể lể khoe chiến tích của Thiên Yết. Cô cảm giác rằng nếu cậu ta đã muốn thay đổi một cách tích cực khi thích Thiên Bình như thế thì nên để cậu ta chịu một chút thiệt thòi đi. Cho đến lúc thời điểm chuẩn xác xuất hiện, cô sẽ nói ra suy nghĩ và quyết định của mình. Bây giờ, cứ coi như là một thử thách dài hạn đối với sự chung thủy của Thiên Yết đi đã.

Buổi tối, so với sự ồn ào và náo nhiệt bên phía con gái thì ở nhà của tụi con trai, mọi thứ đều yên lặng và tuân theo những phép tắc, quy luật vốn có của nó. Chẳng hạn là lịch học thêm đầy đặc của từng đứa, rồi có cả lịch phân công các việc trong nhà như nấu ăn, rửa bát, quét nhà hay giặt quần áo... Và tối nay là ngày mà Xứ Nữ học thêm toán, Bảo Bình học thêm hóa và Song Từ thì có lịch tập bơi ở câu lạc bộ nào đó gần đây cho đến tận gần chín giờ. Bữa ăn tối ba người rất giản dị do Song Ngự phụ trách nhanh chóng kết thúc lúc tám giờ và mọi người đắm ra thấy nhàm chán. Căn nhà bình thường còn rộn ràng khi mấy thằng bày trò đuổi bắt trong nhà nhưng bây giờ quần số chỉ còn một nửa nên có bày đặt làm gì cũng tẻ nhạt hơn nhiều.”Ể tụi bay. Có hứng xem phim không?” - Ma Kết chán nản lướt web cả tối và cuối cùng cũng tìm thấy một thú tiêu khiển ra trò - “Phim đảm bảo cả đủ kịch tích, kịch thích mà chúng mày muốn.”

“Ok. Đợi tao kam ít bông ngô.” - Song Ngự đang nằm trên giường thờ phỉ phò cho đỡ chán liền bật dậy chạy xuống bếp. Không có thằng bạn chí cốt Bảo Bình ở bên cạnh huyền thuyên đủ thứ đảm ra cậu thấy cứ vắng vắng.

Chỉ mười mấy phút sau, ba thằng đực rựa to xác chúng nó ngồi chen chúc nhau trên chiếc ghế sofa, mỗi thằng cầm một tô bông ngô Song Ngự vừa làm và đợi chờ hình ảnh xuất hiện trên TV.

“Yết!!! Tao chọn phim kinh dị nên mày đi ra tắt bớt đèn cho không khí thêm kịch tính.” - Ma Kết ngồi giữa và ra lệnh.

“Xi.. lắm trò vãi chường.” - Thiên Yết miệng thì cầu nhàu nhưng cậu vẫn đứng dậy, đưa tay tắt hết sạch các bóng đèn trong phòng và bây giờ, phòng khách của bọn nó chỉ còn mỗi ánh sáng yếu đuối đang hắt ra từ màn hình TV.

Bộ phim ma được Ma Kết tuyển chọn khá kĩ lưỡng trong bảng xếp hạng các phim hot trong thời gian gần đây. Nội dung bộ phim chính là câu chuyện xoay quanh một tòa lâu đài cũ vào giữa thế kỉ 19 ở Luân Đôn, Anh Quốc. Ở đây, có tới bốn thế hệ sinh sống và trong các góc ngách như mọi lâu đài cổ khác, có những bóng ma vẫn chưa siêu thoát vẫn loay quanh, lón vòn mãi không rời. Điều kì lạ là trong lâu đài này không chỉ có một mà có tận ba vong hồn còn hiện hữu. Mở đầu mọi việc là một lần cậu hoàng tử nhỏ tuổi ở đây chơi đùa và tình cờ giải thoát cho ba vong hồn được tự do tung hoành trong lâu đài. Từ đây, bắt đầu một chuỗi thảm sát đầy máu me và bi thương - một biến cố lớn vô cùng khiến cả một dòng tộc bị diệt vong.

“Két..ttt..... Kẹt...”

Trên màn hình hiện lên hình ảnh cánh cửa gỗ đung đưa trong đêm gió làm phát ra âm thanh ghê rợn. Song Ngự lúc đầu cảm thấy phấn khích khi được xem phim trong tối giữa cả căn nhà rộng lớn với hai thằng bạn nên đã bật cả loa lên. Ai dè, làm vậy khiến âm thanh phát ra từ bộ phim càng thêm phần ma quái, chân thật. Chưa kể cái TV của tụi nó còn rất to, rộng nên không khác gì ngồi xem phim 3D.

Từ sau cánh cửa đó mờ ra là một căn phòng tắm tối. “Quàoooooooo.....!!!!”. Một cái đầu máu me hiện rõ mồn một ở ngay chính giữa màn hình làm cả ba thằng giật thót và hét lên điên cuồng. Nhưng chưa dừng lại ở đây. Khi tiếng hét của cả bọn còn chưa dứt thì đột nhiên, không phải ở trên TV nữa mà là ngay khoảng không trong phòng ở giữa cái bàn cùng chiếc TV, một bóng đen từ từ xuất hiện.. “Ta sẽ mang các người đến địa ngục.. “

Màn hình TV đột ngột tắt phụt hóa màu đen ngòm nên câu nói kia không thể là âm thanh phát ra từ đó. Đồng thời, nghe câu nói này ba thằng đều cảm thấy rất gần, rất gần nên cả ba sống cũng cùng nhau lạnh toát và cảm giác có hơi ghê ghê.

Song Ngự cứng ngắc giữ nguyên tư thế nhìn thẳng về phía trước, tầm mắt ngây ngốc cứ đặt tại chỗ cái bóng đen đen hù ảo vừa nãy xuất hiện nhưng giờ đã biến mất. Bàn tay cậu đỏ mớ hôi bởi cảm giác lo lắng cứ mãi sục sạo khắp người. Cuối cùng, cậu đánh bạo quay đầu lại ngó thử, nhưng trong người vẫn chưa đủ dũng khí nên đưa tay qua túm chặt lấy bàn tay của Ma Kết đang để trên từ trước đến giờ. Mượn ánh trăng mờ mờ hắt từ cửa sổ phía sau lưng, Song Ngự cẩn thận dè chừng đảo mắt một cách chậm chậm khắp khoảng không phía sau. Không thấy gì khác thường, cậu bèn thở phào nhẹ nhõm và định bụng quay sang nói cho Ma Kết và Thiên Yết biết để bớt căng thẳng. Ai dè, chưa kịp mở miệng thì một gương mặt đen ngòm thành linh xuất hiện ngay trước mắt. Cùng lúc đó, một tiếng la hét thất thanh khác từ đầu vọng lại rất dài và ghê rợn - “Ahhhhhhhh!!!!” - chỉ một câu đơn giản đó liền khiến Song Ngự hoảng sợ và hét toáng lên như điên. Trong lúc ấy, tâm trí rối loạn, chân tay cậu bắt gác hành động theo cảm tính mà không có chút ý thức hay suy nghĩ gì cả.

“Bốp.. Chát..Hự... Đóp...!!!” - Một tràng âm thanh kì dị vang lên rõ mồn một không dứt trong đêm tối thanh vắng làm người nghe khó hiểu. Mãi đến một lúc sau, khi mọi thứ ổn định lại thì hóa ra, sự thật đằng sau tất cả chỉ có mỗi thế này..

Trên đường về nhà, Xứ Nữ cùng Bảo Bình, Song Từ lần lượt tình cờ gặp nhau và rồi đi về nhà với nhau. Khi ba thằng vừa mở cửa thì nghe thấy mấy âm thanh ghê rợn từ bộ phim ma, từ đó, một ý tưởng muốn đùa ác tụi kia liền nảy ra trong đầu. Kế hoạch được Xứ Nữ bàn xếp nhanh chóng và ba đứa phải ngồi đợi đến khi phim đến đoạn cao trào hoặc hay hay gì đó mới xuất hiện để theo đó làm trò cho nó thêm phần kịch tính. Và như cũng là ý trời, thời cơ cuối cùng cũng xuất hiện. Khi đó, Song Từ lấy chiếc khăn trải bàn trùm lên người và đi ra trước mặt tụi kia như một cô hồn đích thực. Còn Xứ Nữ lần ra phía nhà bếp sập cầu giao diện khiến mọi thứ chìm hết vào bóng tối. Nhiệm vụ cuối cùng là của Bảo Bình, cậu sẽ chui ra sau ba thằng kia và giả giọng ồm ồm nói mấy lời gai óc dọa chơi tụi nó.

Ai ngờ, thằng Song Ngự sợ quá hóa điên, bàn tay hăng còn đang để trên tay Ma Kết liền vung lên không trung. Trước thì đập một phát lên mũi Ma Kết, sau thì đập túi bụi vào khuôn mặt điển trai của Bảo Bình. Ma Kết bất ngờ bị thụi cho như thế thì nghiêng về bên cạnh, cả đầu cậu đập sang Thiên Yết khiến thằng Yết vô tội cũng bị và lay và hường một cục u to đùng trên trán. Một cuộc hỗn chiến xảy ra và không có dấu hiệu dừng lại khi cả Song Từ lẫn Xứ Nữ cũng đang không hiểu gì nhưng vẫn vì bạn quên mình mà lao vào giải vây.

Đến khi bình tĩnh trở lại thì thời gian đã trôi qua hơn ba mươi phút. Bảo Bình hẳn học nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế bành, hai chất vắt vèo lên thành ghế và trên tay cầm quả trứng mà Song Ngự vừa luộc xong lăn đi lăn lại trên mặt.

“Đù má thằng Ngự. Huynh đệ sống mái với nhau cả tí năm nay mà mày đối xử với tao thế đấy.. Chưa nói gì đã đảm ra nông nổi này.” - Bảo Bình đang nói thì xuyết xoa vì chẳng may lại đụng mạnh vào vết thương. Cậu với tay lấy cái gương đặt trên mặt bàn rồi nghiền ngẫm mặt mình một cách chăm chú - “Chó họ Song!!! Mặt tao bây giờ sưng vù như cái đầu heo thế này thì tán gái thế nào được??!!”

“Mẹ mày. Đây có tới hai thằng họ Song, mày muốn chửi thằng nào???” - Song Từ đang day day cục u trên trán đắp lại Bảo Bình với thái độ hằn học. Còn Song Ngự thì biết rõ tội của mình nên im lặng. Cậu tình nguyện chuộc lỗi bằng cách lấy đá, lấy thuốc và luộc trứng cho cả bọn chữa trị vết thương và rồi còn khép nép đứng vào xó nhà như một đứa trẻ bị bố mẹ mắng mỗi lần phạm lỗi.”Tao chửi cả hai!!!” - Đoạn, Bảo Bình gắng lấy tí thuốc mỡ Thiên Yết đang cầm - “Mày đừng nghĩ mày vô tội, Từ ạ. Mày giáng cho tao mấy cú vào mặt đấy thằng đánh hôi. Tao cũng sẽ băm vằm.”

“Được rồi được rồi. Đừng nhỏ mọn như thế. Có phải là Ngự nó cố tình đầu. Đều do hoàn cảnh đưa đẩy cả mà..”

“Mày cũng im mồm. Tổ sư.. cái thằng bày trò như mày còn ăn hại hơn chúng nó.” - Bảo Bình dù đang chườm đá nhưng vẫn vô cùng nóng nảy. Cậu bực bội cắt lời khuyên ngăn vô cùng dịu dàng của Xứ Nữ bằng cả đôi mắt sắc như dao - “Tao thật không hiểu là sao mày có thể đi tắt điện mà làm sập luôn điện của cả khu, khiến nhà nhà lâm vào cảnh mất

điện như thế này??Hả???”

Xử Nữ cười cười một cách nhún nhur rồi thấy cả lũ quay sang nhìn mình kiểu ghét bỏ nên thôi, không cười nữa mà chuyển sang chăm sóc thằng bạn thân Ma Kết. Tại Kết cũng bị Song Ngư và mấy thằng khác tặng cho mấy cú vì cậu ngồi ở giữa cái ghế sofa lúc hỗn chiến xảy ra. Tổng quan thì đứng sau Bảo Bình thì Ma Kết cũng có thể coi là bị trọng thương khá nặng, mặt sưng thành đầu heo y hệt thằng Bảo.

“Mà đúng rồi.. bây giờ tao mới nhớ ra. Trong lũ chúng mày có đứa nào hét lên lúc đó không?” - Song Ngư đứng ở góc tường lên tiếng - “Tại lúc thằng Bảo nó nói lời cả lũ xuống địa ngục gì gì đấy tao cũng chả thấy sao cả. Nhưng đột nhiên ai đó hét lên nên tao mới giật mình mà đấy..”

...

Cả lũ liền chìm vào trầm mặc ngay sau câu hỏi của Song Ngư. Mỗi đứa cẩn thận nhớ lại. Hình như là lúc đó đúng là có một tiếng hét chói tai và cao chói vọt đột ngột vang lên khiến cả tụi hoảng loạn và giật mình.

Đúng.. chính nó.. chính nó là khởi nguồn của tất cả, là nguyên nhân sâu xa lẫn nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cuộc hỗn chiến, là lý do mà cả lũ bầm dập mặt mũi chân tay,.. Và tiếng hét đó, được vọng lại từ bên kia cửa sổ - từ ngôi nhà hàng xóm kì quái!. Chết tiệt thật!

Sáng ngày hôm sau, Thiên Yết lôi kéo cả bọn cùng đứng đợi tụi con gái để cùng đi học bởi từ tối hôm qua, sau một hồi phân tích, cuối cùng cả bọn đều nhất trí muốn lùng ra chủ nhân của tiếng hét kinh dị và tai họa đó. Nhưng đợi hoài đợi mãi mà bọn con gái vẫn chưa chỉnh trang xong mà ra khỏi nhà.

“Ủầy.. tụi bây đến sớm thế?” - Bạch Dương là người đầu tiên bước ra khỏi nhà. Vừa trông thấy mấy thằng con trai đứng dựa lưng vào tường ở trước cửa, cô ùn đồng cặp sách và cả chỗ đồ ăn sáng tự làm đang khệ nệ cầm trên tay cho bọn nó rồi thành thói lấy dây chun buộc lại mớ tóc rối - “Thông cảm và đợi một tí nhé. Nhân Sư mãi chơi Liên minh và unnie học tới khuya hôm qua nên vừa mới dậy. Tất cả là tại mất điện nên mọi người đều phải lùi lại hết lịch trình.”

Đoạn, Bạch Dương hất cái đuôi tóc của cô ra sau, chỉnh trang lại cổ áo, vạt áo rồi lúc này mới nhìn lũ con trai và cô giật mình, mặt thằng nào cũng có vết thương và băng dán. Xử Nữ thì mặt mày cứng ngắt khi nghe Bạch Dương nói đến chuyện tối qua. Đúng lúc đó, năm người còn lại trong nhà chạy ào ra, mỗi Thiên Bình đi sau khóa cửa nên có chút chậm trễ. “Mặt chúng mày bị sao thế?” - Cả tụi con gái đồng thanh hỏi.

Nhưng lại không có câu trả lời nào đáp lại, thay vào đó, hết thằng này đến thằng khác chỉ biết ngó ngang ngó dọc rồi gãi đầu gãi tai để đánh trống lảng. Cả sáu thằng đều đã nhất trí sẽ không nói cho ai biết sự thật là cả bọn đánh nhau vì chút rắc rối khi đang bày trò nhát ma nhau. Như thế thật đáng xấu hổ và còn đụng chạm không nhỏ vào tính sĩ diện, tự cao của bọn con trai đang lớn như tụi nó. Nhất là Thiên Yết, hiện tại cậu chỉ muốn tạo một hình tượng thật tốt trong mắt các bạn nữ, đặc biệt là Cự Giải và.. Thiên Bình.

“Ừm.. nói ra thì dài dòng lắm. Bọn tao có bày ít trò khi mất điện thôi.” - Thiên Yết thấy sáu cặp mắt không ngừng về phía cậu và lũ kia một cách chăm chú như muốn câu trả lời đến cùng nên cậu đành giải vây bằng một lời nói dối nho nhỏ. Và cộng thêm một câu hỏi để đánh lạc hướng - “Vậy bên bọn mày có trò gì không? Tao nghe có tiếng hét.”

“Tiếng hét..?!”

Sư Tử lăm bằm tự hỏi lại chính mình thì nghe được điệu cười man rợ của Nhân Mã ngay bên tai thì cô như thoát khỏi cơn mê. Cô liền cùng Nhân Mã cười đến xiêu vẹo, tay hai người cứ chỉ chỏ vào Bạch Dương đang đi chéo chéo gần đó như muốn nói cái gì đó nhưng ngoài lũ con gái ra thì không một ai hiểu. Khuôn mặt tụi con trai nghệt ra, hết nhìn hai con phía trước vừa đi vừa quàng vai nhau cười ngặt nghẽo, rồi lại nhìn sang mấy người kia đang cố tỏ ra bình thường nhưng rõ ràng là họ đang rất khó sở để nén cười, cuối cùng là nhìn bộ mặt khó chịu, tức tối của Bạch Dương.

“Tóm lại là có chuyện gì thế? Tụi bây lừa vào trêu Bạch Dương nên khiến nó hét lên à?” - Xử Nữ suy luận nhưng ngay lập tức liền khiến Thiên Bình, Cự Giải và Kim Ngưu không nhịn cười được nữa.

“Người anh em..” - Sư Tử quay lại vỗ vai Xử Nữ thân thiết và cả cô lẫn Nhân Mã sau đó liền quay sang đi song song với Xử - “Nếu chú em đã muốn biết thì để bọn thiếu gia khai ân mà kể cho nghe. Chuyện chỉ có thể này không à.. Chà có ai đụng chạm vào con ranh đó hết.”

“Im!! Im!!!! Không cho chúng mày kể.” - Bạch Dương muốn xông lại nhưng Cự Giải và Kim Ngưu đột ngột tiến lên, mỗi người cầm một bên tay cô mà xách đi thẳng về phía trước. Vậy là xong rồi, mọi sự tốt đẹp của cô trong mắt mọi người sẽ như thế mà bay theo chiều gió..

Thực ra, vào tối hôm qua, ngay trước khi Xử Nữ sắp cầu giao ngu khiến cả khu quanh đó mất điện thì Bạch Dương đang rất khó chịu vì bị một cơn gió từ ngoài thổi vào làm cay mắt. Cô dụi dụi mãi khiến mắt đỏ lên nhưng vẫn không hết khó chịu và ngứa ngứa ở bên mắt. Vậy nên khi đó, cô bèn lục hết các ngăn kéo ở bàn học, ở tủ và cuối cùng cũng tìm thấy bấu vật thần thánh tưởng chừng đã bay vào xọt rác từ lâu - thuốc nhỏ mắt.

Bạch Dương nằm ngửa người ra giường, tay cô ở trên cao cầm lọ thuốc cứ run run mãi mà chẳng dám nhỏ xuống một giọt. Đến khi giọt thuốc rơi trúng vào gần gần mắt, Bạch Dương theo thói quen từ nhỏ liền nhắm mắt lại để thuốc tràn dần dần vào bên trong. Nhắm một hồi, tưởng sẽ bình thường như mọi lần khi mở mắt ra sẽ nhìn thấy ngay cái trần nhà dán đầy poster thần tượng.. Thì lần này cô gì đó không đúng. Trước mắt cô, mọi thứ đều là màu đen, một màu đen kịt, tăm tối. Cảm giác rất đáng sợ. Cô chớp mắt liên hồi nhưng vẫn không thấy có ánh sáng nào xuất hiện.. “Ahhhhhhhh!!!!!!” - Bạch Dương sợ hãi đến phát khóc nên càng hét càng lớn, càng chói tai. Ôi cái định mệnh, đừng nói với cô là lọ thuốc này hết hạn và mắt cô đau luôn rồi. Lúc nãy vội quá nên cô quên không xem ngày tháng ghi trên bao bì. Nhưng mà dù có đau chột thế nào thì ít ra cũng chỉ một bên thôi chứ.. Cô chỉ mới nhỏ một bên mắt thôi mà. Sao đến giờ thì tận hai mắt nó đen thui thế này..?????

Hoang mang tột độ. Càng nghĩ, Bạch Dương đâm ra càng sợ hãi. Cô ngưng hét nhưng đồng thời liền lao như tên bắn ra khỏi cửa. Kết quả là quãng đường chỉ có vài mét rất quen thuộc nhưng Bạch Dương va đập đến chục lần. Mọi đau đớn thể xác lúc đó dường như chẳng là gì đối với sự sợ hãi khi nghĩ đến việc hai mắt mình sẽ đi tong vì dùng thuốc nhỏ mắt quá hạn sử dụng..

“Con điên này. Mất điện mà mày chạy như ma dại về phía cầu thang làm gì?? Muốn tự tử đêm tối đấy à?”

Khi đó, Cự Giải xuất hiện như một thánh sống và kịp giữ Bạch Dương lại ngay trước bậc đi xuống cầu thang. Ánh đèn pin chiếu rọi vào người lúc đó khiến cô hạnh phúc hơn bao giờ hết, tựa như ánh sáng từ thiên đường chiếu xuống mang cô từ cõi chết trở về.

“Oaaaa.. Unnieee~~~~” - Bạch Dương nhào vào lòng Cự Giải cười hạnh phúc đến nỗi suýt méo cả mồm.

Vừa hay, lúc đó Sư Tử cùng những người còn lại đã tìm thấy đèn pin và họ liền chạy nhanh ra hành lang xem đã xảy ra chuyện gì. Kết quả là khi nghe Bạch Dương kể lại mọi việc thì đứa nào đứa nấy đều cười sặc sụa đến tận nửa đêm vẫn chưa dứt tiếng cười.

Thì ra Bạch Dương chỉ là tình cờ nhắm mắt đúng lúc mất điện..

Suốt buổi sáng hôm đấy, Bạch Dương bực bội. Cô rơi vào trạng thái ghét bỏ cả thế giới vì câu chuyện ngu xuẩn kia đã bị Nhân Mã và Sư Tử loa cho cả khối biết. Một trong hai đứa còn gửi một tin nặc danh lên trang Confession của trường trên facebook nên hiện giờ hầu như ai trong trường cũng nhìn cô và tủm tỉm cười.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ăn không ăn mà cười cười cái cục shít ý!!!!” - Bạch Dương tức giận hét lên. Tính từ lúc cô bước xuống canteen thì đã có không ít người nhìn cô rồi chỉ chò lăm điều, đến cả khi họ đã đi qua mà vẫn nói nói làm làm cô chỉ muốn xông đến nói cho ra nhẽ. Đều tại hai con bạn thân chết tiệt kia hại cả. Bạch Dương tức giận nên dỗi và bỏ đi ăn trưa một mình mà không đợi ai cả. Nhưng đã được một lúc lâu rồi mà chả có ma nào trong đồng kia đi xuống canteen ăn. Vậy nên Bạch Dương thầm nghĩ là do bọn nó cảm thấy tội lỗi trước hành động loan tin ác ý kia nên không dám xuất hiện trước mặt cô.

Thực chất lại trái ngược hoàn toàn với ý nghĩ của Bạch Dương. Nhưng rất may là cô không hề hay biết gì.. chứ nếu đã biết, chắc chắn Bạch Dương sẽ làm càn rồi xách cả lít xăng đến đốt trường cho bỏ tức.

“Có nên gọi Bạch Dương không?” - Thiên Bình chán nản không muốn ăn. Cô lo lắng hỏi cả bọn nhưng đổi lại, bọn nó chả ai thèm đoái hoài hay quan tâm dù là một chút - “Bọn mình bụng tiết buổi chiều rồi còn ăn uống no say thế này mà Bạch Dương no...”

“Yên tâm” - Sư Tử cầm cái đùi gà cắn dở khua khoảng trong không trung - “Con nhỏ đó đang tận hưởng cảm giác nổi tiếng được cả trường biết đến. Tuyệt đối không có thiệt thòi. Vậy nên mày không cần thấy áy náy.”

“Được lắm. Đúng là bạn bè tốt. Đến cả bỏ rơi bạn bè mà mày cũng có thể biện minh cho mình bằng mấy lời rất phong cách thế này.”

Sư Tử cười lớn, đáp: “Tất nhiên rồi.”

Tụi con trai bật cười sáng khoái vui vẻ và thì nhau cụng ly với Sư Tử cảm thán. Trong mắt con trai thì tình bạn giữa lũ con gái luôn luôn khó hiểu, có lúc chỉ gây trước gây sau liền có thể hóa bạn thành thù, hóa thù thành bạn nên chứng kiến cái tình cảm chị em vừa thân thiết, vừa bựa bựa điên điên của lũ này thì cả bọn liền có những suy nghĩ khác đối với thứ tình bạn khó hiểu này.

Đến chiều chiều lúc hơn một giờ, cả bọn quàng vai nhau cười cười nói nói và lôi nhau ra khỏi quán gà nướng vừa khai trương đó. Cả lũ đã có một bữa trưa no say vô cùng, lại còn thoải mái kẻ lẻ những bí mật thâm kín, xấu hổ của kẻ vắng mặt - Bạch Dương cho cả hội cùng biết. Sau đó, mười một người tụi nó thẳng tiến vào một khu thương mại gần gần để ăn chơi tăng hai thay vì về trường vì chiều nay chỉ có mấy môn phụ không đáng để tâm lắm.

Còn Bạch Dương, cùng lúc đó thì ở lớp vô cùng buồn chán và nằm dài ra bàn muốn ngủ. Cô liên tục bị hắt xì và một dự cảm không lành gì làm tốt đẹp nên trăm phần trăm là cô đã bị lũ bạn tốt kia mang ra nói xấu khi chúng trốn học tập thể như thế này.

“Phục thù.. phải phục thù..!!!!” - Ý niệm này càng ngày càng dâng cao trong lòng Bạch Dương và còn tỉ lệ thuận với số lần cô hắt xì trong suốt buổi chiều hôm đó.

Và kì diệu thay, khi Bạch Dương đang mơ màng thiếp đi thì cơ hội phục thù mà ông trời ban cho cũng xuất hiện..

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Mở đầu mùa lễ hội

Suốt buổi tối hôm đó, mười một đứa kia bỏ đi chơi thâu đêm đến hơn nửa đêm mới mò về đến nhà. Bạch Dương thui thui một mình cả một buổi chiều tối từ lúc đi học về. Giữa căn nhà rộng lớn, cô đi lên đi xuống mấy bậc cầu thang một cách chán nản, thì thoảng, cô lại nhìn ngó sang nhà bên thầm mong có ánh đèn. Bây giờ, giữa hai nhà chỉ còn mình cô và con chó bên kia lúc lúc lại sủa vài tiếng như nó đang mong ngóng chủ nó.

“Đã vậy.. ai gia sẽ hại đời tụi con trai trước. Trăm phần trăm là tụi nó đã nghe không ít chuyện xấu của mình hôm nay.. Đùng, phải giết người diệt khẩu...” - Bạch Dương lặng người vừa nghĩ vừa nhìn con chó to đùng bên kia cứ chạy loang quanh rồi sủa, khiến dây xích ở cổ nó cứ chốc chốc lại leeng keeng vang vào nhau giữa không gian yên tĩnh.

Chuyện là vào khoảng hơn một tháng nữa nhà trường sẽ tổ chức một hội chợ xuân ngay trước dịp nghỉ Tết. Đây là truyền thống của trường hơn chục năm nay. Các cô giáo lớn tuổi đặc biệt rất coi trọng những dịp lễ mang đậm nét dân tộc như vậy nên nhiều lớp có chủ nhiệm cao tuổi thì đều đã rục rịch chuẩn bị tiết mục cho hội chợ này. Lớp tụi nó có cô Như chủ nhiệm đã gần sáu chục tuổi, cô cũng sắp về hưu và rất thích mấy dịp lễ như vậy nên vào tiết cuối của ngày, cô có gọi bí mật một số cán bộ lớp ra bàn chuyện. Cô Như rất muốn vào những dịp ăn chơi thế này cả lớp chúng nó được thoải mái, vui chơi thỏa thích. Tiếc là Cụ Giải, thân là lớp trưởng lại không có mặt nên cuối cùng, cô Như đành chọn một tiết mục lạ lạ là diễn kịch. Và về phần kịch bản thì được giao cho Bạch Dương bởi những bản kiểm điểm hay những bài văn viết theo ý của chính mình luôn được Bạch Dương làm cho thành bất hủ, để lại một ấn tượng không thể nào quên trong lòng người được đọc chúng.

Sau khi kết thúc bữa tối bằng một nồi mỳ tôm thập cẩm tự chế cùng với mấy món vặt cô mua từ chiều trên vỉa hè, Bạch Dương tắm rửa sạch sẽ rồi khóa chặt cửa, nhốt mình trong phòng.

“Cô Như.. con tuyệt đối không để cô thất vọng.” - Bạch Dương kẹp cái bút chì kim vào giữa hai lòng bàn tay rồi làm động tác như cúng bái thần linh. Sau đó, cô ngồi khoanh chân ngay ngắn trên ghế trước bàn học và bắt đầu hạ bút xuống mấy tờ giấy A4 đặt ngay ngắn trong tầm mắt, ra sức viết một kịch bản thật đặc sắc.

Trong quá trình viết, Bạch Dương gạch gạch xóa xóa không ít khiến mấy tờ giấy đều dày đặc những nét gạch chéo rất nhức mắt. Giữa chừng, khi đã viết dở được ba, bốn tờ thì nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ của bọn kia trở về nhưng Bạch Dương vẫn rất tập trung. Cô không rời mắt khỏi ghế dù chỉ một mi-li-mét, cũng không đi vệ sinh, không uống nước hay ăn vặt. Mọi tư tưởng, suy nghĩ và năng lượng đều được đặt lên từng con chữ trên tờ giấy. Chính sự tập trung, nghiêm túc này đã tạo nên một khí chất rất sáng tạo, rất nghệ sĩ và có gì đó còn rất thông minh bao xung quanh Bạch Dương lúc này nhưng tiếc là chả có ai được chiêm ngưỡng. Mãi đến hơn ba giờ sáng, Bạch Dương mới chỉnh trang xong chỗ kịch

bản và tắt đèn bàn học.

Vẫn ngồi yên trên ghế, Bạch Dương nở nụ cười nửa miệng đầy gian tà trong bóng tối một cách đáng sợ. Cô nghĩ, trên con đường phục thù cô đã tiến được không nhỏ, cảm giác vui vẻ sáng khoái, không tệ chút nào. ***

Đến một tuần sau, kịch bản và danh sách diễn viên do chính tay Bạch Dương biên soạn đã được cô chủ nhiệm phê chuẩn với một chút gợi ý và sửa đổi nho nhỏ. Sáng đầu tuần, cô Như nhấn một bạn lớp khác chạy qua D2 gọi Bạch Dương và Cự Giải lên văn phòng để trao đổi một chút trước khi bọn nó bắt đầu tập dượt với nhau.

“Các em cứ làm như này.. như này và cả chỗ này cũng nên sửa một chút thành thế này...” - “Dạ.. vâng..vâng.. dạ dạ, em biết rồi ạ.. vâng vâng...”

Cự Giải đứng một bên chết lặng không biết phải phản ứng ra sao. Lúc đầu cô chỉ nghĩ là bị chủ nhiệm gọi lên nhắc nhở vì mấy hôm nay có vài đứa bị ghi tên vào sổ đầu bài. Đầu ngờ rằng lên đây lại bị phân công cho đi lo liệu hội chợ xuân sắp tới. Và còn bất ngờ hơn nữa là toàn bộ những gì liên quan đến tiết mục văn nghệ vào hôm đấy của lớp đã bị con nhỏ Bạch Dương cho an bài hết thảy. Mà con nhỏ này chắc chắn còn đang rất hận tội nó vụ bỏ rơi bữa trước nên cả lũ thế nào cũng có cái kết không ra gì.

“Nè.. Bạch Dương..” - Đợi mãi một đoạn khá dài Cự Giải mới lên tiếng. Kể từ lúc đi từ văn phòng trở về lớp, Bạch Dương cứ chăm chú nghiên cứu đồng tài liệu trên tay rồi thì thoảng còn cười cười tùm tùm một mình - “Ừm.. về cái kịch bản này.. thì có...”

“Unnie yên tâm là em không có dim unnie đâu.” - Bạch Dương cắt ngang lời Cự Giải. Cô nhìn biểu hiện chán chờ rồi cứ nhìn chăm chăm vào tập tài liệu trên tay cô là có thể thừa hiểu Giải muốn nói gì - “Lần này em ra tay là để hại lũ con trai cùng với lũ bạn kia thôi. Bọn chúng là lũ vong ân phụ nghĩa, vắt chanh bỏ vỏ, ăn cháo đá bát.. và và....”

Bạch Dương tức giận, cố tìm câu thành ngữ nào thật hay nhưng mãi vẫn chả thể nhớ ra nên đành chỉ biết nuốt cục tức trở lại trong lòng và cố hít thở thật đều, gầy dựng lại hình ảnh điềm tĩnh, ngoan hiền.

“Ok ok.. unnie hiểu mà.” - Cự Giải thờ phào may mắn khi thấy con nhỏ này ít ra còn có tình nghĩa, dim ai thì dim chứ không dim “chị gái” của nó - “Bọn nó là lũ ăn shit đá bò.. được chưa, được chưa? Không phải giận gì hết.. ok ok?”

“Unnie nói đúng... rất đúng!! Toàn là lũ ăn cứt đá bò!!” - Bạch Dương cuối cùng cũng điều chỉnh lại được nhịp thở của mình sao cho bình thường trở lại. Rồi cô lại tiếp tục tươi cười như chưa từng có đoạn kịch động như vừa rồi, lại tiếp tục bình thản lật giở mấy trang tài liệu trên tay và nghiên cứu chăm chú.

Về đến lớp thì đã vào tiết, cô giáo kêu hai đứa nhanh chóng về chỗ và ngồi ổn định xong phải nhanh chép bài của các bạn. Nhưng lúc đấy, Bạch Dương lại ngang nhiên bước lên bục giảng thì thầm to nhỏ vào tai cô rồi giọng xin xỏ cái gì đó. Mãi lâu sau thì cô giáo mới âm ỉ đồng ý để cho con nhỏ Bạch Dương mau mau về chỗ và đừng làm phiền số giờ ít ỏi của một môn phụ như này nữa. Khi chỉ còn mười lăm phút, cô giáo bất ngờ nói sẽ cho chúng nó nghỉ sớm, nhưng mọi người vẫn phải ngồi yên để nghe thông báo từ lớp trưởng và Bạch Dương về hội chợ xuân sắp tới. Nói xong, cô liền xách túi đi về phía văn phòng.

“Con cảm ơn cô nhiều ạ.” - Bạch Dương hứng khởi, rồi rít cảm ơn giáo viên rồi đi lên bục giảng cùng Cự Giải và hai người mang theo rất nhiều giấy tờ linh tinh làm cả lớp đều nhón nháo hết cả lên vì tò mò. “Giống với năm trước, vào Tết năm nay, nhà trường cũng sẽ tổ chức một hội chợ xuân cho học sinh và giáo viên toàn trường vào ngày cuối cùng chúng ta đến trường. Nghĩa là trước khi nghỉ lễ, mọi người chỉ cần đến trường ăn chơi nhảy múa và tham gia các gian hàng mà nhà trường cùng đội thanh niên tình nguyện tổ chức. Ngoài ra mỗi lớp đều phải đăng kí một gian hàng, số tiền thu được sẽ được thống kê vào cuối ngày và sẽ trích lấy 50% để làm từ thiện. Chưa hết là mỗi lớp cũng phải có một tiết mục văn nghệ nữa.” - Cự Giải cầm tờ thông báo mà ban này cô chủ nhiệm phát cho đọc vắn tắt những ý chính - “Và hiện tại thì cô Như đã thống nhất là lớp mình sẽ diễn một vở kịch để cho mới lạ, thay vì cứ hát múa đơn điệu như các lớp khác. Kịch bản đã được Bạch Dương biên soạn đầy đủ, diễn viên cũng đã được chọn nên mong mọi người hợp tác với nhau. Dù gì đây cũng là việc chung của mọi người nên đừng ai có đổ trách nhiệm cho nhau hay tìm cơ linh tinh rồi thoái thác.”

Nghe Cự Giải nghiêm túc cảnh cáo như thế thì không ai dám bác bỏ hay không đồng tình cái gì đó. Ai cũng bỏ dờ việc đang làm riêng và quay qua ngồi ngay ngắn lắng nghe những gì Cự Giải phổ biến tiếp theo. Nhưng đồng thời, có một thành phần khác lại cảm thấy như ngồi trên đồng lửa, bứt rứt khó chịu muốn cho xong mấy cái này thật nhanh và bởi nghe thấy Bạch Dương được là đạo diễn đảm nhận vở kịch lần này của lớp.

“Chết thật rồi.. Đã bảo là bỏ lại Bạch Dương như thế là không xong mà.” - Thiên Bình lầm bầm tự nói với mình. Cô liên tục ngoảnh sang bên kia nhìn thái độ của Sur Từ và Nhân Mã thì y như rằng, lần nào cũng thấy hai đứa nó cúi gằm mặt xuống nhìn chân hoặc sẽ chuyển sang cắn cắn móng tay.

“Bạch Dương hiền mà. Có gì mà phải sợ như thế chứ?” - Song Từ ngồi đằng sau không hiểu sao Sur Từ và Nhân Mã, Thiên Bình lại tỏ ra hốt hoảng như vậy. Nhất là Sur Từ và Nhân Mã, không phải hai đứa này bình thường rất đầu gấu sao?! Sao lần này lại phản ứng có phần thái quá như thế..

“Mày không biết thì trật tự.” - Nhân Mã rất thính, dù cô cách Song Từ một đoạn dài nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng cậu nói những gì nên lập tức phản bác. Ai dè, tiếng cô quá to nên bị Bạch Dương nghe thấy. Bạch Dương nhìn chăm chăm vào Nhân Mã cười nửa miệng, làm từ gót chân Mã nổi lên một nguồn điện khiến cô giật mình rồi quay lại thái độ trầm mặc, đầu cúi xuống nhìn chân.

“Bạch Dương mau giận mà cũng mau quên. Bình thường bị bắt nạt hay trêu thế nào cũng bỏ qua, nhưng mà nếu lúc đấy mà nó bắt được cơ hội trả thù thì thôi rồi.. Đảm bảo là từ đó về sau lỗi lầm đấy không ai dám phạm phải..”

Song Ngư nghe Thiên Bình nói vậy liền cũng cảm thấy hơi sợ sợ - “Ghê đến mức đấy à?! Mấy đứa từng trải qua sao??”

“Không phải trải qua.. mà chỉ là chứng kiến thôi. Lần đó là về nhà Bạch Dương chơi mấy ngày, rồi gặp được kẻ xấu số kia.. chính là em trai Bạch Dương chứ chả phải xa lạ gì..” - Thiên Bình vừa nói vừa nhớ về kỉ niệm lần đó mà kinh hoàng, mặt cô chẳng mấy chốc xanh tái nhợt như tàu lá chuối - “Hôm qua quên kể cho chúng mày nghe.. Giờ nghĩ lại, tao vẫn thấy đáng thương cho thằng bé, khổ cả một đời trai luôn mới đau chứ... chắc chắc.....” Tiếng tắc lưỡi chứa đầy sự nuối tiếc của Thiên Bình khi kể xong câu chuyện làm Song Từ và Song Ngư thoảng nói dạ gà. Kim Ngưu thì mơ hồ nhìn về phía Bạch Dương mà nghĩ ngợi rất nhiều, thật không tin là đằng sau sự hiền lành có chút hơi chậm chạp, ngu si thường ngày thì Bạch Dương còn ẩn chứa một tính cách khác khủng bố như vậy. Nghe sao như một người đa nhân cách mà người ta vẫn thường đề cập trong phim truyền hình quá.

“Bây giờ mình sẽ nói qua về kịch bản và các diễn viên mình đã chọn, mọi người vote nhé. Nếu hơn nửa lớp đồng tình thì mình chốt kịch bản này, nếu không đồng ý thì mình sẵn sàng đổi.”

Bạch Dương cười một cách thần bí khiến cả lớp càng loạn và háo hức xem xem kịch bản mà cô Như đã duyệt cho là gì. Chỉ ba giây sau, bọn con gái như bị tiêm thuốc, đứa nào cũng đập bàn đập ghế đòi diễn tập ngay và luôn nhưng trong khi đó, bọn con trai lại có sống cổ chết phản đối cho bằng được. Bởi sau một hồi Bạch Dương cậm cụi ghi, trên bảng xuất hiện chỉ chít dòng chữ với nội dung như sau:

“Kịch bản - Chuyện tình Thiên Nga

Vai nữ chính - Công chúa Thiên Nga trắng (Xử Nữ thủ vai)

Vai nam chính - Hoàng tử Thiên Nga đen (Ma Kết thủ vai)

Vai nam phụ - Hoàng tử Thiên Nga đỏ (Song Ngư thủ vai)

Vai nữ phụ - Bà tiên (Thiên Yết thủ vai)

Ngoài ra còn có những vai phụ của phụ lã..

Hoàng hậu trắng - mẹ công chúa (Song Tử thủ vai)

Hoàng hậu đen - mẹ hoàng tử đen (Bảo Bình thủ vai)

Cây thần trong rừng cổ tích (Sư Tử thủ vai)

Con ngựa của hoàng tử đen (Nhân Mã thủ vai) “

“Tao không chịu!! Không chịu!!” - Lũ con trai kẻ thì cười người khóc làm nhốn nháo khiến mặt trật tự kinh khủng. Những thằng bị phân chia diễn vai này vai kia thì cố gắng gào thét dữ dội nhất có thể để có thể sắp xếp lại vai diễn. Nhưng ngược lại đó, Bạch Dương - kẻ đầu sỏ cho mọi rắc rối này lại vô cùng bình thản đứng từ trên bục giảng nhìn xuống mà không nói gì cả. Đơn giản, chỉ là đứng nhìn mà thôi. Cũng vì thế, không hiểu sao mà tiếng hò hét cũng ngớt dần, ngớt dần và cuối cùng là tịt hẳn. Tại bọn nó sợ.. khi nhìn vào mắt Bạch Dương, có một kiểu áp lực khiến cả bọn không dám nói nữa.

“Muốn đổi vai?.. Hay là muốn đổi kịch bản?!” - Bạch Dương nhẹ nhàng hỏi, cứ như là cô đã dự đoán trước chính xác được phản ứng kinh dị của cả lớp.

“CẢ HAI!!!!!!” - Lũ bắt mẫn liền đồng thanh gào to.

“Đã nói từ trước.. Nếu trên nửa lớp không đồng ý thì tao mới đổi, còn không thì miễn.” - Bạch Dương nói rồi nhìn xung quanh cả lớp một lần và cười đắc thắng - “Bọn mày nghĩ cơ hội tạo hint cho Ma Kết và Xử Nữ đã ở ngay trước mắt mà cả tập đoàn hủ này có thể bỏ qua sao??”

Tiếng gào thét ủng hộ từ lũ con gái ngay lập tức ào lên lấn át hơn cả tiếng của lũ bắt mẫn vừa xong. Quả thực thì giữa số lượng nam nữ trong lớp ban D chúng nó đã chênh lệch rất lớn, lại đa số toàn là hủ nên cái thắng bại dường như đã được định sẵn từ trước. Cũng chính vì lý do này, Bạch Dương đã hạ bút viết nên một cái kịch bản mà không thể không được duyệt. Về phía giáo viên thì Bạch Dương chỉ đưa ra một lời giải thích duy nhất khi bị cô Như hỏi về vấn đề sao có gần hết các diễn viên là các bạn nam. Con nhỏ này đã trả lời rằng là để cho các bạn nam có thể hòa đồng hơn trong lớp vì đã phần gần như lũ con trai này là mới vào lớp.. Quả thực là câu trả lời trên quá mức!! “Diễn thì diễn!! Nhưng tao quyết không làm ngựa cho thằng cờ hó Ma Kết này cười đâu!! Tuyệt đối không!! Nhục lắm!!” - Nhân Mã khó chịu lên ý kiến khi mọi việc đã bị Bạch Dương dàn xếp ổn thỏa, không còn ai có bất cứ phản kháng nào.

“Chả có gì là tuyệt đối cả.. tao không thích đối đầu!” - Bạch Dương cười cười rồi lại quay mặt đi tiếp tục lau bảng. Cô nói tiếp - “Nhưng nếu thích đổi thì mày có thể đổi với Sư Tử.. Nó là một cái cây thần chỉ đứng một chỗ và nói mỗi vài câu thôi. Còn đầu thì mày không có cơ hội đối với ai khác cả. Hai đứa tự thương lượng đi.”

Nói vậy nhưng khi Nhân Mã vừa chỉ mới liếc mắt sang phía Sư Tử thì đã bị Sư Tử tỏ thái độ ghê lạnh và từ chối một cách phũ phàng.

“Tao không đổi đâu. Mày mơ đi Mã à...” - Sư Tử quay phắt nhìn lên bục giảng, không thèm đoái hoài xem Nhân Mã định nói gì với mình. Và còn liền oang oang nói rõ to trong lớp cái suy nghĩ và lập trường của cô.

“Được lắm con ranh!! Mày đừng tưởng làm cái cây là ngon nhá!!!!” - Nhân Mã phẫn uất gần như là hét lên - “Như thế là mày đang coi thường con nhỏ chết tiệt kia đấy.. Fuck!!!!”

“Nhưng mà..”

Khi Sư Tử còn chưa kịp bật lại thì Bạch Dương đã chen ngang. Cuối cùng thì vụ cãi cọ về vai diễn của Nhân Mã và Sư Tử đành phải nén lại cho đến cuối giờ. Còn ngay sau đó, Bạch Dương còn bắt cả lớp phải bàn luận đủ kiểu về phòng tập, trang phục biểu diễn, đạo cụ, những ngày tập diễn,... và điều quan trọng cuối cùng là cả lớp còn phải chuẩn bị thật tốt cho cuộc hỗn chiến đặc biệt sẽ được ấn định là diễn ra vào cuối hội chợ xuân.

Hết một tuần. Mọi công tác chuẩn bị cho hội chợ của cả lớp chúng nó đã có thể coi là tương đối ổn. Cả lớp phải chia thành từng nhóm nhỏ để hoàn thành mọi thứ một cách nhanh chóng và hoàn hảo nhất. Cụ thể được phân công là người kể chuyện và cũng là người lồng tiếng cho các âm thanh nhỏ nhặt nhất trong vở kịch nên suốt cả ngày, gần như mọi lúc rảnh rỗi có đều tự nhốt mình trong phòng và nghiên cứu kịch bản để tìm những âm thanh phù hợp nhất ở trên mạng. Còn Bạch Dương thì vừa bận rộn với việc đạo diễn cho vở kịch, vừa phải thực tế hóa những chi tiết mà cô đã tưởng tượng ra để những người khác có thể làm chính xác những đạo cụ cùng những bộ trang phục hoàn mỹ nhất. Về phần diễn viên, đa phần đều là những thằng con trai suốt ngày chỉ biết mỗi bóng đá và game nên gần như không có thằng nào có nổi một dây thần kinh cảm xúc tốt cả. Biểu cảm thẳng nào cũng đơ đơ và cứng ngắt như mấy tảng đá biết di chuyển nên khiến cho Bạch Dương khốn đốn vô cùng khi phải tập diễn cùng bọn nó.

“Aghh!!! Song Ngư!!!!” - Bạch Dương tức giận lấy tập kịch bản ném xuống đất, hai tay vô đầu bức tóc như muốn phát điên lên. Hôm nay đã là ngày thứ tư cô phải tập diễn cùng Xử Nữ, Ma Kết và Song Ngư vì cảnh diễn xoay quanh mối tình tay ba của ba người này khá là nhiều, lại còn là nội dung chủ chốt trong vở kịch. Nhưng dù tập ngày tập đêm mấy ngày liền thì phản ứng của ba người vẫn trơ như khúc gỗ - “Cảnh bắn nhau vì tình đó sao mày không thể bỏ chút cảm xúc của mình vào đấy được vậy há????!! Rõ rành rành là tao ghi chú thích là phải tỏ ra chút lưỡng lự khi bắn Ma Kết vì như thế sẽ khiến công chúa đau khổ và mày còn rất yêu công chúa nên không muốn nàng đau khổ... Vậy hà có gì mà tập đi tập lại nhiều lần mà mày vẫn bắn bùm một cái cho nó chết luôn tại chỗ?!!! Hà Hả!!!! Tại sao lại thế!!!!!!?” Bạch Dương thật là càng nói càng tức. Cô chỉ muốn xông đến vạ cổ mấy thằng này ngay và luôn hoặc bỏ nã chúng ra rồi nhồi nhét thêm vài ba cái giấy thần kinh còn thiếu vào cho ba thằng dở người này.

“Mày cút ra kia mở phim luận lý xã hội hoặc mấy bộ phim thần tượng có tình tay ba cho tao.” - Bạch Dương tức giận chỉ vào cái TV to tổ chảng đặt ở phòng khách. Cả vở kịch chỉ có tám diễn viên và tất cả đều là thuộc trong nhóm mười hai người hàng xóm tự nó nên cả bọn liền thống nhất là cứ luân phiên đi sang nhà này hoặc nhà kia để tập kịch cho thuận lợi - “Nếu mà xem xong mày không khờ lên được thì liệu hồn.. Lúc đấy tao cho mày biết thế nào là lễ độ!!” - Bạch Dương gần giọng đe dọa. Bình thường cô rất là hiền lành, cái gì cũng tùy vào người khác nên có phần dễ tính. Nhưng mỗi khi nghiêm túc làm cái gì.. hoặc tức giận, Bạch Dương sẽ thành một con người khác hoàn toàn.

“Bây giờ là phân cảnh tình cảm lãng mạn của hai đứa mày.” - Bạch Dương nuốt lại cơn giận trở vào trong và bình thản đối mặt với hai thằng còn lại - “Nếu mà diễn cũng trơ như thằng họ Song kia thì đừng trách...”

Cùng lúc đó, những diễn viên phụ và quần chúng khác là Sư Tử, Bảo Bình và Song Tử phải phóng đi loang quanh khắp thành phố theo tờ chỉ dẫn Cụ Giải đưa cho để mua cho bằng được số nguyên liệu mà Bạch Dương đưa ra để những người khác làm đạo cụ và trang phục.

“Này. Nhiệm vụ này thực ra chỉ có mỗi tao với con Mã nó làm thôi. Sao hai đứa mày không ở nhà tập mà tình nguyện đi bê đồ với tao??” - Điều này là điều Sư Tử thắc mắc

nhất. Trong kịch bản thì cô và Nhân Mã có thể coi là diễn viên có lời thoại và phân cảnh ít ỏi nhất nên đâm ra rảnh rỗi và được Bạch Dương phân công đi mua đồ. Nhưng rồi Nhân Mã lại trốn đi chơi, và ngay lúc cô những tưởng mình phải một mình làm hết những gì được giao thì hai thằng này xuất hiện như thánh sống.

“Mẹ.. Mày thử ngồi trong phòng cùng với một thằng con trai rồi tập thoại cảnh đánh ghen kinh dị đến mức đổ máu đi. Chắc chắn là ngán đến tận cổ!!” - Bảo Bình cười cười nhìn sang Song Tử đi song song mình một cái kiêu “tao đeo ưa mày” làm Song Tử chỉ muốn tấp xe vào bên đường và đánh nhau một trận xem ai không ưa ai - “Hai đứa chúng tao còn phải đóng vai hai mẹ hoàng hậu già nữa chứ.... Tập vài ba câu tao cảm thấy kinh tởm đến mức đeo đọc nổi nữa..”

“Còn tao thì quan trọng nhất vẫn là cái mặt khó ưa của mày đấy Bình à!! Mặt mày thực sự như cái bình yêu thích của mẹ tao.. hăm vờ lờ!!” - Song Tử ngay lập tức xia xối lại khiến Sư Tử bật cười như điên còn Bảo Bình thì tỏ ra hần học thấy rõ, nhất là sau câu nói tiếp theo của Song Tử - “Nghĩ đến việc đánh ghen và giành chồng với một thằng ngu độn, mặt như cái bình.. là việc tao méo thể chấp nhận nổi..”

“Nghe gì mà dữ dội thấy mờ..” - Sư Tử nghe hai thằng tranh cãi về vụ đánh ghen mà cảm thấy hào hức kì lạ. Bạch Dương thật biết cách trừng phạt người khác. Rõ ràng là biết cô rất thích tham gia vào mấy cuộc vui kiểu này vậy mà lại phân cho cô làm cái cây bám rễ nguyên một chỗ, chỉ có thi thoảng nói mấy câu ngu ngu chết đi được.. Đệt mợ thật!! - “Tao chưa đọc lời thoại của hai đứa mày. Để về tao đọc.. Tao mới ngó qua đoạn Xử Nữ và Ma Kết, Song Ngư tranh đấu thôi. Đùng là ngọt ngào khó tả!!”

Tiếp đó là cả một con đường dài và ba đứa chỉ biết tranh luận xoay quanh đồng cảnh diễn của tất cả mọi người. Kể cả khi đỉnh đầu đầy nắng và không khí lúc giao mùa lúc nóng lúc lạnh nhưng cả ba cũng chưa cảm thấy quá chán nản vì bị hành hạ khi bị bán mặt ngoài đường suốt cả một ngày như thế này. Cuối cùng là tận đến khi tối mịt tối mờ lúc hơn mười một giờ đêm hôm đó, Sư Tử cùng hai thằng kia mới khệ ệ vác đồng vai vác và nguyên liệu về nhà cũng ba cái bụng rỗng tuếch và toàn thân mệt rã rời.

Sư Tử kéo được hết một thứ để ở giữa phòng khách thì quay sang vẫy tay tạm biệt, cảm ơn Bảo Bình và Song Tử rồi rít vì đã giúp cô nguyên cả một ngày cuối tuần như này. Đến khi tiễn họ ra về, Sư Tử đóng cửa lại và vội vã chạy lên phòng, đóng sập cửa lại như một con thú nhỏ trốn chạy kẻ thù trong sự hoang mang sợ hãi. Sư Tử mệt mỏi ngồi sụp xuống sàn, hai tay ôm vòng quanh hai đầu gối và úp mặt xuống. Cô cố gắng điều hòa lại nhịp thở.

“Thằng chết tiệt đó.. sao làm tim mình đập nhanh vậy chứ..” - Sư Tử thì thảo tự nói với mình, xong cô còn lấy hai tay sờ lên má - “Nóng thật.. chắc bây giờ mặt mình phải đỏ lúm..”

Chẳng lẽ.. cô lại bị tình yêu sét đánh với thằng khi đó!! Không được.. không được...!! Tuyệt đối KHÔNGGGGGG!!!!

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Nghe tin đại chiến

Đến sáng, người đầu tiên thức dậy trong lũ còn gái là Thiên Bình. Mới từ rất sớm cô đã rời giường và sau khi đánh răng rửa mặt, chải chuốt mái tóc dài đến sát móng của mình, Thiên Bình bắt tay vào chuẩn bị bữa sáng cho mọi người trong nhà. Khác với mấy người kia luôn nghịch rồi bày đủ thứ trò rắc rối thì Thiên Bình ngoan hơn rất nhiều, dù sống với nhau nhưng những cái hư kia của mọi người vẫn không lây sang và ảnh hưởng quá lớn. Phải nói là cô đúng chuẩn một hình mẫu “gái nhà lành” từ đầu đến chân. Trong mọi cuộc chơi, Thiên Bình luôn là người tham gia ít nhất và nếu có đi, cô cũng luôn sẽ là người ra về sớm nhất bởi cô luôn bị cái giờ giới nghiêm của ba mẹ với mấy cái luật lệ hà khắc khác trời buộc.

“Ui vãi..” - Thiên Bình đang đánh tan mấy quả trứng thì khi quay sang lấy lọ muối, bộ dạng như bị rút cạn sức sống của Sư Tử đứng bên cạnh cái tủ lạnh khiến cô giật mình. Suýt chút nữa thì tay run quá rồi hất hết cả bát trứng xuống sàn nhà - “Sư Tử.. Lần sau có xuất hiện thì phải lên tiếng trước chứ... Đêm qua lại thức đêm đánh Liên mình chứ gì.. Mất thâm quang vào rồi kia kia..”

Sư Tử không trả lời. Cô chỉ đơn giản là mở tủ lạnh lấy chai nước mát tu ừng ực một hơi dài rồi lại quay người bỏ lên tầng. Suốt cả quá trình không quá ba phút, Sư Tử đều làm trong im lặng, thái độ cực kì bình thản và bất cần, không quan tâm đến ai. Thấy vậy thì Thiên Bình chỉ biết thờ dài và tiếp tục làm bữa sáng. Bình thường, mỗi khi Sư Tử thức đêm đấu vài trận liên tiếp thì đều có kiểu thái độ như vậy nên Thiên Bình không mấy để ý lắm vì đã quen. Nhưng cũng do thế mà cô lại không nhận ra cái khác thường của Sư Tử.

“Mọi người xuống ăn sáng!!” - Thiên Bình bày biện mọi thứ lên bàn thật cẩn thận rồi mới đứng ở dưới cầu thang nói vọng lên. Ngay sau đó, tiếng rầm rầm chạy ở cầu thang vang lên càng lúc càng lớn khiến cho cảm giác như cả căn nhà đang rung chuyển, rồi chỉ vài giây tiếp, bàn ăn ngay lập tức đầy người và rộn ràng tiếng nói chuyện, chạt chém nhau không nề tình gì cả.

“Kì vãi.. Hôm nay con Sư bị yếu sinh lý à mà mãi chả thấy vác mặt xuống đây?” - Bạch Dương ngoạm một miếng bánh thật lớn rồi mới chợt nhớ ra con bạn thân hay tranh đua xem ai tới bàn ăn trước nay không thấy bóng dáng đâu cả. Cái ghế đối diện cũng vẫn còn đang trống trơn. Ngay khi đó, Sư Tử đột nhiên lù đầu xuất hiện ở đằng sau và kéo chiếc ghế ra để ngồi, thao tác chậm chạp, rề rề khiến Bạch Dương và mọi người cảm giác như Sư Tử mất cả tiếng đồng hồ để đặt móng xuống ghế.

“Này Sư Tử... Hôm nay mày bị gì à?” - Không chỉ Bạch Dương mà Nhân Mã cũng đang thấy rất lạ nên hỏi thăm. Và Thiên Bình dường như cũng đang thấy gì đó khác khác ở Sư Tử ngày hôm nay.

“Unnie bảo..” - Cụ Giải thấy mấy đứa kia hỏi liên mồm đến quên cả ăn mà Sư Tử vẫn không thèm đoái hoài gì cả thì thấy có chút thương cảm nên động lòng mà hỏi Sư Tử hộ chúng nó. Vậy nên cô quay sang nhìn Sư Tử đang ngồi bên cạnh mình và tiếp lời - “Cho unnie hỏi cái này... có phải.. hôm qua mày thức đêm không phải để chơi Liên mình. Thay vào đó, mày xem “Cô dâu 8 tuổi” nên hôm nay mới quay sang theo đuổi phong cách “slow motion” đang trở thành kinh điển đó hả..??”

Nghe xong, mấy đứa kia liền cười ngặt nghẽo như điên nhưng ngược lại, Sư Tử lại tỏ ra vô cùng bình thản và chỉ hơi nhếch mép lên cho có lệ. Xong, Sư Tử tiếp tục chăm chú vào bữa sáng và nửa chữ cũng không nói. Và đến cả khi lên lớp, Sư Tử vẫn còn mang thái độ im lặng một cách kì dị đó làm mọi người thấy hoang mang và không biết nên phải làm thế nào. Ngồi trong giờ, Bạch Dương nhìn con bạn một chữ cũng không nói ra khỏi mồm trừ những lúc bị giáo viên gọi lên trả lời câu hỏi hoặc ai đó hỏi mà đâm ra cảm thấy có chút tuyệt vọng. Mọi hôm con này luôn là người khơi mào câu chuyện, hôm nay lại dờ dằng cảm cảm thế này nên cô không biết phải nói chuyện cùng ai cho đỡ bứt rứt trong người.

“Unnie. Chuyện mấy đoạn lồng tiếng có trong vở kịch đã xong hết chưa?” - Bạch Dương chán nản quay xuống hỏi chuyện Cụ Giải.

“Ừm. Sắp xong. Còn một vài cái nữa là ổn..” - Cụ Giải trả lời qua loa. Cô đang phải tranh thủ làm bài tập vì hiện tại đang là giờ tự học. Cũng do giáo viên có chút việc nên mọi người có thể nói chuyện và đi lại tự do trong lớp miễn sao không quá lớn và gây phiền cho lớp khác - “Đề tối unnie tìm nốt rồi sẽ tranh thủ qua giúp đỡ Thiên Bình và Kim Ngưu làm trang phục..”

“Vây thì tốt quá.” - Bạch Dương thấy Cự Giải chăm chú làm bài nên cũng không dám nói gì nhiều. Thiên Yết ngồi bên cạnh cũng đang rất mải mê học thuộc kịch bản vì vai của cậu cũng là một trong những vai xuất hiện nhiều trong vở kịch. Vây là quanh đi quẩn lại thì chỉ nói được hai, ba câu thì Bạch Dương lại đâm ra lác lỏng và cô đơn quá thể. Cô thực sự không thể chịu được cảnh ngồi một góc không làm gì hoặc không nói chuyện với ai.. thật là quá tự ki!!

Bạch Dương lẩn lộn hết quay lên, quay xuống rồi quay trái quay phải. Cô thấy mọi người đều đang chăm chú làm việc của mình và nói chuyện với mấy bạn xung quanh mà thậm chí ghen tị. Cô đang lăm vào cảnh cực chán... cực chán.. cực chán!!!

“Ah!! Báo Bình!! Đổi chỗ cho tao.” - Trong đầu Bạch Dương đột nhiên nảy ra một suy nghĩ sẽ bay sang đây bên cạnh để trợ giúp vị hoàng tử và công chúa kia tập kịch. Hôm qua ba người mới tập được mỗi một tí, cũng chưa đâu vào với đâu cả.. Chỉ sợ là với hai cái não phẳng lì cảm xúc của Xứ Nữ và Ma Kết thì chỉ mới mấy tiếng thôi cũng đủ khiến hai người quên sạch những gì vừa làm được hôm qua - “Đi đi.. tao phải giúp công chúa học thôi nữa. Nha.. nha..”

Bạch Dương hết lời năn nỉ và dụ dỗ nhưng Báo Bình vẫn liên tục lắc đầu từ chối với một chữ “Không”.

“Tao nói rồi. Tao không bán đứng anh em đâu nên mày phải ra chỗ khác đi!” - Báo Bình cao ngạo phẩy phẩy tay đuổi Bạch Dương ra chỗ khác. Xong cậu lại vui vẻ quay sang nói chuyện với hai thằng bạn về một số thằng tướng mới xuất hiện trong Liên minh một cách vui vẻ.

“....” - Bạch Dương thì thầm vào tai Báo Bình một câu gì đó rất ngắn và nhỏ mà chỉ có hai người mới nghe thấy được. Rồi liền sau đó, thái độ Báo Bình liền quay ngoắt. Giữa hai bên có sự trao đổi ánh mắt trong tích tắc rồi ngay lập tức, chỗ ngồi của Báo Bình liền thuộc về Bạch Dương như một điều hiển nhiên. Cả Ma Kết và Xứ Nữ không thể hiểu nổi chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.. Chỉ mới trong vòng ba nốt nhạc, hai người liền bị thằng huynh đệ kia bán đứng khi mà ngay trước đó một khoảnh khắc, thằng ranh đó còn oang oang cái miệng nó rằng “không bán đứng anh em..”

“Mẹ nó! Báo Bình!! Mày giải thích cho tao cái coi!!” - Xứ Nữ đập bàn phẫn uất nhìn Báo Bình vừa huyt sáo vừa thu dọn đồ đạc sách vở bữa bọn của cậu mang sang chỗ Bạch Dương. “Không có gì để giải thích.. Tại đột nhiên tao thấy đây là một cuộc giao dịch khá là hời, vậy thôi. Chúc vui vẻ.” - Báo Bình nhe nhòn cười rồi ôm đồm mọi thứ của cậu mang về bàn bên kia. Lúc đi, cậu còn vui vẻ vẫy tay và hôn gió tùm lum khiến Ma Kết và Xứ Nữ thực sự muốn vắn cổ cậu ngay lập tức khác.

“Đừng nhìn thằng ranh đó nữa. Nó bán bọn mày cho tao với giá là mấy cái thẻ game số lượng có hạn rồi.” - Bạch Dương hihahaha cầm cả tập kịch bản đã bị đánh dấu chỉ chít chỉ sau mấy ngày diễn tập lên bàn khiến phát ra một tiếng “ĐÓP” vô cùng lớn. Ai cũng ngạc nhiên nhìn sang thì lại bị cô cười cười đuổi cho quay đi vô cùng tự nhiên. Đến suốt những tiết sau, Bạch Dương càng ngày càng để lộ ra bộ mặt hung dữ của mình thau vì cười cười như kúc nẩy vì khi càng tiếp tục tập kịch cùng Xứ Nữ, Ma Kết, cô muốn cười cũng chẳng cười nổi. Hai người này làm cô cảm giác thế giới đang bị thoái hóa cơ mặt chứ chả phải là tiến hóa nữa. Ai đời có người diễn vai mất đi người yêu mà phát ra tiếng khóc như mụ phù thủy cười sung sướng khi chế biến xong quả táo độc. Cực thảm hại..

Cùng lúc đó, Sur Từ ở bàn bên cạnh thì chỉ cảm giác như tìm mình muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Suốt tối qua, cô đã lẩn lộn mãi trên giường nhưng kết cục cuối cùng vẫn là mất ngủ. Tất cả đều tại Báo Bình!! Tại Báo Bình hết!!! Sur Từ úp mặt xuống bàn và cố tỏ ra mình thật sự buồn ngủ. Và trong đầu lại cứ quanh quẩn quanh cái suy nghĩ rằng Báo Bình đang lại gần, Báo Bình đổi chỗ và sẽ ngồi cùng bàn với cô.. Chỉ mới thế thôi nhưng cũng đã vượt quá giới hạn của cô khiến Sur Từ xấu hổ chỉ biết trốn tránh.

Sur Từ cố gắng đánh lạc hướng suy nghĩ của mình nhưng rồi quẩn quanh một hồi lại quay về chuyện mua đồ cùng Báo Bình và Song Từ vào chiều hôm qua...

Khi ấy cả ba đã rẽ vào rất nhiều cửa hàng để chọn đồ. Xong rồi, đi mãi miết mãi mới thấy một cửa hàng lớn lúc xế chiều nên ba người đều rất vội vã chạy vào trong hỏi thăm để kiểm cho đủ những thứ có viết sẵn trong tờ danh sách Cự Giải đưa cho. Lúc đi vào cửa hàng đó, cả ba phải chia nhau ra để tìm vì đây có thể coi là một đại lý lớn, có rất nhiều loại vải với màu sắc, họa tiết và chất liệu khác nhau. Mọi thứ còn bị xếp khá lộn xộn nên không thể tùm tùm lại đi ba người.

“Báo Bình!! Báo Bình.. Mày thấy tấm vải trắng trắng hoa hoa này được không?” - Mãi lâu sau Sur Từ mới tìm được một tấm vải trắng sờ có vẻ thích thích để làm váy công chúa. Cô phản kích gọi Báo Bình ở cuối dãy đồ lại gần để thảo luận với nhau rồi thì hai tay giữ tấm vải đó thật chặt để kéo ra khỏi giá. Nhưng vì mọi thứ sắp xếp quá gọn gàng nên chỉ với một tác động lực khá lớn của Sur Từ cũng khiến cho chồng vải phía trên đầu lắc lư như muốn đổ ập tới nơi.

Báo Bình hoảng hốt chạy nhanh lại gần khi thấy chỗ vải trên đầu đang có xu hướng đổ ập xuống người Sur Từ nhưng thay vào đó, Sur Từ vẫn chưa nhận ra được điều đó mà vẫn ra sức kéo thật mạnh.

“Ha.. cuối cùng cũng lấy được rồi.” - Sur Từ cười sung sướng nhìn tấm vải trên tay, thật hoàn hảo với ý muốn đã đề ra từ trước. Và đến khi cô quay sang định khoe với Báo Bình thì bất gặp cậu đang chạy lại với gương mặt vô cùng nghiêm trọng. “Coi chừng.” - Sau hai chữ đó của Báo Bình, tầm mắt Sur Từ liền bị che đi mất. Mọi thứ đều đen kịt và bên tai sau đây chỉ còn vang lên những tiếng lộp độp mãi không dừng ở xung quanh.

“Này này!! Hai người ờn không vậy?? Có bị thương gì không??” - Song Từ và người bán hàng nghe thấy tiếng động lớn liền chạy lại lo lắng nhìn hai người đang đề lên cả hai.

Đến đó, Sur Từ mới nhận ra cả người mình co lại và bị toàn thân Báo Bình bao trọn không một kẽ hở. Tầm lưng tuy chưa đủ vững chãi và to lớn nhưng tầm lưng đấy vừa nẩy đã thay cô gánh hết chỗ vải kia khi chúng rơi từ trên xuống. Cô nhìn xung quanh có biết bao nhiêu là vải nên đoán chắc Báo Bình sẽ thấy rất đau. Nhưng cậu và Song Từ thì lại chỉ cùng hỏi han xem cô có bị sao không, có bị thương chỗ nào không.. quả thực làm cho cô phải ngáy ngốc một hồi. Sur Từ cảm động suýt chết. Quanh chóp mũi cô còn có thể ngửi thấy thoang thoảng mùi nước xả vải thơm thơm càng làm cho lòng cô thấy rộn rạo.

Giây phút đó, nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng chứa đầy lo lắng và tóc hai bên thái dương kết chặt lại vì mồ hôi của cậu làm Sur Từ thấy thật lạ lạ. Nhịp tim của cô đập nhanh đến bất thường và gương mặt thì bắt đầu nóng lên vì xấu hổ..

...

Sur Từ ôm đầu rên rĩ. Cô tự trách lấy chính mình cả vì sao lại có thể nghĩ đến thế nào mà càng ngày càng khiến đầu óc mụ mị chứa đầy hình ảnh của Báo Bình. Vốn dĩ hai người chỉ là bạn cùng lớp, bạn cùng bàn mấy tháng mà thôi.. Sao giờ mọi chuyện lại thiên biến vạn hóa và thành ra thế này?!

“Này.. không khỏe à mà sao rên rĩ mãi thế?” - Báo Bình đập đập vào vai Sur Từ hỏi han. Ban nãy là cậu mãi cười nói với Thiên Yết về game nhưng lại nhớ ra đã thỏa thuận với Bạch Dương rằng chiều sẽ có thêm mấy cái thẻ hay thì đâm ra hơi hơi chán nản nhìn Sur Từ lo lắng - “Hay tại hôm qua bị va vào đầu à?”

Báo Bình xoa xoa đầu Sur Từ rất nhẹ nhàng khiến cô đỡ ra như phồng. Sao cậu lại quan tâm kiểu đáng yêu như trong phim này chứ.. khiến cô càng đỏ, càng đỏ cậu hơn mất thôi. Và khi thấy Sur Từ vẫn chưa tỉnh lại, Báo Bình định đập đập thêm vài phát nữa vào vai thì bị Sur Từ gạt phăng ra mạnh mẽ. Cô đứng bật dậy như giật điện nhìn ánh mắt bàng hoàng và bất ngờ không chỉ của mình Báo Bình mà còn là của những người xung quanh. Và khi mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Sur Từ đã bỏ chạy ra khỏi lớp và mất dạng. Cũng không ai thấy gương mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ của cô khi bỏ chạy.

Ai bảo.. ai bảo cậu chạm vào người cô làm gì cơ chứ. Khiến cô lúc đấy chỉ có một cảm giác duy nhất như bị điện giật nên mới hung hăng hất tay cậu ra thật nhanh như thế. Sur Từ nghĩ nghĩ mà thấy càng thêm ừ dột và không biết nên đối mặt với Báo Bình ra sao. Rốt cuộc thì cuối cùng.. Sur Từ chọn bỏ trốn trong phòng Hiệu trưởng để chơi máy tính còn hơn là trở về lớp đối mặt với Báo Bình. Thầy Hiệu trưởng - cũng là ông nó, cũng hết nói rồi, không biết khuyên răn cô ra sao nên cứ đành chịu.

Thoát cái lại trôi qua thêm hai tuần nữa. Vậy là từ lúc này đến khi hội chợ xuân diễn ra cũng chỉ còn xấp xỉ một tuần. Kim Ngu, Thiên Bình cùng mấy bạn nữ khéo tay khác lập thành một đội và đã xử lí xong hết tất cả mọi việc liên quan đến dụng cụ, trang phục dùng trong biểu diễn. Bạch Dương và đoàn diễn của cô cũng đã đầu vào đấy. Mọi người chỉ có việc là lau trọt thêm một chút để cho ăn khớp với nhau và với cả đạo cụ cùng những âm thanh lồng tiếng mà Cự Giải cất công tìm kiếm mấy ngày là hoàn hảo. “Chỗ này cậu hãy làm như này...” - Cự Giải tranh thủ lúc giải lao liền cùng mỗi nhóm bán bạc ăn khớp và thống nhất lại thật kĩ để khi biểu diễn không xảy ra bất kì một sơ suất nào. Nhưng đúng lúc cô đang nói thì Nhân Mã lao vào nhanh như một con gió.

“Mọi người!! Có mặt báo. Đảm bảo hot và trong trường chưa có ai biết cả!!!” - Nhân Mã chống tay lên bàn thờ hỗn hển. Cô khua khoắng chân tay kêu gọi mọi người lại để nói nhưng chưa kịp mở miệng thì từ đằng sau đã bị một cái gì đó đánh tới đau buốt kinh khủng.

“Mẹ chó!! Thăng nào dám...”

“Tao đánh đấy!” - Ma Kết lạnh lùng cầm cả chồng vở vừa nhận được từ trên văn phòng đánh một cái rồ đau vào giữa trán khiến cả cái trán nhanh chóng đỏ hết lên, cả người Nhân Mã liền lao đảo như sắp ngã - “Cô giao mày đi lấy vở nhưng mày lòi tao đi, rồi khi nghe lôm được mấy cái tin vở văn thì ngay lập tức bỏ chạy về lớp như con điên.. Phắc phắc!! Tao phải đi chết mày.. đi chết mày!!”

Nhân Mã tránh né những lần Ma Kết đưa tay về phía mình thật nhanh như đang tránh tà. Cô cảm giác như thăng này nó điên rồi.. Chỉ có bỏ rơi một tí thế thôi mà đã tức đến điên rồi. Thật là quá đàn bà mà!!!!

“Này này.. Mày thấy tao còn đứng ở đây không mà dám đụng tay đụng chân với người của tao?? Muốn ăn đòn như thăng Yết ô sin kia à?” - Cự Giải ngửa mặt liền xông đến. Cô giữ cánh tay sắp đụng đến được Nhân Mã của Ma Kết và siết chặt bàn tay lại, lườm cho Ma Kết một cái cảnh cáo - “Hình như dạo này thấy tao hiền quá nên mấy thăng con trai tụi mày liền quên luôn tao là ai và chúng mày là ai rồi hả?”

“Đứng đứng. Rõ ràng là thăng này đã quên mất là lớp này có ai là lớp trưởng, quên luôn cả quyền lực nằm trong tay ai rồi.. Vậy nên mới dám tác oai tác quái như vậy đấy!!!” - Nhân Mã là con ngựa hoang hâu đá. Này còn có Cự Giải đại Boss đứng chắn phía trước thì không khác gì mọc thêm cánh, là gan cũng lớn theo cấp số nhân nên huênh hoang vô cùng. Cô còn được nước lấn tới, chỉ thẳng tay vào mặt Ma Kết chỉ trích hết lời như chưa từng được phép chửi người bao giờ.

“Đù ròi đấy!! Mì nói thế chưa thỏa à?” - Cự Giải nhăn mặt. Cô ra mặt một tí thôi là liền cho Nhân Mã được nở mặt nở mặt rồi còn được chửi Ma Kết một hồi mà không bị đương sự nói gì cả. Nhưng càng nghe càng đau đầu nên Cự Giải đành bảo Mã im mồm, nghiêm túc hỏi về cái tin hot hot kia - “Rốt cục thì ở văn phòng mày đã nghe lôm được gì? Nói ra xem...”

“Gọi mọi người vào lớp hết đi. Việc này liên quan trọng đến quốc thể của lớp ta, tuyệt đối không được sơ sót gì.” - Nhân Mã nói, sau rồi còn tự cảm thán - “Cuộc cách mạng này quả khó khăn...”

Cho nên đến khi mọi người đã vào lớp đầy đủ, Nhân Mã nhìn tất cả mọi người đang nhìn mình đứng nổi bật trên bục giảng. Cô còn tỏ ra có chút lấm lét, liếc ngang liếc dọc nhìn cửa lớp rồi ra dấu báo mọi người phải quay lại chung quanh cô để người ngoài không có ai nghe thấy. Và thế là tất cả tụ lại thành một đồng một bãi, vòng trong vòng ngoài nhìn rất nguy hiểm bao quanh bàn giáo viên làm cho mấy người lớp khác lảng vảng ngoài hành lang đều phải tỏ mò suy nghĩ.

“Đây.. để kể cho...” - Nhân Mã đối với tình trạng bu lại sát nhau, dường như thiếu trầm trọng lại không có chút bài xích gì cả. Cô thần nhiên hít một hơi và hạ giọng thều thào kể - “Khi này qua phòng Đoàn Đội.. tao nghe thấy mấy anh chị trong đội Thanh niên tình nguyện cùng mấy thầy cô bàn chuyện sẽ cho chơi bóng nước vào lúc chiều tối khi sắp kết thúc lễ hội. Nhưng là chỉ có Thanh niên tình nguyện biết và chuẩn bị bóng nước thôi. Căn bản là các lớp đều rơi vào thế bị động...”

“Chứ còn gì nữa.. “ - Một bạn nam lên tiếng - “Đặc biệt là lớp mình, cái lớp duy nhất chả có mống nào trong Thanh niên tình nguyện.”

“Chuẩn!!!” - Bây giờ lại là một giọng đầy vẻ khó chịu của một bạn nữ. Người này trong lớp khá háu thắng, chưa từng chịu thiệt thòi nào, kể cả có là đối đầu với lũ con trai ngổ ngáo - “Chắc chắn là mấy đứa Thanh niên tình nguyện sẽ nói cho lớp nó vụ bóng nước này nên đảm bảo đây sẽ là cuộc hỗn chiến. Lớp ta cũng tuyệt đối không được chịu thua. Phải thắng!! Thắng!!!”

“Đúng!! Nói chí lý!!!” - Bạch Dương càng nghe mọi người nói cũng càng hăng máu nhưng cô còn đang vướng vụ tập kịch nên không dám mạnh động. Nếu như lỡ lời nói sai sai là bị Giải đại nhân xử lí như chơi.

Cự Giải nắm cương vịn lớp trưởng nên trong những tình huống phát sinh liên quan đến lớp thế này thì ai cũng yên lặng chờ đợi ý kiến của cô. Bản tính cô cũng rất muốn chơi một trận ra trò. Dẫu sao thì lớp cô đều bị tất cả các thầy cô trên dưới trong trường chê rằng học hành chẳng ra gì, thay vào đó ăn chơi, phá rối lại xếp nhất nhì nên vụ này lớn như thế mà không tham gia thì không được. Với cả lần này dường như lớp cô còn bị coi như là cho ra rìa nên càng phải phản công báo thù. Đúng như ý nguyện của mọi người - “Tuyệt đối không thể thua!! Phải thắng!!”

Cuối cùng thì sau một hồi suy xét, đắn đo thiệt hơn, Cự Giải đưa ra quyết định cuối cùng của mình:

“Lớp ta sẽ tham gia vụ hỗn chiến này, nhưng nhất quyết phải đánh phủ đầu toàn trường để mọi lớp trở tay không kịp, coi như là trả thù cho việc lúc nào cũng đem lớp D2 này ra so sánh với chúng nó.” - Đoàn, Cự Giải cười đậm tà khiến cả lớp không khỏi cảm thán là lớp trưởng lẫn cả lớp mình thật bá đạo - “Nhóm lo đạo cụ và trang phục của Kim Ngu và Thiên Bình chia làm hai. Một nửa vẫn làm như bình thường theo kế hoạch đã bàn trước đó. Còn nửa còn lại thì tán ra mua bóng và cho nước vào, mua cả súng nước nữa. Phân ra rồi làm, hiểu chưa?”

“Tuân lệnh.” - Mọi người gật đầu.

“Được rồi. Giải tán đi, vào tiết rồi. Nhớ là mua cái gì xong cứ mang đến nhà tao để không thì bố mẹ mấy đứa lại nghi ngờ này nọ...”

Cùng lúc đó, các thành viên của Thanh niên tình nguyện cũng đã giải tán khỏi văn phòng và trở về lớp thông báo cho người lớp chúng nó về cuộc chiến ngầm sắp xảy ra. Khí thế lớp nào cũng hừng hực ý nghĩ muốn trả thù vì giữa các lớp có không ít những thành viên tiểu số có mang trong lòng hiềm khích khó tránh khỏi trong mỗi lần đụng độ với nhau. Chỉ là vì tất cả luôn ở trong khuôn viên trường, lại bị nội quy cùng giám thị quản giáo một cách nghiêm ngặt nên không ai dám làm càn. Bây giờ thì hay rồi.. tự dưng lại có một dịp xả hận công khai như này thì không ai muốn bỏ qua cả.

Dù sao thì tuổi trẻ luôn dồi dào năng lượng vào mấy vụ đánh nhau, tranh giành giữa nhau một cách ấu trĩ, trẻ con như thế này. Nhưng càng đánh càng thân.. biết đâu sau này lại có chuyện hay để xem và lại ngồi tụ tập lại với nhau cùng nhớ lại cái thời trẻ trâu bây giờ.

[End -

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mở màn

Đồng hồ đếm ngược, chỉ còn duy nhất một ngày nữa là đến ngày lễ hội diễn ra. Mọi người ngồi trong lớp mà không còn ai có đủ tâm trạng và bình tĩnh để vui đùa vào mấy bài giảng của các thầy các cô. Tất cả dường như đều đã thả hồn về mấy trò quậy phá sắp diễn ra vào ngày mai.

“Thưa cô, nghỉ đi được không ạ?” - Nhân Mã thực sự không chịu được nữa rồi. Hai tiết cuối hôm nay không hiểu sao nhà trường lại xếp liền một mạch hai tiết Sử khiến đứa nào cũng mệt mỏi. Cô dạy Sử thực sự lại còn đang vì vụ ở chỗ nào nên một cô khác dạy thay, rất hiền nhưng thực sự chán không nuốt nổi.

“Dầu sao thì hôm nay cũng là buổi cuối trước khi nghỉ Tết rồi nên cô tha cho lớp con đi cô. Dầu sao thì sau hơn chục ngày nghỉ thì mọi thứ lại như mới thôi.” - Sư Từ cũng lên tiếng chen vào.

“Đúng đó cô..”

“Nghỉ luôn tiết này đi ạ..”

“Cô ơi.. Đi mà...”

Cả lớp theo đó mà hòa với nhau năn nỉ cô cho bọn nó được nghỉ sớm. Dù sao thì lớp bọn nó trong mắt giáo viên trong trường đều đã nằm vào dạng bết bát nhất rồi, có thêm một chút lười lười và ham chơi nữa chắc cũng không ai chê trách gì.

Cầu được ước thấy. Sau một hồi ăn nỉ ỉ oài hết đứa này đến đứa khác, cuối cùng thì cô giáo trẻ trẻ được phân công vào dạy thay lớp chúng nó cũng đồng ý cho bọn nó chơi tiết cuối. Đứa nào đứa nấy đều sung sướng như vớ được vàng. Nhưng có một điều kiện là cả lớp phải học nghiêm chỉnh nốt một tiết Sử đầu tiên, nếu không thì coi như là giao kèo chấm dứt, lại phải học hết cho đến giây phút tiếng trống vang lên.

“Oa.. sướng vãi.” - Thiên Bình uể oải khoác cặp và vurun vai thật cao. Chỉ có mấy tiết ngồi trong lớp nhưng cô cảm thấy như đã ngàn thu. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến việc không cần phải làm bài tập, cũng không cần đến trường học là cô đã cảm thấy vui đến run cả người, cười cả tiếng cũng được hết. May là còn được cô giáo dễ tính dạy buổi cuối này nên cả lớp còn được ăn chơi nhảy múa suốt một tiết vừa rồi. Đúng là đã đời thật.

“Đi dịch vào đi, con lùn.” - Đúng lúc vừa bước ra khỏi cửa lớp và đi trên hành lang được một đoạn, một nhóm bạn nữ từ lớp khác nghênh ngang đi qua phần trước cửa lớp D2 tụi nó rồi huych Thiên Bình một cái. Lúc đã đi qua, người nói ra câu đó còn hơi quay lại liếc Thiên Bình một cái sắc bén như đang hàm dọa, cảnh cáo điều gì đó. Những người đi cùng cô nàng đó cũng có thái độ hách dịch, kiêu ngạo y chang khiến Thiên Bình cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Không sao chứ.” - Thật may là ngay khi Thiên Bình loạng choạng suýt nữa đập vai vào tường thì Kim Ngưu ở phía sau đỡ được. Hai người cùng nhìn về phía những người kia mà không hiểu tại sao bọn chúng có thể cho mình cái quyền được lên mặt như thế. Thật là quá khó chịu!! Khó chịu!!!

“Bọn con gái đó cứ tưởng lớp chúng nó có nhiều giai mà sang đây bắt nạt ban D chúng mình á???” - Bạch Dương vừa hay bước ra cửa lớp nhìn thấy cảnh này nhưng chậm chân nên bọn kia đã bắt hút ở câu thang - “Ghét bọn kênh kiệu này không chịu được. Mẹ nó.. Mai ai già sẽ cho cả lũ chúng nó uống no nước!!” “Sao đấy? Mày quen à?” - Sư Từ cũng nhìn thấy nhưng không biết mấy người kia là ai, chỉ thấy chút bất bình nên hỏi.

“Đéo quen biết gì cái loại đấy.” - Nhân Mã cúi người nhặt cái kẹp tóc của Thiên Bình làm rơi xuống đất rồi chêm thêm vào. Cô cảm thấy chị em của mình bị bắt nạt trắng trợn thì sôi máu, lại còn gọi Thiên Bình là gì chứ.. - “con lùn” - thật là quá đáng - “Tao với Bạch Dương lần trước có mấy lần đi mượn gấp tụi con gái đấy. Bọn nó được lũ con trai trong lớp đỡ ở dưới đê trèo qua tường nên kiêu ngạo.. Thật là hết nói nổi! Mới thế mà dám kiêu ngạo! Toàn là lũ con gái ban A, bình thường mấy đứa đó đi câu thang đằng bên kia kia. Hôm nay qua đây chắc là để kiêu khích bọn mình. Nghe nói bên lớp đấy có nhiều đứa trong đội Thanh niên tình nguyện nhất đấy.”

“Chỉ vậy thôi mà đã ghi thù? Gì mà chợ búa, đầu gấu dữ vậy???”

Tụi con trai thật không hiểu nổi chuyện ân ân oán oán của con gái với nhau. Mới hôm qua thôi bọn con trai bên cùng bọn con trai lớp bên kia còn hò hẹn với nhau ra net như thường, vậy mà hôm nay đã trở thành kẻ thù vì lũ con gái.. Đau đầu thật đấy.

“Mấy người thì hiểu cái gì.. Lần này phải cho tụi nó biết tay.” - Nhân Mã nói. Cô cảm thấy mình thực sự không thể chịu đựng được nữa. Lũ con gái ban A kia sẽ phải trả giá vì luôn tỏ ra hách dịch, kênh kiệu, coi thường tụi con gái ban D chúng nó và luôn nghĩ ban D chỉ có lũ con gái bánh bèo, mít ướt, yếu đuối. Nhưng mà đời đâu như chúng nó nghĩ, vẫn luôn có cái gọi là ngoại lệ, là trường hợp đặc biệt.. May thay, cái này rơi vào lớp D2 này.

Chưa gì đã một ngày trôi qua, chẳng mấy chốc mà giờ chơi sẽ bắt đầu, còn hơn hai tiếng nữa là đến tám giờ sáng - khi đó, hội chợ xuân sẽ chính thức diễn ra. Ngay từ năm giờ sáng, từng tốp xe đã xuất hiện trước công nhà Cụ Giải rồi trong sân dần dần chật ních xe như một bãi đỗ xe vô tổ chức. Nhà của tụi Cụ Giải tính ra là gần trường hơn cả, chỉ cần đi qua mấy con ngõ là có thể đi thẳng ngay ra cổng chính của trường nên được cả lớp chọn làm nơi tụ tập trước giờ vàng.

Đối lập trước vẻ thanh tĩnh và yên lặng lúc sáng sớm ở ngoài sân thì bên trong nhà, mọi thứ âm thanh la hét, gào thét lẫn quát mắng, tiếng khóc, tiếng cười ở mọi sắc thái được cả một lũ phò diễn đến kinh khủng. Trong phòng khác, cả lũ bôi mớ lời ra biết bao nhiêu là đồ đạc lung củng, nào là một giá toàn treo lưng lửng trang phục diễn được mấy đứa con gái khéo tay trong lớp ti ni thiết kế ra, nào là mấy thùng lớn nhỏ đựng đạo cụ biểu diễn và còn cả một góc đựng toàn bóng nước, súng nước,..

“TỤI BÂY CÓ THỂ TRẬT TỰ ĐƯỢC KHÔNG HẢ?!?!?!?!?!?” - Cụ Giải sau một hồi hò hét bảo cả lớp ổn định vị trí để nghe sắp xếp nhưng chả đứa nào nghe. Mấy đứa con trai thì đứng ngồi ở một xô bàn luận trận bóng đá lúc khuya đêm qua. Còn mấy đứa con gái thì có mấy đứa ngủ gật ra ghế, đứa thì chạy nhảy láo loạn khắp nhà như một lũ điên, có đứa thì lảng xãng lục lọi ở phòng bếp để tìm kiếm thức ăn,... Giải nhìn mỗi đứa làm một việc theo ý mình rồi còn gán cổ lên gọi nhau làm sự nhàn nại của cô cuối cùng cũng dùng hết.

Mọi người ngay lập tức dừng ngay việc mình đang làm vì giọng gào lên của Cụ Giải quả thực rất đáng sợ. Cảm giác cứ như là nếu đứa nào sơ sẩy làm gì trái với ý của Cụ Giải là

lên thót ngay và luôn. “Tất cả ra phòng khách tập trung, ngồi hết xuống đất cho tao.” - Cự Giải thấy đã trật tự lại nên thân nhiên ra lệnh. Cô một tay chống hông, một tay chỉ vào bộ bàn ghế và khoảng đất rộng rãi trước chỗ mình đứng một cách mệt mỏi. Đoạn, Cự Giải lo nghĩ sẽ có đứa không làm theo nên nói thêm một câu đe dọa khiến cả bọn nhón nháo ngay lập tức ngoan ngoãn ngồi thành hàng thành lối chỉ trong vài nốt nhạc.

“Thế này nhé...” - Cự Giải cảm thấy rất thỏa mãn khi mọi người rất hợp tác. Cô lấy tờ giấy ghi rõ ràng những sắp xếp, dự định của mình lên và đọc từng khoản một để cho mọi người hiểu một cách rành mạch nhất - “Đầu tiên là vấn đề gian hàng cho hội chợ. Chúng ta đã chọn bán những đồ handmade và mấy thứ liên quan đến thần tượng rồi. Vậy trong mục này có cái gì còn chưa hoàn thành không?”

“Không có. Tất cả đều chuẩn bị đầy đủ. Cả biển hiệu và tờ rơi quảng cáo cũng được nhóm đạo cụ làm đủ hết.” - Kim Ngu là người phụ trách phần này và trang phục biểu diễn nên cô thay mặt mọi người trong nhóm mình trả lời.

“Hmm. Được rồi.” - Cự Giải ngó qua đồng hồ mà Kim Ngu chỉ và thấy ổn. Tiếp đó cô hỏi thêm về vấn đề trang phục rồi các đạo cụ biểu diễn sẽ diễn ra lúc cuối chiều. Xong, Cự Giải hỏi tiếp đến vấn đề trọng tâm trong ngày hôm nay - “Bóng nước và súng nước thế nào? Cả áo nhóm mà tụi bay bảo là chống thấm nước nữa?”

“Súng và áo mua đủ cho mỗi người một cái rồi. Còn có mấy đứa đăng kí mua nhiều súng cũng đã có đủ.” - Về vấn đề này thì được giao cho một bạn nam khác trong lớp lo liệu - “Còn về số bóng nước thì mới bơm được ba thùng xốp đầy thôi, chưa bơm hết số bóng mua về.”

“Vậy thì cố gắng bơm hết chỗ đấy đi. Đến tận chiều tối mới dùng.” - Cự Giải xem xét lại và thống nhất lại tất cả những gì đã hỏi rồi tạm thấy khá an lòng. Xong, lại nghĩ đến vụ biểu diễn kịch là cô lại cảm thấy vô cùng thấp thỏm nên vẫn muốn đề xuất thêm một việc trước khi mọi người đi ăn sáng và đến trường - “Bạch Dương, cho đội kịch mặc thử đồ và diễn tập duyệt lại lần cuối đi.”

“Tuân lệnh.”

Bạch Dương hí hửng, vui sướng gần chết. Dù tối qua mọi người đã tập duyệt và coi như thành công mỹ mãn nhưng thân là đạo diễn và cũng là một khán giả, cô cảm thấy vô cùng thích thú khi nhìn mọi người thuật lại tác phẩm diễn rỏ của cô một cách trôi chảy và sống động nên cô cũng nhanh chóng lựa cả đoàn đi thay đồ và ra diễn cho toàn thể cả lớp xem nốt lần cuối trước khi lên sân. Trong lúc đó, Nhân Mã, Sư Tử, Kim Ngu và Thiên Bình cùng nhiều đứa con gái khác lúi lét kéo nhau vào phòng bếp để chuẩn bị bữa sáng cho tất cả lớp.

Đến khi cả lũ diễn tập lại lần cuối xong thì cũng chỉ còn hơn mười phút nữa là bắt đầu hội chợ Xuân năm nay - tám giờ kém mười. Đầu tại lúc xem cả lũ đều chỉ biết dán mắt vào xem rồi cười lăn cười bò ra với nhau mà quên đề ý giờ. Đầu ai ngờ là muộn đến thế.

“Phắc!! Phắc chúng mày!! Tao còn chưa kịp ăn miếng bánh mỳ!!” - Thiên Yết vội vã cời luôn chiếc váy lấp lánh của bà tiên ra khỏi người, miệng thì chửi ầm rì rồi lại khoác nhanh cái áo sơ mi đồng phục - “Áy áy.. quần đồng phục của tao bị tuột rồi!! Bảo Bình!! Lại đây cài lại cúc cho tao!!!!” “Lắm chuyện vãi. Mỗi cái quần cũng không mặc ra hồn, mẹ nó.. thăng ăn hại!!” - Bảo Bình vừa mặc xong quần áo thì bị Thiên Yết gọi lại nên rất khó chịu, cậu lăm bằm chửi nhưng vẫn chạy lại giúp - “Đệt.. sao khóa quần mày lại bị kẹt thế này?!! Tao kéo không được.. Phắc.. Kéo nó không lên.!!”

Đa số thì cả lớp đều tự động phân nhau mà mỗi người cầm một thùng đồ rồi chạy ra xe, rồi xếp thành hai người ngồi một xe, một người lái, một người ngồi đằng sau hai tay hai thùng đồ. Số xe thừa thì nhét đầy và garage nhà Cự Giải rồi chiều tối qua lấy cũng được. Bây giờ thì chỉ còn sót lại đội kịch là chậm rề rề thay quần áo, nhất là hai thằng Thiên Yết và Bảo Bình, hai đứa chậm vật mãi mà cũng không kéo được cái khóa quần.

“Hí hí hí... Tao là tao thích!! Cuối cùng cũng gặp hint đẹp à nha.. Thế là đêm nay có ảnh up lên page.” - Ngọc Liên hí hửng cười một cách dâm dề, hai tay cầm điện thoại run lên vì phấn khích. Con nhò này là Đại hủ nữ, là đứa đứng đầu của “Tập đoàn hủ nữ trường X” của tụi nó.. đồng thời, nhò còn có hẳn một page cùng tên để nhò làm admin và thoải mái săn lùng các cặp nam nam có trong trường.

“Huynh đệ tốt!” - Sư Tử đột nhiên từ đâu chạy đến vỗ vai nhò thì thầm - “Nhớ share kịch liệt, tag tao vào ảnh. Và inbox cho tao ảnh gốc nhé, full hd không che.”

“Ok ok..” - Ngọc Liên và Sư Tử còn đang định bàn bạc thêm nên photoshop để chỉnh hình như thế nào cho đẹp thì liền một lúc, cả hai đứa đều bị Cự Giải đập cho một phát đau đینگ vào mông và bị cô gào thét đuổi ra xe.

“Kết, Ngu!!” - Cự Giải nói - “Hai đứa chúng mày ra kéo hộ thằng Yết cái quần nhanh lên. Khóa gì mà dờ chững đứng lúc này.”

Nói xong thì Cự Giải kéo Thiên Bình và Xử Nữ ở gần đó đang loay hoay bê đồ nhanh nhanh ra xe.

“Bình!! Bình!! Mau lên xe!” - Nhân Mã đang chưa thấy ai bắt gặp với mình thì thấy Thiên Bình nên liền gọi lại. Sau đó thì hai người cùng vội vã phóng đi theo lũ người phía trước.

“Lên xe nhanh lên.” - Ngay lúc đó Bạch Dương lấy xe của ai đó lao đến, dừng ngay trước mặt Xử Nữ và Cự Giải. Chờ Xử Nữ vừa ngồi vừa ôm mấy thùng đồ thật ổn thỏa, Bạch Dương nói - “Em đi trước, unnie mau gục tụi kia và khóa cửa rồi đến nhanh nhé. Em chặn giám thị cho.”

Bởi hội chợ xuân này chỉ dành cho học sinh trường nên kể từ lúc lễ hội diễn ra, cổng trường sẽ bị giám thị khóa lại cho đến giây phút kết thúc. Nói xong Bạch Dương cũng phóng đi mất dạng ngay sau đó.

“Tổ sư.. sao cái khóa này lờm vậy?!! Chắc chắn là hàng khựa rồi.” - Bảo Bình và Ma Kết đồng lòng kéo cái khóa nhanh lên nhưng mãi vẫn chả xong. Hai thằng cùng Song Ngu còn luân phiên nhau kéo thử nhưng mãi mà cũng không có tí tiến triển gì khả thi.

“Tao vừa này còn kéo khóa bình thường. Tụi bây cút ra để tao kéo.. Ba đứa cầm chung một cái khóa thì thế nào cũng..” - “Crắc..”

Thiên Yết còn chưa dứt mồm thì một âm thanh rất nhỏ.. rất nhỏ phát ra từ phía bên dưới làm cậu chỉ muốn bùng nổ và đâm cho mấy thằng ngu này một phát. Vậy là cái khóa của cái quần đồng phục yêu thương của cậu cũng “anh dũng hi sinh” trước sức mạnh trâu bò của bè lũ thiếu năng này.. “Ha.. ha..” - Ma Kết cười khan. Ba thằng nhanh chóng buông tay khỏi hiện vật, đồng loạt bước lùi ra sau ba bước, cách xa hiện trường.. - “Còn một mẩu.. còn một mẩu. Chắc chắn kéo được.. mày thử xem. Yên tâm, trời không phụ lòng người..”

Thiên Yết đen mặt. Trong lòng cậu thầm kết luận, tuyệt đối không thể nhờ vả mấy thằng ngu này làm hộ hay giúp đỡ cái gì cả.. từ nay về sau, tuyệt đối không, cả đời đều không!!! Đồng thời, cậu cũng thử cầm một mẩu khóa còn sót lại, mắt nhìn thấy mẩu khóa kia rơi ngay dưới chân mà càng thấy đau lòng, càng thấy hận..!!

F*CK!!!! Lần này Thiên Yết kéo được cái khóa một cách dễ dàng. Cũng cài được cúc quần một cách thuận lợi. Cũng rất là thân nhiên chỉnh lại vạt áo sơ mi bị mấy đứa ngu si, dấn dện kia hại cho nhăn nhúm..

Thực sự Thiên Yết chỉ muốn chửi!! Muốn chửi người, muốn giết người lắm rồi!!! Ôi!~ Cái quần đồng phục của cậu.

“MẸ CHÚNG MÀY!!!! CÓ NHANH NHANH RỒI CÚT KHÔNG HẢ??!!!!” - Cự Giải nhìn đồng hồ mà càng cảm thấy điên tiết. Cô không nói hai lời liền xông đến cho cả bốn đứa vài cái đập rồi mau mau lùa cả lũ ra khỏi nhà rồi khóa cửa. Cô thậm chí rửa bọn kia không tiếc, đồng thời còn đặc biệt dùng hết tất cả lời hay ý đẹp để chửi rửa cái khóa quần của Thiên Yết, cả tỷ trường hợp có thể làm trò mà cái khóa quần chết tiệt đó lại làm trò con bò vào đúng lúc thời gian eo hẹp. Thật đáng chết. Vậy là Cự Giải hạ quyết tâm sẽ ra lệnh “con ỗin” kia của mình phải quăng chiếc quần đi ngay và luôn trong hôm nay.

Khi Bạch Dương nổi theo đuôi Nhân Mã và Thiên Bình phóng xe đến trường thì cũng là lúc nhìn thấy giám thị và bác bảo vệ đang chuẩn bị đóng cổng trường lại.

“Ngồi chắc, rồi khi đến cổng trường phải nhảy xuống giữ cửa, tuyệt đối phải để cho Cự Giải và tụi kia vào.” - Bạch Dương nói nhỏ, đủ để Xứ Nữ ở phía sau có thể nghe đủ rồi cô gào lên với Nhân Mã - “TĂNG TỐC ĐỘ!!!”

Vừa dứt lời Nhân Mã và Bạch Dương liền tăng tốc độ hướng thẳng cổng trường, cả hai đều không có dấu hiệu ngừng lại nên khiến Giám thị hoang mang không biết nên mở hay đóng cửa. Cuối cùng là khi chỉ còn vài mét ngăn ngùi, bác bảo vệ đứng bên cạnh liền kéo thầy Giám thị đang rất hoang mang đứng dẹp ra một bên và ấn cửa ra thật lớn cho tụi nó vào.

“Ui ui.. yêu bác dã man!!” - “Thanks bác nha!! Chiu chiu..!!!” - Thiên Bình và Nhân Mã đồng thanh vui sướng đa tạ bác bảo vệ, còn liên tục bắn tìm màu hương về phía bác làm bác cười mãi vì độ trẻ con này. Bác lúc nào cũng chăm trước cho tụi nó phạm luật cả. Bạch Dương cũng ngay sau đó phóng vào bãi đỗ xe. Rồi cả bốn đứa đồng lòng, mỗi đứa đứng sau một song sắt cửa mà i ới niu kéo để cửa có thể mở cho đến lúc tụi còn lại đến. May là chưa đầy năm phút sau, ba cái xe nữa cũng phi đến với tốc độ tên lửa.

Vậy là đến giờ phút này, hội chợ Xuân của tụi nó cũng chính thức bắt đầu. Và tụi nó còn vừa mới ghi thêm thù với thầy Giám thị..

“Bạn oi.. Mua hàng của bọn mình đi. Toàn đồ handmade 100%, an toàn cho sức khỏe, không dùng nguyên liệu hóa học, lại thân thiện với môi trường..” “Mẫu mã phong phú. Màu sắc tươi tắn. Em gì đẹp trai mặc đồng phục kia ơi! Mua hai vòng cho mình và người yêu đi em!!”

“Cô ơi cô!! Mua cả lốc vòng cho đại gia đình đi cô... Ủng hộ cho con có cái tết no ấm đi ạ!! Không thì mua poster EXO cho con gái dán đầu giường cũng ok ạ.”

“Xà hàng đón Tết!! Bọn mình bán nốt hôm nay là về ăn Tết với gia đình rồi.. Mọi người mua ủng hộ cho lớp mình có tiền mua bánh chưng về thắp hương mừng Một với!!!!”

“Hàng zai đẹp làm người mẫu thế này mà mọi người không mua thì tiếc lắm!! Mau 5 ảnh thần tượng được một cái ôm từ một anh đẹp trai bất kì.. Mua 50 cái được một cái hôn nồng thắm.. Nào nào.. hãy vì một mùa xuân nóng bỏng mà mua ảnh thần tượng và đồ handmade của D2!!!!”

...

Lũ con gái ban D chúng nó.. đặc biệt là D2 của cái trường này, bình thường văn chương chả phải thuộc loại giỏi, cả ngày chỉ cúi đầu đọc ngôn tình, đam mỹ, xem phim Hàn Quốc,.. nhưng bây giờ thì có thể giờ giọng ngọt xớt đi quảng bá cửa hàng như một lũ bán hàng đa cấp lâu năm, kinh nghiệm dày dặn đầy mình. Cả lũ không từ thủ đoạn nào, kể cả dùng đàn trai to đẹp trai của lớp ra quảng bá giá rẻ cũng mang ra trưng bày.. Trong bán kính một mét.. à không, thậm chí là năm mét cũng bị lũ con gái mặt dày này lôi kéo vào mua hàng.

Chưa gì, đến quá trưa, với khả năng không ngờ của lũ con gái, toàn bộ gian hàng cuối cùng đã bán hết sách không có lấy một cái vòng hay thậm chí là một cái bookmark nhỏ in hình thần tượng cũng chả còn. Mọi thứ đều bị quét sạch trong một vài tiếng ngăn ngùi khiến đứa nào cũng hưng phấn đến nỗi nói cười mãi với nhau mà không khép cái miệng lại được.

“Bạch Dương đại sư.. tiểu sư bá phục bá phục... Không ngờ trước khi xuất gia mà người lại làm một kẻ bán hàng đa cấp lão luyện như vậy. Hơn nữa gian hàng đều do một tay đại sư làm tiêu tan.. thật khâm phục khâm phục..” - Đồng loạt, Nhân Mã và Sư Tử chạy lên trước chắn trước Bạch Dương làm động tác bá phục bá phục khiến cho Bạch Dương nửa tức nửa buồn cười đuổi đánh, còn cả lớp đi phía sau thì cùng cười rồi hòa vào tưng tưng.

“E hèm.. nếu kẻ về đa cấp thì ta phải học tập Giải Giải thí chủ nhiều..” - Bạch Dương làm điệu bộ như đang vuốt một bộ râu thật dài - “Giải Giải thí chủ thật khiến vị đại sư như ta mờ rộng tầm mắt, lòng tự thấy hổ thẹn.. Không ngờ trên đời có người lại có thể nói thể nào mà khiến khách mơ mơ hồ hồ trả giá 15 nghìn một cái vòng, rồi khi mua 5 cái vòng lại trả 80 nghìn..”

“Đứng đứng!! Khô thân con bé.. Cảm giác như cừu con rơi vào tay con sói hiền ác..” - Nhân Mã chẹp chẹp lưỡi lắc đầu ra chiều ngán ngẫm - “Nhớ lại khuôn mặt rạn rờ của em ấy khi mua mà tưởng mình mua được giá ưu đãi.. Thật đáng thương..”

[Ai rảnh thì bấm máy tính hoặc tính nhẩm xemtv]

Đoạn, cả lũ nghe xong liền không nhìn được cười lớn. Dù trong lòng tụi nó thấy có chút tội nghiệp cho em nó, lại có chút áy náy nhưng lần này phải thi đua với mấy lớp kia nên tụi nó đành phải giờ chút thủ đoạn và quên đi cái gọi là “lương tâm” hay “đạo đức nghề nghiệp” trong ngày hôm nay.. Cả lũ tự nhủ là ngày mai sẽ không bán hàng cái kiểu trời đánh này nữa..

Dọn hàng xong, cả lớp đều cảm thấy đói meo nên mau chóng cất đồ vào lớp mình và khóa cửa lại rồi kéo nhau xuống canteen ăn cái gì đó lót dạ trước khi mấy tiết mục văn nghệ buổi chiều bắt đầu. Lúc đi qua cửa hàng của bọn con gái ban A mà hôm qua đã có tình và vào Thiên Bình, Nhân Mã, Bạch Dương và Sư Tử liền hất mặt nhìn lên trời đầy kiêu ngạo. Mà cũng không chỉ có mỗi ba đứa tụi nó làm động tác đó mà phải nói là gần như toàn bộ lũ con gái, đứa nào đều cũng làm một động tác thật kiêu ngạo, liếc mắt nhìn kẻ thù của mình còn đang chật vật bán hàng đây coi thường như một kẻ hàng trên nhìn xuống phía dưới, như những ông vua nhìn xuống những thần dân dưới chân mình.. Cảm giác thật quá mức hả hê!! Thảo nào mà ai cũng muốn đạp lên nhau rồi giành vị trí đứng đầu.

“Ui..”

“Cẩn thận..” - Bảo Bình mau chóng đưa tay ra đỡ lấy Sư Tử. Thật may là đã đi qua chỗ ban A kia không thì mất mặt chết. Người đâu mà hất mặt lên trời tỏ vẻ kiêu ngạo với người ta lại để người ta thấy mình hai chân xoắn vào nhau rồi ngã ụp mặt làm người khác phải giang tay đỡ.

Nhưng Sư Tử nào có quan tâm nổi tới những điều đó. Cô chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch như sắp nổ tung, trong lòng thì gào thét đến sắp điên rồi. Mẹ nó.. nào có đứa con gái nào có thể bình tĩnh nổi khi được người mình thầm thích giang tay đỡ lúc sắp ngã một cách kịp thời thế này chứ..!! Ai có thể chứ?!! - Nội tâm Sư Tử gào thét như có bão lốc cấp 16 -17, sức phá hoại kinh khủng, mạnh mẽ có thể đánh chìm cả chiếc tàu Titanic đã đi vào truyền thuyết...

Ra đến căn teen, phần nào Sur Từ đã bình tĩnh được. Cả lớp tụ tập nó kéo cả chục cái bàn cái ghế lại với nhau rồi ngồi tùm tùm lại như mờ hội nghị thế giới. Sau đó, đứa thì gọi mỹ cốc, đứa thì gọi bánh mì, rồi cả nước này nước nọ,... và cùng nhau mở tiệc linh đình, cười nói hóm hờ như đang ăn sơn hào hải vị. Đồng thời, đứa nào cũng nhồm nhoàm ăn, xì xụp ăn nhưng vẫn oang oang rôm rả bàn luận hết chuyện này đến chuyện khác làm mấy người đi quanh đó đều không nhìn được quanh đầu nhìn cả tụ diện diện chúng nó mỗi khi cả lũ phá ra cười phớ lớ với nhau như một lũ thần kinh gặp một lũ trốn trại, tư tưởng lớn gặp nhau và đồng cảm.

Kết cục.. nửa ngày ăn chơi đã hết.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cao trào

Đến hơn ba giờ chiều, các hàng quán do học sinh bày biện khắp sân trường suốt từ sáng đã bắt đầu thưa và thu dọn dần. Một phần là hàng mang đi bán đã hết phần nửa, cũng chả còn ai có hứng thú mua sắm nữa và còn vì lúc này mọi sự tập trung đều dồn vào các tiết mục văn nghệ được các lớp trau chuốt cẩn thận. Cả sân trường đông nghẹt người chen chúc nhau hòa mình vào những điệu nhạc, cùng nhau la hét, cùng nhau nhảy múa tạo nên một bầu không khí sôi nổi và hưng phấn khiến cả những người bình thường trầm lặng nhất cũng bất giác mà lăm nhăm theo bài hát, hoặc cũng đừng đưa nhún nhảy vài cái cùng lũ bạn.

Nhưng đây chỉ là cái điên cuồng và náo nhiệt bên ngoài sân trường. Trái ngược với đó, ở phía sau sân khấu, trong cánh gà lại là cả một sự căng thẳng và lo lắng của mọi người. Trên hành lang nhỏ hẹp phía sau là tậnt mấychục người chen chúc, liên tục đi qua đi lại tìm nhóm mình, tìm lớp mình,.. Không khí vì thế càng như thêm nóng nực, thêm tất bật và làm người ta cũng càng thêm lo lắng và hưng phấn khi nghĩ đến việc bản thân bọn họ sẽ ra phía trước kia biểu diễn trong mấy phút nữa.

“Tụi mày bình tĩnh cái coi!!” - Bạch Dương đang cố gắng trang điểm cho Xứ Nữ để khiến cậu thành một cô công chúa thực là rực rỡ trên sân khấu nhưng vì lũ kia cứ kêu la căng thẳng làm tay cô cũng run run theo nên mãi mà vẫn chưa kẻ xong một bên đuôi mắt - “Con ngựa điên kia nữa!!!! Bộ đồ của mày đã đủ công kênh lắm rồi. Đi đi lại lại như thế vương lăm có biết không!??? Yên đi!!”

Bạch Dương vừa dứt lời thì cả Cự Giải, Kim Ngưu và mấy người khác đang trang điểm, make-up cho tụi diễn viên cũng bực không chịu nổi mà tiếp lời rồi chửi bới loạn xạ con Nhân Mã đang sốt ruột rồi đi lại quanh phòng với bộ đồ điên. Thật may là lớp nó có dùng chút quý kẻ nên chiếm được vị trí biểu diễn cuối cùng trong danh sách nên mới có nhiều thời gian chuẩn bị như thế, nếu không, lúc lên biểu diễn sẽ chà ra thể thống nào hết.. có khi còn làm hỏng kế hoạch.

“Mày cũng đừng lo quá, cứ biểu diễn như lúc tập là được. Coi cả lũ dưới sân khấu là một đàn 101 chú chó đốm là ok.” - Bạch Dương vỗ vai an ủi Xứ Nữ khi chẳng may liếc qua thấy cậu đang vô cùng căng thẳng, hai bàn tay đặt trên đầu gối cứ nắm lại rồi mở ra. Cô cố gắng nhớ đến mấy bộ phim hoạt hình vui vui gần đây xem rồi kể cho Xứ Nữ nghe để cậu bình tâm lại, còn mình thì vừa nói vừa tiếp tục tô tô vẽ vẽ thêm tạo nữa trên mặt cậu.

Được một lúc Bạch Dương dừng tay, cô khẽ nâng cằm Xứ Nữ lên rồi còn đưa mặt mình tiến lại gần quan sát thật kĩ càng khuôn mặt được chính tay cô trang điểm mà thăm cảm thán trong lòng: Không hổ là mỹ thụ.. mặt còn xinh hơn cả mình.. da lại trắng và mềm như nước nữa chứ.... Cứ thế, Bạch Dương vừa nghỉ ngơi vừa bất giác đưa tay lên má Xứ Nữ cọ cọ hết lần này đến lần khác không biết chán. Cho đến khi, cô còn đang chìm đắm trong sự thích thú của đôi má mềm mềm kia thì bất chợt nhìn thấy một đôi mắt chiếu thẳng vào mặt mình, mang trong đó là một bề khó chịu sắp tuôn trào.

“Ahihi.. nhìn gì mà nhìn. Chưa thấy người nào vừa xinh đẹp, vừa tài giỏi lại nghiêm sờ má bao giờ à?” - Bạch Dương thực sự không có một dây thần kinh xấu hổ nào còn sót lại. Cô thần nhiên lạnh lùng nói một câu rồi phẩy tay với Xứ Nữ - “Ra chỗ khác. Người tiếp theo lại đây, Sur Từ.”Xứ Nữ như không cam lòng. Lúc bị đuổi đi, cậu vẫn nhìn về Bạch Dương một cách ai oán khiến người ta tưởng cậu bị mấy câu Bạch Dương treu đùa nên hóa ngu rồi. Ai biết được là, trong một giây Bạch Dương dí sát về mặt Xứ Nữ, khiến chóp mũi hai người chạm nhẹ vào nhau, nhịp tim của cậu đã trật một nhịp. Xứ Nữ rất vô cùng bối của bối rồi.

Cùng lúc đó, những người khác cũng có một đoạn thời gian trang điểm không mấy suôn sẻ cho lắm. Đặc biệt là kể đến cặp Cự Giải - Thiên Yết. Mọi người cũng không rõ sâu xa ra sao nhưng bên tai cứ văng vẳng tiếng hai đứa ồn ào đến nhức cả óc. Tất cả càng thêm thía thêm một điều là hai đứa này một ngày không cãi nhau không được, ít ra là đỡ hơn Mã Kết, cặp này có Giải là người thống trị nên nhiều lúc muốn bật lại nhưng Thiên Yết đều đánh phải nhần nhục, cắn răng chịu đựng uỵ khuất. Còn đối với Mã Kết thì hai bên bắt phân thắng bại, không ai nhường ai, hoàn toàn nghe theo cái slogan “Anh cần tôi một miếng, tôi trả anh hai miếng“. Nhìn chung, chiến tranh nội bộ vô cùng khắc nghiệt, khó có thể được nổi một ngày hòa bình..

“Mày phải làm tao thật đẹp trai vào.. Thật đẹp vào!! Tuyệt đối phải đẹp trai hơn Song Ngư.” - Thiên Yết nhắm mắt lại để cho Cự Giải trang điểm cho mình nhưng miệng vẫn không ngừng nói. Trong suy nghĩ của cậu như chỉ còn mỗi cái mong muốn to lớn là đẹp trai hơn Song Ngư mà thôi..

“Bóp..” - Cự Giải không nề nang gì mà cho Thiên Yết ấn một cái và, đồng thời cũng khiến cho một lớp phấn trắng dày cộp trước đó cô đánh lên bị dính đầy vào lòng bàn tay. Tỉnh đến cái này là cái tát thứ năm rồi, cũng đều là do cái ước mơ ngu xuẩn Thiên Yết liên tục lăm bằm trong miệng - “Mẹ mày. Cầm mồm lại. Nói bao nhiêu lần rồi.. Mày vai bà tiên, có hack thể nào cũng không thể đẹp trai hơn Song Ngư sấm vai hoàng tử đâu!!”

“Kệ. Mặt đàn ông nhưng mặc váy, cầm đũa phép cũng được. Miễn sao là phải đẹp trai hơn Song Ngư cho tao!!” - Thiên Yết đã quá quen với cái tát của Cự Giải, cậu không để ý gì mấy mà vẫn tiếp tục mở miệng ỉ ới thỏa thuận. Nhưng dù cậu dùng hết lời lẽ bay bướm, thì cao sao thì Cự Giải vẫn mặt lạnh từ chối rồi lại tiếp tục chăm chú vào việc trang điểm. Rất lâu sau, Thiên Yết dần thấy hết hi vọng, cậu đoán chắc rằng đêm nay mình lại chẳng thể tỏa sáng được rồi, lẽ nào cậu lại chuyển sang tranh ngôi xinh đẹp với vai nữ chính - Xứ Nữ?!! Đang đắn đó, đột nhiên cậu nghe thấy tiếng Cự Giải nói thầm bên cạnh, bởi đang nhắm mắt nên âm thanh càng rõ ràng:

“Việc gì phải so sánh với người khác. Nếu Thiên Bình có thích thằng Ngư thật đi chẳng nữa thì mày có đẹp trai hơn nó cũng vô ích..”

Một câu đó, Thiên Yết hiểu. Cậu lại làm sai một chuyện nữa rồi, lại làm một chuyện vô ích.. Vậy thì trong đêm nay, mọi sự tập trung của cậu lúc này chỉ có đặt lên buổi biểu diễn sắp tới, vì lớp, vì nỗ lực của mọi người và vì cả bản thân cậu - sẽ không bị Bạch Dương la hét tập sai chỗ này chỗ nọ hay bị Cự Giải quát tháo bởi do Bạch Dương mách tậ tập ngu. Chỉ cần cậu cố gắng qua hết đêm nay..

Một lúc sau, toàn người đều đang hóa trang và chuẩn bị mọi thứ cho buổi biểu diễn một cách ổn thỏa. Những thành viên khác của 11D2 cũng không hiểu từ đâu mà chui ra rất nhiều, đứng chật kín cái phòng học nhỏ mà mọi người lấy làm phòng hóa trang, đồng thời còn khiến cho những người lớp khác phải lui hết ra hành lang để đứng.”Còn ba tiết mục nữa là đến bọn mình. Chắc là tầm nửa tiếng đó.” - Thiên Bình thông báo. Vừa nãy có và một vài người khác là không có mặt ở trong phòng.

“Ừm..” - Cự Giải gạt đầu như muốn nói là mình đã hiểu. Cô đưa tay chỉnh chỉnh lại một ít tóc giả lòa xòa trước mặt Thiên Yết sao cho thật đẹp rồi chuyển tầm mắt sang mọi người

trong lớp, trong vài ba giây là liếc qua cửa để xem có người lớp khác nghe thấy không. Xong, Cự Giải hạ thấp giọng xuống, vừa đủ để mọi người nghe thấy - “Kế hoạch đã nói trước rồi. Ngay khi đêm diễn hạ màn, tất cả phải thật nhanh chóng trang bị vũ khí. Thiên Bình và Kim Ngưu cùng một nửa lớp sẽ lo bắn phía trên đầu, thả bóng nước từ tầng hai và tầng ba xuống. Diễn viên và một nhóm còn lại thì nghe theo lệnh tao hoặc Bạch Dương, tấn công đám dưới sân trường. Tất cả đều phải hợp tác trôi chảy. Rõ chưa?”

“Rõ!!” - Tất cả mọi người đồng thanh nói lớn để thể hiện sự quyết tâm và đồng lòng của mình. Âm thanh vang dội đó khiến những người bên ngoài phải giật mình, khiến cả căn phòng như rung lên theo giọng nói của bọn nó.

Cuối cùng, giờ phút mà cả lớp D2 đã trông chờ suốt gần một tháng quá đã đến. Lúc này, lớp 11D2 chúng nó sẽ thay thế tất cả và tỏa sáng.

Khi tiếng MC vang lên thông báo tiết mục tiếp theo cũng là của lớp 11D2 và cũng là tiết mục cuối cùng của đêm nay, một tràng pháo tay cùng những tiếng reo hò ầm ĩ đồng loạt vang lên giữa một biển người rộng lớn trong sân trường. Cuộc thi đêm nay tất nhiên là cũng được nhà trường trao thưởng nhưng lại phải đợi đến khi hết kì nghỉ lễ vì cách tính điểm dựa trên số lượt bình chọn hiện trên trang page của trường ở trên facebook.

Trời đã hơi nhá nhem tối, ánh mặt trời không còn nên những ánh đèn trên sân khấu vì vậy càng chiếu sáng một cách rực rỡ và chói mắt. Khúc nhạc dạo đầu yên ả cùng với lời kể chuyện nhẹ nhàng, cuốn hút của Cự Giải trong cánh gà thực sự đã khiến cho cả hội trường bị lôi kéo vào một thế giới cổ tích đang diễn ra trên sân khấu. Khung cảnh thần tiên, lãng mạn được chuẩn bị kĩ càng và hoàn mỹ, rất phù hợp với cái tên của vở kịch - “Chuyện tình Thiên Nga”.

“Ngày xưa ngày xưa, trong một khu rừng phép thuật, có rất nhiều loài thiên nga đang sinh sống. Ở đây, có hai đất nước chung sống vô cùng hòa thuận, loài thiên nga trị vì chính là Thiên Nga đen và Thiên Nga trắng.” - Đoạn, Xứ Nữ bước ra giữa sân khấu với bộ váy trắng muốt với nhiều lớp ren xếp chồng lên nhau khiến đuôi váy bông bênh khó tả. Phía sau lưng còn được đính thêm một lớp voan mỏng tinh tế như đôi cánh trắng cùng chiếc vương miện tinh xảo, đáng yêu trên đỉnh đầu.

“Hai vương quốc thân thiết đến nỗi còn định sẵn hôn ước cho hai đứa con của hai bên..”

Và rồi, theo lời kể, Ma Kết bước ra. Trên người cậu mặc một bộ quần áo quý tộc màu đen với những điểm nhấn màu vàng, trắng nhìn vừa đẹp mắt mà cũng thật sang trọng, lộ rõ vẻ uy quyền của một hoàng tử. Ma Kết tiến lại nắm lấy bàn tay đang đeo găng tay trắng muốt của Xứ Nữ thật lịch thiệp. Sau đó, hai người hòa vào tiếng nhạc, cùng nhau nhảy một điệu thật nhẹ nhàng, tình cảm như đang kể cho mọi người nghe chuyện tình thời thơ ấu đẹp đẽ của công chúa, hoàng tử. Đến đây, không ít bạn nữ trong hội trường phải rú lên kinh ngạc khi họ chẳng may ngồi lướt mạng và nhìn thấy tấm ảnh mới nhất trên fanpage “Tập đoàn hũ nữ trường X” với cái tiêu đề đầy bắt mắt: “Cặp đôi đẹp nhất năm, Xứ ♥ Kết. Chúc các bạn bách niên giai lão, sống đến bạc đầu.” “Con mẹ nó.. Là trai à!?!?” - Tiếng cảm thán của không ít bạn nam trong trường khi nghe được thực hư trong tiếng xì xào rôm rả của hội chị em phụ nữ và Tập đoàn hũ.

Cùng lúc đấy, Ngọc Liên và Bạch Dương, Sư Tử chụm đầu vào nhau và nhìn chiếc điện thoại ở giữa ba người mà cười mờ ám. Thật không ngờ chỉ mới có vài ba phút đăng ảnh mà số lượt like và bình chọn của cặp đôi này đã tăng đến chóng mặt.

“Xứ Nữ yêu dấu của lòng ta. Hãy đợi cho đến khi vua cha hai bên đồng ý, ta chắc chắn sẽ đem lại cho nàng một hôn lễ thật lớn và đẹp nhất trên thế gian này...” - Ma Kết cố gắng kiềm chế mà nói những lời thoại buồn nôn, sồn tóc gáy mà Bạch Dương viết ra. Thật khổ nạn là đây chính là câu thoại đầu tiên của cậu trong vở kịch.

Xứ Nữ cũng phải hết sức dằn lòng nhẫn nhịn, gương mặt cố gắng thể hiện một sự rạn rở, hạnh phúc như những gì kịch bản đòi hỏi. Nhưng thực sự, dù đã diễn đi diễn lại nhưng Xứ Nữ vẫn cảm thấy thật ớn khi phải đóng cảnh yêu đương suốt suốt với một sinh vật cũng mang giống đực như mình!!!

“Em cũng vậy. Thiếp yêu chàng. Kết.” - Đoạn, Xứ Nữ nhào vòng ôm ấm áp của Ma Kết. Cậu tức tối, không nhìn được véo một cái vào bả vai của Ma Kết một cái khi biết chắc sẽ chẳng ai nhìn thấy rồi vội vàng rời khỏi vòng ôm đó. Ma Kết đau muốn khóc nhưng cũng không dám rên rỉ một tiếng nào, đành dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào Xứ Nữ.

“Ánh mắt đó đâm đuổi đã man.. Mấy anh này đóng đạt quá.” - Trích lời bình luận của một em lớp 10 đáng yêu khi đang bàn luận cùng bạn bè lúc xem kịch.

Phân cảnh tình yêu thắm thiết ngọt ngào bỗng chốc kết thúc. Tiếng nhạc nền dịu dàng, thư thái ngay lập tức chuyển sang dồn dập hơn, mạnh mẽ hơn. Ánh đèn cũng dần dần chuyển sang ánh xanh có phần tím tối và lạnh lẽo.

“Đoàng!!!” - Tiếng sấm chớp được Cự Giải tìm được cho lồng vào đoạn kịch.

Và rồi, trong bóng tối, Thiên Yết xuất hiện với vai là một bà tiên hắc ám, một kẻ lúc tốt lúc xấu một cách thất thường tùy theo tâm trạng, là người đã trong nỗi tức giận đã gieo rắc sự nghi ngờ, thù hận vào lòng của người dân hai bên vương quốc.

“Phụ vương... Người không được chết!! Người không thể chết như vậy được.... Phụ vương!!!!...”

Ánh đèn trắng đột nhiên chiếu sáng hai bên tầm tối của sân khấu, làm hiện lên tình cảnh của hai vương quốc. Một bên là công chúa Xứ Nữ đang khóc lóc trước cha mình khi người ra đi quá đột ngột, bên cạnh còn có mẫu hậu Song Tử hết lời khuyên ngăn con gái mình. Một bên kia, là hoàng tử Ma Kết đứng chết lặng cùng mẫu hậu Bảo Bình của mình khi được biết là nhà vua qua đời. Sự ra đi đột ngột của hai đức vua khiến câu chuyện rẽ sang hướng bi kịch. Nhưng đây là do phép thuật của Thiên Yết thần tiên bà bà, người vẫn đứng lặng ở giữa chứng kiến trắng bi kịch rồi cười nhếch mép thỏa mãn. Chỉ đơn giản là bất mãn với cuộc sống của hiện tại đang quá hạnh phúc, yên ả đến nỗi nhàm chán, bà tiên hóa thành hắc ám và tuyền cái án tử đột ngột, rồi đem linh hồn của hai vị vua kia đi đến một nơi xa thật xa thật xa..

“Con mẹ hoàng hậu trắng đáng chết!! Chính mày đã dụ dỗ chồng tao và hại chết ông ấy!!” - Tiếng nhạc chuyển sang dồn dập dần và chỉ còn Bảo Bình cùng Song Tử đang hằm hè tiến lại nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương - “Con đàn bà đáng ghét. Có chồng con đang hoàng mà quyền rũ người của tao!! Tao giếtttt!!!~” “Mày mới là cái loại tiểu tam đáng khinh bỉ!!! Chỉ là hoàng hậu của nước trắng mà dám lén phét hại chồng tao!! Tiệt nhân!!” - Song Tử không phải dạng vừa. Cậu mặc bộ váy xù xuề xòa dài đến gót nhưng bước chân vẫn rất nhanh, linh hoạt. Cậu nhanh chóng chặn lấy đôi tay đang định bóp cổ mình và giáng một cái tát về phía người đối diện. Lúc diễn tập Song Tử tính toán rất chính xác nên cái tát chỉ như lướt qua mặt Bảo Bình. Nhưng lần này, do hồi hộp khi diễn trước đông đảo mọi người, cậu đã sai lệch rồi cứ thế, cái tát đập cánh một cách trọn vẹn trên mặt Bảo Bình, hại cho một lớp phấn dày liền bong tróc..

“Chát.” - Âm thanh khô khốc khiến Bảo Bình điếng người, một bên má thì đau rát.

“Fuck.. Thằng này lợi dụng thời cơ để trả thù mình đây mà. Con bà nó chứ..!!!” - Bảo Bình nghĩ thầm rồi cậu hít một hơi, tiếp tục tập trung vào lời thoại - “Con tiện nhân như mày thì chửi được ai!! Lại còn đánh tao!! Bồn cung sẽ không tha thứ cho mày!!!”

Âm cuối câu như đang rít lên, hai bên xông vào vừa đánh đấm vừa chửi bới náo loạn rồi được một hồi lại chuyển sang khóc bù lu bù loa lên như nghĩ đến việc bị cướp chồng. Bảo Bình không nhìn được mà tung cú đấm thật sự làm má Song Tử đau như chiếc răng bên trong bị gãy đến nơi.. Đánh qua đánh lại trong những tiếng chửi bới. Thực sự, hai thằng đã đóng quá đạt vai hai con mẹ đánh giết nhau vì ghen.

“Mẫu hậu, người làm sao vậy..” - Xứ Nữ cố gắng đè nén giọng mình để có thể nghe sao cho giọng thật nhẹ nhàng. Ban nãy cậu vào trong cánh gà trú tạm thì liếc qua được mấy cô

bạn cầm điện thoại và bình luận về ảnh chụp lên vừa rồi trên sân khấu. Mẹ nó.. lúc đó cậu thật muốn xách váy lên đi tỉnh sở với con nhỏ Ngọc Liên!!

“Con gái yêu.” - Song Từ nằm giữa sân khấu, run run đưa tay lên mặt Xứ Nữ vuốt ve. Fuckk.. Da thằng họ Xứ này còn mịn hơn của cậu. Lại còn được nhìn bộ mặt đen đi mỗi lần cậu mở ba tiếng “Con gái yêu” là cậu thấy thật sự vô cùng thỏa mãn - “Con gái yêu. Con gái yêu... Con gái yêu của ta.. Con gái yêu của mẹ... Con gái yêu của..”

“Con mẹ nó. Mẫu hậu cảm mến đi!!!” - Xứ Nữ tức quá liền không tự chủ được mà chửi ầm lên khiến cả hội trường ôm nhau cười ngặt nghẽo. Ai đời lại có công chúa nào nói với hoàng hậu như vậy..

“Huhu.. con gái ta không thương ta.. Sao từ khi cha con die con chẳng còn thương ta nữa vậy, baby?!” - Uppss... Song Từ lại tiện mồm bịa ra một lời thoại nửa Anh nửa Việt rồi.

“Im mồm và diễn đúng thoại đi. Chẳng lẽ mày muốn bị thịt à..???” - Xứ Nữ hạ giọng thì thầm chỉ cho Song Từ nghe. Cậu cảm thấy rất lạnh sống lưng như đang có ai nhìn về phía họ muốn ăn tươi nuốt sống. Khó là cảm giác này y như bị Bạch Dương soi mói mỗi khi tập kịch. Và Song Từ sau một hồi bình tĩnh lại, cậu cũng nhận ra điều khác thường đó, cậu khẽ đảo mắt và ngay lập tức bắt được đáng người Bạch Dương đang dựa vào tường, đôi mắt nhìn qua đây chăm chú.

Vậy nên là tiếp đó, hai người lại chuyển sang thái độ nghiêm túc và diễn nốt theo đúng kịch bản.

Ngay sau đó, phân cảnh bị chuyển sang đoạn Nhân Mã, trên đầu cô trùm một tấm vải trắng đen đan xen của một chú ngựa vằn, phía sau là Ma Kết đang giả vờ như nắm vào dây cương. Cả hai cứ đóng vậy và chạy khắp sân khấu tận ba vòng như hai con điên làm cả hội trường không nhìn được cười ha ha. Dù đã chuyển sang bi kịch nhưng vở kịch này của lớp nó vẫn thật hài hước. “Con ngựa yêu dấu của ta. Phải chăng ta với nàng đã định sẵn là không đến được với nhau? Phải chăng để trừng phạt cái dung mạo như hoa của ta nên ông trời phán chúng ta chỉ có ở giữa là trắc trở..?!” - Đoạn, Ma Kết tự độc thoại với bản thân. Nhân Mã đóng vai con ngựa nên không có bất kì một lời thoại nào trừ mấy tiếng hí.

“Mày biết không.. Tao thực sự rất nhớ Xứ Nữ... nhớ khuôn mặt, nhớ nụ cười và cả nhớ giọng nói trong trẻo của nàng ấy.” - Ma Kết thờ dài, cậu cố gắng lờ hết những ánh mắt ở phía dưới kia nhưng sao mà vẫn thấy cực kì ầy ầy vì bị người khác nhìn chăm chăm khi cậu nói ra mấy lời thoại kiểu này - “Không biết nàng ấy có khỏe không? Trời lạnh này có nhớ mặc áo ấm không? Có chơi điện thoại đến khuya không? Có uống nhiều trà sữa không? Có ăn ít rau nhiều thịt rồi ăn hết sạch đĩa sườn xào chua ngọt mà chẳng để ý ai..???”

“Ta nhớ nàng đến cồn cào. Chỉ muốn chạy đến nhìn nàng một cái, được nghe giọng nói dịu dàng, được chạm vào đôi tay và còn được ôm lấy nàng ngay lúc này.. Không biết... Không biết...Không biết, Xứ Nữ có nhớ ta như ta đang nhớ nàng không nữa.. Mãi nhỉ?” - Rồi Nhân Mã đưa cho Ma Kết một đạo cụ diễn, một bông cúc trắng - “Có phải người muốn ta đếm số cánh hoa cúc này đúng không?!.... Xem nàng có nhớ ta như ta đối với nàng.. Ngựa của ta thật ngoan..”

Nhân Mã ở trong tấm vải nghiêng răng ken két. Cô nhìn thấy Ma Kết độc thoại đến môi miệng mà vẫn không chịu dừng, cậu ta còn thần nhiên nhân lúc xoa đầu ngựa rồi ấn đầu cô xuống nữa.. Khôn kiếp!! Cô chỉ muốn gào lên: “Bà đây không phải là muốn nhà người đếm số cánh hoa cúc!!! Mà là muốn.....” - Nhưng Nhân Mã chưa kịp nghĩ xong thì thẳng ranh ngồi cạnh cô đây đang bắt đầu diễn:

“Nhớ.. Không nhớ.....”

“Nhớ!?” - Ma Kết dừng lại rất lâu rồi cuối cùng là cao giọng lên.

Fuck!!! - Nhân Mã chửi thầm trong lòng.. Sao trên đời có kịch bản cầu huyết và một thằng diễn viên cầu huyết thế này. Rõ ràng Bạch Dương đã ghi rõ là đếm tận vài lần rồi mới kết luận là nhớ. Ấy vậy mà Ma Kết lại dám chia bông hoa cúc mười mấy cánh kia thành ba phần rồi nhỏ toẹt đi trong vòng ba nốt nhạc! Trờ trên..!!!!

“Hahahaha!! Nàng rõ ràng cũng rất nhớ ta!! Rõ ràng cũng rất nhớ ta!!~~~~” - Rồi Ma Kết cười Nhân Mã rồi khỏi hiện trường.

Và rồi cả sân khấu lại một lần nữa chìm vào bóng đen nhưng lần này, dường như thời gian đèn tắt lâu hơn hẳn những lần trước. Nhưng bù lại, mọi người đang quá mải cười nên chả mấy ai để ý đến chút chi tiết nhỏ này. Dường như, bất kì ai cũng đều cười đến quên tất cả ruột, có người còn phải ngồi sụp xuống đất vì không thể chống đỡ nổi để đứng vững trên mặt đất.

“Nhưng, bi kịch tình yêu của Kết Xứ chưa dừng lại ở cái chết của hai đức vua mà còn nảy sinh ở một cảnh vệ bên cạnh công chúa - Song Ngư. Cậu thầm yêu công chúa nhiều năm nay, cứ mãi đơn phương cô trong vô vọng. Mỗi ngày, vì nhìn thấy hình ảnh công chúa tiêu tụy và cứ mãi nhớ về hoàng tử Thiên Nga đen, Song Ngư đã không chịu nổi và bỏ sâu vào rừng, tìm đến gốc cây thần để tìm lời khuyên...” - Cùng với lời kể của Cụ Giải, một ánh đèn duy nhất còn sáng trên sân khấu cứ chiếu mãi vào bóng hình lẻ loi mang sắc trắng tẻ nhạt của Song Ngư lúc bấy giờ.

“Hỡi cây thần..” - Song Ngư cất tiếng gọi.

“Khửra khẩu khửra lưạ.. Ta nghe..” - Sư Từ vui vẻ đáp. Cô đóng vai một cây cổ thụ có phép thuật ở hun hút trong rừng cả trăm năm. Đến nay bỗng có một anh đẹp trai xuất hiện xin lời khuyên. Miệng thì còn phải luôn nói cái câu thần chú dị hợm mà Bạch Dương nghĩ ra kia..

“Con rất yêu công chúa...”

“Khửra khẩu khửra lưạ..”

“Nhưng nàng không yêu con..”

“Khửra khẩu khửra lưạ..”

“Cây thần, người hãy cho con lời khuyên... Chính xác còn phải làm thế nào.. làm thế nào...??” - Song Ngư mặc bộ giáp màu trắng của đất nước Thiên Nga trắng, mái tóc thì được vuốt sấp và dựng ngược lên, nhìn vô cùng tuấn tú đẹp trai, lại hơi hơi kiêu hãnh hoa phong nhã, tri thức rạng ngời. Cậu cúi đầu, ôm lấy gốc chân cây thần, bày ra một dạng vô cùng đau khổ tuyệt vọng.

“...” - Sư Từ thò đầu qua tấm bia được tô vẽ khéo léo thành hình cái cây, cô im lặng, cúi đầu chăm chăm nhìn Song Ngư đang dần vật mình, miệng cậu mãi không ngừng hỏi bản thân nên làm gì. Cả hội trường chăm chú, yên lặng xem vở kịch. Đây là sự kiện mở đầu c hị o xuất hiện của nam phụ, là một chi tiết vô cùng quan trọng.

“... Khửra khẩu... khửra lưạ.” - Tiếng cây thần bắt ngờ vang lên làm cả hội trường bật cười cùng cái biểu cảm khó đỡ của nam phụ. Ai cũng không hiểu được cây thần đang nói cái gì nhưng vẫn thấy nó bựa bựa hài hài sao sao..

“Đệt bà cây thần!!!!” - Hiệp sĩ Ngư tức giận, vung kiếm lên định chém phanh thân cây thần để cho thôi ngay cái kiểu câu thần chú trêu người kia.

“Khửra khẩu khửra lưạ.. Tên kia dùng tay!!!!”

“Đến chết mà không thôi câu thần chú ngu xuẩn!!!” - Song Ngư còn định rống lên nữa, thanh kiếm giả cũng vung về phía trước nhưng rồi, câu tiếp của cây thần với tốc độ nói kinh

hoàng làm cậu dừng lại.

“Mày nói gì há cây thần?! Nói lại!” - Song Tử kẻ kiếm đến sát cầm Sư Tử đe dọa - “Bỏ ngay chỗ &Khử khẩu khử lư&, vào vấn đề chính.”

“Khử... “ - Sư Tử nuốt khan - “Ta không phải cây cầu duyên, không giải đáp tâm tình tuổi mới lớn. Phiền người chim cút..”

“Mẹ nó. Sao mi không bảo cứ từ đầu, hại bốn đại gia khóc than số phận từ nãy đến giờ.. “

“Luôn luôn lắng nghe nhưng lâu lâu mới hiểu.. “ - Sư Tử giả vờ thờ dài thườn thượt - “Đến khi người nói xong ta mới hiểu người nói đến tình yêu. “

Đột ngột... Rõ ràng vừa mờ mịt Song Ngư đã mờ đầu là “Con rất yêu công chúa..” - Vậy mà chưa phải là chuyện tình yêu?!! Chữ &yêu& to thế kia rồi mà..

“Nhưng, có một vị thần tiên có thể giúp người.” - Cây thần lại tiếp tục nói, chưa kịp để người bên cạnh phản nộ - “Bà tiên hắc ám, Thiên Yết..”

Đến đó, đèn sân khấu lại lần nữa tối sầm lại, chỉ còn rõ hình ảnh trắng muốt của Song Ngư. Cậu tỏ ra rất bơ vơ, lạc lõng, đi quanh quất khắp sân khấu, ánh mắt đảo liên hồi như tìm kiếm một điều gì đó quan trọng.

“Cậu tìm mãi.. tìm mãi. Cậu quyết phải tìm cho được bà tiên đó, bởi lẽ, bà chính là hi vọng cuối cùng của cậu trước khi công chúa và hoàng tử kia quyết định đưa nhau đi trốn, không màng danh lợi, cũng không lo chuyện ân oán oán giữa hai đất nước... “

Tiếng kể chuyện của Cự Giải cứ thế nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt lịm cùng ánh đèn trên sân khấu..

[“Khử khẩu khử lư” nghĩa là Coca Cola theo tiếng Trungvv]

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Gay cấn

Hành lang tầng hai lúc còn đang diễn văn nghệ hầu như chả có bóng dáng ai cả. Một nửa lớp 11D2 chúng nó đã lên được lên đây từ khi mới bắt đầu vở kịch, một nhóm thì đứng ở dãy nhà Đông, một nhóm lại đi sang bên Tây. Như vậy, để khi có hiệu lệnh tấn công, mọi người sẽ cùng bắn súng và ném bóng nước từ trên này xuống để làm cho lũ bên dưới trở tay không kịp. Kết cục là cả một lũ dưới kia liền nhận một cái kết thật thảm bại.

“Làm gì mà ngẩn ngơ nảy gờ vậy?” - Kim Ngưu từ phía sau đi đến, cô khẽ gọi Thiên Bình.

Kể từ khi được Cự Giải phân cho cùng vào nhóm chuẩn bị cùng với Thiên Bình, mấy rắc rối hiểu nhầm của Kim Ngưu và Thiên Bình cũng phần nào đã gỡ bỏ được hết. Giữa hai người có thể coi là một tình bạn khá là trong sáng. Và đến khi Kim Ngưu chuyển sang đứng ngay sau lưng Thiên Bình, cô phát hiện rằng, hóa ra, tầm mắt của Thiên Bình đang mãi ngẩn ngơ và đặt vào nhân vật nam phụ kia.

“Kh.. Không có gì đâu...” - Thiên Bình giật mình quay lại định phân bua cho rõ ràng nhưng rồi khuôn mặt đang đỏ ửng đến tận tai của cô đã phản bội lại chính những lời sắp nói ra. Kim Ngưu lại còn bày ra một bộ mặt như đã nhìn thấu hết tất cả nên cuối cùng, Thiên Bình đành nuốt lại hết tất cả những gì mình đang định nói.

Hai người yên lặng không nói gì cả, chỉ là đơn giản cùng nhau tì hai cánh tay lên lan can và xem chăm chú vở kịch. Mãi lâu sau, khi đến cảnh cả Song Ngư đi tìm cây thần Sư Tử, Kim Ngưu lên tiếng:

“Cậu thích Song Ngư..?!”

“....” - Thiên Bình không biết nên nói gì bây giờ. Những lời Ngưu nói thực sự là nói đúng tim đen của cô, nói đúng cả những tình cảm mà cô chỉ mới phát hiện ra gần đây. Những cảm xúc nó quá mới mẻ nên với kiểu hỏi trực tiếp như này Thiên Bình không biết nên trả lời sao cho phải.

“Cậu biết là Thiên Yết đang có cảm tình với cậu không?” - Kim Ngưu hơi ngừng lại rồi lại tiếp tục nói - “Cả lớp đều nhận ra rằng cậu ta đối xử cực kì tốt và chu đáo với cậu, Bình ạ. Chỉ sau mỗi Giải.”

“Ừm” - Thiên Bình gật đầu.

Trời sinh con gái đã luôn có cảm xúc nhạy bén nên cũng chả khó khăn gì để nhận ra ai là người đang có cảm tình với mình, huống chi Thiên Yết là một người ồn ào, lúc nào cũng làm mọi việc rất chỉ là rõ ràng và nổi bật. Cũng vì biết điều đó, Thiên Bình dạo gần đây luôn có tìm cách né tránh và cách xa Thiên Yết nhiều nhất có thể. Cô ngại ngùng, và cũng sợ mọi người trong lớp sẽ trêu đùa rồi bày trò gán ghép, tung ra những tin đồn không hay. Diễn biến tâm trạng muốn né tránh này rất bình thường thôi, dường như ai được tỏ tình hoặc cảm nhận được ai đó có tình cảm với mình nhưng bản thân không có cảm xúc tương tự với người đó đều làm vậy. Họ chọn trốn. Cuối cùng thì cách làm này đa phần đều hại hai người không còn có nổi một tình bạn bình thường..

Liệu Thiên Yết và cô cũng sẽ khó khăn khi trở thành bạn bè với nhau như những gì Thiên Bình đã từng chứng kiến ở những cặp khác..?!

“Hồi bà tiên xinh đẹp..” - Song Ngư cao giọng nâng một bàn tay của Thiên Yết lên và thi thắm. Sau một hồi đi luẩn quẩn trên sân khấu, thì cuối cùng Thiên Yết cũng từ cánh gà đi ra. Song Ngư cố nhịn cười để đọc nốt lời thoại của mình nhưng khi thấy khuôn mặt xám xịt lại của Thiên Yết khi nghe cậu gọi, cậu dường như không còn đủ bình tĩnh để kìm nén tiếng cười sắp thoát ra.”Người muốn xin xỏ cái gì?” - Thiên Yết đay nghiến, khuôn mặt toát ra một vẻ lạnh lẽ mà không nên có trên mặt của một bà tiên khi người khác muốn xin điều ước. Nhưng cậu chịu quá đủ, nhìn thấy tình định mình đóng vai hiệp sĩ, hoàng tử, mặt gáp trắng đẹp trai ngồi ngò.. còn cậu, lại mặt một cái váy dài đến gót, chấm bi lòe loẹt, lại còn đội vương miện, tay cầm đũa thần và trang điểm, tô son. Từ trên xuống dưới chả có tí đàn ông gì cả..Thật quá sức bất công!!!!

“Công chúa.. con rất...”

“Được. Muốn làm công chúa chứ gì, ok luôn.” - Bà tiên Yết đưa tay lên định phẩy đũa một cái khi chưa nghe xong điều ước làm Hiệp sĩ Ngự tá hỏa nhảy lại ôm lấy chân váy của bà tiên rồi kêu gào:

“Không phải!! Không phải!!! Con yêu công chúa... Nhưng nàng yêu hoàng tử và hai người..”

“Chộ ôi.. cậu bé đáng thương.” - Bà tiên cười hắc ám, nâng cằm Hiệp sĩ lên và nẩy ra một sáng kiến có phần điên rồ - “Bây giờ, ta sẽ ban cho ngươi sức mạnh và một thân phận mới, xứng với nàng công chúa xinh đẹp ngươi yêu. Nhưng ngươi phải cố gắng hết sức theo đuổi nàng.. Nếu đã vậy còn không được thì ta cũng chịu! Là duyên số rồi.. Hãy bỏ cuộc đi thôi.”

Vừa dứt lời, Thiên Yết nâng tay phẩy cây đũa thần. Ngay lập tức, một làn khói dày đặc từ hai bên sân khấu tràn ra, ánh đèn trên sân khấu tối sầm lại và một nhóm người mặc đồ đen xông ra trùm lên người Song Ngự một mảnh vải lớn. Rồi ánh đèn lại chuyển sang biết bao nhiêu màu sắc khác nhau làm người ta chói mắt. Tựa như, một phép thuật đang thực sự được thi triển.

“Bùm!!!” - Một tiếng nổ phát ra, cả sân khấu bị bao trùm bởi sắc đỏ. Rồi dần dần, sắc đỏ nhạt dần, khói cũng dần tan và tấm vải đen trùm lên người Song Ngự tuột xuống đất. Bây giờ, nhóm người kia lại trở vào trong, trên sân khấu xuất hiện một nhân vật nam phụ hoàn toàn mới, trong một bộ quần áo màu đỏ rực rỡ bắt mắt.

“Từ nay, ngươi có một cái danh mới. Chẳng còn là một hiệp sĩ cùi bắp suốt ngày theo chân ai đó.. mà là Hoàng tử Thiên Nga đỏ.” - Đoạn, Thiên Yết bật ra một điệu cười rộn tóc gáy - “Phép thuật này làm cho bộ lông vũ trắng kia của ngươi hóa đỏ. Rồi màu đỏ rồi cũng sẽ tan dần, tượng trưng cho số thời gian ngươi có. Đến khi thời gian hết, bộ lông cũng trắng trở lại mà nhà ngươi vẫn không có được tình yêu của công chúa.. thì khi đó, lông vũ đỏ sẽ tự lại, tạo một ngọn lửa và thiêu ngươi thành tro bụi.. Đó là cái giá đắt ngươi phải trả.”

Bà tiên hắc ám Thiên Yết lùi về phía sau và biến mất đằng sau những ánh đèn. Lúc này, sân khấu tro chơi mỗi mình Song Ngự, cô đơn nhưng cũng rất mạnh mẽ và kiên cường. Cậu quyết định sẽ cố gắng đến hơi thở cuối cùng vì tình yêu của mình.

“Hoàng tử đỏ ngay lập tức phóng ngựa về lâu đài tìm công chúa. Chẳng xin hoàng hậu cho phép được trú tạm trong lâu đài và cũng xin được chăm sóc công chúa, giúp người lại vui vẻ như ngày xưa. Rồi như thế, mỗi một ngày trôi qua là một ngày số lông vũ màu đỏ trên người chàng biến mất. Công chúa đã nhiều lần thắc mắc, quan tâm hỏi chàng nhưng chàng không hề hé miệng nửa lời. Chàng không muốn nàng công chúa có tâm hồn đẹp để này đồng ý yêu mình vì câu chuyện đáng thương của chàng hay vì thương cảm, tội nghiệp hoặc bất kì tình cảm nào khác ngoài tình yêu.. Chàng thực sự muốn công chúa yêu mình, bằng tất cả trái tim nàng. Nhưng cuối cùng, công chúa Xứ Nữ vẫn quyết định bỏ trốn với Ma Kết theo điều trái tim nàng mong muốn.”

“Thằng kia!!! Đứng lại không tao bắn nát óc mày ra bây giờ!!!” - Song Ngự đuổi theo Ma Kết và Xứ Nữ rồi cậu cầm khẩu súng nước chia vào đôi nam thanh nữ tú kia, nhìn họ nắm tay nhau bằng đôi mắt oán hận.

“Song Ngự! Người không thể bắn chàng.” - Ngay lập tức, Xứ Nữ nhảy sang, giang tay che chắn cho Ma Kết, không màng sự an toàn của mình - “Không phải người rất muốn nhìn thấy em hạnh phúc sao.. hãy chúc phúc và cho bọn em bỏ trốn.”

“Không được!!!.. Làm sao tôi có thể nhìn em bỏ đi cùng một thằng con trai khác được chứ?!” - Song Ngự gào lên. Cậu cố gắng đóng thật chặt nhưng nhìn kiểu gì vẫn không ổn lắm. Dù Xứ Nữ ăn vận xinh gái và sặc xi bao nhiêu thì vẫn là một thằng đàn ông.. Ba thằng đàn ông cùng diễn một vở kịch tay ba?! Đùa.. Chắc các giáo viên xem cũng phải phát điên vì độ bựa lầy này mất!!

“Tao là hôn phu của nàng!! Sao có thể coi là thằng con trai khác được?!” - Ma Kết từ đằng sau hét lớn - “Có khác thì chính là mày, who are you????”

“Im miệng!! Tao cho mày một viên đạn thùng hòng bây giờ!!” - Song Ngự làm ra vẻ tức giận, bực mình và khó chịu. Xong, cậu quay sang nhìn chằm chằm Xứ Nữ - “Bây giờ lông vũ của tôi đã sắp mất sắc đỏ. Tôi chả còn gì nữa rồi. Vậy nên.. Chọn đi, tôi hay hẳn. Nếu không chọn, tôi sẽ khiến cho cả ba chúng ta chết ở khu rừng này. Tao nên một bi kịch tình yêu thật hoành tráng.. Hahahaaha!!”

“Nàng công chúa đắn đo chọn lựa. Rồi cuối cùng, để bảo vệ người mình yêu, nàng quyết định sẽ tiến bước đến bên cạnh chàng hoàng tử màu đỏ - cái người đã luôn ở bên cạnh nàng trong suốt những ngày qua.” - Lời kể chuyện chậm rãi cũng là cảnh Xứ Nữ đang thực sự buông bỏ cánh tay đã luôn nắm chặt với Ma Kết và tiến lại chỗ Song Ngự đang đứng.

“Ta sẽ không để ngươi cướp cô ấy đi đâu, đồ hai phai đồ trắng!!!” - Ma Kết hùng hổ kéo giật Xứ Nữ về phía mình và ôm chặt lấy nàng công chúa của mình ở trong lòng. Ngoài ra, cậu còn nhìn Song Ngự với ánh mắt vừa thách thức mà cũng vừa đắc thắng khiến Song Ngự tức giận chỉ muốn hướng khẩu súng và bắn thùng mất thằng ranh kia.

Còn về phía khán giả và đằng sau cánh gà, tiếng chụp ảnh vang lên một cách điên cuồng để chụp lại cho được kiểu ảnh đẹp nhất của ba nam chính xinh đẹp trên sân khấu. Đối với những hủ nữ chỉ được đứng phía dưới và ngắm nhìn ba người kia diễn thì thế thôi cũng mãn nguyện lắm rồi. Mỗi tình tay ba này thực siêu đẹp trai, dù công chúa kia có chọn ai thì cũng như nhau cả thôi.. Những hủ nữ chỉ cần một cặp công thụ thiết ngẫu hay đáng yêu gì đó là ok hết!

“À Há!!” - Đột nhiên, bà tiên Thiên Yết nhảy xổ ra từ phía sau cây thần cùng nụ cười tinh quái như đang ngầm báo hiệu rằng bà ta muốn phá hỏng cái gì đó - “Được lắm, vậy ra cuối cùng mấy người cũng tranh đấu với nhau rồi ha.. Nhưng muốn làm gì thì làm, đừng hòng động đến người của ta, phải để ta mang hẳn đi đã.”

“Ài?!” - Câu hỏi này không chỉ là câu hỏi của ba nhân vật chính của cuộc tình tay ba trước mắt mà còn lại câu hỏi đầy nghi hoặc của tất cả những người chứng kiến vở kịch. “Haha. Ta biết chắc chắn là các ngươi không biết được mà.” - Thiên Yết bước ra sân khấu. Từng bước đi, cậu thể hiện một nét kiêu ngạo và thần bí rõ rệt làm người xem càng thêm tò mò. Và cuối cùng, cậu đứng giữa hai bên, cười tùm tùm rồi bất ngờ nhảy một cái, ngã vào lòng của Song Ngự trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người. Đoạn, Thiên Yết vòng tay ôm chặt lấy cổ, hai chân thì nhảy lên, quắp chặt hông của Song Ngự như một con bạch tuộc và cười nói sung sướng - “Cả tỷ năm qua ta sống cô đơn, lẻ loi trong cánh rừng này. Và cuối cùng, ta có thể đợi đến ngày chàng trai thứ một trăm đến tìm ta.. Thật là may làm sao! Lại đúng là một soái ca ta thầm ao ước.. Vậy sao ta có thể bỏ lỡ được cơ chứ?!”

“Fuck!!! Bà già này!! Nói nhảm gì vậy hả?! Có buông tôi ra không hả????” - Song Ngự gào lên. Khẩu súng nước trên tay cậu rơi xuống đất vì quá bất ngờ trước hành động trơ trẽn này. May là cậu còn có thể đứng vững trên đất. Có điều, mọi người lại không biết rằng để đứng vững được như thế này thì cậu đã tập biết bao nhiêu lần, để bị ngã biết bao nhiêu lần..

“Đệt mợ nó.. Mày ăn cái cứt gì mà nặng như chó thế?!” - Song Ngự thì thầm vào tai Thiên Yết để hai người đủ nghe khi hai người lao đảo vài bước về phía sau. Nhưng cuối cùng thì Song Ngự cậu cũng vẫn giữ được thăng bằng rất tốt.

“Bố mày ăn cứt chó đấy!!” - Thiên Yết không lấy gì làm tức giận rồi trả lời rất bình thản. Đoạn, cậu lại tiếp tục cao giọng đọc lời thoại của mình - “Đáng ghét.. Phải gọi người ta là em cơ! Đã già lắm đâu mà..”

Nói xong cả hội trường nằm bò ra đất cười rần rần như sấm. Cái giọng ái ái cổ làm già của Thiên Yết thật là khiến người ta nghe không thể yêu thương cho nổi. Lại còn thêm bộ

mặt nhăn nheo của các U80 đã được tô trát rất tỉ mỉ kia nữa.. Có phải bà tiên biến thái đang rất làm khó Song Ngu?!. Bắt một trai trẻ rạng rỡ ngồi ngồi đi gọi một bà lão phù thủy vừa xấu vừa điên đáng tuổi cụ cố này là “em”?!. Mẹ nó.. vừa nghĩ thôi đã thấy chói tai rồi.

“Con lạy cụ. Cụ vừa mở mồm là đã đợi tỷ năm bla bla blo xong mà giờ bắt tôi gọi bằng 'em', đừng làm khó tôi nữa.” - Song Ngu tỏ vẻ ảo não. Cậu muốn đẩy mụ này ra thật nhanh không thì chính cậu cũng gãy cổ và tắt thở tại chỗ mất thôi - “Dù là tiên nhưng khi già rồi cũng không thoát khỏi chuyện loãng xương đâu.. Bà tự leo xuống đi ha!”

“Ừ.. người ta không thích đâu! Muốn công cơ!” - Bà tiên điên cuồng lắc lư trên người Song Ngu và nũng nịu như một đứa trẻ nhưng càng khiến Song Ngu thêm tức giận. Cậu cảm giác như xương mình sắp vụn ra khi có một cục thịt cứ nhún nhảy trước ngực cậu như đang chơi thủ nhún. Vậy là hành động của cậu còn nhanh gấp nhiều lần so với não bộ điều khiển. Ngay lập tức Song Ngu dang tay, ụp một cái thật mạnh về phía trước khiến Thiên Yết ngã chổng vó ra sau và lăn hai, ba vòng rồi dừng lại trước chân của Xử Nữ và Ma Kết.

“Chết tiệt thật!! Ngực phẳng như thế mà đòi có tôi á?! Bộ bà bị dậy thì muộn cả mấy thế kỉ à?! Chắc.. chắc.. Hóa ra phía trước phồng phồng như hai quả bưởi kia toàn là hàng giả cả. Tiếc thế!” - Song Ngu nhặt thật nhanh khẩu súng nước ở dưới chân mình và chìa về phía bà người trước mắt. Cậu bày ra một bộ mặt đều cáng rồi làm vẻ ngẫm nghĩ, nói - “.. Mà cũng phải thôi. Nếu có là bưởi thật thì so với cái trăm tuổi của một bà tiên thì cũng sớm thành mướp rồi.. Hahaha!! Quả là không sai.. chỉ có bức tường mới tường tồn mãi với thời gian. HAAAAHA!!” - Đoạn, bắt giắc Song Ngu ưỡn ngực về phía cậu tự hào. “Phụt!”

Đột ngột, một phát súng nước bắn thẳng vào khuôn mặt đang vô cùng đắc ý của Song Ngu. Và thủ phạm không ai khác chính là... con ngựa thần thánh của Ma Kết - Nhân Mã. Không biết từ bao giờ Nhân Mã đã từ con ngựa hóa thành một con người tương đối điển trai xinh xắn với mái tóc tém ngắn ngang vai.

“Im mẹ đi!! Bộ tui bây bị điên hết rồi hả?” - Nói xong Nhân Mã liền chìa súng về phía Song Ngu bắn thêm mấy phát nữa khiến cậu ngã lăn ra đất giả chết. Rồi Nhân Mã nhìn sang bà tiên Thiên Yết đang vô cùng bàng hoàng - “Bà già này?! Con ngơ ngẩn gì nữa?! Mau đem người đàn ông thứ 100 gì của bà về hang ổ đi và dùng phép thuật cái tử hoàn sinh gì đi đó. Tiện thể cho mắt trí nhớ luôn nữa.. Rồi phần nhanh, tôi còn phải xử lí chút chuyện với vị chủ nhân đáng kính của tôi nữa..”

“Ok ok fine.. Thí chủ bình tĩnh, bản đạo đi ngay.. đi ngay..!!” - Dứt lời Thiên Yết lao đến chỗ Song Ngu. Cậu tung chân sút khẩu súng đang trong tay Song Ngu đi thật xa rồi cầm hai tay cậu ta kéo lết vào cánh gà. Nhưng đoạn này dù đã tập nhiều lần thì vẫn không thể trôi chảy được vì cả Song Ngu và Thiên Yết đều có chiều cao, cân nặng sêm sêm nhau. Cho nên, thân là biên kịch kiêm đạo diễn, Bạch Dương đã ra lệnh rằng Song Ngu chỉ được giả chết ở nửa thân trên, còn nửa thân dưới vẫn phải co chân đạp theo kiểu sâu dóm bỏ dế phụ giúp Thiên Yết mau chóng vào cánh gà.

Nhân Mã đơ người nhìn chằm chằm kiểu đi có một không hai của hai kẻ kia đến tận lúc hai cái bóng kì dị kia không còn thấy được nữa. Lúc này, cô mới quay lại nhìn Ma Kết, không nói hai lời, liền thẳng tay kéo Xử Nữ công chúa về sau lưng mình. Hai người lùi lại và cố gắng tránh xa Ma Kết hết mức có thể.

“Công chúa người phải tin thần nói lời này.” - Nhân Mã chìa súng về phía Ma Kết đầy cảnh giác - “.. Tên khốn trước mặt chúng ta kia.. là một tên gậy!!”

“What the..” - Xử Nữ cố nhin nhét chữ cuối cùng định nói vào trong lòng và làm ra vẻ đoan trang - “Người nói gì cơ?! GẬY???”

“Nô tài nhảm Là Gay!! Hần là GAY!!!!”

“Ừm?! Nghĩa là..” - Công chúa này có vẻ cả đời chưa đọc đam nên quay sang hỏi lại một cách ngu ngơ và ngây thơ đáng bị ăn đấm!

“Là đồng tính đó!! Thực ra hẳn thích con trai cơ!” - Nhân Mã tức giận nên tuôn trào hết tất cả những điều mình muốn nói - “Thực ra hẳn yêu tên thị vệ đồ đồ mà bà tiên vừa kéo đi. Yêu công chúa.. chỉ là cái cớ để mỗi lần gặp công chúa là có thể thấy tên kia. Công chúa đã bị lừa rồi..”

“Không phải!! Công chúa.. người đừng nghe hẳn nói nhảm. Con ngựa ngu độn này thì biết..”

“Phụt!” - Nhân Mã không để cho Ma Kết thanh minh mà lập tức bắn súng vào đúng ngực áo của cậu khi Ma Kết mới chỉ bước về phía hai người một bước. Nhân Mã nhìn súng chạm đúng chỗ tim của Ma Kết và cậu ta từ từ khụy chân xuống nằm úp mặt ra đất - “Tên khốn cứ chổng mắt nhìn người yêu bị lỗi đi mà không di chuyển như người thì không có quyền phát ngôn!! Yên nghỉ đi!!!”

Xong, Nhân Mã quay lại nhìn về bàng hoàng của Xử Nữ và an ủi gì đó. Nhưng khi ấy, khán giả chỉ biết là hai người mấp máy môi nói nói vì ngay lúc đó, tiếng nhạc và tiếng người kể chuyện từ cánh gà phát lên làm lẫn át tất cả: “Từ đó về sau, Nhân Mã đem mọi bằng chứng và sự thật ra nói với công chúa làm công chúa Xử Nữ cảm động phát khóc. Rồi hai người, một ngựa thần, một con người liền nương tựa vào nhau sống hạnh phúc. Lâu dần.. tình cảm nảy sinh. Nhưng con ngựa Nhân Mã là giống ngựa cái nên kết cục là hai người tạo nên một chuyện tình nữ nữ đẹp như trong tranh. Và vở kịch end tại đây.. các nhân vật đều hạnh phúc mãi mãi về sau.”

Vở kịch happy ending theo kiểu vô cùng dị hợm nên dù đã đi vào hồi kết nhưng vẫn khiến cho toàn bộ khán giả đơ toàn tập. Đến tận lúc các thanh niên tình nguyện của trường đứng trên bục giảng thông báo ngày hội sắp đi vào hồi kết thì một phần lớn trong khán giả vẫn chưa thoát khỏi cơn mơ. Căn bản là dù có thế nào hay ra sao thì không ai ngờ rằng cái nhân vật con ngựa phụ của phụ của phụ lại giành được công chúa rồi viết thêm một biên tình sử ngu ngốc nối tiếp về sau..

“Và lúc này đây!!! Chúng ta hãy bắt đầu.. CUỘC ĐẠI CHIẾN!!!!!!” - Một ông anh lớp 12 làm MC gào lên điên cuồng và tiếp theo đây là hàng chục quả bóng nước từ tứ phía lao đến làm đám đông hoảng loạn bưng bình và đi tìm vũ khí bắn lại.

Kim Ngu cùng Thiên Bình, Ngọc Liên và một đám người trên tầng hai, tầng ba thì nhau ném thật nhiều bóng nước xuống dưới đám đông lúc nhúc ở sân trường. Một số ít bóng nước bị lớp nó trộn thêm màu để dùng trừng phạt cũng liên tục phi vào những lớp chúng nó gây thù kết oán - đặc biệt là lũ con gái của mấy lớp ban A rất kiểu ngạo kia.

“Ném nhiều vào! Dùng cả súng bắn nữa!! Chúng ta cần kéo thời gian cho lũ diễn viên lôm kia thay đồ nữa.” - Cả lũ mặc áo chống nước, tay hoạt động điên cuồng và cứ thỉnh thoảng lại nhắc nhở nhau khiến cho mấy lớp đứng dưới sân nhanh chóng chú ý. Và chỉ ngay sau đó, tất cả các nhóm đứng trên hành lang bị một lũ từ dưới kia leo lên truy sát. Hai nửa lớp 11D2 chúng nó chạy bán sống bán chết để có thể trốn được vô số những đợt báo thù.

“Đừng có ra đó.” - Bảo Bình từ trong phòng thay đồ đi ra và với vãi kéo Sư Từ lại. Vừa nãy cô với và định nhảy ra giữa hành lang để ứng chiến nhưng may mà có Bảo Bình kéo lại, nếu không thì chắc chắn Sư Từ đã bị một đám người của lớp nào đó bắn cho tan đàn xẻ nghé.

“Ủầy.. may vãi.” - Sư Từ bị miệng cảm thán. Hai người đợi đến hơn năm phút sau mới thấy hết tất cả hai chục người chạy qua. Khi ấy, hành lang lại trở về yên lặng và tĩnh mịch như bình thường. Chỉ khác là, trên dãy hành lang là rất nhiều vũng nước nằm lênh lênh đến đáng sợ - “Đi thôi Bảo Bình. Ở đây chỉ có mỗi hai chúng ta thôi.. Kinh dã man ý!! Lũ kia thay áo xong rồi mang đồ chạy trốn hết mất tiêu rồi. Đúng là không có bạn bè gì với tui nó được mà!!”

Sau đó, Sư Từ và Bảo Bình đánh dựa vào nhau mà tham gia cuộc chiến. Nhưng như vậy đối với hai người lại có phần vô cùng vui vẻ. Nhiều khi cả hai còn chơi đánh lén, mỗi người cầm một quả bóng và đứng từ phía sau ném bốp vào đầu một nạn nhân xấu số nào đó rồi cùng nhau bật cười ha hả rồi bỏ trốn. Nói chung là hai người cứ như là tách biệt

hoàn toàn với cuộc hỗn chiến này lửa, cùng cười cùng nghịch có phần rất lạng mạn.

“Ai da.. chạy thôi!” - Nhân lúc Bảo Bình còn đang mãi nạp thêm nước cho khẩu súng thì đột nhiên Sur Từ hét lên. Cô như tia chớp xông đến nắm chặt lấy tay áo Bảo Bình rồi cả hai chỉ còn biết chạy một mạch bỏ trốn.

“Gi vậy?!” - Trong đầu Bảo Bình đang không hiểu có cái quái gì đang diễn ra. Cậu như chỉ có chạy theo quán tính.

“Tao lỡ bắn vào con nhỏ Bạch Dương và bị nó nhìn thấy mất rồi. Fuck.. con này khôn vờ lờ ý. Có khi bị nó bắt được cũng nên..”

Sur Từ còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Bảo Bình bịt mồm lại và ản vào trốn ở một khe tường rất nhỏ giữa hai tòa nhà. Xong đấy, Sur Từ bị Bảo Bình kéo tay ngồi xổm xuống. Do khe tường này không sâu, lại nhỏ nên cả hai ngồi sát lại như dính chặt lấy nhau. Và cũng vì thế, Sur Từ hồi hộp muốn chết, cả hai đều im lặng để nghe tiếng bước chân đi qua nên hai người chắc đều có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nhịp tim đập thình thịch của đối phương.

“Chắc do vừa nãy chạy nhanh quá ấy mà..” - Sur Từ thần nhủ với lòng mình vì cô thấy hơi hơi sợ khi nghĩ đến việc Bảo Bình sẽ nhận ra điểm gì khác thường của cô.

“Soạt.. soạt.... “ - Một tiếng động nhỏ vang lên khô khốc trong cái môi trường thiếu ánh sáng càng làm người ta cảnh giác hơn bình thường. Cả hai căng tai lên khi nghe thấy tiếng bước chân. Bất giác, không chỉ Sur Từ mà cả Bảo Bình cũng lùi về phía sau nên cả hai người càng sát lại nhau.

Chỉ một giây.. tim Sur Từ lại khê trật mắt con mẹ nó một nhịp vì một bàn tay của cô bị Bảo Bình nắm chặt. Cả tấm lưng của Bảo Bình như càng trở nên to lớn trong tình cảnh này, chắn ngang trước mặt như bảo vệ lấy Sur Từ làm cô cũng thấy mình như thêm nhỏ bé và trong lòng thấy ảm áp thêm biết bao trước mấy con gió lạnh luôn qua khe tường, thổi vào bộ quần áo ướt đang mặc trên người.

Chết tiệt.. cô thấy như mình lại thích cậu nhiều thêm một chút!

[End -

Bạn đang đọc truyện *[12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Kể nói dối

Tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực như làm cho cả tai và đầu óc Sur Từ trống rỗng chẳng nghĩ được gì ra hồn. Hiện giờ, cô chỉ có biết quanh quẩn nghĩ xem có nên tỏ tình với Bảo Bình hay không.. hay phải làm thế nào để đối mặt bình tĩnh với người mình thích.. hoặc ít ra là ngay lúc này, cần xử lí ra sao mới cho là bình thường..?!

Thích...một ai đó lần đầu tiên trong đời..

Cái cảm giác nhỏ cũng không nhỏ, to lớn cũng chẳng là to lớn nhưng lại lần đầu xuất hiện trong hơn 17 năm qua. Cái cảm giác kì lạ khiến cho một Sur Từ đầu đội trời chân đạp đất, luôn hiên ngang kiêu ngạo, suốt ngày bày trò điên khùng, là cô, lần đầu tiên thấy bối rối, lần đầu tiên dề ý đến về ngoài, lần đầu tiên ngán ngẫm nhìn từ quần áo và than thở rằng quá nam tính dù lúc đấy cô đang lấy một bộ đồng phục rất bình thường để đi học.. Và rất nhiều lần đầu tiên khác.. rất nhiều rất nhiều đến chính bản thân cô cũng không nhớ nổi.

“Hey.. hình như Bạch Dương đi rồi.”

Đang lúc Sur Từ còn ngẩn ngơ tính toán thì Bảo Bình lại đột ngột quay lại. Hình như cậu đã quên mất rằng họ đang ngồi rất sát nhau, gần đến nỗi mà khi cậu quay lại.. chớp mũi của cả hai va chạm vào nhau mà đau đau. Bảo Bình ngay sau đó thì ngai ngừng vội và quay mặt về phía trước như cũ. Còn Sur Từ thì nhờ vậy mà cũng trở nên hoàn toàn tỉnh táo, cô gọi:

“Nè..” - Đồng thời Sur Từ còn cầm một góc áo Bảo Bình và kéo kéo nhẹ. Khiến cho cậu không thể không quay lại.

“Gi v...?!”

Cũng chính khoảnh khắc khuôn mặt điển trai quay đúng góc nghiêng 45 độ, Sur Từ dĩ sạt mặt cô lại gần một cách chủ động và không ngần ngại hạ một nụ hôn phớt qua như gió lên một bên má của Bảo Bình. Một cái chạm nhẹ nhưng làm Bảo Bình ngẩn ngơ đến lạ.

“Tao thích mày. Hẹn hò đi.”

Sur Từ ngửa cổ lên khiến cho bốn mắt nhìn nhau chằm chằm đến sợ rồi tỏ ra thật thản nhiên mà tỏ tình. Cô nghĩ kĩ rồi, vì cô vốn kiêu ngạo, vốn chả phải dạng thực nữ, vốn cũng chả biết hai từ “xấu hổ” nó viết thế nào nên cũng đánh bạo thổ lộ trong tình cảnh thật đặc biệt thế này. Thế mới là phong thái bình thường hơi hướng kì dị của cô. Còn về việc được chấp nhận hay không thì cô cũng chẳng nghĩ nhiều. Có thì tốt, còn nếu không thì cô đành mặt dày mà theo đuổi, bám riết thôi.. Chả có gì mà dễ nặng nề cả!

Bảo Bình im lặng một hồi thì giờ tay búng trán Sur Từ khiến cô nhăn mặt lại, hai tay ôm lên trước đầu. Trong lòng cô liền cảm thấy rất rất lo lắng thì lại thấy hai lồng ngực của Bảo Bình nhảu lại đến mức đầu lồng ngực hai bên chạm vào nhau.

“Chết rồi chết rồi.. cậu ấy định từ chối mình đây mà..” - Sur Từ tự than thở trách chính mình sao lại hấp tấp tỏ tình sớm như vậy. Nhưng trong lúc cô đang nhắm mắt thấp thỏm chờ đợi câu từ chối vừa thật lịch sự và vừa thật băng giá để dập tắt hết hi vọng của cô như trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình hay đọc thì truyền đến bên tai một giọng nói nhẹ nhàng nhưng có phần nào là đang kiềm chế để khỏi bật cười.

“Chết tiệt... Cậu nói đó lẽ ra phải là do con trai nói chứ hả?!” - Bảo Bình tỏ ra khó chịu nhưng rồi cuối cùng cậu vẫn hạ giọng nói - “.. Nhưng tao đồng ý.” “Wtf!!!!” - Sur Từ tròn mắt nhìn cái người đang vui vẻ cười cười trước mặt - “Mày... mày đồng... đồng ý hả?!”

“Ừ. Bộ không nghe rõ hả?” - Nụ cười Bảo Bình vì thế nào đó mà càng vui vẻ và thỏa mãn khi chứng kiến bộ mặt rất bất ngờ không thốt lên lời kia - “Vậy để tao nói rõ ràng cho nghe.. Tao đồng ý lời thổ lộ không chút lạng mạn và hơi lạng xẹt của mày.. Ok?! Giờ nghe rõ chưa?!”

Sur Từ há hốc mồm định nói gì đó cho thật cảm động nhưng lúc này, lồng ngực như muốn nổ tung vì sự vui vẻ bất ngờ làm cô không thốt nên lời. Vì Bảo Bình, một lần nữa, Sur Từ lại có thêm những lần đầu tiên trong đời.. Lần đầu tiên, cô thổ lộ và lần đầu tiên cảm giác hạnh phúc, sung sướng khi nghe được câu đồng ý!!

“Chết trong sung sướng đi đôi nam nữ chết tiệt!” - Một câu nói điên cuồng truyền đến và ngay giây sau, khi cả hai đứa ngốc còn đang ngẩn ngơ thì một trận bóng nước bắn thẳng vào người cả hai đứa làm đầu tóc cùng quần áo ướt nhẹp.

Kẻ gây chuyện đó không ai khác là, Bạch Dương. Người mà lẽ ra theo thông tin của Bảo Bình là đã đi xa lâu lâu rồi..

Thực chất là lúc đó Bạch Dương đã biết thừa có hai kẻ trốn trong hốc tường vì nhìn thấy dấu chân mờ mờ trên mặt đất. Cô lúc đó định thừa hơi hai đứa này lơ là cảnh giác mà ủa ra, ai biết đầu được là lại nhắm trúng cánh có một không hai và bản thân được dính thân ra tay phá hồng bầu không khí lãng mạn hiem hơi ở cái hỗn chiến này.

“Hahaha.. Hai đứa ngu si! Ple..!!!” - Bạch Dương nhìn hai khuôn mặt ngơ ngẩn của cặp đôi tình nhân dao đâm kia mà càng sung sướng. Cô lẻ lười trêu chọc và rồi tặng cho hai đứa này một quả bóng màu hồng rực rỡ rồi chạy biến mất tăm.

Cùng lúc đó, ở một khoảnh sân phía bên kia, Thiên Yết bắn loạn đi tìm Thiên Bình vì trong lòng cậu cảm thấy nom nớp lo sợ khi nghĩ đến cảnh cô bị ai đó không may ném trúng hay bị dính nước trong lúc gió lạnh cứ thổi từng đợt như bây giờ. Cậu chạy mãi, qua dãy hành lang tối om đầy nước, rồi qua cả căn phòng thay đồ ban nãy nhưng vẫn không nhìn thấy Thiên Bình đâu cả. Đến hơn nửa tiếng trôi qua, khi cuộc chiến đã lên đến cao trào rồi trở thành cuộc truy sát kịch liệt giữa các lớp với nhau thì cuối cùng cậu lại nhìn thấy bóng dáng lùn lùn rất đặc trưng của Thiên Bình. Thiên Yết thở phào nhẹ nhõm. Cậu vui vẻ tiến lại và định lên tiếng gọi cô nhưng rồi khi bức tường ngăn cách giữa khoảng giữa của hai người biến mất, Thiên Yết lại phát hiện ra rằng ở chỗ Thiên Bình đứng không phải chỉ có mình cô ở đó.

“Chẳng phải.. là.. là cái ông làm MC đêm nay đó sao..??!”

Thiên Yết ngơ ngẩn nhìn bóng dáng người con trai cao mét bảy, mét tám đứng cạnh cái bóng nhỏ nhắn của Thiên Bình. Do thiếu sáng, cậu cảm thấy gương mặt người kia vẫn mờ mờ không rõ nhưng nhờ bộ vest được trau chuốt kia của anh ta thì cậu không thể nhầm vào đâu được. Chưa kể anh ta ban nãy ở trên sân khấu lúc gào thét còn đứng sát bên cạnh cậu làm cho tai cậu vẫn còn hơi nhưng nhức nên ấn tượng của Thiên Yết về anh ta quả thực là khá mạnh mẽ.

Chết tiệt.. Mới không lạc nhau một lúc mà đã có một thằng con trai sán lại gần cô gái của cậu rồi..!!!

Thiên Yết càng nghĩ càng muốn nổi giận hay bốc hỏa gì đó với cái người thứ ba mặt dày không biết sống chết kia. Còn chưa kể nhìn mặt hán ta là đã biết là dạng không ra gì, cứ nhăn nhó nhở cười cợt và miệng toàn phun ra mấy câu mật ngọt làm đến cậu còn thấy điều đúng và sến súa muốn rụng tóc gáy. “Này!! Tên kia!!..” - Thiên Yết vội vàng muốn lại gần ném cho kẻ kia một quả bóng màu mà cậu đang để trong túi. Bàn tay phải cũng đã luồn vào túi đeo bên sườn, sờ được quả bóng đó rồi.. thì đột nhiên, một bóng con gái mặc một chiếc váy màu vàng cam bắt mắt, hai chân đi đôi giày dưới chân cao ngất ngưỡng phóng tới như gió..

“BÀ ĐIÊN NÀY!!!! Chị lại muốn dụ dỗ người yêu tôi đúng không hả?!!!!”

Thiên Yết chưa kịp phản ứng thì ngay giây sau liền thấy Thiên Bình hứng trọn một cái tát cả con nhỏ vừa lao đến rồi bị nhéo giật tóc về phía sau và cả người cô cũng ngã xuống đất.

“Shit!!!” - Ngay tức khắc, Thiên Yết chưa kịp nghĩ ngợi thêm cái gì mà chỉ biết lao đến đỡ lấy Thiên Bình theo bản năng. Miệng thì bắt giặc văng ra một câu chửi thề. Sau đó, cậu liên tục hỏi han xem cô có bị thương không, ánh mắt quan tâm lo lắng nhìn chăm chăm vào bên má cô vừa bị đánh.

“Không sao. Mình ổn.” - Thiên Bình ngại ngần quay đầu ra hướng khác. Cô còn đưa tay, gạt bàn tay của Thiên Yết đang nựng má mình và ngoảnh đầu lên nhìn chăm chăm vào người vừa mới thỉnh linh nhảy ra và có một phút. Bây giờ, con nhỏ ấy đang hiện ngang đứng chắn trước vị đàn anh vừa nãy còn đang nói chuyện rất vui vẻ với cô, hai tay còn giang rộng ra hai bên, đôi mắt trừng to đầy dữ tợn - “Hạ An. Rốt cục thì mày vẫn chưa rút ra được bài học hả?”

[Lời nhắn nhủ: Ai không nhớ nhân vật phản diện này có thể quay lại]

Thiên Bình khó chịu nhíu mày nhìn người quen cũ gặp lại. Cô không ngờ rằng đã lâu vậy chưa thấy nhau mà bây giờ kẻ thù cũ gặp lại cô lại phải chịu thêm một cái tát không có nguyên do chính đáng. Thầm nghĩ rằng Cự Giải sẽ nổi trận lôi đình khi biết cô lại dễ bị đánh tan nát trước cùng một kẻ thù này thì đời cô thật luôn đêm nay.. Vậy nên, vừa nghĩ ra khỏi đầu là Thiên Bình đã bật dậy và tát trả con nhỏ hỗn xược này một cái khi nhỏ không ngờ nhất.

“Đệt!! Chị dám?” - Hạ An không ngờ được lại mình bị đánh trực diện như thế. Nhỏ liền tròn mắt, quánh mặt lại đối đầu thì ngay giây sau liền bị Thiên Bình tặng cho cái tát thứ hai trong đêm nay vào bên má còn lại.

“Có gì mà không dám?” - Thiên Bình tập theo điệu cười nhếch mép một bên má Bạch Dương chỉ lần trước và làm dáng đứng sao cho cô trở nên kiêu ngạo, mạnh mẽ nhất có thể - “Đừng tưởng là đánh được một lần là có thể đánh được cả đời. Hào huyền vừa thôi.”

Hạ An lấy tay ôm lấy một bên má vừa mới bị Thiên Yết tát. Nhỏ ai oán liếc nhìn người bạn trai mà nhỏ vẫn cho là vậy đứng đằng sau nhưng thấy người đó chả có tí động thái gì cả nên sinh bực bội. Từ nhỏ vốn được yêu chiều như công chúa nên kẻ thù từ khi bị Cự Giải đánh, nhỏ đã căm tức lắm rồi. Ai dè tối nay, nhỏ lại một lần nữa bị đánh mà lần này, người đánh nhỏ lại chính là cái đứa con gái chết tiệt lần trước nhỏ chưa rửa xong hận.

“Anh!!” - Hạ An bất ngờ nhảy ra trước mặt Thiên Yết và ôm chặt cứng người cậu rồi khóc bù lu bù loa lên - “Chẳng lẽ anh cứ đứng vậy mà giương mắt lên nhìn em gái anh bị đánh vậy sao???. Huhu.. Không chịu đâu!!.. Anh phải đánh chị ta! Đánh chị ta cho em!!.. Huhu.. Anh phải xử lý chị ta!! Anh phải lấy lại công bằng cho em.!!! Huhuuuuuu..Anh đã hứa rồi mà!!!!” - Hạ An càng khóc càng lớn tiếng và cánh tay của con nhỏ này cũng càng siết chặt hơn vì sợ mất đi cái phao cứu sinh duy nhất của mình vào lúc này. Cảm giác cực kì không hay nhưng dù thế nào Thiên Yết cũng không thể gỡ nổi cánh tay của con nhỏ chết bầm này ra được. Cậu vì cuốn vào biết bao nhiêu chuyện cùng 1 ID2 này nên từ lâu đã quên khuấy mất mục đích chính của việc cậu nhập học vào trường này là để trả thù Giải.

“Yết..... cậu là... là anh của.....?!” - Thiên Bình mấp má môi nhưng rốt cục cũng chỉ nói ra được một câu lắp bắp không nên lời. Cô thực sự không thể tin nổi, cảm giác lòng bùng khó chịu.. Cô cảm giác như là mình và mọi người trước nay là bị lừa đảo ấy.

Thiên Yết sợ hãi. Mặt cậu trắng bệch không còn một giọt máu. Nhịp tim cậu trong lồng ngực đập điên cuồng vì hồi hộp..

“Kh..không không..Đừng tin.. Không phải như cậu nghe thấy đâu.. Không không... Không phải..”

Thiên Yết muốn nói thật nhiều cho Thiên Bình quên chuyện này đi nhưng căn bản là âm thanh phát ra đều hoảng loạn. Căn bản là tiếng cậu không thể át nổi cái tiếng khóc the thé the thé và vang vang của Hạ An. Trong một giây, ngoại trừ sự Thiên Bình hiểu nhầm, cái mà Thiên Yết sợ nhất lúc này là bị Cự Giải phát hiện ra cậu nói dối. Nếu mà có phát hiện ra thật.. cậu thực không dám mơ rằng sẽ mở mắt ngắm bình minh lúc sớm mai.

Mà quả nhiên vậy..

“Gi đây??!”

Một câu hỏi ngắn. Cùng với đó chính là cái giọng nói quen thuộc. Thiên Yết bắt giác dựng tóc gáy, là Cự Giải.

“Có cái khi gì đang xảy ra ở đây vậy hả?”

Cái giọng nói đó tiếp tục đưa ra câu hỏi. Và lần này, theo sau đó còn là tiếng bước chân sột soạt trên đám lá khô ở xung quanh. Cự Giải đang đến gần. Ngay sau lưng cậu. Rồi thì tiếng khóc của Hạ An càng lớn, càng khiến tâm tư và đầu óc của Thiên Yết bị đình trệ và rối bời.

“Mày im đi cho tao!!!!” - Thiên Yết tức giận. Cậu trực tiếp dùng sức tách đôi tay của Hạ An đang bám chặt trên người mình và không ngần ngại ả nhỏ ngã vào lòng vị đàn anh đẹp trai vẫn đứng ở đó suốt từ nãy đến giờ. Chết tiệt.. Thiên Yết cậu thầm chửi trong lòng. Cậu thật không muốn dính dáng gì đến con nhỏ này, cứ như xa lạ là ok. Cậu đã sớm biết có ngày con nhỏ Hạ An này sẽ đem đến trước mặt cậu một đống rắc rối không thể giải quyết.. Diễn hình là trường hợp của hiện tại.

“Giải.. Giải..” - Thiên Bình chống mắt nhìn mọi việc diễn ra ngay trước mắt rồi chợt hoàn hồn và chạy ra trốn sau lưng Cự Giải. Đứng bên cô, hóa ra còn có cả Song Ngư nữa, bây giờ Thiên Bình mới thấy - “Con nhỏ đánh bọn mình hồi trước.. con nhỏ Hạ An ỷ! Nó.. nó.. nó là em gái Thiên Yết. Vừa nãy chính nó khóc oang oang nói thế. Nó còn bảo là Thiên Yết chuyển đến đây là vì hứa với nhỏ đến trả thù bọn mình.”

Thôi xong..

Thiên Yết đau khổ nhắm mắt tự chửi mình ngu khi quen biết con nhỏ họ Hạ rắc rối này!! Thực là rắc rối!! Rắc rối đến chết cậu luôn rồi!!!

“Hey.. không phải đâu! Nghe tao giải thích đ...”

Cự Giải không nói lời nào liền đáp cho Thiên Yết một cái khiến cậu ngã vật ra đất. Cô vốn đã đứng từ xa nghe thấy tất cả đoạn con nhỏ Hạ An bám dính vào người Thiên Yết mà gào khóc. Cô thất vọng, chán ghét và cực kì thấy kinh bỉ. Lúc mới đầu Thiên Yết xuất hiện, cô vốn đã thấy nghi ngờ vì sao cậu ta tìm thấy mình nhanh vậy, không phải là trong cả thành phố có tận mấy trăm cái trường cấp ba cả công lẫn tư hay sao?! Nhưng rồi, thấy Thiên Yết biểu hiện sự hối hận rất chân thành nên cô xuôi xuôi.. Ai ngờ, hóa ra cái cô suy nghĩ nhiều chính là sự thật.. Thiên Yết vốn đến đây là để trả thù cho cô em gái của cậu ta bị cô đánh sưng vù cả mặt. Ôi.. Đáng thất vọng ghê. Vậy là con ô sin bấy lâu nay của cô cũng đã đến cái hạn sử dụng..

“Giải.. Nghe tao giải thích..” - Thiên Yết ngã bò ra đất ôm cái cẳng chân bị đá.

“Im đi. Mày cút xa tao ra, thằng chó!! Cũng đừng có mở miệng ra nói với tao.” - Cự Giải không thèm liếc mắt nhìn một lần nào mà trực tiếp cầm tay Thiên Bình dắt đi. Cô chính thức đưa mối quan hệ ô sin - chủ tớ của mình và Thiên Yết về trạng thái đối địch của hai kẻ thù, như lúc ban đầu khi hai người gặp lại.

Thiên Yết tức giận bỏ dậy nhưng rồi cậu cũng không dám đuổi theo Cự Giải và Thiên Bình vì hiện tại Cự Giải đang rất giận dữ. Vậy nên, cậu không nhịn được mà quay sang nhìn ông anh đẹp trai đang được Hạ An che chắn.

“Tất cả là tại hai đứa mày!! Đồ khốn!!” - Chỉ nói vậy, Thiên Yết liền xông đến ném cho anh ta liên tiếp quả bóng đủ màu sắc. Cậu gạt phăng Hạ An sang một bên và càng tiếp tục tiến lại gần, mặt đỏ mặt. Chỉ là Hạ An là gái nên cậu không thể ra tay được nên vị đàn anh xấu số ở bên cạnh đương nhiên trở thành người được chọn để lãnh đủ - “Chết tiệt.. Hại tao bị Giải bơ. Hại tao bị Giải đá cho một chưởng.. Rồi còn hại cho bọn tao trở mặt thành thù!!..”

Ông anh tội nghiệp kia bị đập thêm một cái vào bụng thì co quắp người lại đau đớn. Bộ vest đẹp đẽ hay quả đầu được vuốt sáp nay cũng toi bời, be bét, dính không ít nước màu.

“Anh!! Anh đang làm cái quái gì vậy hả?! Buông anh ấy ra mau!!” - Hạ An hét lên rồi cố gắng kéo Thiên Yết đang vô cùng tức giận, liên tục ném nước màu, bóng nước rồi còn đâm đá loạn xạ như mất bình tĩnh - “Anh ấy là người yêu em! Bỏ ra!!”

“Người yêu cái mẹ gì hả?! Mày có biết là thằng này trong một tháng vừa qua đã qua lại cặp kè với bao nhiêu cô trong và ngoài trường không hả?!” - Thiên Yết bức bối gạt Hạ An ra khiến lần này cô bị ngã sòng soài ra đất - “Nó là một thằng Sở Khanh, lưu manh rồi trắng hoa biết chừng nào mày có biết không hả?? Biết không hả????”

Càng nói, Thiên Yết càng lớn tiếng như cái núi lửa phun trào.

“Căn bản là nó đâu có để tâm đến mày mà mày cứ bám sống bám chết không chịu buông tay?! Ông anh Hạ Vũ của mày không dạy mày cái gì ra hồn à?!” - Thiên Yết nói xong lại quay sang đâm cho ông anh kia vài phát nhưng cậu vẫn thấy chưa đủ. Mỗi một phát đều mạnh như đang phát tiết cho tâm trạng không tốt, cho cả những cô gái mà thằng cha này đùa bỡn - “Này thì lẳng nhăng!!.. Chết đi!!.. Này thì dụ dỗ con gái nhà lành!!.. Này thì.. này thì dám nói chuyện yêu đương với Thiên Bình của tao này!!! Khốn kiếp!!!”

Thiên Yết muốn đánh thêm nữa nhưng lúc này, nhìn anh ta nằm bệt luôn dưới đất, mặt mày thì chỗ sưng đỏ, chảy máu, chỗ thì dính màu. Nhìn không khác gì một diễn viên hóa trang sắc sỡ. Còn chưa kể quần áo thì bị nhăn nhúm, xộc xệch rồi bẩn thỉu. Tình trạng nói chung là vô cùng thảm hại và không ra gì cả. Thật không giống cái điệu bộ đẹp trai hào nhoáng vừa nãy xuất hiện trên sân khấu nữa rồi..

“Haizzz. Nhìn cái bản mặt thôi là đã thấy khó ưa rồi..” - Thiên Yết chẹp chẹp miệng rồi đá bồi thêm một phát nữa vào người anh ta rồi trực tiếp bỏ đi. “Đứng lại đó!” - Hạ An lần này quyết không bỏ qua cho Thiên Yết một cạc dễ dàng dù cô thừa hiểu nếu động vào anh sẽ có kết cục thảm thương đến mức nào - “Anh thật vô dụng!! Rõ ràng lúc đầu mở miệng ra là hứa giúp em vào đây báo thù.. Nhưng rồi sao?! Sau nửa năm thì cuối cùng anh lại an nhàn cùng bọn kia chơi bời, hùa thành một lũ huynh đệ tỷ muội thăm thiết!.. Nghe đồn anh còn theo đuổi con nhỏ Thiên Bình chết tiệt!! Bỏ anh bị đui à?! Hay bị con rănz độc Cự Giải tẩy não rồi?!”

“Im ngay..” - Thiên Yết tức giận đưa tay bóp lấy hai má của Hạ An khiến miệng nhỏ méo mó vẹo vọ, không thốt thêm lời nào. Sau đó, cậu lạnh lùng trừng mắt và rất kiềm chế để thôi không tấn con nhỏ hỗn láo này một trận thay tổ tông nhà nó - “Cả Giải và Thiên Bình đều hơn tuổi mày đấy. Nói năng cho cẩn thận không tao cho mày đi nha sĩ nhổ răng, nghe chưa?!! Còn nữa.. Tao khuyên mày là nên cắt đứt sớm với thằng này đi. Nó chả phải loại tốt đẹp gì mà làm cho mày cứ điên rồ như thế cả...”

Đoạn, Thiên Yết buông tay ra. Hai má Hạ An vừa đau vừa đỏ tấy lên in hằn dấu tay của Yết. Rồi sau đó Thiên Yết muốn thăm lạng đi về nhà nhưng trong lại bắt dứt không yên. Đấu tranh tư tưởng một hồi thì cuối cùng cậu lại bắt chấp thái độ ghê lạnh ban nãy của Cự Giải mà quay lại tìm cái lũ kia để giải thích. Đúng là ý niệm ban đầu đến đây của cậu không hề trong sáng nhưng dù sao thì cho đến giờ phút này cậu cũng đã cải tá quy chính biết bao nhiêu..

“What?!” - Cả lũ con trai lẫn con gái đều xúc động hết lên khi nghe những gì Thiên Bình tường thuật lại. Tin tức Thiên Yết quả thực rất chấn động. Lại còn thêm khuôn mặt giận dữ đến xám xịt của Cự Giải ngồi ngay bên cạnh cũng đủ để thấy sự việc lần này trầm trọng đến thế nào.

Bọn nó, quyết không dễ dàng tha thứ cho kẻ phản bội, kẻ lừa dối. Nhất là đã lừa tất cả mọi người trong suốt thời gian qua!! Quá nghiêm trọng!! Quá khủng khiếp!!

“Khốn thật!! Hóa ra con nhỏ dờ hơi lần đó liên quan đến thằng Yết. Lại còn anh anh em em! Đúng là nhục cười.” - Nhân Mã lầm bầm nói một mình, cô xúc động nốc hết chai nước khoáng này đến chai khác như cái bụng không đầy - “.. Thảo nào có thể tìm được Giải. Chắc chắn là hai anh em nhà đó bắt tay với nhau mà hành động rồi..”

“Chắc vậy..” - Cự Giải chậm chạp lên tiếng, cô vẫn còn đang rất xúc động và không tin lắm - “Nhưng theo tao biết thì nhà thằng Yết chỉ có mình nó thôi. Nào có anh chị em gì.. Vậy con nhỏ kia từ đâu ra?!”

“Cũng có thể là em họ gì đó mà unnie không biết.” - Bạch Dương đưa ra phán đoán của mình - “Đến nước này rồi thì nói sao thì nói, đối với chúng ta, thằng Yết vẫn là kẻ đáng chết. Nhất định phải cho nó một hình phạt thật đắt, có như thế thì nó mới biết thế nào là lễ độ..”

Đúng lúc đấy, khi cả bọn chui lủi chốn trong cái hốc cầu thang tối om thì thăm to nhỏ, tránh xa cuộc chiến thì Thiên Yết lại từ xa xông đến. Cậu bước thẳng đến chỗ Cự Giải, ánh mắt hoàn toàn để mặc mấy người đứng xung quanh:

“Giải. Chúng ta cần nói chuyện. Tao muốn..”

“Không cần giải thích.” - Cự Giải trực tiếp chặn ngang những gì Thiên Yết muốn nói. Biểu cảm của cô bây giờ chỉ còn duy nhất hai chữ “lạnh lùng” - “Tao với mày đã biết rõ nhau rồi nên chắc mày cũng phải hiểu rằng tao rất ghét bị người khác lừa dối.”

“Tao biết mày tức. Nhưng mà lúc đấy..”

“Chà có lúc đấy lúc đó gì hết. Tính tình mày vẫn luôn như vậy, cố gắng mấy cũng không thay đổi thôi. Thật đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Tien đây, tao nói luôn cho mày rõ, từ lúc này, chúng ta chấm dứt không có bất cứ một tẹo liên quan nào cả.” - Cự Giải trừng mắt nhìn Thiên Yết - “Không bạn bè. Cũng chẳng phải ô sin hay chủ tớ. Sau này cũng hạn chết chạm mặt nhau đi.”

Nói xong Cự Giải cùng mấy đứa con gái trong nhóm của cô liền đi mất. Lũ con trai sau đó cũng thu dọn mọi vật dụng, đạo cụ và trang phục của cả lớp đã chuẩn bị đem mang về nhà chung của tụi Song Tử để cất tạm ở đó mấy hôm cho qua Tết.

Rốt cục thì mọi thứ chẳng vui về gì. Tối hôm đó, cuối cùng thì cả lớp đều rời “tiệc” từ sớm, dù chính bọn nó là những kẻ đầu xỏ khiến cho cuộc chiến bóng nước trở nên dữ dội kinh khủng. Và chưa kể đến rất nhiều những hậu quả xấu mà cả lũ để lại, chắc chắn sẽ phải trả đủ vào một ngày không xa. Nhưng khi đó, chưa ai trong bọn nó ý thức được nguy hiểm đang đến gần..

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: New york (1)

Kịch vừa tàn và khi cái cuộc chiến bóng nước còn chưa kết thúc thì cả bọn Cự Giải đã lũ lượt bỏ về vì biết được sự thật. Hoá ra, Thiên Yết từ trước đến giờ đã luôn nói dối cả bọn. Cậu chỉ là đang tiếp cận Cự Giải để trả thù cho ngày trước và cho cả em gái bạn thân. Cứ từng người một, từng người một lần lượt rời đi sớm hơn dự định. Kết cục là chưa đầy nửa tiếng, cả lớp 11D2 chúng nó đã ra về hết, bỏ lại cái kết của buổi tối ở phía sau mà không thêm đôi lời hay bận tâm gì.

Rạng sáng ngày hôm sau, trong khi mọi người trong nhà còn say ngủ. Mọi người ai cũng đều cảm thấy rã rời, mệt mỏi do một đêm đi chơi quá nhiệt. Lúc đó, chỉ có duy nhất hai bóng người lẳng lặng rời giường, là Kim Ngu và Song Tử. Hai người này vốn đã lên kế hoạch trở về thăm cha mẹ Song Tử trong dịp Tết này ở New York đến tận sát ngày đi học mới trở lại.

Kim Ngu mặc qua loa một chiếc áo phông mỏng, một chiếc áo len rồi lấy thêm chiếc áo dạ to su khoác lên người và vội vã kéo hành lý đi ra cổng. Tối qua không hiểu sao cô quên mất không đặt chuông báo thức nên chỉ đến khi Song Tử gọi điện vừa này cô mới. Vừa nhảy lò cò vài bước vừa xỏ chiếc giày vào chân, ra đến cửa, một cơn gió lạnh buốt thổi thẳng vào mặt khi cô chưa kịp đề phòng khiến mái tóc dài bị thổi tứ tung, càng thêm rối.

“Đã muộn chưa?” - Kim Ngu chạy đến gần Song Tử, cậu đang đứng chờ ở trước cửa nhà. Cả người dựa hẳn vào cửa xe của chiếc một chiếc taxi. Cô thờ hồn hồn không ra hơi vì lạnh và chẳng hề để ý đến bộ dạng xuề xòa của mình - “Nhanh lên.. nhanh lên.. Không thì muộn mất...”

Trái ngược với Ngu, Song Tử lại tỏ ra vô cùng bình thản chậm rãi. Cậu giơ tay trái lên xem giờ rồi nhìn Kim Ngu, đưa tay lại từ từ chỉnh lại vạt áo khoác của Kim Ngu và cả mái tóc rối bù của cô.

“Khăn quàng đâu rồi?” - Song Tử hỏi. Bình thường cậu luôn thấy Kim Ngu đeo một chiếc khăn len kín cổ màu đỏ sậm nhìn cực kì ấm áp.

“Ồi chết.. quên ở trên phòng rồi..” - Nói đến đó, Kim Ngu lại định chạy vào nhà lấy chiếc khăn thì ngay lập tức một cánh tay của cô bị Song Tử giữ lại.

“Thôi, không cần.” - Lời Song Tử vừa bên tai thì cậu đã lấy chiếc khăn len mình đang quàng trên cổ quàng lại lên cổ Kim Ngu và còn lấy cái mũ len beanie màu xám của mình đội lên đầu cô thật ngay ngắn. Chưa đủ, cậu chỉnh chỉnh lại chút tóc mái lòa xòa trước tầm mắt cô và ngắm nghía một hồi rồi mới thấy hài lòng - “Thế ổn rồi. Lên xe đi.”

Xong Song Tử kéo Kim Ngu vào trong xe và đóng cửa lại rồi mới vòng ra sau nhét cái vali hành lý to đùng của cô vào cốp xe. Tất cả hành động của cậu đối với Kim Ngu tự nhiên như thể không còn cái gì tự nhiên hơn khiến cả ông chú tài xế đã vợ con đang hoàng cũng phải ghen tị. Lũ thanh niên ngày nay yêu đương thật mạnh động quá đi... Ngày xưa ông đâu có thể, cả tí năm mới có một cái chạm tay nhau..

Sau đó, qua chiếc gương chiếu hậu phản chiếu hình ảnh Kim Ngu dựa vào vai Song Tử tiếp ngủ còn cậu lại dựa đầu vào cửa sổ, tiếp tục lướt web trên điện thoại, màn hình tắt nhiên cũng được cậu chỉnh cho tối nhất để không ảnh hưởng đến người bên cạnh. Đôi lúc, cậu liếc mắt ra bên ngoài nhìn cảnh vật còn chưa hừng chút sáng nào. Con đường hai bên vắng vẻ không có bất kì ai đi lại. Lớp kính mỏng bên cạnh cậu còn ám chút hơi nước khiến mọi thứ còn có chút nhòe nhoẹt không rõ. Chỉ một lúc, chiếc xe taxi đã đi ra ngoài nội thành và tiếp tục lăn bánh trên con đường cao tốc thẳng tiến về sân bay thành phố. Chiếc biển chỉ đường màu xanh sậm ở bên đường viết rằng còn chỉ cách vài chục mét nữa. Hai người vội vã làm thủ tục và lên máy bay vì khi đến được cổng trước thì đã sát giờ cất cánh lắm rồi. Trước khi qua New York, chuyến bay này của hai người còn phải dừng lại

ở Nhật để transit nên tính ra cả hai phải mất gần một ngày thì mới có thể bay tới nơi theo như kế hoạch. Mọi thứ dường như khá cấp dập và vội vã.

Máy bay dừng lại ở một sân bay lớn của Tokyo gần hai tiếng. Trong khoảng thời gian dài như vậy, Song Từ và Kim Ngu không biết nên đi đâu nên hai người chỉ quanh quẩn ngồi đợi ở nhà ăn. Đã tám giờ sáng, sân bay bắt đầu tập nập người ra vào nên khi từ chỗ mình nhìn qua kính, mọi người cứ liên tục đi qua đi lại Song Từ cảm giác rất hay. Cậu nhấp môi uống một ngụm cà phê để tỉnh táo hơn. Đoạn, cậu nghiêng đầu nhìn sang Kim Ngu thì thấy cô đang ôm chiếc balô của mình trước ngực và gật gù gật gù buồn ngủ.

“Vẫn thấy mệt sao?” - Song Từ xê ghế ngồi lại gần hơn bên cạnh Kim Ngu để đầu cô có thể thuận tiện dựa vào vai cậu tìm được một vị trí hợp lý và thoải mái - “Tối qua bên đấy lại làm trò gì kì dị à?... Sao lại buồn ngủ thế?”

“Chẳng có làm gì cả. Ai về phòng người nấy rồi mỗi người một việc.” - Hai mí mắt Kim Ngu cứ lim dim dính chặt vào nhau chẳng thể nào mở ra nổi - “Cái thời tiết lạnh lạnh này chỉ có chút ấm áp là rất dễ buồn ngủ. Oápp....”

Cô che miệng ngáp một cái thật dài rồi cuối cùng cũng không thắng nổi cơn buồn ngủ nên tựa hẳn vào người Song Từ và ngủ ngon lành không lo nghĩ gì cả. Song Từ cứ để mặc Ngu ngủ như vậy, kể cả hai vai cậu mỏi nhừ nhưng cậu cũng chẳng lấy chút gì làm khó chịu. Rồi đến cả khi có tiếng thông báo lên máy bay, Song Từ không nổi đánh thức cô dậy nên cậu khom người cồng cô lên tận trên máy bay. Kim Ngu có vẻ cực kì mệt mỏi và thiếu ngủ nên cô cứ nhắm nghiền hai mắt và ngủ lì bì. Đến cả khi Song Từ đặt cô xuống ghế và đắp chăn cho cô thì Kim Ngu cũng chỉ khẽ nhủ mấy cô tìm một tư thế ngủ thoải mái.

Đáp cho Kim Ngu một lớp chăn mỏng thật cẩn thận rồi Song Từ cũng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Chỉ là ở dưới lớp chăn không ai nhìn thấy, bàn tay của hai người vô thức nắm chặt lấy nhau, rất ấm áp. Chuyến bay từ Nhật sang đến Mỹ kéo dài tận 15 tiếng vô cùng mệt mỏi. Hai người ngủ dậy thì chỉ biết ăn, ngủ rồi chơi loanh quanh mấy thứ linh tinh tại chỗ. Song Từ cắm mặt vào cái máy chơi game mang theo, còn Ngu thì dạo này rất hứng thú với đàn len nên cô suốt ngày luôn tìm cơ hội ngồi thư giãn một mình và đàn một chiếc khăn len to sù màu đen xám cho ai đó. Không khí im lặng nhưng hòa hợp. Kiểu như giữa hai người có mối quan hệ gì đó đặc biệt lắm.

Mùa đông New York rất lạnh. Từng cơn gió từ ven biển thổi vào, len lách qua những tòa nhà cao tầng khiến cho những cơn gió thổi qua như trở nên càng thêm lạnh lẽo và buốt giá. Con đường hai bên đầy đặc tuyết từ sau đêm qua và ở đó, có vài người đang dùng những cái xẻng lớn hốt tuyết trắng xóa đổ gọn vào một chỗ nào đó. Tuyết rơi khắp nơi, khiến mọi vật xung quanh đều bị một lớp màu trắng bao phủ.

Gia đình Song Từ sống ở một khu phố không quá tấp nập và khá là gần biển. Đó là một căn nhà bình thường, có hai tầng, một căn gác xép nhỏ và có một mảnh đất nhỏ phía trước làm vườn như mọi ngôi nhà kiểu Mỹ khác, một chiếc garage để xe... Điều đặc biệt duy nhất có lẽ chính là số lượng cây cối bao xung quang nhiều hơn hẳn những gia đình khác. Quanh nhà còn trồng rất nhiều cây hoa giấy nhưng bây giờ là mùa đông, hoa giấy chỉ còn trơ trọi mỗi đồng cành khẳng khiu, khô khốc. “Xuống xe thôi, Kim Ngu.” - Song Từ mở cửa taxi và bước xuống trước lấy đồ từ phía sau. Còn Kim Ngu cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi sau một chuyến đi dài như vậy. Hai mắt cô cứ díp lại nhưng rồi một cơn gió lạnh thổi từ bên ngoài cửa xe thổi vào, luồn vào từng kẽ hở của chiếc khăn và cái áo khoác làm cho cô run lẩy bẩy, tỉnh hẳn ngủ.

Bước ra khỏi xe, lần nữa Kim Ngu càng cảm thấy thấm thía hơn cái lạnh lẽo của tháng hai New York dù trước đó cô đã từng trải nghiệm nó. Chút ánh nắng hắt trên đỉnh đầu làm cô hơi chói mắt. Hai người đặt chân đến New York đúng giữa trưa nên nói chung là thời tiết còn ấm áp chán.

“Ngu à.. Vào nhà đi con, để kệ thằng Song một mình lấy đồ.”

Lúc Kim Ngu định giúp Song Từ xách một nửa đồ vào trong nhà thì một giọng nói dịu dàng từ căn nhà màu xanh lam trước mắt khiến cô quay lại. Là mẹ Song Từ, một người phụ nữ còn khá trẻ, bề ngoài như chỉ mới ba mươi nhưng thức chất thì không phải vậy.

“Con chào bác.” - Kim Ngu vui vẻ chạy về phía cửa ôm chầm lấy mẹ Song Từ. Hai người trước đã rất hợp nhau rồi, chưa kể là bác đối xử với cô còn tốt như con gái mình nên hai người vô cùng thân thiết - “Lâu quá con mới gặp bác. Càng ngày bác càng đẹp ra đây ạ.”

“Con đúng là vẫn dẻo miệng như trước.” - Bên ngoài mẹ Song Từ chỉ khoác một cái khăn len mỏng nên không chịu được đứng ngoài lâu - “Vào nhà đi con. Đồ đạc cứ để thằng Song nó lo, vào đi. Bác vừa mới chuẩn bị xong bữa trưa, toàn những món con thích.”

Vậy là hàn huyên đến đó thì mẹ Song Từ liền kéo tay Kim Ngu và đóng cửa lại, hoàn toàn bỏ mặc thằng con trai mới lặn lội đường xa trở về của mình.

Trong nhà được một tay mẹ Song Từ trang trí, và rất hay có mùi thơm thoang thoảng của bánh nên luôn khiến người ta có cảm giác ấm áp và yên bình mỗi khi bước vào.

“Con cởi áo khoác rồi ngồi trước lò sưởi này cho ấm. Để bác mang cho con ít bánh và sữa nóng.”

“Dạ thôi ạ. Con ổn mà bác.” - Kim Ngu vừa nói vừa cởi áo và mũ khăn rồi treo lên móc.

Ngôi nhà này đối với Ngu khá là thân thuộc. Thời gian trước khi sang đây là do hiềm khích giữa cô và Thiên Yết, Cự Giải. Sau đó thì trong lòng ôm nhiều lo lắng, tâm sự, một thời gian ngắn sau, những khó khăn ập đến nhiều hơn, như về bạn bè, về học hành, thi cử rồi cả cách sống ở đây.. Tất cả đều Ngu cảm thấy mệt mỏi, chán chường. Khi đi khám, cô được kết luận là mắc rối loạn tâm lý, nhưng chỉ là ở mức nhẹ thôi, không quá nghiêm trọng. Và người bác sĩ khám cho cô không ai khác chính là mẹ Song Từ.

Mẹ Song Từ tên là Evelyn là một người Mỹ gốc Việt. Từ đời ba mẹ bác gia đình đã bắt đầu kinh doanh lớn, khá giả nên chuyển sang bên đây sống. Sau đó thì bác kết hôn và quyết định định cư bên này luôn. Không hề có ý định về nước, cùng lắm chỉ là về chơi vào mấy dịp lễ quan trọng hoặc kì nghỉ dài. Ở đây, bác là một bác sĩ tâm lý giỏi có tiếng trong bệnh viện thành phố. Đồng thời cũng là một người phụ nữ hết lòng vì gia đình, chồng con, rất được mọi người yêu quý.

“Chưa gì mà đã thất thần chuyện gì đấy? Hay lần này lại nghĩ đến hai người bạn đó hả?” - Mẹ Song Từ dụ dặt vuốt đoạn tóc rối của cô và đặt vào giữa hai lòng bàn tay cô một cốc sữa ấm - “Thấy Song kể rằng khi về bên đó con có gặp hai người bạn kia.” Dạ. Con có gặp, cũng làm hòa nhau hết rồi.” - Cô cười, thành thật kể cho mẹ Song Từ nghe. Đoạn, có tiếng mở cửa và sau đó thì Song Từ bước vào nhà. Chỉ đến giây thứ ba cậu nhìn thấy hai người kia đang làm gì thì liền nhăn nhó mặt cau nhàu:

“Mẹ thật chẳng thương con trai mẹ gì cả.. Bên ngoài kia mẹ có biết là lạnh lắm không.” - Song Từ cởi áo khoác rồi nhanh chóng bước về phía lò sưởi. Từng hơi ẩm phả ra làm cậu dễ chịu biết bao. Cậu xoa xoa hai lòng bàn tay trước đồng lửa và rồi xoa khắp nơi trên khuôn mặt mình. Hai má cậu lạnh đến mức như sắp đông đá lại rồi - “Chẳng thể hiểu nổi mẹ.. Người ta nhìn vào thì chắc chắn sẽ tưởng Kim Ngu mới là con ruột của mẹ mất..”

“Hử.. thì đã sao. Có một đứa con gái ngoan ngoãn xinh xắn lại thông minh như này thì còn gì bằng.” - Đoạn, Kim Ngu bật cười khi nhìn thấy Song Từ bắt đầu giờ thói trẻ con rất hiếm thấy để tranh cãi với mẹ mình. Mà bác gái cũng chẳng phải dạng vừa, câu nào câu nấy nói ra đều khiến cho cậu phải bực bội nhưng chẳng thể nói thêm được gì mà đành phải cãi cùn.

“Cho con xin hai người được không.. con đói lắm rồi.” - Cuối cùng Kim Ngu vẫn phải ngả mũ chịu thua hai mẹ con Song Từ. Hai người dù cả năm chỉ có gặp nhau một hai lần vào những dịp lễ nhưng mà chẳng thể hiện chút gì ấm áp, thay vào đó cứ cãi nhau không ngừng. Nhưng vậy cũng đủ khiến cho cô cảm thấy rõ ràng tình cảm mẹ con thấm thía của cả hai.

Bữa cơm tuy chỉ có ba người bọn họ vì ba Song Từ mới đi công tác gần đây, đến tận một tháng nữa mới về, nhưng trên bàn bày biện rất nhiều món, tất cả đúng là đa phần đều là món Kim Ngu thích. Điều này khiến cô nhìn bác gái mà cảm động rất nhiều, không ngờ đi lâu như vậy rồi mà bác vẫn nhớ rất rõ những món cô thích.

"Nào nào. Đừng có đứng vậy, lại ngồi xuống rồi chúng ta cùng ăn cùng nói." - Rồi mẹ Song Từ quay sang hỏi chuyện Kim Ngu thân thiết, còn nắm tay nắm chân và gấp những món cô thích vào đĩa của cô vô cùng ân cần. Một lần nữa lại bỏ rơi con trai mình ở một bên.

So với vừa nãy, lần này Song Từ tỏ ra vô cùng lạnh nhạt và không mấy hứng thú. Cảnh tượng như này cậu bị trải qua cũng nhiều lắm rồi, không còn là lần đầu tiên nữa. Vậy nên cậu bây giờ chỉ là đóng một vai ngoan ngoãn, ngồi một bên tập chung ăn uống, thì thoảng thì đáp lại một hai câu khi mẹ hỏi hoặc bỏ sung một chút những điều Kim Ngu nói thiếu. Thực sự thì cũng không khác với cái bóng đèn trên trần là bao.. có khi cậu còn "sáng" hơn cả cái bóng đèn ý chứ.

"Mẹ à.. đủ rồi. Cho bọn con ngủ một tẹo được không hả?" - Song Từ chán nản nhìn mẹ mình lời kéo Kim Ngu từ bàn ăn ra đến chậu rửa bát, hai người vừa lau dọn vừa tâm sự rồi còn ra tận phòng khách tiếp tục nói chuyện. Mãi mà câu chuyện vẫn chưa kết thúc làm cho cậu ngồi cạnh nghe thôi cũng đã mệt mỏi - "Mẹ không thấy Kim Ngu đã rất mệt mỏi rồi sao?"

"Ôi.. Bác xin lỗi." - Nghe Song Từ nói xong thì mẹ cậu cũng tỏ ra nghiêm túc nhìn sắc mặt Kim Ngu. Đúng là có chút mệt mỏi và thâm thâm chỗ dưới mắt. Vậy là thái độ liền quay ngoắt 180 độ, mẹ Song Từ chuyển sang vô cùng vội vã thúc giục cả hai lên phòng ngủ rồi để ngày mai còn có sức mà đi chơi khắp nơi cho khuấy khuấy. Song Từ trở về căn phòng lúc trước của mình còn Kim Ngu cũng bước vào căn phòng ngay bên cạnh. Lúc trước cô chỉ tưởng rằng sống tạm ở đây một thời gian khi ba mẹ về nước. Xong cuối cùng thì bây giờ căn phòng vốn dành cho khách này đã thực sự trở thành căn phòng thân thiết của cô ở đây, luôn đợi cô trở về cùng Song Từ.

Kim Ngu đặt lưng lên giường. Mùi ga mới được lấy từ trong tủ ra để thay có chút thơm thơm của xà phòng xen chút hơi ẩm mốc rất quen thuộc vương vất quanh đầu mũi khi cô tựa đầu xuống gối. Cô cuộn mình trong chăn rồi từ từ, bản thân cô đã chìm vào một giấc ngủ dài, yên bình và không hề có chút mơ mơ nào cả. Và cứ thế, thời gian cũng trôi đi từng phút từng giây một.

Đến sáng ngày hôm sau, Song Từ và Kim Ngu quyết định tranh thủ thật nhiều thời gian để có thể ở nhà nhưng vì phải mấy ngày nữa mẹ Song Từ mới nghỉ làm ở bệnh viện. Rồi cuối cùng thì sau một hồi bàn luận với nhau, hai người liền nghe theo mẹ Song Từ, cùng nhau đi thăm quan đây đó và mua sắm một số thứ cho mấy ngày tới coi như giết thời gian.

Đầu tiên, họ đi lòng vòng trong công viên Battery và đến thăm tượng Nữ thần tự do nổi tiếng. Tất cả là vì suốt gần một thời gian dài sống ở đây ngày trước, hai người đều chưa đi tham quan, mỗi ngày nghỉ, dịp lễ đều chui vào trong phòng và làm những điều nhảm chán, có chút vô bổ.

Lúc đầu mới đi cả hai đều im lặng vì bình thường cả hai cũng không nói quá nhiều với nhau. Công viên này rất rộng lớn và nhiều cây xanh nhưng vì hiện tại đang là mùa đông nên những cái cây này đều trơ trọi lá, lộ ra những cành cây khẳng khiu, gầy gò. Ở những bãi cỏ và ven đường có rất nhiều tuyết. Đường như khung cảnh có đến hơn nửa là màu trắng xóa.

"Này, mọi vật đều trắng như này làm mình nhớ đến lần đầu tiên gặp nhau quá." - Kim Ngu đột nhiên bật cười khi nhìn một con chim rơi từ trên cành cây xuống đọng tuyết phía dưới.

Câu nói dạo đầu này làm Song Từ không biết nên phản ứng thế nào cả. Lần đầu tiên họ biết nhau không phải một mùa đông nhiều tuyết và lạnh như vậy. Nếu không phải trí nhớ cậu bị sai lệch thì rõ ràng khoảng thời gian đó là đầu thu, khi mà những cái cây bắt đầu nhuộm sang màu nâu trong nền trời xanh nhiều nắng. Không phải màu nâu đó thì ít ra vẫn còn rất nhiều sắc màu khác của cây cỏ, hoa lá.. xanh, đỏ, tím vàng.. rất nhiều màu. Sẽ không phải là một màu trắng như lúc này.

"Không nhớ sao?.. Lần đầu chúng ta gặp nhau ý." - Kim Ngu vừa đi vừa nghiêng nghiêng đầu nhìn sang khuôn mặt có chút mờ mịt của Song Từ. Nụ cười tươi rói kia của cô rõ ràng là đang rất đặc ý khi thấy Song Từ khổ sở lúc tìm lại trong đồng ký ức nghèo nàn - "Mãi mà vẫn chưa nghĩ ra sao... nhớ kĩ một chút đi. Lúc đó là lúc...."

Kim Ngu định nói cho cậu nghe chút gợi ý, nhưng đúng lúc đó, chân cô lại dẫm phải một chút băng chưa tan trên mặt đất. Suýt thì ngã.. Thật may là Song Từ đã ngay lập tức dang tay nắm chặt lấy tay cô kéo ngược lại. Chỉ là lực kéo quá lớn, dưới chân cậu lại chính là một chút băng khác.. Hai người liền ngã sòng ra đất.

"Haizz.. đen đui quá!!" - Kim Ngu vội vã đứng dậy để giảm thiểu ướt quần đến mức ít nhất nhưng rồi do hành động quá nhanh mà cả người cô lao đảo suýt ngã thêm lần nữa."Cẩn thận." - Song Từ vòng tay giữ chặt cả người Kim Ngu. Lần này cậu chậm rãi.. chậm rãi hành động. Sợ chỉ một sơ suất nhỏ là cả hai người lại ngã thêm lần nữa..

Thành công bước ra khỏi chỗ băng cậu mới từ từ buông tay ra khỏi người Kim Ngu. Lúc này, cậu lại phát hiện rằng hai tay cô không hề đeo găng tay gì cả. Vậy là cậu chẳng nói gì, lấy một cái găng tay đang đeo sang cho cô và tay còn lại thì nắm chặt bàn tay của Kim Ngu cho vào túi áo. Hai người tiếp tục đi dạo theo con đường phía trước để đến chỗ tượng Nữ thần tự do.

"Ừm.. thật ra thì mình nhớ ra cái lần đầu tiên gặp nhau rồi." - Song Từ nói - "Nhưng đây là lần đầu tiên cậu gặp mình, không phải mình gặp.."

"Thật á?" - Kim Ngu rất ngạc nhiên. Ngược lại, Song Từ tỏ ra hơi thất vọng - "Cậu gặp mình trước??"

"Mình thấy cậu lần đầu tiên khi khai giảng. Chúng ta học cùng trường còn gì."

"À. Ra vậy." - Kim Ngu chợt hiểu - "Nhưng mình không nhớ.. chỉ biết lần đầu tiên gặp cậu là khi cậu băng bó đầy mình nằm trong căn phòng trắng tinh trong bệnh viện. Khi đó một tay bị bó bột to thế này này...", Kim Ngu khua khua cánh tay miêu tả - "Nhìn lúc đó mà thương tâm dã man. Bộ mặt điển trai còn bị đánh bầm dập thành như cái đầu heo."

"Lần đó mình đánh nhau với một lũ trong đội bóng rồi thương tích đầy mình. Rõ ràng mấy thằng đó chọc mình vì mình là gốc người Á duy nhất trong đội. Lũ khốn, đã cấm không được đánh v aog mặt mà chúng cứ thế nhắm vào mặt. May mà có cậu nằm cùng phòng không thì ngày đó chán chết mất.."- Song Từ cố gắng nói sao cho câu chuyện thật thú vị nhưng sao mà biểu cảm của Kim Ngu vẫn mang sắc thái thật âm ảm.

"Đừng đùa. Hồi đó mình rõ ràng là rất trầm, một lời cũng không nói. Có gì mà may?"

Kim Ngu cười nhạt. Lời Song Từ nói đâu có đúng. Cô ngày trước phải nói là cực kì thảm hại. Ngôn ngữ không thông thạo, không có bạn bè, lúc nào cũng chỉ ru rú một mình mà đồ dẫn ít nói, thu mình lại và tâm lý càng ngày càng bị quan, chán chường. Rồi từ lúc nào đó cô bị trầm cảm mà chẳng ai hay. Đến khi tới khám ở bệnh viện, người bác sĩ tốt bụng giúp cô trở lại bình thường lại là mẹ Song Từ, còn người bạn cùng phòng tốt bụng thỉnh thoảng bắt chuyện thì chính là cậu. Trái đất thật quá tròn. Hay là tại chữ có duyên.

"Thì đúng là lúc đầu có như vậy.. Nhưng sau rồi không phải tốt hơn sao. Cậu cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn, và không còn bộ mặt như đưa đám nữa."

Song Từ bật cười, cậu bỗng nhớ đến hình ảnh cô gái ngày đó đứng yên trước giường cậu vào lúc nửa đêm làm cậu đang mơ màng thì tỉnh cơn ngủ.. Sợ đến toát mồ hôi. Chưa kể mái tóc cô còn xõa dài, trên người chiếc áo của bệnh viện màu trắng trắng rộng thùng thình khiến cậu liên tưởng đến mấy con ma nữ trong các câu chuyện mà mẹ lấy dọa hồi nhỏ.

Nghe lại Song Từ vẫn thấy tức và buồn cười. Cô đứng đó, phải mãi lâu sau, đợi đến khi mặt cậu trắng bệch như tờ giấy trắng, cô lên tiếng hỏi rằng: “Cậu đồng ý dạy võ cho mình nhé...?”.

Cmn.. nửa đêm hóa thành ma dọa cậu rồi còn bảo là muốn học võ. Tởm..

“Vì sao hồi đó muốn mình dạy võ?” - Từ cái đêm điên rồ đó mà hai người bắt đầu nói chuyện qua lại nhiều hơn nhưng Song Từ vẫn không thể hiểu được lí do mà Kim Ngu muốn học võ. Và cậu sau đây cũng không cho Ngu bắt cứ chiêu võ nào ra hồn. Tất cả là do cách nhờ vả quái thai của Ngu làm cậu không thể nuốt trôi nổi.

“Chà sao cả. Chỉ là lúc đó đột nhiên muốn trở nên thật mạnh mẽ.” - Kim Ngu nghe câu hỏi của Song Từ cũng liền nhớ lại cảnh điên rồ hồi xưa. Xong, cô cố tỏ vẻ khinh thường người nào đó - “Biết đâu được là người ta không có đồng ý.. Hừ. Nhỏ mọn.”

“Mình nhỏ mọn?” - Song Từ bật cười tự chỉ vào bản thân hỏi ngược lại - “Này. Nói đi cũng phải nói lại chứ?! Cậu thử hỏi lại chính mình xem ai có thể chấp nhận cách nhờ vả điên khùng lúc nửa đêm như thế?? Chưa kể là mình đã trộm đồ ăn mang về cho cậu bao nhiêu lần liền.”

“Gi?!!! Có mà tại cậu chỉ có mỗi tí hiệu ứng như thế đã hết ré lên đấy chứ. Đàn ông con trai thế đấy? Tính toán từng tí một...!!!”

“Hét ré lên????? Cậu nói ai cơ???????”

“Ai thì người đó tự biết!!” - Kim Ngu bật cười khi thấy bộ mặt tức nghẹn chả biết nói gì để biện minh của Song Từ.

Đoạn, thấy bức tượng Nữ thần tự do đứng sừng sững ở ngay trước mắt, Kim Ngu liền giằng tay ra khỏi Song Từ và chạy về phía trước. Cô đoán là Song Từ sẽ đuổi theo nên cố chạy nhanh hơn. Nhưng một phần lại sợ ngã như ban nãy nên bước chân vẫn cực kì thận trọng khi thấy những vũng nước và tuyết ở trên mặt đường.

Song Từ ngược lại, rất bình thản và chậm rãi. Cậu chẳng vội vã đuổi theo hay làm gì đó mạnh động như những gì Kim Ngu tưởng tượng. Nhìn bóng dáng to to tròn tròn do như cục bông cứ nghiêng nghiêng cố đi từng bước thật cẩn thận qua những chướng ngại vật làm cậu thật muốn cười lớn. Cậu nghĩ, cô gái này bây giờ đã mạnh mẽ lắm rồi, lại vui tươi, yêu đời và lạc quan như trước kia. Cũng không cần cậu dạy võ cho nữa..

Liệu có phải là cô đã không cần cậu ở bên cạnh quan tâm, bảo vệ?!

Phải vậy không nh?!

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: New york (2) - hết tết

Kim Ngu và Song Từ phải đứng xếp hàng rất lâu mới có thể đến lượt mình. Hai người đi theo lối hành lang rất hẹp, chỉ đủ cho một người. Rồi cứ từ từ đi từng bậc một để lên được trên vương miện của Nữ thần ngắm cảnh. Cầu thang rất dài, tận ba trăm bậc, khiến cho đôi chân của hai người mỏi nhừ như không còn tí cảm giác nào.

“Oaaaa...” - Trước khung cảnh mênh mông bát ngát hiện lên trước mắt, Kim Ngu không thể không thốt lên câu cảm thán xúc động. Sao từ trước tới giờ cô không hề biết đến một khung cảnh đẹp để đến nhường này cơ chứ?! - “Từ nhỏ đã sang đây mà một lần cậu cũng chưa đến Nữ thần tự do?! Bộ bị ngu à?????” - Kim Ngu ngay lập tức quay sang nhìn Song Từ bằng ánh mắt khinh bỉ khi trước đó cậu bảo rằng chưa từng lên đây vì ở trên này rất nóng và nhàm chán, chẳng có tí gì hay ho.

“Chỉ là không có thời gian thôi!” - Song Từ phản bác lại, trong lòng có chút hối hận khi trước nay chưa từng nghe theo lời mẹ mà lên đây xem. Cũng vì dạo trước cậu đâu có hứng thú đến thăm mấy nơi như này. Chỉ tại lần này cô cứ luôn miệng bảo phải đến đây ít nhất một lần trong đời mới thỏa mãn nên cậu mới miễn cưỡng đồng ý. Nhưng giờ phút này nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ kia, cậu chợt nghĩ đây chính là một trong những quyết định đúng đắn nhất từ trước đến giờ của mình.

“Lại đây nhìn đi!” - Song Từ thấy Kim Ngu cứ chạy lăng xăng khắp nơi. Cậu liền không nói lời nào mà nắm chặt tay cô kéo về một cái ống nhòm còn đang trống. Nhìn về mặt thích thú, hớn hờ và quay chiếc ống nhòm hết bên nọ rồi sang bên kia của Kim Ngu, cậu bật cười. Có lúc nào cũng đơn thuần và vui vẻ như thế này thì tốt biết mấy.

Song Từ gọi - “Này..” - Đột nhiên cậu này ra ý tưởng xấu xa.

“Hử????” - Mắt Kim Ngu vẫn dán vào biển cả mênh mông trước mắt, không để ý lắng đến Song Từ. Nhưng khi nghe cậu gọi, cô vẫn nghiêng đầu qua tỏ ý mình đang nghe.

Nhưng rồi, nghiêng đầu mãi mà chẳng thấy Song Từ nói gì. Kim Ngu thắc mắc và quay luôn sang mặt đối mặt với Song Từ. Nào ngờ, chưa kịp nói gì thì ngay lập tức khuôn mặt điên trai của Song Từ lại đang được phóng to trong tầm mắt cô.

Rồi..

Nụ hôn đầu của cô biến mất trong lúc cô còn đang ngờ ngác chẳng hiểu gì.

Cái đệt..????!!!

Giây tiếp theo mà mọi người xung quanh đang định thốt lên mấy lời xuyết xoa, cổ vũ khi thấy một cặp nam thanh nữ tú thì cái tát bất ngờ của cô gái làm mọi người chứng hết lại. Không khí dường như cũng nghẹn lại ngay thời khắc đó - “Bốp” - Âm thanh gai góc rõ rệt trong không gian yên tĩnh làm cho ai cũng giật mình, kể cả hai nhân vật chính của sự kiện.

“...”

Kim Ngu không nói gì mà chỉ trơ mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt Song Từ, chính xác là cô đang nhìn chăm chăm vào vết năm ngón tay mà cô vừa lưu lại trên mặt cậu. Sau đó, cô không nói thêm lời nào nữa mà thản nhiên bước qua người cậu, chạy như bay đến chỗ hành lang và kết thúc chuyến thăm đến Nữ thần tự do tại đó.

Khi hai người bước qua nhau, cô cảm thấy rất rõ ràng một loại cảm xúc kì lạ và bất thường. Cô chưa từng có cái loại cảm giác này trước đây nên có chút mờ mịt. Là vì sao? Vì sao cô có cảm giác này...?? Đây là cảm giác gì...?? Những câu hỏi bay vòng vòng trong đầu cô nhưng lúc này cô không còn bình tĩnh để tìm câu trả lời, cô chỉ muốn trốn đi, muốn chạy xa khỏi cậu, xa khỏi những thứ không giống bình thường này.***

Vừa chạm chân xuống quảng trường phía trước bức tượng, từng cơn gió lạnh buốt mang theo hơi nồm của biển làm cô chợt tỉnh táo. Bên trong bức tượng kia thật ngọt ngào. Cảm giác thay đổi đột ngột khiến Kim Nguu có chút thấy không chân thật. Kiểu như những gì bên trong kia, tất cả chỉ là một giấc mơ bất ngờ xuất hiện mà thôi.

Chỉ tiếc là tất cả đều không như những gì cô muốn.

“Ê. Nguu.” - Song Từ từ lúc nào đã bước đến phía sau, nhân lúc cô còn đang suy nghĩ liên miên - “Đi ăn thôi. Minh đói rồi.”

Nói xong, cậu liền dứt hai tay vào túi áo rồi quay người bỏ đi.

Hai người đi bộ ra cái công phụ gần nhất ở chỗ họ đang đứng và bắt taxi đến Chinatown. Con phố này dường như lúc nào cũng náo nức và nhộn nhịp, nhất là dịp Tết Âm lịch đang ngay gần nên ở đây càng có thêm nhiều người qua lại. Các cửa hàng đều trang trí và bày biện rất bắt mắt, rất nhiều những gam màu rực rỡ làm cho không khí thêm phần náo nhiệt. Khác hẳn với vẻ ngoài tưởng như im lìm giữa màu tuyết trắng.

“Lại đây. Quán này nghe bảo là ngon lắm đây.” - Song Từ đứng trước cửa một cửa hàng bánh truyền thống Trung Hoa. Từ ngoài cửa, hai người đã có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào rất hấp dẫn cứ liên tục thổi ra từ bên trong.

Hai người gọi rất nhiều, thức ăn được bày biện ngập tràn trên chiếc bàn gỗ vuông nhỏ nhắn. Trong quá trình chờ đợi đồ ăn mang ra hay thậm chí là cả khi ăn, hai người đều không nói với nhau câu nào. Cho đến khi số đồ ăn gọi ra đã vơi hơn nửa, Song Từ mới lên tiếng. Tuy chỉ là những câu đơn rời rạc nhưng sự cố gắng đó cũng khiến cho không khí giữa hai người bớt u ám và nặng nề đi phần nào. Kim Nguu dần dần trả lời nhiều hơn, như đã bình thường lại. Sau đó hai người đi rất nhiều nơi, mua sắm cũng như ăn uống, phải nói là đi rất nhiều.. rất nhiều.

Cơ bản, họ cũng đã bớt ngại ngùng và có thể coi là bình thường trở lại nhưng cũng chẳng thể nào coi như không có nụ hôn chớp nhoáng và cái tát bất ngờ đó được. Họ chỉ đang diễn thôi, diễn rất sâu. Họ có thể đi làm diễn viên luôn được rồi.

“Tiếp theo cậu có muốn đi đâu nữa không?” - Song Từ cảm thấy đã lạnh lắm rồi. Hai chân như đông cứng trong tuyết nhưng vẫn tỏ ra bình thường, hỏi Kim Nguu.

Kim Nguu lắc đầu.

Cô định không nói gì cả nhưng như thế rất ngại và có vẻ không ổn lắm nên cuối cùng vẫn cố nói vài câu cho có.

“Hôm nay đến đây thôi. Có gì mai chúng ta đi tiếp.”

Nói xong Kim Nguu vội vã bước lên một chiếc taxi vừa trả khách bên lề đường ngay cạnh đó. Cô thay vì bỏ đồ vào cốp xe mà chất đầy mọi thứ ở băng ghế sau. Sau rồi cô bình thần ngồi vào chỗ trống nhỏ bên cạnh, trước khi đóng cửa xe lại, cô nói với Song Từ:

“Cậu lên phía trước ngồi đi.” - Cô đón lấy những chiếc túi mà Song Từ đang cầm rồi đóng cửa xe lại. Thấy cậu vẫn đứng đó, nhìn chằm chằm vào cửa kính khiến trong lòng cô có chút chột dạ. Cô vẫn không thể bình thường được với cậu nữa, cứ phải tỏ ra tự nhiên nói cười một cách vô tư suốt này giờ làm cho cô thấy mệt mỏi và thấy mình thật giả dối. Cô muốn về nhà thật nhanh rồi ngủ một giấc dài để đóng lộn xộn này qua hết đi, như nó chưa từng xảy ra.***

“Cốc.. cốc...”

Tiếng gõ cửa vang lên cộc lốc làm Song Từ liền thở dài, chỉ ba giây sau, cậu đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười với sự tò mò hiển hiện không chút che giấu của mẹ mình. Cậu biết chắc là mẹ sẽ xuất hiện vào một lúc nào đó vì khi cậu và Nguu trở về lúc chiều, thái độ của hai người rất bất thường. Chưa kể là suốt lúc ăn, Kim Nguu chỉ chăm chú ăn mà không trả lời câu nào, có chi cũng chỉ ậm ừ qua loa.

“Có chuyện gì không mẹ?” - Song Từ úp quyển sách lên giường. Cậu làm như mình không biết lí do mẹ xuất hiện trong phòng mình lúc này nhưng chắc chắn nhiều đó là không thể qua nổi mẹ cậu.

“Có. Rất nhiều chuyện là đằng khác.” - Mẹ cậu nói. Ánh mắt nhẹ nhàng mà nghiêm túc chiếu thẳng vào người cậu làm cậu hơi run rú. - “Thằng nhóc chết tiệt.. Hôm nay đi chơi con đã làm gì con bé?” - Mẹ Song Từ khóa trái cửa lại để chắc chắn Kim Nguu không nghe được cuộc trò chuyện của hai mẹ con.

“Con không biết.” - Song Từ lảng tránh không nhìn thẳng vào mắt mẹ mình. Mẹ cậu làm bác sĩ tâm lý nên cậu thừa hiểu mẹ sẽ nhìn ra những gì cậu cố ếm đi. Điều cậu cần là làm giảm thiểu cái mẹ muốn khai thác xuống thấp nhất.

“Điều.” - Mẹ Song Từ trừng mắt, giọng nói tràn đầy sự khó chịu.

Song Từ cố lờ mẹ đi. Cậu cố gắng bịa ra một câu chuyện nào đó cho mẹ cậu thỏa lòng rồi nhanh chóng ra khỏi phòng cậu ngay. Cậu thấy đủ mệt mỏi lắm rồi nên chẳng muốn tranh cãi thêm một tẹo nào nữa.

Tiếc rằng.. cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Một lúc sau mẹ cậu đột nhiên không hỏi hay nói thêm điều gì. Cậu vốn tưởng mẹ đã quyết định bỏ qua cho cậu lần này. Nhưng không nán...!! Song Từ vừa quay sang thì ngay lập tức bị một cái gối đập vào mặt. Đau rát. Cậu cảm giác như mũi và cái xương quai hàm của mình lệch cmn hết về một bên. Cái cách mà mẹ cậu sử dụng cái gối cũng thật tàn nhẫn và cực đoan. Người ta thì quăng, ném hoặc đập; còn mẹ cậu, đây là quật.. Dùng cái gối bông mềm mại như một thứ vũ khí nguy hiểm, quật lên quật xuống, quật trái quật phải. Tiếng vụn vút của cái gối trong không trung làm cậu còn tưởng là roi hay gậy gõ áy chứ. Thật sự thì hai chữ “bỏ qua” hay “bỏ cuộc” gì đó hiển nhiên là không có trong từ điển của mẹ cậu - một người phụ nữ ngoan cố và cứng đầu mà đến ba cậu cũng phải chịu thua.

“MẸ!!!!!! Mẹ có thôi đi không há???” - Song Từ cố gào lên nhưng cái lưng cậu vẫn bị mẹ dùng gối đánh cho bầm dập không thôi. Chạy loanh quanh trong phòng chẳng có ích gì, những chiếc gối khác rồi cả những cuốn sách này còn yên vị trên kệ cứ thế lao vùn vút vào người cậu. Lại không thể chạy ra khỏi phòng vì ngoài kia còn có Kim Nguu.

“AHHH!! Mẹ dừng lại cho con!!”

“Không thích.” - Mẹ cậu trả lời vậy và ngay giây tiếp có tận hai cái gối đâm sầm vào đầu cậu.

“Mẹ vô lí vừa chứ!! Con đã làm gì nào?”

Song Tử chống nạnh, trừng mắt đáp trả. Lúc đó, cánh tay thoăn thoắt ném đồ của mẹ có hơi dừng lại. Thời gian vừa đủ để cậu chui xuống gầm giường và cố thủ trong đó. Nhưng cái gầm giường nó thấp hơn tường tượng nên trước khi vào được vùng an toàn thì cậu đã lấy đầu mình đập một phát vào thành giường. Đau đến nỗi muốn chảy nước mắt luôn.”Shít!!!!. Mẹ dùng chuyện này lại có được không hả?!” - Song Tử ôm chặt lấy đầu. Cậu co cắp như một con tôm ở dưới gầm giường của chính mình. Bình thường cậu chẳng bao giờ thêm đoái hoài đến chỗ này nên không ngờ ở dưới đây có vô số bụi và tí thứ linh tinh từ đời nào đời nào còn chất đống chất bãi.

“Ra đây cho mẹ, Song. Con có phải là đàn ông con trai không hả?? Nam nhi mà chui xuống gầm giường trốn chui trốn lủi??? Oắt con!! Ra đây!!”

Mẹ Song Tử gào lên phần nộ khác hẳn hình ảnh dịu dàng thường thấy. Đây có thể gọi là mặt tối của bất kì người mẹ nào trên thế gian này - một con người khác vô cùng đáng sợ. Mẹ nắm chặt lấy một chân chưa kịp rút vào gầm giường của Song Tử, gồng mình lên và kéo ra cho bằng được. Trong khi đó thì Song Tử cố sống cố chết bám chặt vào chân tủ, chân giường. Cậu thả bám trụ ở đây đến phút cuối chứ không chịu chui ra để nói chuyện cho từ tể. Nhất quyết không.

Nhưng, Người tính không bằng trời tính. Quả quyết đây có móng tay nhọn.

Cuối cùng thì.. kết quả thắng chung cuộc vẫn là thuộc về mẹ của Song Tử. Bà mẹ của năm của chúng ta!! Bravo.. Song Tử vẫn là không chịu nổi nene đánh thỏa hiệp với mẹ mình.

“Ngu si!!!!!!” - Mẹ Song Tử sau một hồi lắng nghe liền không tự chủ được thốt ra câu mắng chửi. Bà còn muốn đánh cho cậu con trai này mấy cái để cho tỉnh táo lại nhưng rồi vẫn phải nhịn xuống.

“Mẹ.. Con phải làm sao?”

Song Tử mãi mới lấy được giọng mình. Đã lâu rồi cậu chẳng còn hỏi mẹ cách giải quyết bất kì vấn đề nào một cách tuyệt vọng và chán nản như này nên trong lòng không tránh khỏi có cảm giác lạ lẫm.

“Thôi thì phóng lao thì đâm theo luôn. Mẹ sẽ bày cho cách, nhưng nhớ là phải làm theo răm rắp đấy. Cầm tuyệt kiểu tự biến tự diễn thêm tình tiết nghe chưa. Làm vậy chỉ có hỏng việc thêm thôi con ạ!!!”

Song Tử gật đầu đầy chán nản - “Con biết rồi..”

Sau hơn hai tuần tha thân khắp các địa điểm vui vui ở New York và đi dạo không biết bao nhiêu lần quanh khắp các phố phường, kì nghỉ Tết dài ngày vô cùng sang chảnh của Song Tử, Kim Nguu cũng kết thúc. Mỗi quan hệ của hai người dường như đã trở về vạch xuất phát. Hai người bây giờ đối với nhau còn lạnh nhạt hơn hẳn trước đó.

“Cậu không phải sợ như vậy. Mình không ăn thịt người.” - Song Tử thờ dãi nhìn Kim Nguu cuộn chặt mình lại trong chiếc chăn và nằm sát rạt về phía bên kia. Cô đang cố tránh xa cậu hết mức có thể, giữa hai người luôn luôn là một khoảng cách nhất định nào đó do cô đặt ra.

Song Tử không nói gì nữa. Tối qua cậu bị mất ngủ nên cả người cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Giờ chỉ muốn chợp mắt một giấc dài, cho đến tận khi máy bay hạ cánh luôn thì càng tốt. Như vậy cậu đỡ phải trông thấy đáng về muốn trốn đi của Kim nguu. Càng nhìn cô, cậu sẽ chỉ càng khó chịu.

Chuyến bay dài đằng đẵng tận hơn chục tiếng cuối cùng cũng hạ cánh. Cả chuyến đi hai người không hề nói với nhau nửa lời. Không khí cứ căng như dây đàn làm người ta cảm giác như bị ngột chết. Lúc lấy hành lý, Song Tử nhanh hơn một bước. Cậu cầm được cái vali của Nguu trước khi cô kịp lấy chúng. Rõ ràng, hành động này khiến Kim Nguu rất bất ngờ và giật cả mình, cô lùi lại một bước. Thái độ muốn giữ khoảng cách của Kim Nguu làm Song Tử chán nản nhưng bề ngoài cậu lại không tỏ một thái độ nào. Cậu thần nhiên cầm vali và balô của cả hai đi thẳng.Bên ngoài có rất nhiều người, có người đi một mình, có người lại đi thành từng tốp hai, tốp ba hoặc là cả một nhóm lớn. Những hàng xe nườm nượp cứ nối nhau đi hết lượt này đến lượt khác không dứt. Song Tử đứng kiểm lại đồ đạc xem có thiếu gì không. Và đột nhiên, cậu đứng thẳng người lên, mặt đối mặt với Kim Nguu, làm bốn mắt chăm chú vào nhau tận một lúc, cho đến khi Kim Nguu bối rối quay đi nhìn về một hướng khác.

“Mình thích cậu. Rất thích!” - Song Tử thờ dãi nhìn khoảng cách giữa hai người lại một lần nữa bị cô lóí rộng ra.

“Thích khi cậu cười. Thích khi cậu mới về nước và chỉ biết dựa dẫm vào mình. Thích cả lúc cậu nói mình là “someone special”. Và còn rất nhiều cái nhỏ nhặt khác xoay quanh cậu.. Tất cả, đều khiến mình thích đến nỗi lúc nào gặp cậu tìm mình cứ đập thình thình không ngừng như muốn nổ tung, khiến trong đầu mình lúc nào cũng tràn ngập toàn hình ảnh của cậu.

Nhưng cậu lại không hiểu.. Hoặc chính là cậu có tình không hiểu. Điều đấy khiến cho mình rất buồn, hụt hẫng. Cậu hiểu điều đó không? Mình đã rất khổ sở.

Kể cả có thể thì mình vẫn không thể ngừng thích cậu. Dù có khổ sở, có khó chịu làm sao, dù cậu không bao giờ thích lại mình.. Thì mình vẫn thích cậu. Lúc nào mình cũng cố để cậu trong tầm mắt, mình cần điều đó. Vì vậy, cậu hãy làm giúp mình điều nhỏ nhoi này được không?!. Không thích mình cũng được, chỉ xin cậu là đừng biến mất. Đặc biệt là đừng bao giờ không nói một lời nào rồi bỏ đi đến nơi mình không thể nhìn thấy như mấy bộ phim Hàn Quốc Bạch Dương suốt ngày hay như mấy bộ manga Su Tù suốt ngày đọc. Đừng bao giờ làm thế đấy, mình rất sợ...”

Theo lời mẹ dặn, lẽ ra cậu sẽ cố tỏ ra bình thường rồi từ từ khiến dùng sự kiên trì của mình khiến hai người lại bình thường như trước. Nhưng rõ ràng cả hai đều biết là chẳng thể nào trở về được.. Vậy sao cứ phải giả vờ và cố gắng vô ích?!

Một lời tỏ tình. Song Tử không hề thấy hồi hận, dù sao thì cậu vẫn có thể an ủi mình là bản thân đã yêu hết mình, đã cháy như một ngọn lửa vì một người đặc biệt.. Nghĩ vậy, tâm trạng của Song Tử tốt lên chút chút. Chỉ là dư âm sau đó chính là nỗi sợ lúc đối mặt với mẹ vào lần gặp tới nếu mọi chuyện trở nên xấu đi.

“Hey guys. We' re back!!”

Vừa xuống khỏi taxi Song Tử đã nhìn thấy một lũ lúc nhúc chen chúc nhau đứng ở khoảng sân nhỏ trước nhà. Đứa nào cũng có cái tư thế rất kì quái, mông chổng lên trời, đầu chúi xuống đất. Quần áo đứa nào cũng phong phanh. Rực rỡ nhất là Su Tù, cô vẫn mặc nguyên cả bộ pyjama Hello Kitty màu hồng ra đường.

“...” - Chẳng ai đáp lại câu nào. Song Tử chợt thấy khó hiểu nhưng rồi cậu cũng không nhiều lời với lũ điên rồ kia nữa. Ai biết được là tụi nó lại rảnh rồi giờ trò điên khùng ngu xuẩn gì.

“Mình vào nhà trước. Tạm biệt.” - Kim Ngu nhận lấy chiếc vali cồng kềnh từ tay bác tài xế rồi đi thẳng vào nhà. Cô cứ cúi đầu mãi, không hề nhìn thẳng vào Song Từ dù chỉ một lần. Cậu ảo não nhìn theo bóng Ngu mà thở dài. Cậu thầm nghĩ, chắc hẳn là cô đã chính thức bơ cậu mất rồi. Kim Ngu đi một mạch vào nhà. Sur Từ và Thiên Bình đứng ngoài sân nhưng cả hai không ai để ý đến cô. Cô những tưởng mọi chuyện kì dị chỉ có như thế nhưng trong nhà lại ngược lại hoàn toàn.

“Về rồi đây!” - Kim Ngu nhẹ giọng thưa một tiếng nhỏ cho mấy người trong nhà biết. Cô cảm thấy rất mệt mỏi sau chuyến đi vừa rồi. Lại còn thêm cả lời tỏ tình bất ngờ của Song Từ lúc hai người bắt taxi. Bao nhiêu chuyện rắc rối liên tiếp đến như muốn rút cạn năng lượng của cô.

“Tiểu cô nương. Lâu rồi không gặp, thật may là đi còn biết đường về.. Vậy có biết mua quà cho tui này không hả???”- Từ cửa phòng bếp, Nhân Mã chỉ thò được mỗi cái đầu của cô ra ngoài, phía sau thì đến cái cần cổ cũng không thấy.

“Thưa phu nhân.. chuyện quà cáp tiểu nữ không dám quên..”

Chỉ một hai câu bông đùa của Nhân Mã liền khiến Kim Ngu cảm thấy vui vẻ hơn bao nhiêu. Cô sáng khoái đáp trả lại. Đều là do ngày ngày sống chung với nhau, Kim Ngu dần dần bị tụi điên rồ này khiến cho điên theo. Bây giờ nói năng cũng tự tiện, mồm mép ba hoa chẳng kém ai.

“Hào hào. Chắc mệt rồi, đi ngủ đi.” - Nhân Mã bật cười, cả người cô sau đó biến mất vào trong nhà bếp. Nhưng đến khi câu tiếp theo của Nhân Mã được thốt ra thì lại khiến chút an tĩnh trong lòng Kim Ngu bị quét sạch mất, giờ thì chỉ tràn đầy thấp thỏm:

“Tao với Giải đang nấu cơm rồi. Ngủ một chút rồi xuống ăn tối nghe không?!” Lúc đó mày nhớ gọi cả một con điên trên lầu và hai con điên ngoài sân cho bọn tao nha!!”

Mã và Giải... nấu cơm...???

Chỉ mấy từ này khiến Kim Ngu ngẹn ứ ở cổ họng. Cô cảm giác như mình chưa ăn đã no rồi. Bữa tối có vẻ không cần ăn nữa. Đi qua bếp, Kim Ngu không nhịn được ngó vào bên trong xem. Quả nhiên, không ngoài dự đoán, căn phòng bữa bột và bắn thiêu như nằm trên một đống rác. Chưa kể còn có cái mùi gì đó kinh kinh thoang thoang trong không khí mãi mà không chịu thoát đi. Chuyện vào bếp của hai người này trước nay đều chưa xảy ra lần nào, ít nhất là kể từ lúc cô đến đây. Vậy mà hôm nay thì..

Có lẽ vì mệt mỏi nên giấc ngủ của Kim Ngu rất sâu. Tất cả là bởi tiếng hét, chửi bới xen lẫn với đồng tap âm gì đó rất khó nghe từ bên ngoài cửa, rồi một tiếng va chạm gì đó rất khủng khiếp ngoài cửa khiến cho cô giật mình bật dậy.

“Mày đang làm cái quái gì đấy hả Bạch Dương?”

Kim Ngu ngó qua cánh cửa đang mở ở căn phòng đối diện. Những âm thanh kì quặc và hỗn độn từ nãy đến giờ đều là từ đây mà ra. Trên tay cô còn đang cầm con chó bông Bạch Dương chuyển môn ôm đi ngủ và cuốn truyện cô tích mà nhỏ luôn để dưới gối.

Choáng.. Cô như không tin nổi vào mắt mình. Hôm nay không hiểu cái nhà này bị ma nào ám mà từ lúc cô về tới giờ đã có biết bao nhiêu chuyện kì quặc xảy ra! Đầu tiên thì Sur Từ và Thiên Bình tạo dáng đứng trong vườn, sừng sững trước gió đông. Tiếp theo thì đến lượt Nhân Mã và Cự Giải vào bếp nấu nướng - trong khi bình thường, hai con người này đều tránh nấu nướng như tránh tà. Giờ lại đến con nhỏ Bạch Dương này. Cô cứ ngỡ con nhỏ là đứa duy nhất còn sót lại không bị lên cơn.

“Mày đang làm gì đấy??” - Kim Ngu cố tỏ ra thản nhiên khi bắt chuyện với Bạch Dương dù sớm đã đoán ra câu trả lời là như thế nào.

“Dọn phòng.” - Bạch Dương dừng lại đứng hai giây để trả lời Kim Ngu, kèm theo một nụ cười thật tươi, mắt híp lại không thấy Tổ quốc đâu để chào đón bạn. Rồi ngay sau đấy Bạch Dương lại cúi đầu nhìn đồng sách truyện cùng tí thứ nguyên liệu handmade linh tinh khác để tìm cái gì đó nhét vào khe hở cuối cùng trên giá sách.

“Bộ có gì nhập hả?! Sao ngàn năm để bụi bám đầy thì mày lại lôi đống rác này ra dọn dẹp???” - Kim Ngu thật không chịu nổi tò mò, nếu không hỏi chắc cô sẽ bị sự tò mò này làm cho điên mất - “Cả mấy đứa dưới kia nữa.. Đứa nào cũng làm mấy thứ kì dị hoặc là làm những điều mà chưa làm bao giờ. Rốt cục là làm sao???”

Nghe vậy Bạch Dương bật cười. Sau đó nhỏ vừa dọn, vừa chậm rãi kể về vài câu ngắn ngủi tóm gọn đầu cuối mọi chuyện.

Hóa ra, tất cả những thứ kì quặc mà Kim Ngu trót nhìn thấy, chỉ là một phần những việc điên rồ mà năm đứa rảnh hơi này nghĩ ra để giết thời gian, đồng thời cũng chính là để tìm cảm hứng viết bài văn thu hoạch của giáo viên đã ra từ trước khi nghỉ - Đề bài là: Viết về những gì mà em đã làm trong những ngày nghỉ Tết nguyên đán.. một đề bài muốn thuở từ ngày biết cấp sách đến trường.

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngày đầu tiên đi học

Vừa là sáng đầu tuần, vừa là sáng đầu tiên đi học trong năm mới, không khí có thể là vì thế mà cũng tươi mát và dễ chịu hơn mấy ngày mưa bụi vừa rồi. Mới từ khi trời vừa hơi hửng nắng, cả hai nhà đều đã thức dậy và vội vã chuẩn bị đến trường. Có nói sao thì hôm nay cũng được coi là ngày có ý nghĩa đặc biệt hơn bình thường nên mọi người đều có chút hồi hộp và cẩn thận. Thực sự thì chẳng ai trong bọn nó lại muốn bị giống cả năm vì những lí do ngớ ngẩn trong ngày đầu tiên đến trường.

“Con ch...” - Cự Giải cố kìm nén tức giận để không chửi bất kì một câu nào. Tối qua bọn nó đã thống nhất là sẽ ráng làm cho ngày đầu tiên đến trường của mỗi người thật yên bình và tốt đẹp. Nhưng với tình hình như muốn nổ tung mọi lúc như này thì có vẻ rất khó khăn..

“Nhân Mã!! Mày có nhanh lên không?? Sắp muộn học rồi!!” - Cự Giải gào ầm lên. Đều tại con Nhân Mã ngu dốt để quên phong bao lì xì mà cả bọn mua hội chợ Tết ở trong xô xinh nào đó rồi quên khuấy đi mất.

“Đây đây... Tìm ra rồi!! Đều tại con Bạch Dương hôm qua nhảy sang dọn phòng mị rồi đem hết bao lì xì về phòng nó!!” - Nhân Mã chạy hai bước một từ trên lầu xuống. Mái tóc ngắn mới được tỉa tốt lại xinh đẹp hồi đầu Tết cứ thế bay bay phấp phồng nhìn hay hay mà lại buồn cười.

Cự Giải nhìn Nhân Mã vừa nhảy lò cò vừa vội vàng đi giày thì chẳng biết nói gì cả. Sao thỉnh thoảng cô có cảm giác như mình là “Big Mother” của một lũ này thế nhỉ?! Luôn phải

đi theo và nhắc nhở, thúc giục và dạy bọn dở hơi này làm đủ thứ. Nhiều khi khó chịu, nhiều khi bức đến nỗi muốn nổi tung nhưng nhiều khi lại thấy vui vui sao sao..

"Unnie unnie!! Lên xe đi lên xe đi!!" - Bạch Dương đứng ở trước cửa gào lên vô tư, cô không hề hay biết là sự ngu si của cô là lí do trực tiếp gây nên cảnh chậm trễ lúc này.

"Mày im mồm đi!! Bực quá!" - Cự Giải vừa khóa cửa nhà xong thì quay lại, lườm Bạch Dương "vô tội" một cái sắc lạnh làm con bé không dám hó hé thêm lời nào nữa. Xong, cả bọn liền trèo lên xe của một lũ đen đuôi đi học ngang qua con đường yên bình này nhưng trớ trêu lại bị Bạch Dương và Sư Tử dùng vũ lực giữ lại.

Thật may, khi vừa đến cổng trường thì đúng lúc tiếng trống trường vang lên rộn rã. Bọn nó cuống cuống cất xe thật nhanh rồi phóng lên lớp trước khi giám thị xuất hiện. Bởi vì nếu đụng phải giám thị lúc này thì coi như kẻ hoạch "ngày đầu tiên đi học hoàn hảo" sẽ đi tong trong chớp mắt. Thầy luôn coi lớp D2 bọn nó như cái gai trong mắt, là bắt nguồn mọi rắc rối trong trường nên không lần nào gặp là cho qua dễ dàng, ít nhất cũng phải giữ lại nói một thôi một hồi về đủ loại chủ đề xong mới thả cho đi.

Haizz.. Nhiều lúc dân tình D2 cảm giác khổ tâm lắm. Bọn nó nghĩ thế nào cũng không kiếm ra cách làm thầy nhanh chóng bớt đi những định kiến về lớp nó hoặc ít ra để lại trong thầy chút kí ức ngoan hiền. Thời gian không bao giờ đợi ai cả, chỉ chớp mắt nữa, tụi nó đã học hết 11 và rồi lên 12. Cái năm cuối cấp như cánh bèo công anh.. không để ý một cái là sẽ vượt từ lúc nào chả biết. Bọn nó thực không muốn chia tay thầy khi mà cả hai vẫn cứ hằn học mỗi lúc đi qua nhau, như bây giờ. "Hừ.. mới đến đó hả?! Lại đi học muộn chứ gì??" - Tiếng thầy giám thị chẳng hiểu sao lại rõ mồn một trong đồng tập âm ồm ở hành lang làm cả đám giật nảy mình. Bọn nó chỉ còn cách cựa cói đứng hai mét nữa thôi. Nhưng thầy thì như cái bóng ma oan nghiệt, quyết không tha cho bọn nó cũng như là để cho mấy đứa một phút nào đó được lơ là.

"Mười hai anh chị.." - Vừa nói, cánh tay thầy vừa chậm rãi chỉ vào từng người trong số mấy đứa đến muộn, vào cả mấy đứa đã đến từ trước đó và đang quàng vai bám cổ nhau nghịch gì gì đó. Có một cái là người người thầy chỉ lại chuẩn xác là mười hai oan gia nhà nằm sát nhau.. chính là mười hai đứa chúng nó - "..Tất cả, thu dọn sách vở và theo tôi lên văn phòng. Hôm nay anh chị không phải học hành gì nữa!!"

Khó hiểu.. Thắc mắc.. Tò mò - Đó là tất cả những gì bọn nó nghĩ nhưng tuyệt nhiên là không có cái gọi là sợ hãi. Dường như bị gọi đi thành quen nên dù ở trong tình huống nào, sự bình tĩnh của bọn nó không thể nào có thể biến mất. Đặc biệt là cùng một lúc, tiếng lòng của cả bọn đều giống nhau - "Thôi xong rồi.. vậy là đi tong luôn ngày đầu tiên đi học!": Lúc này, mấy đứa chỉ lo cho cái vận may mắn đã bị vượt khỏi tay. Đúng là lúc nào gặp giám thị cũng xui xẻo.. không bao giờ là may mắn cả, không bao giờ!

Đi hết đoạn hành lang đã quen thuộc từ lâu, cả bọn được thầy giám thị "hộ tống" đến trước cửa văn phòng. Cái căn phòng này quen thuộc đến nỗi cả lũ còn tưởng mình đang được về nhà. Nhớ không lầm thì không lâu trước, cả lũ đi học muộn tập thể và cũng được áp giải lên đây để chịu phạt. Lần nào cũng như lần nào..

"Thưa thầy, bọn em không hiểu. Rõ ràng mới là ngày đầu tiên đi học, vậy thì chúng em có tội gì mà phải lên đây ngồi chứ??" - Cự Giải, thân là lớp trưởng một lớp, lại còn đồng thời là người cầm đầu, là "Big Mother" của lũ con này nên cô không thể không lên tiếng. Phải đòi lại công bằng cho mười hai đứa.

"Không hiểu mắc lỗi gì??" - Thầy giám thị nhướn mày. Đôi mắt đã mang vẻ già nua của một người đã gần sáu mươi tuổi, sắp về hưu bế cháu rồi, nhưng thực chất đằng sau ánh mắt đó lại chứa đầy sự tâm cơ nguy hiểm - "Có thực sự là không biết là mình phạm lỗi gì không??"

"Dạ, bọn em không biết!!!!"

Câu hỏi vừa dứt thì cả bọn nó quay sang nhìn nhau, rồi đồng thanh nói lên câu trả lời của mình. Tiếng đứa nào cũng to như tiếng gầm của mấy con thú trong rừng xanh sâu thẳm. Nhất là tiếng của tụi Bạch Dương, Sư Tử, Thiên Bình rồi Nhân Mã, bốn đứa gào lên không kém cạnh gì với mấy mụ sư tử Hà Đông.. tất cả đều là bọn nó đang tiếc cho bài kiểm tra văn. Tồn biết bao nhiêu công sức rồi cuối cùng thì không nộp được. Hai tiết Văn là hai tiết đầu nữa chứ!!

"Được lắm. Không hề biết kiểm điểm bản thân rồi nhìn ra lỗi sai của mình?" - Đoạn, thầy giám thị kéo một hai chiếc băng ở phía sau rèm cửa sổ. Cả bọn nó bị sắp xếp ngồi thành một dãy với nhau, khác với lần trước là sáu đứa ngồi ở mỗi bên nên trong tình cảnh này, cứ trông như thầy giám thị định chuẩn bị cho cả lũ một tiết tăng cường miễn phí. "ĐÂY. Thấy chưa hả??"

Đột nhiên thầy giám thị cao giọng, một bàn tay đập ỳnh ỳnh lên chiếc băng vừa được kéo ra khiến cả lũ giật nảy mình. Khi đó, tất cả sự chú ý liền đổ dồn về những chiếc băng, trên đó là chỉ chít những dòng chữ nguệch ngoạc, xấu xí và bên cạnh còn đính kèm rất nhiều tấm ảnh - nhìn qua thì tất cả đều là lấy ra từ những camera ở hành lang nhà trường, khung cảnh đã phần đều giống nhau cả.

Tất cả đều đứng hẳn lên chứ không còn yên vị trên ghế như mấy phút trước, ai cũng nghiến ngậm mấy thứ có trên bàn một cách tỉ mỉ. Cự Giải và Thiên Yết, Sư Tử còn nhướn người qua hơn một nửa để có thể nhìn rõ hơn nữa. Có trách thì trách ai viết xấu không chịu được, chữ giun chữ dế.. nhìn còn thua xa lũ học sinh tiểu học mới tập viết.

"Thật quá đáng, thầy đang làm khó bọn em đúng không vậy??" - Bạch Dương ai oán chỉ chỏ vào cái băng ngang nhit ở đối diện. Hôm nay cô ngu si bỏ quên kính ở nhà nên bây giờ neho mắt mãi, mà vẫn chẳng nhìn thấy gì. Chữ bình thường đã khó, bây giờ lại còn là kiểu chữ rồng bay phượng múa thế này - "Mắt em đã chẳng ra cái gì rồi. Thầy muốn em móc mắt ra mà xem sao?! Chữ ai mà xấu thấy mò.. Chẳng khác nào mấy cụ Đồ viết chữ đầu xuân!! Đến bố em còn chịu thua ý chứ!!"

Bạch Dương không hề để ý sắc mặt càng ngày càng khó coi của giám thị. Miệng cô cứ mở ra đóng vào liên tục, nói hết cái này đến cái kia không chán, thật không biết mệt mỏi là gì. Bỏ cuộc, Bạch Dương thả người ngồi phịch xuống ghế, cô còn cời gầy, nhét chân vào ngăn bàn để ngồi cho nó dễ chịu, thoải mái nhất. Đúng là thái độ bình thản, không biết sợ là gì.

Thầy giám thị phải khó khăn lắm mới kiểm chế được cơn giận đang sôi sùng sục trong lòng và bày ra vẻ mặt bình tĩnh, chẳng có chuyện gì. Đối với mấy con nhỏ bất trị như Bạch Dương, sau nhiều lần bị chọc tức đến bùng cháy, thầy cuối cùng cũng rút ra được một quy tắc sống còn: Luôn phải coi nó là không khí. Vì là không khí, nên không bực bội, không khó chịu..

Như vậy, thầy mới có thể diệt tận gốc mấy cái gai khó chịu này!

"Mày im đi!! Nói lắm thế!!!" - Người khó chịu đầu tiên luôn là Sư Tử. Cô lúc nào cũng là người đầu tiên chặn cái miệng thích ba hoa lắm điều của Bạch Dương.

"Đúng thế!! Nói lắm vớ lờ. Thích bị vả cho vớ mồm không hả??" - Nhân Mã quyết không bỏ qua cơ hội nào gây chiến với Bạch Dương, chưa gì cái miệng đã oang oang hết cả lên. Đoạn, Bạch Dương quay sang lườm cả hai, nhưng chẳng có đứa nào sợ. Đã thế, Nhân Mã còn cao giọng bật lại- "Lườm gì mà lườm, ném cho cái dép vào mặt bây giờ!! Trật tự!!"

"Tao đã làm gì đâu mà chúng mày đã.."

"Trật tự!!! Bện mình cái gì!!!" - Sư Tử gào lên chặn họng, mắt cũng trợn ngược lên với Bạch Dương làm nhỏ tức nhưng cứng họng, chẳng biết nói gì - "Hừ.. Lúc nào cũng nói, mở miệng ra là nói.. Nói không ngừng mồm!!! Bỏ ở nhà bỏ mẹ mày lấy băng dính bịt miệng mày không cho mày nói nên bây giờ mày xả với bọn này hả!!!!?? Im mồm nghe không!! Nếu nói nữa là xác định ăn gậy đầu năm đi, tao thề là lì xì mày bằng bánh &gầy&gầy; đấy!!!" Bạch Dương há miệng rất lớn định đáp trả lại nhưng rồi Bảo Bình lừ lừ đứng sau lưng Sư Tử, ánh mắt cựa ta chăm chăm nhìn như thể thú dữ nhìn về phía con mồi. Bạch Dương có cảm giác như một cái gì đó chạy dọc sống lưng mình, làm cô chột

co người lại như phản xạ.

“Chết tiệt..” - Bạch Dương ôm đầu rồi từ từ nằm bò ra bàn. Cô cảm thấy thật chán chết, giờ Sur Từ có người chống lưng cho rồi nên cô chẳng thể tùy tiện đụng vào như trước, lần nào định bày trò thì trăm phần trăm đã bị Bảo Bình phóng cho đôi mắt muốn giết người, áp lực không chịu được! - “Mấy đứa chúng mày cút đi.. tao không thèm nói chuyện nữa. Không nói nữa.. không nói nữa!!” - Rồi Bạch Dương bực mình gục mặt xuống bàn, chẳng nhìn ai nữa, cũng chẳng quan tâm ai nữa, kể cả đó là giám thị cũng kệ thôi, cô buồn ngủ rồi.

“Các anh chị hay thật đấy, đến thế này còn cười đùa với cả gây sự với nhau được.” - Thầy giám thị bị bọn nó khiến cho mất hết cả bình tĩnh và kiềm chế. Thầy nổi giận lôi đình, sau đó liền cãi nhau tay đôi với Cụ Giải một trận ra trò, không còn xem thứ bậc là cái mất nuôi gì luôn..

Vậy hóa ra, sau một hồi tranh luận kịch liệt giữa Cụ Giải và thầy giám thị, bọn nó cuối cùng cũng hiểu được lí do mình bị bắt đến văn phòng này ngay trong ngày đầu tiên đi học sau Tết.

Chuyện là, vào buổi tối trước khi nghỉ Tết, ở buổi hội chợ chào xuân đó, cả lớp nó đã làm sai quy định của đội Thanh niên tình nguyện đề ra ở trò chơi bóng nước. Vốn là các lớp chỉ có thể lấy số bóng và súng nước đã được nhà trường chuẩn bị sẵn, hoàn toàn không được tự chuẩn bị thêm của riêng cho lớp mình. Nhưng lớp D2 đã làm vậy, còn là làm rất nhiều, rất nhiều.

“..Chưa kể có vậy.” - Đoạn, thầy giám thị quay ngược chiếc bảng trước mặt lại, hóa ra còn cả phía sau nữa, cũng dán chỉ chút rất nhiều tấm ảnh khác nhau và những dòng chữ giun đẽ rất khó đọc - “... Anh chị nhìn đây. Tôi đã phát hiện rằng trong quá trình chơi bóng nước, các anh chị đã bày nhiều kế hãm hại các lớp khác. Thứ nhất, đổ nước bừa bãi ra khắp hành lang các tầng (*thầy chỉ vào một bức ảnh minh họa*). Thứ hai, buộc dây, ruy băng và băng dính ở nhiều chỗ như cửa nhà vệ sinh, chân cầu thang... vân vân để gài bẫy người ta (*chỉ vào bức ảnh tiếp theo*). Rồi còn nhiều thứ ba, thứ bốn nữa.. Nói cũng chẳng hết được, mấy anh chị tự làm nên hãy tự biết đi. Còn nếu không biết thì hãy tự hỏi mình xem hôm đấy mình đã làm những gì..”

Rồi thầy giám thị bỏ đi để tìm giáo viên chủ nhiệm lớp nó mang đến. Tội nó - những kẻ đen đầu bị thầy mặc nhiên cho là những tên đầu xỏ trong mọi thứ rắc rối hôm lễ hội, phải ngồi nghiêm chỉnh ở văn phòng này thực thi những hình phạt mở đầu vô cùng khắc nghiệt và dọa người.

“Haizz.. Thầy này lắm chuyện quá! Mỗi thế mà cũng xử phạt đủ kiểu, may mà lần này cũng chẳng phải mồi phụ huynh vì nhiều đứa phạm lỗi quá.” - Cụ Giải một mồi than vãn. Bọn nó chưa phải làm bản kiểm điểm dài mấy trang giấy như truyền thống nhưng thay vào đó thì phải chép 50 lần nội quy học sinh. Cái nội quy đó còn có tận 25 lần điều, mỗi điều là cả một đoạn dài ngoằng. “Phạt biến thái dã man. Ai đòi đi chép 50 lần bao giờ.. Đau tay chết mất!!” - Thiên Bình chán nản quẳng luôn cái bút đi rồi nằm ra bàn, lại ngủ.

Mấy đứa con gái hết đứa này đến đứa khác than vãn, oán trời oán đất, không lúc nào là trong phòng được một chút yên tĩnh. Còn những chàng trai vốn suốt ngày bị mắng là “thằng đàn bà lắm mồm” thì đột nhiên im lặng đột xuất. Nhìn quanh thì thấy bọn nó cúi đầu vào chép.. chép.. và chỉ chép mà thôi. Những cái bút cứ liên tục di chuyển, thỉnh thoảng thì trong phòng lại xuất hiện tiếng loẹt xoẹt khi bọn nó mở sang trang giấy mới.

Mãi sau này, tất cả mười hai đứa chúng nó mới tình cờ phát hiện ra một sự thật là trong những ngày nghỉ Tết trước đó, thầy đã phải dồn rất nhiều công sức để có thể trừng trị tội nó trong ngày hôm đó. Thầy đã phải mang tất cả các bảng ghi hình ở hành lang vào tối hôm lễ hội về nhà, xem đi xem lại nhiều lần, bỏ ăn bỏ ngủ, bỏ những ngày Tết quý giá chỉ để bắt lỗi của tội nó. Cho nên, ngay ngày đầu tiên đến trường, mười hai đứa nó mới có thể chứng kiến một bảng đầy chứng cứ phạm tội vô cùng hoành tráng như vậy. Quả thật, bọn nó không biết chối cãi hay trốn đi đâu nên tất cả đều chấp nhận chịu phạt.

Đến quá trưa, cô Như vì mấy cái tội lỗi ngu xuẩn của tội nó mà phải vội vàng chạy đi tìm thầy giám thị nói chuyện. Vốn là cô chỉ tưởng là bọn nó đi học muộn ngay ngày đầu tiên thôi, đâu biết được là cả một đồng tội nghiệp chồng chất lên như thế.

“Thực sự là cô đến chịu rồi đấy!! Các em có muốn ra tốt nghiệp trong yên bình không hả? Còn một năm nữa mà các em cũng không yên được hả?? Gây ra nhiều chuyện như thế.. Người phải gánh chịu hậu quả đều là các em đấy, lớn rồi mà vẫn chưa thể suy nghĩ chín chắn được sao? Lớp 11 rồi còn gì!”

Cô Như luôn là một người dịu dàng và bình tĩnh, cực kì nhẫn nại, nhưng khi có chuyện quá đáng xảy ra thì cô cũng chỉ là người thường thôi, không thể mãi giữ vẻ bình tĩnh không đổi được.

“Lần này các em tự đi mà giải quyết với thầy giám thị, không phải mồi phụ huynh nên đã may mắn lắm rồi đấy. Tôi là chủ nhiệm nhưng tuyệt đối không can thiệp vào đâu, liệu đường mà chấp nhận hình phạt mà thầy đã đưa ra, nghe chưa?”

“Dạ. Bọn em biết rồi ạ.” - Cả lũ cúi gằm mặt chán nản. Tội nó biết ngay là mọi chuyện sẽ chẳng khởi sắc lên được mà.. chỉ có tệ hơn thôi.

“Liệu hồn đấy. Lần này phải cho mấy đứa chịu khổ rồi tự mà trưởng thành lên.” - Cô Như đến đây chẳng biết nói gì nữa, cô chỉ hận không thể đánh cho mấy đứa một trận như từ như đứa con ở nhà để cho hiểu chuyện hơn. Cứ đám ba ngày tội nó lại gây chuyện, làm cô cứ bị quay như chong chóng để giải quyết mấy hậu họa tội nó để lại, trong lòng thì lúc nào cũng thấp thòm không yên.

Nghe những lời lạnh lùng của cô Như, thầy giám thị có vẻ cảm thấy vô cùng sung sướng và khoái trí, nhất là sau khi cô kiên quyết quay lưng bỏ đi với cái lí do là còn rất nhiều việc phải làm, mặt thầy phải nói là toét toét ông mặt trời, nhìn mà nổi da gà..

“Mười hai đứa chia thành hai nhóm, một nửa đi dọn tất cả nhà vệ sinh trong khuôn viên nhà trường, một nửa thì đi lấy giẻ, lau sạch từ cái kê lá trong bồn hoa của trường. Hình phạt sẽ áp dụng trong một tuần này.” - Nhìn cả lũ tranh đấu nhau để chọn nhóm gây ra tình trạng huynh đệ tương tàn mà thầy giám thị sướng như mở cửa trong bụng, đứng là không phí phạm một kì nghỉ Tết vốn như mơ - “Chưa hết..” - Đến đây, mặt tội kia biến sắc nhưng thầy hoàn toàn không thèm để ý - “Khi làm việc, các em phải đeo trên người mấy cái bảng tôi đã chuẩn bị sẵn, trên đó có ghi những câu khác nhau, chọn thế nào thì tùy mấy em. Và còn nữa.. giữa hai nhóm này có sự cạnh tranh với nhau, ai làm tốt thì được tha nhưng nếu làm không tốt thì buổi tối chủ nhật tuần này phải đến trường trực đêm cùng tôi.”

“Nghe rõ chưa?” - Thầy giám thị cao giọng.

“Rõ ạ!!”

“Rõ mà còn đứng đấy?? Sao còn chưa đến phòng bảo vệ lấy đồ và bảng đeo lên người rồi đi làm việc đi!!”

Thầy quát một cái, cả lũ đã phóng như mấy cái tên lửa về phía cổng trường - ở đó chính là phòng bảo vệ. Đến khi đặt chân đến đích, bọn nó có thể dễ dàng phát hiện ra những tấm bảng bằng bìa cứng nằm ngay ngắn ở trên bàn nước, còn thấy loáng thoáng được đồng chữ bằng mực đen rất nổi bật nữa. Nhưng ai ngờ, trên mỗi chiếc bảng lại là một câu khác nhau.

”Không được!! Trả cái bảng tên đó cho tao!! Không được!!!” - Cả lũ nhốn nháo mãi để tranh giành được một bảng tên như ý. Tiếng hò hét, gào khóc và còn có cả những câu chửi rủa cứ hòa vào với nhau, khiến một khoảng sân râm rạn một hồi lâu giữa buổi trưa vắng lặng.

“Này. Đổi đi.” - Bảo Bình chìa cái bảng của mình ra trước mặt Sư Từ. Trên đó viết - “Tôi là kẻ xấu trai” - nghe cũng bình thường thôi mà.

Sư Từ và Bảo Bình đi chậm lại so với mọi người. Hôm nay, tâm trạng Sư Từ tốt tốt nên đột nhiên rất rộng lượng, cô không có chút tâm tư muốn tranh đấu gì với mọi người nên tạm chấp nhận với cái bảng mình nhận được.

Tất cả các tấm bảng đều viết một câu theo cái kiểu “Tôi là...” hoặc “Tôi bị...”, phía sau là một cụm danh từ hoặc một cụm tính từ nhạy cảm hoặc là rất xấu hổ.

”Tao ỏn mà, cái bảng này cũng bình thường thôi” - Sư Từ chỉ vào bảng của mình “Tôi bị bệnh thích dê gái”. Dù sao thì cô cũng là con gái nên “dê” mấy đứa khác thì có làm sao đâu. Nếu mà đổi sang cho Bảo Bình có khi còn lảm chuyện hơn ý chứ.

”Không được. Nếu mày cầm bảng này lỡ người ta nghĩ mày là đồng tính thì sao?? Không được không được.. Thế chả khác nào bảo tao là con gái. Tao với mày đang hẹn hò mà, không phải là nghi Tết xong nên mày quên rồi đấy chứ?” - Bảo Bình kiên quyết muốn đổi. Cậu chỉ mới nghĩ đến trường hợp là người ta sẽ nghĩ sao nếu cái bảng đó rơi vào tay Sư Từ nhưng lại quên mất là sẽ ra sao nếu bản thân là người treo cái bảng đó lên người..

”Ồ...” - Sư Từ đột nhiên cảm giác xấu hổ kinh khủng, trên mặt cô như thể đang có hàng triệu đóm lửa thiêu đốt, cả người cứ thấy nóng bừng bừng. Đúng là nghi Tết lâu quá nên cô có hơi quên quên một chút và cũng tại vì dạo này toàn nói chuyện qua tin nhắn nên cô chẳng cảm thấy có gì là xấu hổ với ngại ngùng cả. Đầu có ngờ là Bảo Bình tự dưng nhắc đến một cách thẳng thắn và trực diện như thế này chứ.

“...Tao với mày đang hẹn hò mà, không phải là nghi Tết xong nên mày quên rồi đấy chứ?..” - Chết tiệt!! Chỉ mỗi một câu nói bình thường mà cũng đủ khiến cho Sư Từ ngại muốn dộn thổ. Trong đầu chỉ còn đọng lại cái đoạn “..tao với mày đang hẹn hò...” ~ “... đang hẹn hò...” ~~~~~

“À mà.. nhắc mới nhớ!! Hôm đấy con Bạch Dương ném bóng trắng vào mặt tao, đau vãi. Phải trả thù mới được!!!”

Sư Từ bừng tỉnh khỏi cơn mê sáng rồi lấy bừa một lí do và ôm mặt chạy trốn đi mất. Lúc này cô chợt thấy hơi sợ sợ Bảo Bình. Nếu mà ở lại thêm rồi cậu lỡ nói thêm cái gì đó bất bình thường thì có lẽ nhịp tim cứ thế tăng vọt và khiến cô chết vì nhồi máu cơ tim mất.

Nhưng dù sao thì cô cũng không thể ngừng nghĩ lại được.. không thể ngừng được..

”Tao với mày đang hẹn hò.... đang hẹn hò....” ~~~~~!!!!!! - Aghh.. nghe nó cứ ngọt ngọt kiểu quái gì ý.

Sư Từ ôm mặt, cười cười như một con động kinh, càng ngày càng tiến gần với một lũ động kinh khác ở phía trước. Vậy là cuối cùng thì cũng có ngày hôm nay.. cuối cùng thì sau hơn mười bảy năm tồn tại trên đây.. Sư Từ cô cũng đã có mối tình đầu của mình rồi!! Cuối cùng mối tình đầu đã xuất hiện rồi!! Người bạn trai chính thức đầu tiên trong đời..

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bàn tay ấm

Sau khi tranh chấp một hồi chuyện những cái bảng kì cục do thầy giám thị chuẩn bị sẵn thì tiếp đó, bọn nó lại phải đối mặt với một trận quyết đấu khác. Một bên là phải đi lau dọn tất cả các nhà vệ sinh rồi cả mấy chục cái phòng học, những dãy hành lang trải dài.. còn một bên lại biến thái hơn, đi lau toàn bộ đồng cây cảnh trong trường, lau từng chiếc lá, đồng thời còn phải quét sân, nhặt lá... Hai cái hình phạt đều có vẻ sẽ rất gian nan mới hoàn thành được nên bọn nó liền đánh nhau một trận sống còn để giành được hình phạt có xác suất hoàn thành cao hơn. Nếu không, xui xẻo rơi vào nhóm không kịp hoàn thành xong khối lượng công việc khổng lồ đó thì phải đi tuần tra đêm ở trường cùng với giám thị vào tối thứ bảy. Mới nghĩ đến đó thôi mà đã thấy kinh khủng..

Cuối cùng, cả bọn đành đứng quây với nhau thành vòng tròn, mỗi đứa chia một cánh tay vào trong, chơi “Đa số đánh bại tiểu số.. tiểu số đánh bại đa số..”. Quy định là sáu đứa thắng sẽ được đi lau nhà vệ sinh, lau hành lang và các lớp học,.. vì nhiệm vụ này có tính khả thi cao hơn, trong vòng từ lúc này đến thứ bảy được thầy giám thị kiểm tra chắc sẽ hoàn thành ổn thỏa. Ngược lại, những người thua sẽ phải đi lau lá, quét sân.

Kết quả chung cuộc, sáu người ôm nhau hôn hờ là Nhân Mã, Thiên Bình, Kim Ngưu, Song Tử, Ma Kết và Bảo Bình, trong đó thì Nhân Mã có vẻ sung sướng nhất, cô cười đến nổi miệng như chạy đến mang tai, đôi mắt cũng sưng đến sắp chảy nước mắt đến nơi. Bên còn lại là Sư Từ, Cự Giải, Bạch Dương và Xử Nữ, Thiên Yết, Song Ngự thì buồn thiu. Mặt mấy đứa con gái dài ra như trái mướp khô trông đến là nẫu nẻ.

“Nhanh lên nhanh lên!! Anh chị lâu thế này thì làm sao mà xong trong thời gian tôi đã cho hà!!! Nhanh lên!!!”

Như thường lệ, được một lúc, thầy giám thị lại cảm thấy không yên tâm nên dùng một cái, xuất hiện trước mặt chúng nó để kiểm tra. Hôm nay đã là thứ năm dù mới đến tiết thứ ba của buổi sáng, chỉ còn hai ngày nữa là đến hạn chót nhưng những việc cần làm thì cả hai nhóm vẫn chưa đâu vào đâu cả.

“Chỗ này này.. lau có sạch vào, tôi vẫn còn thấy cát bụi đấy!!” - Thầy giám thị ngo vào chỗ hành lang tầng một đang được lau chùi cẩn thận vô cùng và bắt ra mấy lỗi bé tí nhin. Sau đó thầy lại nhìn ra cái bồn hoa gần đấy - nơi tụi Sư Từ đang bới lá tìm sâu - “Này này.. anh chị tìm nhặt gì thì cũng phải cho cẩn thận. Liệu hồn vào đấy, ai mà có tình ngắt hoa bẻ cành thì coi chừng tôi nghe chưa!!”

Đoạn, thầy giám thị liền bỏ vào văn phòng tiếp tục uống chè với mấy giáo viên hiện giờ không có tiết. Từ xa nhìn lại, mấy ông vừa chè chén vừa đánh cờ tướng rồi trò chuyện linh tinh nghe sao mà vui vẻ quá.

Trống trường một lần nữa vang lên nhưng mười hai đứa không có lấy chút vui sướng như bình thường ở trên lớp. Tiết tiếp theo là giờ thể dục của lớp chúng nó nên chẳng mấy chốc nữa bọn tiểu yêu kia sẽ đổ bộ xuống. Khi ấy, khắp cái sân rộng lớn chỉ có nghe thấy tiếng nói ồn ào và thi thoảng là cả những điệu cười nham nhở không giống người của mấy đứa

con gái.

Đứng từ chỗ bồn hoa và nhìn thật xa về đầu phía sân đất - nơi hai chục đứa lớp nó đang vui vẻ chạy nhảy, Bạch Dương và Sur Từ cảm thấy ghen tị ghê gớm. Mà không chỉ có riêng hai con này mà cả Nhân Mã, Thiên Bình. Bốn đứa ngoảnh nhìn về phía chân trời một cách thần thờ rồi không hẹn, khi quay đầu lại định tiếp tục công việc, ánh mắt tụi nó giao nhau và kết quả là đồng loạt thờ dài. Kể ra thì mười hai đứa chúng nó cũng đâu có làm gì quá đáng, chỉ là chút chơi trội thôi mà.

“Ê mấy cútt!! Làm nhanh lên rồi ra đây chơi. Tụi tao định chơi bịt mắt bắt dê, càng đông càng vui. Nhanh lên, làm một tẹo rồi bỏ đó ra chơi một lúc, sau rồi quay lại làm tiếp cũng được mà.” - Con nhỏ Ngọc Liên đột nhiên xuất hiện như thánh sống và phía sau còn có lúc nhúc thêm mấy đứa con gái nữa đi theo. Trên tay mấy đứa còn vài cái khăn quàng đỏ, vật vốn từ lâu đã đi vào dĩ vãng đối với tụi suýt nữa là sắp tốt nghiệp này. Có vẻ đây là đạo cụ lũ đồ mới vớt vát hoặc trấn lột từ trường tiểu học hàng xóm.

“Nhiều việc vãi. Mày tưởng làm nhanh lắm chắc.” - Sur Từ bực mình nhìn đồng cỏ đại nhỏ mãi chẳng vui đi tẹo nào trong bồn hoa, còn cái bao tải dứa ở dưới chân thì đã không biết đầy kín cỏ từ khi nào - “Thôi cứ chơi đi. Bọn tao phải làm nốt không thì ông già lại gọi lên cho uống trà một lúc hoặc làm khó thêm thì có mà ăn cútttt nhể.”

“Ừì giờì, có thể mà cũng than vãn, bọn tao làm giúp cho một lúc là được rồi.”

Đoạn, bọn con gái sau đó liền xông vào chỗ cỏ đại đang mọc quanh đó tới tấp như thể đang tập trận giết giặc. Giết nhằm còn hơn bỏ sót. Thi thoảng, tụi nó còn vớ nhầm thêm một nhúm hoa đại nhìn xinh xinh nhỏ một cái “phụt” - lạnh lùng và tàn nhẫn vô lý. Một nhóm nữa thì chạy ngược về chỗ hành lang giúp nhóm Nhân Mã cạo bã kẹo cao su dính trên mấy viên gạch men đã cũ sòn từ lâu. Một loáng sau, hành lang tầng một trở nên lấp lánh kiểu gì ý, nhìn sạch sẽ đến nỗi có chút hơi hơi ngứa mắt không quen. Còn mấy bồn hoa thành ra gọn gàng sạch sẽ, ít màu xanh của lũ cỏ dại và mắt chấm trắng vàng li ti của các bông hoa cútt lộn. Nhìn một hồi cả lũ cũng thấy tự hào ghê gớm, dù sao cũng đẹp hơn trước đến tí lẩn.

“Nào nào.. Oản tù ti nhanh lên không thấy ra bây giờ.” - Cả lũ phóng vào nhà vệ sinh gần nhất rửa tay rồi đứa nào cũng đều lau vội đôi tay hăng còn ướt lên áo, lên quần khiến bộ đồng phục đã nhếch nhác càng thêm thảm hại.

“Oản tù ti ra cái gì ra cái này.. oán tù ti.. oán tù ti..”

Đa phần đều là lũ con gái ham hồ chơi cái trò bịt mắt bắt dê từ đời trước nào này, bọn con trai thì chê trẻ con và sau đó lôi nhau gọn ra một chỗ khác đá cầu với chơi nhảy ngựa. Gọn hai chục đứa túm tụm lại thành một vòng tròn, mỗi đứa thò một tay vào bên trong, miệng đồng thanh hô “oản tù ti..” nhưng mãi mà vẫn chẳng rõ ai thắng, ai thua. Nhiều tay quá khiến tụi nó hoa mắt hết cả.

“Nhiều ăn ít đi. Nếu không thì đến mùa quýt à..” - Cự Giải nói, và bọn nó cứ thế làm theo như thế, ngoan ngoãn hết chịu nổi. Trông cả bọn trẻ con còn hơn cả tụi không học sinh mẫu giáo với tiểu học thời đại công nghệ hóa bây giờ.

“Đa số đánh bại tiểu số..” - Tất cả đều ngửa lên, chỉ có vài đứa ngu si thích úp thối.

“Tiểu số đánh bại đa số..” - Lần này thì lại ngược lại, những đứa úp xuống thì thắng, còn những đứa vẫn tiếp tục ngửa lại thua thảm hại.

Vậy là chỉ hai lần ngắn ngủi, trong cả bọn vậy là chỉ còn mỗi Thiên Bình, Sur Từ và Bạch Dương oán tù ti với nhau. Người thua sẽ phải vừa bị đeo khăn quàng đỏ lên mắt, vừa phải chum thêm một cái áo khoác đồng phục lên đầu cho chắc chắn. “Wae????!! Tại sao lại là tao hả? Tại sao lại là tao?!!”

Sur Từ không ngừng oán thán. Chỉ là vừa mới bước vào trò chơi thôi sao cô đã đen đủi vậy trời.

“Tại mày số chó thôi con.” - Bạch Dương với Thiên Bình, Nhân Mã sung sướng ra mặt. Hai người lấy một cái áo khoác khoác lên đầu con nhỏ xấu số rồi cầm hai tay nó dẫn ra giữa sân, còn lũ người chiến thắng đứng rải rác xung quanh tạo thành một vòng méo mó nửa hở nửa kín - “Được rồi. Đếm đến ba thì mày bắt đầu đi bắt đi.” - Bạch Dương phẩy phẩy Thiên Bình về phía mọi người và thì thầm vào tai Sur Từ, hết một từ, cô lại nói to hơn và lùi về phía sau cho an toàn - “Tao đếm đây.. Một.. Hai.. Ba!!”

Tiếng Bạch Dương vừa dứt, Sur Từ bỏ nhào về phía trước, hai tay khua khoáng điên loạn hòng bắt được một đứa con tin. Nhưng một lũ này đâu phải dạng vừa, đứa nào cũng phản ứng vô cùng nhạy, chưa gì đã nhảy hết sang một bên ôm nhau. Điềm trừ duy nhất có lẽ chính là cái giọng hét chói tai của mấy đứa làm Cự Giải liên tục phải nhắc nhở nhỏ giọng vì nếu còn cứ tiếp tục lớn tiếng như thế thì trăm phần trăm sẽ bị giám thị bắt nguyên cả lớp lộn.

“À há! Tao bắt được một đứa rồi.”

Bị Sur Từ bắt trúng, cả khuôn mặt Bạch Dương biến sắc và méo mó cổ thều thào thật nhỏ - “Cứu tao...” - Cô nói rất chậm để có cái khẩu hình rõ ràng nhất nhưng thay vì xông vào cứu thì mấy đứa chỉ có đứng đó, và cười. May mắn kì lạ xảy đến, khi hai đứa giằng co thì cũng lácàng lácàng về một bên và đứng chỗ đó Bảo Bình xuất hiện, đứng ngay bên trái Sur Từ. Như người chết đuối vớ được cái phao da cam rực rỡ, Bạch Dương dùng hết sức mình cố với tới cầm lấy mép áo sơ mi của cậu và lùi ngược về phía sau. Cả tâm lưng lớn liền đổ ập vào mặt của Sur Từ làm cô hoảng hốt liền buông tay, ôm chặt lấy người nào đó vừa bị đẩy đến chỗ mình. Nhờ thế mà Bạch Dương liền thoát chết trong gang tấc một cách ngoạn mục.

“Giỏi đấy.” - Cự Giải cố nén cười. Cô liếc mắt về phía Bạch Dương và giơ ngón tay cái lên khen. Kể cả Kim Ngưu, Thiên Bình.. và tụi con trai, tất cả đều nhếch miệng cười, và nụ cười có chút gian tà. Cả nhóm bấy giờ đều dõi mắt nhìn chăm chú vào cặp đôi xấu số ở giữa sân, không biết hai đứa sẽ làm gì tiếp nữa.

“Nè.. Sao thằng Bảo cứ im im thế? Kì lạ vãi, cứ như nó muốn Sur ôm nó mãi ý.” - Kim Ngưu khoanh tay đứng ngoài nhìn Sur Từ đáng thương không hề hay biết chuyện gì đang gì đang diễn ra. Thay vào đó con nhỏ còn đang rất tích cực ôm nửa lần màn tay trên mặt, trên tóc của Bảo Bình để đoán cậu là ai nhưng khổ nỗi là lùn quá không với tới. Chắc Sur Từ vẫn đang nghĩ là trước mặt mình là một đứa con gái nên mới dám động chạm nhiều đến thế, hai tay cứ di chuyển liên tục.

“Sao tóc đứa nào mà ngắn thế? Có phải đứa nào nhân lúc bọn này bị phạt mà đi trũng tu nhan sắc không đấy? Sao tao không biết ai trong lớp có quả đầu như này nhì.” - Sur Từ hỏi, một tay vẫn không ngừng vò đầu bứt tóc người đối diện khiến cho đầu cậu ta rối tinh rối mù hết cả. Mà Bảo Bình không ngờ lại cũng rất biết cách phối hợp. Miệng chẳng nói chẳng rằng, cơ mặt vẫn lạnh tanh, chỉ có cái là đuôi mắt cứ neo nhéo lại phản ý chủ và khiến ai ai cũng biết là cậu đang cực kì vui vẻ. “Chẳng có ai điên đi cắt tóc như mày bảo đâu. Bật mí cho biết đây là một người mới vừa bị đẩy vào.” - Ai đó nói rõ to, theo đó là một tràng cười rất chi là đều. Và có lẽ cũng vì thái độ kì lạ và câu nói như thế khiến cho Sur Từ cảnh giác. Hai tay Sur Từ còn đang lẩn mò trên mặt Bảo Bình bỗng chậm hẳn lại, thận trọng hẳn lên.

Rồi đột nhiên, lúc mọi người còn đang cười cợt nham hiểm thì Sur Từ liền hất tung cái áo khoác kia xuống đất và kéo chiếc khăn đỏ ra khỏi mắt.

“Con bà chúng mày!! Bọn mày dám lừa tao hả????!!!!”

Đập ngay vào mắt là khuôn mặt của Bảo Bình làm cho Sur Từ vừa giận vừa xấu hổ và ngại. Câu đầu tiên cô nói chính là chửi một lũ xấu xa trước xung quanh, chửi cả đứa bình thân đứng trước mặt, đặc biệt là cái đứa đầu tiên ra trò hăm lờ này!!! Đờ mờ!!!

“Đứa quái nào ăn thằng này vào đấy?? Tưởng chỉ có con gái chơi thôi!!!” - Sur Từ ngại và xấu hổ kinh khủng. Đến cả việc nhắc đến tên Bảo Bình cô cũng không dám làm lúc này

- “Bọn mày lừa tao mà được hả??? Là đứa nào?? Là đứa nào tự nhiên lôi nó vào đây chơi????”

Tất cả không hiểu sao đều chỉ vào Bạch Dương - con nhỏ vẫn còn hồn nhiên cười đến mức chưa kịp khép nổi cái miệng vào.

”Mày chết với tao rồi con ranh!” - Sur Từ thẹn quá hóa giận. Cô quăng chiếc khăn quàng xuống sân rồi cứ thế giẫm qua cái khăn và cầm đầu đuổi theo Bạch Dương đang cuống cuồng bỏ chạy.

”ĐM!! Không phải tao!!” - Bạch Dương sợ đến mức không dám ngoảnh đầu lại. Cô chỉ biết chạy.. chạy và chạy nhanh hơn nữa, cảm giác sợ hãi này không khác gì xem phim kinh dị và tưởng tượng đằng sau lưng mình cũng có một con ma máu me be bét ở sau lưng.. Thực sự không khác gì nhau luôn!

”Mày tưởng bỏ mày ngu chảnh!!! Đứng lại! Con ranh này.. Tao bảo mày đứng lại!!!”

Chỉ một lúc Sur Từ liền tóm được Bạch Dương rồi vật nhỏ ra đất. Hai người sau đó quần quai dưới đất và hai tay cứ luồn qua luồn lại để cẩu véo nhau cho bằng được. Đến khi đứng dậy, nhìn cả hai không khác gì vừa đắp thêm lên người một lớp đất cát làm áo bảo hộ. Đầu tóc thì bần bần, rồi tung hết lên. Trông nhếch nhác hết chịu nổi nhưng mà hai đứa nó vẫn cứ cười cười với nhau hoài như thể ban nãy chẳng may nó quá sức nên chấp cmm mạch luôn.

Bạch Dương với Sur Từ đi song song nhau đến chỗ mọi người đang đứng. Vừa đi, Bạch Dương vừa chăm chú phui phui chỗ đất cát dính trên người nên chỉ được vài bước là cô liền đi chậm lại phía sau lưng Sur Từ. Cô chán nản nhìn hai cái đầu gối bị đập xuống đất dẹt nổi sần cả vài, chỗ đó bị dính đất nên chuyển sang màu nâu nâu bạc bạc, phui mãi mà vẫn không hết được, chắc chỉ còn nước mang về nhà rồi vô thật sạch với bột giặt. Bạch Dương quyết định trả thù, cô phóng vèo lên từ phía sau rồi khi ngang qua Sur Từ, cô nán lại một giây duy nhất để dùng móng mình huyếch sang người Sur Từ một cái - “Con bà mày!!!!” - Bạch Dương “thì thầm” vào tai Sur Từ một câu như vậy với âm lượng khiến cho cả con chim trên cành cây cũng sợ mà bay đi mất. Xong rồi thì bản thân cô cũng cảm thấy thỏa mãn và chạy như bay bỏ chạy vào vòng tròn giữa mọi người. Bạch Dương tự động bật mắt mình bằng chiếc khăn quàng đỏ nằm ở dưới đất mà không nương cây vào sự giúp đỡ của ai đó. Sau đó, cô giữ cái áo khoác thật mạnh cho khỏi bụi rồi chồm lên đầu mình. Ở bên trong tối um, cô chẳng thể nhìn thấy cái gì từ một số tia sáng thỉnh thoảng len lỏi được qua chiếc khăn đỏ chỗ hai bên viền mũi. Không khí dưới hai lớp áo khoác còn có chút ngột ngạt hơn dự đoán nên chưa gì mà Bạch Dương đã cảm thấy khá nóng còn tay chân thì vẫn còn thấy tê tê lạnh vì tiết trời mùa đông cả tháng nay.

“Lũ chúng mày chuẩn bị đi!! Tao hô đây... BA... HAI..... MỘTTTTT!!!!”

Âm cuối câu còn chưa tắt hẳn thì Bạch Dương đã loạng choạng lao về một phía bất kì. Hai tay duỗi dài nhất có thể và khuỷu khớp cật lực. Nhưng tất cả những gì cô chạm được chỉ là không khí và không khí, một chút cảm giác sượt qua của quần áo cũng không có. Lúc này Bạch Dương có chút hoang mang thực sự, cô không nghĩ là khó đến vậy. Cô nghĩ là nếu xung quanh tai không có những tiếng hò hét đinh tai nhức óc của mấy đứa thì bản thân cô chắc chắn sẽ nghĩ bản thân đang lơ lửng giữa sân trường như một con diên mất.

“...” - Thiên Bình đang mãi lùi về phía sau vì Bạch Dương cứ ngày càng ngày càng tiến về phía cô. Nhưng càng lùi lại, cô lại càng có cảm giác rằng một bàn tay nào đó gõ gõ lên vai mình. Cực kì khó chịu!

“Đứa nào đấy????!! Bị điên rồi à....”

Còn đang định nổi đóa với đứa thần kinh đang bày trò giả ma giả quỷ thì khuôn mặt nhăn nhó của cả thầy giám thị lẫn thầy thể dục liền hiện ra trước mắt. Rõ ràng đến mức Thiên Bình còn nhìn thấy cái mụn trứng cá mọc giữa mũi thầy Thể dục đang thời kì chín rộ..

“Thầy ạ.. “ - Nụ cười Thiên Bình đông cứng trên môi không biết nói lúc này. Hai mắt cô nhanh chóng liếc sang nhìn thẳng Yết và Kim Ngu đang ở bên phải mình - hai đứa cũng đang lâm vào tình trạng đơ như tượng, không biết phải phản ứng như thế nào. Dần dần, tiếng cười nói ồn ào của tụi nó có chiều hướng rồi rạc hơn nên Thiên Bình thầm thờ phào và nghĩ là bọn phía sau cô đã nhận ra được yếu tố nguy hiểm vừa xuất hiện. Tiếc là những gì Thiên Bình nghĩ đấy chỉ xảy ra với những đứa có thể nhìn được bình thường, còn Bạch Dương - cái đứa đang bị bịt kín mắt và có một cái áo khoác đồng phục hai lớp ở trên đầu thì đó lại là một việc hoàn toàn khác..

“Tao nghe thấy tiếng người ở đây rồi nhé!..” - Bạch Dương giơ tay cao hơn bình thường, ngang với tầm mắt cô, rồi tự nhiên bỏ nhào về phía trước trong khi khoảng cách của cô với hai thầy là rất gần thôi, lại còn là mặt đối mặt nữa. Cánh tay phải mạnh mẽ quét một đả đường bán nguyệt hoàn hảo và.. “Bốp!!” - Cái âm thanh cả bọn dùng cả sinh mạng ra cầu nguyện cho nó đừng xuất hiện thì cuối cùng nó cũng đã vang lên, khô khốc và rành mạch như xuyên thẳng vào trong màng nhĩ. Bàn tay thần thánh kia của Bạch Dương rốt cục lại đáp đẹp đẽ vào nửa bên mặt của thầy giám thị.

Sao không phải là vị thầy giáo dạy môn thể dục dễ tính và vui vẻ đứng ngay cạnh cơ chứ?!

Tại sao cứ phải là thầy giám thị?!!!

Tại sao con Bạch Dương nó lại ngu như vậy?????!!!

Tại sao??? Há!!!!

Thế là xong rồi, bọn nó lại có thêm một cái kết mới... Bạch Dương cảm giác cảm giác tay mình đập nhảm vào cái gì đó có chút sai sai. Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ rõ ràng thì cánh tay còn lại đang đề bên người bị ai đó nắm rất chặt lòi gập lại về phía sau. Bất ngờ, Bạch Dương loạng choạng như sắp ngã đến nơi thì có ai đó lấy cả người người đó đỡ lấy phía sau cô, hình như chính là chủ nhân của bàn tay kì lạ.

Tay ai mà ầm vãi... - Bạch Dương trong đầu hiện lên ý nghĩ đầu tiên là như thế. Và tiếp theo là cái áo khoác bị lấy mất, chiếc khăn quàng cũng bị tháo đi, ánh sáng cứ thế rọi thẳng vào mắt khiến cô choáng váng. Hai mắt nhắm tịt lại trong đôi ba giây và đến khi mở ra, không hiểu sao, trong tầm mắt cô lại chỉ toàn là gương mặt nghiêng có vẻ rất hoàn mỹ của Xứ Nữ. Hình như là lúc bất ngờ được nắm tay, đầu Bạch Dương bất giác nghiêng về hướng mà cô cho rằng đó là hướng của chủ nhân bàn tay ầm ập đang đứng. Đầu ngơ đúng thật.. Người đó hóa ra lại là Xứ Nữ, cậu ý đang nắm tay mình..

“Thưa thầy, bọn em chỉ đang giải lao một chút thôi ạ.” - Tiếng Cự Giải xen ngang làm tắt cả ảo tưởng màu hồng của Bạch Dương chuẩn bị được theo đuổi lên liền hóa thành bong bóng và ta biến hết.

What the f*ckk.. Thầy quái ở đâyyyyy??

Đầu Bạch Dương liền quẹo một phát hơn trăm tám mươi độ theo phản xạ. Đứng đó, sừng sững phía đó là một bóng người nguy hiểm, tỏa ra âm khí nồng nặc - thầy giám thị, và bên cạnh còn là thầy thể dục vui tính đáng yêu, cả Tết chưa gặp, thầy đang nhìn cô với ánh mắt không thể thông cảm và thương hại hơn.

“Hơ hơ.. “ - Bạch Dương cười ngơ ngẩn ra điệu ngu ngu. Cô chưa ngốc, đâu có lấy cái ngón chân cái ra để nghĩ thì cô cũng thừa biết bản thân vừa lỡ làm việc gì. Trăm phần trăm cô đã lại vô tình gây thêm oán thù với Ác ma giám thị nổi danh như còn - “Ê Xứ... Mày làm ơn nói cho tao biết là tao chưa làm việc ngu xuẩn như mình đang tự suy diễn đi.. “ - Cô yếu ớt nắm chặt hơn bàn tay cực ầm không chịu buông. Tâm tình sợ hãi có níu giữ chút hy vọng mong manh cuối cùng.

“Xin lỗi nhưng hôm nay những gì mày đang suy đoán lại cực kì chính xác.. “

Xử Nữ hạ giọng xuống thật nhỏ. Khi nói cậu phải cúi đầu xuống để vừa tầm với tai Bạch Dương vì cậu quá cao so với cô, tính ra hai người chênh nhau suýt nữa đủ bằng một cái đầu, nhìn rõ sự hoang mang trên gương mặt Bạch Dương, bản thân Xử Nữ có chút ngại ngùng và nghĩ đến lúc vừa nãy. Nhớ không nhầm thì dường như cậu đã ngay tức khắc đi đến bên cô và không nói lời nào, nắm chặt bàn tay kia mà không tốn lấy một khắc để suy nghĩ. Mọi người còn đang băn khoăn không biết làm gì thì cậu đã phản ứng. Hành động bỗng bật làm chính Xử Nữ tự thắc mắc nhưng chắc chắn là, cậu không hối hận.

”Thầy Hiếu, thầy mang mấy học sinh thân yêu của thầy đi đi. Còn mười hai đứa đang chịu phạt này thì để cho tôi...” - Thầy giám thị đánh mặt, hai bên lông mày nhíu vào nhau như muốn viết rõ ràng tâm trạng thầy đang cực kì tức giận. Bọn nó cảm tưởng ba chữ “để cho tôi” mà thầy nói bị thầy nhấn nhá đến nỗi nặng đến ngàn tấn.

Thầy Hiếu - cũng chính là thầy Thế dạy lớp nó, tính tình dễ chịu, hay cho bọn nó học ít chơi nhiều nên được cả lớp rất yêu quý và thầy cũng chỉ mới bốn mấy thôi, đáng tuổi con trai giám thị. - “Vâng. Vậy cháu cho bọn ranh này đi trước...” - Đoạn, thầy quay sang nhìn con Liên và chỉ tay lên chỗ của lớp D2 trên tầng, quát - “Tất cả các em lên lớp, giữ trật tự để không làm ảnh hưởng các lớp khác đang học. Còn Thứ kí thì mang Sổ đầu bài lên cho tôi, tiết này tôi không trừ các em thật nhiều điểm thi đua thì các em nghỉ tôi để dài lắm đây mà...” Dứt lời, thầy Hiếu sau đó cũng bỏ đi thẳng lên lớp, không thèm để ý ánh mắt van nài của Cụ Giải đang cố níu kéo thầy ở lại, lạnh lùng dứt khoát không chút quan tâm.

Mười hai đứa lại tiếp tục trường kì lao động, một lòng một dạ hoàn thành tất cả những việc đang còn dang dở một cách hoàn hảo nhất. Nếu không, chỉ một lỗi nhỏ thôi cũng có khả năng khiến cả lũ mệnh sống khó giữ, cuộc đời đã tăm tối thì nay lại thêm cái mặt mù. Đã thế trước khi bỏ đi vào văn phòng, thầy giám thị đưa ra tối hậu thư cùng gương mặt lạnh giá không chút biểu cảm làm cả lũ lạnh hết cả sống lưng:

”Các anh chị đi làm nốt những việc cần làm đi. Sau đó cuối giờ lên văn phòng gặp tôi.”

Huhu. “cuối giờ.. gặp tôi” - Nói thế không phải là gián tiếp bảo bọn nó liệu hồn mà chờ chết đi hay sao????!! Ôi má ơi.. Cứu con!!!!

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Hành xác

Sau khi ăn trưa xong, mười hai đứa rùng rần nhau lên văn phòng để tìm thầy giám thị. Nhưng trong văn phòng chẳng có một chút gì của bóng dáng người bọn nó muốn tìm. Hóa ra là cứ đến trưa thầy sẽ lại đạp xe về nhà ăn cơm với vợ nên chẳng bao giờ ở lại trường. Trước khi đi, thầy còn rất chu đáo nhấn cho một số cô giáo ăn trưa ở trường nhấn cho bọn nó rằng hết giờ học buổi chiều lại lên gặp thầy.

Rõ ràng vụ lần này thầy quyết không để cho qua một cách dễ dàng. Nhưng ít ra thì thời gian xử quyết của bọn nó kéo dài thêm tận năm tiếng, trong lòng thấy phần nào nhẹ nhõm.

Bốn rưỡi chiều, tiếng trống trường vang dội khắp các góc ngách trong khuôn viên nhà trường. Lũ học sinh dường như chỉ có chờ đến giờ phút đó mà ủa ra khỏi lớp như đàn kiến vỡ tổ. Sân trường nhanh chóng liền ồn ào, náo nhiệt chứ chẳng còn sót lại bất cứ chút yên bình của ba phút ngay trước đó. Kết thúc thêm một ngày đồng nghĩa với việc bọn nó lại có thêm những mệt mỏi mới, thêm mấy vết xước trên đầu ngón tay và cả mấy vết chai sần trong lòng bàn tay nữa.

”Phải làm sao bây giờ?? Nhờ bây giờ mà lên lại thêm những thương tích mới thì phải làm thế nào??” - Thiên Bình lo lắng nhìn mọi người. Phần việc của hôm nay đã xong từ lâu nhưng mười hai đứa lại không có nửa cái dừng khi lên văn phòng lúc này. Một phần đều tại vì quá mệt nên chẳng thể tích tụ rất nhiều cái ngồng cuồng như bình thường. Bây giờ chúng nó kẻ đứng người ngồi ở một góc của vườn trường, chỗ có cái bồn hoa cuối cùng tụi Cụ Giải dọn dẹp trong hôm nay, chỗ đó lấp ló sau mấy tán phượng già. Mười hai đứa lẩn ở phía đó, chụm đầu lại bàn bạc với nhau kẻ sách chiến đấu một cách rất nghiêm túc.

”Ê Sư. Đây là cháu gái ruột của hiệu trưởng còn gì, mày thử lên tiếng năn nỉ xem ông có giúp cho bọn mình được không.” - Kim Ngưu thử đưa ra ý kiến nhưng ý kiến đó cũng nhanh chóng bị dập tắt mất. Chuyện là ông bà Sư Từ vẫn đang trong chuyến du xuân “tên ỉu”, mãi tận đến giữa tuần sau mới về, hiện tại có gọi thì thầy hiệu trưởng cũng chẳng có rảnh rang mà nghe mấy.

”Hay kệ đó. Cứ đi về như bình thường là được. Có gì thì mai nói là tụi mình quên.” - Ma Kết hiếm hoi mới đóng góp được cho nhóm một ý kiến. Nhặt là sau vụ đóng kịch với Xử Nữ, cậu nhận ra được sự kinh khủng và có tính hủy diệt cao của tụi con gái nên hành động nào cũng có vẻ cần trọng, tính toán rất cẩn thận. Trình độ ngớ lơ trước mấy trò treu chọc nhảm nhí cũng đã được nâng lên một tầm cao mới.

”Mày bị điên à!!! Nhờ ông ngày mai lại tức hơn hôm nay, phạt cũng nặng hơn thì lúc đấy ai chịu?!! Một mình mày chịu hay là cả lũ đều phải chịu?? Ngưu vờ lơ.. Nói gì mà chẳng có chút suy nghĩ.” - Nhân Mã ngay lập tức bỏ vào phản pháo lại Ma Kết khiến cậu tức nghẹn họng.

Là ai chứ nếu là Nhân Mã, Ma Kết tuyệt đối không nhịn được, muốn cam chịu nhưng trong lòng cảm giác như nuốt phải lửa: “Ồ, ngu đấy thì đã sao!! Mày thì thông minh rồi. Cái đồ mặt ngựa!!!!”

”Đồ trung khuyển công!!!!” - Nhân Mã cũng không phải dạng hiền lành gì.

Câu nói của Ma Kết vừa đụng chạm đến tên cô, vừa động chạm đến nhan sắc của cô và cái bản tính ngang bướng kiêu ngạo càng khiến cho Nhân Mã tuyệt đối không thể dung tha cho được. Trông cô thực sự không khác gì ngâm phải lửa, liền đứng thẳng đối mặt với Ma Kết, bùng nổ. Hai người chửi qua chửi lại nhau không thấy chán, thậm chí càng chửi càng hăng, mọi thứ ngôn từ hoa lệ trên đời đều dùng hết cả. ”Thôi thôi.. coi như lão nương xin hai người ha??” - Bạch Dương không chịu nổi, vẫn là nên can ngăn hai người này trước khi đổ máu. Trong đầu cô tìm mãi một câu nào đấy để dung hòa bầu không khí khác nghiệt này.. Nhưng Nhân Mã đứng bên cạnh vẫn không chịu kim hãm lại, miệng cứ “trung khuyển công”, “trung khuyển công”,... Cuối cùng thì cũng khiến cho Bạch Dương buột miệng xỏ ra chỗ suy nghĩ của mình- “Công khuyển cái *beep*..!!! Bọn mày không thấy Xử Nữ đang nhọt à!!!!???”

Một câu Bạch Dương ném ra liền khiến tất cả chuyển tầm mắt nhìn về phía Xử Nữ, ai cũng nín cười. Từ lần diễn kịch, Xử Nữ và Ma Kết luôn bị gán ghép với nhau và trở thành cặp đôi được yêu thích khắp trường, nổi danh như cồn, không ai không biết. Hiệu ứng thậm chí còn cực kì kinh khủng, nghe đồn rằng nếu trong mỗi cuộc trò chuyện, chỉ cần nhắc đến tên một trong hai người thì tên người còn lại sẽ được nghĩ đến ngay sau đó. Thực sự cặp này rất có sức hút.

Ngược lại với cuộc cãi nhau nảy lửa, Xử Nữ có vẻ đang thờ thẩn nghĩ cái gì đó nên không tập trung lắm. Cả người cậu cứ dờ ra, ánh mắt nhìn xa xăm, đắm chiều như thể trong

lòng có một cuộc đấu tranh nội tâm gay gắt trước khi đưa ra quyết định hệ trọng. Đột nhiên quay lại, bất gặp mười một ánh mắt nhìn chăm chăm mình, Xứ Nữ nhủ mảy, giọng nói khó chịu nhưng vẫn rất bình tĩnh:

"Nhìn cái lờ. Cút!" - Ánh mắt không tự chủ lại liếc về phía Bạch Dương và ngừng trên mặt cô rất lâu. Chột dạ, Xứ Nữ liền nhanh chóng đảo mắt sang gương mặt cau có của Nhân Mã và Ma Kết, thái độ thần nhiên không để lộ chút bối rối trong lòng - "Hai bọn mảy cãi nhau thì lỗi tao vào làm cái chó gi! Lũ điên!!! Gán ghép linh ta linh tinh.. Rảnh."

"Xi.. Bộ là tao khời xướng lên chắc. Rõ ràng là con Bạch Dương nó nói trước. Mảy đã không nghe rồi còn quay sang chửi tao!! Đồ nữ vương thật!!! Đồ thụ thụ thật!!!!" - Nhân Mã ức chế. Đều tại cặp công thụ kì quái này luôn nhắm vào cô mà gây sự, rõ rệt mình, phải chăng là cô hiền quá nên vậy...??!

Xứ Nữ chẳng nói gì, hoàn toàn không coi lời Nhân Mã nói là gì, cậu cúi đầu chơi điện thoại, lại trở về với dáng vẻ bình thần trước đó của mình. Cô nà vì thế nên trong lòng Bạch Dương lại càng thấp thòm không yên. Cô hơi thấy có lỗi chút chút với Xứ Nữ. Cậu vừa nãy còn giang tay cứu giúp cô để cô không gây ra chuyện tày đình.. vậy mà vừa xong cô lại vô tâm, hướng hết dư luận về phía cậu, làm cậu có một phen khó xử, thậm chí là khó chịu. Thực sự là có lỗi quá đi mất.

"Mấy đứa kia!! Còn đứng đó làm cái gì hả?!! Lên đây cho tôi!!!!" - Trên tầng hai, tiếng giám thị hét vọng xuống làm cho cả bọn giật cả mình. Lúc ngẩng đầu lên là khuôn mặt gằn dữ và không kiên nhẫn của thầy, có vẻ là con đường chết bọn nó không thể chối từ được rồi..

"Chắc phải gọi cứu viện thôi.." - Cự Giải không chịu được nhủ mảy, ánh mắt liếc sang nhìn Thiên Bình, Nhân Mã, Kim Ngưu và cuối cùng dừng tại chỗ Sư Tử - "Mẫy gọi đi. Nhanh lên."

"Đùa.. Sao phải là em chứ!!!" - Sư Tử không chịu, xong cô lại quanh sang nhìn người tỷ muội tốt, đổ hết trách nhiệm cho Bạch Dương - "Gọi đi. Trong chúng ta chỉ có mẫy là thân cận nhất.." Nói rồi Sư Tử đưa máy điện thoại cho Bạch Dương, thao tác kết nối chỉ mất vón vẹn ba giây, trên màn hình là hai chữ "Sư mẫu" to to nhấp nháy liên tục. Cả bọn vừa chậm rãi đi bằng qua sân trường vừa thấp thòm chờ đợi xem cao nhân mà bọn Cự Giải gọi điện xin hỗ trợ là ai.

"Alô.." - Đợi mãi cũng nghe thấy tiếng trả lời từ bên kia - "Gọi có chuyện gì hả? Lại gây chuyện?? Lần này là cái.."

"Sư mẫu. Mong người ra tay giúp đỡ.." - Bạch Dương không chần chờ được nữa, bọn nó đang đi đến gần cầu thang rồi, chậm nữa chắc chắn sẽ chết mất - "Huhu.. Không nhanh là tụi con lên thốt mất... Sư mẫu, không thể thấy chết không cứu. Sư mẫu.. Lần này vẫn là Sư phụ.. Chu mi ngaaaaaaa.... Sư mẫu..."

"Rồi rồi. Tôi biết mấy chị là chị muốn gì rồi, đợi đó. Suốt ngày là chỉ biết xin giúp thôi.." - Nói rồi, đầu bên kia cúp máy. Ngay lập tức bọn Cự Giải thở phào nhẹ nhõm như thể đã an tâm trút bỏ tất cả những nguy hiểm xung quanh. Chỉ là còn vài bậc thang nữa thôi, mười hai đứa sẽ tập trung hết trước văn phòng giáo viên và trình diện giám thị. Rõ ràng là nguy hiểm còn đó nhưng lại thờ phào? Kim Ngưu và tụi con trai có chút không hiểu nhưng trong lòng đã bình tĩnh, bớt nghĩ nhiều đi một chút.

Đến hết cầu thang, Cự Giải và Thiên Bình, Nhân Mã đi đầu tiên, cả ba dừng bước, cùng chờ đợi. Tiếp đến là Sư Tử, Kim Ngưu, Bạch Dương rồi phía sau nữa là Bảo Bình, Xứ Nữ và bốn thằng con trai kia, tất cả đều dừng lại theo. Không hiểu là có chuyện gì nữa..

"OK. Đi nào.." - Cự Giải nói, chân cũng cùng lúc đến bậc cuối cùng. Nhưng mới được vài bước, khi đứng trước cửa văn phòng, đột nhiên thầy giám thị xuất hiện ở trước mặt, dáng vẻ vội vàng, tay còn đang xò qua chiếc áo khoác như muốn đi ra ngoài lúc này.

"A.. Lên rồi đấy hả?! Tôi có việc bận một chút nên thế nhé, giải tán."

Chưa kịp định thần, thầy giám thị đã lấy cái khăn quàng cổ màu ghi của mình đeo lên rồi đi mất. Bọn nó cười ngơ ngẩn nhìn mãi đến khi thầy đi hẳn xuống dưới sân trường, thấy rõ cả động tác thầy nhét chiếc điện thoại vào túi áo khoác nữa. Chắc chắn là vị cao nhân kia đã ra tay giúp đỡ rồi - tụi Cự Giải sung sướng trong lòng, lần nào cách này cũng thành công. Cùng lúc ấy, điện thoại Sư Tử rung lên báo một tin nhắn vừa mới gửi đến. Cả lũ cầm đầu vào xem thì hóa ra, bên trong chỉ vón vẹn mấy chữ - "Ôn rồi đấy. Gây ít chuyện thôi!"

Cuối cùng cũng xem như toàn mạng. Ngày hôm sau đến trường tâm tình thầy giám thị cực kì tốt, hình như hoàn toàn quên mất chuyện tụi nó phạm lỗi kia rồi. Thế là thầy không nhớ, trò cũng chẳng nhắc. Thoát cái, thêm một hôm nữa, chẳng mấy chốc mà cái hạn của hình phạt cũng sắp đến

Còn hơn tiếng nữa là đến bốn giờ chiều, lúc mà tất cả sẽ ủa ra ngoài như một con bão lớn và mạnh mẽ. Hôm nay đã là chiều thứ bảy - chính là ngày hình phạt kết thúc, là ngày thầy giám thị sẽ đi kiểm tra và cũng là ngày một trong hai đội sẽ phải tiếp nhận thêm một hình phạt khổ sai nữa nếu như không đạt tiêu chuẩn.

Bên Cự Giải có lượng công việc lớn và có phần biến thái hơn nhưng dù sao thì nhìn chung vẫn tạm ổn. Tất cả sáu người đều rất mệt mỏi làm việc, một giây cũng không dám lơ là, luôn thay phiên nhau đi quanh khắp trường để nhặt rác. Theo lời của Cự Giải, cả bọn thất chặt an ninh trên sân trường, không muốn vì một sơ sẩy rồi lại phải thức thâu đêm nay chỉ vì một túi nilông nào đó hoặc thậm chí là chỉ vì một cành cây, một chiếc lá bị gió đưa đến. Còn đội Nhân Mã thì dường như trong lòng yên tâm hơn nhiều, hành lang hay lớp học đều sạch bong, lấp la lấp lánh. Bấy giờ mấy đứa chỉ cần đi loay quanh và cầm chiếc giẻ lau lau lại vài chỗ cho hoàn hảo. Nhìn qua là đã biết bên nào có lợi thế hơn. Nhưng cuộc đời có lắm cái ẻo le. Đầu việc nào có thể nắm chắc chắn trong tay, kể cả bản thân đã giành được tuyệt đối thì nào có cái gì bảo đảm rằng kết quả không thể thay đổi được nữa. Cho nên, ai đó đã nảy lên trong đầu một suy nghĩ nham hiểm, phải để cho bên kia thua 100%, phải để thầy giám thị nhìn thấy lỗi rõ ràng và tuyên bố chính xác một bên thắng cuộc. Phải như thế.. người ta mới ăn no ngủ yên được!

Còn ba mươi phút. Bên Nhân Mã đã hoàn toàn buông bỏ vũ khí, cả lũ ngồi hàng dài chật ních ở hành lang thờ phỉ phỏ vì mệt:

"Này.. biết là việc này có chút thất đức nhưng mà.." - Nhân Mã đột nhiên lên tiếng. Một phút sau, miệng cô nói không ngừng về cái kế hoạch chơi xấu đối bên kia của mình - "Tụi bây làm vụ này với tao không??.. Nói thật. Tao chẳng muốn đêm nay lại phải thức trắng đầu.. Tao muốn NGỦ!!!!"

Cả lũ kia nghe vậy liền gật đầu hưởng ứng. Vậy là sau ba giây thống nhất, bọn Nhân Mã đã chọn xong, bọn nó đánh theo cái ác thôi, tại cái thiện không cho tụi nó được ngủ.

"Huỳnh đệ. Đứng căng thẳng.." - Ma Kết quàng vai Bảo Bình. Trông mặt Bảo cứ ngơ ngẩn làm sao ý, chắc còn đang phân vân không biết có nên xuống tay với người mình thương đây mà.

"Căng cái đầu mẫy ý.." - Bảo Bình tỏ ra ghét bỏ, ấn cái tay của Ma Kết ra khỏi người mình và lờm cậu ta một cái. Trong lòng Bảo thầm nghĩ rằng: "Động tý ôm với chả áp con trai, bảo sao người ta bảo là gay... Đồ điên. Đồ biến thái!!!"

"Haizz. Không phải nghĩ nhiều. Nếu sợ Sư Tử nó giận thì để tao hiến kế cho.." - Ma Kết cười. Cậu lại một lần nữa sát lại gần Bảo Bình, quàng vai bá cổ cực kì tự nhiên và thân thiết. Định thao thao bất tuyệt linh tinh một chút nhưng lần này cũng như lần trước, lại bị Bảo Bình cự tuyệt một cách dứt khoát.

"Kể cái cục cứt!! Loại chưa yêu bao giờ như mẫy thì trật tự, đừng có làm trò con bò!! Cần thận không tao đăng ảnh nude của mẫy lên face đấy."

"Không được, người anh em!! Chú không thể làm thế với anh.. Chú làm thế là hủy hoại cuộc đời anh.. hủy hoại cả tương lai anh!! Ở nhà anh còn ông bà với bố mẹ già, lũ em lít nhít cần nuôi dưỡng, chăm nom.. Chú không thể làm vậy vớii...."

"Im ĐM, lấm mồm vãi! Mày sửa thêm câu nữa bổ mầy đăng lên luôn, tag cả thế giới vào. Tin không hả, trung khuyến công?"

Ánh mắt nguy hiểm đầy sát khí của Bảo Bình khiến Ma Kết giật mình. Cậu đỡ dần cả người, tự giác lùi lại phía sau một bước, giữ một khoảng cách an toàn với Bảo Bình. Nhìn thôi thì không thể nhận ra được, nhưng mà hóa ra trong con người Bảo Bình lại có lắm chiêu trò và nguy hiểm đến vậy. Ma Kết đã hoàn toàn bị vẻ ngoài hài hước, vui vẻ và thân thiện của cậu ta đánh lừa.

"Ê các anh em. Vớ kẹo đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?" - Nhân Mã hỏi, một nửa sự chú ý của cô đang để ngoài sân trường canh chừng tội Cự Giải.

Ban nãy sau khi thống nhất kế hoạch làm rối loạn đội địch, bên Nhân Mã quyết định chỉ làm một hai chuyện nho nhỏ thôi. Cả lũ góp tiền mua một túi kẹo về, ăn hết ruột kẹo của mấy cái và để lại vỏ. Sau đó thì dùng những cái vỏ đó, mỗi đứa làm như vô tình hử ý, chẳng may đánh rơi ra sân trường trong tầm mắt của giám thị. Như vậy thì dù thông minh thì bên kia chắc chắn cũng sẽ chẳng ứng phó kịp thời. Rồi mấy đứa sẽ nghệt mặt ra, ngẩn ngơ như tụi ngốc và còn bị phạt nữa.. Càng nghĩ, Nhân Mã và mấy đứa càng thấy trong lòng xuất hiện tâm trạng vui vẻ hả dạ của người chiến thắng. "Chưa gì đã xong rồi hả?" - Lũ Nhân Mã còn đang mải mê chìm đắm trong ảo tưởng thì tiếng thầy giám thị vang lên ở bên cạnh. Khi ngẩng đầu lên, bọn nó bất gặp hình ảnh thầy đang chậm rãi, thông thả dứt tay vào túi quần và đi đến chỗ hành lang bên này. Ánh mắt thầy sắc bén như chim ưng, liếc một cái bao quát dọc cái hành lang hun hút.

"Dạ. Bọn em cũng vừa mới xong thôi ạ, thầy cứ kiểm tra tự nhiên. Đảm bảo hợp ý thầy luôn, sạch bong kin kít, lại còn lấp lánh nữa!!" - Nhân Mã nhanh nhẩu quảng cáo. Phía sau lưng năm đứa còn lại cũng tích cực thêm mắm thêm muối, mặt đứa nào cũng hơi háy háy đỏ vì vừa lao động xong, cũng vì cả sự nồn nao, háo hức trong lòng.

Không nói năng gì, thầy giám thị bắt đầu đi thị sát khắp các dãy hành lang trên dưới, rồi còn vào các phòng học, ngó nghiêng các kiểu để bới lông tìm vết. Thầy đi đến đâu, chỗ đó đều im thin thít không còn tiếng động. Đi bên cạnh vị ác ma này, bọn Nhân Mã, Ma Kết cảm nhận rõ mồn một luồng hàn khí lạnh lẽo quay quanh con người nghiêm khắc và lạnh lùng này. Bọn nó cả rùng rợn không trong lớp kia thấp thỏm không yên như ngồi trên đồng lửa, cổ đứa chắc sợ đến vãi rắm ý chứ.

Cũng phải thôi, ai bảo thầy là Nguyễn Văn Hạnh - giám thị ác ma nổi danh như cồn của trường X đây, đạo hạnh cao siêu, mắt tinh như cú vọ, trí nhớ lại còn siêu tốt. Qua bao nhiêu năm ở trở thành huyền thoại của trường X, biết bao nhiêu kẻ xấu số chỉ vì một lần phạm lỗi bị thầy nhớ mặt, thời gian sau đó thì đến một phút, một giây yên ổn cũng không có.. Haizzz, thiện tai thiện tai.

"Hừm. Tốt đấy. Tôi không ngờ các anh các chị cũng được việc như này. Lần sau tiếp tục phạm lỗi nhé để tôi được nhờ."

Nghe thầy mĩa mai vậy, cả lũ chủ biết cười trừ cho qua chuyện. Sau lần này ai mà dám ngang nhiên hống hách, tác oai tác quái nữa chứ.. Một tuần địa ngục như này đã là quá đủ rồi!!

"Mấy anh chị cũng xong rồi hả?" - Đoạn, thầy quay sang nhìn lũ Cự Giải đang ngồi cạnh bồn hoa với nhau. Rồi sau đó thầy tiếp tục đi về phía đó, chậm rãi kiểm tra từ góc gạch của các bồn hoa trong khuôn viên trường, từng cái cây một, từ khóm cây nhỏ quanh lối đi vào từ cổng trường.

Nhân lúc thầy giám thị không để ý và nhóm Cự Giải thì đang chăm chú dõi theo từng động tác của thầy, đội Nhân Mã âm thầm hành động. Cả lũ có chút ngờ ngác và bối rối, không biết người nào sẽ thích hợp làm cái trò này nữa.

"Mày làm đi." - Ma Kết thêu thảo nói, cậu hẩy hẩy cánh tay trái của Song Tử nhưng không khiến Song Tử may mảy để tâm tới chuyện này. Từ đầu, Song Tử đã có thái độ trung lập khá rõ ràng.

"Làm đi." - Nhân Mã nói với Thiên Bình và Kim Ngưu. Dù cho gan có lớn và ban nãy có to mồm kêu gào như thế nào thì đến lúc thực hiện như này, Nhân Mã vẫn thấy bản thân rất sợ, cô không dám hành động. Cứ nghĩ đến việc làm chuyện này rồi bị Cự Giải phát hiện, cả bọn liền lập tức lạnh hết sống lưng, ai cũng hiểu một nữ cường như Giải sẽ trả thù bọn nó thảm khốc thế nào..

"Haizz.. Ma Kết. Tao với mày oản tù ti đi, đứa nào thua thì phải làm. Dù sao thì bốn đứa này không có gan làm đâu.. Nhanh lên không thầy giám thị quay lại bây giờ, chỉ có thả mồi cái vỏ kẹo xuống thôi mà." - Nhân Mã nhún nhó khó chịu nhìn Ma Kết. Không hiểu sao càng nhìn Ma Kết, Nhân Mã càng thấy trong lòng mình thêm bức bối. Đúng là thằng này đàn bà. Nếu là đàn ông thì lẽ ra phải sẵn sàng xung phong đi đầu mới đúng chứ!! "Một.. Hai.. Ba..... Một.. Hai.. Ba... Một.. Haiii..... Ba.....!!!"

Mấy lần liền, Nhân Mã và Ma Kết toàn ra một keo trùng nhau nên tí số cứ hòa mãi. Bốn đứa còn lại tròn mắt chăm chú, trong lòng càng ngày càng thêm thấp thỏm và hồi hộp theo từng keo một.

"ĐM. Bỏ mày đang sốt hết cả ruột mà bọn mày cứ ra trùng keo thì biết làm thế nào?"

"Tao biết được há?!! Tại thằng này cứ đứ đờ theo tao ý. Mày bảo nó ra đâm đi, tao ra lá!!" - Nhân Mã chán đến nỗi muốn lộn hết cả ruột. Trò oản tù ti này không ngờ những lúc cấp bách lại có khả năng cân não kinh như vậy, nó không chỉ khiến mấy đứa xem mà còn khiến cho người chơi là cô cũng muốn moi luôn não ra ngoài.

"Mày làm theo những gì Nhân Mã nói đi. Ra đâm!!!" - Song Tử và Bảo Bình ra lệnh cho Ma Kết. Còn Thiên Bình, Kim Ngưu thì lại dùng ánh mắt chăm chú nhìn sang.

"Một.. Hai.. Ba.....!!!"

Đúng là khi thật..

Lần này, trong hai người bọn nó.. Nhân Mã thua. Con nhỏ ra lá, đúng như đã cam kết. Nhưng thằng khốn nạn đối diện lại chuyển sang ra kéo, đúng là đàn bà hết chỗ nói - Nhân Mã chửi thầm trong lòng. Cô moi hết tim gan phèo phổi và mười tám đời tổ tông nhà Kết ra chửi một lèo, chửi chán trong cảm lặng lại chuyển sang chửi có tiếng.

"Đồ đêu! Mày không phải là đàn ông!!" - Nhân Mã tức tối chỉ thẳng vào mặt Ma Kết. Cô đâu nghĩ lại như thế này.. Đúng là bản thân cô đã hết sức ngu xuẩn, đàn độn!! Ai đời lại nghĩ thằng đàn bà này làm đúng kế hoạch.

"Ừ ừ.. Tao chỉ là một thằng đàn bà thôi, fine?! Tao cá là trong đầu mày đang rất sung sướng chửi tao là thằng đàn bà, nói không sai chứ hả?" - Đoạn, Ma Kết nhếch môi cười. Đm, mặt dâm đêu không chịu được. Nhân Mã chỉ muốn ngay phút này, xắn tay áo lên xông đến và cho thằng này cả nghìn cái, khiến cho cả hàm răng kia rụng là tả trên đất..!

"Mày nói rồi đấy, ai thua thì phải làm. Đi thả vớ kẹo đi!!!" - Ma Kết cười rất sung sướng trong chiến thắng.

"Fine."

Nhân Mã hít một hơi thật sâu để kim nén tức giận. Dường như đã hít thở đủ, cô liền quay người lại, tại lúc trước cô đứng quay lưng về phía giám thị và tội Cự Giải, Sư Tử. Đối

tượng của cô là khóm hoa xuyên chi be bé bên con đường nhỏ từ cổng trường đi vào, chỗ đó có vẻ như là chỗ tiếp theo sẽ được kiểm tra.

Nhưng mà, chưa kịp hành động gì, cả người Nhân Mã liền đổ ập về phía trước - "Àhh.. Uyñnhh.."

Cái rắm gì vậy...?????????!!????!!!!!! - Không ai hiểu chuyện quái gì đã và đang xảy ra. Chi là đột nhiên có tiếng hét của Nhân Mã rất chói tai, sau đó thì cái thùng ra cao một mét, mang trên mình một màu xanh lá thẫm đỏ cái uỳnh xuống nền xi măng. Thật may là nắp thùng rác đã được đóng rất cẩn thận nên không có nhiều rác bị rơi ra ngoài, chỉ có một xúu thôi và thêm một cái nữa là cái nắp thùng rác hơi bị bung ra.

"Nhân Mã. Có sao không?" - Thiên Bình và Kim Ngưu hốt hoảng chạy lại đỡ Nhân Mã đứng dậy. Hai người lo lắng cúi xuống đất cát trên đồng phục rồi còn hỏi han các thứ các thứ. Bên cạnh đó, ba thằng con trai thì đi tới dừng lại cái thùng rác, không nói không rằng còn nhặt gọn gàng chỗ rác này rớt ra bên ngoài trở lại. Ban nãy khi Nhân Mã sắp thực hiện ý đồ đen tối kia, năm đứa chứng kiến cảm giác như tim sắp rớt ra ngoài vậy, trong đầu hoàn toàn không còn sót lại một tẹo ý muốn thực hiện ý đồ đó nữa. Ba thằng kia tự nguyện làm vậy một phần lớn là do trong lòng cảm giác vô cùng với ba người anh em phía đối kia.

"Ơ ơ.. Mấy anh đừng tay lại." - Đoạn, khi Song Tử sắp đóng nắp thùng rác lại thì đột nhiên bị giám thị ngăn cản. Ôi thế là xong rồi. Chắc chắn là có chuyện không hay.

Thầy Văn Hạnh tiến lại cầm cái nắp thùng rác Song Tử đang cầm lên ngắm nghía, sau đó thầy đóng lại, mở tiếp hai nắp thùng rác của hai cái thùng bên cạnh đó. Bây giờ sắp tan học nên ba thùng rác này được chuyển ra đây để các bác lao công mang đi đổ.

"Kiểm tra xong rồi. Bên Cụ Giải phải chịu phạt." - Cả bọn nghe phán quyết liền lập tức đơ ra như phỗng. Chà ai hiểu nổi cơ sở của thầy khi ra quyết định này. Thế rồi ngay lúc này, giọng thầy giám thị nghiêm nghị vang lên, giúp mười hai đứa hiểu ra - "Các anh các chị chưa lau sạch nắp thùng rác. Rõ ràng trong danh sách tôi có nói là phải lau sạch vỏ ngoài và nguyên cả cái nắp rồi còn gì.. Chắc lại đọc vớ vớ vẫn nên chưa nhớ đúng không? Thôi thôi, giải tán rồi đến chín giờ tối quay về trường làm ca đêm. Đi đi."

Nói xong, thầy giám thị chấp hai tay ở sau lưng, chậm rãi đi về cái trống trường. Từ đằng sau, bọn nó ngơ ngẩn nhìn theo, lần này là lần đầu tiên bọn nó thấy dáng vẻ thầy già nua như thế, giống y hệt với tuổi tác của thầy, một ông già có tuổi tác đã chạm qua đầu sáu. Bình thường, lúc bị thầy rượt đuổi khắp sân trường rồi lúc thấy thầy phẩm phẩm tiến lại, mặt đầy sát khí, tội nò nghĩ thầy còn sung sức lắm cơ. Nhưng hóa ra, chẳng phải ai cũng đầu lại với thời gian và tuổi tác, kể cả thầy giám thị hắc ám huyền thoại của tội nò.

"Tùng tùng tùng.."

Thầy giám thị cầm cái dùi trống bằng gỗ đã dùng bao nhiêu năm nay, cái cán cầm đã bị mài đi tron nhẵn và nhạt màu. Mặt trống rung động từng nhịp rộn rã. Vang lên những âm thanh hùng dũng đã đi theo năm tháng biết bao thế hệ học sinh, khiến trong lòng từng đứa đều tràn ngập một nỗi sung sướng khi tan học, khi nhập học nhưng đôi lúc lại là nỗi buồn man mác khó nói khi đến lúc chia xa..

Con bà nó.. Giữa trời xuân ấm áp thế này, cảm xúc của bọn Cụ Giải có dào dạt đến thế nào thì vẫn không lấp nổi cái bức dọc và mệt mỏi khi nghĩ đến buổi tối nay. Damn!

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đêm kinh dị

Đã qua Tết được một tuần, mùa xuân cũng vì thế mà chắc cũng sắp đi luôn, nhường chỗ lại cho những ngày nắng của mùa hạ. Xuân, hơi ẩm ướt và lành lạnh lúc tắt nắng, bầu trời vẫn chuyển tới rất nhanh như những ngày đông. Nhóm Cụ Giải khó chịu rời khỏi nhà, bên ngoài trời có cơn mưa lất phất dai dẳng đặc trưng của Hà Nội. Aigooo.. Mong sao kiểu thời tiết này qua mau một chút, rõ ràng buổi chiều còn đang hứng nắng cơ mà.

Con mưa phùn nhẹ có chiều hướng càng ngày càng dày đặc. Mưa dần thấm đẫm trên vai áo, cảm giác lạnh lạnh bình thường nay lại có phần buốt giá. Sáu người bọn nó chỉ khoác thêm cái áo đồng phục, bên trong là một cái áo nỉ mỏng, và cứ thế, thản nhiên bước đi dưới cơn mưa như một tổ đội siêu nhân. - Nơi nào có chính nghĩa, nơi đó có sáu anh em chúng ta.. Ha!!

"Chắc chắn là tội Nhân Mã bày trò, thế!! Nếu không phải bọn nó thì thầy cũng chẳng bao giờ kiểm tra đến cái nắp thùng rác làm gì. Tại bọn nó hết." - Sư Tử hậm hực khó chịu. Lũ chết tiệt đó hại cô không thể đọc hết chỗ truyện tranh mới mua.. đúng là đáng chết!!

"Xi. Mày giận là vì mày không được đọc truyện thôi, chả có gì to tát." - Bạch Dương chỉ cần dùng nửa con mắt liền có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của con bạn thân. Cơ mà, chẳng có ai nhìn thấy nỗi buồn của cô đêm nay - "Khô thì phải nói đến tao. Tối nay lại không được xem phim rồi, cả một tuần chỉ chiếu có nỗi tối nay và mai thôi. Nhà đài chán vch.. sắp xếp chương trình như dờ hơi ý."

"Mày đang xem phim gì mà dạo này nghiện thế? Lúc nào cũng thấy nói đến phim phim phim phim." - Cụ Giải hỏi.

"Thần điêu đại hiệp." - Nói đến phim, Bạch Dương phấn khích không chịu nổi - "Cái bản của Huỳnh Hiểu Minh và Lữ Diệc Phi ý. Xem mấy lần rồi mà mãi chẳng thấy chán. Nhìn hai người trong phim đẹp đôi vỡ lờ."

"Con điên. Cái đấy có từ thuở nào rồi mà bây giờ còn xem?" - Cả năm người chứ không riêng gì ai, tất cả đều muốn bỏ đầu con nhỏ Bạch Dương này ra xem bên trong có cái gì. Sao lúc nào nó cũng có mấy ý tưởng hay gì gì đó điên rồ vậy??

"Nhưng hay. Và quan trọng là nam chính đẹp trai." - Mắt Bạch Dương lấp lánh một hình trái tim to đùng, lại còn có vẻ mơ màng, chắc đang ảo tưởng một cái gì đó.

"Hừ.. Mơ mộng vừa thôi. Soái ca của mày ở trong TV thì được tích sự gì?!" - Cụ Giải thờ dãi, cô đặc biệt cảm thấy bất lực với con nhỏ Bạch muội muội này. Nhiều lúc cô cảm thấy nó như thực sự vụt mất nào ở cái xó xỉnh nào đó mất rồi, cả ngày chỉ biết xem phim với đọc truyện.. Đúng là vô tích sự. Đoạn, Cụ Giải liếc mắt qua cậu bạn nào đó dạo này đang có khá nhiều hành động mờ ám với Bạch Dương. Nếu những gì bản thân Cụ Giải phán đoán là đúng thì hình như đang một số việc đang đi chệch khỏi đường ray ban đầu rồi, lại thêm một đôi nữa sắp ra đời.

"Có khi soái ca mày cần đang ở ngay cạnh luôn ấy." - Cụ Giải vừa nói vừa cười một cách vui vẻ, ánh mắt lần này đảo qua chỗ con nhỏ Sư Tử. Cô đến giờ vẫn chưa nuốt trôi được chuyện tình yêu tình báo của nhỏ với Bảo Bình. Hai đứa dùng một cái thông báo đang "fall in love" với nhau, còn mạnh dạn nắm tay rồi làm đủ thứ trò buồn nôn trước mặt một lũ đang F.A vô thời hạn. Đúng là cuộc sống đầu lương trước điều gì. Ai mà ngờ hai đứa này lại thể nọ thể chài. ***

Mỗi ngày, mọi người thường đi học sớm nên ngôi trường trong mắt bọn nó toàn là một vẻ sùng sững, le lói trong màn sương của nắng sớm hoặc đôi khi lại chói chang dưới ánh nắng thiêu đốt lúc giữa trưa. Nay lại được nhìn thêm một vẻ khác lạ nữa của trường, điều này làm cho cả bọn có cảm giác hơi lạ lạ. Chín giờ tối, bóng đêm bao trùm lên toàn bộ mọi góc ngách của ngôi trường, nhưng cũng có một số đoạn hành lang được ánh sáng hắt lên bởi ở những chỗ đó được lắp đặt những chiếc đèn công suất lớn nhằm chiếu sáng chỗ sân trường rộng lớn.

“Thực sự thì buổi tối thế này thì nơi quái nào cũng trông như có ma ý. Huống chi ở trường lúc này lại chẳng có ai đấy....” - Sư Tử kéo chiếc áo khoác lại chặt hơn, tự ôm lấy chính mình và xoa xoa hai bên người - “Đm. Lạnh thế. Sao tao cứ có cảm giác rợn rợn là thế nào?!”

“Mày im đi!!! Ma quỷ gì, con điên!!!” - Cự Giải, Bạch Dương cùng lúc quay sang lườm Sư Tử một cái. Không phải hai đứa này sợ ma mà là trong hoàn cảnh này, những câu nói bóng nói gió treu đùa như này cũng đủ khiến cho bọn nó lạnh hết sống lưng. Điều tại hoàn cảnh đưa đẩy mà thôi!

Đứng đến hơn mười lăm phút, hai chân của đứa nào cũng đều tê rần và mắt xăm giác, nhưng sáu đứa vẫn trong tình trạng ngáo ngơ, không biết nên mở cửa vào trường như thế nào cả. Cổng trường đã bị khóa trái từ bên trong mấy thanh sắt, bọn nó thì không có chìa khóa, ở cổng này lại không có chuông bấm như ở nhà. Ai đó có số điện thoại của giám thị nhưng lại không có đủ dũng khí bấm cái nút màu xanh để gọi. Nếu là bình thường, như những đi học muộn hoặc muốn trốn tiết, bùng học,.. chắc chắn bọn nó sẽ không ngần ngại leo qua cổng để đột nhập vào. Nhất là Cự Giải, Bạch Dương và Sư Tử, một năm nay, kinh nghiệm trèo cổng của tụi nó đã lên một level khác, rồi còn có một số đường đi bí mật khác nữa,.. Bọn nó thậm chí toán, nếu trong mười lăm phút nữa chẳng có ai mở cổng, tụi nó sẽ tự bỏ về.

“Lạch cạch.. cạch...” - Và rồi bác bảo vệ xuất hiện, mở khóa, ầm cửa rộng ra cho cả lũ. Trông bác tối này không có gì khác lắm so với buổi sáng, vẫn là một bộ quần áo giản dị, bên ngoài khoác một cái áo mỏng và trên miệng vẫn còn đang ngậm một điều thuốc đã cháy được gần nửa - “Kéttt.....” - Cái bản lề của cánh cửa sắt đã hoen gỉ nên mỗi lần đẩy qua đẩy lại vẫn luôn phát ra mấy âm thanh gai góc, làm người ta thấy lạnh hết cả người như trong mấy bộ phim kinh dị.

“Mấy đứa sao cứ đứng ngẩn ngơ mãi làm cái gì?! Tính không mở được cửa thì trốn về à?” - Bác bảo vệ cười đều, cánh tay phải lúc đó kẹp lấy điều thuốc trên miệng và rời từ từ, một làn khói thuốc màu bạc phả ra, nhìn rất chuyên nghiệp - “Tốt nhất là đừng ảo tưởng linh tính nữa, đêm của mấy đứa hăng còn dài!”

Bác dẫn tụi nó gọi lại trong phòng bảo vệ - căn phòng nhỏ được xây ngay ven cạnh cổng trường, chính là bức tường tụi nó vừa dựa lưng vào. Lúc này cả bọn phát hiện ra được một điều: hóa ra là tất cả cửa kính trong phòng này đều dán một lớp giấy gì gì đó mà chẳng đứa nào biết tên, tác dụng chính là người ở ngoài không nhìn vào được nhưng ngược lại, người bên trong lại có thể nhìn thấy!!! “Bác!!!! Bác biết bọn cháu đứng ở ngoài kia từ nãy đến giờ lạnh lắm không hả????” - Cự Giải như muốn phát hỏa lên. Cái bác này.. Cô chắc chắn là lần này bác làm vậy là cố ý, chắc chắn là lấy công để trả thù tụi nó, có thể là do những lần tụi nó gây chuyện rắc rối cho bác đấy mà.

“Biết chứ. Vậy nên mới cho tụi bây vào đây uống ké chén nước chè còn gì nữa.” - Bác bảo vệ cười ha hả sau đó lại tiếp tục dõi theo chương trình âm nhạc Hàn Quốc đang chiếu này giờ.

Thi thoảng, đôi sang bài mới, bác lại quay sang bắt chuyện và bàn tán với tụi nó mấy câu, nào là chị này xinh như thế nào, có phẫu thuật thẩm mỹ không, nào là các anh kia sáu múi, đẹp trai rạng rỡ ra sao, bây giờ có phim Hàn nào hot.. không thì bác lại lầm nhảm hát theo lời bài hát như mấy bạn fan girl chính hiệu. Thực sự là tụi nó nhìn một lúc liền nhìn không nổi nữa. Ai ngờ được con người nghiêm túc lúc sáng, luôn thay giám thị bắt chẹt tụi nó mỗi lần đi học muộn, trở thành ác ma thứ hai trong lòng mấy đứa,.. khi về đêm, người đó lại có bộ dạng buồn cười như thế này khi nghe K-pop.

“Cốc.. cốc..cốc...” - Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên làm sáu đứa đang nghịch điện thoại giật hết cả mình, con Bạch Dương còn hoảng đến nỗi đánh rơi cả điện thoại xuống đất, may mà Xứ Nữ cứu giá kịp thời không thì đi tong luôn cái điện thoại. Ngược lại, bác bảo vệ lại rất bình tĩnh, có lẽ là bác đã rất quen với tiếng gõ cửa đêm như này.

“Giật mình cái gì, chắc là giám thị của mấy đứa đến phân việc thôi chứ có gì đâu.” - Vừa nói, bác bảo vệ vừa chậm chạp dập điều thuốc trên tay vào cái gạt tàn, uống một chén nước, nhặt mấy tụi rác vào gọn một góc ở chân tủ,.. Xong xuôi, lúc này bác mới đi ra mở cửa.

Quả nhiên không ai khác, người đang đứng trước cửa, trong cơn gió lạnh thổi phất ngoài kia, chính là thầy Văn Hạnh, giám thị yêu quý của tụi nó. Cơ mà bây giờ đã hơn mười giờ tối, thầy đến muộn hơn một tiếng. Rõ ràng chính mồm thầy hện tụi nó đến lúc chín giờ để đi tuần các thứ cơ mà. Song chính thầy lại tự đi muộn.

“Lâm phiền anh quá. Bây giờ cho tôi xin đưa bọn trẻ con này đi nhé. “ - Thầy cười với bác bảo vệ. Đoạn, nửa ánh mắt in rõ hình viên đạn của thầy tia sang tụi nó, khiến cả lũ giật bắn mình, liền rầm rập cất điện thoại rồi cun cút đi theo chân thầy đi về phía sân trường.

Trên sân, bảy cái bóng in dài trên mặt đất một cách rõ nét, rõ đến từng chi tiết. Luồng sáng mạnh chiếu thẳng vào mặt từ những chiếc đèn lớn ở trên tường khiến tụi nó thấy rất hơi mắt. Vừa rảo bước, thầy giám thị vừa giảng giải hết cho tụi nó nghe một loạt luật lệ về đêm ở trường mà tụi nó chưa được nghe bao giờ. Nhưng nói chung là không khác lắm khi so với nội quy nhà trường.

“Việc của mấy đứa chỉ có đi tuần loanh quanh khắp nơi để kiểm soát xem có gì bất thường không. Chỉ có nhiều đó, đến sáng rồi về giường ngủ, thế là ổn, miễn sao đừng gây thêm chuyện nữa. Đã hiểu chưa?” - Nói chưa đến năm phút, thầy giám thị đã cho phép cả bọn giải tán. Còn thầy, thầy lại về nhà, về bên bà xã và gia đình thân thương.

Lúc này chẳng còn ai, không giám thị, không bác lao công, không bảo vệ, cũng chẳng còn một đám học sinh ồn ào, nhốn nháo như bình thường. Bây giờ, chỉ còn lại sáu đứa bọn nó nên đọc các hành lang đều vắng vẻ và yên tĩnh lạ lạ. Hiên ngang đi trên hành lang, ánh đèn hắt hiu trên người làm bọn nó cảm tưởng như mình lại biến thành siêu nhân một lần nữa - cảm giác giống với lúc đi phăm phăm trong mưa vừa nãy. Cả bọn như đang mang chung một trọng trách trên người, được hóa thân thành nhóm sáu anh em siêu nhân, bảo vệ sự an toàn của ngôi trường này.”Gao ồ, tụi mi cạp cha lè... Gao ồ, xự phịch lại xư chề.... Gao ồ, sừ chi mền.... Gao ồ, tà ô sừ.... Gao ồ gao ồ gáo áo áo ~~~~~!!!!”

Bạch Dương và Sư Tử nhảy múa và hát hò như hai con tưng động, suốt từ nãy chỉ mãi mê tìm lời bài hát của siêu nhân Gao rồi bây giờ thì biểu diễn lại. Tìm mãi, vẫn là siêu nhân Gao in sâu vào năm tháng tuổi thơ của bọn nó nhiều nhất. Chục năm rồi chưa nghe, bây giờ nghe lại, không hiểu sao cảm giác phấn khích lúc còn bé lại dâng lên và bùng cháy kinh khủng đến vậy.

“Gi vậy?? Sao bốn người không biến thân????” - Sư Tử khó chịu nhìn thái độ của mấy người còn lại, trừ Bạch Dương ra, đứa nào cũng đứng đờ, không ai có chút quan tâm gì cả. Chán - “Dương à.. Tìm trò khác đi. Lũ này chẳng chịu chơi gì hết, trường có sáu đứa.. Giờ chỉ còn tao với mấy chơi thôi!” - Xong hai đứa quay sang nhìn nhau, mặt ỉu xiu đi một nửa. Nhưng sau đó, hai đứa lại nhanh chóng tìm lại được nhiệt huyết, hát thêm mấy bài nữa như là siêu nhân Cuồng Phong, siêu nhân Khủng Long Sấm Sét, siêu nhân Cơ Động rồi cả Kamen Rider,.. Cả dãy hành lang tối đen và đáng sợ liền mau chóng ngập tràn không khí của siêu nhân chính nghĩa. Cảnh tượng nó hài hài thế quái nào ý..

Nửa đêm,nhìn trên màn hình điện thoại, Thiên Yết phát hiện ra là đã qua mười hai giờ được bảy phút rồi - lúc này là 00:07. Nhớ lại vừa nãy, cậu và mọi người đã đi tuần quanh trường được hai vòng, không bỏ sót bất kỳ chỗ nào cả, kể cả mấy buồng trong nhà vệ sinh, mất tất cả là một tiếng bốn mươi ba phút. Sau đó chán quá, mọi người chui hết vào trong văn phòng của các giáo viên ngồi - chỗ này bình thường được coi là cấm địa, chẳng ai muốn vào cả. Nhưng biết làm sao, đây là chỗ duy nhất ở trường có lắp đặt wifi, chỉ cần bấm một nút, cả bọn liền có wifi free xuyên đêm, rất tiện cho đội sống ảo.

“Keengggggg. “ - Đột nhiên, một âm thanh rất lớn vang lên, giữa một không gian tĩnh lặng nên khiến người ta nghe được cảm thấy đặc biệt rợn tóc gáy.

Thiên Yết và Xứ Nữ quay sang nhìn nhau, cả hai có chút khó hiểu. Trong văn phòng chỉ còn mỗi hai người ở lại, bốn người kia đã đi xuống dãy nhà ăn ở phía sau khu văn phòng này để kiểm cái gì đó löt dạ. Âm thanh kì quái kia dường như cũng là phát ra từ dãy nhà ăn mà tụi kia nhắm đến. Nhưng nghĩ thế nào đó, Thiên Yết lẫn Xứ Nữ lại bình thần lại như cũ, tiếp tục chăm chú vào điện thoại thay vì đứng dậy đi tìm hiểu xem có chuyện gì.

Cho đến khi..

Cánh cửa văn phòng bị mở tung ra, hay chính xác hơn là bị đá một cú rất mạnh, bật về phía sau, phát ra âm thanh rất kinh hoàng. Sau đó Bạch Dương và Cự Giải chạy ủa vào, gương mặt cả hai biến sắc, trắng bệch như tờ.

“Có chuyện gì thế??” - Cả Thiên Bình và Xứ Nữ đều hốt hoảng hỏi. Nhưng hai người kia không chịu mở miệng nói gì, cả hai chỉ rúm ró ngồi ôm nhau ở một góc bàn họp. Hai người còn lại là Sư Tử, Song Ngư thì không thấy đâu nữa, đợi mãi cũng chẳng thấy nữa cái bóng dáng của họ.

“Này.. nói gì đi, có chuyện gì đã xảy ra?” - Xứ Nữ cố gắng nói chuyện thật nhẹ nhàng, còn vỗ vai cho cả hai người này bình tĩnh lại. Cơ mà tình hình vẫn chỉ dừng lại ở ngõ cụt, không có thêm chút tin tức gì nữa.“....” - Khi Xứ Nữ quay người đi, định bụng cùng Thiên Yết tự đi tìm sự thật thì Bạch Dương lại vội vã nắm chặt bàn tay kia của cậu, giữ cậu ở lại - “....” - Bạch Dương vẫn không chịu nói gì. Hơi mất kiên nhẫn, còn hai người nữa cậu cần tìm về, Xứ Nữ định gỡ bàn tay đang bám lấy mình ra nhưng bàn tay đó lại nắm chặt hơn nữa, quyết không để cho cậu đi.

“Haizzz... Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?? Mày phải nói thì người ta mới biết cách giải quyết chứ.” - Xứ Nữ dứt khoát kéo một chiếc ghế lại ngồi bên cạnh Bạch Dương, cố gắng nhẫn nại đợi có trả lời.

“...” - Vẫn không chịu trả lời. Xứ Nữ đưa mắt sang nhìn Cự Giải, thấy cô nàng này đã bình tĩnh lại, thản nhiên ngồi chơi điện thoại từ bao giờ. Khó nổi là sắc mặt Cự Giải cực kì âm u, Thiên Yết cũng sợ hãi không dám bắt chuyện.

“Ồ nhà ăn.. Sư Tử đã biến mất. Cứ như có ai đó bắt cóc mất và mang đi.... Nhà ăn, chắc chắn là có người...” - Xứ Nữ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi. Nhưng mà thông tin này là sao..?! Sao nghe cứ kinh dị thế quái nào ý nhỉ.. Bạch Dương hít một hơi, tiếp tục nói - “Đột nhiên cửa tủ lạnh mở ra rồi các chai nữa rơi hết ra sàn... Đèn đột nhiên bật lên, sau lại tắt mất. Ai đó chạy xuyên qua, khiến cả cái chông ghế rơi xuống đất, và Sư Tử... nó đã đứng ngay bên cạnh tao, liền không thấy đâu nữa...”

“Còn Song Ngư thì sao?” - Thiên Yết sốt sắng chen ngang vào.

“Không thấy đâu nữa... Khi ba đứa sợ và chạy ra cửa, Song Ngư là người chạy cuối cùng, nó bảo phải khóa cửa nhà ăn lại để không ai trong đó trốn ra ngoài.” - Bạch Dương hình như đã lấy lại bình tĩnh, kể trôi chảy hơn nhiều - “Cự Giải, unnie đi trước thẳng Ngư một chút thôi. Rốt cuộc là sao thế? Thăng Ngư chạy đi đâu rồi?”

“Không biết.” - Cự Giải chia màn hình điện thoại ra trước mặt bọn nó. Là một bức ảnh tối đen như mực, hơi rung rung, được chụp ở chỗ cửa nhà ăn. May là có cột đèn đường ở gần đó hắt sang nên cả bọn có thể thấy loáng thoáng dáng người của Song Ngư đang khóa cửa. Nhưng điều đáng sợ nhất trong bức ảnh chính là bên trái người Song Ngư. Cậu có thể là quá tập trung vào ổ khóa nên không hề nhận ra rằng ở bên trái, có một bàn tay rất dài, thò ra từ đằng sau bức tường ở phía trong nhà ăn. Tay rất dài, cả ngón tay và móng tay, tất cả đều dài và đen ngòm, chỉ có duy nhất một bàn tay đó..

“Lúc đó tao định bật đèn soi đèn cho Song Ngư nhưng lại ấn chệch sang máy ảnh và ấn một cái. Nhìn bức ảnh xong, tao hoảng quá, chạy cmm mắt.. Rồi sau đó.... Không có sau đó nữa....”

Sau câu nói của Cự Giải, cả căn phòng liền yên tĩnh và lạnh lẽo kinh khủng. Đứa nào cũng thấy rợn hết cả sống lưng nên không gì, mấy đứa bắt gác ngồi sát lại cạnh nhau.

“Chắc chắn là trong nhà ăn có người.. chắc chắn đó.” - Bạch Dương lăm bằm, một tay nắm chặt Xứ Nữ, tay kia ôm thật chặt cánh tay của Cự Giải để tự tìm cảm giác an toàn - “Phải làm sao đây.. Nếu chẳng chừ thì biết đâu hai đứa kia có chuyện gì thì sao?!.. Hay là tên khốn nào đó đang luồn lách ở nhà ăn có cả đồng bọn đi cùng?? Như thế thì lại càng nguy hiểm... Ô-tô-kê.. Phải giải cứu cho hai con cún đáng thương kia của chúng ta, lỡ bị bán sang Trung Quốc hay gì gì đó thì sao đây.....” - Bạch Dương nói không ngừng mồm, cứ liên tục tự hỏi tự trả lời, về ra hàng nghìn viễn cảnh đau thương có thể xảy ra. Được một lúc, cô phát hiện ra bản thân đang hoàn toàn độc thoại, chẳng ai quan tâm đến cô. Bên trái cô Xứ Nữ đang ngồi thẳng lưng, song song với cô và Thiên Yết thì gác đầu lên tay, nằm bò ra bàn không chút dè dặt. Cả hai nhìn nhau đăm đăm, trao đổi ánh mắt gì gì đó với nhau và không nói gì. Lại một cặp nữa lại ra đời dưới con mắt của hủ..Bạch Dương đành quay sang bên phải bắt chuyện với Cự Giải. Từ nãy đến giờ có cứ để tâm đi đâu đâu ý, hoàn toàn chỉ có quan tâm đến cái điện thoại trên tay. Thật không hiểu nổi là có cái quái gì ở trong điện thoại lại có thể thu hút sự chú ý của Cự Giải lâu đến vậy. Đến khi quay sang, ngó được xem trên điện thoại có gì thì lúc này, khí huyết Bạch Dương liền sốc đến độ không thể lưu thông nổi, thiếu điều muốn phát hỏa rồi ném cái điện thoại kia đi cho khuất mắt.

Bà nó.. Sao đến giờ phút này mà Cự Giải vẫn ung dung đi tìm ảnh về ma quỷ là thế quái nào????!!!! Kinh dị vậy còn chưa đủ thỏa mãn. Hay là bị dọa nên hóa điên rồi..?

“Unnie.. unnie có bị làm sao không? Thần kinh có vấn đề hay hổng học gì không??” - Bạch Dương hít thật mạnh, cố gắng không tỏ ra kích động. Cô tự cảm thấy bản thân bây giờ mạnh mẽ lắm rồi, không chịu đựng được đã kích thêm nữa.

“Ngưng lăm nhăm đi. Tại tao thấy cái tay khốn khiếp khốn nạn kia quen quen nên tao tìm thử. Hình như là có một lần đọc qua được cái gì đó tương tự trên fanpage trường....”

Nghe Cự Giải nói vậy, Bạch Dương không làm phiền nữa. Cô lấy điện thoại ra chơi My Talking Tom để giết thời gian, nhìn con mèo thần nhiên đi vệ sinh và ăn liền thấy mọi chuyện này cũng bình thường thôi. Đợi đến khi Giải tìm được cái cần tìm thì bọn nó sẽ lập kế hoạch tác chiến.

Giờ đã là 00:46. Thời gian tương vậy mà trôi qua cũng chỉ chậm vậy thôi, biết bao nhiêu chuyện như thế mà chỉ có hơn ba mươi phút trôi qua.

“Ê ề.. Tao tìm được rồi!” - Cự Giải reo lên. Cái cô tìm được chỉ là một bài viết dài viết từ tháng nào năm nào, được fanpage của trường viết vào dịp kỉ niệm nào đó của trường. Bài viết có cái tên rất kêu mà ngắn gọn: “Bát Kỳ”.

“Bát Kỳ??” - Xứ Nữ và Thiên Yết hỏi lại, cả hai người đều không hiểu gì hết. Nhưng có vẻ như Bạch Dương lại có biết đôi chút, cô hỏi lại - “Tám chuyện truyền kì?”

“Ừ ừ.. đúng rồi. Mày biết gì à??!” - Cự Giải gật đầu. Bài viết mà cô tìm được đích thực là nói về tám câu chuyện truyền kì của trường, dòng thứ hai trong bài viết đã viết rất ngắn gọn và giải thích sơ qua một chút về những gì sắp viết chi tiết phía dưới.

“Tùng đọc qua. Nhưng đây là phần tiếp theo của tám câu chuyện ý. Bây giờ trường mình đã nâng lên thành mười một chuyện rồi.” - Bạch Dương kể, cũng vì thích và hứng thú mấy truyện cổ tích, thần thoại nên cô mới tìm hiểu sơ sơ về mấy chuyện như này ở trường. Đến khi đọc sơ qua thì mới biết là đa phần toàn truyện kinh dị. Cho nên, Bạch Dương đã không tìm hiểu thêm về tám chuyện đã được đăng lên từ trước - “Tám chuyện này có liên quan gì đến bàn tay ma quỷ kia?”

“Tại trong đây có một chuyện liên quan đến bàn tay đó.” - Cự Giải trả lời, giọng nói cứ u ám kiểu sao sao - “Đây rồi.. Câu chuyện thứ năm, bóng ma nhà vệ sinh.”

“What the....” - Suýt nữa thì Xứ Nữ sắc cmn nước - “Con..con ma đó chuyển nhà rồi à?? Từ nhà vệ sinh sang nhà ăn.. nhảy cóc cũng ghê đấy chứ.”

“Ồ đây viết là con ma này xuất hiện lần đầu tiên ở trường mình trong một vở kịch của các anh chị khóa trên ở lần bế giảng cuối cùng của họ. Sau đó thì trang phục và đạo cụ của vở kịch đấy, bao gồm cả bộ quần áo con ma nữ, mái tóc dài, bàn tay ma quái,.. đều được để lại trường xem như kỉ niệm. Thỉnh thoảng cũng có lớp mượn những cái đó để làm diễn trong vở kịch của mình.” - Cự Giải vừa đọc, vừa nghiêng răng ken két vì mất kiên nhẫn bởi mấy câu chữ vô bổ.

“... Có một điều đặc biệt và vô cùng kì lạ là, cứ mỗi năm khi bộ trang phục cũng những phụ tùng khác của con ma khốn khổ khốn nạn này cần dùng đến thì nó sẽ biến mất. Trong mấy ngày đó, trong trường sẽ thỉnh thoảng có người thấy con ma đó lượn quẩn ở các nhà vệ sinh trong trường vào lúc sáng sớm hoặc là khi tan học. Và đến ngày sắp diễn, bộ quần áo và những thứ biến mất lại được đem trả về mà không có xây xát. Những nhân chứng đa phần là các bạn nữ và con ma một trăm phần trăm chỉ có xuất hiện ở nhà vệ sinh, chưa từng có ai nhìn thấy nó ở chỗ khác..”

“Rồi sao..??” - Bạch Dương thấy tung hứng, đột nhiên thì câu chuyện chỉ dừng lại ở đó. Trên màn hình ngoài ra cũng chỉ có thêm một hình của một chị nào đó cosplay con ma nữ, nhiều phần là xinh xinh hơn là kinh dị như ban này.

“Tao cũng không biết.” - Cự Giải chống cằm xuống bàn trầm ngâm suy nghĩ, cô đâu ngờ là thông tin lại dờ hơi như thế, hoàn toàn chẳng có những cái họ đang cần - “Viết cái gì mà vô dụng vô lời..”

“Thực ra cũng không đến nỗi..” - Xứ Nữ cầm điện thoại xem một lúc liền chen ngang vào - “Lần này ta có thể coi là nó giống như lần trước. Chắc là có đứa học sinh nào đó lại nổi hứng chộm đồ đồng đồ kia, giả ma giả quỷ, sẽ không thể là người ngoài được vì họ sẽ không biết đồ hóa trang để ở đâu. Còn về phần nhà vệ sinh thì tao nghĩ là do cổng ở mấy nhà vệ sinh đang tắc nên mới không diễn ở đó...”

“Ngoài ra thì.. nhiều đó liệu có đủ khiến bọn mày an tâm mà đi bắt ma chưa?! Dù sao thì cũng chỉ là đi bắt người giả ma thôi mà..” - Xứ Nữ đứng hất dẩy, cười một cách kiêu ngạo - bộ dạng này đã hoàn toàn chọc được vào trí tò mò và kích thích được ba đứa còn lại, đặc biệt là Cự Giải và Bạch Dương.

Cả bốn đứa bàn luận một chút, càng nói, lồng ngực bọn nó càng cảm thấy thật phấn khích vì trò đuổi bắt lúc nửa đêm. Quá là một trải nghiệm khó quên.

“AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!! Círuuuuu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng hét từ đâu đó truyền lại khiến bốn đứa giật mình. Tiếng hét đó không phải của ai khác mà chính là Sư Tử.

“Bạch Dương, mày đã đăng ảnh cái tay ma quỷ vừa nãy lên face chưa?” - Cự Giải hỏi.

“Đã tải ảnh hoàn tất. Em cũng viết cái caption sao cho thật horror rồi, unnie yên tâm.”

“Tốt. Bây giờ nhiệm vụ của mày là cầm máy điện thoại cho cẩn thận, phải livestream câu chuyện bắt ma này lại cho mấy đứa ở nhà nó ghen tị.” - Cự Giải cười nham hiểm. Bây giờ cô đã trở lại làm Cự Giải nguy hiểm và trong đầu thì đầy một đồng toan tính chết người như thường ngày - “Xứ Nữ, mày chịu khó thấp tùng con nhỏ này, nhớ chiếu sáng đầy đủ cho nó để nó còn quay video đấy.” - Mặt khác, Thiên Yết vẫn bị Cự Giải không thèm đếm xỉa đến.

Rời khỏi văn phòng, bốn đứa đi dọc theo hành lang xuống tầng dưới. Ban này, tiếng hét dường như được phát ra từ một phòng học ở tầng dưới, nhưng tiếng hét đó có hơi không rõ ràng nên chưa thể phán đoán chính xác được.

Trò chơi đuổi bắt ma đã chính thức bắt đầu.

Đội bắt ma, gồm bốn người, ai cũng hứng khởi và háng hái muốn vén bức màn sự thật ma quái đêm nay - một đêm trăng rằm, rất tròn và sáng. Còn đội ma, là những kẻ chưa được biết, bọn chúng vẫn còn đang trốn mình trong bóng tối chờ ánh sáng tìm đến..

“Tao tìm đến mày ngay đây, bàn tay ma khốn nạn, khốn khiếp.. bàn tay chó má xấu xí!!!”

[End -

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Bắt ma

Khi bước xuống cầu thang, Cự Giải và ba đứa còn lại đều hồi hộp đến nín thở, chậm rãi bước từng bước và còn đặc biệt cẩn thận không để một âm thanh nào vang lên. Ánh đèn hắt nhẹ lên những bậc cuối của cầu thang. Không gian yên tĩnh cùng cảnh vật nửa rõ nửa mờ trong bóng tối làm cho cuộc rượt bắt càng trở nên ma mị và thích thú.

“Cộp.. Cộp... Cộp.....” - Tiếng giày vang lên đột ngột làm bốn đứa giật hết cả mình. Một cái bóng chạy ngang qua ngay trước mắt bọn nó, mái tóc dài đen óng và chiếc váy ngủ màu trắng rộng thùng thình cứ thế phất phơ trong gió.

“Đuổi theo!!” - Cự Giải hô lên một tiếng và ngay lập tức kéo một tay Bạch Dương đuổi theo sát cái bóng kia. Trong lòng cô đã hạ quyết tâm rằng sẽ phải bắt bằng được cái con ma đầu này - “Ê... Bắt nó!!” - bởi vẫn ghét nên Cự Giải vẫn chưa muốn gọi tên của “ai đó” mà chỉ dùng mấy từ như “Ê”, “Này”,... hoặc là ra lệnh luôn, không dùng đại từ nào hết.

Thiên Yết ngoan ngoãn biết điều, lại được cái thông minh sáng dạ nên cậu phối hợp cũng khá ăn ý. Vừa chạy, vừa nhanh tay nhanh chân móc một đầu đạn ra khỏi túi và nhắm bắn. Đạn chỉ là một mẩu giấy được xé nhỏ rồi gấp lại nhiều lần, còn súng thì đơn giản chỉ là một sợi dây chun buộc tóc của Bạch Dương. Mẩu đạn nhỏ bay vèo một cái trong không khí và đập lên bàn toạ của con ma kia.

“Đê ma ma!!” - Con ma nữ hàng fake trợn mắt rú lên một tiếng, giọng thốt lên vừa cao nhưng lại cũng khàn khàn, có khi là trai giả gái cũng nên... Mà chắc chắn là mông “chảo” của nó đau lắm nên mới rên la kinh khủng như kia.

Thiên Yết ngược lại, cậu cảm thấy rất vui vui như đã đạt được một thành tựu to lớn. Dẫu sao thì bản thân cậu bây giờ đang là lấy công chuộc tội, làm được nhiều bao nhiêu thì trong lòng cậu càng cảm thấy tốt bấy nhiêu.

"Chết tiệt, con ma đó chạy mất rồi!" - Bạch Dương dừng lại thở hổn hển. Đoạn video cô vừa livestream lên, mới đó lượt xem đã tăng nhanh đến chóng mặt và những bình luận cũng theo đó tới tấp được gửi đến. Đa phần đều hóng hót chuyện đang xảy ra và muốn xem phần tiếp theo. Nhưng lúc này thì con ma rõ đại kia biến mất... Giờ bốn người muốn quay phần tiếp nhưng căn bản là bọn nó chẳng có gì mà quay nữa.

...

4 tiếng trước

“Lâu vờ lờ!! Bắt mà bắt quý gì mà lâu thế.... mãi mà vẫn chẳng có livestream nữa là sao?? Là sao????!!!” - Nhân Mã bức dọc. Cô chán nản bỏ điện thoại xuống và nằm dài trên sofa của tụi con trai, bóp trán trần trọc nhìn lên trần nhà suy nghĩ.

"Xi. Là nữ chứ mà nam cái nỗi gì. Xàm" - Nhân Mã và Ma Kết ghét nhau như chó với mèo. Câu trước câu sau liền có thể khiến chiến tranh giữa hai đứa bùng nổ dễ dàng, mà lần nào cũng thế, can ngăn mãi thì hai đứa vẫn không thể không đôi co nhau ít nhất một lần rồi ngậm miệng lại.

Hiện tại.

“Ê ê... Có sờ trym mới!!!!!!” - Nhân Mã nhảy bật dậy la hét kinh hoàng, làm cho không khí tĩnh lặng trong phòng bị khuấy đảo ghê gớm.

"Nhánh lén!! Lên tầng ba.. Trốn vào phòng B-302 đi, tao vừa thấy phòng đó không khóa cửa." - Là tiếng Cự Giải. Giọng cô gần như lạc đi vì hoảng sợ. Mảnh hình sau một hồi nhòe vì tội nó chạy thì giờ cũng đã yên ổn được một chút. Ở đó có Xứ Nữ, có Thiên Yết và cả Bạch Dương, Cự Giải - vẫn chỉ có bốn đứa như vừa nãy. Mà mặt đứa nào hình như cũng trắng bệch và xanh xanh.. Không biết là có đúng không nữa, ánh sáng yếu quá.. chỉ có chút đèn hành lang yếu ớt ở trên đỉnh đầu tội nó.

Thấy bốn đứa di chuyển rất nhanh, nhưng giờ đã bình tĩnh hơn, tiếng bước chân này được cẩn thận làm giảm tiếng nhất có thể. Chỉ một lúc sau, bọn nó đến trước cửa phòng B-302 thật. Quả nhiên, cửa trước của lớp học đó không có khóa - y như lời của Cụ Giải, đây cũng chính là lớp hàng xóm với lớp nó. Lớp bọn nó ở ngay sát vách - phòng B-303.

Đó đơn giản chỉ là một lớp học bình thường, bốn dãy bàn trống không, rồi cả bức giảng, bàn giáo viên.. Mọi thứ hết như lúc buổi sáng, chỉ khác là một nửa lớp học chìm trong bóng tối, nửa còn lại nằm sát cửa sổ được ánh sáng hắt lên nhẹ nhẹ từ ngoài hành lang. Bốn đứa kia đang lục đục ẩn những dãy bàn ra xa cửa sổ và trốn vào cái chỗ hổng đó. Vì cúi xuống thấp nên cả người bốn đứa đều bị dãy bàn che mất, ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài lại không thể chạm tới bọn nó nên không video không hề có bọn nó. Tất cả hiện lại màn hình chỉ có phòng học và dãy hành lang sáng trưng đèn ở bên ngoài..

Mãi lâu sau, đoạn video vẫn được livestream đều đều nhưng lại không có gì đặc biệt xảy ra. Mọi thứ đều chìm theo sự yên tĩnh đang sợ ở trong điện thoại. Những bình luận và phản nộ được gửi đến tới tấp nhưng vẫn không có gì thay đổi. Tất cả đều thối mắc không hiểu cái wtf gì đang diễn ra nữa.

Cả bọn đang còn lơ mơ vì đoạn livestream khó hiểu thì Thiên Bình tự dưng kêu hét lên, nhảy ngược về phía sau ôm lấy chiếc gối trên ghế. Và chiếc điện thoại đáng thương của Nhân Mã theo đó mà rơi “cộp” xuống đất.

“ĐM. Chuyện gì thế??” - Nhân Mã xót xa nhất “đưa con” của mình lên, màn hình biến thành màu đen và đã chuyển sang chế độ khóa bàn phím luôn rồi. Ánh mắt tất cả đều nhìn Thiên Bình một cách khó hiểu. Còn Thiên Bình, mắt mày trắng bệch, một tay ôm gối, một tay run rẩy chỉ vào chiếc điện thoại.

”Có..... có.....” - Thiên Bình sợ đến phát khóc. Một câu cũng không thể thốt lên rõ ràng, chẳng ai có thể hiểu cô đang muốn nói đến cái gì.

”Mở điện thoại lên.” - Kim Nguu và một số đứa nháy bèn nhận ra được điều gì đó khác thường. Nhân Mã nghe vậy cũng hốt hoảng mở điện thoại. Nhưng rồi chưa kịp định thần, tụi nó đều giật mình. Ở phía ngoài hành lang kia, lúc này chỗ đó còn trống không không có một bóng người. Nhưng giờ đây lại lúc nhúc một đồng ma ma quỷ quỷ. Nổi bật nhất là một hàng toàn những con ma áo trắng tinh tươm, tóc đen xõa xụp, còn có cả một hai con ma khác tóc xanh tóc đỏ.. Đặc biệt, còn có hai con quỷ lạc loài. Trên người chúng vẫn trang phục trắng, trên đầu cũng trắng bạch, trọc lốc không có một chút tóc nào. Đôi mắt bọn chúng đen kịt, sâu vô tận như hư vô.. Trên người trắng tinh loang lổ những vết nước đỏ sẫm, không rõ là máu hay là... - một cái gì đó khác nữa.

”Bọn nó cầm dao..” - Thiên Bình hốt hoảng chỉ vào điện thoại. Đúng là hai con quỷ đỏ trắng kia cầm dao thật.. lại còn dính đầy chỗ nước đỏ đỏ.. chảy tong tòng từng giọt như trong mấy bộ phim về lũ quỷ khát máu.

Hai đứa quỷ đỏ chạy nhảy, lúc lên trước, lúc thì ngược về phía sau.. còn đi sát mặt vào cửa kính dòm ngó vào bên trong lớp. Một đứa trong chúng nó còn thì một tay cầm dao qua cửa sổ và khua khoắng về dãy bàn gần cửa sổ. Ánh mắt chúng vẫn đen đen như cũ nhưng lúc này tụi nó có thể mường tượng ra ít nhiều sự vui sướng và điên rồ của con quỷ kì dị kia.. Và ngay bên dưới cái cửa sổ đó, bọn nó nhận ra loáng thoáng bóng dáng của ai đó đang cố thu mình lại một cách run rẩy sợ hãi.

Trong lúc hỗn loạn đấy lên, bao nhiêu comments và các icon thể hiện cảm xúc đỏ về như bão lũ. Ai cũng điên cuồng hỏi đang có chuyện gì xảy ra. Người thì nghi ngờ không biết có phải là bọn nó đang thực hiện một bộ phim ngắn về ma quỷ không nữa. Kê tin người nghi nên xảy ra một vụ tranh chấp lớn. Lũ ma quỷ kia cũng nhanh chóng đi khỏi dãy hành lang trước cửa lớp B-302, trả lại cho bọn nó một dãy hành lang yên bình không thể yên bình hơn. Mãi sau, đợi đến khi tình hình yên hơn và có vẻ an toàn, một đứa từ phía dưới cửa sổ mới đứng lên đi về phía cái điện thoại, cũng chính là cái đứa ở dưới cửa sổ bị dọa một phen hết vía ban nãy - Bạch Dương.

”Ồi cái đ*t mẹ.. Con quỷ quay lại kia!!!” - Ma Kết giật mình chỉ về phía góc phải màn hình. Chỗ cửa sau đột nhiên xuất hiện một trong hai con quỷ đỏ trắng vừa nãy. Nó đang nhòm vào lớp, đúng lúc Bạch Dương chạm tay cầm lấy điện thoại, che mắt một nửa cái camera khiến màn hình bị mất một nửa. Tụi nó thể là con quỷ đỏ đã nhìn thấy Bạch Dương luôn. Ánh mắt cứ đau đầu nhìn về phía này không dứt. Cánh tay loang lổ đầy vết đỏ của nó rõ đến nắm cửa. May thay, cánh cửa đó là cánh duy nhất bị khóa.

”Á á á á á á á á á á á á á á..” - Tiếng hét thất thanh của Cụ Giải khiến Bạch Dương giật mình. Chiếc điện thoại phát ra một hai tiếp rộp rộp không rõ ràng, màn hình chính thức đen ngòm, chẳng nhìn thấy bất kỳ một cái gì cả.

Đoạn video cũng chính thức ngừng hẳn vào lúc đó.

Thật may, lúc đó Cụ Giải nhìn ra điểm khác thường cái bóng của cánh cửa đỏ dài dưới chân mình. Ánh sáng tuy yếu nhưng cô vẫn có thể thấy rõ hai ô kính trên cửa bị một thứ gì đó che mất, hình dạng có cái đầu tròn tròn ở trên cùng như thể có người đứng đó. Và khi quay ra, cô nhìn thấy con quỷ đứng yên lặng ở đó, nhòm vào bên trong, còn cánh tay của nó thì đang cố gắng vặn cửa. Cô không nghĩ được gì nữa, chỉ biết hét toáng lên và nhích dần dần sang bên cạnh, tránh thật xa con quỷ kia, càng xa càng tốt. ”F*ck...!!!” - Thiên Yết gào lên rồi vớ lấy một cái balo dưới chân và nắm lấy Cụ Giải nhanh chóng đập tung cửa trước chạy ra đầu tiên.

Xử Nữ cũng đứng bật dậy theo, vớ lấy cả balo của mình và Bạch Dương đeo lên người. Mọi chuyện xảy ra chỉ trong mất giây ngắn ngủi, hai tên con trai phản ứng quá nhanh. Còn Bạch Dương vẫn đang trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, chẳng hiểu được đang có cái quái gì đang xảy ra. Cô ngo ngắc nhìn về cuối lớp, rồi tầm mắt cô rơi xuống con quỷ đỏ, thấy rõ mồn một luôn đối mặt đen ngòm của nó nhìn về phía mình.

”Đệt!!” - Trong lòng Bạch Dương ầm ầm như có sóng. Chẳng nghĩ được gì nữa, cô chỉ biết cầm chắc điện thoại trong tay, chưa đợi Xử Nữ ra hiệu đã chạy đến túm cậu phi như bay ra khỏi phòng. Trong tích tắc, cô còn nhìn thấy điện thoại của Cụ Giải rơi ở cửa sau, màn hình nhấp nháy sáng rất chói mắt, hình như có ai đó đang gọi đến. Cô hơi khựng suy tính nhưng thời gian cấp bách không đủ để hai người chạy vào rồi chạy ra nên cuối cùng vẫn là Xử Nữ quyết định thay cô. Cậu kiên quyết kéo hai người cùng chạy, dù mắt cũng đã tia được lí do khiến Bạch Dương dừng lại.

”Tạo nữa quay lại lấy sau.” - Lúc đã chạy ra đến cửa, Xử Nữ trấn an Bạch Dương đôi chút. Con quỷ chỉ cách hai người vài bước chân nữa thôi. Nếu không nắm bắt cơ hội chạy đi lúc này thì có thể chính kết cục của hai người cũng trở nên mơ hồ.

Dãy hành lang rộn rã trong âm vang của những tiếng bước chân ục ục liên hồi. Sau đó, tất cả lại trở về khung cảnh ghê rợn lạ kì khi bóng lưng của bốn người kia biến mất chỗ cầu thang, không rõ là bọn họ chạy lên hay lại đi xuống. Chỉ còn mình con quỷ đỏ đứng một mình ở chỗ cửa ra vào, cô đọc và tĩnh lặng. Nó nhìn theo lối mà mấy người kia vừa bỏ chạy. Nó cũng không hề có ý định đuổi theo, thay vào đó, nó đi vào trong phòng học B-302.

Chiếc điện thoại của Cụ Giải vẫn không ngừng lóe sáng suốt từ nãy. Con quỷ tiến lại gần, chậm chậm, rồi vớ tay, gạt màn hình rồi áp lên bên đầu. Tên người gọi là: “Cục cứt số 1”..

”Alo alo.. Bên đó ổn không??? Đã xảy ra những gì rồi???” - Vừa kết nối, giọng oang oang của Nhân Mã đã ào đến như lũ. Đồng thời, tình cảnh ở bên nhà tụi con trai cũng theo đó bùng nổ. Từ sau khi livestream bị đứt, trong lòng bọn ở nhà nóng như lửa đốt, gọi điện thoại cho bốn đứa mà chẳng ai bắt máy nên càng thêm bồn chồn lo lắng.

“..” - Đáp lại Nhân Mã là một khoảng yên tĩnh. Khiến cho ai nấy càng thêm bức rứt, lo sợ, đã có cái quái gì xảy ra vậy.. Bảo Bình ra hiệu cho tất cả mọi người trật tự, khó khăn lắm mới gọi được cho một người, không thể để phí hoài tiền điện thoại được.

”Ê ê ê.. trả lời điiii!! Xảy ra chuyện gì rồi.. hay bị tụi ma quỷ đuổi theo???” - Nhân Mã sốt ruột bật cả loa ngoài lên, volum lên hết cỡ nhưng vẫn chẳng nghe thấy gì cả, đến nhịp thở nghe cũng quá đổi mong manh.

”Haha...” - Một tiếng cười lên. Khẽ khàng.

”Đ*t.. Ha cái đ gì mà ha???” - Nhân Mã thấy trả lời liền buông lòng sự căng thẳng trong lòng mình xuống một chút, liền gấp gấp hỏi thăm nhưng lại bị Thiên Bình giằng mắt nói trước.”Giải, thế nào rồi?? Ổn chứ?? Căn bên này qua viện trợ không?? Bọn ma quỷ kia có bắt được ai nữa không?? Tất cả an toàn chứ????...” - nhưng một lần nữa đáp lại là một khoảng câm lặng khiến không khí lại càng như dây đàn - “Này.. có ai đang nghe không đây??? Nàyyyyyyy!!!!!!” - Nhân Mã giằng mấy lên và gào vào trong đó, sau rồi cô thở hổn hển vì kích động.

”Cừ rạp ni khoái.. khoái. Khứ khứ khoái.. Khư rạp ki noái.. noái...” - Bên kia đột ngột lại trả lời, bằng một câu gì gì đó mà chẳng ai hiểu..

”Khoái khoái khứ khứ cái cê cê.. Điện rồi hả???” - Nhân Mã thực sự bị chọc cho điên rồi - “Nào ừng thủy rồi hả con???”

”Khứ khứ máy ni khọc ri cạp noiiiiii~~~~...” - Mặc kệ tiếng Nhân Mã đầu dây bên kia chửi rủa không ngừng, đầu này, thứ ngôn ngữ kì dị kia cứ tiếp tục. Một lúc sau, tiếng nói đó đột ngột ngừng lại. Thiên Bình và Nhân Mã định bụng gào lên lần nữa. Nhưng rồi bên kia, một tràng cười man rợ khiến tụi nó chưa kịp làm gì đã tắt tiếng - “Hahahaha... Moahhhahaaaaaa!!!”

Tiếng cười đó sắc nhọn đâm vào tai như từng chiếc kim khiến cả lũ thấy như nghẹt thở. Trình độ cười này còn hơn cả con mụ phù thủy trong mấy bộ phim cổ tích xem hồi bé.

"Tút.. tut..." - Tiếng cười còn chưa dứt thì cuộc gọi đã bị tắt. Trong lòng sáu đứa liền rịn một nỗi lo lắng không thoát thành lời. Sóng lưng bọn nó lạnh toát, hai bàn tay đỏ mỗ hôi như giữa trời mùa hè.

"Đi thôi. Chúng ta đến trường." - Bảo Bình đứng dậy đầu tiên, cậu nhanh chóng lấy chiếc áo mỏng bên cạnh khoác lên người. Khuôn mặt đầy nghiêm nghị, lạnh lùng và như thế, dường như càng khiến cho những góc nghiêng trên khuôn mặt cậu lúc này thêm hoàn hảo.

Không nói thêm gì nữa. Tất cả mọi người trong phòng đồng loạt nhất trí và đứng dậy. Ai chứ nếu đánh hơi thấy chuyện li kì đang bám dính và kêu gọi nó chú ý thì chẳng có ai trong tụi nó chịu bỏ qua dễ dàng..

"Đờ mờ.. Đờ ngu sũ.." - Bạch Dương tức tối véo chỗ thịt mềm mềm bên sườn Xứ Nữ khiến cậu thở hắt ra đau đớn.

Lúc này, hai đứa đang chen chúc trong một buồng vệ sinh nam bé tìn hìn ở tầng hai. Và buồng sát vách chính là một cặp khác - Thiên Yết và Cự Giải. Không hiểu sao, khi bỏ trốn, hai thằng con trai chạy theo bản năng và rồi cùng quyết định chui tọt vào cái nhà vệ sinh nam đáng chết này để núp. Bọn con gái đang không hiểu gì, chỉ biết cầm mặt chạy theo nên cuối cùng cũng bị cuốn vào trong nhà vệ sinh đáng chết này!!

"Chịu khó chút đi.. Đợi qua một lúc nữa thì ra ngoài." - Nén nỗi đau bên sườn xuống đáy lòng, Xứ Nữ cố gắng nói nhẹ nhàng nhất có thể để làm dịu tâm trạng bức bối của nhỏ. Bàn tay Bạch Dương vẫn chịu buông ra, cứ véo từ này đến giờ. Nhưng đau là một chuyện, lúc này, đứng sát Bạch Dương như vậy, nhịp tim của Xứ Nữ đột nhiên đập dồn dập như trống. Cậu tự hỏi không không biết con ngốc này có nghe thấy không.. Cậu nghe rõ đến thế cơ mà.

"..." - Bạch Dương im lặng, cũng không có cố tình gây sự nữa. Cô tỏ ra vô cùng nhẫn nại và bình tĩnh, hai tay dóng lên nghe ngóng động tĩnh phía bên ngoài. Buồng vệ sinh cô và Xứ Nữ đang đứng là cái chỗ gần với cửa nhất nên mọi tiếng động đều rất rõ. Nhưng hai tay cô vẫn vô thức để trên người Xứ Nữ mà không hề hay biết, trong lòng lo sợ, cô càng nín chặt hơn, véo mạnh hơn nữa làm người kia không nhịn được mà mắt tròn càng ngày càng to trên đỉnh đầu cô.

"Đừng sợ." - Xứ Nữ dịu giọng một cách dịu dàng lạ thường nhưng Bạch Dương lại chẳng hề hay biết. Hít lấy một hơi thật sâu, cậu đánh bạo cầm lấy hai tay kia, lấy nó ra khỏi người mình và nắm chặt. May.. đối phương còn đang trong cơn hoảng loạn nên không hề nhận ra hành động khác thường đó của cậu, làm mặt cậu đỏ ửng lên, tần suất tim đập lại tăng vọt lên.

"Cộp.. cộp.... cộp....." - Không rõ là bao lâu sau, từ bên ngoài cửa loáng thoáng nghe thấy hai tiếng bước chân lệch nhịp, đan xen vào nhau. Cùng với đó là tiếng thì thảo với âm điệu quá đối quen thuộc. Trong lòng bốn đứa giật thót lên, căng như dây đàn. Ai cũng đều hơi nghiêng đầu về phía cửa. Đoạn hội thoại kì lạ khiến bốn người càng nghe càng trợn mắt há mồm

Cái quần gì đang xảy ra thế này????! Troll nhau à..

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lộ tẩy

"Đừng sợ." - Cái giọng dịu dàng của Xứ Nữ trôi dạt sang buồng vệ sinh bên cạnh làm Cự Giải buồn nôn chết mất, nỗi sợ của cô cũng theo đó giảm đi phân nửa.

Suy nghĩ tỉnh táo hơn, Cự Giải lúc này chợt nhận ra mình và Thiên Yết đang ở trong tình cảnh ngại ngùng như thế nào...

"Cút ra!" - Cự Giải rít lên. Cô trừng mắt nhìn Thiên Yết. Hai người đứng đối diện nhau, một tay cậu ta vòng qua người cô, còn cánh tay còn lại chống lên cánh cửa, khiến cô đột nhiên trở nên nhỏ bé, nằm lọt thỏm trong lòng cậu ta. Tư thế này thật là quá mờ ám, hoàn toàn không phù hợp với tình hình chiến tranh giữa hai người.

Cự Giải âm thầm rủa: "Tổ sư bố thẳng cao kều..". Và cô nhanh chóng đẩy Thiên Yết ra, nói rộng khoảng cách giữa hai người. Nhưng cô không ngờ, lúc đẩy tên kia đi, cả người cô cũng theo quán tính, nghiêng về phía sau và..

"Cẩn thận." - Thiên Yết phản ứng rất nhanh. Chưa gì bàn tay cậu ta đỡ lấy đầu Cự Giải - cô cứ nghĩ rằng mình sẽ bị đập đầu vào cửa. Khoảng cách lại một lần nữa bị thu lại, còn gần hơn trước, ngại ngùng đến nỗi chẳng thể nhìn thẳng vào đối phương. Thiên Yết biết trong lòng Cự Giải khó chịu với mình nên chẳng dám làm gì quá trớn, liền tự động đứng lui ra. Nhưng vì không gian quá hẹp dù có nói rộng ra thì cũng chẳng được bao nhiêu.

"Đừng lục đục nhiều.."

"Đm.." - Cự Giải lăm bằm chửi. Cái giọng bình thản lúc này của Thiên Yết là thứ cô ghét cay ghét đắng, rõ ràng hai người còn đang chiến tranh!! Còn đang chiến tranh!!!

*

"Cộp.. cộp....."

Tiếng bước chân bên ngoài thu hút sự chú ý của cả bốn người. Cự Giải loáng thoáng nghe thấy tiếng "suyt suyt.." nho nhỏ của Bạch Dương ở sát vách. Lại có biến rồi. Tiếng động bên ngoài rất loạn, ngoài tiếng chân còn cả những tạp âm kì lạ. Tiếng động mỗi lúc càng rõ ràng, dường như là tiến về phía bên này, mà thứ tạp âm kì lạ kia - hóa ra là ai đó đang trò chuyện, giọng nói có phần hơi dị dị khác người.

"Ê.. mày vào nhà vệ sinh tìm đi.." - Một giọng nữ vang lên, oang oang lên như gài sát bên tai làm cả bốn người trong nhà vệ sinh giật thót,

Bạch Dương áp sát tai vào cánh cửa, không nhịn được run lên một cái, bàn tay càng ra sức nắm chặt lấy mép áo.

"Bật đèn lên. Bên trong tối thế kia nhìn thế đ nào được.." - Đối phương trả lời, là một giọng trầm trầm - "Mà chắc cũng chẳng cần kiểm tra đâu. Có bị dọa đến mầy thì bốn con

người đó còn lâu mới chịu chui vào cái chỗ của nợ này."

"Nghe có vẻ hợp lý.." - Bên kia hòa theo, cũng không có thêm bước chân nào nữa vang lên, có vẻ không định bỏ đi.

Dây thần kinh của bốn đứa căng như dây đàn, không hiểu sẽ có cái gì nữa thì đột nhiên có tiếng đồ đạc bị vứt xuống và kèm theo là một giọng nữ quen thuộc, quen đến không thể quen hơn..

"Đm. Nóng chết tao rồi."

"Mày tưởng có mình mày chết à?! Tao cũng sắp ngộp chết mịc rồi đây này. Tổ sư, biết bao nhiêu bộ, mày chọn đúng bộ đ có lấy một cái lỗ để thở. Ngu như lợn!!!" - Lần nữa, một giọng nam đáp trả, âm thanh thoảng hơn, rõ ràng chứ không phải thứ tiếng khác khác người lúc đầu.

Mà kì lạ ở nổi là sao không chỉ một mà cả hai giọng này đều quen quen?!

Bạch Dương cứ thấy nó sai sai. Cô ngẩng đầu lên, liền bắt gặp vẻ mặt đầy nghi ngờ của Xử Nữ. Cô thấy rõ ràng hơn nhiều, hóa ra, không phải chỉ mình cô thấy chuyện này kì lạ. Biết đâu, ở ngay bên cạnh, Cự Giải và người kia cũng đang thấy khó hiểu như này.

..

Hai người bên ngoài nói qua nói lại không biết là bao lâu. Càng nghe càng thấy quen thuộc. Cũng chẳng có giọng nói thứ ba chen vào nên cuối cùng, kẻ tình nghi cho vụ ma quỷ lần này đã thu gọn lại chỉ còn hai người – hai kẻ đang mất tích, Sư Tử và Song Ngư.

"Đề tao thò đầu ra ngoài xem xem hai con khốn nạn kia có thật là chúng nó không,.. Mày giữ chặt lấy tao, đừng để tao bị ngã sấp mặt lờ xuống dưới này đây." - Bạch Dương nói thâm vào tai Xử Nữ vô cùng tự nhiên mà không hề hay là khi cô làm vậy lại khiến cho mặt Xử Nữ đỏ sẫm thêm một tầng nữa - "Ok??" - Bạch Dương ra dấu tay, ánh mắt tròn tròn nhìn cậu đầy nghi hoặc.

Hai người bây giờ đang chen chúc đứng trên nắp bồn cầu để phòng trừ trường hợp đám giả ma kia thò đầu xuống phía dưới nhìn chân. Cái nắp vừa nhỏ vừa bé, lại mong manh, sợ là chẳng chịu nổi sức nặng của hai người. May là Xử Nữ nhanh trí, không ngại bản thân ngồi lên cái phần vuông vuông phía sau nên Bạch Dương mới đứng được thoải mái.

"..." - Bạch Dương cố nướn người về phía trước, thò đầu cao và nhìn qua chỗ hồng giữa cái cửa và trần nhà. Một tay cô giữ vào thanh cửa, tay còn lại khua khoảng về phía sau chờ đợi..

Đầu tranh mãi, Xử Nữ mới dám giữ lấy bàn tay đang chìa về phía mình. Hai tay nắm chặt vào nhau, cậu có thể cảm nhận rõ ràng người kia đang thấy an tâm hơn, cả người bớt run run. Nhưng trái lại, cậu đã hoàn toàn rơi vào mắt bình tĩnh, tiếng trái tim cậu đang đập như một con diên trong lồng ngực mà chỉ mình cậu nghe rõ.

Giọng nữ khoái trá cười khanh khách – "Phát hiện ra cái phòng đạo cụ kia sướng thật, bên trong toàn nấy cái hay hay. Khóa trước đúng là thông minh hết chỗ nói.. Mà cũng đ hiểu sao bốn con người kia dễ lừa vãi nổi, mỗi thể mà sợ như bị móc thận, mặt đứa nào cũng trắng ớn.. Mấy thấy mấy đứa nó lúc bị mình đuổi không? Hahhaaaaa!!~"

Truyền đến là một tràng cười dài dài không dứt, chắc chắn là hai đứa này đang cùng nghĩ đến một thứ nên mới đồng cảm như thế này.

Ba giây... Bạch Dương chỉ mất đúng ba giây để neho mắt nhìn hai cái đứa khốn nạn kia.

Đm. hóa ra là toàn người quen thật.

Mặt mũi Bạch Dương sầm sì, cô cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm. Cô thể với chính cái tên ba mẹ mình đặt ra này, nếu cô không tự tay đánh cho hai đứa đơn mạt kia một trận thì cô sẽ tự viết ngược tên mình vào bài kiểm tra Toán Văn Anh cuối kì này..

Ở một nơi khác, đội Nhà vốn đang yên vị trong cái phòng khách ấm áp, ăn bát mỳ Hảo Hảo xì xụp rất sáng khoái, giờ đã đứng trước cổng trường. Cả bọn loay hoay mãi mà chẳng biết vào trường kiểu gì. Lúc đi hùng hổ lắm, xắn tay xắn chân lao đi như bay, nhưng rồi thấy ba cái camera cứ quay lại trên công mà nản. Bọn nó đã nhất trí, đến là để giúp chứ không phải để phá, tuyệt đối sẽ không vi phạm quy nội bộ trường nữa, trong đó có cả không trèo tường, đu công... Tuyệt đối sẽ không dùng bất kì cách phi pháp nào để vào khuôn viên nhà trường.

"Đm. Thanh sắt gây lẩn trước bị giám thị thay mới hết rồi, ông ý còn cho trùng tu, bảo dưỡng lại một lô một lốc chỗ hàng rào bị hoen gỉ. Giờ thì ăn cút mà vào à!!!" - trong lòng Nhân Mã sốt ruột không chịu được, lời nói ra liền có chút tùy tiện và không kiềm chế được. Các huynh đệ tỷ muội của cô còn đang ở bên trong còn chưa rõ sống chết, không biết đã có ai bị bắt chưa?! Càng nghĩ, cô càng lo lắng thêm.

Câu nói của Nhân Mã khiến cho cả lũ liền lo lắng. Muộn như này rồi thì bọn nó biết vào trường như thế nào bây giờ. Bảo vệ chắc không nhờ được gì rồi, ban sáng tụi nó còn vừa làm một trận lúc đi học muộn, chiều thì dọn dẹp nhưng miệng cứ oang oang, bị nhắc mấy lần có chừa đâu. Giờ mà nhờ ông, có khi lại bị gọi thêm giám thị đến nữa thì thôi rồi.

"Ê các anh em, hãy nghe tôi nói!!!" - Ma Kết lên tiếng. Ý kiến điên rồ của cậu đã mở cho bọn nó một con đường mới, một tương lai oai hùng.

Bọn nó bây giờ vừa có lòng nhiệt thành, vừa có năng lượng đặc biệt, còn có cái ngang ngược của tuổi trẻ, chí của riêng tuổi trẻ. Đã thế, có gì đánh thắng được bọn nó.

Thực sự thì Bạch Dương chịu hết nổi rồi!!! Cô thực sự chịu hết nổi rồi!!!

"Bình tĩnh đi. Chút nữa tụi nó nói chán thì sẽ đi mà." - Xử Nữ giữ chặt lấy tay Bạch Dương kéo cô ở lại, cô đã nhảy xuống sàn rồi, có vẻ như con tíc này không thể nuốt trôi nổi.

"Sao phải để tụi nó đi. Sai là chúng nó cơ mà, nào mày bị úng nước rồi à?" - Bạch Dương thức tỉnh Xử Nữ, kéo cậu với thực tại - "Mày buông ra. Tao cho mày hai sự lựa chọn, một là theo tao, cầm cái chổi lau nhà này và tẹo nữa giữ chặt thẳng kia để con kia tao xử. Thứ hai là mày cứ ở đây, kệ m* tao!"

Vừa dứt câu, Bạch Dương cầm lấy cái xô nước đổ dưới chân, bên trong chẳng có tí nước nào. Sau đó, cô núp người phía sau cánh cửa, nhẹ nhàng mở chốt cửa để không phát ra tiếng động. Rất nhẹ nhàng, cửa đã mở. Cô không hề nói gì với Xử Nữ nữa, kệ cậu ta, rồi cô gõ vào tấm ván ngăn cách để báo hiệu cho Cự Giải thay cho một cái tin nhắn. Điện thoại Bạch Dương ban nãy dùng nhiều 3G để livestream quá nên hết tiền rồi.

...

"Hai đứa kiaaaaa!!!!!"

Bạch Dương hét ầm lên. Cô đứng sững sững trước ngưỡng cửa, tay cầm chặt cái xô đỏ như thể đang cầm thứ vũ khí thần thoại. Không khí trong lành thổi đến trong từng cơn gió mát lạnh. Cảm giác mát mẻ vờn quanh chỗ gây nóng oi là nóng làm cô dễ chịu nhưng trong lòng lại ngược lại, cảm giác muốn giết người càng ngày càng dâng cao.

"Con bà mày nhế..!!!" - Bạch Dương nghiêng răng ken két. Hahaa.. nực cười thật. Cô còn suýt khóc và lên cơn đau tim khi nghĩ đến việc bạn thân bị bắt mất. Giờ thì hay rồi. Con bạn cô còn đang sống tốt lắm, làm biết bao nhiêu trò điên rồ dọa ma các kiểu để rồi thì đứng đây bàn luận, cười rôm rả như con thần kinh - "SU' TỰ!!!!!" - Gần như là tiếng gầm luôn rồi.

Bạch Dương lao đến, nhanh như cắt. Sur Từ sợ hãi, mặt xám ngoét, cảm chiếc mặt nạ quảng về phía con người đang lao đến và phóng đi như bay. Hai người cứ cầm mặt, đuổi nhau chạy dọc đến gần tận cuối dãy hành lang. Cho đến khi Bạch Dương túm được được một phần nhỏ chỗ đuôi tóc của Sur Từ, kéo giật lại. Và kết quả là theo quán tính, lại cộng thêm sức lực cả hai đều rất lớn nên cả hai liền xộc ra đất, đầu đón ôm đầu gối và khuỷu tay của mình. Cú ngã lực không hề nhỏ, chắc chắn là có thể bầm tím đến hơn một tuần liền.

"Mẹ mày!!!" - Bạch Dương túm lấy cổ chân của Sur Từ khi con nhỏ định bỏ đi. Đầu gối nó bị va một bên xuống sàn đá cứng nên vừa bị kéo chân lại, động đến đầu gối đang đau, Sur Từ liền dễ dàng bị Bạch Dương thu phục.

"Hahaaa. Giờ thì quả báo nha con gái!" - Bạch Dương lật ngửa người Sur Từ ra, ngồi lên ngang người nó - giữa bụng - khiến con nhỏ lại rên rĩ đau đớn, cả người mất hết sạch sức lực, không làm được gì nữa. Đến thờ thôi Sur Từ cũng cảm thấy vô cùng chật vật và khổ sở.

"Thaaa... thaa... cho tao.. Lần sau tao.. tao không thể nữa.. Hự..!" - Bạch Dương vừa nhún một cái, làm Sur Từ thờ hất ra. Bình thường hai người vẫn chơi trò này, nhưng chỉ thỉnh thoảng mới dùng hết cân nặng của mình.. Mà sau Tết, đứa nào cũng tăng đến chục cân chứ đùa. Vậy thì còn gì là bụng của người nữa. Cứ thế này có khi thành ruột người cũng bị làm thành lòng heo cũng nên.

"Dừng hông." - Bạch Dương nhún nhảy thêm cái nữa, rồi vuốt ngược chỗ tóc lòa xòa trước mặt, quay lại nhìn người từ phía sau đang chạy đến - "Mọi thứ là nó làm. Unnie.. định xử như thế nào nữa?"

"Nhún thêm chút nữa. Để nó không thờ được nữa thì đi." - Cự Giải nhìn bộ dạng đang cực kì chật vật thấy vẫn chưa đủ lắm - "Mày nhún mạnh vào.. Không không, thế nhẹ quá. Mày dùng nương tay với con này. Để unnie đẩy thêm lực cho mày, mày dùng hết lực nhún nữa là ổn... Nào nào... ngồi vững vào...."

Nói là làm. Bạch Dương và Cự Giải sau một hồi liên dây vô, Sur Từ liền không còn mang bộ dạng của con người.

"Đm hai người!! Ác vcl!" - Sur Từ thờ, cô chỉ biết nằm nguyên trên đất và thờ, thờ... và lại thờ. Hai người kia ngược lại rất thản nhiên, cầm máy điện thoại chụp ảnh cô liên tục làm bằng chứng - "Unnie! Trá. Con Nhân Mã vừa gọi, bị em hù cho cái.. Có thể tội nó đang đến đây rồi."

"Vãi.. Sao mày không nói sớm." - Cự Giải sốt sắng kiểm tra điện thoại nhưng sau một cuộc gọi đến mà Sur Từ báo là nhận hộ, Nhân Mã không có gọi thêm hay nhắn tin thêm lần nào nữa - "Tội bây còn kế hoạch gì không? Bây giờ chuẩn bị rồi dọa bọn kia đi, coi như trả thù hồi chiều tội nó giờ trò với thùng rác." - Cự Giải nhìn Sur Từ.

"Không có kế hoạch gì cả. Nhưng thích làm thì cứ làm thôi." - Sur Từ cố đứng dậy nhưng người cô đau nhức không chịu được - "Này, đỡ dậy cái.. đau lưng quá." - Sur Từ khua khoảng một tay trong không trung, thờ một hồi dài trượt rất mệt mỏi.

"Cái này không thể trách bọn tao được. Là tại mày bày trò trước." - Bạch Dương vừa đỡ vừa dìu Sur Từ đi mà trong lòng cảm thấy thấp thòm không yên. Hình như cô và Cự Giải hơi hơi quá tay rồi thì phải.

Nhưng mà đi được đến chỗ nhà vệ sinh, suy nghĩ Bạch Dương liền thay đổi trong chớp mắt, chút tội lỗi vừa rồi chưa kịp lớn đã mất tăm. Hình như, với Sur Từ, hai người ra tay vẫn chưa là gì..

Haizz.. Song Ngư cũng thật là đáng thương~ Cậu bị Xử Nữ và Thiên Yết - hai thằng vừa cao vừa khỏe, mỗi thằng cầm một tay một chân cùng bên và xách lên như cái ba lô. Chưa hết, hai thằng còn kéo căng cả người Song Ngư giữa khoảng không, căng hết cỡ, mặc cho Song Ngư gầy dựa một cách vô vọng.. And.. hai thằng ban đầu chỉ định làm vậy thôi, rồi vật Song Ngư một trận. Nhưng chẳng may, cái cột nhà rơi vào tầm mắt chúng nó. Vậy nên, cách trả thù thay đổi, Song Ngư bị kéo căng ra, rồi hai thằng xách người cậu, tông thẳng vào cái cột đó. Ác đ chứ đc..V

"Đi.. chúng ta đi thôi.."

Sau một khoảng hồi sức, Song Ngư đứng dậy. Cả bọn sau một hồi thảo luận đã có chút ý tưởng nên định đi xuống phòng đạo cụ ở dưới tầng mà Sur Từ báo để lấy thêm chút đồ nghề.

Song Ngư phăm phăm đi đằng trước. Cậu đâu biết là cái đáng đi chấm phẩy của cậu, ba bước thì dừng lại tận hai nhịp làm cho bọn đằng sau buồn cười đến rũ rượi. Cự Giải không chịu được còn quay lại.

"Đm, tao cười sắp nội thương rồi. Cát điện thoại đi ngay!!!" - Cự Giải nén cười đến nỗi nước mắt chảy ra như khóc. Lúc đó, Bạch Dương và Sur Từ, Xử Nữ và người kia mới ngoan ngoãn cất máy đi. Đứa nào đứa nấy đều lưu lại cho mình một đoạn 20s của Song Ngư-chấm- phẩy trong máy. Xong cả lũ ngẩng đầu lên, lại đập vào mắt là hình ảnh Song Ngư tập tễnh.. chúng nó lại cười!!

Cười mãi mà ngừng không được.

**

Kế hoạch rất đơn giản, chỉ có mỗi một trò duy nhất. Đó là ần hết cả sáu đứa kia vào một trong năm nơi kinh khủng nhất của trường - nhà vệ sinh nữ cuối tầng một nhà B.

Trong trường có năm nhà, lấy tên từ A đến E. A là khu nhà công vụ của các giáo viên và B, C là khu lớp học, gồm một bên của khối 10, 11, một bên là của lớp 12 và một số phòng trống để học tăng cường, số ít khác, nằm trên tầng ba riêng biệt là các phòng học năng khiếu như nhạc, họa hoặc thư viện, tin,.. Ba nhà này xếp thành một khối hình chữ U, thẳng với cổng trường, có các hành lang nối liền với nhau. Nhà D là nhà thể chất và sân bóng, nằm sau nhà B, phía bên trái tính từ cổng trường. Cuối cùng, nhà E, cũng chính là canteen - nơi mà cứ tưởng Sur Ngư mất tích, nằm phía sau nhà C, tính từ cổng trường chính là bên tay phải.

Nói đến nhà vệ sinh kia.. thực chất không phải là nơi bị ma ám quỷ ám gì. Chỉ là hệ thống tiêu thoát của riêng nhà vệ sinh này có chút trục trặc, một tuần thì có tận năm ngày tắc cống. Dù chỉ là đi qua cái cầu thang cách đó 4-5 mét thì cũng đủ ngửi thấy cái vị "hước hoa" nồng nặc. Bị nhiều năm nhưng nhà trường vẫn chưa sửa chữa được, lâu dần có lời đồn là vì có ma ám trong cái ống thoát nước mới thường xuyên xảy ra nồng nức như vậy.

"Bọn mày định có mang khẩu trang không mà đòi vào đó, chọn chỗ khác không được à?" - Xứ Nữ khó chịu, cậu ghét nhất là mấy chỗ bốc mùi, bản bản lại tăm tối. Cũng chẳng phải là bệnh sạch sẽ gì nhưng là người bình thường thì có ai điên đi đâm đầu và đi vào chỗ như vậy không cơ chứ!!

"Xi.. mày im mồm đi, nói mãi." - Sur Từ nói xong tiếp tục lui hùi tìm đồ. Kế hoạch mọi người đã thống nhất hết rồi, không để gì lại thay đổi được.

Sur Từ và Xứ Nữ, Thiên Yết đã đến phòng đạo cụ. Nó nằm lọt thỏm dưới cầu thang khu A ở tầng một, là căn phòng rất lớn và hơi bụi bặm. Bình thường ít ai để ý đến căn phòng lúc nào cũng khóa như này. Một nhóm khác, gồm Bạch Dương và Cự Giải, Song Ngư đã chia ra để đi lấy thêm mấy cuộn giấy vệ sinh và màu vẽ trên phòng Họạ. Cũng do Sur Từ lúc đầu dùng tham quá nên chỗ sơn đồ ở phòng đạo cụ đã bị cò dùng hết rồi.

"Eee.. Tao thấy mặt nạ trông độc rồi, chỉ có năm cái thôi." - Thiên Yết khiêng ra một thùng xộp góc phòng

"Tao đã báo mà. Có năm các anh chị diễn vở bắt-hiếp-giết nên mua tận mấy cái mặt nạ này, sau cắt hết ở đây." - Sur Từ tiến lại, ôm hết tất cả đóng mặt nạ đẩy lên, cầm theo vài ba bộ quần áo và tóc giả, sau đó ra lệnh cho hai thằng - "Xứ Nữ, cầm chỗ thùng đựng đầu giả và chân tay giả theo. Và mày, thì cầm chỗ dây thừng kia, mang theo mấy cái móc câu để còn treo đầu lên trần, mang cả cái lưới to to kia nữa.. Thế đủ rồi. Đi!"

"Sao mày biết có vở bắt-hiếp-giết?? Mày có anh chị học ở đây à??" - Xứ Nữ hơi tò mò. Sao cái gì điên điên là bọn Cự Giải đều biết hết thế này, ban này cũng thấy Bạch Dương và Cự Giải kể về Bát kì gì đó của trường

"Nô nô nô.." - Sur Từ thấy buồn cười, bọn con trai ngu thế không biết - "Trường có đăng lên youtube mà bố.. Hội học sinh đăng đầy đủ của các năm luôn, thích thì lên mà xem"

..

Tất cả hẹn gặp nhau ở cửa nhà vệ sinh đó, cái mùi đúng là ghê y như lời đồn. Đã lâu rồi tụi nó không đi qua đây. Kể từ lúc học 11, đều là đi hàng lang phía bên kia đi lên cho gần. Cái mùi này.. con mẹ nó, khó ngửi hết chỗ nó!!

"Nhanh tay lên, vừa nãy tao đi thì thấy tụi kia đang treo tường vào ở chỗ khu C rồi, bọn nó rơi từ trên cái cây phượng vĩ to to ở góc sân xuống." - Bạch Dương vừa nói vừa bịt chặt mũi lại, ừn hết đồ mình cầm sang tay Xứ Nữ rất thần nhiên - "Tụi tao thấy khi còn ở trên tầng ba bên đó tìm màu, không biết bọn nó đi đến đâu rồi."

"Nhanh vậy. Thế thì bọn con trai ở lại với tao,.. À không, thế lại không ổn lắm." - Kế hoạch lần này là của Sur Từ nên nó không thể rời đi khi công tác chuẩn bị ở đây vẫn chưa xong. Tính để Cự Giải với Bạch Dương đi dọa ma tụi kia nhưng hai đứa con gái có chút không ổn. - "Hay Giải ở lại, để con Dương đi với Song Ngư. Ít ra thì Song Ngư cũng có kinh nghiệm, còn con kia nó đủ độ điên để chơi với Mã.."

Vậy là xong, Bạch Dương và Song Ngư sau đó nổi đũa mặc một cái váy trắng và tóc giả lên người. Biến thành một đôi ma lớn bé trông cứ hài hài.

"Đi thôi, bro." - Bạch Dương chơi chơi cái mái tóc giả rồi tự phá lên cười. Vừa nghĩ xem tẹo nữa gặp Nhân Mã sẽ làm trò gì thì trong lòng cô đã có sáu, bảy phần hưng phấn không chịu được.

Từ một góc trên sân trường, đội Nhà đã nhập cảnh thành công, đang giác nhìn tứ phía, nhưng hồi lâu, chỉ có từng cơn gió lạnh thổi đến nơi đây. Không còn gì nữa. Bảo Bình đi đầu tiên, dẫn mọi người đi băng băng qua sân cỏ. Lúc bước trên cỏ, tiếng những nhánh cỏ bị dẫm xuống, nghe rì rào bám theo từng bước chân một, khiến cả bọn có cảm giác như thể có ai đó đang đi theo sát bọn nó không rời. Ánh trăng trên bầu trời bị mây đen bao phủ, chỉ còn chút ánh đèn điện từ sân trước hắt sang đây, đến con đường dưới chân cũng không nhìn rõ.

Gần hai giờ sáng, Nghĩ đến lời đồn trên mạng rằng đến ba giờ sáng là lúc ma quỷ hoành hành kinh nhất, bọn nó có hơi sợ sợ. Lúc đi đã thống nhất với nhau là trước ba giờ phải về nhà đi ngủ cho bằng được.

"Bọn mày nghĩ tìm ở đâu thì ổn nhất?" - Bảo Bình lên tiếng thăm dò, cậu chỉ sợ phán đoán của bản thân sai rồi khiến tình hình càng thêm nghiêm trọng. Vấn đề thời gian lúc này vô cùng cấp bách.

Năm đứa còn lại có chút ngần ngại. "Hay đến nhà ăn đi. Cái status của con Dương có nhắc đến việc Sur-Ngư bị mất tích ở chỗ nhà ăn." - Lời của Nhân Mã nhanh chóng được cả bọn thông qua. Sau đó, cả bọn còn định trước là sẽ leo lên tầng ba nhà C, rồi qua nhà A, cuối cùng là đến phòng B-302 - cái phòng mà bọn kia đã vào. Xong xuôi, nếu không có chút đầu mối thì chia thành ba nhóm đi tìm.

Ở trước nhà ăn. Quang cảnh không khác gì lúc sáng bọn nó vẫn thường đến, chỉ là không khí tăm tối và âm u hơn một chút. Cũng không có bóng ma trắng hay bàn tay yêu quái như tấm hình đầu tiên Bạch Dương đăng lên facebook trong tối nay. Mọi thứ vẫn bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn.

"Đi thôi. Thời gian có hạn." - Thiên Bình kéo Kim Ngưu và Ma Kết đi trước. Cửa canteen đã khóa, bọn nó muốn vào nhìn một cái cũng không thể thì cũng nên biết điều bỏ đi trước cho nhanh - "Come on!!! Lên tầng ba đây, 2 giờ kém 3 rồi."

Chần chừ mãi. Nhân Mã cuối cùng cũng bỏ tay khỏi cái cửa kính. Nhưng trong lòng cô vẫn bứt rứt không yên, có gì đó cứ thôi thúc cô phải ở lại thêm chút nữa, chỉ một chút thôi. Cứ chốc chốc, cô lại ngoái đầu nhìn, nhưng vẫn chẳng có gì xuất hiện, mãi đến khi rẽ vào hành lang, cái cửa canteen giờ không còn thấy nữa thì lòng cô mới vui đi phần nào sự canh cánh, bứt rứt.

Qua mỗi đoạn hành lang, từng lớp học khóa chặt cửa, yên bình và tĩnh lặng. Ngang qua từng cửa lớp một, bọn nó đều nhòm vào ngắm nghía. Nhưng vô dụng, vẫn không có chút dấu vết gì cả.

"Đi tiếp thôi. Đừng nản." - Vẫn chỉ quanh quẩn có Nhân Mã và Thiên Bình cổ vũ tinh thần cả đội. Bọn con trai ai cũng im lìm không nói, đặc biệt là Bảo Bình. Cậu cứ phăng phăng dẫn đầu, im lặng, rõ ràng là trong lòng đang có không ít tính toán riêng.

Khi đứng trước cửa B-302, sáu đứa dừng lại trước cửa chưa vội đi vào.

"Đề tao vào thăm dò." - Nhân Mã mặc kệ tất cả, xông xáo đi vào vô cùng hiên ngang. Nhưng thật kì lạ, lúc này cửa phòng bị khóa chặt, không thể mở ra được.

"Ê!!!!" - Kim Ngưu lên tiếng, cô chỉ về cửa lớp của bọn nó. Phòng B-303 có hai cửa, giống với những lớp khác, nhưng kì lạ là phòng này có cả hai cánh cửa đều đang mở toang hoang - "Lần này, đề tao đi." - Hơi sợ thật nhưng lần đầu tiên làm những chuyện điên khùng như vậy phần nào làm cho cô hưng phấn và muốn khám phá nhiều hơn, nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

"Không có ai cả..." - Kim Ngưu ra hiệu cho mọi người đi vào trong. Song Tử là người thứ hai bước vào, đứng ngay sau lưng cô như muốn bảo vệ, không biết kà do vô tình hay có dụng ý nữa. Tiếp đó, Nhân Mã, Thiên Bình, Ma Kết, Bảo Bình cũng vào theo.

Bên trong tối om. Đèn không bật được, chắc là bác bảo vệ sợ chập điện nên đã ngắt cầu trị mất rồi. Chỉ có chút ánh đèn cam cam hui hắt từ ngoài hành lang chiếu qua cửa sổ. Bọn nó lấy đèn pin ra soi, kiểm tra từng góc ngách một, nhưng không ngoài dự đoán, chẳng có gì cả, đến hộp phấn để trên bàn giáo viên cũng không thấy bị di chuyển vị trí.

"Nhìn này." - Song Tử lôi ra từ trong hai dây bàn cuối ra một đồng vải trắng, tóc già... Ngoài ra, lúc này mới để ý, trên nóc tủ lớp còn có các hình nộm bằng gỗ, dán bằng băng dính rất chặt vào những cán chổi. Từng cái chổi lại được dính vào một gậy rất dài, màu sơn xanh xanh đặc hơi bong tróc, nhìn na ná cái thanh ngang chỗ nhà thể chất chuyên đề tập nhảy xà. Rõ ràng đoàn ma quỷ ban nãy trên video chính là mấy cái chổi này rồi.

"Àmmmm!!!!" - Khi còn mãi suy nghĩ thì cả hai cánh cửa lớp của bọn nó đóng sầm một cái lại. Ánh sáng cam cam ít ỏi vì thế lại mất đi nhiều hơn, khiến mọi vật như tối sầm lại.

Chết tiệt.

"Hahaahaaaaa!" - Một trận cười man rợ từ bên ngoài. Ở sau hai cánh cửa chính là hai con ma trắng, mái tóc đen rũ rũ, một con còn gài một bông hoa trắng lên tóc. Nhìn vô cùng tâm thần.

"Thả bọn tao ra!!!" - người bên trong ra sức đập cửa. Nhưng cánh cửa đã bị chốt từ bên ngoài, hai con ma ra tay nhanh hơn tụi nó một bước mất.

"Bọn mày đẩy cửa cho tao. Bọn nó chỉ dùng đũa để chốt cửa thôi!!!" - Dù chỗ khóa cửa rơi vào khoảng mù của người bình thường đứng đằng sau cửa nhưng kì dị là Nhân Mã vẫn nhìn thấy. Con nhỏ chết tiệt này. Một phần chắc là do con nhỏ luyện game nhiều quá đây mà..

Bạch Dương còn đang sung sướng cười đằng sau tấm mặt nạ. Đây không phải lần đầu tiên cô bị con nhỏ mặt Ngưu này dội cho gáo nước lạnh như vậy. Một trong hai cánh cửa bị bọn con trai dùng sức tông vào. Bọn nó hình như muốn diễn cái cảnh quen thuộc trong mấy phim hình sự, hành động.

"Chạy thôi." - Tình hình có vẻ không được khả quan lắm, Song Ngưu liền kéo tay Bạch Dương bỏ chạy. Mà nguy hiểm ở chỗ, bọn nó không thể chạy ngay đến chỗ nhà vệ sinh kia được, tụi Sư Tử vẫn chưa chuẩn bị xong. Vậy nên, trước khi có tín hiệu của nhóm kia, hai đứa phải chạy vòng quanh trường, muốn chạy thế nào cũng được, miễn sao không được bị bắt.

Bạch Dương và Song Ngưu vừa kịp chạy đến nửa hành lang của tầng ba nhà A, bọn nó nhìn thấy đội của Bảo Bình, nhóm cậu ta đang chạy về phía bên này nhanh như vũ bão.

"Đệt..!!" - Bạch Dương lúc này mới tá hỏa. Cô phăng phăng lao xuống cầu thang gần nhất, hai bậc một lần, tay còn xấn cả vạt váy lên tận đùi để khỏi dẫm vào. Bộ dạng chật vật đả đc.

"Đứng lại!! Bọn bay đầu thú sẽ được khoan hồng!!" - Tiếng Ma Kết rống lên ở trên đầu. Giọng cậu ta to, vang, ở trong không gian yên tĩnh lúc này đúng là không khác gì tiếng sấm nổ bên tai.

"Đéo nhé!!" - Bạch Dương cũng rống trả lại. Chẳng bao giờ cô ngu ngốc đi đầu thú cả, bất kể việc gì, kể cả vi phạm nội quy luôn, toàn là do bị giám thị sờ đến gáy nên mới phải chịu phạt. Cái gì mà tự làm thêm chịu, cái gì mà phải thật thà nhận lỗi!. Cô thêm vào!

Chạy thêm một chập nữa, may mà nhờ Song Ngưu nhanh trí, ần Bạch Dương bay vào một nhà vệ sinh cho giáo viên ở tầng hai khu A, nhờ vậy, cô không phải chạy nữa. Còn Song Ngưu lại lấy thân mình để làm mồi nhử. Bọn kia đuổi rất sát, cậu khó mà chạy được, chưa kể ban nãy còn bị Yết-Xử tra tấn, vết thương vẫn còn dội lại từng cơn đau nhức khi cậu cử động.

Chết rồi, khi vừa tách nhau ra, Song Ngưu liền bị bọn kia chặn cả hai đầu, đường lui đã bị mất sạch.

"Đồng bọn mi đâu?"

Đứng núp sau cánh cửa nhà vệ sinh, Bạch Dương có thể nghe rõ tiếng Bảo Bình hỏi. Cô không dám thở mạnh, cũng chẳng dám di chuyển, chỉ hơi he hé mắt xem xét tình hình qua khe cửa nhỏ xíu.

"Hahaaaaaaaaa!!!" - Song Ngưu tuôn một tràng cười, rồi đột nhiên, cậu xấn váy trắng lên thật cao, trèo ra ngoài ban công, và... NHẢY!!

Cả lũ tròn ngược mắt ra nhìn, ai cũng bịt miệng lại một cách ngỡ ngàng. Ờm, sao cậu ta máu quá vậy?! Nguy hiểm như vậy mà thả chết cũng không bị bắt. Bất chấp tất cả nhảy ra ngoài kia ôm lấy cột cờ rồi leo xuống.

"Tổ quốc đã cứu tao đây!! Bọn ngu!!!" - Song Ngưu hăng máu, chỉ thẳng tay lên trên tầng hai mà chửi, cậu còn ngoáy mũi, gờ cả hai ngón giữa về tụi kia. Kiểu ngạo vl. Xong đến khi bọn kia điên máu chạy xuống cậu cong đít lên chạy một vòng quanh canteen.

Bạch Dương bây giờ đuổi sức lắm rồi. Cô sợ làm bị lộ nên đành rón rén bỏ về "trụ sở" - nhà vệ sinh. Về đến nơi, cũng chính là lúc Sư Tử và bọn kia hoàn thành công tác chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bẫy

Bạch Dương chật vật đi về "căn cứ". Cả quãng đường, sức lực cô cứ như bị rút đi mất, từng chút từng chút một, cả cơ thể phải dựa vào bức tường bên cạnh để chống đỡ. Có nỗi việc đưa tay ra và tháo cái mặt nạ cùng mái tóc già xuống mà Bạch Dương đã cảm thấy thật mệt mỏi.

"Hey.. con gái mẹ về rồi đây hả?!" - Cái giọng chết tiệt mang theo ý cười nham nhở quen thuộc của Sư Tử.

"Sao thế? Mệt đến chẳng đi được à?" - Bạch Dương chính thức bỏ cuộc, cô ngồi bệt luôn xuống sàn, mặc kệ cái váy trắng, mặc kệ ma miếc gì hết, mặc kệ.. mặc kệ....!! Mệt lắm rồi.

Sư Từ bước đến gần, tiện tay tháo cái mặt nạ và mớ tóc giả hộ con bạn. Và như dự đoán, bộ dạng Bạch Dương lúc này tàn tạ có khi hơn cả cô vừa nãy, cô đoán vừa nãy chắc nó đã chạy nhiều lắm. Phần tóc mái luôn trong tình trạng dài quá mức, lúc này, chỗ tóc ấy của Bạch Dương kết dính lại với nhau, chề ləm đôi dính bết vào hai bên thái dương và trán nó.

"Đợi tao lấy cho mày ít nước." - Nhìn con bạn thờ hồn hển, mắi mà chẳng lấy được nhịp thờ bình thường nên Sư Từ có chút thương thương. Một lúc sau, cô cầm theo một chai nước khoáng mát lạnh, vắn cả nắp trước cho bạn - "Uống chậm thôi kéo sặc.. Nước này tao lấy trong canteen, chưa trả tiền đâu.."

Cái âm cuối Sư Từ kéo thật dài chỉ để trêu con bạn nhưng Bạch Dương đuối sức lắm rồi, chẳng còn một phần trăm sức lực nào để thái độ nên cuối cùng, đáp lại Sư Từ chỉ đơn giản là một khuôn mặt lạnh như tiền, ướt đầm mồ hôi. Khi đang nói chuyện, bọn nó ngồi vắt ngang ở dãy hành lang nhỏ rẽ thẳng tiếp ra nhà vệ sinh, vô cùng thoải mái. Xứ Nữ xuất hiện - cậu đang cực kì bận rộn trau chuốt từng chi tiết cuối cùng trong kế hoạch của Sư Từ.

"Về rồi đấy à?" - Xứ Nữ chào Bạch Dương, người vừa mới trở lại và sau đó gọi Sư Từ đi. Hai người biến mất sau cánh cửa nhà vệ sinh ma quỷ.

Phải chăng Bạch Dương cảm nhận sai nhưng thực sự thì cô đã cảm giác được rằng khi Xứ Nữ nghiêng đầu qua, cậu đã khựng lại một giây, chỉ một giây và có gì đó đang vui vẻ lấp lánh ở đáy mắt cậu.. dường như - vì có cô ở đó. Cảm giác đó, rất nhanh rồi lại trôi đi mất. Chỉ xuất hiện trong đúng một giây mong manh.

"Đứng lên đi cô nương. Xong hết rồi. Phải cứu Song Ngư nữa.. Tao sợ nó không trụ được lâu nữa đâu." - Sư Từ trở lại, rất nhanh. Sau đó, cô giải thích qua những nhiệm vụ tiếp theo cả nhóm phải làm. Lúc này Bạch Dương mới biết, hóa ra, Thiên Yết đã bị điều đi theo dõi Song Ngư và cô đề quay lại cảnh hai người bị đội Nhà đuổi.

"À... tao bảo..." - Nói xong hết rồi, thì Sư Từ đột nhiên ngập ngừng muốn bắt đầu một câu chuyện mới. Ánh mắt theo phản xạ đảo sang hai bên như sợ người thứ ba nghe được làm cho Bạch Dương thấy hồi hộp theo - "... hình như thằng Xứ đé ý mày.. Tao cảm giác nó với mày ở cạnh nhau cứ lạ lạ thể ấ*o nào ý. Thật!!"

"Điên vừa thôi." - Bạch Dương bật cười trước câu nói của Sư Từ. Cái gì mà cô với Xứ Nữ chứ.. Điên thật, ăn nói hằm hồ - "Mày nghĩ ít thôi, giờ đang yêu đương nên muốn thế giới phải yêu theo mình à?!"

"Tao nói thật!! Thế đó!!"

"Shut up.. Linh ta linh tính, lại quá giờ uống thuốc rồi đấy." - Bạch Dương cười cười bỏ đi. Vừa bước, cô vừa nhanh nhẹn trùm mặt nạ và mái tóc giả lên đầu rồi chạy về phía hành lang. Cô bấy giờ chẳng còn nhiều sức lực nên nhiệm vụ đơn giản, chỉ là trốn ở góc hành lang, chỗ nhà vệ sinh ở ngay tầng hai, cầm một đoạn dây thừng nối với cánh cửa tầng dưới, im lặng đợi tín hiệu và kéo, sau đó đưa cho Xứ Nữ. Thế là.. hai người đã nhốt tụi kia ở trong nhà vệ sinh ma quỷ - mission complete. Bạch Dương càng nghĩ nghĩ càng thấy dễ dàng.

Cùng lúc Bạch Dương bỏ về căn cứ, Song Ngư đang bị sáu đứa kia cùng lúc truy đuổi ráo riết. Cậu phải buộc vạt váy thành hai nút thắt to oí là to ở hai bên đùi. May mà tối nay còn lười, chọn đúng cái quần thể dục chứ nếu không.. chắc chót!! Hai ông quần cậu kéo lên cao nhất có thể. Bên dưới chỉ để lộ mỗi đôi chân trần nuột nà cùng đôi giày Thượng Đình cậu mua lúc nó sale còn 35k.

"Đứng lại!!! Tao bảo đứng lại!!!" - Ma Kết giọng khoẻ nhất, chỉ là hơi ít nói. Giờ phút này, cậu vừa chạy, vừa la hét âm ỉ như chẳng hề hấn gì. Bọn con gái đuổi được nửa đường thì bụng đã hóp cả lại, chỉ còn lại ba đứa đực rựa đuổi theo Song Ngư.

"Tổ sư bỏ mầy chứ!! Có đứng lại không thì bảo????!!!" - Đùng một cái, Nhân Mã tập kích ngay ở chỗ rẽ hành lang trước mặt, may mà Song Ngư phản ứng nhanh không thì..

"Nê tình tao với mày có chung một Tổ quốc!! Phanh lại thì tao cho mày được toà án khoan hồng!!.. Chứ mày là ma Tây ma Khựa thì liệu hồnnn!!!"

Song Ngư càng chạy, bọn đằng sau càng ra sức nói. Cậu mệt, lổ tai cũng yếu theo, nghe mà lưng búng chẳng ra cái gì. Chỉ muốn quay lại hét cho tụi kia cảm mẹ mồm lại nhưng sức lực bây giờ chẳng đủ, đến chạy còn sợ không thể..

"Tít tít.. " - Tiếng tin nhắn gửi đến, cũng chính là cái tín hiệu yêu thương cậu mòn mỏi chờ đợi bấy giờ. Chắc hẳn, bên kia mọi việc ổn thoả hết rồi.

Song Ngư hơi hơi chậm lại. Tiếng bước chân đuổi phía sau lưng đã bớt dồn dập và dọa người như lúc đầu. Thay vào đó, là tiếng thờ dồn dập của ba đứa con trai và loáng thoáng đâu đó là tiếng bọn con gái cầu nhau và than vãn.

"ĐM bọn mày!! Giỏi thì đến đây mà bắt tao này... Lêu lêu! Bọn đàn!!!" - Song Ngư xóc lại tinh thần. Có chỗ để dựa dẫm rồi thì cậu cóc cần sợ bọn chết tiệt phía sau này nữa, thích thì cứ đuổi đi, chẳng sợ. Cậu sẽ đưa bọn này vào bẫy để cho bỏ cái công cậu chạy suốt từ nãy đến giờ - "Bọn hèn!! Tổ quốc đứng phe tao!! Bọn mày còn lâu mới thắng!!!"

Song Ngư đứng đấy, la hét rồi làm trò các kiểu các kiểu, mông ngóay tít hết cả lên, chẳng để ý hình tượng gì hết. Rồi còn ngón giữa với cả ngón cái, dùng loạn xạ nhìn đến rồi cả nết.

"Fuck!! Con bà mày.. chết đến nơi rồi còn già mồm!!"~~

Nhân Mã bị chọc cho điên tiết. Cô đang từ phía sau, loáng một cái, đã đùng đùng đứng sừng sững ở trước mặt Song Ngư làm cậu rén vcl. Vẫn là con trai có phản xạ nhanh. Cậu quay người chạy một mạch, chẳng rẽ Đông - Tây - trái - phải gì cả, hành lang rẽ ra nhà vệ sinh chết tiệt kia đã ở ngay trước mắt. Tụi phía sau cũng bám rất sát, mấy đứa đều như không giữa được bình tĩnh, ai cũng nóng ruột muốn bắt và bằm vằm con ma đít cong ở trước mặt để nấu cháo thịt.

"Mẹ chúng mày!! Cùi bắp.. còn lâu mới đuổi kịp ông nội đây!!!" - Chỉ còn hai mét nữa là đến đến cửa nhà vệ sinh, Song Ngư tung một câu kích đều cuối cùng để chắc chắn 100% bọn ngu dân phía sau sẽ bám sát cậu vào tận bên trong.

Tiếp theo đó, như kế hoạch, Song Ngư sau khi dụ lũ kia vào, sẽ chạy đến buồng nhà vệ sinh thứ ba, nhảy từ nắp bồn cầu bên này sang phía phòng vệ sinh bên kia - cái phòng mà lúc ban đầu cửa đã bị đóng chặt kín từ trước. Sau đấy, Sư Từ cùng Cụ Giải phục sẵn ở bên kia sẽ hỗ trợ, rồi ba đứa cùng chạy ra ngoài, khóa chặt cửa nhà vệ sinh bên kia. Trở về bên này, cùng lúc đó, khi sáu đứa rơi vào bẫy, Bạch Dương từ tầng trên sẽ giật dây thật nhanh, cánh cửa nối với cái dây cũng sẽ đóng chặt lại, Xứ Nữ - người cũng ở trên tầng với Bạch Dương - sẽ có nhiệm vụ cột thật chặt sợi dây thừng với lan can hành lang..

Vậy là bọn kia sẽ hít đủ luôn khí NH3 cho cả đời bọn nó!!! Tụi Cụ Giải cũng sẽ thật há dạ nghe tiếng sáu đứa kêu la xin xỏ tha mạng. Nghe mà thấy sướng hết cả người.

*

Nhưng.. cuộc đời đâu phải là cái gì cái gì đều sẽ diễn ra như được an bài. Luôn sẽ có một biến số tồn tại, dù ít dù nhiều đều vẫn tồn tại, âm thầm đánh gậy từng mắc nối logic nhất trong các kế hoạch tưởng chừng đã tỉ mỉ, hoàn hảo. Kết quả chính là kế hoạch tan vào hư vô, như muối tan giữa biển, sạch sẽ không một chút dấu vết.

Và biến số trong trường hợp của tui nó, không chỉ có một mà là tận hai biến số - chính là thằng mặt lờ Bảo Bình cùng con nhỏ điên khùng nhất nhất nhất vũ trụ này - Nhân Mã!

*

"ĐM. Chúng nó định nhốt mình ở trong này!!" - Nhân Mã phản ứng rất nhanh. Ngay khi vừa đặt chân vào nhà vệ sinh, cô cảm nhận được rằng có gì đó lạ lạ, khi còn chưa biết là điều gì, cánh tay đã nhanh chóng giữ chặt lấy cánh cửa đang chuyển động ở bên cạnh. Lúc này, đoạn dây thừng buộc ở góc cửa mới lộ ra - điều mà bọn họ không hề để ý do trời qua tối và vội vàng - "Có người đang kéo!! Nhanh lên, tao không giữ được nữa.."

Nhân Mã vừa dứt lời, quay ra thì thấy Bảo Bình đã treo sang bên kia theo con ma dít cong từ bao giờ. Song Tử cùng Ma Kết chạy lại, cùng ra sức giữ chặt cánh cửa để hai đứa con gái chạy được ra ngoài. Và không hiểu Thiên Bình chạy đi đâu, kho quay về, cô lấy được con dao to bản mà bình thường người ta dùng để chặt xương lợn - chỉ biến mất trong mấy giây thôi. Thiên Bình cầm con dao đó, hùng dũng cắt phăng sợi dây thừng ở cửa. Lúc này, năm người mới có thời gian rảnh rỗi ngắm nghía một chút trang trí ở bên trong kia..

"Cái chết tiệt gì đang ở trước mắt thế này.. Disss!!!!"

Trên đầu tui nó, vô số các hình nhân cùng một số bộ phận cơ thể người treo lủng lẳng. Ngay giữa cửa, một cái đầu lâu rất to được treo ở đó, đây là cái mô hình các cô sử dụng trong tiết dạy đánh răng đây mà, nhìn quen lắm. Và ở dưới sàn, nước chảy lênh láng khắp nơi, bắt nguồn từ một cái xô hứng nước nhưng cái vòi lại bị hở, nước cứ thế chảy ra.

"Nước màu đỏ đấy à.." - Vì tối, Kim Ngưu không nhìn rõ được là thứ nước dính trên đôi giày trắng của mình màu gì nữa, màu hơi tối thôi.

"Ghê vãi. Đứa chết bầm nào bày ra trò khi này thế này." - Nhân Mã nhấc chân lên xem cái đế giày. Một hai giọt nước màu cứ chảy tong tong rơi xuống đất, những vết giày in màu cũng loang lổ hết trên mặt đất vô cùng chói mắt.

Tụi Sur Tử, gồm Song Ngư và Cự Giải bỏ chạy ra ngoài đầu tiên, chưa gì đã lên đến tầng ba một cách an toàn, không hề có cái đuôi nào đuổi theo. Nhưng người con lại - Sur Tử - lại rơi vào vòng cực kì cực kì nguy hiểm bởi vì cô là người cầm chìa khóa nhà vệ sinh, cũng chính là người cuối cùng rời khỏi được vị trí này. Mà đặc biệt, lúc cô chuẩn bị khóa cửa, cô có thể nghe rất rõ tiếng Ma Kết đang gào lên bên cạnh, cánh cửa bên kia vẫn chưa đóng. Rồi đến khi nhìn Bảo Bình đã nhảy qua được bức tường giữa hai bên nhà vệ sinh và sang bên này thì thôi rồi..

Chết tiệt, Sur Tử bỏ chạy lấy người. Kế hoạch chính thức đổ bể, chẳng có gì theo những gì đã sắp xếp cả.

Chiếc váy trắng, rộng thùng thình dài đến gót chân mà Sur Tử đang khoác lên người, nó cực kì vướng víu khi hoạt động. Thảo nào vừa nãy, khi chạy về, trông Ngư Ngư lúc đi thướt tha màu trắng là thế, khi về không khác gì con ma cộc, váy trắng bị bỏ xách lên đến tận cạp quần, quần thì lại thì xấn lên giữa đùi.. hờ ra mỗi cặp giò dài ơi là dài~

Tiếng chân từ phía sau vang lên rõ ràng như ở ngay bên tai. Sur Tử cực kì sợ hãi, kiểu này cô bị tóm là cái chắc rồi. Lúc lên đến tầng hai, cô có hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn về chỗ nhà vệ sinh, thẳng với cái nhà vệ sinh dưới tầng. Bạch Dương và Xử Nữ đã không còn ở đó nữa, có thể là do hai người đó đã trốn được. Hơi hơi yên tâm, Sur Tử tập trung lại và chạy tiếp. Nhưng chỉ được mấy bước, cô vấp vào chính cái váy mình đang mặc - "ĐM!!!" - Sur Tử chửi thề.

Cô nghiêng nghiêng như sắp ngã tới nơi, cánh tay chới vơi nhưng vẫn không nắm được vào lan can bên cạnh. Mái tóc giả do lúc chạy vừa rồi nên bung ra từ sớm, khi Sur Tử hơi nghiêng đầu, tóc liền rơi xuống dưới chân. Mặt nạ chỉ là một cái khăn trùm mỏng và có hai cái lỗ để mắt nhìn qua, nó cũng bị bay ra luôn, chắc là do dính vào một đoạn nào đó của mái tóc giả.

Chết rồi... Trọng tâm của Sur Tử nghiêng hoàn toàn, cả người ngã về phía sau. Mà cũng không hiểu sao, khi bị nghiêng đi, cả người cô lúc đó đồng thời hơi hơi xoay về phía sau - nếu cứ như thế, cô sẽ mặt đối mặt với Bảo Bình mất.

"Cẩn thận!!!" - Bảo Bình từ bao giờ đã thực sự đã ở trước mặt cô và cô lại sợ hãi nên người cứ thừ ra, hai mắt nhắm chặt lại. Cậu đã ở đó từ bao giờ, bất ngờ, hoảng hốt và sợ, hai cánh tay đưa về phía trước, sẵn sàng ôm lấy cô bất cứ lúc nào.

Một nhịp tim nữa của Sur Tử lại lệch nhịp. Aghhh.. Cậu cứ như thế này thì bảo Sur Tử cô phải làm sao đây hả?!! Aww~~~ Càng ngày càng ngày cô càng chẳng giống mình ngày trước, giờ cô như một con điên bị bệnh tim, đúng một cái, chỉ vì cái gì đó rất nhỏ bé - như nụ cười của cậu khi cậu quay sang nhìn trong bất kì tiết học nào đó - tim cô đã loạn nhịp.

"*Phải kiểm chế.. kiểm chế lại đi Sur Tử. Mà phải kiểm chế!..*" - Sur Tử lăm bầm với chính bản thân mình như vậy. Còn vụ ngã cầu thang đang xảy ra, cô chẳng còn lo nữa, vì đã có Bảo Bình của cô ở đây.

Như dự tính, Sur Yu ngã vào lòng Bảo Bình. Có một điều bất ngờ, là Ma Kết xuất hiện, cậu đuổi theo Bảo Bình. Và lúc rẽ ở cầu thang, cậu chẳng để ý gì cả, chỉ biết cầm đầu chạy, chính lúc đó, cũng là lúc Bảo Bình đỡ được Sur Tử và ngã về phía sau. Ma Kết bắt đắc dĩ, trở thành cái đệm thịt lớn thật lớn cho hai con lợn ôm nhau.

"Shit! Cút ra khỏi người tao!!"

Ma Kết cảm thấy mình thật bất lực và có chút ngu ngốc. Va vào con ma vào không va lại và trúng bọn đang diễn tình người duyên ma. Điên thật.. Không chỉ có mình Ma Kết, chi độ vài giây sau, bốn đứa còn lại cũng đuổi đến nơi. Bọn nó nghe thấy tiếng động không lớn không nhỏ cùng tiếng Ma Kết đang vô cùng bức bối.

"Á... hóa ra giả ma giả quỷ là bọn mày. Hay lắm, để tao cho mày biết thế nào là thái độ!!!" - Nhân Mã kéo Sur Tử từ dưới đất dậy. Nhưng cô còn chưa kịp động thủ thì cánh tay cô đang còn nắm cổ tay Sur Tử bị giăng ra. Cái thằng Bảo Bình chết tiệt chưa gì đã đứng chắn trước Sur Tử như gà mẹ bảo vệ gà con, làm cho cô tức muốn chết.

Cảnh tượng hỗn chiến giữa Nhân Mã và Bảo Bình diễn ra sôi nổi, một bên to mồm, lời nói cứ oang oang tuôn ra như suối, còn một bên thì trầm tĩnh, từng lời nói ra đều hàm súc, khiến đối phương nghẹn họng, mặt đỏ bừng tức giận. Cự Giải và Song Ngư ở trên tầng ba ngo đầu xuống, vừa xem vừa bùm miệng cười và lấy điện thoại quay lại. Còn Bạch Dương và Xử Nữ, hai người này trốn ở ngay tầng hai, cách cái đám hỗn loạn không xa lắm và tầm nhìn thông thoáng, rõ ràng. Đoạn Sur Tử giả ma bỏ chạy rồi ngã vào lòng Bảo Bình còn được Bạch Dương livestream đầy đủ bằng điện thoại Xử Nữ, nhưng chỉ đến đoạn ngã xuống mà thôi. Đây vừa khéo lại là đoạn livestream cuối cùng trong đêm nay.

"Có nên ra mặt không?? Dù sao cũng lộ hết rồi." - Xử Nữ chăm chú nhìn Nhân Mã và Bảo Bình. Lúc kế hoạch thất bại, Bạch Dương nhanh trí kéo cậu bỏ chạy, hai người trốn ở ngay chỗ hành lang bên cạnh đấy. May mà Sur Tử theo quán tính, chạy theo tụi Cự Giải mà không rẽ ngang, chứ nếu không thì cả ba người sẽ bị bắt mất.

"Từ từ, để Mã phát hoả với con Sur hết đã.. Sau đó mình ra thì nó cũng chán chả làm gì, vậy mới bảo toàn được tính mạng." - Bạch Dương phân tích, cô đã quá hiểu tính khí Nhân Mã rồi - nó thuộc dạng dễ nóng, dễ phát khùng nhưng cũng dễ bình thường trở lại.

Trong lúc hỗn loạn bỏ chạy và truy đuổi, ai cũng tự lo lấy thân mình hoặc là dành lòng lo lắng cho người đặt biệt nên xuất hiện một người - người mà ai cũng bỏ quên, Thiên Yết. Cậu ta là người chạy cuối cùng trong tất cả, là người có nhiệm vụ quay lại mọi thứ - trọng trách cao cả này đều do Cự Giải gặt sang cho cậu một cách lạnh lùng hòng cho cậu biến xa xa khỏi tầm mắt một chút. Thiên Yết cầm máy điện thoại, chậm rãi đứng ở một góc tối dưới cầu thang. Mãi một lúc sau, vẫn chưa có ai để ý đến sự tồn tại của Yết. Đoạn

video trong máy đồng thời trời qua từng giây một, màn hình hiển thị 00:48:05 - sắp một tiếng trời qua rồi.

Khi cả bọn chẳng để ý thì trời đã sang ba rưỡi sáng. Cuộc chạy đua kết thúc. Cuối cùng thì chẳng có con ma nào cả, toàn là người bên mình giờ trò, cũng chẳng ai chịu nhận lỗi, cãi nhau loạn xạ hết cả lên, đồ qua đồ lại mà vẫn chẳng thấy trách nhiệm rơi vào người đứa nào.

"Đm chúng mày!! Dọn đi rồi về ngủ. Sắp bốn giờ đến nơi rồi!!" - Cự Giải quát, hai mắt thâm quầng đảo qua từng đứa một. Thế là cả lũ liên im bất, ngoan ngoãn mỗi người làm một việc, thu dọn đồ đạc chiến trường và chỗ dụng cụ tụi nó để bữa trong hai cái nhà vệ sinh.

Ngày chủ nhật trời qua nhanh như một con gió. Thời tiết bên ngoài đang âm dần lên, những cơn mưa phùn đầu xuân hay không khí nồm ẩm đặc trưng của miền Bắc vào những tháng sắp biến mất hẳn. Mặt trời chiếu chói lọi trên đỉnh đầu. Hiếm hoi có ngày nghỉ đông đủ thế này sau Tết nhưng đứa nào cũng bận ngủ. Phi vụ rầm rộ tới qua kết thúc. Cả những đoạn livestream cũng bị bỏ bê, chẳng ai trong chúng nó cho cư dân mạng được lời giải thích trọn vẹn, cũng chẳng đoái hoài xem sau đó còn cái gì hấp dẫn. Tụi nó chỉ biết ngủ và ngủ thôi.

Chiếc điện thoại của Bạch Dương rung lên bần bật trên đỉnh đầu cô. Lúc về, cả người như rũ rượi nên cô chỉ kịp cầm cái sạc và rồi lăn ra giường, cả người như bất tỉnh, nằm mê mị không biết trời trăng mây gió gì. Cho đến lúc này, giấc ngủ dài đằng đẳng phần nào đã xua tan hết mệt mỏi của cô nên cơ thể đã bắt đầu tỉnh táo trở lại.

"..." - Bạch Dương lằm bằm chửi rủa trong lòng mắt cái đứa đang comment rồi bày tỏ cảm xúc các kiểu các kiểu trên Dòng thời gian của cô. Bạch Dương nằm ngửa người dậy, dụi dụi mắt và đồng thời với lấy chiếc điện thoại trên đầu giường.

Quả nhiên, là một loạt thông báo có người bình luận mới, có người thích với bày tỏ cảm xúc ở mấy đoạn livestream đêm qua.

Đặc biệt, Bạch Dương chú ý đến một bình luận của một người rất quen thuộc, lúc 08:24, còn lúc này - 14:36 - gần sáu tiếng trước. Mà người đó - mẹ Sư Từ!!!

Tuy mẹ Sư Từ khá tâm lý, lại hài hước và cực cực thân với tụi nó nên đứa nào cũng add friend với cô nhưng chưa lần nào thấy cô comment hay like gì trên tường của Bạch Dương cũng như tụi Cự Giải, thậm chí là Sư Từ cũng không. Nhưng lần này.. là vì cái gì??!

Bạch Dương còn mơ ngủ nên không nhớ rõ lắm tới qua mình đăng những cái gì, nội dung ra sao. Chỉ mang máng nhớ rằng mình có đăng mấy cái mà thôi. Tò mò, nên cô ấn vào duy nhất một cái thông báo đó.

"Vãi.. " - Bạch Dương bật dậy, ngồi ngay ngắn trên giường nhìn chằm chằm vào đoạn bình luận dưới cái video cô livestream cặp Báo-Sư. Ở đó, không chỉ có mình mẹ Sư Từ bình luận mà hầu như tất cả mấy đứa con trai nhà bên đã bình luận vào đấy rồi, bình luận mới nhất là của thằng Song Từ - 13 phút trước.

Mở đầu, Bạch Dương đề cap rằng: - phía sau là vô số icon mặt khinh bỉ và cười chảy nước mắt. Sau đó, mở đầu là comment của mẹ Sư Từ với tên nick là "Angelina Jolie" - kết quả một thời ngóng cuồng và trề trầu của em gái Sư Từ, sau cũng lười dỗi lại nên giờ cái tên vẫn để vậy.

[Angelina Jolie] - *Cần lắm một lời giải thích!!! *icon trầm ngâm, mặt lạnh như tiền**

Sau đó hơn hai tiếng, khoảng hơn mười một giờ trưa, các bình luận mới bắt đầu rầm rộ.

[Ma Thị Kết] - *Cháu chào cô!! *tim bay tứ tung* Nhân đây cháu muốn nói với cô rằng cháu yêu em rất nhiềuuuu~*

[Song Derek] - *@MaThiKet cut plz!! Thưa cô.. con rể cô là @BinhBinhBao cơ ạ!! Xin cô tin cháu!! Trust me!!*

[Hai con cá] - *Noooooooo. Cháu mới xứng đáng làm con rể cô!!! Tam tòng tứ đức hay nữ công gia chánh, cầm kì thi hoạ cháu đều tinh thông, văn võ song toàn. Em Sư Từ mà gả cho cháu là cô cứ yên tâm.. Hạnh phúc của em cô hãy để cháu lo!*

[Angelina Jolie] - *Hmmm... Còn ai muốn nói gì nữa không?? Mà Bình Bình Báo kia là ai?! Người dậuu??*

[Song Derek] - *Nó còn đang ngủ ạ, cô đợi cháu~~ @BinhBinhBao dậy mauu!! Không thằng Thị Kết nó đập chậu cướp hoa bây giờ!!!*

Bạch Dương vừa đọc vừa ôm bụng cười như nắc nẻ, bọn con trai qua một đêm liên hoả điên hết rồi. Dị mãi, Báo Bình vẫn chưa comment vào nên đoạn nói chuyện đang bị bỏ lửng chỗ đó. Đúng lúc đó, một cái dòng comment mới nhảy vào, hiện chính ình ở giữa màn hình điện thoại. Nhân vật chính lên sân rồi!

[Bình Bình Báo] - *Cháu chào cô, @AngelinaJolie. Cháu tên đầy đủ là Báo Bình, gia đình quê ở....*

"Thằng này điên rồi." - Vừa lướt xuống, Bạch Dương vừa lằm bằm chửi, bên dưới còn hẳn một đoạn hai trăm chữ nó viết về anh chị em, bố mẹ và sở thích, thói quen các kiểu các kiểu. Cô chỉ sợ thằng dờ hơi này mà viết nữa có khi lòi cả chuyện một tháng nay tào bòn mấy lần để kể chi tiết mất. Cuối cùng, Báo Bình chốt một câu ngắn cùn làm người khác không biết phải trả lời sao thì mới hợp tình hợp lý.

[Bình Bình Báo] - *... Cháu thích Sư Từ rất rất rất nhiều ạ!!!*

[End - chương 30]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thôi xong rồi..

Lãng phí hết một buổi sáng chủ nhật đẹp trời một cách vô nghĩa, "bình minh" cuối tuần hiếm hoi mà cả lũ có mặt đông đủ sau kì nghỉ Tết dài đằng đẳng cuối cùng cũng bắt đầu.

Bên boys' house, người tỉnh sớm nhất không hiểu sao lại là Ma Kết. Cậu mở mắt, nằm dài ra giường, lười biếng lướt news feed một hồi. Đến khi có ý định rời giường, cậu nhìn thấy comment của mẹ Sư Từ. Lúc đó không hiểu cái gì đã thúc đẩy cậu nhảy vào bình luận một cách trề trầu như thế, và còn sang phòng bên cạnh gọi thêm mấy đồng chí nữa

tham gia cùng.

Bọn nó còn này ra một ý kiến rất hay, nhân dịp này cố giúp cái cặp Bảo Bình phát triển nhanh lên một chút. Dẫu sao thì hai đứa yêu nhau chớp nhoáng quá, cả bọn chẳng kịp giúp đỡ cái gì nên hơi bị mang tiếng xấu là bạn đều, song thấy hai đứa yêu nhau mà nhạt như nước ốc, chỉ thấy nói chuyện tầm sự là chính, chẳng hành động gì cả. Như thế nên cả bọn hơi lo lo. Giờ thì ổn rồi, thời cơ đã đến, làm hai đứa dẫn nhau về gặp phụ huynh luôn cho máu - tụi Ma Kết và Xử Nữ, hai thằng Song nhĩ thế - càng nghĩ, càng thấy việc mình làm là đúng cmn đần.

Về phía nhà hàng xóm, căn nhà chính thức trở nên sống động hơn khi tiếng hét the thé của Sur Từ từ phía trên tầng vọng xuống. Chỉ vài giây, con nhỏ đó đã đứng sừng sững dưới chân cầu thang, đầu tóc rối bời và trên người vẫn y nguyên bộ đồ mặc ra ngoài tối qua.

"Cái gì xảy ra thế này?? HẢ???? Chuyện gì thế này?!!!!!!!!" - Sur Từ như gầm lên, hoàn toàn mất bình tĩnh.

Trong khi đó, Bạch Dương cùng Nhân Mã lại rất ung dung ngồi trên sofa giữa phòng khách, hai đứa quay lưng dựa vào nhau, hai chân gác lên thành ghế trông rất thoải mái. Không khí trong phòng hòa thuận hiếm thấy, không hề có tiếng tranh cãi như bình thường, bên tai chỉ văng vẳng tiếng khóc lóc từ TV. Hai đứa này dạo gần đây có khẩu vị mới, đột nhiên cùng lúc lại có hứng thú với "Cô dâu 8 tuổi"..

"Con bà chúng màyyyy!! Nhìn tao đây này.. Nhìn tao đây nàyyyy!!!!" - Sur Từ xông ra chắn ngang tầm nhìn của hai đứa, mắt tròn ngược lên, một tay chỉ về phía màn hình điện thoại đang cầm - "Giải thích! Giải thích cho tao!!!!.. Cái vid này là sao???"

"Cút ra đi.. Anndi đang khóc!" - Bạch Dương nghiêng cổ lên cao, ần đầu Sur Từ sang một bên, mắt vẫn chăm chú nhìn vào TV.

Đầu Sur Từ càng nghiêng sang thì càng chắn tầm nhìn của Nhân Mã, khiến con nhỏ thấy hơi hơi bức mình. - "Ra ra..."

Rồi cuối cùng thì ngay lúc gay cấn, con nhỏ Sur Từ như hóa điên, nó vô lý cái điều khiển trên bàn, tắt bụp cái TV đi khiến màn hình tối sầm lại và cả căn phòng liền yên tĩnh hết lại.

"Bật lên.. bật lên!! Đang đoạn gay cấn, sắp hết rồi!" - Nhân Mã giữ chặt tay Sur Từ, ra lệnh cho Bạch Dương giằng cái điều khiển trong tay nhỏ. Nhưng rồi khi bật lên, tập phim đã kết thúc, dòng chữ "chương trình Quảng cáo" đỏ vàng nổi bật khiến đôi mắt Bạch Dương và Nhân Mã thấy vô cùng nhức nhối.

"F*ck!"

Nhân Mã cùng Bạch Dương liền quay sang lườm nguýt Sur Từ - con nhỏ đang nằm sõng soài ở dưới sàn. Đuang kúc đó tiếng khóa cửa vang lên, sau đó là Thiên Bình, Cự Giải cùng Kim Ngưu đi vào, mỗi người đều tay xách nách mang rất nhiều túi lớn túi nhỏ.

"Giờ đây?" - Ba người vừa vào liền nhìn Sur Từ bằng ánh mắt khó hiểu nhưng rồi cả ba đều lờ mờ đoán được nguyên nhân. Kim Ngưu hỏi - "Biết chuyện facebook rồi hả?"

Và Sur Từ bật dậy, miệng lại oang oang hét lên: "Giờ thì hay rồi, hay lắm lắm cơ. Ba mẹ đều biết hết chuyện rồi!!" - cô cố gắng bình tĩnh nhưng thực sự không thể bình tĩnh nổi, nhất là sau khi bị cú điện thoại kia đánh thức - "Giờ ở nhà ai cũng biết rồi, ông bà rồi bố rồi cả các bác, các anh, các chị, các em. Phải sống sao bây giờ?! Mẹ bảo đưa người về, vừa gọi điện xong."

"Thì đưa về, có gì đâu mà rên."

Cả năm đứa đều trả lời như thế, ánh mắt nhìn Sur Từ kiểu như con này bị ngu, hỏi toàn những điều hiển nhiên. Với cả là thằng Tiểu Bảo kia cũng đã thẳng thắn thừa nhận rồi, cả "nhà trai" cũng hứa vào nói nói các kiểu, cả điện thoại gọi triệu tập cũng đến nốt rồi, không đưa về thì để mà chết à..

"Nhưng... nhưng..." - Sur Từ sợ phát khóc. Trong đầu cô đang xoay vòng không biết bao nhiêu tình tiết chết tiệt có thể xảy ra nếu cô đưa Bảo Bình về. Tốt thì chẳng có gì. Nhưng lỡ như. Cô nói là lỡ như, lỡ như không tốt thì sao. Lỡ như bố mẹ cô không đồng ý rồi bắt hai người chia tay vì yêu sớm, vì đang còn đi học, vì bọn nó sắp sang lớp 12, sắp thi Đại học.. lỡ như thế, cô phải làm sao bây giờ?!! - Càng nghĩ cô đâm ra càng hoảng hốt và lo lắng mà không nói nên lời.

"Don't be scared, bae." - Cự Giải cười cười.

Rồi mọi người kéo theo Sur Từ đi vào nhà bếp, tắt bếp chuẩn bị cho bữa tối. Giờ đã gần sáu rưỡi, hôm nay hai nhà định làm bữa tiệc nhỏ trong ngoài sân, coi như là bữa tất niên cả bọn vẫn chưa kịp làm. Đến lúc đấy tất cả có thể vừa ăn, vừa nói chuyện và bàn bạc đến vụ gặp gia đình này mà. Nên giờ không phải sợ gì hết, cứ bình tĩnh. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Con đường từ nhà đến trường chỉ có mất chục phút đi bộ, con đường vắng vẻ, rợp bóng cây, chỉ là thi thoảng lại có một đứa nào đó đạp xe chạy vù qua, hoặc là một chiếc xe đạp điện. Mọi người đều mặc đồng phục, đều có chung logo trên cánh tay áo, đều hướng về một hướng. Ngày nào đến trường cũng như vậy. Cảm giác đi giữa dòng người mà ai cũng nhan nhản giống nhau này hơi lạ lạ, nhưng cũng rất thân thiết, xúc động và tự hào.

Từ sau đêm thứ bảy náo nhiệt, tiếng tăm của tụi Cự Giải được nâng lên một tầm cao mới. Chỉ sáng ngày hôm sau, trong hai tiếng đã có tận chục cái confession trên fanpage trường hỏi về vụ bắt ma và những người có liên quan. Những ánh mắt nhìn Cự Giải và đồng bọn có chút thay đổi, bóng bóng y như đang nhìn thần tượng của mình. Tiếng xì xầm nổi lên mỗi lúc một lớn khi cả nhóm đi qua cổng trường.

"Nổi danh sau một đêm là đây chứ đâu." - Sur Từ cười lớn, bước đi càng phóng khoáng và thoải mái. Cô cùng với Thiên Bình và Kim Ngưu nói chuyện không ngớt. Còn Bạch Dương với Nhân Mã đi phía sau, tụi con trai cùng Cự Giải cũng bước sát nút nhưng chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ thỉnh thoảng cười cười rồi chào xã giao với mấy người nhìn bọn nó.

"ĐỀ NGHỊ 12 ANH CHỊ KIA LÊN VỊ TRÍ SÂN KHẤU GẶP TÔI. NGAY LẬP TỨC." - Tiếng giám thị oang oang ở loa trường khiến khung cảnh càng thêm náo nhiệt, ai cũng đoán gì đoán non xem chuyện gì sẽ xảy đến, chưa bao giờ thấy giám thị nổi trận lôi đình như thế, người ta chỉ mới vừa bước được vài bước qua cổng trường đã nhận được lệnh triệu tập - "NHANH CÁI CHÂN LÊN. TÔI BỨC MINH LẮM RỒI ĐÂY.. 12 ANH CHỊ TỰ GIÁC DẪN XÁC LÊN ĐÂY CHO TÔI!!!" - Giọng oang oang của thầy làm tụi nó nản nản. Lần nào cả nhóm gây chuyện xong cũng có một kết cục chung là không thoát được móng vuốt của giám thị. Rất thảm.

Vừa đúng lúc đến giờ chào cờ đầu tuần, tiếng trống rộn rã vang rền bên tai, thúc giục mọi người một cách gấp gáp. Các khối đều ủa ra sân trường tập hợp, hàng nào ra hàng này, vô cùng nghiêm chỉnh. Chỉ riêng mười hai đứa chúng nó, trong lòng thầm tự giác đánh giá tội trạng, lầm lũi đi ngược với dòng người xung quanh đi về sân khấu. Đứng đó, sừng sững một bóng người, càng lại gần, khuôn mặt xanh tím như táo bón của thầy giám thị càng rõ ràng.

Thôi rồi.. lần này tội chắc chắn không nhỏ, bình thường mỗi lần bị gọi, bọn nó chỉ thấy mặt thầy tím thẫm lại vì tức, lần này còn cả sắc xanh xanh chen vào.

"Các anh chị bước lên đây cho tôi." - Thầy giám thị đánh mặt, tay chỉ vào vị trí bên xanh chỗ mình đứng. Xong xuôi, thầy lại mặc kệ chúng nó đứng dàn một hàng ngang ở đó và bỏ đi, bắt đầu cho mọi người đứng lên làm lễ chào cờ và hát Quốc ca.

Chào cờ kết thúc nhưng vì chưa có lệnh của giám thị nên chưa có lớp nào dám di chuyển. Mười hai đứa chúng nó đứng mãi trước mặt mọi người như này bỗng ít nhiều thấy bối rối, hiếm hoi cả nhón mũi bị phạt đồng đủ thế này.

"Này.. Sau rồi làm gì nữa nhĩ?!" - Bọn con trai tuy nghịch nhưng hiếm khi vương vào vụ nào căng thẳng thế này, trong lòng sáu thằng đều lo lắng.

Ngược lại, mấy đứa con gái đã quá quen với cảnh này rồi nên thái độ rất bình thản - "Yên tâm đi.. Cùng lắm bảo đứng trước mặt mọi người thế thối vãi câu rồi cho hình phạt nào đó." - Nhân Mã cười cười trấn an, cô chẳng để tâm đến gì cả, chỉ có các ngón tay cứ nghịch nghịch cái vòng tay đang đeo ở cổ tay.

Quả thật, thầy giám thị sau đó mấy phút liền bắt mười hai đứa chúng nó tự giác nói tội mình ra cùng những xám hối trong lòng, lần lượt, từng đứa từng đứa một. Đến Sư Từ, trong lòng cô hơi căng thẳng nhưng những lời cần nói đều đã sắp xếp kĩ càng, cứ thế nói ra. Cô có thể nhìn rõ, ánh mắt chán nản của thầy hiệu trưởng ngồi phía dưới - cũng là ông nội cô, ánh mắt của ông còn lộ rõ vẻ bất lực.

"Bọn mày có nghĩ là ông biết chuyện thằng Bảo Bình chưa?? Tao cá là rồi." - Bạch Dương thì thầm, giọng hạ xuống rất thấp. Xong còn nháy mắt toan loạn với ông nội Sư, khiến ông đang có nghiêm túc nhưng vẫn không nhịn được mà mồm mém cười.

Mặt Sư Từ thoáng cái liền xanh xanh trắng trắng. Mẹ cô ờ ơ, có muốn thì cũng chỉ hỏi thăm qua loa hoặc quát ầm qua điện thoại, phần nào còn yên tâm, nhưng còn ông nội bà nội - hai người đều ở đây, ông còn là hiệu trưởng nữa. Chẳng may có làm sao thì thằng kia bị đuổi học thẳng cổ chứ chẳng đùa.. Sư Từ hoang mang.

Một lúc sau, bọn con trai đã phát biểu hết phần của bọn nó. Chỉ có Thiên Bình chưa đọc, mặc dù cô đứng ở giữa hàng. Đầu tại ít khi cô bị phạt kiểu này, khi đến lượt mình, ánh mắt mọi người cứ tròn xoe, nhìn chăm chăm vào cô khiến cô sợ đến nổi mở miệng mà không nói được chữ nào. Bạch Dương và Nhân Mã đứng hai bên hết sức an ủi. Sau đó, hai người còn thì nhau gợi ý cho Thiên Bình phải nói cái gì, kể như thế nào, vẫn về ra sao thì mới được các thầy thương, hai giọng nói cứ tranh đấu với nhau, cố gắng nhỏ nhất có thể để không khiến âm thanh lọt vào micro mà Thiên Bình đang cầm.

"Hừ.. các anh chị ngang nhiên lấy đồ ở canteen, xong còn đổ màu vẽ vào nước, lênh láng khắp sàn, làm cái phòng chứa đồ ở kia cũng bị mấy anh chị đảo lộn tung hết lên, chẳng còn ra cái thể thống gì cả." - Thầy giám thị nghiêm mặt chỉ trích tội lỗi của bọn nó, giọng nói có phần hiền hiền hơn ban này - "Mà chưa kể giữa đêm hôm còn dẫn người trèo tường vào khuôn viên trường. Các anh chị còn coi nội quy nhà trường ra gì nữa không hả?!! Lần nào cũng bảo lần sau không thế nữa, lần sau mà mắc lỗi sẽ chấp nhận mọi hình phạt.. Hừ, lần nào cũng như lần nào, vẫn ngựa quen đường cũ. Đã biết lỗi chưa????!!!"

"Tụi em biết lỗi rồi ạ!!!" - Nhân Mã đột nhiên giăng mic trong tay Thiên Bình gào ầm lên, xong nhỏ nói - "Nhưng thầy ơiiii.. hôm qua tụi em không trèo tường, bọn em đi nhờ ban-công ở sau nhà thầy Khiêm dạy Toán."

Dứt lời, cả trường liền cười nắc nẻ, ai chẳng biết thầy Khiêm nổi tiếng hiền ời là hiền, là đối tượng dễ bị học sinh bắt nạt. Các thầy cô ngồi phía dưới cũng nén cười, quay sang nhìn thầy Khiêm ngồi bên cạnh, thầy chỉ mới gần ba mươi, còn trẻ, lúc này mặt thầy đã ngượng đỏ đến tận tai. Hai giờ sáng hôm qua, không hiểu sao mơ ngủ thế nào mà mở cửa cho lũ tiểu yêu này vào nhà. Giờ thì bị bọn nó chỉ điểm, hối hận cũng chẳng kịp.

"Được lắm, giờ còn khai ra là trèo từ nhà giáo viên vào trường. Chị tẹo nữa ở lại chịu phạt cả ngày hôm nay cho tôi. Giờ một trong mấy anh chị còn lại, đứng ra đây, lần này tôi chỉ phạt hai người để răn đe."

Thầy giám thị vừa nói xong, Cụ Giải đứng đầu hàng, liền kéo Sư Từ đứng lùi xuống một bước, tay Sư Từ lại với ra sau lưng Nhân Mã, kéo Thiên Bình, Thiên Bình kéo Bạch Dương. Xong, Bạch Dương lại xấu tính, cô thì thầm vào tai Xứ Nữ là - "Đừng kéo Ma Kết" - rồi kéo Xứ Nữ lùi lại. Ma Kết là bị kẹp giữa hai người anh em tốt là Xứ Nữ và Bảo Bình, khổ thân. Xứ Nữ làm như lời Bạch Dương, bỏ Ma Kết lại và kéo Bảo Bình lùi xuống.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong mấy giây ngắn ngủi, tự dưng, Ma Kết với Nhân Mã lại một mình đứng ra phía trước hàng mà chẳng hiểu gì.

"Ha.. lại còn một nam một nữ cơ đấy." - Thầy giám thị nói đầy vẻ mỉa mai rồi phát tay cho cả lũ học sinh bên dưới giải tán - "Lễ chào cờ đầu tuần kết thúc, các học sinh về lớp chuẩn bị vào tiết. Kính mời các giáo viên cũng lên lớp, bắt đầu vào học" - Đoạn, thầy nhìn chăm chăm mười hai đứa chúng nó - "Mười anh chị kia lên lớp, cuối giờ viết một cái bản kiểm điểm và chép hai mươi lần nội quy nộp cho tôi. Hai anh chị thì theo tôi, phạt lao động trong hôm nay."

Mười đứa sung sướng, mặt mày hớn hờ khi được tha bổng, liền riu rít dắt tay nhau bỏ về lớp. Trước khi đi xa, tất cả còn nghe rõ tiếng Ma Kết than thở: "Xứ Nữ, Bảo Bình!! Bọn mày nhớ đấy... suốt ngày xưng huynh gọi đệ, giờ thì anh em như cái lò ý!! Sao chúng mày đối xử với tao như thế!!!!???... còn cả mày nữa, sao tao lại bị phạt với mày, đúng là xui đến tận mạng mà. Ngày gì mà đen thế không biết..."

"Mày nói cái gì?! Mày vừa động chạm đến ai cơ??? Bảo làm cùng ai xui tận mạng.. Có giỏi nó lại xem nào."

Tiếng chành chọc của hai con người đó xa dần, chẳng mấy chốc bị tiếng ồn ào của đám học sinh xung quanh nuốt mất. Nhưng không nghe bọn nó cũng đủ biết, thế nào hai đứa chúng nó lại đầu võ mồm với nhau, bắt phân thắng bại.

Lâu lắm rồi mới được trải qua cảm giác học trọn vẹn hai tiết đầu, nhất là sau bao nhiêu chuyện li kì và hơn mười ngày nghỉ Tết. Giờ này đi học, cũng đồng nghĩa là kì thi học kì chỉ còn ngót ngẹt gần hai tháng rưỡi nữa. Ai cũng lại cắm đầu vào bài tập này, bài tập kia và mấy chục bài kiểm tra để đủ các đầu điểm cần thiết, căng thẳng nhất là mấy bài hệ số hai.

Tiết đầu là Văn, hai tiết tiếp theo cũng là Văn - sáng nay đúng là thảm họa rồi. Giáo viên Văn thì khó tính, chưa kể thời khóa biểu sang kì hai còn mới đổi lại, hai tiết tiếp nữa là hai tiết Lý của chủ nhiệm. Đúng là buổi sáng địa ngục.

"Này.. sao mày cứ quay xuống thế?! Cổ muốn nghẹo rồi à?" - Thiên Yết khó chịu lườm con nhỏ Bạch Dương cứ chốc chốc lại quay đầu xuống nói chuyện với Cụ Giải làm cậu không thể mở miệng làm hòa. Bao nhiêu kế hoạch rồi kịch bản cậu nghĩ trong mấy ngày nghỉ liền trở thành công cốc, hoàn toàn chẳng có đất dụng.

"Xi. Mày tưởng tao thích à?! Bảo con điên này nó nói chuyện với tao đi." - Bạch Dương hậm hực nhìn con bạn cứ quay sang nói thẳng người yêu nó ở bên cạnh mà tức anh ách, rõ ràng cô là người đến trước mà bị ra rìa thế này đây. Đầu bàn bên kia, Xứ Nữ cũng lâm vào tình trạng chẳng khác gì cả, cô đơn lẻ loi chỉ biết cắm mặt vào làm bài không ngừng bút.

"Trật tự!! Sư Từ, chị nói chuyện với ai thế hả?!! Mang sách giáo khoa lên làm bài 3, 4 trang 75 cho tôi." - Giọng cô Thành vang lên.

Sư Từ chẳng dám hó hé gì, đành rầu rĩ cầm sách lên bảng làm bài. Đồng thời, cả lớp quay đầu nhìn hết về phía Bảo Bình cười khúc khích.

Đôi lúc mọi thứ đều "khó hiểu" thế.. Rõ ràng là gọi đưa này nhưng tất cả mọi người lại đồng loạt quay lại nhìn đưa kia với ánh mắt gian tà và nụ cười nham nhở. Lý do thì ai chẳng biết.

"Người nữa lên bảng làm bài 5. Ai xung phong không?" - Lời vừa dứt, cả lớp chúng nó nhao nhao hét cả lên. - "Bảo Bình cô ơi, Bảo Bình!! Bảo Bình!!"

Xử Nữ làm desk-mate cũng không đến nỗi vô dụng, rất biết cách giúp bạn. Cậu cười nham hiểm một cái rồi lấy đầu bút bi, chọc một cái rất mạnh vào sườn thẳng bạn. Bất ngờ và cộng cả cảm giác đau nhói ở dưới nách, Bảo Bình không tự chủ được giờ một cánh tay lên để xem xét dưới nách mình.

"Ồ. Bảo Bình cầm sách lên đi." - Cô Thành thừa biết lũ trẻ ranh chúng nó dàn xếp cái gì nhưng vẫn thuận theo, khiến cả lớp nghiêng cả cười như được mùa. Có đưa còn huyýt sáo rồi vỗ tay các kiểu làm lớp hỗn loạn một lúc ngắn.

Bảo Bình đau đầu nhìn về thẳng cùng bàn - nó là cái thẳng cười to nhất từ nãy đến giờ. Đm, bạn với chả bè, xong, cuối cùng, cậu vẫn phải cầm sách đi lên bảng. Vì ngại, Sư Từ với cậu đành mỗi người đứng một bên bảng, không ai lấn sang của ai, ở giữa là một khoảng không rộng lớn nhất có thể.

"Này này.. đứng dịch vào!! Yêu rồi thì đừng ngại!!!" - Ai đó rống lên rõ to. Lại khiến lớp rộ lên một tràng cười và ồn ào. Thế là được đảng chân lên đảng đầu, mấy đứa bạo ăn bạo nói lớp nó cũng được thế cũng thêm mắm thêm muối vào khiến cô Thành cuối cùng không chịu được, quát lên một tiếng thì lúc đó, cả lớp mới im lặng như lúc đầu.

Cùng lúc đó, căn phòng chứa đồ bám đầy bụi lại là điểm đến của Nhân Mã và Ma Kết. Hai người có nhiệm vụ phải sắp xếp lại ngăn nắp căn phòng này, từ trên xuống dưới và phân rõ từng loại, chưa kể là còn hàng đồng thùng cát-tông nằm la liệt ở dưới đất bị mất nhãn khiến hai đứa phải mò ra rồi lại bọc lại cẩn thận. Những thùng bị thủng, rách hoặc bị mối mọt hoặc chuột gặm thì phải thay thùng mới. Công việc nói ngắn gọn vài ba câu vậy nhưng lại cực kì phức tạp và tốn thời gian.

"Mày mở cửa sổ ra đi, nhiều bụi quá" - Ma Kết ho sặc sụa, đưa tay lên bịt mũi, bịt miệng. Cậu đứng phía sau mấy cái giá sách, ở trên xếp rất nhiều đồ linh tinh không tác dụng.

Nhân Mã thì ở ngay cửa vào, sát với hai cửa sổ. Cô cố bật đèn trong phòng lên nhưng mãi mà chẳng có động tĩnh gì. Chắc có lẽ lâu ngày không dùng nên bóng đèn ở trong này cũng hỏng rồi cũng nên. Thanh sắt chắn ở cửa sổ bị hoen gỉ rất nặng, không rõ màu sắc ban đầu là màu gì nữa, còn cái chốt cửa thì khỏi nói, bị gỉ đen từ đầu đến chân, sờ vào mà có cảm giác như thế nó giòn và sắp gãy đến nơi.

"Ê. Lại nghe này." - Nhân Mã chăm chú lắng tai nghe tiếng hai người nói chuyện ở bên ngoài, càng nghe cô càng cảm thấy hài và áy náy.

Ma Kết khó hiểu lại gần, cậu nghĩ ngợi không biết con nhỏ này lại định bày trò gì nữa. Nhưng khi đứng gần cửa sổ, tiếng quát tháo bên ngoài rất to, chỉ đôi ba câu, cậu đã hiểu chuyện quái gì đang diễn ra. Hóa ra là thầy giám thị đang mắng thầy Khiêm dạy Toán chuyện "nồi giáo cho giặc" trong bê bối lần này. Thực ra lúc đó bí bách lắm nên bọn nó mới thông nhất đi van xin thầy cho trèo nhờ tường. Lớp nó với thầy thân nhau lắm, có lẽ vì khoảng cách tuổi không nhiều, thầy lại còn rất thân thiện. Thầy Khiêm không dạy Toán lớp chúng nó, mà là cô Hằng, nhưng mỗi lần cô có việc gì đó hoặc đi họp thì thầy lại vào dạy thay. Cứ thế đâm ba lần liền thân nhau như bây giờ. Nghĩ kĩ, có khi sau vụ này, thầy sẽ tránh tụi nó như tránh tà, lạnh lùng như người ca lạ mắt..

"Thầy có biết việc làm thầy thiếu trách nhiệm và chuyên nghiệp như thế nào không hả?! Hoàn toàn không đúng với tư cách là một giáo viên. Ai đòi lại cho bọn trẻ trèo qua tường nhà mình vào trường trong đêm hôm khuya khoắt như thế, lẽ như có chuyện gì thì không chỉ thầy mà cả nhà trường cũng bị vạ lây.. Thầy hiểu không hả??!" - Giọng thầy giám thị to, vang và rất là lạnh lùng. Lời nói ra đều là do đứng trên cương vị một người quản lý trong trường mà răn đe nghiêm khắc hành động thiếu suy nghĩ lần này của thầy Khiêm

"Dạ, cháu biết lỗi rồi. Cháu bớt giận. Tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu ạ." - Thầy Khiêm mới gần ba mươi tuổi, tính ra chỉ đáng bạc con của thầy giám thị nên ăn nói vô cùng khéo léo. Thầy chỉ mới vào trường được vài năm gần đây, chưa từng dính đến bất kỳ vụ lộn xộn nào nên cực kì lo lắng. May là chuyện chưa đến nỗi là nghiêm trọng, và giám thị cũng đã quá quen với mấy chuyện lộn xộn này của lớp 11D2 nên sau đó chỉ nói thêm mấy câu dặn dò chung chung khác thì thôi, đuổi thầy Khiêm lên lớp cho kịp giờ giảng.

"Cửa sổ này cũ lắm rồi, kệ nó, không mở nữa." - Thấy mọi chuyện cũng không đến nỗi, Ma Kết thầm thở phào trong lòng. Cậu cứ nom nớp sợ nếu vụ này mà làm căng lên, thầy Khiêm sau đó mà vạ lây gì đó không tốt do chuyện bọn nó gây ra thì bọn nó cũng chẳng biết chịu trách nhiệm thế nào mới phải. Sau, cậu ngắm nghía căn phòng rồi nói với Nhân Mã - "Mày ra đây đỡ hộ tao mấy cái hộp, tao sẽ đỡ xuống. Đẳng sau có hai ô cửa sổ nhỏ, mở tạm hai cái đấy vậy."

Nhân Mã nhanh nhẹn xông ra đỡ trước mấy cái thùng linh tinh ở trước để Ma Kết có thể với được đến cửa sổ. Với chiều cao thấp bé của Nhân Mã thì chuyện chạm đến viền gỗ xung quanh cánh cửa đã là không thể.

"Cẩn thận!!!" - Ma Kết định với tay kéo Nhân Mã dịch đến chỗ mình nhưng mà cậu vẫn chậm một bước. Khi Nhân Mã bê mấy cái thùng lên thì cái thùng cao nhất va phải cái giá bên cạnh, trên đó là mấy hộp sơn. Một cái nghiêng nghiêng và rơi xuống, đúng vào chỗ Nhân Mã đang đứng nên số màu trong đó đều đổ hết vào người cô.

"What the hell...???" - Nhân Mã ngay lập tức buột mấy cái thùng trên tay xuống, hốt hoảng sờ sờ lên đầu. Bàn tay cô nhanh chóng dính đầy sơn màu đỏ, nó còn dính ra áo somi trắng đồng phục của cô - "ĐM. Người đầu dùng xong lại không đóng nắp cẩn thận thế này cơ chứ!!!" - Cô vừa ngắm nghía mình vừa xốt xa cho tóc và áo, cũng đồng thời lờ tở tông mười tám đời của cái tên khốn nạn không đập nắp hộp sơn ra hỏi thăm một lượt. Càng nói, càng bực mình, mặt Nhân Mã cứ trợn to lên, cả người tràn ngập nỗi bức xúc và khó chịu không biết trút lên ai.

Nhưng Nhân Mã nào có biết là thực ra, người mà cô đang chửi rửa thậm tệ đó là con bạn Sư Từ đáng mến - người vốn dĩ đang tràn ngập hạnh phúc trong những lời trêu đùa của các bạn trong lớp. Chả là tối qua thu dọn vội quá nên con nhỏ chẳng có tâm trí vận chặt cái nắp. Cũng chẳng ai ngờ ngay sáng hôm sau lại có một con người ngu si bị sơn đỏ phải.

"Nhìn cái gì mà nhìn!! Mày thấy người ta gặp nạn mà không ra tay giúp đỡ là sao?!!! Vô học!!!" - Nhân Mã lườm người đứng bên cạnh mình, chửi luôn không thương tiếc - "Tim giấy cho tao, hay khăn ướt cũng được. Dính vào tóc rồi, khó chịu lắm. Nhanh lên đi!!!"

Nhân Mã lùi lùi về phía sau vài bước, xong lại va phải mấy cái hộp cô vừa đặt xuống chân nên cả người lao đảo. Ma Kết lần nữa giang tay ra tương trợ nhưng rồi thấy một hộp sơn nữa đang rơi xuống, theo như phản xạ, cậu liền thu tay lại mà không hề có chút phong độ gì của con trai, hai chân lùi về sau một bước.

"Tiểu nhân vô học! Mày thế mà rút tay lại là sao hả???" - Nhân Mã tức đến nỗi như muốn găm lên. Cả người cô bây giờ dính đầy sơn đỏ. Không chỉ một ít tóc như vừa nãy mà là cả cái đỉnh đầu đều là màu đỏ, tay áo và cổ áo đều bị sơn chảy vào, nhuộm đỏ hết hai vai áo.

Nhân Mã lúc này chẳng khác gì yêu quái ba màu - đỏ đen trắng - loang lổ và trông

bẩn bẩn như con ăn mày, khiến Ma Kết ôm bụng cười như nắc nẻ. Khó lắm mới có cơ hội thấy con nhỏ thành tình này rơi vào tình trạng khổ sở mà chật vật như này, chưa kể nó cũng cũng chỉ biết nhăn nhó ca thán chứ chẳng thể làm gì.

"Cười cái đầu mày ý." - Nhân Mã định xông đến nhưng Ma Kết đã nhanh nhẹn chui ra phía sau cái giá để đồ ở bên cạnh cậu, tiếp tục cười tiếp.

Lúc đó, cánh cửa bóm đầy bụi trên đầu bọn nó mới mở được một nửa, ánh nắng từ bên ngoài xuyên qua, chiếu vào đúng chỗ Ma Kết đang đứng. Lần đầu tiên Nhân Mã mới để ý đến Ma Kết lúc cậu ta cười, lại còn là kiểu cười thoải mái, vui sướng đến vậy, hờ hết cả hàng lông, răng nào cũng trắng đến chói mắt. Mọi khi, hai người chỉ hận không thể khiến đối phương khóc ra máu chứ đừng nói là rành rang đi chọc nhau cười.

"Ê ê.. lần đầu tiên tao thấy mày cười như này đấy. Cười nữa xem nào.. cười nữa cho tao xem đi." - Nhân Mã giờ giọng lưu manh trêu đùa Ma Kết, kể cả điệu cười nửa miệng trên môi cũng không khác mấy tên lưu manh trên TV với mấy em gái nhỏ là bao - "Cười đi. Cười đi!!! Cười lại cho tao xem cái nàooo."

Mặt Ma Kết lườm con nhỏ một cái, nụ cười trên môi cũng đông cứng lại, khuôn mặt chẳng mấy chốc đã thành lạnh lùng như thường ngày - "Im đi!" - Cậu cố trốn phía sau giá đồ cho voi bớt ngượng ngùng. Nhân Mã không hiểu sao hôm nay lại đột nhiên nhảy bèn, con nhỏ nhận ra cậu đang ngại và cứ thế mà cười như điên, mãi chẳng ngừng.

Không chỉ cảm xúc mà lần cả suy nghĩ của Ma Kết bị xáo động kinh khủng, lần đầu tiên cậu bị con gái trêu chọc vì sự ngại ngùng của mình thế này. Chưa kể đứa con gái kia lại là loại bên trong nam tính ngút trời, còn là oan gia không đội trời chung của cậu nữa chứ. Nhục nhả hết chỗ nói. Mãi lâu sau mới bình tĩnh được, nhưng tiếng cười trơ trẽn và cực kì sáng khoái của Nhân Mã vẫn còn bên tai chưa dứt.

"Này.." - Ma Kết thò đầu từ sau cái giá để đồ, trong lòng đang muốn mắng chết con nhỏ vô duyên này một trận.

Cơ mà ngay giây phút Ma Kết bắt gặp gương mặt rạng rỡ cùng nụ cười kia của Nhân Mã, cậu bỗng ngơ ngẩn. Trong đầu cậu mọi thứ đều biến mất, hoàn toàn trống rỗng và kì lạ là thứ duy nhất đọng lại chính là hình ảnh Nhân Mã lúc đó - luộm thuộm, bẩn thỉu và còn cả màu son đỏ chói mắt, song, nụ cười rạng rỡ của con nhỏ chết tiệt này khi đó khiến cậu "...". - Ma Kết cố nghĩ một tí từ phù hợp để diễn tả cảm xúc của mình vào lúc ấy, nhưng cả người lại lực bất tòng tâm, trong đầu cậu chỉ xoay quanh nụ cười đó.

"Thôi xong rồi." - Ma Kết nghĩ. Thực sự thì cậu xong thật rồi. Dẫu không biết mình thẹn ra như thế, ngơ ngẩn như thế rồi còn ghệt mặt ra, trong đầu toàn hình ảnh Nhân Mã như thế.. như thế Rốt cuộc là vì lí do gì. Nhưng cậu xong rồi.. xong rồi!!!.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Senpai* rắc rối

[*Senpai (tiếng Nhật): đàn anh]

Ma Kết cố giấu cái ngại ngùng và tâm trạng biến đổi thất thường của mình, bề ngoài, cậu vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. Chẳng cười với con điên kia nữa, cửa sổ cũng mở rồi, chổi quét, chổi lau nhà rồi xô nước cũng mượn của các bác lao công đầy đủ, Ma Kết bắt tay vào dọn dẹp nghiêm túc. Tiếng cười của Nhân Mã ngược lại không hề ngừng. Cô cảm thấy trêu đùa con người này thật vui, lần nào cũng quần bách không biết đáp trả cô lời nào, khuôn mặt khi thì nhăn nhúm khó chịu, khi lại ngại ngùng, cố quay đi phía khác để làm ra cái mặt bình tĩnh.

Cười một mình mãi, cuối cùng Nhân Mã cũng đứng dậy. Nhưng cái áo và tóc dính đầy son đỏ, cứ dính bết lại vào nhau khiến cô vô cùng khó chịu, chẳng có tí hứng thú nào để làm việc nữa.

"Đm.. người tao bần lăm lăm lăm lăm luôn!! Chạm vào đâu bần chỗ đó..." - Nhân Mã nén cười, đi vòng ra đằng sau lưng Ma Kết và tỏ vẻ đáng thương - "Ê ê.. mày thấy thế không??"

"Thấy gì??"

"Thì thấy tay tao bần ý!!"

"Có."

"Vậy tao không chạm vào thứ gì nữa nhé.. tránh làm bẩn rồi lại phải dọn lại." - Nhân Mã nói đến đây định bụng lời thêm mấy dẫn chứng bla bla linh tinh các kiểu để lừa Ma Kết, cô phải kìm nén lắm mới không hét thẳng vào mặt Kết rằng: Mày làm hết cmn luôn đi hộ tao.. Nhưng ai ngờ, thẳng này tỉnh táo quá, chưa gì đã quay lại lườm một cái.

"Định trốn việc thì nói thẳng ra. Làm trò." - Giọng điệu lạnh nhạt hết sức. Nói xong, Ma Kết quay lưng lại, tiếp tục thu dọn đồng bừa bọn đang làm dở.

Những tưởng thế đồng nghĩa rằng cậu chấp nhận thỏa hiệp. Nhân Mã tươi cười sung sướng, nghĩ rằng kiếp nạn đã qua rồi.

"Cầm lấy đi thay đi, áo sạch đấy." - Ma Kết đột nhiên chìa ra trước mặt cô một chiếc áo phông đen. Bình thường cô vẫn hay thấy cậu mặc chiếc áo này ở nhà. Bên cạnh còn có một cái khăn bông trắng tinh nữa chứ - "Chiều nay tao với bọn kia định đi chơi bóng rổ, tiện nên mang theo, mày cần thì dùng tạm đi, không thể cứ đồ lờ đờ loét thế này được."

Nhân Mã ôm cái áo đen cùng chiếc khăn bông trắng muốt trong lòng một cách dè dặt, sợ sơ xảy khiến chúng bị bẩn. Trong lòng cô thoáng có chút cảm động, không ngờ nhìn Ma Kết dần dần như thế lại chu đáo, tốt bụng như này, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Bình thường chửi nhau, rồi coi nhau chẳng ra cái gì, giờ lại đối xử tốt thế này Nhân Mã hơi ngại, có chút không quen. Cô còn tưởng thẳng này là cái dạng thẳng đàn bà, lúc cãi nhau miệng lưỡi chưa ngoa đánh đá, đầu gối thì thoáng để lộ chút ga lăng của đàn ông lại khiến người ta xao xuyên thế.. Nhân Mã chạy ù vào nhà vệ sinh giặt áo quần để thay, lúc này trong đó chẳng có ai cả, lại sạch sẽ thơm tho, khác hẳn với mấy cái nhà vệ sinh cho học sinh kia.

"Tao về rồi đây!!!" - Nhân Mã hớn hờ mở cửa đi vào, miệng cười toe toét. Đúng là thay áo xong là thoải mái hẳn, chưa kể cái áo còn thơm thơm mùi xả vải, tiếc là cái khăn bông trắng muốt sau khi lau tóc xong nhuộm hết sang màu hồng nên cô bắt buộc đi đánh phải vứt đi.

Vừa mở cửa, đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt dữ tợn của bác bảo vệ, bác làm cái gì ở đây thế này..

"Hey.. What's up men??" - Nhân Mã cười cười, hai cánh tay vung vẩy như dân hip-hop chuyên nghiệp. Thực ra bình thường đối chọi nhau gay gắt là vậy nhưng giao tình của bọn học sinh cá biệt như chúng nó với bác bảo vệ không phải tệ, thay vào đó ngược lại còn rất rất tốt, như huynh đệ thất lạc trăm năm nay tìm lại được.

"Hmm.. Mày đúng là... Con gái con đứa to mồm thế này thì chẳng có thằng nào thèm để ý đâu." - Bác nhủ mày nhìn nó với ánh mắt có vẻ không hài lòng cho lắm, nhưng giọng nói thì chỉ có vẻ chán chường và bất lực - "Ông Văn Hạnh của tụi bây bắt tao phải trông chừng hai đứa, liệu mà làm cho cẩn thận."

"Thầy giám thị?? Thầy ý đi đâu rồi mà bắt bác đi như này???" - Nhân Mã cười cười, bắt tay vào giúp đỡ Ma Kết đi chuyển mấy cái thùng ở dưới sàn, nhặt cả các món đồ chẳng may rơi xuống đất nữa. Cô không hề để ý đến lời mắng mỏ của bác khi bảo cô chẳng có gì giống con gái, đại loại thế, dù sao nghe câu này mãi cô cũng quen rồi, hầu như ai cũng nói với cô câu này ít nhất một lần - "Mà thôi, chắc thầy lại về nhà có việc. Bác cứ đi đi, mấy thứ này có nhầm nhỏ gì, thoáng cái là hai đứa bọn cháu làm xong hết ý mà.. đi đi, đi đi bác!"

Nghe thấy cô nói như thế thì bác cũng xuôi xuôi, trong đầu vẫn còn phân vân nhưng thực chất thì giờ chỉ muốn đi về phòng bảo vệ rồi bật phim lên xem, hôm nay đúng lúc lại phát lại cái tập tối qua xem dở.

"Đi đi bác. Cứ yên tâm mà.." - Nhân Mã vui vẻ ẵm bác ra cửa, nhìn theo bóng dáng cao lớn kia bước đi vừa như vội vã, vừa như bình thản tiến về cổng trường mà thấy càng vui vẻ hơn. Người đầu mà dễ đoán thế, mất cứ liếc về cái đồng hồ.. chắc lại muốn xem gì đó đây mà. Lúc đó, tiếng lục đục ở góc phòng, tí xa từ sau lưng khiến Nhân Mã bị phân tâm, cô quay lại nhìn cậu, cả người đang lấp ló sau mấy giá đồ nên hầu như chẳng thấy gì cả - "Này.. sao thế?? Mày cần tao giúp gì không??"

Nhân Mã nghiêng đầu nhìn qua cái giá để đồ, hóa ra cậu ta đang giờ chỗ đồ trên giá xuống và sắp xếp lại từ đầu, còn cầm bút ghi chú lên từng thùng một cách cẩn thận. Thảo nào mà không hề để ý đến câu hỏi của cô. Thôi vậy, kệ cậu ta, mỗi người làm một phần sẽ nhanh hơn là cùng đám đông vào làm cùng nhau ở một chỗ - Nghĩ vậy, Nhân Mã quay đầu dọn đồ đồ bữa bọn ở chỗ cửa ra vào, chúng lần ra đường, khiến lối đi còn mỗi một ít, vừa đủ để đặt một bàn chân vào đó.

Hai người làm rất chăm chỉ, nghiêm túc và tập trung. Không ai nói với nhau câu nào. Cả căn phòng chỉ có tiếng nhạc rất nhỏ vang lên khe khẽ từ chiếc điện thoại Nhân Mã để gần đó, giai điệu lúc thì vui tươi, lúc lại u sầu khiến căn phòng và công việc dọn dẹp này sinh động và bớt nhàm chán. Thình thoảng lại nhớ đến vẻ mặt ngại ngùng và nụ cười của Ma Kết, Nhân Mã lại thấy buồn cười. Bất giác, cô quay lại nhìn bóng lưng kia, lờ mờ phía sau những thùng đồ, có gì đó không đúng ở đây nhưng cô cũng chẳng hề bận tâm nhiều, chỉ thấy vẻ mặt của cậu lúc đó thật hiếm thấy và buồn cười.

Tiếng cười thì thoáng lảnh lảnh vang lên ở sau lưng khiến sống lưng Ma Kết thấy nhột nhột. Cậu hoài nghi không hiểu con nhỏ này có phải bị điểm huyết cười không nữa.. chốc chốc lại cười, chốc chốc lại cười. Tại cậu khó chịu, mà cảm xúc của cậu cũng khó chịu chẳng kém. Và cũng không hiểu sao, trong một, hai giây lẹch nhích, đầu cậu lại nghĩ đến một câu ngôn tình mà thi thoảng bọn con gái hay nói qua nói lại - "*Ngày cậu nhìn tôi cười, bầu trời bỗng xanh một màu xanh rất khác...*"

Ngước mắt nhìn qua ô cửa sổ nhỏ ở trên đầu, bầu trời vẫn đầy nắng như mấy hôm gần đây, vẫn là bầu trời xanh nhạt nhạt của mùa xuân Hà Nội. Căn bản là mọi thứ vẫn y như cũ, không chút thay đổi. Nhưng câu nói kia lại cứ thế văng vẳng, khiến cậu cảm thấy đúng thật là nó có hơi khác bình thường chút chút, màu xanh của trời hình như tươi hơn hôm qua, chỉ hơn một xíu thôi thì phải..

"*Cảm giác này, là khi gì vậy??!..*" - Cả Nhân Mã và Ma Kết cùng tự hỏi chính bản thân mình một cách im lặng, không hề biết mình và người kia đã đang..

Những dư âm của Tết nhanh chóng qua. Mùa xuân chẳng mấy chốc trong những cơn mưa phùn và khí trời ẩm ướt ở Hà Nội. Tháng ba đến, rồi kéo luôn cả tháng tư đi, để lại những ngày nắng gắt đầu hạ, những cơn gió nóng có thổi thế nào cũng không hết. Ngày thì cuối kì chưa gì đã cận kề. Các lớp đua nhau học, người người đua nhau học. Thình thoảng tinh dậy từ trong đồng bài tập chất cao như núi, nhìn quanh cả lớp, đều thấy ai cũng đang vui đầu vào làm bài.. cảm giác đó thích thật. Nhưng mà nốt năm nay, rồi cả năm sau nữa.. cảm giác đó sẽ chỉ còn là hoài niệm.

"Ê Bạch Dương, mày ngồi dịch mông vào, unnie lên đó ngồi làm bài với!" - Cụ Giải chọc chọc vào sau lưng Bạch Dương rồi nhanh chóng thu dọn sách vở và nhảy lên bàn trên ngồi. Ba đứa, hai cái cặp - chặt chẽ vl. Nhưng cũng vì cô không muốn ngồi cạnh Thiên Yết một chút nào, không có ghét cay ghét đắng, chỉ là vẫn giận, tên khôn khiếp!

Thiên Yết ù rù. Cậu cứ tưởng vì Bạch Dương quay xuống, vì Sư Tử hỏi bài.. rồi vì cái này vì cái kia nên cậu mới không mở lời được với Cụ Giải. Hóa ra, tất cả đều không phải. Là cậu không dám. Chết tiệt.. Sắp qua hai tháng, sắp nghỉ hè nhưng mà cậu vẫn chẳng thể nói được nửa câu giải thích hay xin lỗi. Thiên Yết nằm bò ra bàn, thờ dài, thôi thì thi xong học kì này rồi cậu nói sau, chắc chắn làm hòa được trước khi nghỉ thôi.

"Này!!!" - Bạch Dương khó chịu nhìn Sư Tử. Mông con nhỏ đặt trên ghế bên này nhưng đầu cứ nhòai hết sang bàn bên kia với thằng Bảo Bình - "Cút cút.. mày cút đi luôn hộ tao. Học hành không lo. Xi.. Sắp hè rồi đấy, nhớ mang nhau về nhà ra mắt."

Lời vừa dứt, con nhỏ chết tiệt kia đã cầu cho Bạch Dương một cái rồ đau. Ơm.. lại cậu có người yêu bên cạnh là bắt đầu bật, hay lắm

"Tao sẽ mếc mẹ mày!!! Ơm!!!" - Bạch Dương cầu lại, ngón tay còn giữ chặt chỗ đồ không buông, xoắn một cái khiến cho Sư Tử đau khóc ra nước mắt nhưng vẫn phải cố nhịn không để hét lên - "Nhìn gì mà nhìn.. hai đứa chúng mày phản ra chỗ khác.. Tao muốn yên ổn làm bài để khỏi phải thi lại!!"

Đoạn, Bạch Dương quay sang làm bài tập một cách nghiêm túc, có gì không hiểu quay sang hỏi Giải, xong rồi lại vui đầu vào làm. Năm ngoái suýt nữa cô không đạt điểm trung bình, may mà bài đầy được làm tròn từ 4,75 lên 5 nên không sao. Còn năm nay, chắc chắn.. chắc chắn không thể nơm nớp lo sợ thi lại như thế nữa, vì một mùa hè đích thực!!

"Ê Giải, tối nay dạy em làm Anh nhé!! Đề cô cho khó quá!!!" - Thiên Bình thu dọn đồ rồi chạy ra chỗ Giải và Dương - trong nhóm chỉ có ba người đang trong trạng thái nghiêm túc ôn tập, mấy đứa kia cậ ý rằng còn hơn một tuần nữa nên rất thờ ơ. À.. còn Nguu nữa - "Ê Nguu, cậu hứa chỉ mình bài toán này rồi đấy, cả lý cả hóa nữa.. Giải bạn kèm Bạch Dương rồi."

"OK." - Kim Nguu mỉm cười ra dấu tay rồi sau đó nhanh chóng đi mất. Cứ mỗi hôm học xong là cô lại phải vội vã đi hết chỗ học thêm này đến chỗ học thêm khác, thời gian rảnh rồi gần như không tồn tại. Cho nên, dù sau một thời gian làm hòa nhưng cả bọn vẫn chưa thân lắm vì gần như không có lúc nào mọi người có mặt đông đủ trừ lúc cần phải đi ngủ hoặc đến lớp, mà cả hai lúc đó đều không nói chuyện được nhiều.

"Haizzzz... Năm sau thi đại học rồi, chắc mình cũng sớm phải tìm chỗ này chỗ kia để học thêm như Nguu thôi." - Bạch Dương thờ dài thườn thượt, cứ nghĩ đến học là cô lại thấy nản và buồn ngủ. Đến cả trường đại học muốn học có cũng chẳng có, không mục tiêu thì học với phần đầu kiểu gì hả trời.

Trời buổi sáng nắng chói chang, như đốt da đốt thịt nhưng đến tầm chiều tối, một cơn mưa rào ào đến. Ban đầu, từng giọt khí nóng ẩm trào lên khiến người ta vô cùng khó chịu. Nhưng rồi, cảm giác mát mẻ cũng đến, làm cho tâm tình của ai cũng khoan khoái, dễ chịu.

"Đói quá." - Sư Tử chán nản nằm bò ra bàn.

Hỏi chiều không hiểu suy tính cái gì mà Cụ Giải quyết định không nấu cơm nữa, kéo cả lũ ra quán cafe học nhóm.

"Đã mưa cho nước uống rồi còn lăm điều, học đi!" - Cụ Giải chọc chọc đầu bút bi lên tay Sư Tử nhưng con nhỏ vẫn nằm dài ra bàn, khiến sách vở lộn xộn rồi còn rơi cả xuống đất - "Dậy!! Mày không lo phải thi lại à??!! Dậy làm nốt bài này đi rồi tao cho ăn, gọi gà nhé."

"Ủi giờ, thế còn gì bằng!!!" - Sư Tử bật dậy như cái lò xo, mặt mày rạng rỡ như đóa hướng dương, hai tay thoăn thoắt dọn dẹp lại đồng ngôn ngữ ở trên bàn rồi bắt đầu ngồi cắn bút làm bài. Nhưng trạng thái nghiêm chỉnh làm bài chỉ duy trì được hơn năm phút, sau đó, nó lại bắt đầu than thở, lại nằm bò ra bàn - "Ơm ăn ăn.. Không ăn sao nào hoạt động

được. Em chẳng nghĩ được cái gì hết. Cho ăn đi mà.. Ăn ăn!!"

Không chỉ mỗi mình Sư Tử, cả Bạch Dương và Nhân Mã ngồi bên cạnh cũng thấy đói.

"Biết rồi, biết rồi." - Cự Giải chán nản kéo Thiên Bình cùng đứng dậy. Cô không thể chịu đựng được những ba đôi mắt như của chó con kia - "Tao chiều tụi bây lắm rồi đấy. Ăn no bụng thì liệu mà học cho đàng hoàng vào."

Ba đứa hớn hờ như bắt được vàng, nhìn Cự Giải với Thiên Bình đi ra quầy thì vui rớt nước mắt, ra sức vẫy tay đuổi đi. Con Sư Tử còn lấy tờ giấy ăn bên cạnh, phất phất như mấy bà cô tiền chồng ra trận. Cảm giác đồ ăn sắp về đến tay thật là sướng hết chỗ nói. Cả ba đều rất ấn ý, nhanh tay nhanh chân dọn dẹp đồng sách vở không cần thiết vào lúc này sang một bên, gạt hết lên bệ cửa sổ gần đó.

"Ồ.. nhìn ông kia có giống senpai MC không??" - Lúc đang xếp đồ, một nhóm con trai tầm ba, bốn người đi ngang qua cửa sổ, trong đó có một người nhìn rất cao, lại tương đối sáng sủa ưa nhìn và còn rất quen mắt nữa, thu hút sự chú ý của Nhân Mã đầu tiên. Hai con còn lại thì rất mệt mỏi, không hiểu Nhân Mã đang nói đến ai nữa.

"Thì cái ông lóp trên làm MC cho hội Chợ Tết vừa xong ý!! Kia kia.. Đang vào kia.. Ông áo đỏ, sọc trắng đi Converse, balo và quần đen ý!!!!" - Thấy vẻ mặt vẫn rất mờ mịt của hai con đối diện, Nhân Mã bực bực - "Đm đeo kính vào!! Ông áo đỏ, cao nhất!!"

"... À~~~~" - Lúc này hai đứa đã xác định được mục tiêu, đúng là người quen. Nhưng không hiểu sao con này lại kích động như thế, ông ý chỉ là một senpai thôi mà. Với cả tiếng tăm ông này cũng không tốt đẹp gì, thấy báo là thay cũng nhiều người yêu rồi, chơi trong đội tuyển bóng rổ của trường, cũng hot hot. Ngoài ra, còn một cái khó chịu nữa là ông ý đối với ai cũng kiểu thân thân, tốt tốt một cách thái quá, nhiều lúc còn cảm thấy có phần hơi giả tạo.

"Hôm trước tao vừa thấy ông ý thả "thính" một em lóp dưới, thả kinh cực. Lúc đó vừa đúng lúc tan trường, còn em ý thì chưa có ai đốn, ông ý niềm nở báo đưa về như là... là gì của nhau ý!!!" - Sư Tử đưa mắt nhìn cái áo đỏ một cách không được thiện cảm cho lắm, cô ghét nhất là màu đỏ, nhìn thế nào cũng thấy chói mắt - "Áo đỏ quê vl."

"Xi. Thôi đi cô, hôm qua tôi còn thấy cô khen cái áo bóng đá đỏ lòe lòe của thằng chồng cô như đúng rồi, hôm nay lật mặt nhanh thế... Đều!!!!" - Bạch Dương nhìn con bạn một cách khinh bỉ. Đúng là yêu vào là khác ngay. Cùng một cái màu đỏ thôi mà sao có tận hai nhãn cách bực lộ thế này - "Mà mà.. đm... kia kia.... ông ý đang sán lại bắt chuyện với Bình Bình của chúng ta!!! Đm Đm Đm. thôi thế là thôi rồi thế thôi.."

"Huhuuu.. Bình Bình của tao!! An tueeeee... Thằng rắc thính kiaaa.. không được đụng vào người của tao!! Không được!!!" - Trong lòng Nhân Mã vô cùng lo lắng và bất an, trái tim cứ lên lên xuống xuống không thể ở yên một chỗ. Ừ giờ... ừ giờ... Tay ông kia đã đặt lên vai của Thiên Bình rồi - "Huhuu.. Người của tao!! Đây là người của tao!! Sao ông ta dám!!! How.. how dare youuu!!!"

Ba đứa mắt dán hết lên cái nhóm nam nữ kia. Mấy người đó chuyện trò rất vui vẻ, mặt ai cũng hơn hơn hơn, nhất là cái ông senpai người mang đầy tiếng xấu kia. Tuy khoảng cách nó xa xa nhưng mà thế có chứa.. Bọn nó thấy mắt ông ý đang phát sáng, lấp lánh còn hơn cái máy đèn pha ô tô đang chạy ngoài đường. Thực chỉ muốn nhảy xô lên ăn ông ý ra xa xa một chút, cảm tuyệt không có lên phen lại gần Thiên Bình. Nhưng bọn nó chả có lí do gì chính đáng để làm cái trò xàm quần đây cả..

"Mẹ tôi oiii.. Thiên Bình đang cười vào mặt ông ý kia.. Xong rồi xong rồi." - Nhân Mã là người kích động nhất, miệng liên tục thuật lại cảnh mấy người kia gặp mặt, nói chuyện dù biết rõ là tất cả cũng đều đang nhìn về phía đó - "Ồ mò.. lại nữa lại nữa... cười thế kia thì ai chịu nổi.."

"Đúng là cười lên đẹp trai không chịu được.. Chết rồi, tìm tao!!!" - Bạch Dương giả vờ đưa tay đặt trước ngực, kiểu như đang ôm lấy tim mình - "Chỉ vì một nụ cười thôi, tìm tao đã bay theo senpai mất rồi.. Ô tô kê~~ Tao nghĩ anh ý cũng không phải loại người xấu như trong tin đồn đâu, chắc tin vịt hết cả đấy.."

"Xi.. chết vì một nụ cười, nhục vl! Vừa ông ý, ông ta.. bây giờ lại sang thành anh ý.. mầy nói mà không thấy nhục à!! Con không có tiền đồ này.. về nhà tao xử lí mầy sau!!!" - Nhân Mã với Sư Tử quay sang mắt sa sả sa sả vào mặt con nhỏ không biết tự trọng này, mắt thấy giai cười đẹp là bắt đầu tốn hết cả lên.

Đúng lúc đó, không hiểu Thiên Bình nói cái gì, ông áo đỏ quay đầu nhìn về phía bên này. Bốn cặp mắt giao nhau. Ngay lập tức, ba đứa như thể bị người ta phát giác đang làm việc xấu, vội vã quay đầu nhìn xuống bàn. Tim đứa nào cũng đập thình thịch vì hồi hộp. Qua một lúc lâu, lúc đó ba đứa mới dám ngẩng đầu lên, len lén nhìn về phía bên kia một cách cẩn thận. Chết.. bọn họ đang bê đồ ăn đi về phía bên này rồi.

"Này này. Nhớ phải tỏ ra bình thường đấy, đừng làm lố. Ông ý nghe báo học giỏi lắm. Không cẩn thận là bị ông phát hiện gì gì đó bất thường là không ổn đâu.. " - Nhân Mã tỏ vẻ thần bí, kéo hai đứa đối diện lại gần đó thật cẩn thận. Vừa hay, tiếng Thiên Bình với ông senpai đã văng vẳng bên tai, cái gì mà anh anh, em em.. ngọt xớt. Quay đầu lại, đã thấy Cự Giải đặt một đĩa gà xuống bàn, Thiên Bình sau đó cũng đặt một đĩa xuống. Hóa ra là đồ nhiều quá nên vị senpai này liền nhân cơ hội mà diễn quả anh hùng cứu mỹ nhân, ga-lăng ra tay tương trợ, bê hộ bọn nó khay khay tây với kem về bàn, còn ông ý với bạn chỉ đơn giản là mua mang về thôi. Làm ba đứa cứ tưởng là sẽ phải ăn chung.

"Haahaaa.. nhìn senpai bước vào em còn tưởng nhìn nhầm. Hóa ra là đàn anh thật, trùng hợp quá. Đạo này không biết có phải ít gặp không sao mà em nhìn anh kém đẹp giai hơn thì phải.. hay tại cái áo đỏ quên chết mịe này..!?" - Vừa cười vô cùng rạng rỡ, vừa nói lời khó chịu chê quần áo người ta đang mặc đúng là chỉ có Nhân Mã làm được. Mọi người đàm ra hơi lúng túng, chỉ muốn bịt mồm con nhỏ chết tiệt này vào nhưng việc đó còn bất khả thi hơn lên trời. Thế là cái miệng độc địa của Mã cứ liêng thoảng, liêng thoảng, chẳng mấy chốc khiến vị senpai điển trai kia đỏ mặt, ngượng ngùng bỏ đi, chỉ kịp vẫy tay một cái coi như tạm biệt.

Thiên Bình hình như có cảm tình rất tốt với đàn anh nên ngay khi bóng anh ta biến mất ở cửa, bộ mặt cô tỏ ra bình thường của nhỏ ngay lập tức trở nên cau có, không hề che giấu sự khó chịu và bực mình. Vừa này nhìn anh bị hết câu này đến câu khác của Nhân Mã chọc ngoáy mà khiến cô cảm giác vừa bối rối, vừa tội lỗi và cũng có chút xót xớt.

Không ai nói với nhau lời nào, không khí bữa ăn liên không còn sôi nổi như mấy phút trước. Một lúc sau, Kim Ngưu đã đi học về, thấy bóng của mấy đứa qua ô cửa sổ nên liền đi vào, mua một li kem rồi ngồi bên cạnh rất an phận. Cô dễ nhận ra có gì đó không ổn nhưng chẳng thấy ai nói gì nên cũng không tiện hỏi, chỉ thình thoảng chen một hai câu vào nói chuyện cùng mấy đứa hay nói là Bạch Dương với Sư Tử.

Cả bọn ăn xong nhưng vẫn ngồi im ờ ghế, không thu dọn, cũng không lôi sách vở ra học. Tất cả là đều vì chuyện của ông senpai chết tiệt đó!! Đoạn, Cự Giải đề nghị - "Thôi về nhà đi, ở đây chẳng còn hứng mà học nữa." - Nghe thế cả bọn liền đứng lên, rời khỏi bàn. Không khí nóng nóng ấm ấm của cơn mưa rào vừa đi qua khiến cả bọn hơi có chịu. Bù lại, thì thoảng vài cơn gió nhẹ thổi qua lại mang theo mùi mưa man mát, dễ chịu hơn phần nào.

Từ miệng lưỡi nhanh nhẩu của Nhân Mã, Kim Ngưu đã nghe được một chút về câu chuyện đã xảy ra. Đúng là không thể yêu thương được con nhỏ Nhân Mã này mà.. Những lời như thế mà cũng nói ra trước mặt nhau thì ai mà chịu được. Chưa kể mấy hôm nay con nhỏ Thiên Bình với ông ý cũng đi với nhau khá nhiều, kể ra thì việc này cũng bắt đầu từ khi nghỉ Tết xong. Ai cũng thấy tình cảm của hai người cũng chẳng tồi.

"Hey mấy cô nương! Đi chơi đâu về đấy!!!" - Song Ngư thình lình xuất hiện ở phía sau, khiến cho Nhân Mã với Kim Ngưu đang thì thầm to nhỏ giật cả mình. Vừa hay Song Ngư và Bảo Bình, Xứ Nữ đi ra từ VinMart bắt gặp mấy đứa cũng đang đi về nhà - "Tụi chiều đã chả thấy ma nào ở nhà, hôm nay có gì à?!" - Chỉ có Song Ngư là thân thiện nhất, gặp ai cũng chào hỏi đầy quan tâm.

"Haizz Haizz. Chuyện dài lắm." - Nhân Mã tỏ vẻ vô cùng sầu não, thực không muốn dài dòng gì cả - "Đơn giản là Thiên Bình lỡ say nắng một đàn anh không tốt."

"Úi giờ. Có gì đâu, cùng lắm mấy tháng là hết. Mà lo gì chứ." - Song Ngư tỏ ra là mình rất hiểu, thân thiết vỗ vai Nhân Mã an ủi. Mà thực chất thì cậu cái gì cũng hiểu hết, Thiên Bình ngày nào cũng nói liên hồi về cái ông này. Trong lòng rõ ràng biết anh ta chả ra gì, xung quanh nghe không ít tin không hay nhưng hết lần này đến lần khác, anh cứ tỏ ra tốt tốt, quan tâm là Thiên Bình lại lơ lênh nhịp.

"Là bạn tốt nên tao mới quan tâm chứ. Sau rồi lỡ yêu nhau xong nó bị đá thì sao??" - Nói đến đây, Nhân Mã lạo thờ dài - "Mà chán con Dương ghê. Chỉ vì một nụ cười của ông hăm lờ đó là vút hết mọi thứ, gia nhập luôn vào hàng ngũ ủng hộ!! Rảnh là tao phải giáo dục lại mới được. Cái gì mà nụ cười như gió mùa xuân, như nắng mùa hạ.. Đm nghe mà đã thấy ngứa mông rồi!!" - Đoạn, mắt của bọn nó nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Bạch Dương và Sư Tử ở ngay phía trước. Không hiểu từ lúc nào mà Bảo Bình đã nhanh nhẩu chạy lên đó, tay nắm tay với Sư Tử nhìn cực kì ngứa mắt. Còn Cự Giải với Thiên Bình hình như đi bộ nhanh nên về nhà rồi, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Tối đó, Ma Kết sau khi xem hết mấy trận bóng trên TV thì cũng đã gần hai giờ sáng. Lúc về phòng, cậu đi ngang qua phòng Xử Nữ thì thấy hơi lạ, định bụng thò mặt vào kiểm tra một chút. Cả dãy hành lang tối om không một tiếng động, phòng ai cũng tối om nhưng duy chỉ có phòng của Xử Nữ vẫn sáng đèn. Chút ánh sáng hắt ra từ khe cửa bé xíu vô cùng nổi bật trong hành lang đen kịt này.

Giờ mới hai giờ sáng..

Xử Nữ quay lưng lại phía cậu, ngồi ngay ngắn trên bàn học. Dường như đang rất tập trung làm gì đấy mờ ám, đến cả việc cậu mở cửa rồi bước vào mà cậu ta vẫn không hề phát giác.

"Hù!!"

Ma Kết đột ngột hét vào tai Xử Nữ. Những tưởng cậu ta sẽ giật mình, hét lên hoặc đại khái sẽ kích động một phen nhưng tình hình cụ thể lại ngược lại hoàn toàn. Xử Nữ vô cùng bình tĩnh, chậm chậm quay đầu nhìn lên. Bốn mắt giao nhau, Ma Kết có thể thấy rõ từng mạch máu nhỏ trong mắt Xử Nữ, dưới mí mắt thì xuất hiện quầng thâm nhạt.

"Ê mày. Tao cười kiểu gì thì đẹp trai nhất." - Nói xong cậu ta liền quay lại nhìn chăm chú vào bàn học. Hoá ra ở đó có cái điện thoại đang ở chế độ camera trước. Trông không khác gì đang soi gương. Xử Nữ còn thử tạo dáng mấy kiểu cười nữa chứ.. Câu nói của Nhân Mã cứ ám ảnh cậu hết tối làm cậu không thể ngủ được - *"Mà chán con Dương ghê. Chỉ vì một nụ cười của ông hăm lờ đó là vút hết mọi thứ.... nụ cười như gió mùa xuân, như nắng mùa hạ.."*

"Đm. Thằng này mày ăn phải bả đấy à??" - Ma Kết sợ hãi nhìn thẳng bạn. Chắc học nhiều quá nên điên cmnr.. Ca này xem ra khó chữa đây - "Tập cười cũng phải tùy lúc chứ. Mặt thâm thế kia thì cười kiểu gì cũng xấu thôi, nhất là lúc hai giờ sáng như này, khác gì giật động kinh không cơ chứ!! Thôi thôi ngủ đi bồ, cười làm cơ mặt cứng hết rồi kia, cẩn thận không khỏi cười luôn đấy."

Ai biết là Xử Nữ nghe lời cậu thật. Nghiêm túc ngấm lại mình trước camera, quả thực mắt bắt đầu thâm. Vậy là Xử Nữ liền đuổi khéo Ma Kết khỏi phòng, tắt đèn đi ngủ.

Ma Kết ngơ ngác. Không ngờ trông mặt mũi sáng ngời như thế mà thằng Xử Nữ lại bị điên.. Hay động kinh.. đứt dây nào đó trong não.. Hay lại bị mông du..???? Ma Kết thấy hơi đau đầu.

Tội thằng bạn tôi, mới bé tí tuổi đầu đã bệnh tật như này..

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thi học kỳ

Hai tuần ít ỏi để ôn thi chưa gì đã nhanh biến mất. Đề cương với đủ các kiểu bài tập khiến ai trông cũng bận bịu suốt ngày. Cũng như thời gian có để ôn tập, học sinh bọn nó chỉ có cùng lắm là gần hai tuần để thi. Chương trình cấp ba đơn giản thôi, có hơn chục môn, toàn các môn quen thuộc.

Trường X có cái lệ rất hay, kì thi chỉ diễn ra trong vòng vẹn hai tuần cuối cùng tháng tư. Khi mọi thứ xong xuôi hết cả, mọi người được nghỉ lễ luôn: 30/4 và 1/5, lại công thêm thứ bảy, chủ nhật rồi một hai ngày nghỉ hậu thi học kì. Tính ra, cả trường có tận gần một tuần nghỉ ngơi. Cùng lúc đó, các giáo viên cũng kịp chia nhau chấm bài và làm điểm.

Giữa tháng tư, cái tuần đó mọi người vẫn đến trường như bình thường, vừa học, vừa ôn cũng cùng lúc thi rải rác hết các môn phụ ở trên lớp. Sang tuần tiếp, chỉ còn năm môn chính Toán - Văn - Anh - Lý - Hóa là học sinh phải chia phòng để thi.

"Tiết sau thi Địa rồi đâyyyy!!!! Sau nữa thi Sử.. Đã photo phao chưa các cháu!!!!" - Đứa nào cũng hốt hốt hoảng hoảng khi chưa thấy "phao" về bàn, nếu thiếu cái này thì không cẩn thận cả bọn chết một đồng mất.

Giờ ra chơi ít ỏi năm phút ít ỏi, chưa gì đã có một vài giáo viên rời văn phòng đi về các lớp rồi. Theo lệ lớp, mỗi đợt thi này, Cự Giải - với trọng trách lớp trưởng vô cùng lớn lao, sẽ là người chuẩn bị đề cương cho cả lớp thật cẩn thận, vừa là đề mấy đứa lười có cái mà chép, vừa là đề sáng hôm thi, cả lớp lấy đó làm nguyên mẫu, photo bản thu nhỏ nhét vào túi quần, túi áo. Thủ quỹ sẽ lấy tiền trong quỹ lớp, giao trọng trách cho một thằng con trai nào đó, bảo nó chạy thật nhanh xuống công trường photo cái mà mọi người gọi là "phao" đấy.

Suốt lớp mười, mọi thứ vẫn diễn ra suôn sẻ như kế hoạch của ban cán sự lớp nên năm nay cũng chả có ai dị nghị gì mà thay đổi. Cự Giải đưa đề cương mình làm cho thủ quỹ, còn trọng trách photo kì này lại rơi vào Thiên Yết.

Thằng này đi từ chục phút trước mà vẫn chưa thấy về, bình thường nhanh lắm mà.

"Các cụ yên tâm!! Thề nào "phao" cũng về bán. Calm down!! Calm downnn!!!!" - Thủ quỹ đứng lên bực giảng trấn an lòng dân. Không hiểu thời khóa biểu lớp nó xếp cái kiểu gì mà hai tiết cuối thứ ba hôm nay thì tận hai môn quái thai này. Trong lòng nhỏ cũng không nhịn được lo lắng, sắp trống vào lớp đến nơi rồi.

"Ê... Tao v.....!!!" - Thiên Yết vừa về đến cửa lớp đã bị cả một đồng người lao đến giằng xé, cậu còn chưa nói hết câu thì lũ người xông đến đã tàn đi, chẳng mấy chốc mà đồng

giấy nhỏ trên tay chỉ còn lại mỗi một tí, chưa được một phần ba của số ban đầu. Vừa hay, tiếng trống ngoài sân đã vang lên rộn rã.

"Ổn định đi. Cất cho kĩ vào, đừng để bị bắt!! Thành tích kì này của lớp đang tốt, chỉ cần qua hai tuần này là ok hết rồi đấy!!!" - Cụ Giải nhắc nhở cả bọn. Dịp nào thi cử làm trò này lớp cô đều có đến hai, ba đứa bị bắt. Tuyệt đối không thể để lần nào chuyện xấu cũng tái diễn được. Cô đặc biệt đưa mắt nhìn xuống Sư Từ đã yên vị ở bàn trên, con nhỏ này chuyên môn bị tóm đầu tiên, năm lần thì cũng đến hai lần bị vào sổ đầu bài - "Mấy liệu hồn chép cho cẩn thận vào. Không được thi che cho Bạch Dương nó chép, lần nào cũng bị tóm. Ngu đ chịu được!!!"

"Xi.. biết rồi. Unnie cứ nói mãi, lần này tuyệt đối không có chuyện bị bắt đâu. Tin em!!!" - Sư Từ cười cười. Định nói mấy câu cho Cụ Giải thực sự yên tâm nhưng giáo viên dạy Địa đã đi đến cửa lớp nên đành tiếp tục cười cười rồi quay lên. Cô bàn bạc hai, ba câu với Bạch Dương thì liền yên tâm, tỏ ra thật bình thản, sẵn sàng!!

Cơ mà người tính không bằng trời tính.

Dù Sư Từ đã cam kết như thế, dù mọi người đã an tâm như thế nào. Không hiểu sao, trong lớp D2 chúng nó vẫn tồn tại một con người sai sót. Ngạc nhiên là người này bình thường vô cùng cẩn thận, rất khiến người khác an tâm - Kim Ngu, nhưng chẳng hiểu vì có gì, ngay môn thi đầu tiên cô lại bị bắt "phao". Mang danh là từ bên lớp chọn chuyển sang, việc này khiến chủ nhiệm liền không vừa lòng, ngay buổi sinh hoạt cuối tuần đã dạy nghiêm chuyện này tận hai tiết, chen sang cả tiết Toán cuối cùng trước khi thi.

Qua ba ngày, từ chủ nhật đến thứ ba, cả bọn chăm chỉ ở yên trong nhà. Đứa nào xuất hiện cũng thấy cầm quyển vở hoặc quyển sách giáo khoa trên tay. Tinh thần học tập sáng ngời lâu lắm mới xuất hiện, khiến hai căn nhà bớt bớt đi ít tiếng cười, thay vào đó, toát lên một vẻ có học hơi hơi xa lạ.

Thứ tư đến, mặt trời rạng rỡ trên đỉnh đầu, đứa nào cũng đặt chuông báo thức khi trời vẫn còn chưa sáng tỏ. Hôm đầu tiên thi tập trung, cả bọn thi liền ba môn, Anh, Hóa, Lý - ba môn có thời gian thi ít nhất, sáu mươi phút, sáng hai môn, chiều một môn. Khó nổi là Lý, Hóa - hai môn khôn nạn của tụi học ban Xã Hội như chúng nó. Chưa kể, môn Anh thấy bảo là môn tui của bọn Xã hội nhưng tui nó cũng chẳng thấy yên tâm cho lắm. Thi cái gì cũng thấy lo.

"Đm lù chúng mày!! Liệu thi thỏ cho đảng hoàng, đừng để bị thi lại, ôn cho đảng hoàng lắm rồi!!!" - Cụ Giải nói, hai tay cô thoăn thoắt lấy túi giấy và chia đều chỗ bánh nướng vào từng túi. Giờ đã sáu rưỡi hơn mà bây giờ là đã vào phòng rồi nên cả bọn không có thời gian ăn sáng ở nhà, đành phải vừa đi vừa ăn vậy - "Nhanh lên!! Nhanh lên!!!! Thiên Bình, nhớ mang chìa khóa khóa cửa!!"

"Biết rồiiiii~~~~~" - Tiếng Thiên Bình vọng từ trên tầng xuống.

Không lâu sau thì mọi thứ cũng chuẩn bị xong hết cả, mọi người liền cùng nhau cất bước đến trường. Vừa đi một chút đã thấy lưng áo ướt đầm mồ hôi. Đúng là hè đến thật rồi.

Sáu đứa búi ngùi chúc nhau thi tốt rồi tạm biệt, từ cổng trường chia thành hai nhóm, đi về hai phía ngược nhau. Thời gian cũng chẳng còn sớm nữa. Kim Ngu và Sư Từ hiếm có lúc nào đi song song với nhau như này. Hai người lần này tên cùng là mấy vẫn ở cuối cuối nên phòng thi ả sang đây C - vốn là lãnh địa của lớp 12, mấy đứa kia đều là âm tiết đầu, đi ngược sang đây B. Được một đoạn, Ngu và Sư Từ gặp thêm Song Ngu, Song Từ và Xứ Nữ, ba thằng đang đợi Thiên Yết ở trong nhà vệ sinh đi ra.

"Sư đại tỷ!! Lần này lại cùng phòng rồi. Nể tình cùng tên, nhớ giúp đỡ nhau nhé!!!" - Song Từ cười cười vỗ vai Sư Từ. Bình thường cô thích xem kiếm hiệp và bày trò diễn theo cùng Bạch Dương nên cái danh "Sư đại tỷ" nổi lên từ lâu, thi thoảng lại bị mọi người lấy ra trêu đùa.

"Tất nhiên rồi. Chưa kể là hàng xóm tốt, phải tương thân tương ái lẫn nhau, mà lại đây.. Chúng ta vừa đi vừa bàn sách lược đối phó giám thị" - Sư Từ tươi cười như mờ hội, trong lòng cô còn đang lo lắng không biết tí nữa hóa, lý trông chờ vào ai, giờ thì còn gì bằng, người ta còn tự mình đi đến trước mặt mời hợp tác - "Tao nói này... cái cần đem tao đều đem hết rồi, chỉ sợ không giờ được thôi. Giờ nghe nhé.. mấy phải thế này này... tao sẽ thế này.. thế này.. rồi thế thế....."

Hai người chụm đầu với nhau bàn bạc lên bàn bạc xuống, hoàn toàn bỏ mặc mấy người kia lên phòng thi trước. Bao nhiêu kẻ sách đều lôi ra bàn qua một lượt, có khi viết thành sách chắc phải đến 69 kẻ cũng nên..

Thiên Yết hớn hờ bước ra nhưng chẳng thấy bóng dáng đồng chí Song Từ đâu liền lo lắng, vẻ mặt tươi cười trong tích tắc liền nhăn như khi. Vãn T và Y sát sạt nhau, học sinh mang tên có hai chữ này cũng không nhiều, cả khối cũng chỉ hơn hai mươi người, vừa đủ xếp với mấy vẫn Q, X... vừa tròn thành một phòng. Nhưng Song Từ không hề quan tâm cậu, chưa gì đã thấy Song Ngu nói là cậu ta đi với Sư Từ lên phòng thi rồi, lại còn tính kế gì đó. Nghe xong Thiên Yết cũng xách cặp đuổi theo, phi như cái tên lửa. Tầng ba ơi~ Thiên Yết ta đến đây!!!

Ba đứa còn lại, Ngu - Ngu - Nữ, đều là âm N. Cả ba những tưởng là đều cùng phòng hết, nhưng trớ trêu là chỉ có Ngu và Ngu thôi, Xứ Nữ bị đẩy sang phòng bên cạnh, chuẩn xác là người đầu tiên trong danh sách phòng bên đó.

"Khôn nạn không cơ chứ!!! Lại trong ba đứa đầu danh sách, thế nào tao cũng ngồi bàn đối diện giáo viên!!!" - Xứ Nữ trước khi vào phòng thi miệng vẫn thầm chửi rủa số phận mình đen đui. Song Ngu nghe đến một tuần nay rồi, ngay từ hôm đầu tiên có danh sách phòng thi. Cậu cần rằng, hận không thể nhét cái gì vào mồm tháng này rồi đá mông nó bay thật xa vào phòng thi. Bàn đầu thi bàn đầu.. Lúc nào Xứ Nữ cũng nằm trong top học giỏi nhất lớp, lo cái quái gì chứ!! Cậu mới là đáng lo, lần thi nào cũng xui xẻo, sai toàn lỗi ngu si.

"Cút mẹ đi!! Bỏ mày nhìn mày ngứa mắt lắm rồi!!!" - Cuối cùng vẫn là không chịu nổi, Song Ngu dứt khoát bỏ Xứ Nữ lại và cùng Kim Ngu chạy sang phòng kế bên. Đầu hành lang kia đã thấy loáng thoáng vào thấy có đi đến rồi, không rõ ai sẽ là giám thị của phòng cậu nữa.

Một buổi sáng vì có hai môn thi mà trôi qua rất nhanh chóng, chiều chỉ còn lại một môn nữa là ôn rồi.

"Hic.. Mọi người vào về phòng trước đi, tao đi vệ sinh cái đã.." - Sư Từ lo lắng cho môn Lý tiếp theo nên suốt lúc ăn trưa với mọi người ở canteen lòng vẫn nhộn nhạo như đang ngồi trên đồng lửa. Cô tự trách bản thân sao không lo học hơn nhưng giờ có trách nặng gì cũng chẳng còn kịp.

Đứng ở chỗ rửa tay, trong gương, đôi mắt Sư Từ vì ôn thi mà mắt ngủ, quàng thâm rõ mồn một, không biết bao giờ ngủ mới đủ để nó biến mất nữa. Lại thấy hơi lo lo, chỗ lý thuyết cô còn chưa học vững. Nhưng bên người lại chẳng có sách vở, nhờ Kim Ngu cầm cặp mắt rồi.. Sư Từ lại chạy vào nhà vệ sinh, ngồi trong đó, nghiêm túc lôi phao ra đọc lại một lần nữa thật kĩ.

Khi trở về phòng thi, hành lang ồn ào nay chỉ còn hai, ba lớp đứng ở bên ngoài, hầu như đều đã vào trong hết cả. Phòng cô cũng vậy, giám thị đã vào rồi, là một cô còn rất trẻ. Sư Từ cúi người chào, nhìn thật nhanh số báo danh ghi trên bảng rồi vội vã lấy bút, giấy chạy chỗ còn trống ở giữa lớp.

"Đm mày!!! Ngu vừa thôi chứ!!!" - Song Từ đột nhiên quay xuống, chửi cho có sắp mặt lờ. Bản thân Sư Từ thật chẳng hiểu mình đã làm cái gì nên tội - "Phao mày đề đầu rồi?!!" - Lại một câu hỏi bất ngờ. Sư Từ cảm thấy hình như sau câu hỏi này, sắc mặt đã kém của Song Từ lại càng kém hơn thi phải. Cô không chắc nữa, bàn tay bắt giác sờ sờ xuống túi quần. Là là.. bên ngoài túi quần rất ướt, không hề cộm cộm như ban nãy. Thò tay vào bên trong, mặt cô cũng cùng lúc biến hóa nhanh dị thường..

"ĐM.. Đâu rồi.. đâu rồi!?" - Sur Từ đến lúc này mới hốt hoảng. Cô rờ hết túi bên này sang túi kia, bản thân nhớ rõ ràng là nhét vào rồi mà.. Sao lại tìm mãi không thấy.

"Ngu xuẩn." - Song Từ bực mình. Có một người đàn ông như này làm bạn đúng là xúc phạm trí thông minh của cậu kinh khủng. Nói xong, chẳng để ý gì đến Sur Từ nữa mà đứng lên xin phép ra ngoài đi vệ sinh. Mất Sur Từ theo đó cứ dần lấy bóng lưng của Song Từ, không hiểu sao cậu ta chửi mình xong thì bỏ đi như thế..

"*Cái đin ***...*" - Sur Từ thầm khóc trong lòng. Thấy Song Từ đột nhiên ngồi xuống ở cửa lớp bước dây giày mà cô thầm hiểu. Hóa ra ban nãy đến cửa lớp cô làm rơi phao ra đó, may mà giám thị và mấy đứa trong lớp chưa phát hiện, chỉ có mình Song Từ là để ý. Mất có hai giây đứng lên ngồi xuống, Song Từ đã thành công nhét phao vào trong giày của cậu, quay lại nhìn Sur Từ bằng ánh mắt cực kì khinh bỉ và coi thường. Xong xuôi, cậu lại tiếp tục giả vờ ra nhà vệ sinh, đến nửa đường, đi về phòng một cách cực kì bình thản, kín đáo đưa trà cho Sur Từ mẫu giấy quan trọng kia.

Một lúc sau, trống vào giờ vang lên ầm ầm, dường như muốn cả cái trường này chao đảo. Đề thi được phát xuống nhanh chóng. Nhìn chung, có thể nói là vừa sức với học sinh, nhưng điều đó chỉ áp dụng với mấy đứa có học thôi.. không học thì có cho một phần mười của đề này cũng là muốn đuổi cùng giết tận chúng nó. Sur Từ một lèo bầy câu nhỏ trong đề cười thầm, thử tính toán một chút. Tính ra.. chưa cần dùng đến phao, cô có thể có điểm trung bình, vậy là đủ an tâm rồi, phao có cũng như không.

Đề Lý ban D nói sao thì cũng không thể so sánh với đề ban A, dễ hơn rất rất rất nhiều. Mấy đứa học khá đều chỉ cần nửa thời gian là có thể nắm chắc 6, 7 điểm - mà ban D là thế, chỉ cần từng đó, qua thi lại là những phần khác tại nó chẳng thêm đặng bớt nữa. Sur Từ cũng nằm trong số đó, thấy mình qua môn là thôi, làm nốt bài dễ để ngăn ngừa là đóng nắp bút, nằm gục xuống bàn muốn ngủ. Loay hoay một hồi, cô không chịu nổi nhàm chán, mấy người xung quanh đều đang cặm cụi làm bài, Song Từ ở trên cũng đang cặm cụi làm bài. Giám thị rất hiền, đi được mấy vòng thì không đi nữa, ngồi trên bàn giáo viên chơi điện thoại.

Đột nhiên, Sur Từ chợt nghĩ ra trò trêu Song Từ. Cô lấy một tờ giấy nháp, xé thành nhiều mảnh giấy vuông nhỏ nhỏ. Mỗi tờ, cô viết một hai câu chẳng ra sao, toàn mấy lời linh tinh, rồi rạc tác dựng chủ yếu là làm sao những mảnh tập trung của Song Từ. Sau đó, chốc chốc, cô lấy một tờ, vo tròn và ném lên cho Song Từ.

"Đ*!t con m* mày!!!!!!!!" - Song Từ không chịu được, quay xuống nói khẩu hình với Sur Từ, làm cô ôm bàn nén cười đến mức hai vai rung bần bật. Trong đầu cứ nghĩ bộ mặt như tào bôn của cậu khi quay xuống, cô càng không thể ngừng run bần bật.

Trống trường vang lên lần nữa. Nhanh thật.. chưa gì hết một tiếng thi Lý rồi. Ngày mai bọn nó chỉ còn hai môn Toán Văn nữa là xong.

Song Từ nộp bài cho giám thị, rồi hùng hỏ xông đến trước mặt Sur Từ. Không phải vì còn một bài cuối nghĩ mãi không ra thì ban nãy cậu không dễ dàng bỏ qua như thế.

"Mày ôn trúng tù nên điên mẹ rồi à!!! Thần kinh không hả????? Trêu bố mày làm cái lờ gì hả????!!!"

Song Từ cảm động giấy chết tiết kia ném trả Sur Từ. Bên trong toàn mấy lời bệnh hoạn không chịu được, cậu còn cứ tưởng là có bài gì con này không làm được, liền kiên nhẫn đọc hết.. Nhưng mà đúng là phí thời gian, càng đọc càng rước cái bực mình vào người. Trong tờ giấy chỉ có mấy câu: "Ê.. phao của tao bị mày nhét vào giày nên mùi lại lăm!", "Ê.. Mày hôi chân à?!", "Ê.. Hôi chân thật rồi. Phao của tao mùi lị lăm..", vân vân.. Con nhỏ viết hết cái này đến cái khác, toàn mấy thứ vô nghĩa. Xong đến mảnh giấy cuối cùng cậu đọc, cũng là mảnh to nhất, nhiều chữ nhất - "Ê.. Mày vs Ngu cái nhau sao chưa làm lành. Lâu quá rồi đấy.. mấy tháng rồi nhì?!" - F*ck!! Đầu phải tại Song Từ cậu không muốn làm lành, là do đối phương không muốn nghe cậu nói mà!!

Một đêm nó qua nhanh lắm. Nguyên một đêm đó, không biết là có bao nhiêu người chong đèn sáng đến tờ mờ sáng mới tắt. Nhờ vậy mà so với hôm qua, phải nói là số lượng "gấu trúc" vào phòng thi tăng đột biến. Mất đứa nào đứa này đều như được makeup, quảng thâm dưới mắt vừa lớn hơn, vừa đậm màu hơn.

Trước khi thi, đề đều được bọn học sinh căn tỉn lại rất cẩn thận để có thể trúng tù. Đề cương nhà trường gửi đến các lớp có tất cả năm tác phẩm chính, riêng ban D phải ôn thêm hai vì học chương trình nâng cao, nhưng hầu như, hai tác phẩm thêm kia không đáng để bận tâm nhiều. Trong năm bài, hai bài quá ngắn, ba bài kia quá dài.. nên dễ chia, ngắn chính là của ban A và dài là của ban D. Nhưng khoan vùng như thế đối với bọn học sinh lười vẫn chưa đủ. Bọn nó chỉ muốn ôn một bài duy nhất thôi!! Một bài duy nhất!!

Khi ấy, trong một tuần trước thi, trên facebook, có hàng loạt status tranh luận. Người ban D thì bàn luận nên chọn "Vội vàng" hay là "Tràng giang" kết quả chung cuộc - "Tràng giang" toàn thắng. Và thế là trong sáu, bảy ngày tiếp đó, ai ai cũng chỉ dồn vào học "Tràng Giang", không để ý những bài khác, cùng lắm chỉ đọc loáng thoáng cho có ít chữ vào đầu.

Sur Từ thần thờ ngồi nhìn đề Văn được phát xuống. Con người đảo quanh như lạc rang, cuối cùng tìm được từ khóa quan trọng trong phần viết bài phân tích chiếm 7 điểm. "Tràng giang".

Yess Yessss Yesssssss!!!!~ Không chỉ mình Sur Từ mà cả phòng đều sướng ron. Nhiều đứa còn kích động bắt "tym" cho nhau tung tóe nhìn đến buồn cười.

Ở phòng bên cạnh. Lần thi này, Song Ngu mang cả mạng mình đánh cược lên "Tràng giang", thề rằng nếu vào đúng, sẽ ôm giám thị một cái thật thắm thiết. Còn nếu xui xẻo không vào trúng tù, ngược lại bị tù đề, cậu liền đem ảnh bản thân của thằng Báo Bình đem đi bán giá cao cho Sur Từ cho bỏ tức, chỗ ảnh đó chất đầy bộ nhớ nhiều lúc quá phiền toái.

"Thưa thầy!!!" - Cả phòng yên tĩnh, mọi người đang đặt bút xuống thì đột nhiên giọng nói to, rõ ràng khiến sự chú ý của tất cả đổ dồn vào mình cậu. Rồi Song Ngu đứng bật dậy, tiến lên bàn giáo viên, trong tay vẫn còn cầm cái bút bị xanh - khiên cả phòng bất ngờ, tròn mắt nhìn xem thằng này định làm gì.

Nhiều người còn đoán già đoán non rằng thằng này ôn lệch tù, máu xông lên não nên định xử đẹp giám thị ngay tại chỗ. Chẹp.. chẹp.. Nhưng hành động mang sức ảnh hưởng kinh khủng sau đó ngay lập tức khiến cả bọn há hốc mồm, hành chục đôi mắt tròn ngược hết lên.

"Thầy. Em yêu thầy rất nhiều, cảm ơn thầy.. Em cảm thấy mình thật may mắn vì có một người như thầy làm giáo viên, nếu không thì, có khi cả thế hệ chúng em không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.. Thầy, kamsamidaa, arigatou, thank you very much!!!" - Song Ngu vừa nói, vừa ôm chầm lấy thầy giám thị phòng nó, hai tay siết thật như thể tìm thấy báu vật.

Chẳng ai biết được thằng này lên cơn điên gì nữa.

Cả bọn ngồi dưới nhìn mà vừa buồn cười, vừa khó hiểu. Mà kể ra, không cười mới lạ. Thằng Song Ngu là thanh niên trai tráng, cao mét bảy, mét tám, nhìn khá đẹp trai, sạch sẽ. Còn thầy giám thị hôm nay là thầy Mạnh - giáo viên môn lý lâu năm của trường, nổi tiếng nghiêm khắc, độc ác, đề nào mà thầy ra thì trăm phần trăm chỉ có từ trung bình đổ xuống. Bề ngoài thầy chỉ cao mét năm, có khi còn thấp hơn.. chưa kể thầy chưa đến bốn mươi, nhưng đầu đã "hoi" hói, một mảng rất lớn giữa đỉnh đầu không có sợi tóc nào. Cho nên là.. nhìn hai người đứng cạnh nhau đã rất kì cục, chưa kể là giờ còn ôm nhau thắm thiết. Trông như thể Song Ngu đang dùng cả thân mình bao trùm lên người thầy ý.. Dị. Phải nói là dị vcl.

"Chụt.. " - Mọi chuyện bị đẩy lên đỉnh điểm khi Song Ngu thom chụt một phát lên đỉnh đầu trọc lóc của thầy. Phải nói là tình cảnh trông hài.. hài đ chịu được. Nhưng thom xong, Song Ngu liền về chỗ, gương mặt phơi phới gió xuân, cười đ khép miệng lại như thể vừa được hôn cô gái cậu thích.. Còn thầy Mạnh.. đơ toàn tập, thầy đứng đờ ở bục giảng, vẫn chưa hiểu chuyện quý gì vừa xảy ra nữa.. Trong lòng thầy tự cảm thán một câu - "*Học sinh ngày nay thực sự.. thực sự rất.. rất đáng sợ..!!!*" - thầy tự dặn mình ngàn lần đừng làm gì quá đáng với lũ này, đề bài rồi bài tập các kiểu nên cho dễ đi một tí.

Ra khỏi phòng thi, ai cũng sung sướng. Đì thi, chuyện hạnh phúc nhất ngoài trúng tù thì còn có gì khác nữa chứ. Mặt đũa ban D nào cũng phơi phới, kể cả có chưa biết điểm nhưng nhiều đồ cũng không đủ uy hiếp niềm sung sướng vô bờ của tụi nó lúc này.

Ngược lại, bên ban Tự nhiên thì thảm hại hết chỗ nói... Đứa nào cũng chửi đời, cứ nhìn thấy mặt nhau là chửi - "Đm Đm Đm. ĐCM!!! Vãi.. Vãi lờ... Vcl.. " - Đấy là tất cả những gì những đứa ban A mở mồm ra được. Cũng phải thôi, trăm người thì cả trăm người bảo sẽ thi vào "Tứ ất" của Tổ Hữu. Người người đều học "Tứ ất", nhà nhà học "Tứ ất".

Xong kết quả như nào..

Đề thi lại viết một câu to oành - "Phân tích bài thơ "Chiều tối" của Hồ Chí Minh để làm rõ hình tượng... ". Hình tượng cái gì nữa. Vừa nhìn qua đã bị hai chữ "Chiều tối" chọc cho đui cmn hai mắt rồi thì còn thấy rõ hình tượng cái khi khô gì nữa. Troll nhau cũng troll nó vừa vừa thôi.. Để người ta còn sống với~~

Còn mỗi môn Toán hăm.

Đề dài tận hai tiếng, một nửa là tự luận, nửa kia là trắc nghiệm. Các trường thpt năm nay đang tích cực chuyển đổi cách thức thi cử và dạy học để hoà nhập được với kiểu đổi mới của Bộ. Và trường X bọn nó cũng không phải là ngoại lệ.

Phát đề xong, Song Ngư với Kim Ngư nhanh chóng liếc mắt, nói khẩu hình với nhau. Cả hai chỉ cách nhau mấy bàn thôi, khoảng cách cũng không xa lắm, cùng đề thì hết sảy..

"2..7..8....." - "5..6..2....."

What the..!!!!

Song Ngư ôm đầu nhăn nhó. Đề quái gì mà cách nhau tận hai trăm số, hỏi bằng niềm hà tròiiii.

Tùy từng phòng, giám thị sẽ phát đề tự luận trước, hoặc là đề trắc nghiệm trước. Nhưng hoàn toàn không có kiểu làm nhanh hết cái này rồi nhảy sang cái kia làm, tất cả đều phải tuân thủ quy tắc thi, hết một tiếng, lập tức thu hết đề đang làm và sau đó mới phát đề còn lại.

"Woaahhhh!!~"

Bao nhiêu người nghe thấy tiếng trống hết giờ liền thờ phào nhẹ nhõm. Dù có chưa làm hết nhưng dù sao cũng xong cả rồi, qua hết rồi, bài cũng bị giám thị thu và ôm đi rồi, có muốn thế nào cũng chẳng thay đổi được gì nữa. Giờ ai cũng chỉ muốn xả, nghĩ đến hơn bốn ngày được nghỉ tới, trong lòng ai cũng phơi phới gió xuân.

"Ba ngày dùng để ngủ bù, một ngày cuối thì đi ăn chơi." - Bạch Dương hớn hờ khoe kế hoạch của mình cho mọi người nghe thì ngay lập tức, nhận về là mười một cặp mắt khinh bỉ và coi thường - "Nhìn thế là có ý gì!!! Ngủ ba ngày là còn ít đấy. Tao tốn tận ba tuần đêm nào cũng thức khuya dậy sớm cơ mà.." - Nhưng không ai thêm nghe ý kiến của cô nữa.

Vậy là, chốt lại, ngủ bù nay giảm xuống chỉ còn hai ngày, một ngày để chuẩn bị lương thực thực phẩm và lên danh sách các địa điểm ăn chơi, một ngày cuối - ngày cả bọn "bung lụa" một cách trọn vẹn nhất kể từ sau nghỉ Tết đến giờ, bắt đầu khi tờ mờ sáng và chỉ có kết thúc khi đồng hồ đã quá mười hai giờ đêm.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Say

Mười hai người, dàn hàng ngang trên đường, vừa nói vừa cười, đi về nhà. Biết bao kế hoạch ăn chơi cứ liên tiếp tuôn trào. Nào là bỏ nhà ra đi. Nào là về thăm nhà - vì đa phần, gia đình ai cũng ở thành phố này cả, chỉ đến đây ở với nhau cho gần trường mà thôi. Có đứa, còn hứng khởi rù cả lũ làm một chuyến đi bụi hai ngày một đêm ở một làng quê nào đó ven Hà Nội.

Nhiều ý tưởng quá, cả bọn không biết nên chọn cái nào mới ổn, đột nhiên, Sư Từ hào hứng đề nghị một lần nữa: "Ê anh em! Hay không đợi ngủ rồi đi chơi mà đi luôn bây giờ, tối về ngủ bù luôn cũng được."

"Thế nào.. Thế nào??!" - Cô huyếch huyếch vai Nhân Mã, con nhỏ này nhìn mắt là đã biết đang rất rất đầu tranh tư tưởng. Mấy ngày thi, ai cũng mất ngủ, nhiều đứa mệt mỏi, chỉ muốn lúc này bay về giấc và làm một giấc, không muốn đi đâu nữa, không muốn ăn chơi gì cả.

"..Ừm. khó nghĩ gheeeee~~~~" - Bạch Dương khổ sở đầu tranh, ánh mắt hết nhìn người này sang người kia, chỉ xin có được chút ý kiến.. Nhưng chẳng có ai phản ứng, mọi người vẫn đang nghĩ, chỉ còn vài bước nữa, đi hết ngõ này và rẽ là tụi nó về đến nhà rồi.

"OK đi." - Bảo Bình - thẳng ranh chết tiệt này, là người đầu tiên hứng khởi đồng ý, còn quay sang nhìn mấy thằng bạn, rù rê cho bằng được. Đúng là người yêu đề nghị có khác. Phản ứng có khác gì con chó con quấy đuôi mừng chủ về không cơ chứ.

Xứ Nữ lúc đó, bất giác nhìn về phía Bạch Dương - bốn mắt nhìn nhau. Cậu dùng khẩu hình, miệng mấp máy thật chậm cho rõ chữ: "Đi không?". Hai chữ đơn giản nhưng chỉ trong lòng cậu mới biết có mình ôm bao nhiêu hồi hộp, lo lắng. Nếu Bạch Dương không đi, cậu cũng không đi, nếu cô có đi, tất nhiên, cậu cũng sẽ đi. Cho nên, không dám đồng ý trước, sợ rằng hai người lại cho ra hai kết quả khác nhau.

"Tao đi." - Bạch Dương vừa nhìn cậu, vừa nhìn mọi người, gật đầu dứt khoát. Chơi thì chơi, cô sợ gì, cùng lắm về nhà ngủ nhiều thêm một chút. Tiếng Xứ Nữ cũng vang lên ngay sau đó: "Ờ thì đi." - Thái độ lạnh nhạt, nhưng tim cậu đã đập thình thịch từ bao giờ.

Nhân Mã và Ma Kết tranh luận với nhau gay gắt, cả hai đều muốn đi, nhưng mỗi người lại chọn một chỗ chơi khác nhau. Ban đầu, chỉ đơn giản là bình luận, sau rồi không hiểu sao, cuộc nói chuyện của bọn nó cứ phải đi theo chiều hướng tiêu cực, không dẫn đến đánh nhau thì không được..

"Này. Thôi đi, bây giờ thẳng tiến lên phố. Lên bờ Hồ!!!" - Cự Giải vừa dứt lời, cả bọn nhanh chóng đồng tình. Lời Giải nói rất có sức nặng như thế, luôn được chọn làm giải pháp tốt nhất - "Sau đó ý.. tụi mày thích thì đi ăn kem, hoặc đi chơi quanh quần đầy, hoặc đi chợ đêm, hoặc đi làm châu bìa trên đó rồi về.."

"Sao unnie lại nói 'tụi mày'???! Không đi à???" - Sư Tử không hiểu hỏi lại, cô phát hiện mặt Cự Giải có chút buồn buồn nãy nê, hình như thi xong không vui lắm

Cự Giải cười - "Đi chơi vui nhé!" - Dứt lời, liền quay lưng, tiếp tục bước đi trên con đường cũ, chậm rãi về nhà.

"Yết đầu.. Cơ hội!! Cơ hội!!! Tranh thủ làm lành đi!!!" - Thiên Bình vội vã kéo tay Thiên Yết, ả cậu ta về phía trước, liên tục phui tay bảo cậu đi thật nhanh. Chẳng mấy chốc, hai người biến mất ở chỗ rẽ, bọn nó thì vẫn đứng ở đó, giờ chẳng biết nên đi đâu - "Thối, vào CircleK ở đầu đường ngoài kia ngồi đi, ngồi một lúc cho hai người kia làm hòa rồi mình về, tao muốn ăn bimbim"

Cả lũ đành lủi thủi đi ngược ra ngoài đường lớn, vật vờ ngồi nói chuyện ở ngoài đó hơn ba tiếng mới dám tìm về nhà.

Thiên Yết đuổi theo, chần chờ mãi, đến khi Cự Giải đứng trước cửa nhà thì cậu mới gom đủ can đảm gọi một tiếng - "Ê!"

Cự Giải quay lại nhìn con người đáng ghét đang đứng ở sân đó. Bàn tay cầm chìa khóa ngừng lại. Xoay người, cả hai liền đứng đối diện nhau, mặt đối mặt, nhưng không ai nói gì cả. Trong lòng hai người đều muốn đợi đối phương mở lời trước.

"Chắc mày thi không tốt. Ngồi nói chuyện một chút nhé, đợi tao lấy đồ ăn." - Nói xong, để không nghe thấy câu từ chối, Thiên Yết vội vàng bỏ chạy. Cậu lo lắng không biết nếu bây giờ trở lại bên nhà bên kia, liệu Cự Giải còn đợi ở đó, liệu có cho cậu nói vài câu giải thích. Thiên Yết thờ dài, lúc nào cô cũng khiến cậu cảm thấy khó đoán và rắc rối như thế.. không hiểu sao, cậu lại luôn bị mớ rắc rối đó thu hút, bắt giác, luôn cố tình gây sự với rắc rối đó, hết lần này, đến lần khác.

Cậu vút cặp sách lên sofa rồi đi một đường vào thẳng nhà bếp, mở tủ lạnh và lấy vài lon bia ở trong đó để lên bàn. Rồi cậu mở mấy ngăn tủ ở gần đó, chọn hơn chục gói bimbim, snack, hạt hướng dương... tất cả đều là loại Cự Giải thích. Rồi ôm hết, đi về phía nhà hàng xóm. Hơi lạnh của bia qua một lớp áo sơ mi đồng phục mỏng tan, khiến cả người cậu không nhận được rợn hết cả người.

Chiều Hà Nội vào hè rất nóng. Tuy về chiều, mặt trời khuất mặt, nắng cũng vui vẻ nhưng cảm giác oi bức vẫn chưa thể tan hết.

Đi đến gần cái cửa sắt, qua mấy song sắt, cậu thấy Cự Giải ngồi trên chiếc xích đu trong sân. Đầu nghiêng sang một bên, ánh mắt chán nản, không hề để ý đến bất kì thứ gì ở xung quanh. Cô chỉ ngồi yên như thế, một mồi đến mức không làm được gì cả. Ánh hoàng hôn buông dài, len qua tán cây mỏng chiếu chút nắng cuối ngày lên đỉnh đầu Cự Giải.

Mày thật.. vẫn ở đó - Thiên Yết thờ phào, gánh nặng trong lòng giảm đi phần nửa. Cậu mới đi đến gần cô và ngồi ở một xuống một bên xích đu, đồng đồ ăn và bia để ở giữa hai người.

"Hôm nay trời đẹp nhì.. mây bay gió lượn, có hơi nóng một chút." - Yết cố gắng gợi chuyện, tay lại thoăn thoắt bật mở nắp một lon bia, ả lại gần Cự Giải một chút, xong thì bóc mấy gói bimbim với snack cô thích, bày ra đó - "Thời tiết này mệt thật.. Thi xong tao thấy nhẹ cả lòng... Nghe mấy thằng cùng phòng mày kể chuyện thì mấy hôm nay, mấy thằng đó tôn mày như thánh thần, bảo mày chếp phao ném cho cả phòng. Ngầu ghê!.." - Cứ tự nói hết chuyện này đến chuyện khác. Một mình tự hỏi trả lời, nhưng không hiểu sao, Thiên Yết lại cảm thấy vô cùng thoải mái, miệng liêng thoảng không biết điểm dừng là gì.

Hơn một tiếng rưỡi trôi qua.

"Haahaaa.. Mày thấy bọn nó buồn cười không cơ chứ? Haahaaa! Ngu hết chỗ nói!!!" - Một mình cậu cười. Nhưng đối phương vẫn im lìm, mặt lạnh như tiền. Khiến tiếng cười của cậu nắc trong họng, không thể cười nổi nữa - "Chắc mày chẳng thấy hài.. Để tao kể chuyện cười khác cho nghe nhé. Chuyện là.."

Giọng của Thiên Yết rất trầm ấm. Khi kể, cậu lại cực kì tập trung, khiến người nghe không nhận được bị cuốn vào câu chuyện cậu đang kể:

"Vào một ngày rất xa, một mùa đông lạnh lẽo, tuyết bao phủ khắp nơi, có một kiếm sĩ cô độc, một mình đi trên tuyết, vạt áo bay trong gió lạnh. Người hấn toát ra một loại hàn khí rất dọa người. Cả người hấn, chỉ một chữ: Lạnh.

Quần áo lạnh. Mặt mũi lạnh. Ánh mắt lạnh. Đến cả lưỡi kiếm bên người cũng lạnh.

Cuối cùng, cũng vào ngày hôm đó, giữa đất trời trắng muốt. Hấn chết vì lạnh."

Dứt lời, Thiên Yết ôm bụng cười nắc nê - "Mày biết qua câu chuyện này rút ra được ý nghĩa gì không.?! Không chứ gì.. Đó là, mùa đông lạnh thì phải mặc áo ấm, không sẽ chết vì lạnh như ông kiếm sĩ ngu si như thế."

"..." - Cự Giải quay sang nhìn Thiên Yết, cậu ta vẫn cười không ngừng nghỉ, mắt híp lại thành một sợi chỉ, chẳng còn thấy Tô quốc đâu hết. Nhặt nhèo vãi. Nhưng sau đó, cô lại bật cười, thật không biết nói gì cả. Câu chuyện nhặt nhèo đến mức khiến người ta buồn cười nên mới thành chuyện cười. - "Chuyện này không nhằm có trong một quyển đam thi phải?" - Ánh mắt Cự Giải cực kì mờ ám - "Mày là trai.. đọc Đam?!... Hù nam à????!!!!"

"Dis! Đề* phải. Tao thắng!!!" - Thiên Yết xúc động, tay cầm lon bia bất giác dùng sức, khiến thành lon in hằn vết tay cậu mờ mờ. Đoạn sau, bất giác giọng điệu hạ xuống, lí nhí - "Tại nghe bảo mày đọc thể loại đó nên.. nên... tao đọc thử trên mạng.... Mới đọc vài quyển thôi.."

Mặt Thiên Yết đỏ rực lên. Cả vành tai cũng đỏ au. Đầu cúi thấp xuống, vội vàng uống vài hớp bia cho đỡ xấu hổ. Ai đời có người như cậu. Là con trai, là trai thẳng vì thẳng nhưng lại bị bắt gian là đọc Đam!!! Vết nhơ này gột rửa bao giờ mới sạch~~

"Mà kìa, sao cũng được. Chuyện lờ đó khiến mày cười được là tốt rồi." - Giọng Thiên Yết vẫn nhỏ lí nhí. Với khoảng cách hai người, cái giọng chỉ được miễn cưỡng nghe rõ. Đoạn, cậu ngẩng đầu, như không như có, nhìn vào khoảng không trước mặt, không dám nhìn sang Cự Giải - "Tao xin lỗi. Đừng giận tao nữa, tao biết mình quá đáng, cũng biết mình phạm lỗi rất lớn. Xin lỗi.. Thi xong rồi mày đừng buồn. Thi cử là vô thường, đâu ai biết trước được cái gì, học tài thi phận. Không phải buồn, về nhà ngủ, ngày mai của mày sẽ lại bình thường thôi. Mà.. biết đâu đấy, khi trả bài, điểm vẫn cao. Biết đâu được.."

Cự Giải lúc này nhìn Thiên Yết bằng con mắt rất khác. Haizz, chỗ nhà cô nuôi nói được tiếng người... dậy thì thành công rồi... sắp trưởng thành rồi... Tự hào ghê~

Hai ngày nghỉ đầu tiên trôi qua rất nhanh. Cả bọn con gái đều nhốt nhau trong nhà, ai ở phòng người nấy, bật điều hòa rồi ngủ chẳng biết trời đất ở đâu. Còn bọn con trai, cũng chỉ loanh quanh ở nhà, hết lên tầng hai rồi xuống tầng một, hết vào nhà bếp, đi qua phòng khách rồi lại về phòng ngủ. Nhịp sống rất rất nhàm chán và nhạt nhẽo.

Nhưng bỗng nhiên. Chiều ngày thứ ba - chính xác là vào lúc ba giờ bốn mươi hai phút chiều. Sáu đứa con gái không nói không rằng, uy hiếp hai con chó nằm tắm nắng ở trong sân, rồi hùng hổ mở cửa, bước vào phòng khách nhà trai.

"Gọi tất cả xuống đây, có chuyện cần nói." - Cụ Giải ngồi chễm chệ ở giữa sofa trong phòng khách. Cô ngoác tay, ra lệnh cho thằng nhóc Song Tử - người duy nhất có mặt ở phòng khách vào lúc này, khi thể chị Đại mà lâu lâu rồi chưa thấy làm mí mắt Song Tử giật giật, cảm thấy cực kì căng thẳng.

Không hiểu có chuyện quái quỷ gì đã xảy ra. Song Tử ngơ ngác, ngồi ở dưới đất ngược mắt lên nhìn khi thể loại khi thể khó nói của Cụ Giải và đồng bọn. Cậu đặt máy chơi game xuống, hai tay không kiềm chế cứ run run như mắc bệnh người già.

"Ha.. đợi chút nhé!!" - Nói xong, Song Tử chạy một mạch lên tầng, đến bậc cuối cùng còn vất ngã. Cậu không hiểu mấy đứa điên kia lại định làm trò gì nữa. Nghĩ lại, cuộc đời cậu hình như từ khi dính đến bọn này, chữ "yên bình" đã biến mất khỏi từ điển sống rồi thì phải.

Một lúc sau, sáu thằng con trai từ trên tầng đi xuống. Mặt mày rất nghiêm trọng, nhất là sau khi được Song Tử tường thuật tình hình "chiến trận" đang xảy ra, kẻ thù chưa gì đã xâm nhập vào thành. Tuyệt đối, không được manh động.

"Ngồi xuống đi." - Cụ Giải đặt cốc nước lên bàn, hất cằm ra hiệu cho sáu đứa con trai ngồi xuống khoảng sân trống ở trước mặt. Ghế đã bị mấy đứa con gái ngồi hết, không muốn ngồi xuống sân không được. Xong, Cụ Giải lại chân chữ không mở lời trước, mắt cứ liếc hết bên này sang bên kia, càng khiến cho bọn con trai thêm thấp thòm.

"Đại tỷ. Có chuyện gì cứ nói ra, không cần ngại." - Vì mạng sống chính mình, Bảo Bình cười cười mở lời, cậu đến sợ cái kiểu nói chuyện yên lặng này, cứ tiếp diễn thì tim cậu không biết sẽ rớt ra ngoài khi nào nữa - "Nói thật đây, cứ nói ra, chỗ thân quen với nhau cả mà." - Đoạn, Bảo Bình thấy Cụ Giải vẫn chưa quen mở lời, đành quay sang cầu cứu Sur Tử, mong cô nói ngay và luôn, tim của cậu với đồng bọn không ổn rồi - "Sur Tử. Đại tỷ ngại không nói thì mày nói đi ha.. Nói hộ tao cái!!"

"...." - Sur Tử chậm chạp quay sang nhìn mọi người. Chỉ có mỗi Bạch Dương gật đầu lia lịa, mấy người khác đều rất trầm tư - "À thì.. chuyện này nó đơn giản lắm...." - Sur Tử lại đưa mắt về phía bọn con trai, bọn nó đang rất rất mong chờ những lời tiếp theo, mắt tròn lên, cực kì chăm chú nghe - "... thì.... thì... chuyện là.... thực ra.... chuyện cũng đơn giản.... chỉ có là... chuyện nó....."

Nói được một đoạn không đầu không cuối. Sur Tử im lặng, cô không biết mở lời thế nào cả..

"ĐM. Chuyện lờ gì nói toạch ra!! Mày cứ chữ được chữ không thể thì nói làm gì. Con điên... Mày đúng là..." - Thiên Yết chửi được nửa chừng, thấy ánh mắt sắc như dao của Bảo Bình chiếu đến thì biết điều ngậm miệng lại. Cậu nhìn về phía Bạch Dương - "Đương!! Mày nói đi xem nào.. Rốt cuộc là có chuyện gì??"

"À thì.... chuyện..."

"Cấm mày "à thì.", nói thẳng vào trọng tâm cho tao." - Thiên Yết nhanh chóng chặn họng Bạch Dương lại, biết ngay là con nhỏ này cũng y hệt Sur Tử mà - "Bộ chúng mày ngủ hai hôm nên não bị hổng cmnr à.. Bình thường chửi người chửi chó sa sã sa sã, bây giờ có chuyện gì mà như vệt răng thế hả?! Nói một câu cũng không xong."

"Thì.. chuyện là...." - Bạch Dương hít một hơi thật sâu, xong, cô nhắm mắt, nói liền một mạch - "Bọn tao suy nghĩ nửa ngày và muốn sang nhà chúng mày mở tiệc. Hết." - Xong vẫn đề chính, lúc này, Bạch Dương mới dám len lén mở mắt, nhìn phát ứng của mọi người, trông ai cũng như thả được một gánh nặng ngàn cân. Nói tiếp - "Sợ bọn mày không cho, nên mới ngại không dám nói. Thế nào???? Được chứ??? Tiệc mở mừng thì xong, ăn chơi nguyên đêm.. Tối nay!!"

"Thế thôi?!!" - Ma Kết - "Chỉ thế thôi?!!"

"Xi.. muốn gì nữa?!!" - Nhân Mã khó chịu, khinh bỉ bộ mặt chậm tiêu của Ma Kết. Hai đứa lại chuẩn bị xông vào chửi nhau đến nơi rồi - "Vây ok không để còn biết đây!!!" - Giọng con nhỏ này vô cùng ngửa đời.

Sáu đứa con trai quay nhìn nhau. Bọn nó chẳng dị nghị gì với ý tưởng này, cho nên, đồng ý.

"Yesss!!" - Sur Tử, Nhân Mã và Bạch Dương hân hoan đập tay. Ba đứa sung sướng như thể sở dĩ đều là do nếu tối nay mà làm tiệc ở nhà, người rửa bát, người dọn dẹp, người chuẩn bị... tất cả mọi việc đều sẽ đổ lên đầu ba đứa nó. Giờ thì hay rồi, tổ chức nhà khác thì ba đứa cũng cóc cần lao động gì cả.

"Đây là danh sách đồ cho tối nay, bọn mày mua đi. Đơn giản là thịt nướng với uống bia, ít đồ không à~~" - Thiên Bình đưa cho Song Ngư một tờ giấy, bên trong chẳng chịt chữ, rõ ràng là rất đối lập với cái định nghĩa "ít đồ" của nhỏ - "Nhớ. Là phải mua hết những gì có trong tờ giấy, đúng số lượng, đúng nhãn hiệu, đúng cả vị nữa!!!"

Đoạn, Thiên Bình với Kim Ngư bàn giao xong nhiệm vụ liền đứng dậy bỏ về. Cụ Giải thì phải đi gọi đầu cho thật xinh. Tổ hợp bộ ba thần kinh cũng nhanh chóng bỏ về, tội nó chột nhớ ra là đến giờ lên mạng xem "Bí mật Eva" và "Ý nghĩa cuộc sống"..

"Này này.. Bọn mày muốn bọn tao làm hết mấy việc này đây hả????!!!" - Thiên Yết bật dậy, định túm lại một đứa nào đó lúc chúng nó đi giày hòng giữ làm con tin uy hiếp. Nhưng mà.. thằng phản bội!!! - Khi Thiên Yết chuẩn bị lao đến và túm được Sur Tử thì Bảo Bình đã từ sau lao đến, giữ lấy một chân cậu khiến cậu ngã úp mặt xuống sân. Xứ Nữ cũng lao ra, để lên người Thiên Yết, làm cánh tay suốt nửa rờ sang được Bạch Dương phải thu lại vì đau, lưng cậu cảm tưởng như sắp gãy rồi - "Đm hai thằng này!! Muốn chơi đấu vật thì để lúc kháccc..." - Tiếng Thiên Yết tát lẹm trong vô vọng. Cậu chỉ biết chống mắt lên nhìn kẻ thù rồi đi, nhìn cả hai con chó béc-giê ỉu quý sợ hãi chạy tọt vào chuồng khi ba con điên kia đi qua.

Trong lòng Thiên Yết trào dâng một cảm giác bất lực không để đâu cho hết, vô cùng mạnh mẽ, cậu thở dài, mọi thứ cứ dần nhòa đi trước mắt.

"Một.. Hai.. Ba.. Dô!!!!!!" - Cả bọn hào hứng nâng chai bia trong tay mình lên, quyết đêm nay say cho bằng được.

Tiếng máy chai thủy tinh liên tục va vào nhau choang choảng. Ở giữa còn có cả tiếng cười, tiếng nói rồi cả tiếng nhạc xầm xầm, ồn ào không dứt. Chỗ thịt nướng cứ vui dần vui dần, bia cũng hết gần một két. May là Ma Kết quyết đoán, mang tận hai két bia về chứ nếu không thì sợ không đủ.

"Haizzz.. Thịt hết rồi!! Hết rồi! Mỗi bia thôi thì ăn chơi cái kiểu gì hả?? hả?!!!" - Sur Tử uống hơi nhiều, người lằng lằng - "Người đâu, thu dọn bếp nướng, mang bìm bìm và két bia kia kia lại đâyyyy!!" - Con nhỏ vừa gào lên ra lệnh, vừa chỉ chỗ đóng đồ ăn và bia phía sau lưng Song Ngư và Xứ Nữ. Rồi, quay sang nhìn Nhân Mã - "Giờ là mấy giờ rồi? Tám giờ chưa??"

"Đ biết. Ăn chơi mà lo giờ giấc cái lìn gì.. Uống đi." - Đoạn, Nhân Mã cầm chai bia lên tu một hơi thật dài.

Mười một giờ rồi, không phải tám. Song Ngư nhìn đồng hồ treo tường rồi thờ dài một cách bất lực, một lũ say tây tây, giọng lèm bả lèm bèm, chút nữa thôi là chẳng còn ra dạng người. Bọn nó cứ vây quanh cậu thế này thật đau đầu. Mà cũng đúng, mọi người đều uống suốt một mạch từ hơn bảy giờ tối đến tận bây giờ, gần bốn tiếng rồi, xung quanh thì vung vãi không biết bao nhiêu chai rồi nắp chai.. Hồn độn~~ Hồn độn~~!!

"Nào! Người anh em tốt của tao!! Mày ra đây uống với tao một chai, tuyệt đối không được từ chối!!"

Bảo Bình không biết từ đâu trèo sang, quàng vai bá cổ khiến Song Ngư cảm thấy đến chết ngộp. Tay cậu ta còn lăm lăm một chai bia chưa bật nắp, cứ thế dúi vào mồm cậu. Bốn cái răng cửa của Song Ngư bắt ngờ bị cái nắp đập vào, đau muốn khóc.

"Đừng từ chối tao!!.. Mày là bạn tao, mà sao không hiểu tình cảnh của tao hả.. há????!!.. " - Đoạn, Bảo Bình đột nhiên buông tay ra, ngồi thu mình lại, ôm chặt trong lòng chai bia còn nguyên nắp, nhìn tội tội như thế bị vút bỏ tàn nhẫn - "Tao.. là cái thằng chết tiết, vô dụng.. và thằng nữa là phải đi gặp bố mẹ vợ!! Mày hiểu không.. bố mẹ vợ đấy!!! Vợ đấy biết không hả!!!" - *giơ ngón trỏ lên, chỉ về phía Song Ngư* - "Còn mày.. là cái thằng chết tiết, vô dụng đời thứ hai.. Nhưng tận mười năm nữa mới đi gặp bố mẹ vợ.. Hahaahaaaa.. Sau tao tận mười năm cơ!!!! Đồ ranh con!!!" - *Plè* - Bảo Bình cười như điên, thề lười trên người cậu.

Bất lực - Song Ngư chán nản đ chịu được, cảm giác là người duy nhất còn tỉnh táo ở đây khiến cho cậu muốn say!! Thực sự muốn say ngay bây giờ. Rồi Song Ngư giật chai bia trong lòng Bảo Bình, bật nắp, rồi tu một hơi. Cảm giác bia chảy vào cổ họng. Vừa đắng, vừa tê nhưng lại sảng khoái đến lạ, cả người cứ nóng bừng lên theo từng phút, từng phút một.

"Cứ ăn cứ uống như này.. Không vui!! Không vui!!!" - Nhân Mã hớn hờ bê năm chai bia đặt lên bàn, chỉ tay năm ngón, nói rất lớn - "Những lúc này là không thể thiếu "Thật hay Thách", tắt nhạc đi.. Đã say rồi còn về đêm.. Quá hoàn hảo để nói thật!!!" - Nhân Mã bật cười, cô đã cố giữ cho mình ba, bốn phần tỉnh cũng chỉ muốn chơi trò này trong hoàn cảnh này, thế nào chẳng moi được tin tình báo có giá trị.

"Ok ok!! Quất luôn!!!" - Thiên Bình tự nhiên hào hứng kì lạ. Rõ ràng giây trước cô còn say đến độ gục mặt xuống bàn mà ngủ. Giờ lấy được vài phần tỉnh tỉnh nhưng gần như cả người trụ được là do dựa vào người Sư Tử, nhìn là biết chơi không được mấy vòng liền không chịu được nữa.

Đứa này tỉnh, lay đứa bên cạnh dậy, rồi đứa bên cạnh lại lay thêm đứa bên cạnh của bên cạnh, rồi cả cạnh của cạnh của cạnh..

Chẳng bao lâu quanh cái bàn trà nhỏ trong phòng khách liền có một vòng người ngồi xung quanh cùng nhau, đủ mười hai người. Song Ngư với tay cầm chiếc điều khiển, tắt nhạc, cũng tắt bớt đèn, chỉ để lại chùm đèn pha lê vàng rực rỡ ngay bàn trà.

Cả căn phòng, chỉ còn mỗi chỗ cái bàn là có đèn sáng, yên tĩnh hơn khiến không khí có phần thần bí, làm trò chơi càng trở nên hồi hộp.

"Tao nói, chọn "Thật" mà trả lời vợ vẫn hoặc không chịu trả lời thì bị phạt uống một cốc bia như này." - Đoạn, Nhân Mã đặt một cốc thủy tinh lớn lên bàn, dung tích chắc khoảng nửa chai bia - "Chọn "Thách" nhưng không làm được cũng phạt uống, hoặc là phải trả lời thật ba câu mà mọi người đưa ra.."

"Tao quay trước." - Ma Kết cướp lời định nói của Nhân Mã, nhanh chóng nhặt bừa một chai bia rỗng lên.

Chiếc chai vừa được đặt ở giữa bàn đã được Ma Kết quay một cái, lực vừa phải, cái chai gần như là cứ ở nguyên vị trí đó, mãi mà vẫn không dừng. Cuối cùng, chỉ vào Nhân Mã - đúng là oan gia!!!

"Ha.. vào tao kia, thách đi." - Nhân Mã sảng khoái chọn một thử thách, khiến không khí chưa gì đã nóng lên.

"Hừ.." - Ánh mắt Ma Kết rất lạ, có gì đó không ổn ở đây - "Tao thách mày đi ia bằng mồm!!!" - Cả lũ liền ôm nhau cười. Nhân Mã mặt mày cứ đơ hết cả ra, vẫn chưa hiểu Ma Kết muốn làm cái gì.

"Ìa... bằng mồm á???" - Nhân Mã nhướn mày, bức mình hỏi lại. Ánh mắt của hai người nhìn nhau, như thể sắp xông vào đánh giết nhau đến nơi - "Mày nói lại thử xem nào!!!" - Giọng Nhân Mã cao vút lên. Cô bức, chưa gì đã bị thằng lờ này lừa cho một vỏ. Rõ ràng là cố ý!! Nếu không Nhân Mã cô tự nhận làm con thằng chết tiết này!!! - "Việc chết bầm này làm sao mà người làm được??? Uống nhiều quá nên não mày còn mồm bia thôi à?? Muốn chết không hả!!! Đồ!!!"

"Không làm được thì uống đi."

Bên cạnh là tiếng hô hào của lũ bạn, một lũ phản bội - "Uống đi!! Uống đi!!! Uống đi!!!" - Tiếng vỗ tay đôm đốp, giòn giã.. từng tiếng từng tiếng găm vào tai Nhân Mã khiến con giận trong cô tưởng chừng sắp phun trào, nhưng giờ phút này cô chẳng biết bùng phát nó đi đâu. Ngược lại với bộ dạng như sắp bùng cháy của oan gia, Ma Kết thần nhiên đẩy cốc bia đầy ự về phía nhỏ khiến trông mặt Nhân Mã càng trợn ngược lên như muốn rớt xuống bàn.

Uống thì uống.. sợ đếch gì, có mỗi một cốc bia. - Một hơi, cốc bia liền không còn sót một giọt nào. Nhân Mã đổ đầy lại cốc, quay chiếc chai nằm giữa bàn, ánh mắt sắc lạnh không lúc nào rời khỏi người Ma Kết.

"Kim Ngưu!!!" - "Chọn thật hay thách???" - "Ê Ngưu!! Thách.. thách.. thách!!!"

"Thách." - Tiếng Kim Ngưu vừa dứt, không khí càng thêm ồn ào. Không hiểu Nhân Mã định làm gì nữa.. Liệu có trả thù thằng Ma Kết không??!

"Mày tát thằng Ma Kết cho tao, mỗi bên ba cái, thật MẠNH vào!!!" - Chữ "mạnh" bị nhỏ đay nghiến, tiếng răng miết vào nhau ken kết ken kết đến rợn người. Kiểu lấy tát trả thù này đúng là chỉ có mình Nhân Mã dám làm.. trẻ con vãi, mấy tuổi rồi còn chơi cái kiểu này?!!~ Bọn nó còn đang lấy bia để phạt cơ mà!!!

"Đồ ấu trĩ!!!" ~ "Chát.." ~ "Đồ điên.." ~ "Chát.." ~ "Đồ vô học!!!" - Lại một cái tát nữa: "Chát."

Chỉ mới bốn cái tát mà mặt của Ma Kết đã đỏ bừng hết cả lên. Nhìn là thừa hiểu rằng Kim Ngưu dùng hết bao nhiêu sức lực, chắc là hết bình sinh mà cô nàng có. Hai bên má ửng hồng từng ngón tay, nở rộ như một đóa hoa loa kèn đỏ rực rỡ, trông Ma Kết tội tội nhưng cực kì hài hước. Trước mỗi cái tát, cậu đều nhìn về phía Nhân Mã, chửi một câu.

Lại thua nữa. Ma Kết cuộn chặt bàn tay bên mình, cậu không phải con nhỏ họ Nhân tên Mã mặt dày ngồi trước mặt, không bao giờ có thể dùng cái cách trẻ con chết tiết này trả thù nhỏ được. Ma Kết cậu thực sự không đọ được. Mặt dày và trơ trên đúng là chỉ có Nhân Mã thôi, nhỏ là thứ hai thì đúng có con nhà bà nào lấy được vị trí thứ nhất.

"Còn hai cái nữa. Nhưng tay tao đỏ hết rồi.." - Đầu Kim Ngưu nghiêng nghiêng rồi gục xuống. Cô nàng say đến mức không trụ được nữa rồi. Từ trước giờ đều là sắm vai con gái ngoan trong nhà, Ngưu chưa bao giờ đụng đến rượu bia các kiểu các kiểu.. cũng lăm lăm nháp mỗi ít champagne hoặc rượu vang vào những ngày đặc biệt thôi - "Ai đánh.. đánh họ...." - Dứt lời, cả người Kim Ngưu đổ nghiêng sang một bên, suýt nữa thì đập xuống sàn, may mà Song Tử lấy tay ra đỡ kịp.

"Chát.. Chát.." - Không nói lời nào. Song Tử trả cho Ma Kết hai cái tát cậu ta còn thiếu. Sau đó, lại không nói gì, liền đỡ Kim Ngưu dậy, đi đến góc phòng - chỗ cái sofa bị kéo

ra đó khi bọn nó chuẩn bị vào tiệc. Xong, cậu cũng ngồi luôn ở đó, để Kim Ngu tựa người vào mình mà thiếp đi ngon lành.

Song Tử cảm thấy đầu mình rất choáng váng, ngồi xuống cái ghế sofa mềm mại này thì chỉ muốn nhắm mắt lại, ngủ một giấc dài. Cậu mơ. Một giấc mơ rất đẹp. Trong giấc mơ, cậu thủ thi từng điều mà mấy tháng qua mình không dám nói, cậu cũng thẳng thắn, tỏ tình lại với Ngu một lần nữa, cậu cũng xin lỗi cô, về tất cả những việc cậu đã làm. Cậu cảm thấy, những việc đó chắc chắn đã vô tình làm tổn thương Ngu ở một khía cạnh nào đó, vậy nên, làm gì cũng được, nói gì cũng được, cậu chấp nhận hết, miễn sao hai người lại bình thường.

"Ngu huynh đệ.. đừng giận nữa. Tao biết lỗi rồi, từ nay về sau không dám nữa. Thích.. nhưng làm bạn cũng được, friendzone ok??.. Miễn sao, đừng giận nữa... Huynh đệ, từ giờ là huynh đệ... là đồng chí.. là anh em tốt.. là hảo bằng hữu!!!!.. thế.. thế nên.. chiến tranh lạnh, dừng đi... Tao giờ cò trắng xin hàng rồi.."

Song Tử lèm bèm, câu cú lộn xộn. Đến hôm sau tỉnh giấc, đầu cậu đau như búa bổ, cũng không biết mình chính xác đã nói những gì, nhưng trên tất cả, có một ánh mắt trong giấc mơ ám ảnh cậu. Có một người cứ nhìn cậu mãi, cảm giác thân thuộc nhưng cậu mệt mỏi đến nỗi không muốn nghĩ nữa.. Cho đến cuối cùng, khi giấc mơ trở nên tối tăm mịt mù, hình ảnh cuối cùng cậu thấy, là một bàn tay đưa về phía cậu.

Bàn tay đó.. dịu dàng, ấm áp và chân thật. Là của ai? Là giấc mơ của cậu? Hay là một phản hiện thực nhưng cậu say quá nên bỏ lỡ..??

Mọi thứ cứ như vòng quay của chiếc chai bia nằm giữa bàn, quay hết lần này đến lần khác. Số chai rỗng rơi vãi xung quanh chỗ bọn nó ngồi càng nhiều, người chơi say bí tỉ, hoàn toàn chìm vào trạng thái mơ mơ hồ hồ, không còn biết được bất kì thứ gì.

Say rồi, hình như ai cũng trở nên trẻ con và cổ chấp. Dù bản thân biết mình chẳng uống nổi nhưng mấy đứa vẫn uống hết cốc này đến cốc khác, giờ đến phân biệt đâu là người hỏi, đâu là người bị hỏi cũng không thể. Mọi sự đều xoay vần, trước tầm mắt chúng nó, không còn cái gì ổn.. cái gì cũng nhoe nhoẹt, cái gì cũng biến dạng.

Sau một khoảng thời gian rất dài. Game này đi vào hồi kết. Chẳng còn ai mình mẫn, chẳng còn ai tỉnh táo. Tất cả, đều nằm bò ra bàn, hoặc co ro, cuộn mình lại thật yên lặng ở một góc sàn.

"Kết.. Tao cười đẹp không?? Cười có đẹp không???... Tao... tao hỏi mày!! Tao cười có đẹp không...??! Cười.. đã đủ đẹp chưaaaa??~"- Tiếng Xứ Nữ tự mình độc thoại, tay lần mò, ôm chặt cứng thẳng bạn ở bên cạnh, miệng không ngừng thì thầm, trong đầu cậu hoàn toàn bị chủ đề cười đẹp này ám ảnh, có thể nào cũng không dứt nổi - "Tao đang hỏi mày đấy!! Cái chai chỉ vào mày kia.. kia kiaaaa!!!"

Đó cũng chính là âm thanh cuối cùng vang vọng trong phòng khách ngày hôm đó. Rồi tất cả chỉ còn là tiếng thở đều đều. Tiệc tàn rồi. Ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Trà - Sữa

Sau một đêm thác loạn, hôm sau tỉnh dậy, cả bọn thấy đồng hồ chỉ hơn bốn rưỡi, còn tưởng là bốn rưỡi sáng. Trời thực ra đã gần xế chiều. Phân công nhau dọn dẹp một hồi, bọn nó mệt bỏ hơi tai, đầu ngờ là nhiều thứ như thế. Chai lọ vung vãi khắp nơi, những cái nắp thi chổ ăn chổ hiện, không cần thận liến đâm phải. Rồi thức ăn thừa, rác,.. Khi làm xong, bầu trời chẳng còn màu xanh nữa, tối đen. Mỗi đứa ôm một bát mì ăn lót dạ. Bụng đứa nào cũng cồn cào, nhức nhối khó chịu, chỗ bia cả bọn nốc suốt một đêm là gần hai kết bia, không ít đâu.

"Byee~!"

Chào nhau một tiếng, rồi đứa nào về nhà đứa nấy, chui vào phòng. Ai cũng mệt rã rời. Chưa kể sáng mai lại còn phải dậy đi học nữa. Bốn ngày nghỉ sao quá nhanh quá, nói hết là hết, bao nhiêu dự định nhưng vẫn chưa kịp làm.

Thiên Bình lộn hết từ bên này sang bên kia chiếc giường, mãi mà chẳng thể chợp mắt nổi. Giấc ngủ kéo dài mười hai tiếng từ đêm qua đến tận chiều nay khiến cô bây giờ muốn cũng không thể ngủ nữa. Hai chân do đi qua đi lại dọn dẹp mà bây giờ ê ẩm, vừa tắm xong cô đã nằm xuống giường, một bước cũng không muốn đi. Dù rất muốn sang mấy phòng bên cạnh gọi thêm người đang ngủ cùng nhưng cô đành chỉ biết thờ dài, lực bất tòng tâm.

Chiếc điện thoại lại rung lên bần bật. Từ nãy đã hơn chục lần rồi.

Thiên Bình chán nản, bỏ lên đầu giường, ôm một cái gối vào lòng rồi mở điện thoại ra nhìn. Một hàng thông báo đều là tin nhắn do một người gửi. Bất giác, Thiên Bình không nhịn được bật cười. Đa phần tin nhắn đều rất ngắn, chỉ một hai câu, kể về những chuyện bình thường không thể bình thường hơn. Cứ mỗi một tiếng, người ấy sẽ gửi cho cô một hai câu như vậy. Bây giờ cũng đang thế..

"Hey~~ Em ăn cơm chưa??"

"Anh ăn rồi. Mẹ anh nấu ngon lắm."

"Mai là đi học rồi. Nhớ e quá."

..

Người đó là anh senpai điển trai, nổi tiếng, cũng chính là người làm MC trong chương trình văn nghệ hội Tết. Từ hồi bọn nó còn là lớp 10, senpai lớp 11 thì mối quan hệ giữa Thiên Bình với ông ý đã khá tốt. Hai người hồi đó đều làm Bí thư của lớp, hoạt động gì cũng đụng mặt, rồi còn thảo luận với nhau. Sau đó, lên 11, Thiên Bình không còn làm Bí thư nữa nhưng hai người thỉnh thoảng vẫn nhắn tin rồi inbox qua lại, cảm giác thân thân nhưng có gì đó không giống với quan hệ giữa anh năm trên với em năm dưới bình thường.

Senpai đa tài, thể thao rồi văn nghệ như đàn, hát, nhảy,.. đều biết sơ sơ, mỗi thứ một ít. Có mỗi một điều chê trách, là đường như, tin đồn yêu đương của ông này với mấy chị gái cùng khối và các em gái khối dưới trời nổi hơi hơi nhiều. Cứ đôi ba tuần là lại một tin đồn khác, mỗi lần là một người khác, nhiều lúc, Thiên Bình nghe còn chẳng biết họ cũng là

học sinh trường mình. Có một đợt, cô trở thành một trong những nhân vật chính trong tin đồn kiểu này, rồi chẳng mấy chốc, tin đồn đó lặn mất, không còn ai nhắc lại nữa.

Và cũng vì dính vào tin đồn một lần đó, An Hạ - con nhỏ nằm dưới mắt nết, đã làm phiền Thiên Bình rất nhiều lần. Ai cũng bảo, An Hạ thích senpai từ lâu rồi, nhưng đối với ông ý, con nhỏ chỉ là "em gái", cho nên, con nhỏ mỗi lúc tâm tình đi xuống là lại tìm đến những người con gái tin đồn để "nói chuyện".

Thiên Bình lướt lướt ngón tay trên màn hình điện thoại, đọc hết tất cả các dòng tin nhắn mà người kia gửi, vừa đọc, vừa thấy buồn cười, khỏe môi không nhin được cứ nhếch nhếch lên. Khi thấy nick lại lần nữa hiện sáng, cô bất chợt quyết định nhấn một tin:

"Chưa ngủ à??"

Không đến ba giây, cô đã nhận được trả lời: "Không phải em cũng thế à.." kèm theo là một loạt icon mặt dỗi nhìn rất ngộ. Đúng là đôi lúc thực sự không thể phủ nhận được sức mạnh đáng yêu của mấy cái icon, lúc nào cũng khiến câu chuyện nhạt nhẽo thêm được chút ít muối.

"Muộn rồi sao vẫn chưa ngủ."

"Ngủ sớm đi."

"Em không ngủ, anh cũng không ngủ được."

Trong lòng Thiên Bình không nhin được liền xôn xang hết cả lên. Senpai cứ gửi mấy câu nhẹ nhàng tình cảm suốt thế này thì không sớm thì muộn cô cũng đổ mắt thôi. Từng câu từng chữ mà anh gửi, Thiên Bình có cảm giác anh như thể đang nắm hết trong tay những vui buồn và rung động của lòng cô vậy.

"Điêuuu~~ Anh ngủ thì liên quan gì đến em." - Rồi ấn thêm một icon hình con chó mặt đen, trên đầu bay lơ lửng vài dấu hỏi chấm

"Ai bảo không liên quan??!" - "Người thương của mình còn thức thì ai ngủ được." - Thêm một cái icon khóc lóc.

Thoáng cái, Thiên Bình cảm thấy mặt mũi lẫn hai tai mình đều nóng bừng hết cả lên. Cô chẳng biết nên nhấn lại như nào cả. Thính to quá.. Cô đáp không nổi. Thiên Bình vút nảy sang một bên, vùi đầu xuống gối cọ cọ. Chắc cô sắp chết rồi, tự dưng sao lắm thính thế này, trời nổi everywhere..

Qua mấy lớp vải bông như thế, Thiên Bình vẫn cảm nhận được chiếc điện thoại bên cạnh đang rung lên bần bật. Hồi trước cô đầu nhạy bén như thế. Giờ thì khác rồi, chỉ là chút rung rung nhỏ nhưng cô cũng phải lôi điện thoại ra kiểm tra, nhiều lúc còn chẳng phải máy mình rung.

"..Nên em thương anh đi ngủ đi mà~~"

"Nhắm mắt lại rồi ngủ thật ngon vào."

"Ngoan. Ngủ đi. Mai anh cho đi uống trà sữa."

"Thương:33"

Huhu - Thiên Bình khóc thầm trong lòng. Đôi cô thế là xong rồi. Bây giờ senpai không chỉ thả thính to ngập tràn mà còn dùng cả đồ ăn để dụ dỗ. Tim cô chưa theo nhưng đã thấy lo sợ vì lý trí đạo này rung động vì thính quá lớn. Thời khắc này, chưa kịp hành động phản kháng thì dạ dày đã phản chủ đi theo người ta. Thật chẳng có tí tiền đồ gì cả - y như mấy lời Cự Giải bình thường trách cô.

Hai tiết văn đầu tiên của ngày hôm sau diễn ra thật mơ màng. Hơi men từ bia rượu rồi cả cảm giác lười biếng, ham chơi suốt mấy qua hình như tan chưa hết. Giọng nói trầm bổng lên xuống vô cùng truyền cảm của giáo viên về mấy tác phẩm nước ngoài chỗ cuối sách càng khiến cả lớp thêm mê mê. Chữ nghe được chữ không, bài vờ cũng chẳng ai chăm chỉ ghi cẩn thận. Thi xong là thế nào cũng diễn ra tình trạng như vậy, nhất là vào học kì hai, tình hình chảy lười của lũ học sinh như tụi nó càng diễn ra nghiêm trọng.

Sau đó, các giáo viên bị gọi lên văn phòng để họp. Chủ yếu là liên quan đề kì thi vừa rồi và việc tổng kết điểm, bế giảng.. Năm nào đến lúc này là thầy cô cũng bận rộn, chấm hết chống bài này rồi lại đi hoàn thành nốt sổ điểm lớp kia. Đặc biệt là mấy giáo viên chủ nhiệm lớp 12, các thầy các cô còn phải lo lắng cả học bạ rồi cái tờ nguyện vọng thi đại học, điểm thi thử... các thứ các thứ, nhiều vô kể, lo đến gầy cả người.

Song Ngu chán nản nằm bò ra bàn. Cậu bấm bụng định ngủ một giấc dài một mạch đến hết giờ, giáo viên hai tiết tới vừa vào lớp, cô bảo phải đi họp nên dặn dò cả lớp ngồi tự quản với nhau.

Ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ vào thẳng mặt cậu khiến cậu cực kì khó chịu. Bình thường đầu đến nỗi, Thiên Bình ngồi cạnh toàn ngoan ngoãn, ngồi thẳng lưng, nghiêm chỉnh cặm cùi ghi ghi chép chép, chỗ nắng phân nửa đều bị che mất. Hôm nay sao lại như này..

Song Ngu khó chịu mở mắt ra, cậu chợt thấy Thiên Bình cũng đang nằm bò ra bàn. Đầu quay về phía bên này, nếu hai người giương mắt lên, thế nào cũng bốn mắt nhìn nhau chăm chăm đầy ngại ngùng. Nhưng không. Cô còn đang mãi nhắn tin với ai đó, tâm tình rất vui vẻ, miệng cứ tùm tà tùm tùm cười mãi chả ngừng.

Song Ngu nhìn. Chợt thấy vừa ngứa mắt vừa khó chịu. Cậu nghĩ, người phía bên kia chắc lại là cái ông senpai chết bầm đó. Hừ - cậu càng nghĩ càng bức, lại chẳng biết giải toả thế nào. Vậy là, Song Ngu đành dứt khoát quay đầu về hướng ngược lại. Khó chịu thì không nhìn nữa là được. Nhưng chẳng hiểu sao trong đầu vẫn là vẻ mặt vui vẻ tùm tùm cười đó. Sh*t!!!

Song Từ lăm bằm chửi rủa mui tám đời tổ tông nhà ông senpai, chửi hăng bao nhiêu thì lòng cậu dễ chịu bấy nhiêu. Thoáng cái, con buồn ngủ khi nãy đã biến mất. Ánh mắt liếc sang bên. Tâm mắt của cậu lại là cảnh Bảo Bình và Sur Từ tình cảm chụm đầu vào nhau nói chuyện, không biết là tâm sự cái gì, hai người này nói mãi mà vẫn chưa hết. Ngày nào cậu và mọi người cũng gặp cảnh này. Bạch Dương đáng thương bị đá sang ngồi cạnh Xứ Nữ, học không học, suốt ngày chỉ thấy cặm mặt vào điện thoại, hết xem phim rồi đọc truyện, chơi game. Tội cho Xứ Nữ, mắt cứ liếc liếc sang nhưng chân chửi mãi, bắt lức, không biết nên bắt chuyện như thế nào.

Song Ngu nhếch môi cười đều thẳng bạn mình. Thăng này còn non với xanh quá, suốt ngày biểu hiện lộ lố thế kia mà cứ luôn cho rằng mình che giấu kĩ lắm. Đoạn, lúc Xứ Nữ thu mắt về, vừa hay đuôi mắt lại bắt gặp về mặt kì dị cùng cái điệu cười khó lí giải của Song Ngu.

Hai thằng bốn mắt nhìn chăm chăm nhau. Xứ Nữ thì lưng thẳng, đầu hơi cúi, cả người toát ra vẻ nghiêm túc ngàn năm bất biến. Ngược lại, Song Ngu mang cái điệu lười biếng, biểu cảm đều đều, nhất là đôi mắt cong cong đầy châm biếm vô cùng ngứa đòn..

"Ê Ngư!" - Thiên Bình gọi. Hai tay cô thoăn thoắt dọn dẹp sách vở ở trong ngăn bàn, chiếc điện thoại đặt trên bàn rung lên bần bần - có người đang gọi đến.

"Định đi đâu thế?!" - Song Ngư chống một tay lên bàn, chán nản nhìn Thiên Bình, mặt mày chả hiểu sao cứ hớn ha hớn hở. Rõ ghét.

"Đi chơi. Nếu chẳng may cô quay về thì bao che hộ nhé." - Chỗ sách vở đã được dọn hết cho vào cặp.

"Vớ ai?"

Mặt mũi Song Ngư nhăn hết lại, như khi. Hôm nay bọn Cự Giải vẫn còn hơi tây tây, trời lại nắng, vốn là chẳng có kế hoạch gì. Rồi, bóng dáng ông senpai lấp ló ở ô cửa sổ sau lưng Thiên Bình đã trả lời câu hỏi của cậu. Hay lắm, giờ còn đến tận lớp dụ dỗ nhau bỏ tiết.

"Vớ anh ý." - Thiên Bình cười rất tươi. Cô quay lại nhìn tên kia, tay vẩy vẩy, cười càng rạng rỡ, hết như chỗ nắng gắt dưới sân trường - "Đi đây, bye!!"

Và Thiên Bình đeo cặp lên, chuẩn ra bằng cửa sau rồi cùng sánh bước bên cạnh người kia. Vài bước, Song Ngư đã không còn thấy bóng lưng nhỏ nhắn cùng đuôi tóc đen dài đến thắt lưng của cô nữa. Song Ngư nhìn theo mãi, nhìn đến ngõ ngách hết cả người, lại không mình bị cái quái gì nó nhập vào. Cậu thở dài thượt, tiếng trống vào giờ vang lên rã. Nghĩ đến tình cảnh ngồi một mình, Song Ngư không nhận được thấy lòng thật náo nức.

"Giải ới ời ời!!!!" - Song Ngư bò rạp ra bàn, cánh tay trái vẩy vẩy trong không trung. Tiếng gọi thảm thiết, dai dẳng khiến Cự Giải thực sự không nhận được, đứng dậy đi về phía Song Ngư rồi ngồi cạnh cậu.

Song Ngư cậu bây giờ chỉ cần một người thực sự tâm đầu ý hợp để giải toả bức xúc. Có chết cậu cũng không ngờ cái ngày Thiên Bình ngoan ngoãn bỏ học, cúp tiết để đi chơi với trai lại xuất hiện nhanh như vậy. Cứ ngỡ là cả đời cũng chẳng có ngày đó xuất hiện.

"Mày gọi tao như thể gọi hồn ý.. Rốt cuộc là làm sao???"

"Thiên Bình đi rồi." - giọng Song Ngư không nhận mà ừ ừ - "Thấy ông kia đón tận cửa."

"Vờ ờ. Bình lớn rồi, lại còn dám bỏ tiết." - Cự Giải cười. Nhớ lại hồi trước cô với mấy đứa kia rúc rỏ đến gây lười mà con nhỏ Thiên Bình này cũng không chịu bỏ một tiết Công nghệ để đi chơi, lần đó nếu không nhầm là có chỗ nào sale tận 80%, toàn hàng đẹp. Mấy đứa cô lúc đó vờ vệt như lù ăn mỳ, ăn xin, khi về lưng lửng không biết đựng bao nhiêu túi mới hết.

"Hừ.. Lớn rồi. Nhưng mắt thì kém đi thấy rõ. Lão đầy xấu chết mẹ.. mặt thuộc kiểu dần thối, xong tin đồn yêu đương bay rợp trời." - Song Ngư nói, về mặt cực kì cực kì khinh bỉ. Được cái Cự Giải ngồi bên cạnh cứ lên tục đồng tình, cậu càng nói càng hăng - "Tệ như thế. Thỉnh thoảng như thế mà vẫn đó, ngu thật hết chỗ nói."

"Ngu. Rất ngu!" - Cự Giải vừa chơi điện thoại, vừa cúi thấp đầu xuống, làm cho hai người trông na ná y hệt cặp Sur - Bảo, đầu chụm san sát vào nhau - "Con này bị hoai mà vẫn chưa chịu chữa. Để tao kể mày nghe, hồi trước có vụ này.."

Rồi Cự Giải huyền thuyên kể rất nhiều chuyện ngu xuẩn của Thiên Bình cho cậu nghe. Kể hết, sạch sành sanh, không sót chuyện nào, nhớ được bao nhiêu thì kể tuốt. Mỗi câu chuyện còn được thêm thắt một hai ý, khiến hai người rôm rả, cười cười như nắc nẻ. Thi thoảng, hai người lại lờ hình tượng đẹp đẽ của oonc senpai ra chà đạp, nói xấu đủ điều. Song Ngư còn kể rằng có lần bọn con trai đá bóng giao hữu với lớp ông ý, thấy ông ý mặc áo đỏ, rõ nhà quê, xong còn lông chần các thứ các thứ..

"Mày không biết đâu.. Lông chần nó thế này này.." - Song Ngư lật trang cuối của một quyển vở cậu thấy ở trên bàn, vừa nói vừa vẽ vài nét chẳng chịt lên giấy - "..Phải nói là xoắn vài ờ.. Kiểu như trước khi ra khỏi nhà ông ý lấy máy làm tóc như của bọn mày để uốn xoắn ý.."

Dứt lời, lại một tràng cười hô hô hô hô rất thô bỉ. Song Ngư phấn khích, thi thoảng lại cười híp hết mắt lại, đập bàn bồm bộp. Giờ cậu hiểu rồi, ra là vì vui như này nên bọn con gái hay ngồi tùm tùm lại nói xấu nhau hết ngày này qua ngày khác. Hai người nói chuyện vui quá trời quá đất, hoàn toàn nghĩ rằng bản thân đã tìm ra người tri kỉ nên không chút để ý đến cái bóng cô đơn côi cút của một thanh niên gần góc lớp. Ánh mắt hần chòng chọc cắm vào lưng hai người không rời.

Thiên Bình với anh senpai trong mơ cùng lúc đó dặt tay nhau bỏ trốn. Hai người men theo con đường mòn đất đá lồi chồm ở gần bờ tường, đi đến một hốc tường nhỏ, ẩn náu trong bụi cỏ rậm rạp. Đây là lối đi bí mật mà tụi Cự Giải thường đi nhất, có tên là - "Lỗ chó" - kích thước cái hốc đó to vừa bằng một con chó beca-giê nhà Thiên Yết.

"A chui qua trước rồi đi lấy xe. Em nhớ ngoan ngoãn đợi anh cái cây kia nhé!!!" - Senpai trước khi đi còn quay lại xoa xoa đầu Thiên Bình một cái, khiến nhịp tim của cô đang bình thường liền tăng vọt.

"Dạ." - Cô lồm lổm cúi gầm mặt nhìn xuống dưới chân. Cả tai lẫn má cô chắc bây giờ đã đỏ ửng lên trông vô cùng buồn cười.

Nhìn lên đã thấy bóng lưng senpai biến mất vào trong cái ngõ nhỏ ngay trước mặt, anh vào trong đó lấy xe??? - Thiên Bình nghĩ ngợi một chút là biết ngay lí do, trong con ngõ đầy chính là quán nét mà Sur Từ với Nhân Mã hay vào hồi trước, cũng chính ở đó mà mấy người đó bị bắt, sau cùng là mỗi người đều bị phạt viết một bản kiểm điểm đọc trước toàn trường. Kể từ đó, quả thật Sur Từ ngoan ngoãn hơn, không ra quán nét đó nữa. Thay vào đó, chấp nhận mượn xe phóng ra xa trường thêm năm, sáu cây số để được đánh một buổi Liên minh thật thanh thản.

"Nào, lên xe đi, anh chờ em đi chơi." - Một lát sau đã thấy senpai lái một chiếc X-men màu xanh rất phổ biến bây giờ đi ra từ cái ngõ nhỏ bé đó. Đoạn, anh xuống xe, mở cốp ra lấy mũ bảo hiểm và khẩu trang. Tường thế nào, bên trong là hai cái mũ bảo hiểm màu hồng phấn, dán chỉ chít hình hello kitty cùng một hộp khẩu trang y tế đã dùng hết phần nửa, còn một cái áo chống nắng in chỉ chít hình hoa hướng dương to như cái đĩa và cục điện để sạc xe - "Anh xin lỗi, buổi sáng lỡ gửi xe trong trường, giờ bảo vệ không cho lấy nên anh mới đành đi mượn xe thẳng bạn thế này. Bọn nó thừa biết anh mượn xe đi với em nên mới troll thế này.."

Senpai vừa nhấc mũ lên thì phát hiện bên trong một cái mũ bị rắc đầy mấy cái kim tuyến lấp la lấp lánh..

"Đề anh đội mũ cho." - Thiên Bình chưa kịp ngăn cản, senpai đã ngay lập tức cầm chiếc mũ không bị làm sao đội lên cho cô, còn cài quai, đeo khẩu trang vô cùng cẩn thận. Phía mình thì lại bất chấp, đội cái mũ kim tuyến kia - "Nào trà sữa~~ đi thôi~~" - Qua một cái khẩu trang, Thiên Bình không biết về mặt anh bây giờ như thế nào, chắc chắn là khó chịu lắm. Anh còn vừa kể cho cô nghe rằng sáng nay còn tắm táp rất sạch sẽ, còn gội đầu, chải chuốt các thứ các thứ...

Xuống xe, Thiên Bình không nhận được nhìn chăm chăm quả tóc của senpai với ánh mắt chờ mong. Chắc chắn là rất ba chấm.

Quả nhiên. Khi senpai hạ mũ xuống, Thiên Bình dù đã dặn lòng kim nén nhưng vẫn không chịu được, bật cười ra tiếng. Trên đầu anh, chỗ tóc anh hay lấy tay vuốt vuốt lên bị dính đầy các hạt lấp lánh nhỏ li ti. Cộng cả chỗ nắng chiếu chói lọi trên đầu làm đầu anh như thể đang phát sáng ý. *lấp lánh* *lấp lánh*

"Haizz.. Mấy thằng chó điên đó!! Để về xem anh có lấy cái mũ này đập nát mặt bọn nó ra không.. Đúng là lâu ngày không đánh không chửi là ngứa đòn đây mà." - Mặt anh cau cau có có. Ném chiếc mũ màu hồng đỏ vào cốp xe, ném rất mạnh, như đang ghét bỏ lắm. Nhưng khi cầm lấy chiếc mũ cô đưa, anh lại để trả lại vào cốp rất nhẹ nhàng - "Đi vào thôi, nắng quá." - Rồi anh lấy tay, che trên đỉnh đầu cô cho đến khi hai người đi vào quán.

Aghhh.. Bảo thế không rung rinh thì biết sống saoo?????~~

Khi mua đồ xong, Thiên Bình rất ngại. Hai người mới lần đầu tiên đi chơi mà để anh trả hết tiền trà sữa thế này thì không ổn, tẹo nữa cô sẽ rù anh đi ăn kem xem sao - hôm trước anh vừa bảo thêm kem sôcôla.

"Nghĩ gì mà ngần ngại thế?"

Giọng nói của người bên cạnh đột nhiên vang lên ngay bên tai khiến Thiên Bình bừng tỉnh. Cô đang nghĩ không biết tẹo nữa sẽ nên đi ăn ở đâu.

"Không có gì đâu ạ."

Thiên Bình cười một cách ngại ngùng, với kiểu ngồi sát nhau tâm sự như này cô vẫn chưa được quen cho lắm, anh cứ hỏi một câu thì cô trả lời một câu, hỏi hai câu sẽ đáp lại hai câu. Gần như chỉ có duy nhất một người hỏi và một người trả lời độc lập như thế. Đầu tiên, hai người chỉ dám nói về học tập, về trường lớp.. rồi nói đến việc senpai sắp thi Đại học, chọn trường nào, mai sau sẽ làm gì và cả những dự định tương lai của Thiên Bình.

"Thực ra em chẳng biết nên chọn trường gì cả, nhiều trường quá, cũng không có đặc biệt thích trường nào. Mà còn sợ là thi không đỗ, em học kém lắm."

"Sao đâu. Có gì thi Học viện Ngân hàng với anh, hoặc Học viện Tài chính cũng được, thấy bên đó điểm ban D cũng không cao lắm, với em thì đủ sức." - Đoạn, senpai đưa tay gạt chỗ tóc xõa ở bên vai Thiên Bình làm tim cô khựng mất một nhịp. Anh toàn làm mấy động tác kiểu này một cách bất ngờ, không để người ta chuẩn bị tinh thần kháng cự gì cả.

"Em không học Hóa, Lý giỏi à??" - Tự nhiên, chủ đề bị anh lái sang một chiều khác. Thiên Bình chỉ có thể mơ hồ trả lời:

"Vâng.." - Cô vẫn chưa hiểu mục đích anh hỏi điều này, bản thân anh cũng là học ban D mà, Hóa - Lý chắc cũng không hơn cô bao nhiêu, chắc sẽ không thách đồ gì cả.

"Anh hỏi em một câu." - Senpai nghiêng đầu, nhìn chăm chú, khiến cho Thiên Bình thầm kêu than trong lòng. Tự dưng lại đồ cái gì không biết..

"Trà đồ sữa hay sữa đồ trà??"

Đệt.. đệt.. đệt - Mấy ngón tay Thiên Bình giấu dưới bàn đã xoắn hết cả lại với nhau, đây chính là cái câu thả thính hôm trước Cự Giải vừa thấy trên mạng đây mà.. Hay lắm, lúc đó cô còn hồn nhiên đáp là: "Như nhau" - nhưng nếu đáp thế vào lúc này e là không ổn. Mà câu Trà-Sữa này liên quan quái gì đến giới Hóa, Lý.. Senpai à, đừng làm khó em~~

"Em cũng không rõ.." - Thiên Bình khó khăn lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh. Cô cứ sợ là run quá mà nói lắm, như thế thì mất mặt lắm - "Bình thường em thấy Sư Từ pha trà sữa toàn lấy trà đồ trước, nhưng đến khi Bạch Dương làm lại lấy sữa đồ trước.."

".. - Ca này khó - Trong lòng senpai thấy hơi hơi căng thẳng, hình như Thiên Bình đọc được cái này rồi nên mới trả lời kiểu kiểu nửa vời chẳng đâu vào đâu như này, anh còn chưa có sự chuẩn bị, còn đang định tỏ ra kun ngẫu mà nói cái câu sau đó: *"Vậy anh đồ em rồi sao em còn chưa đồ..??!"*

"Thế em thích làm sữa hay làm trà để anh còn biết đường?"

"Biết đường what..?!" - Thiên Bình trở mắt lên nhìn gương mặt kia.

"Thì biết mình đồ trước hay đồ sau.."

Thiên Bình hồi hộp muốn chết, giờ đến cả chân cũng xoắn lại rồi. Và bỗng nhiên, đang đang như thế, một bàn tay nắm trọn lấy mấy ngón tay đang co quắp của cô, ầm. may mà ở trong quán bật điều hòa hơi lạnh không thì theo bản năng cô đã hất ra rồi.

"Nhưng mà anh lỡ đồ trước rồi, em đồ theo luôn nhé."

..

Lúc này Thiên Bình chỉ muốn đưa tay ôm tim. Oh my god.. Huhuuu~~ Tim tôi. Có ai được trai đẹp mua trà sữa cho và tỏ tình như này mà không xao xuyến không.. Cô thật là không có tiền đồ mà, đồ đủ đừ vì anh emrr.

Dẫu biết là thính đấy nhưng em biết làm sao~~

"Giải. Giải. Giải!!" - Vừa gọi, cậu vừa ném giấy liên tục về phía thẳng chết tiệt lắm mồm ngồi cạnh cô, cái trúng cái không, nhưng đa phần đều vào đầu tên đó.

Song Ngư hết chịu nổi. Cậu tính tình ôn lành, cố nhịn nhưng tên ngồi sau vẫn không chịu dừng cái trò làm phiền ngu xuẩn này lại. Tự dưng nửa tiếng này lại lên cơn động kinh.

"Đmm. Bỏ làm gì mà này ném bỏ này." - Song Ngư khó chịu, cậu ôm vô số đồng giấy rơi vãi xung quanh nên trả túi bụi.

"Bỏ này ném này à mà này thái độ với bỏ này!!" - Thiên Yết trợn ngược mắt lên, tích cực ném trả.

Mãi cho đến lúc trống tan học vang lên rần rần. Thiên Yết liền đình chiến, thu dọn đồng sách vở chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, dọn luôn cặp cho Cự Giải rồi chạy về phía cô, hai người nắm tay nhau chạy mất hút.

Cự Giải thật hết biết. Thằng này có cái gì đó bất thường. Nhưng điểm bất thường đó nằm ở đâu thì cô cũng không nhận ra, chỉ là cảm nhận đơn thuần, rõ ràng là có gì đó không đúng cho lắm.

"Này. Mày nghe tin của Thiên Bình rồi à?" - Chắc là do việc này nên mặt mũi mới khó tiêu như thế, Cự Giải nghĩ. Đợi mãi, tên khốn nạn này không trả lời, mặt vẫn tái bợt như lúc vừa bước ra khỏi cổng trường - "Đang hỏi mày đấy. Thấy Thiên Bình đi với ông kia nên ghen à?? Thích thì theo đuổi đi.. lần này tao không can đâu. Mày cứ.."

"Không phải." - Giọng cậu đột ngột cắt ngang câu Cự Giải đang nói - "Không phải vì Thiên Bình. Nó đi với ai thì liên quan đ ẽ đến tao mà tao phải ghen."

"Ồ.. không phải mày thích Thiên Bình à? Hồi trước còn..." - Lần này được nửa chừng, Cự Giải tự động dừng lại. Mặt mũi thẳng này càng nhìn càng không giống táo bón, giống ĩa chầy hơn.. như có cái gì đó rất rất cấp bách - "Thế rốt cuộc là làm sao?! Ai gây sự??"

"Hết đề ý lâu rồi." - Thiên Yết bực mình, kéo Cự Giải mặt đối mặt với mình - "Tại mày ý!!" - Ngón trỏ của cậu chỉ thẳng vào giữa trán Cự Giải. Cô hoàn toàn không hiểu.. mình đã gây sự gì đâu??

Thiên Yết thừa biết cô không hiểu. Cậu cũng chán, buông tay, quay người đi. Nhưng bây giờ lại đi chậm hơn, bước chân không còn dài cả tắc, thoăn thoắt như đang cười gió. Về mặt cũng hòa hoãn hơn nhiều. Cậu đợi Cự Giải đi song song bên cạnh mình, lúc đó, mới dám nhẹ nhàng nói mấy lời - chính bản thân cậu cũng không hiểu sao lại ra nông nổi này.

"Vừa này.. tao bị thế là vì mày với thằng Ngư ngồi với nhau. Haizzz.. Rốt cuộc là sao ý!! Bây giờ tao cứ thấy mày đi với thằng chó đực nào thì cũng thấy ngứa mắt. Khi mày giận thì cả người cứ khấn trương hết cả lên, chỉ mong làm gì cho mày mau hết giận, hết dỗi. Mà cũng vì thế.. mãi nghĩ cách dỗ mày nên tao cũng chẳng còn đề ý đến Thiên Bình nữa, đồ xong cũng hết thích cmnl.. Hãm vlone!"

Đoạn, Thiên Yết tỏ ra bực bội, quay lại nhìn Cự Giải bằng cặp mắt vô cùng ai oán.. Cái con người trước mặt cậu cứ như ma ý, ám cậu xong khiến cậu quay mòng mòng như cái chong chóng. Chả giống tí gì hình tượng boy lạnh lùng của cậu trước đây - cứ như thành một con người khác, rất xa lạ.

[End - chương 35]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thi lại

"Trật tự!!! Trật tự!!!"

Giọng nói của chủ nhiệm vang lên cực kì đanh thép. Ngay lập tức liền khiến cho những ồn ào trong lớp nhanh chóng biến mất.

Đã được một tuần trôi qua kể từ lúc thi xong. Một tuần - đủ để các giáo viên chấm bài, vào sổ điểm. Một tuần - để các lớp nhận điểm và tổng kết xếp hạng danh hiệu học sinh, hoàn thành tất cả những việc tồn đọng trong năm. Hạn là đến thứ bảy, chủ nhiệm sẽ chuyển điểm lên cho nhà trường. Cuối cùng là còn đi học mỗi tuần sau là được nghỉ hè.. Lịch trình cuối năm lần nào cũng vậy.

Tháng Năm ngắn ngủi, thoát cái là hết ba tuần đó.

"Trật tự!! Chuyện gì mà râm ran mãi thế hả????!!" - Tiếng cô Như lại vang lên. Ánh mắt sát thủ của cô đảo qua một vòng trong lớp, khiến đũa nào cũng tự giác im thin thít. Nhưng tình trạng yên tĩnh đó không kéo dài quá lâu, được ít phút, cả lớp lại ồn ào, xôn xao như cũ. Cảnh tượng lặp đi lặp lại, không bao giờ nhàm chán.

Cô Như dạo này rất bận rộn. Bản thân cô chủ nhiệm hai lớp 11 - là lớp chúng nó, và một lớp hàng xóm, cùng với đó, còn chủ nhiệm hai lớp 12 nữa, chẳng mấy chốc mà hai lớp đó tốt nghiệp. Thời gian cấp bách, việc cần làm cứ thành đống khiến cô xoay sở vô cùng khốn đốn, bao nhiêu giấy tờ, bao nhiêu phiếu điểm.. mà cái nào cũng cần kiểm tra thật kĩ, lỡ như sai một chữ, một dấu thôi cũng lớn chuyện. Vì làm điểm một mõi như thế nên cứ vào tiết Lý cô dạy, bọn nó lại được nghỉ - dù sao thì cũng hết năm, chẳng cần phải học gì nữa. Mấy đứa cán bộ lớp dạo này hầu như lên hết bàn đầu ngồi, chỗ đối diện với bàn giáo viên, để tiện làm điểm rồi đọc điểm hộ các thầy các cô.

"Cự Giải!! Em xem xem lớp mình còn thiếu điểm môn nào nữa??" - Cô Như hỏi, người vẫn cúi xuống bàn viết nhận xét vào phiếu điểm cho lớp 11 hàng xóm với chúng nó. Nghỉ hè đến, cũng đồng nghĩa là sắp họp phụ huynh rồi.

"Còn Toán, Văn, Sinh thôi ạ."

"Ừm.. Văn thì thôi, cô Thành đã vào điểm hết rồi. Còn các môn khác thì dặn các bạn ghi lại cẩn thận xong rồi còn so với điểm trong sổ, nhiều khi sai số lắm."

Cự Giải nghe vậy liền trầm tính toán xem tẹo nữa nên xem trộm điểm. Từ khi bắt đầu học cô Thành, học kì nào cô Thành cũng giấu điểm kiểu này, phải đến họp phụ huynh cả lớp mới được biết điểm. Có đũa khi biết điểm xong còn khóc không ra nước mắt vì tưởng mình được học sinh giỏi, cuối cùng thì tan thành mây khói hết vì điểm vẫn không đạt được 6.5. Có lần cô Giang dạy Anh lớp nó tốt bụng đọc điểm cho nghe, nhưng sau đó, lại hay tin cô bị nhà trường chê trách vì điều này - chẳng biết tin đồn kiểu này thật không nữa..

"Đm.... Mày ẹ~" - Sư Tử từ đứng quay sang đập bôm bốp vào lưng Bạch Dương, khiến con nhó bật dậy. Bạch Dương cứ tưởng mình ngủ trong lớp rồi bị giáo viên phát hiện. Nhưng cmnl.. giờ đang là giờ ra chơi, xung quanh vui vẻ, ồn ào như hội.

"Đm Đm.. mày oiii!!!" - Sư Tử vẫn dán mắt vào điện thoại cảm ứng trong tay - cái này là điện thoại thẳng người yêu của nó, Báo Bình. Cái điện thoại thực sự của Sư thì mới hôm trước bị mất rồi, ai bảo cái tật suốt ngày để quên đồ trong ngăn bàn, ngay chiều đó quay lại thì điện thoại đã không cánh mà bay.

"Mày chửi mẹ tao làm cái gì!!! Điên à!!!" - Bạch Dương khó chịu hất tay Sư Tử ra khỏi người mình. Lưng cô cảm giác rất rát. Con này tay gì mà đánh trâu bò thế không biết - "Chơi thì cứ chơi đi.. Đánh nữa tao xấu chết mịa mày đấy."

"Chơi gì mà chơi. Tao đi hỏi điểm, mày phải thì lại." - Sư Tử chìa điện thoại ra trước mặt Bạch Dương, màn hình đang hiển thị một bức ảnh, là bảng điểm của phòng của Bạch Dương, Cự Giải.

Bạch Dương dò đến tên mình, giọng sang... 4.5 - Vãi lìn~~

Trường X bọn nó - hay chính xác là gần như tất cả các trường quay quần trong khu vực này, trường nào cũng có một kì thi lại vào cuối học kì hai, chính là vào lúc mọi người đều đang nghỉ hè. Kì thi dành cho những bạn cá biệt, có điểm thi học kì hoặc điểm phẩy trung bình của một trong năm môn chính không qua 5.0.

Năm ngoái Sư Tử bị con 3 Hóa nên năm nay trở thành một kẻ có một lần kinh nghiệm xương máu - một tiền bối đi trước ném đủ loại hương vị ác mộng. Còn Bạch Dương với

Nhân Mã thì thoát, một người vừa đủ 5 điểm và một người lại vừa đủ 4.75 thần thánh - do sau đó được làm tròn lên 5 nên cũng không phải thi lại - người may mắn đó đó chính là con nhỏ Bạch Dương. Nhưng năm nay, thiếu 0.25 thôi, vậy là Bạch Dương trở thành con người số chó kém may mắn có tấm vé thi lại Toán.

"Điểm này là giả phải không??" - Bạch Dương cố vớt vát nốt chút hi vọng cuối cùng. Đùa.. ai mà lại muốn bỏ ra nửa tháng hè ngắn ngủi để vui đầu vào ôn thi cơ chứ!!

Nhưng đời nào có như mơ. Sự thật vẫn luôn bị thương như thế.. tàn tạ như thế.. đáng ghét như thế..!!

Ngay tiết toán tiếp theo, bài thi của bọn nó đợt thi học kì được trả về từng bàn. Bạch Dương nhìn chăm chăm tờ giấy vừa được lớp phó đặt xuống bàn. Cô thế, không ngẩng đầu nhưng cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt bất thường của lớp phó - rõ ràng là đang cố nhìn cười, không có tình người gì hết. Mấy đứa bàn trên, bàn dưới và cả bên cạnh, đứa nào cũng quay xuống nhìn nhìn rồi thăm lặng quay đi, tất cả bọn này đều đang cười thăm trong lòng một cách khoai trá. Một lũ vô học, thấy người khác gặp nạn mà sao có thể vui sướng như được vàng thế hả?!!

"Không sao." - Sur Từ vỗ vỗ vai con bạn thân. Suốt từ này đến giờ Bạch Dương chỉ cúi gằm mặt nhìn cái con số bốn phẩy năm tròn trĩnh, đẹp đẽ và cân đối đó, hoàn toàn chẳng phản ứng gì cả. Sur Từ hơi lo - "Thì lại cho hè có tí màu sắc. Lung linh~~ Lung linh~~!!" - Đoạn, Sur Từ xoè bàn tay ra đung đưa như múa.

"Mau cê cê. Lung cmm linh nhà mày. Tao không thích thi lại, không muốn thi!! Đi chơi co!!" - Bạch Dương nằm bò ra bàn, đầu nghiêng sang một bên để nhìn thấy Sur Từ. Nhưng ai biết, Sur Từ lại cùng chiều với Bảo Bình, thế là cô cũng nhìn thấy Bảo Bình, Xứ Nữ cũng cùng chiều với Bảo Bình.. vậy là nhìn thấy luôn Xứ Nữ. Nhiều người quá. Bạch Dương phụng phịu ụp luôn mặt xuống bàn một cách chán nản, cô chẳng muốn nhìn mặt ai cả, ai cũng điểm cao, ai cũng quay sang nhìn cô chật vật.

Chết tiệt. Trong nhóm chỉ mình cô là bị thi lại thôi à.

Hè ơi, đi xa thật xa. Sao đi xa quá.

Cuối tuần, đột nhiên mẹ Sur Từ lại gọi điện thoại đến hỏi thăm cả bọn. Lúc này mới sực nhớ ra, còn cái lịch về quê thăm ba mẹ Sur Từ với cả còn phải đem Bảo Bình về ra mắt nữa..

"Đi chơi làm thế nào bây giờ. Đến giữa tháng 6 thì lại mới xong cơ, lâu lắm. " - Càng nói về sau càng lí nhí. Bạch Dương rất sợ vì cái điểm 4.5 của mình mà lần này ảnh hưởng đến kế hoạch của mọi người. Tất cả gần như đã sắp xếp đầu vào đầy hết rồi.

Ấy thế mà chẳng ai trách mắng Bạch Dương nửa câu. Lúc ở trên lớp nói lại với Bảo Bình chuyện kế hoạch về quê lui xuống mấy tuần, Bảo Bình còn tỏ ra đặc biệt rất rất vui vẻ, cảm ơn rồi rít vĩ đã giúp cậu kéo dài thời gian.

"Tao sợ về đó xong bị bố nó đánh vờ lờ đánh. Phải chuẩn bị, chuẩn bị thật chu đáo!!" - Đoạn, Bảo Bình lại bắt đầu tìm kiếm xem loại quà cáp nào thích hợp để mang về nhà người yêu. Cả ngày cậu hầu như chỉ nói chuyện khi cần mọi người đóng góp ý kiến, còn đầu đều kà một mình ôm cái điện thoại, xem hết cái này đến cái kia.

"Ê Xứ. Điểm toán vừa rồi mày đứng đầu lớp, mày chịu khó giảng cho con ngu si này đi." - Giọng điệu Cự Giải gần như là ra lệnh, khiến không ai có thể từ chối được. Chưa kể, trong lòng ai kia chắc còn đang rạo rục hạnh phúc vì được như ý~

"Ồ." - Xứ Nữ mặt mày lạnh lùng nhìn sang chỗ Bạch Dương, thấy cô với Sur Từ lại dựa dẫm vào nhau mà ngủ. Cậu không biết mình nên bộc lộ cảm xúc kiểu gì nữa, nói chung là vui vui. À.. phải nói là rất rất rất vui!!

Bạch Dương ngồi cô đơn ở một góc vắng vẻ trong quán trà sữa vừa mới mở gần nhà. Chỗ này sát cửa sổ, mà cửa sổ toàn là kính, ngay đầu buổi chiều nên rất nắng, khiến nửa cái bàn cô đang ngồi như đang bùng sáng, rất chói mắt. Mọi người không ngồi chỗ như này đúng là dễ hiểu, bản thân Bạch Dương cũng rất ghét nắng nhưng cứ coi như hôm nay là ngoại lệ đi.

"..." - Bên tai chỉ có tiếng nhạc vang lên bên tai, khá nhỏ vì mọi người đều đang mãi nói chuyện với bạn, nhạc có thể nào, có ra sao thì nào có ai để ý.

Bạch Dương trầm ngâm. Chưa gì đã nhanh như vậy đã hết một năm học, cả trường cô vừa mới làm lễ bế giảng tuần trước, nhiều anh chị khi đó xúc động ôm nhau đến ngộp thở, mắt rom róm nước mắt. Lễ tri ân tất bật chuẩn bị trong hơn một tháng vừa diễn ra tới qua. Biết bao nhiêu hình ảnh lung linh, đẹp đẽ và cả điệu slow-dance trong truyền thuyết. Sáng nay đã ngập tràn trên facebook của mọi người.

Có cảm giác gì đó buồn man mác.

Tức cảnh sinh tình. Bọn 11 chúng nó không tránh khỏi tự mình suy nghĩ miên man về tương lai vô định của chính bản thân. Một năm sau - lúc đó bọn nó cũng sẽ như các anh chị bây giờ - nghe xa vời lắm sao, nhưng cũng sẽ trôi qua rất nhanh, khi đó, mấy người bọn nó sẽ đi đâu về đâu.. còn gặp lại hay mất liên lạc.. mấy đôi yêu nhau chia tay rồi hay vẫn ở bên nhau.. bọn nó có nhớ những kỉ niệm lúc bên nhau này, hay đã sớm quên.....?!!...

"Ê. Sao ngồi chỗ nắng thế?? Qua đây đi, chỗ này ít nắng này."

Đột nhiên có người bắt chuyện, lại còn vỗ vai mình, Bạch Dương giật bawnd người quay lại. Suýt nữa còn làm đổ cốc trà sữa ra bàn, may mà phản ứng cũng không đến nỗi thái quá.

"Tan muộn thế, so với hôm trước muộn đến nửa tiếng liền!!!" - Bạch Dương thu dọn cặp sách ở bên cạnh mình mang sang bàn người kia. Là người cô đang đợi - Xứ Nữ - hai người từ sau hôm Cự Giải ra lệnh liên hợp tác cùng nhau ôn tập thi lại, tính đến hôm nay đã được gần chục buổi, hầu như hôm nào cũng học, học, học.

"Sorry sorry. Tại trước nghỉ hè nên thầy cố giảng nốt, sợ sau khi nghỉ một tháng hè rồi quay lại học sẽ quên mất kiến thức." - Xứ Nữ cười, tay đón lấy cái cặp của Bạch Dương và cốc nước của cô. Được hơn chục ngày cùng nhau học, bây giờ hai người có thể gọi là có chút thân quen, hoàn toàn chẳng có tí ngại ngùng như trước. Chắc do hồi trước ít nói chuyện nên mới sinh cảm giác xa xa cách cách như thế.

Xứ Nữ đặt cặp xuống ghế, hỏi thăm chút chút bài hôm trước cậu vừa giảng - "Tối qua có làm bài tập tao bảo không?? Sáng nay nghe Sur Từ bảo là mày nửa đêm qua mới ngủ nên đến mười giờ sáng mới mở mắt."

"..." - Bạch Dương chột dạ, tay cứ mân mê cái vỏ lạnh lạnh của cốc trà sữa. Thực ra hôm qua học xong cái đạo hàm gì gi ấy cô vớt luôn sách vở lên bàn học, hoàn toàn chẳng động vào một chút gì, hôm nay bê luôn cái cặp như vậy mà đến đây. Còn vì sao thức đêm.. tất nhiên là xem phim. Đạo này không hiểu sao lăm oppa đẹp trai cho phim mới quá, xem mãi chẳng hết. Nhưng tất cả điều này, cô chẳng dám nói với Xứ Nữ. Mới đây cô vừa nhận ra rằng, người nào tức giận cũng đều đáng sợ hết, thậm chí là một Xứ Nữ luôn ra

sức nhẫn nại cũng thế. Rất đáng sợ!

Xử Nữ ào nào.. Được học với nhau mấy ngày, nhiều đó nhưng cũng dễ cậu từ từ hiểu rõ phần nào tính cách Bạch Dương. Hệt như một cái trạm thời tiết, thất thường mà chẳng có một chút dự báo. Hay đòi hỏi, hay than vãn. Lại còn lười nữa. Đúng là khác xa với hình mẫu mà Xử Nữ vẫn tưởng bố bao lâu nay. Chỉ duy nhất một điều vẫn giống như cũ, cũng là điều cậu thắc mắc nhất, đó là Bạch Dương đáng ieuuuu vl ~~~ Dẫu xấu tính nhưng xấu tính theo cute-style.

Nhiều lúc cảm giác như thể mất cậu đui rồi, não cũng hổng rồi. Nếu không phải thế thì thực sự chẳng hiểu nổi sao lại có thể nhìn ra Bạch Dương đáng yêu nữa.

"Chưa làm thì lấy bài ra làm đi. Còn ngồi đấy à??!" - Xử Nữ giả bộ nghiêm giọng một chút. Và y như dự đoán, Bạch Dương chắc do áy náy và bứt rứt hay gì đó, liền ngoan ngoãn lấy sách vở, bút ra chăm chỉ làm bài. Cậu đành lờ tạm cái linh tinh gì đó ra làm để giết thời gian. Thỉnh thoảng, Dương gọi, cậu đổi đáp vài ba câu, giảng giải một chút. Giữa hai người chỉ có vậy.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, Xử Nữ ngẩng đầu lên, xoa xoa cái gáy đã mỏi nhừ của mình. Cậu thấy Bạch Dương vẫn chăm chỉ làm bài, thỉnh thoảng lại nhăn nhó, được một lúc thì lông mày đã giãn ra và liên tục viết nhí nháy ra nháp. Màn hình điện thoại hiện 15:47 - chưa gì thời gian đã trôi qua được hai tiếng, hai người sắp phải về nhà rồi. Nghĩ đến đó, cậu đột nhiên nghĩ được một ý tưởng, bèn lấy bút chì, tẩy và quyển sổ đặc biệt trong cặp ra, bắt đầu vui nết vào viết viết, vẽ vẽ.. một hồi lại bực mình, tẩy trắng xóa cả một trang giấy đầy bụi chì.

"Tuần tới em đi Huế chơi, cả bọn Thiên Yết, Cự Giải.. tất cả là mười hai người, đi ba tuần." - Đột nhiên có bước chân ở cầu thang, lại có người đến. Đặc biệt là tiếng ai đó nghe quen quen, nội dung cũng quen quen, cả "Thiên Yết", "Cự Giải", "Huế",... cũng bị lờ vào.

Sống lưng Bạch Dương không nhận được thẳng tắp lại, đôi mắt chớp chớp đầy cảnh giác như không dám quay lại phía sau nhìn. Cô nghe được tiếng kéo ghế ken két ken két ở sau lưng rõ mồn một. Xử Nữ thì vui mặt càng lúc càng thấp xuống mặt mần. Biểu hiện này, rõ ràng hai người kia là người quen. Có khi là oan gia cũng nên.

"Đúng hai tuần anh thì nên ôn cẩn thận. Đề trắc nghiệm nên kiểu gì chả vừa sức, cứ đọc kĩ sách giáo khoa ý.. Rồi làm đề, cả học lại chút lý thuyết rồi công thức... Sau đó.. sau đó thì mang vở ghi trên lớp ra đọc.. Nhớ chưa?!" - Giọng nữ cứ liếng thoắng căn dặn hết điều này đến điều khác. Người con trai kia thì húng hắng nói vài câu cho có, còn dẫu vẫn để bạn nữ gần như một mình đọc thoại, nói từ chuyện này sang chuyện khác.

"Học cũng vừa thôi. Thi trượt thì năm sau thi lại với em, không lo, em không ghét bỏ anh đâu. Nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng ăn linh tinh không lại đau bụng.. Như ba con Bạch - Nhân - Sư của em ý, nửa đêm ôn thi chạy ra CircleK đầu ngõ mua nước tăng lực, mỗi đứa một lon nửa lít. Cái gì mà.. Monster Energy... haizzz, giá cũng có rẻ đâu, một lon tận năm chục, bình thường gói bim bim 5K cũng toàn đi trấn lột của nhà hàng xóm đó!!!" - Tiếng bạn nữ lại thờ dài thượt. Sau đó người bạn trai phải đồ dành mãi mới khiến bạn gái bớt thờ dài, dằn vặt. Sau đó, cuộc nói chuyện của hai người mới từ từ chuyển sang chủ đề mới, không còn loay quanh mãi những điều cần nhớ khi thi cử.

Tiếng cười giòn giã, vui vẻ bên tai làm Bạch Dương thấy chói tai. Đáng ghét. Cô chỉ có lầm lờ tin vào nước tăng lực một lần trong đời.. chỉ duy nhất cái đêm định mệnh đó!!! Thế nhưng chị em tốt của cô bây giờ lại oang oang kể chuyện đó cho người yêu nghe, chưa kể còn để Xử Nữ bây giờ cũng nghe thấy được. Xấu hổ muốn chết!!!

Xử Nữ đẩy đến trước mặt cô tờ giấy nháp chỉ chít số, chữ - có lẽ là một trong mấy tờ nháp cô để bữa bọn ở trên bàn.

"*Thiên Bình nói thật đấy à????*" - Dòng chữ bằng bút đỏ nổi bật bật, bên cạnh còn vẽ thêm một con gấu trúc mặt vừa ngu vừa dần cũng bằng màu bút đỏ. Xấu hổ đã man.. Đoạn, Bạch Dương bực tức nhưng không biết xả đi đâu, bèn vo tròn tờ nháp đấy, nhét vào hộp bút, bợ đẹp Xử Nữ sang một bên.

Càng nghĩ càng muốn xăm soi Thiên Bình một chút. Đúng là yêu vào đũa nào cũng đổi tính hết. Tượng đài sống Sư Tử còn đứng sừng sững đó mà chẳng biết rút kinh nghiệm gì cả.. Chuyện xấu của Bạch Dương đâu có ít, mới ngồi một lúc mà đã nghe Thiên Bình kể một đồng cho ông người yêu nó nghe, vậy thì Sư Tử thì thế nào đây hả - cái Sư Tử biết còn gặp mấy lần người khác, tại đồng phạm lúc nào cũng là Sư Tử.

Bạch Dương lấy quyển vở che che mặt mình, thu dọn sách vở rất nhanh, rồi nhếch mồm sang cái ghế bên cạnh Xử Nữ. Cô chỉ để lộ đôi mắt, nhìn chăm chăm vào cặp đôi mới yêu chết bầm kia. Nhớ lại lúc Thiên Bình dẫn anh kia về ra mắt, cô còn chỉ thẳng mặt ông ý hỏi: "*Bao giờ hai người định chia tay?*" - Chắc cũng vì lẽ đó mà ông ý thù ghét mình - Bạch Dương nghĩ thế. Ôi ôi.. cái mặt cái mặt.. nghe người yêu kể chuyện khổ của người khác mà sao ông ý cười sượng thế không biết, miệng ngoác ra đến tận tận mạn tai.

Chuyện không chi có thể..

Nên nhớ, cặp trước mặt là cặp đôi mới yêu!! Là MỐI YÊU!!! - Lúc nào cũng trong trạng thái bày tỏ tình cảm ngọt ngào cho cả thế giới biết. Ngọt còn hơn cả cốc trà sữa để trên bàn.

Đoạn, lại nữa.. Ông kia rút thêm một tờ khăn giấy nữa, lau khóe miệng bị dính kem của Thiên Bình.

Bạch Dương đen mặt, cúi sầm xuống bàn. Nhìn buồn nôn chết mất. Nhất là ánh mắt của ông kia, như mấy con chó con ý. Thế là nếu ông ý thành chó thật thì cái đuôi chắc chắn đang vẫy vẫy kịch liệt, vẫy đến mức chuột rút đuôi luôn ý chứ!!!

"Anh urii~~ Lau miệng cho ieenm với~~" - Bạch Dương véo eo người bên cạnh một cái thật nhanh, rồi chớp chớp mắt, long lanh nhìn sang. Cuốn vở che mặt cũng bỏ xuống rồi. Trong lòng bối rối, hơi hơi hoảng, thăm cầu mong Xử Nữ nhảy bèn, biết điều giúp cô một tay, trêu cho hai người sml ngay và luôn. Này thì dám nói xấu cô.. - "Anhhh~~" - Xử Nữ cảm giác mí mắt hơi giật giật. Cái giọng nhõng nhẽo đến chảy nước như này thật khiến cậu sồn hết da gà da vịt, mãi lúc sau mới hoàn hồn. Chẳng biết nên phối hợp như nào mới ổn.

Khỏi phải nói, biểu cảm của cặp đôi mới yêu ngồi đối diện phải nói là thật sự rất đặc sắc, làm Bạch Dương sượng rơn, cả người vô cùng vui vẻ, hận mỗi là không thể giờ máy lên chụp một pô ảnh làm kỉ niệm cho thời khắc này.

"Thiên Bình!! Tao thật không ngờ... Mấy lời hết chuyện xấu của tao cho ông ý nghe!! Ông ý là người ngoài cơ mà!!!" - Bạch Dương nhìn một đôi kia bằng ánh mắt căm phẫn, buồn bực. Ngón chó không nhiên được chỉ vào hai người kia như đay nghiến, như để giúp voi bớt đi những nỗi bực dọc trong lòng - "Đề trả thù, tao sẽ gửi cho ông ý một nửa chỗ ảnh dìm của mày trong thời gian qua."

"...."

Thiên Bình ngơ ngẩn mãi hiểu Bạch Dương đang nói gì. Liền vội vội vàng vàng chạy ra chỗ Xử Nữ, một tay liền kéo chàng trai cao ráo điển trai họ Xử bật ra khỏi chỗ, rồi cô liền ngồi vào đó.

"Huhuu.. Đừng đổi. Yêu yêu. Đề tao kể cho mày chuyện xấu của ông ý, nhaaaaa~~ Bạn bè tốt không được bôi xấu nhau thế đâu, như vậy đ ốn. Babe, tao thương mày nhất nhất nhất nhất đó~~" - Ông người yêu chưa gì đã như biến thành không khí, một giây cũng chẳng còn động lại trong tâm trí của Thiên Bình. Giờ cô chỉ mong sao làm Bạch Dương phân tâm. Nhờ không xử lý ổn thỏa thì đảm bảo kết cục còn thảm hơn, khốc liệt hơn tưởng tượng nhiều. Mấy tấm hình kia xấu, kinh dị, tẻ hại.. đến mức độ người thường không tiêu hóa được đâu.

Xử Nữ bắt đầu đi thu dọn sách vở để trên bàn, của mình và của cả Bạch Dương. Nhìn qua đồng hồ, cậu nghĩ là, hai đứa con gái lắng chuyện này mà nói xong chắc đúng giờ về luôn. Hôm nay coi như chỉ học nhiều đó thôi.

Xong xuôi, cậu rất nhẩn nại, ngồi xuống bên cạnh ông senpai kia. Hai người con trai vốn chẳng thân quen gì nên không nói chuyện nhiều. Ông ý chỉ có nhìn về phía Thiên Bình, thỉnh thoảng lại chơi điện thoại, không khác Xử Nữ là mấy, nhưng cậu thì chưa có cái danh phận chính thức như kia nên chỉ dám len lén nhìn một ít. Nhìn nhiều, sợ bị lộ mất.

Ngắm ra thì năm sau đã cuối cấp rồi. Thời gian bên nhau của mọi người chẳng còn bao nhiêu. Cậu và Bạch Dương - thời gian hai người lại càng ít. May là có đợt thi lại này là làm cả hai thân hơn, nhưng sợ rằng, tình cảm hai người mà đề phát triển tốt đẹp như Sư Bảo, như Thiên Bình... thì cần một thời gian tương đối dài. Một năm nào có đủ. Xử Nữ nhiều lần nghĩ ngợi lung tung - liệu có nên bày tỏ?!

"Ê. Về thôi."

Thiên Bình với Bạch Dương lục đục đứng dậy. Cả hai cứ riu rít liền mồm, hai tay nắm chặt vào nhau, vừa đi vừa thủ thỉ không biết nói chuyện gì mà nhiều như vậy. Có vẻ như ngọn lửa hồng tình yêu giữa hai người đã được Thiên Bình thổi lên thành công. Bạch Dương gần như chẳng còn nhớ chút gì đến chuyện gửi ảnh đim đê dọa nữa..

Bốn người chia tay ở chỗ rẽ cuối cùng. Senpai vẫy tay với cả ba người, nhưng với Thiên Bình vẫn đặc biệt hơn một chút, ông ý còn cố tình bắn từ trong túi áo ra một trái tim nhỏ xinh làm Thiên Bình cười ngẩn ngơ mãi. Xử Nữ đi phía sau thấp tùng hai cô gái, rất biết điều, chậm chậm đi phía sau xa xa một chút, mặc kệ hai người kia muốn nói gì thì nói, kể gì thì kể.

"Được rồi được rồi. Vào nhà đi." - Xử Nữ nhắc nhở hai con người kia, cả ba chưa gì đã về đến cổng nhà. Cậu trả lại balo cho Bạch Dương, phút cuối vẫn không nhận được dặn dò vài ba câu rằng phải chăm chỉ làm bài tập, không được lười biếng

Ngày thi lại càng lúc càng gần. Nếu Bạch Dương ôn không cẩn thận, đến khi thi lại cũng bị điểm kém nữa thì phải chuyển lớp chứ chẳng đùa. Mà Xử Nữ cậu lại cực kì không thích kết quả như thế xảy ra.

Đúng năm ngày sau, mười hai đứa kéo vali, túi to túi nhỏ rời khỏi nhà từ sáng sớm. Chân trời còn chưa hừng chút nắng nào. Bạch Dương vừa mới thi xong vào sáng hôm qua. Sáng hôm nay mọi người liền nhanh chóng lên tàu, về quê Sư Tử nghỉ hè. Vé tàu may mà có người quen, ngay sát ngày nhưng vẫn nhờ mua được đủ mười hai vé có giường nằm, mỗi phòng bốn người, vừa tròn cùng trên một toa.

Xuất phát từ Hà Nội. Lúc 6 giờ sáng.

Và điểm đến là quê ngoại Sư Tử - Huế xinh đẹp.

Thời gian cả chuyến tàu là khoảng hơn mười ba tiếng - 7 rưỡi tối cùng ngày mới cập bến!!

Ta đi thôi~~ Goodbye Hà Nội.

Huế à, xin chào nhé.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giọt nắng bên thềm

Lúc taxi đỗ trước cổng nhà ga đã là tờ mờ sáng. Bầu trời sáng lên một chút, mang một màu hơi xanh xanh nhẹ và hừng lên chút nắng. Chẳng còn tí gì mệt mỏi, âm ỉ của lúc sớm tinh mơ.

Cả bọn nhanh chóng nhảy xuống xe. Cụ Giải thanh toán tiền, còn mấy đứa con trai, con gái khác thì nhanh tay lấy đồ của mình và mọi người đặt xuống nền xi-măng ẩm, lạnh sương.

"Nhanh lên." - Sư Tử gọi thật lớn, hai tay đều bận rộn, vừa khoác balo lên lưng, vừa kéo chiếc vali to sụ của mình sát nút. Hằng năm, mỗi dịp hè cô đều về thăm nhà kiểu này nên chẳng có tí gì xa lạ với dòng người tấp nập ở nhà ga. Nhưng lại là lần đầu cô kéo thêm mười một cái đuôi nữa đi theo nên không tránh được có chút bối rối, thường thì người đi cùng chỉ có hai ba người như cô chú, ông bà hoặc Bạch Dương hay Cụ Giải, Nhân Mã.. Đi một lần đông như vậy không quen.

"Ê. Nói mới nhớ, mày cầm vé chưa Sư??" - Cụ Giải đột nhiên nhớ ra điều quan trọng nhất, ồm. sao mãi đến lúc này cô mới nhận ra là vé chưa cầm trên tay. Con nhỏ Sư Tử là chúa hay quên, sợ nhất là đến lúc này rồi nó lại bảo là mình không mang theo vé.

"Yên tâm. Em nhét hết vào ví rồi." - Sư Tử cam đoan vô cùng chắc chắn. Rồi cả nhóm kéo hết đồ đi lại chỗ ghế chờ, đợi Sư Tử móc ra mười hai cái vé tàu kia.

Đợi mãi. Sư Tử hết mở ngăn này, rồi mở sang ngăn kia.. xoay người hết qua trái, rồi lại nghiêng qua phải. Đã đổ hết chỗ đồ trong ba lô ra cái ghế dài ở đó mãi vẫn không tìm thấy cái vé

"Con mẹ mày. Ví đâu??!" - Cụ Giải vô cùng sốt ruột. Cô biết ngay mà. Chuyện gì mà có vẻ hoàn hảo quá là y như rằng đến cuối lại có biến. Lúc cả bọn thức dậy đúng ba rưỡi sáng khi chuông điện thoại reo là cô thấy nghỉ ngay - "Mày tìm trong túi áo, túi quần xem. Biết đâu mày lại nhét vào đâu mà không nhớ. Hay có đưa ai cầm hộ lúc lên xe không??"

"..." - Mặt Sư Tử tái mét. Cô nhớ rõ ràng là lúc thay quần áo đi xuống tầng đã cầm chắc cái vé trong tay rồi mà. Rồi cả khi ngồi vào xe, lúc đó đưa vali cho Bảo Bình nhét vào cốp nhưng mà cái vé vẫn nắm rất chặt trong tay, có lúc nào buông ra đâu.

Sư Tử vô nát óc cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là mình đã nhét cái vé chết tiệt đó ở đâu nữa. Chắc cô chết mất!! Sư Tử sợ phát khóc, giờ có tiền cũng chẳng mua được vé nữa, làm sao bây giờ?!

"Tim ví à???" - Tiếng Xứ Nữ như tiếng chuông của thượng đế vang từ trên thiên đường, khiến tầm mắt chìm trong tầm tối của Sư Từ đột ngột bùng sáng. Cô chỉ đợi mỗi câu này của người nào đó, chắc chắn là người ấy là người cầm ví của cô.

Nhưng mà..

"Tao vừa thấy Bạch Dương và Nhân Mã cầm một cái ví lạ rơi dưới sàn, ra kia mua xúc xích. Trông hai người có vẻ vui vẻ lắm, cười dâm dâm chịu được...." - Xứ Nữ chỉ về chỗ cửa nhà ga. Thẳng cánh tay cậu, bóng dáng hai người kia, mỗi người hai tay cầm hai cái xúc xích, vừa ăn vừa cười vô cùng vui vẻ. Đứng từ đây, xa vậy, vẫn đủ cảm nhận được tiếng cười khanh khách vui vẻ.

Cự Giải thờ phào, tâm tĩnh lại. May mà cuối cùng vẫn tìm được cái ví đó. Cũng không thể trách hai đứa Nhân Mã và Bạch Dương, dù sao thì dậy sớm thế này đói cũng là phải. Trách thì trách con nhỏ bừa bộn Sư Từ, mỗi cái ví cũng quản không xong, đầu óc đã hay quên mà toàn tranh cầm những thứ quan trọng.

"Đem chúng mày!!! Chết với taooo!!!!!!!"

Tiếng Sư Từ gầm lên, vang vọng hết cái đại sảnh và cái sân rộng lớn trước nhà ga. Ai đi qua, đều bị tiếng của cô làm cho giật mình mà quay lại. Con gái con đứa.. có ai chửi người oang oang thế này không hả??! - Sau đó là một màn rượt đuổi kinh hoàng. Bạch Dương với Nhân Mã, hai đứa cầm xúc xích của mình, chưa kịp gặm miếng nào đã phải cong đít bỏ chạy. Chạy mãi đến khi chẳng thở ra hơi. Chạy đến khi tiếng loa thông báo vang lên thì mới giảm tốc rồi dừng lại. Nhưng sáu mắt vẫn gườm gườm nhau vô cùng cảnh giác. Xúc xích này chán, chẳng buồn ăn nữa, nuốt không có trôi.

Bọn nó chiếm hết ba khoang giường nằm, với một gia đình nhỏ bốn người nữa cũng vào Huế chơi ở một trong một phòng là vừa trong hết một toa tàu. Bốn người một khoang, nhưng số nam nữ lại không chia đều, cuối cùng thì quyết định dùng bốc thăm. Số phận run rủi thế nào mà Bạch Dương, Sư Từ cùng Bảo Bình, Xứ Nữ - bốn người nằm trong một khoang. Kề ra cũng thất định mệnh. Còn hai khoang còn lại, là bốn nam, bốn nữ.

"Tao nằm giường dưới!!!" - Vừa mở cửa, Sư Từ liền nhanh nhẩu vút đồng đồ đạc lộn xộn của mình lên một chiếc giường để chiếm chỗ. Bản thân cũng nhanh nhẩu lăn lên giường.

"Xi. Nhường. Bỏ nhường tầng dưới cho đôi cậu nam nữ chúng mày. Bỏ kình!! Plè plè." - Bạch Dương lè lưỡi trêu rồi sáng khoái hất tóc. Cô leo một mạch lên giường trên. Đến nơi, cô chợt nhận ra là vali, balô các kiểu hăng còn yên vị trên sàn. Chẳng lẽ lại bỏ xuống vác lên...

"Này, đỡ lấy." - Xứ Nữ một tay kéo cái quai xách của vali, một tay còn lại thì đỡ bên dưới, nâng lên cái vali nặng trĩu lên ngang tầm mắt với Bạch Dương.

Cao vl..

Lúc này Bạch Dương mới thầm cảm thán chiều cao mét tám đáng ngưỡng mộ của Xứ Nữ. Bình thường đi với nhau cô cũng chưa bao giờ thấy ngưỡng mộ đến nhường này. Lúc đó thấy con trai cao thế cũng thường thường.. nay cô chuyển sang ngưỡng mộ vô bờ.

Tiếp đó, balo, túi xách lủng củng, linh tinh khác của Bạch Dương cũng được Xứ Nữ bê lên rất gọn gàng. Cô chỉ đơn giản ngồi yên vị trên giường, giúp cậu một chút sức để mọi thứ vào đúng vị trí nó nên để - một khoảng không khá lớn ngay phía trên cửa ra vào, nơi để hành lý. Đồ của bản thân, Xứ Nữ tự mình cất lên đó, hoàn toàn không cần đến sự giúp sức của bất kì ai.

"Thờ anh sò." (Thanks) - Bạch Dương vui vẻ bắn tim về phía bạn cùng giường trên. Đôi khi đi xa và có những người bạn đồng hành ga-lăng như Xứ Nữ quả là thích hết chỗ nói. Ai đâu như con bạn rề rạch của cô đang nằm buồn chuyện với người yêu.

Haizzz..

Tiếng tàu hỏa chạy rất ồn ào. Những bánh xe va vào đường ray cứ theo từng nhịp một. Rầm rầm.. Xì xì xì.. Xì xì xì... ầm ầm.. Khung cảnh bên ngoài thay đổi xoành xoạch theo từng phút một. Mới ban này còn thấy những con phố với nhà cửa mọc san sát nhau trong nội thành Hà Nội, và bây giờ, ngoài cửa sổ lại là cánh đồng vàng ruộm. Hạ sang, mùa gặt ở miền Bắc cũng đã sát nút rồi. Thời gian sao trôi nhanh quá vậy.

Ầm thanh ồn ào, huyền ảo của đầu máy xe lửa cứ văng vẳng bên tai suốt cả quãng đường dài. Kì lạ là, tiếng nó lớn như vậy, nhưc đầu như vậy nhưng lại khiến mọi người chìm vào giấc ngủ một cách vô thức. Dẫu đang cười nói vui vẻ, nhưng chỉ cần quay đi một lúc, khi trở về, người đó đã thiếp từ lúc nào chẳng hay.

Xứ Nữ trần trọc nhìn lên trần nhà, đúng hơn là trần của cái toa tàu này - bên trên đó chẳng có gì hết. Phòng nữ bên cạnh đã im lặng được một lúc rồi, có lẽ cả bọn đã ngủ hết. Phía khác, tiếng bọn con trai tranh cãi đến vấn đề bài bạc, đánh con K tép rồi đánh con ba cơ... Cậu có thể nghe rõ mồn một từng lần bọn nó tranh cãi, rõ nhất là tiếng của Thiên Yết và Ma Kết, hai thằng có giọng vừa lớn lại khỏe. Sau khi Sư Từ ngủ say, Bảo Bình chỉnh lại cái chăn và cái quạt một chút cho nhỏ rồi cũng sang đó góp vui. Lúc đó cậu hơi mơ mơ nên chẳng rõ. Nay, cả Bạch Dương cũng ngủ. Trong cả khoang này, giờ chỉ còn cậu thôi.

Đột nhiên tiếng cựa quậy vang lên. Xứ Nữ rời tầm mắt sang bên cạnh. Vừa đúng khoảnh khắc Bạch Dương trở mình, mắt vẫn nhắm nghiền, thiu thiu ngủ.

Cậu cũng trở mình, qua khoảng không rộng hơn một mét, ngắm nhìn khuôn mặt đó. Càng nhìn càng thấy chẳng có cái gì đặc biệt cả. Nhưng cậu lỡ thích mất rồi.

Cứ yên lặng mãi thế. Xứ Nữ cũng chẳng biết nên làm gì nữa. Chiếc điện thoại trong túi quần đột nhiên rung lên bần bật, thế là, một suy nghĩ vụt lên trong đầu cậu. Không nghĩ nhiều, Xứ nhẹ nhàng ngồi dậy, vươn người qua thanh chắn, sang đến giường bên kia - "... " - cậu bấm nút chụp ảnh lia lịa. Mong sao có được bức ảnh hoàn hảo. May là có lợi thế người dài.

Và suốt thời gian còn lại, Xứ Nữ thu mình ngồi gọn vào một góc, cầm điện thoại soi xét từng bức ảnh một. Đến khi còn duy nhất một tấm - khuôn mặt ngái ngủ đó - cậu dùng cả mấy phần mềm chỉnh ảnh, chỉnh đi chỉnh lại, hết tăng độ sắc nét, rồi giảm độ sáng.. Cậu kì hết sức.

Đến giữa trưa, ánh nắng chói chang hắt từ cửa sổ vào, khiến cả toa tàu bùng sáng đến chói mắt. Mấy đứa không hên mà lục đục ngồi dậy, ôm cái bụng rộn rạo vì đói. Số đồ ăn vặt mang theo không đủ để lấp trống cái dạ dày bị bỏ đói từ sáng của cả thầy mười hai đứa nên sau một hồi bàn bạc, sáu đứa con trai phải đi lên mấy toa phía trên, trên đó có một quầy hàng lớn, để mua thêm ít nước và bánh mỳ, hoặc là một cái gì ngon ngon khác.

"Ê. Phía trên kia có toa đông vui vui lờ.. Bọn học sinh đi học chuyên, thấy bảo là giao lưu học hỏi gì đó với trường nào ở Huế ý. Ăn xong mình qua đấy chơi đi." - Song Ngư và Bảo Bình mở cửa bước vào trước. Cả nhóm tụ lại hết ở khoang của Cự Giải do đồ ăn ở hết trong này. Theo sau là Thiên Yết, Ma Kết, Xứ Nữ và cuối cùng là Song Từ.

Vì chỗ ngồi thiếu nên hầu hết con trai leo hết lên giường trên ngồi, tụi con gái thì chen chúc ở hai cái giường dưới.

Bữa ăn vui vẻ, hoà thuận. Hiếm lắm cả nhóm mới có được một lần đi chơi với nhau đông đủ thế này, không tính những lần đi tham quan ở trường. Năm sau ai cũng vui mặt vào ôn thi, rồi học thêm các thứ, các thứ... Đứa thì đã dự định đi du học, đứa lại dự định chỉ học trong nước và còn có kiểu chưa biết mình nên học tiếp hay không. Kể ra tương lại thật mịt mù. Chỉ riêng việc đi chơi đông đông như thế này cũng chưa rõ lần tới sẽ là dịp nào.

"Nào. Đi thôi các anh em, đi chơi, đi chơi!"

Nghe lời dụ dỗ của tiểu số ham vui, cả bọn lục đục đứng dậy, đi thành một hàng dài trên hành lang nhỏ hẹp. Tàu hoả không đựng đưa nhiều như xe buýt nên cả bọn không thấy lằng lằng lăm. Bước đi vẫn vững lăm.

"Ồ. Anh đẹp zaiiii~~ Quay lại rồi à??" - Mấy em gái ngồi gần cửa phát hiện ra bọn nó trước tiên, vẫy tay chào bọn nó rất thân thiện. Còn mắt thì dán chặt lên người Song Ngư không rời.

"Ghê không. Chưa gì đã rắc thính tùm lum rồi kia~~~~" - Nhân Mã cười ngoác cả miệng. Cô kéo thẳng Ngư lại chỗ mấy em gái - "Mấy em cho anh này ngồi nhờ với. Thằng này nó ngại gái, chẳng dám mở lời gì cả nên chị đẩy phải ra tay giúp đỡ. Nha nhaa.. Cưu mạng thằng này hộ chị!" - Rồi không để Song Ngư phản kháng, cô mạnh bạo ẵm thẳng bẻ ngồi xuống cạnh một cô bé rất xinh xắn, đáng yêu. Khiến mấy băng ghế xung quang ồ lên, vỗ tay nhiệt liệt.

Cả bọn nhanh chóng tìm được chỗ cho mình. Mọi người ở đây rất thân thiện, hiếu khách, ai cũng ngồi sát lại với nhau để chừa chỗ ra cho cả bọn nó ngồi đủ. Hai bên nói qua nói lại. Hoá ra các bạn, các em ở đây là học sinh của một trường chuyên ở Ninh Bình, lên tàu sau bọn nó có hai tiếng. Hè này đi chơi như vậy là do nhà trường tổ chức một kì giao lưu học hỏi với Quốc học Huế, kéo dài một tuần, người đi toàn là những học sinh ưu tú trong các đội tuyển của trường.

"Giỏi vậy.. Bên trường chị chẳng có cái kiểu này." - Nhân Mã nhanh chóng xưng chị gọi em với mấy em lớp mười ngồi xung quanh, nghe rất ngọt, thuận miệng như thể quen biết từ trước.

Mấy bạn trai ngồi hết ở đầu kia đang mải miết chơi bài. Thấy có người mới đến cùng chung vui thì liền đứng lên, lấy loa bật nhạc, cả lũ cùng ca hát, cười nói, kể chuyện đến quên hết trời đất. Toàn là học sinh cấp ba, tuổi tác sát nhau nên rất dễ hoà nhập. Lại còn có âm nhạc làm xúc tác, muốn không thân cũng khó.

"Anh em của tôi đâu rồi?? Đâu rồi??" - Nhạc không biết từ khi nào đã đổi sang EDM. Một bạn nam kia, đứng hẳn lên ghế, giơ tay lên trời, gào thét - "Tay của mọi người đâu ạ?? Giờ lên!! Giờ lênnn!!!"

"Tay đâyy tay đâyy!!!! Hú hú!!!!" - Cả toa tàu chìm trong tiếng nhạc cùng tiếng la hét đầy phấn khích của bọn thanh niên choai choai chúng nó. Chỉ mấy phút, đã biến cái toa tàu đang yên ắng lành này thành như mấy bar, club ở Tạ Hiện.. Sôi động không chịu được.

"Anh em mình là cái gì nàoooo??" - Thiên Yết đứng dậy, giơ tay ra hiệu với tất cả mọi người.

"ANH EM MÌNH LÀ CÙ SU HÀO!!!"

"Anh em mình là cái gì đâyyy????"

"ANH EM MÌNH LÀ CÙ KHOAI TÂYYY!!!"

"Anh em mình là cái gì thế???"

"ANH EM MÌNH LÀ MỘT TRÁI KHẾ!!! "

"YEAHH YEAHH. Lên đi anh em ơi!!!~~ Cho tôi thấy tay của mọi người nào!!!" - Thiên Yết đứng hẳn cả lên ghế, cùng với cái bạn nam bên kia, quẩy cho không khí trong toa nóng đến cực điểm. Một số đứa ham vui còn chạy ra hẳn lối đi nhỏ ở giữa, chen chúc nhảy với nhau, khiến lối đi đông nghịt, không còn nhìn rõ mặt ai với ai. Tất cả mọi thứ đều quăng hết ra khỏi đầu, chỉ biết cười, biết vui và hò hét hết sức mình - Ngay giữa cái nắng buổi trưa vàng hoe hắt vào ở ngoài cửa sổ.

"Đm! Cô đến!!! Cô đến!!!!" - Chẳng rõ là quẩy được bao lâu. Cũng chẳng rõ ai là người hét lên.

Tất cả phản xạ đã rèn luyện suốt gần mười hai năm ngồi trên ghế nhà trường, cả bọn dùng tốc độ ánh sáng, về chỗ yên vị như chưa có bất kì việc gì xảy ra. Đến mấy bài EDM, nonstop đang nhức tai nhức óc cũng bị đổi thành những bản pop nhẹ nhàng, tình cảm.

"Làm cái gì mà ồn thế??? Các em có biết là giờ đang là trưa rồi không hả???" - Tiếng Cô giáo đó ngọt xót, nhưng hơi ngọng ngọng, lạ lạ. Trăm phần trăm là tiếng địa phương. Cả lũ ngồi im thin thít, nín cả thở để nghe cô nhắc nhở đôi ba câu. Rồi chỉ có một thế, cô lại đóng cửa và trở về toa phía trước.

Cả toa im lặng.

Rồi bất ngờ, tiếng một đứa nào đó vang lên: "Lên nào anh em ơi~~!!!!" - khiến mọi người bật cười. Không biết sao lại buồn cười đến thế. Nhưng chưa gì, tất cả mọi người đều cười. Phấn khích kể cho người ngồi cạnh cảm giác của mình - Như đang chơi một trò mạo hiểm gay cấn. Tiếng nói chuyện rôm rả lại vang lên, ồn ào, náo nhiệt. Cảm giác ở trong đám đông như này thích thật. Ôi các tuổi học sinh~~

Thời gian trôi rất nhanh. Bằng chứng là khung cảnh bên ngoài kia, đồi núi, đồng ruộng biến mất gần hết, thay vào đó đã có lác đác mấy căn nhà, cũng không rõ là bọn nó đi đến đâu rồi. Tính ra thì chỉ còn gần hai tiếng nữa là tàu đến ga Huế.

"Này. Bạn nam kia đẹp trai nhỉ."

Thiên Bình trở vào cái bạn đang ôm đàn guitar, say sưa hát bên kia. Xung quang bạn ý cũng có khá nhiều bạn gái, chắc là ở trường rất được yêu thích.

Mấy bài hát của bạn ý đều là những bài phổ biến, giống như ai cũng thuộc lâu, nào là "Phía sau một cô gái", khi lại là "Yêu5", "Có em chờ", "Nơi nào có anh",... Mọi người không nhin được, ai cũng khe khẽ hát theo vì toàn những bài dễ thuộc, nghe mơn cả tai. Nhưng hát chính có lẽ là bạn nam ý và cái bạn nữ tóc dài xinh xinh ngồi đối diện.

"Hai người đó là trong câu lạc bộ Âm nhạc của trường, hay hát chung với nhau lắm. Nhưng thân mãi thế mà chẳng thấy yêu nhau gì cả." - Một em nữ đáng yêu đã bị tóm tắt cho bọn nó như thế.

"Nghe yêu thật... " - Thiên Bình nhìn với đôi mắt đầy ngưỡng mộ, trong lòng thầm ước rằng có ngày ông người yêu kia cũng sẽ đàn và hát cho cô nghe như này. Nếu thế, chắc hẳn là cô sung sướng chết mất.

"Tao cũng muốn người yêu tao đàn hát cho tao nghe." - Sư Tử ngoái đầu ra sau, tựa đầu lên tay rồi nhìn về đầu kia không rời mắt.

Hình như cô quên rằng, thằng người yêu cô đang nhắc đến cũng ở trên toa này thì phải. lại còn đang ngồi ngay cạnh.

"Ê bạn gì gì oi. Cho mình mượn cái đàn đàn cho người yêu mình nghe." - Bảo Bình đột ngột đứng lên, nói rõ to. Làm cả lũ vừa bất ngờ, vừa buồn cười, không tự chủ mà vỗ tay, huyt sáo nhiệt liệt ủng hộ.

Cái đệt mẹ... Cảm thấy GATO với mấy đứa có người yêu!!! ~

Chiếc đàn được mọi người truyền tay đến với chỗ Bảo Bình vì cái đường nhỏ nó rất chật, đi ra đó rồi lại về chỗ ngồi rất tốn thời gian - Bạn nam đó cũng dễ mến quá.

"Và như mình đã nói. Minh sau đây xin đàn một bài hát, tặng cô gái mình thương.." - Đoạn, Bảo Bình nhìn Sư Tử không rời mắt. Khiến dư luận lại lần nữa dậy sóng.

"Hoa vẫn hồng trước sân nhà tôi

Chim vẫn hót sau vườn nhà tôi

Giọt nắng băng khuâng

Giọt nắng rơi rơi bên thềm

Bài hát băng khuâng

Bài hát mang bao kỷ niệm

Những ngày đã qua.."

Giai điệu của "Giọt nắng bên thềm" vang lên từ tốn, chậm rãi từ chiếc guitar. Bảo Bình ôm đàn, gương mặt nghiêng nghiêng cực kì say sưa, gảy từng dây đàn một cách thuần thục, khi cao khi thấp, khi trầm khi bổng, lôi cuốn hết sự chú ý của tất cả mọi người. Và đến lúc cậu bắt đầu hát, cái giọng trầm trầm, nhưng vẫn rất trong. Da diết đến lạ.

"Lâu lắm rồi em không đến chơi

Cây sen đã lá bạc như vôi

Sôi đá rêu phong

Sôi đá chưa quên chân người

Bài hát rêu phong

Bài hát viết không nên lời

Đã vôi... lãng quên..."

Bài hát tìm trong nỗi nhớ từng ngày bình yên

Bài hát tìm trong ký ức cuộc tình đầu tiên

Trả lại cho tôi, trả lại cho em

Trả về hư không giọt nắng bên thềm..."

Nắng trong lời cậu hát sao đẹp, ấm nhưng vẫn khiến người ta buốt lòng, buồn dai dẳng.

Sư Tử nghe đến ngây ngốc. Cô tình cờ biết được bài này qua Cự Giải, cũng vào một ngày nắng ngập trời. Bản nhạc đó cô nghe là do Anh Khang cover, lúc đó đã cảm thấy sao mà buồn, sao mà sâu quá.. Nhưng đến khi nghe cậu hát, lòng cô còn sâu hơn nữa, còn buồn hơn được nữa. Nhưng cũng ngọt ngào đến vạn lần. Cậu đang hát cho cô nghe, đang đàn cho cô nghe.

Lời là về một mối tình đầu buồn đẹp - Cô với Bảo Bình cũng được tính là mối tình đầu của đôi phương. Liệu, sau này cái kết của hai người sẽ thế nào..??

Tiếng đàn trầm xuống, chậm rãi ngân nga, rồi dứt hẳn. Đến cả lúc hết bài nhưng giai điệu cùng giọng cậu hát vẫn cứ bám riết trong lòng, vẫn vơ vẩn không tan. Lòng ai cũng xúc động, không chỉ riêng gì Sư Tử. Bảo Bình ngẩng đầu lên, trong lòng thỏa mãn vì bản thân không mắc lỗi nào. Cậu chỉ mới luyện bài này mới đây, sau khi nghe Sư Tử ngân nga suốt ngày "giọt nắng" trong bài hát. Tầm mắt hai người chạm nhau, trái tim của Bảo Bình lại xốn xang mất nửa nhịp - Cô mỉm cười, tươi tắn như nắng, và trong mắt chỉ chứa đựng hình ảnh cậu.

Ôi tim~~~ Bảo Bình thật muốn đưa tay ôm ngực quá. Bình thường Sư Tử đâu có cười hiền lành được như vậy.

"Hôn đi!! Hôn đi!! Hôn đi!!!! Hôn đi!!!!!!" - Cự Giải khơi mào hô trước. Song, rất được lòng mọi người, sau rồi ai cũng kêu hai người hôn nhau. Thiên Bình với Kim Nguir còn kéo Bảo Bình ra khỏi ghế, ấn cho cậu đi về phía Sư Tử.

Sư Tử ban đầu còn ngại ngần quay đi, không chịu diễn cảnh tình cảm miễn phí cho mọi người xem. Nhưng rồi, chịu không nổi sức ép của dư luận. Hai người cuối cùng vẫn là bị đẩy cho đứng sát sần sát với nhau ở giữa lối đi. Điện thoại, camera.. các thứ các thứ hướng về phía cặp đôi xấu số.

"Hôn nhanh con mẹ mày lên!!Mấy tao sắp hết pin rồi, quay không nổi nữa!!!"

Bạch Dương hò hét. Cô thích nhất là hóng hót chuyện tình cảm người khác. Rồi sau đó còn đem video Bảo Bình hát, đàn rất tình cảm này, còn cả gan hôn con gái của bác Thành này.. cho bác Thủy xem. Hắc hắc, mới nghĩ mà Bạch Dương đã cảm thấy náo nhiệt.

À, bác Thành là bố của con nhỏ Sư Tử, còn bác Thủy lại là vợ bác Thành.

...

..... "AAAAhhhhhh!!!" - Cả lũ bùng cháy, con trai con gái đều hét hết âm hết cả lên. Kinh thiên động địa. Cảm giác như toa tàu cũng phải dừng đưa vì tiếng hét kinh khủng đó. Cuối cùng cũng hôn rồi, tuy chỉ như chuồn chuồn đập nước, thời gian tính bằng tích tắc nhưng nhiều đó, cũng phần nào khiến cho dư luận hài lòng và phần khích.

Bỗng từ đâu, âm thanh inh ỏi, khịt khịt và có khi rè rè vang lên. Cả bọn đang vui vẻ, tụt cmn mood. Đứa nào cũng đưa tay lên bịt tai, mặt mày nhăn lại như khi. Hóa ra là nhân viên trên tàu đang nhắc nhở rằng tàu sắp vào ga. Bọn nó phải cố gắng lắng mới nghe ra được.

"Haizz. Phải giải tán rồi." - Bọn con trai đứng lên trước, sau đó mấy đứa con gái cũng bịn rịn đứng lên, vẫy tay chào rồi cảm ơn các bạn học sinh ở đây rồi rít. Các bạn học sinh, nhất là mấy em gái, cũng lưu luyến không kém. Hiếm lắm mới có lần đi xa mà gặp được người đồng hành hợp gu như vậy.

"Bại bại anh em!! Năm sau thì Đại học có gặp lại thì tương trợ hết mình nhé!!" - Nhân Mã khoa trương, dùng cả cánh tay mình khua khoắng rất nhiệt liệt, như thể đang vẫy cờ Tổ quốc không bằng, khí thế quá. Nhân Mã là người đi cuối cùng. Sau rồi, bóng lưng nó cũng mất hút sau hai cánh cửa ngăn cách giữa hai toa.

Xinh xịch.. Xinh xịch... Xinh xịch... - Lại một phen ồn ã nữa diễn ra. Tiếng tàu dừng hẳn khi đã vào đến đúng bến.

Người từ trên tàu bước xuống, khiến nhà ga còn vắng vẻ sau ô cửa sổ nay trở nên náo nhiệt như đang hội họp. Dòng người đan vào nhau như những đường chỉ rối. Tiếng người nói chuyện, tiếng bước chân, tiếng bánh xe của vali rồi cả tiếng nhân viên thông báo trên loa. Tất cả chìm ngập trong nắng chiều cam cam nhạt phía xa.

Có lẽ do về chiều nên ai cũng vội vã, hồng nhan chóng tìm đường về nhà, tìm nơi muốn đến. Bước chân nhanh hơn bình thường đến nửa nhịp.

"Huhuu bác Thành đâu rồiiii. Bác ơi~~ Bác ở đâuuu.. Tới cứu con nhanh với, nóng quá!!!" - Nhân Mã cầm cái quạt vẫy thật lực nhưng vẫn không giúp hơi nóng bao quanh vô vơi đi được phần nào. Đồ đạc của mình cô vứt hết cho Ma Kết kéo, nhưng vậy vẫn thấy nóng và mệt. Sao thời tiết như thể đang muốn giết nhau vậy!!

"Ba!!!" - Vừa bước ra khỏi cửa, Sur Từ đảo tầm mắt một vòng đã có thể nhìn thấy bóng dáng to lớn, ấm áp và thân thuộc. Cô vội vã chạy lại hướng ba, hoàn toàn bỏ quên mười một người bạn đồng hành ở bên cạnh. Vali, balô cũng vứt lại cho bạn người yêu.

Bảo Bình nghe tiếng gọi "Ba" của Sur Từ liên giật thót. Tim cậu nảy lên một nhịp. Hoảng hốt, vội vã đảo tầm mắt về phía xa xa, thẳng với hướng của Sur Từ. Ở đó, một người đàn ông đang đứng cạnh chiếc xe ba gác lớn, trông cực kì phong độ, hoàn toàn khác hình ảnh người ba với nước da ngăm ngăm, cháy nắng gần năm chục tuổi mà Sur Từ miêu tả. Bác mặc một chiếc áo ba lỗ trắng, khoác ngoài là một cái sơ mi đen mờ hết cúc. Chiếc quần dài, màu cafe, ống quần xắn lên giữa bắp chân. Đi đôi tốp ong, một tay còn đang phi phèo điều thuốc lá. Đặc biệt nhất, cũng sốc nhất có lẽ là mái tóc - dài ba phần, chuẩn quân đội.

Nói chung là ba vợ hiền lành, vui tính, đẹp trai trong lời Sur Từ kể suốt một tháng qua thay đổi 360 độ. Giờ xuất hiện trước mặt cậu là một người phong trần bụi bặm, nhìn đâu cũng có dáng dấp của dân anh chị..

"Người anh em" - Mấy thằng con trai đứng cạnh Bảo Bình nhìn cảnh Sur Từ cười nói trước mặt bác trai kia mà không nhận được cảm khái, vỗ vai thằng bạn an ủi, mong thằng bé yên lòng - "Good luck, babee."

Bảo Bình khóc không ra nước mắt.

Ôi ba vợ ơi là ba vợ~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ba mẹ vợ

"Hahaa. Con gái về rồi đây à... Mấy đứa cũng đến chơi đó hả, đông vui ghê."

"Con chào bác" - Bạch Dương với Nhân Mã vui vẻ đập tay với bác Thành. Lâu lắm ba bác cháu mới gặp nhau, vui ra mặt, ai cũng hí ha hí hửng cười cười, hỏi thăm nhau đủ thứ trên đời dưới biển.

Từ lúc thấy bọn con gái chúng nó chạy đến, dẫn đầu là Sur Từ, bác Thành vội vứt điều thuốc lá xuống dưới đất, rồi dùng gót chân miết thật nhanh. Bản thân bác chốt dạ, tay không tự chủ xoa xoa lên đầu - cái đầu cua gần như trọc lốc - nhìn gần thì tóc chính xác chưa dài đến ba phần đầu, ngắn hơn nhiều.

"Ba... Ba sao lại thành ra nông nổi này???" - Sur Từ không ngừng đảo mắt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, rồi còn bắt ba phải xoay một vòng.. lại một vòng để cô ngắm cho kĩ. Thực sự, cô không còn nhận ra được người ba hiền lành, vui tính của mình đâu nữa. Sao như còn đồ thể này??! Hay mẹ.. mẹ đã... - "Ba bị mẹ đuổi ra khỏi nhà rồi đúng không??"

"Con gái con đứa. Suốt ngày nói linh tinh." - Bác Thành xua tay, rồi nhắc hộ hết vali, balô tụi nó lên chiếc xe ba gác. Chiếc xe nhỏ quá, đi bốn người thì rộng rãi, sáu người thì vừa đủ, còn nếu là mười hai người, lại cả hành lý thì chắc chắn không ổn rồi.

"Sao ba lại đi xe này?! Như thế thì bọn con không ngồi đủ." - Đoạn, Sur Từ quay ra sau, vẫy tay với lũ con trai bảo bọn nó đi lại gần - "Bọn con tận mười mấy người, cả hành lý nữa... Ê. Bọn mày ra đây.... Đây là ba tao." - Sur Từ hơi xấu hổ, chẳng biết nên giải thích hình tượng bây giờ của ba cô ra sao nữa. Hoàn toàn khác với những gì cô kể cho bọn nó nghe suốt mấy tuần qua.

"Chúng cháu chào bác ạ!!!"

Sáu thằng con trai cao ráo, điển trai vội vàng cúi gập hết người lại. Tiếng hô của cả bọn rất lớn, khiến nhiều người quay sang kiểu hiếu kì. Nhưng, bác Thành chả tò chút thái độ nào với chúng nó cả, chỉ ừ hừ trong cổ họng ra chiều đã nghe, đã nhìn, làm tụi nó hơi hơi lúng túng.

"Mấy đứa con gái lên xe đi, bác chờ tụi bây về nhà. Bác gái mấy đứa đang ở nhà nấu cơm, mong ngóng lâu lắm rồi đấy." - Bác Thành nói xong ngồi lên chỗ lái, khoác tay với mấy đứa con gái, ra hiệu chúng nó nhanh chân nhanh tay leo lên xe. Rồi quay sang, nhìn con gái - "Con với mấy đứa kia bắt taxi về đi. Đằng kia có nhiều xe lắm" - Đoạn, bác chỉ ra sau lưng Sur Từ - "Nhanh đấy. Gần năm rưỡi chiều rồi. Về sớm còn kịp cơm nóng." - Rồi bác nổ máy, phóng đi mất hút. Để lại một hơi nóng từ động cơ, phả thẳng vào mặt Sur Từ. Còn cả bụi bặm, đất cát... khiến mặt cô rất hết cá lên.

Sur Từ chẳng hiểu ba cô bị làm sao nữa.. Chẳng lẽ lại mới cãi nhau với mẹ?! Cái điệu lạnh lùng ít nói kia là ba đào từ đâu ra vậy..????! - Cảm thấy vô cùng hoang mang!

"Bác gái.. Bác gái!! Hôm nay bác sao thế??" - Cụ Giải thấy bóng Sur Từ đã xa rồi, biến mất sau tán cây sấu lùm xùm ven đường thì bật hỏi. Mấy lần trước đón bọn nó là một bác Thành hài hước, thân thiện, lại hay tự luyến - lúc nào cũng thấy tự khen mình đẹp trai, tay hay vuốt tóc nhất, mái tóc lúc nào trông cũng bông bông, óng ả, đầy sức sống - hoàn toàn không phải con người đầy vẻ bụi bặm, lạnh lùng này.

"Xi.. Mấy đứa lo cái gì chứ. Bác Thành của tụi bây thừa ớn. Đổi hình tượng chút cho nói cuộc sống mới lên, cơ mà.. tiếc quá đầu xưa hết biết. Giờ chẳng biết lấy gì mà vuốt."

Nghe đến đó, Bạch Dương với Nhân Mã ôm bụng cười như nắc nẻ. Hồi trước, cái hồi còn nhiều tóc, đếm ra, bốn năm phút ngồi ăn tối thôi mà bác cũng vuốt tóc đến hai chục lần.. chết cười.. Giờ lại đập vào mắt là cái đầu trọc lốc không quen chút nào. Càng nghĩ càng buồn cười, cười không dùng được.

"Mà... bác bảo này.." - Bác Thành mở lời rất ngập ngừng. Dừng lại mãi mới nói tiếp - ".. Tụi bây thấy bác ngầu không?? Đủ lạnh lùng hay phong trần gì chưa??!"

"Dạ?!" - Nào bắt đầu nhảy số. Nhưng lại không có thu được kết quả. Bác Thành nói vậy là sao?!

"Là sao ạ?? Cháu không hiểu lắm.." - Bạch Dương ngờ ngác hỏi lại. Rồi bất gặp ánh mắt cảnh giác của bác chiếu vào Kim Nguu. Bác hóa ra lại sợ Kim Nguu là nội gián, sau rồi kể hết cho tụi con trai với Sur Từ kia nghe nên mới ngập ngừng lâu đến vậy.

"Bác ơi. Bạn ý phe mình mà. Kim Nguu, du học sinh từ Mỹ mới về đây được một năm." - Thiên Bình nhanh nhẩu giới thiệu - "Và.. đây là bác Thành, ba của Sur, tính tình vô cùng thoải mái.." - Đoạn sau thì cô thì thầm vào tai Kim Nguu - "Nhiều khi tính trẻ hóa quá độ.. ị ị.. sống cùng sẽ biết ngay."

Nghe bọn nó cam đoan thế, bác yên tâm phần nào. Thế nên, trên nót con đường còn lại về nhà, bác vừa lái xe chậm chậm theo đường vòng, cho bọn nó ngắm sự thay đổi của Huế trong suốt thời gian qua, vừa thoải mái bộc lộ tâm sự cho bọn nó hiểu những suy nghĩ trong lòng mình.

Hóa ra nguyên lai của tất cả những thay đổi bất ngờ này là do thằng Bảo Bình mà ra.

Bác Thành bảo là, từ khi nghe vợ thông báo về việc ra mắt bắt ngõ của bạn trai hiện tại của cô con gái lớn, bác đã rất sốc. Không ngờ tin có người yêu của con gái lại đến rầm rộ và bất ngờ như thế, làm bác đối phó không kịp. Những tưởng là đến tận khi Sur Từ vào Đại học mới có người yêu.

Bác còn bảo một câu là: "Con nhỏ xấu tính như nó bác biết thừa. Lại còn lười chầy thầy... Cứ tưởng là cấp ba có chó mới yêu. Ai dè, có một con miu ngu ngốc xuất hiện thật.." - Và bác thờ dài đến nỗi nể. Mặt mày nhăn nhó của bác giống y như lúc bọn nó bị tào bôn, kiểu như thế giới đang tằm tối hết sức, không biết lấy gì mà cứu vớt luôn.

Cả bọn ôm bụng cười như nắc nẻ. Lần nào nghe những câu chuyện trong gia đình Sur Từ cũng thấy buồn cười. Nhà này thuộc cái kiểu chẳng bao giờ biết thiếu muối là gì ý..

"Nhưng mà.. Bác ạ, con miu đó vừa đẹp trai, vừa học giỏi, vừa đàn hay hát hay, gia đình nghe nói là cũng tốt lắm, khá giả, bố mẹ là công nhân viên chức gì gì đó." - Trước khi đi, Bảo Bình tốn không ít tiền của và công sức để mua chuộc mấy đứa con gái. Cậu chỉ mong sao cho bọn nó nói đỡ cho một chút tốt đẹp với hai bác, mong họ có cái nhìn tốt nhất về cậu trong lần gặp đầu tiên này. Cho nên, Bạch Dương nhiệt tình kể vài ba cái ưu điểm nổi bật của Bảo Bình trước mặt bác Thành, không thể ăn không của người ta mà chẳng làm gì được.. - "Bác đã thấy con miu nào được như thế này chưa?! Cháu cá là chưa. Con gái của bác may lắm đó!!"

"Cái gì mà may. Sur Từ chả lẽ không xứng với thằng nhóc đó chắc. Con gái bác thừa sức lấy được thằng hơn nó." - Bác Thành hất mặt lên trời đầy kiêu ngạo. Rõ ràng miệng vừa chê con gái không ra gì cả, còn bảo là "chó mới yêu..", nhưng người khác mới nói xấu tí ti mà bác thay đổi ngay được. Đoạn, bác khoe là - "Mấy đứa không biết thôi.. Giờ hàng xóm có nhà mới đến, được gần năm nay rồi, con trai bọn họ ả.. Ủi giời ôi~~ phải nói là hết sảy!!~~"

ĐỆT. Cả bọn con gái đơ luôn. Cái vẻ mặt kia, cái giọng nói kia,.. Rõ ràng là bác đang xuýt xoa tiếc nuối sao kia không phải con rể mình!! Nhưng dù bọn nó ға ға như nào thì bác đều nhất quyết không nói thêm bất cứ thông tin gì về bạn nam kia, và bảo: "Tự tìm hiểu". Để cho cả bọn tò mò không chịu được.

Người ở đâu lại có thể khiến bác Thành xuýt xoa đến thế, lại còn có vẻ thích đến vậy..?!

Cơ mà, điều đó có nghĩa là: Tình hình của Bảo Bình lại một lần trở nên nguy cấp hơn. Dừng một cái, xuất hiện ở đâu anh chàng hoàn hảo, chắc chắn sẽ bị đem ra so sánh dữ lắm. Thương Bảo ~~~

Con gió chiều nóng hầm hập thổi vào người làm ai cũng khó chịu. Thời tiết có báo mấy hôm nay đợt gió Tây từ Lào đang thổi sang kịch liệt, may là đỡ đến cuối đợt gió, chứ nếu không, nếu vào Huế đúng hôm trời nhiều gió phơn đó thì chết ngót. Mà cũng vì một phần Huế dựa vào núi, một phần lại hướng gió biển nên thời tiết nó dễ chịu như thế.

"Bác Thủy!!~~~~" - Vừa xuống xe, lũ con gái liền nhón nháo, hai tay khua khoáng loạn xạ hướng về phía cửa ra vào. Cửa ở nhà mở toang, thẳng lối đi, bác Thủy đeo tạp dề, tay cầm cái xẻng đào thức ăn, nghe tiếng bọn nó thì quay lại nhìn. Rõ ràng là bác nói gì đó. Nhưng ngoài sân ồn quá, bọn nó chẳng nghe thấy gì.

Nhóm Sur Từ và bọn con trai đã về từ sớm. Xứ Nữ với Bảo Bình, Ma Kết thấy Cụ Giải gọi âm ỉ ngoài cửa.. Ba đứa liền nhấc mông lên, lụi hụi đi ra đi ra rồi giúp mấy đứa nó xách đồ lên phòng. Riêng thằng Bảo dẫn lòng bè nhiều hơn bọn kia một chút, nó đang muốn ghi điểm thật tốt trong mắt hai bác. Mặc dù làm như thế làm mờ hơi thở bẻ chảy rờn rờn như mưa và mặt đến chẳng thờ nổi, nhưng nó vẫn kiên trì.

Nhà Sur Từ nằm ngoài mặt phố, đối diện là một con đường nào nước nhộn nhịp, có rất nhiều người qua lại. Nhà này mang hơi hướng hơi cổ cổ vì thực chất, có tận từ thời ông bà của ông bà ngoại của Sur Từ cơ.. nhưng sau có vài lần sửa chữa lại nên nét cổ cổ đã phai dần theo thời gian, nay còn chút xíu. Nay điều cổ cổ đẹp nhất trong nhà có lẽ là dàn mái ngói với bức tường đầy hoa giấy nở hướng ra mặt phố. Dãy nhà phía trước là nhà chính - nơi mọi người trong gia đình ở với nhau, rộng rãi, có ba tầng, tất cả gồm sáu phòng ngủ. Còn ở gian sau, nối với phía trước bằng một khoảng sân nhỏ, được ông ngoại Sur Từ chăm bẵm hàng ngày nên rất xanh tốt, đến mùa nào là hoa mùa này nở thơm ngát, bung hương khắp trong ngoài nhà - gian sau cũng có ba tầng, nhưng các phòng chia nhỏ hơn, số lượng phòng cũng vì thế mà nhiều hơn gấp mấy lần. Gian nhà sau này là dùng để khách du lịch thuê kiểu homestay - mỗi phòng một kiểu bài trí, nhìn yêu lắm.

Ngoài căn nhà này ở Huế, gia đình Sur Từ còn có một căn nhà dạng như này ở Đà Nẵng, nhưng nhỏ hơn một chút, bên đây có chú di của Sur Từ trông nom.

Nói chung là, về đây mới biết, Sư Từ tuy nhìn đàn độn, ngu si, ngáo ngo, ăn hại, vân vân điểm tòi tệ,... nhưng mà - cái chính là ở chữ "nhưng mà" này này - gia đình nhà con nhỏ đó lại thuộc kiểu địa chủ chỗ này.. Vừa lắm đất, vừa lắm tiền, nhà lại đông con đông cháu. Đi cả dãy phố mà toàn thấy người nhà nó, họ nhà nó.

Đúng là đời có nhiều cái không ngờ được. Haizz~~

Đến bữa ăn, một vòng tròn tận gần hai chục người ngồi, rải cả chiếu ngồi xuống sàn nhà. Ấm cúng quần quần rôm rả bên ba nồi lẩu, cùng biết bao nhiêu đĩa rau, đĩa thịt, đĩa cá... Mầu nước lẩu cam cam đỏ đỏ, nhìn vừa nóng, vừa ngon, khiến cho bọn nó thèm nhò giải. Cả một ngày trời lủ lủ trên xe lửa, bọn nó chỉ có gặm lương khô, ăn bánh mì, uống Dasani cho qua bữa. Giờ đúng là thiên đường!

Mà nói thế thôi. Đẹp thế thôi. Bọn nó thừa hiểu, bữa này đâu phải bữa ăn bình thường. Đây còn là dịp giới thiệu Bảo Bình cho các họ hàng, anh chị trong gia đình, các bạn bè cùng làng cùng xóm... Một số đứa trẻ con cũng hóng hót sang bên này, tụi nó không ăn, chỉ ngoan ngoãn ngồi co giò trên ghế sofa - trong lòng háo hức, hiểu kì ngắm anh đẹp zai mà "chuy" Sư nhà chúng nó vác thêm về vào năm nay.

Cả nghìn áp lực chồng chất làm Bảo Bình hốt hoảng. Quạt cây thốc gió lồng lộng vào người mà mồ hôi cậu vẫn vã ra như tắm, ướt đầm cả một cái lưng áo. Lòng bàn tay cũng sốt ruột đến bịn rịn đầy mồ hôi, làm cậu cứ chốc chốc lại phải lau vào đầu đó.

"Thế cuối cùng ai là Bảo Bình thế?? Bác thấy đây có nhiều bạn đẹp trai xinh gái quá, chẳng biết ai với ai." - Mẹ Sư Từ mở lời trước, khiến mọi người dồn hết tầm mắt về phía bọn nó - mười hai đứa chúng nó ngón xen kẽ nhau ở một bên mâm - "Chỉ có mỗi Giải này, Dương này với cả Mã, Bình là còn quen.. Ai cũng lạ lẫm hết, vừa này giới thiệu mà đông quá, có lại lộn hết tên mấy đứa rồi..."

Bảo Bình giật thót. Chết rồi. Đến giờ điểm danh rồi. Cậu chuẩn bị tinh thần cả tháng trời mà giờ vẫn thấy nôn nao thế này..

"Dạ. Cháu chào ông bà, các cô các chú và các bác, các dì. Em chào các anh, các chị.. Anh chào mấy nhóc!!" - Song Ngư hớn hờ đặt bát xuống, tự tin vui vẻ giới thiệu mình - "Cháu là Song Ngư ạ. Là bạn cùng lớp và đang là hàng xóm với Sư Từ và các bạn ý" - Tay chỉ về mấy đứa con gái. - "Cháu với mấy đứa này.. Xứ Nữ, Ma Kết, Song Tử, Thiên Yết và bạn ngoài cùng cùng kia, Bảo Bình.. Bọn cháu đều cùng lớp hết ạ. Cũng đang sống một nhà, cũng đều là hàng xóm của nhau hết luôn ạ."

Vừa gọi một cái tên, Song Ngư lại chỉ về một đứa đó, lần lượt từ người sát cậu nhất đến người ngồi xa nhất - Bảo Bình. Tội nghiệp Bảo - chọn chỗ như nào mà bây giờ ngồi bên cạnh bác Thành, đối diện với bác Thủy - nay thì bị bao nhiêu ánh mắt của mọi người sầm soi các thứ các thứ.

"Cháu chào cả nhà ạ. Cháu tên là Bảo Bình. Nay cháu đang là bạn trai của Sư Từ ạ" - Bảo Bình bẽn lẽn nói, cậu phải cố gắng lắm giọng nói mới không run rẩy như hai bàn tay cậu lúc này.

"Được được.. Rất đẹp trai sáng sủa. Mắt nhìn người yêu của con này không tòi ý nhì. Còn hơn cả mẹ nó." - Giọng bà ngoại sang sang sang sang. Miệng bà cười móm mém, cả hàm răng đã rụng gần hết vì tuổi già. Câu nói của bà ngay lập tức khiến ai cũng bật cười, làm không khí dịu lại rất nhiều, bớt bớt bao nhiêu sự nghiêm túc.

Sau đó, ai cũng thi nhau nói, đa phần là các cô các chú các bác, mọi người rất vui tính, kể biết bao nhiêu chuyện xấu của Sư Từ ngày xưa. Nào là trốn đi chơi xong khi về đến nhà bị chó đuổi, sồn cả ra quần. Chuyện trèo trộm quả của nhà hàng xóm lúc giữa trưa, và lần đặc biệt nhất là bị bắt được, sợ quá nhảy từ trên xuống, gẫy gãy mất ba cái răng cửa đang lung lay sát nhau..

"Hahhaaaahaaaa. Con biết ngay mà, bảo sao nó có thể làm bao nhiêu trò để bị viết bản kiểm điểm liên miên như thế." - Cười cười đến mức mà nước mắt trào cmn ra ngoài, chảy ròng ròng xuống tận cằm. Bạch Dương với Nhân Mã liền mồm hỏi thăm chuyện cũ, giúp Bảo Bình đánh lạc hướng suốt một hồi lâu. Nhưng chuyện cũ kể lại cũng chỉ có nhiều thể thôi, cái gì đến rồi cuộc vẫn phải đến.

"Ồ thế gia đình cháu là người ở đâu?" - Bác Thủy một lần nữa lên tiếng, khiến hạt ngô rang mà thằng Bảo vừa gắp vào mồm hóc luôn trong cổ họng.

"Dạ nhà cháu ở Hà Nội. Mấy đứa rủ nhau tập sống tự lập nên cháu mới chuyển ra ngoài ở." - Bảo Bình thành thành thật thật đáp kĩ từng chút một, tuyệt nhiên không nói dối nửa chữ.

"Thế Bảo có anh chị em gì không?"

"Trên cháu có một chị gái."

"Việc nhà cháu biết làm gì không? Mấy đứa sống với nhau chia công việc như nào?"

"Dạ cháu biết sử dụng máy giặt quần áo. Cả lò nướng, lò vi sóng, máy rửa bát, máy hút bụi... Cái gì có chữ cũng dùng được ngon ơ ạ." - Bảo Bình thầm khen mình, nói vòng vo thế này chắc đã chinh minh trình độ của cậu qua được mức mà chữ, biết đọc chữ rõ ràng - "Nấu ăn cháu nấu cũng tạm tạm ạ. Lúc ở nhà chị cháu đi làm đi học suốt, bố mẹ bận bịu đi dạy nên toàn cháu làm cơm."

"Bố mẹ cháu làm giáo viên à?"

"Dạ, mẹ cháu làm giáo viên Văn, còn bố làm trong khoa Sư ở đại học."

"Chị cháu bao nhiêu tuổi rồi.. Sao đã đi làm thế?"

"Mẹ cháu sinh chị hơi sớm, hơn cháu tận 8 tuổi. Năm nay chị đã qua được gần 25 mùa lá rụng rồi ạ." - Úi giời.. Câu này cậu còn thêm chút văn chương, "mùa lá rụng", đảm bảo ghi điểm tốt!! Bảo Bình hớn hờ ra mặt, nói nhiều hơn, cũng tự tin hơn ban đầu rất nhiều.

"Học năm nay thôi là đã năm cuối rồi đấy. Cháu đã có dự định gì chưa?? Sư Từ cô định cho học tài chính kế toán, dù sao cũng có người nhà xin việc cho, nên nó sau này cô cũng đỡ lo."

"À vâng. Tài chính học xong đi ra là dễ kiếm tiền lắm ạ." - Bảo Bình cười hề hề. Cậu chẳng biết tí gì nhưng cứ nói bừa vậy. Học gì ra trường cũng kiếm được tiền hết mà.. Không lo nói sai - "Cháu vẫn đang nghĩ nên thi trường nào cô ạ."

"Ừ. Con trai mà, ham chơi tí, dẫu sao chăm chỉ thì con trai vẫn dễ làm ăn hơn bọn con gái. Bọn nó lo lắm, hết học xong, làm gì, rồi lại lo lập gia, lấy chồng, sinh con... Nhà cô có tận hai đứa con gái, lo không biết bao giờ mới hết." - Đoạn, bác Thủy thờ dài thườn thượt. Xong lại tiếp tục hỏi xem Bảo thích cái gì, món gì, màu gì, thích trẻ con không, con trai hay con gái..

Cũng không hiểu nữa. Bữa ăn dài đến hơn 2 tiếng mà vẫn hỏi hết, chủ đề quanh quẩn mỗi thể thôi cơ mà. Khó hiểu.. Rồi đến bác Thành xuất chiêu, bác còn lôi cả rượu ra mời, hai người đàn ông vừa uống vừa nói. Tuy không hề thể lan man xuyên lục địa như khi mẹ Thủy với con rể nhưng cũng không khác là bao. Chai rượu trắng nhà ù mà bác Thành mang ra

cứ vùi dần. Tỉnh ra, trung bình cứ ba câu là bằng một chén rượu. Cái chén rượu trắng đưa lên hạ xuống cứ nghiêng nghiêng ngả ngả, rót đến nửa phần rượu bên trong xuống mâm cũng là lúc mọi người say đến ngất ngờ. Không chỉ mình bác Thành uống, các chú các bác khác cũng uống. Không chỉ Bảo Bình uống, các thằng khác ngồi cạnh cũng uống theo. Nay tạo thành một mâm rượu hỗn loạn cực điểm.

"Tôi còn uống được nữa!! Phải thử thằng này cẩn thận không nó cướp con gái mình đi mất!~~ BÀ CÓ HIỂU KHÔNG HẢ???~~" - Bác Thành say ngốc cần câu. Hai má hây hây đỏ hồng, mắt lơ đãng nhắm bên mờ. Cơ mà giọng bác vẫn sang sang sáng sáng, đòi phải uống nữa, uống tiếp với Bảo Bình. Tay phải cầm khư khư chai rượu rỗng không, còn tay trái thì cầm cái chén - lại còn là cầm ngược nữa chứ, miếng chén úp xuống đất, rượu vẫn chảy từ mép chén xuống đất.

Sư Tử chán nản. Cô cảm thấy mệt mỏi quá. Khách mời đến ra về hết rồi nhưng ba cô cứ nằm cả ra đó, kêu gào mọi người đòi uống tiếp, cái gì mà không say không về.. Haizz. Như một đứa trẻ con mẩu giáo đó.

"Mẹ. Mẹ.. Con với mẹ đưa ba lên tầng đi." - Nhìn ba nằm bò ra ghế sofa mà nản. Ông bà mệt quá cũng vào phòng ngủ lúc nào. Mấy đứa con trai bọn nó mây mây mơ mơ nhưng ít ra vẫn lần được đến giường, chỉ có ba cô - cái người to mồm nhất này - lại say bết nhè. Phải chăng gặp con rẻ vui quá nên tư lượng cũng giảm bớt phần nửa?!

"Phịch." - Thả ba xuống được giường mà Sư Tử thấy hạnh phúc quá. Vai cô cảm giác như bị lệch rồi hay sao đó.. Đau. - "Mẹ mẹ.. Mẹ trông ba nhé. Con xuống dọn nốt bát đĩa với bọn kia rồi con đi ngủ luôn, con đau đầu chết mất."

"Thôi. Ngủ luôn đi, để mẹ dọn cho."

...

Tối đó. Sáu đứa con trai ngủ ở hai phòng cho khách ở khu nhà homestay phía sau, ba đứa một phòng. Còn bọn con gái được ngủ ở nhà trước, sáu đứa chen nhau trong cái phòng ngủ của Sư Tử. Phòng ở nhà chính có khác, lớn, lại cực kì xinh xinh, tường toàn màu xanh mint nhẹ nhàng - chỉ nhìn cái phòng thôi cũng đủ thấy bác Thành chiều con như thế nào. Mọi đồ đạc trang trí trong phòng đều là do Sư Tử tự chọn.

"Giường ơi~ Thích quá đi mất." - Sư Tử vừa tắm xong liền bỏ nhào lên giường. Cô úp mặt vào ga giường mẹ mới thay, thơm thơm mùi nước xả vải quen thuộc, lại có chút chút gì đó vị năng động lại. Người mà sáng khoái hết cả người, không cần thận, nằm xuống rồi nhắm mắt vào là chỉ muốn ngủ ngay.

Sáng hôm sau. Bình minh của bọn nó là khi đồng hồ treo tường điểm mười giờ sáng hơn. Nắng ngoài cửa sổ chiếu chói chang, nhìn nhức hết hai con mắt. Bác Thành vẫn chưa dậy. Thấy báo đêm qua còn làm một trận nôn, hành bác Thủy đi lên đi xuống để dọn.

Bọn con gái bước xuống tầng, chỉ thấy cả nhà có mỗi mình hai ông bà ở nhà. Hai người đang ngồi trên cái ghế mây ngoài hiên tắm nắng, trò chuyện cũng với mấy hàng xóm, toàn những câu chuyện xưa cũ. Chiếc đài cũ kĩ bên cạnh vang toàn bài nhạc Trịnh. Hình như, chuyện người Huế thích nghe nhạc Trịnh nhất không sai lắm nhỉ.

Bác Thủy đi chợ từ sáng đến giờ, vẫn chưa thấy về. Còn em gái Sư Tử - tên đặc biệt lắm, Sư Muội - em vì làm tình nguyện gì gì ở trường nên phải đến trường tập trung. Xong em còn rẽ qua bệnh viện thú y rước con Pu nó về - chuyện là trong năm Sư Tử không ở nhà, con Vàng chẳng còn ai tranh ăn nữa nên cuối cùng thì phì nộ quá mức, béo đến nỗi sục cả mĩ, đi không nhìn thấy đường.

Pu là cái con Cầu Vàng mà Bạch Dương ghét cay ghét đắng.. Vừa nghe nhắc đến cái tên "Pu" mà cô đã ghê hết cả người. Ôi giời ôi cái em chó lông vàng nhà tôi~~

["Pu"/ "Cầu Vàng" - Ai không nhớ thì lểc lại chương 8 nhé.. em nó chỉ được nhắc qua mỗi ba nốt nhạc thôi à~~]

Trước hôm Sư Tử định về, bác Thành dẫn Pu đến cắt mĩ để em nó một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời, để cho ngày Sư Tử về em nó nhìn thấy được "chị gái" về thăm. Đến lúc đó mới biết, đề bệnh khời phải mất già nửa tháng. Lại sợ cắt mĩ xong đưa về nhà chăm sóc không được tốt bằng ở viện, Pu nó mà ăn linh tinh phải cái gì thì chết, cho nên, cả nhà quyết định gửi gắm Pu lại cho bác sĩ, khi nào tháo chỉ thì mới đón về. Rồi Bạch Dương thì lại, lịch chậm trễ nửa tháng, vừa hay kịp ngày Pu lành bệnh. Là hôm nay.

"Đi chơi. Đi chơi!!!" - Bạch Dương kiên quyết lời bằng được cả lũ ra khỏi nhà trong hôm nay, không thể cứ ở nhà chờ chết được. Giờ con Cầu chết bầm nó béo lên gấp đôi rồi, nếu mà nó vẫn còn thích cái trò đề lên người nhau như lần trước về thì đúng là ác mộng. Trước khi đi, mẹ Bạch Dương có dặn phải tự bảo vệ mình thật tốt, giờ chính là lúc cô thực hiện điều đó, chủ nhiệm đã dặn, phải nghe lời ông bà bố mẹ!!

**

Một vòng của Huế kể ra cũng nhỏ nhắn lắm. Địa điểm tham quan chỉ có vài cái nổi bật, nói ra ai ai cũng biết. Nhưng ở đây một tháng, chẳng lẽ lại đi hết trong một ngày?! - Cho nên, chiều nay, cả bọn chỉ mới lấy mấy cái xe đạp trong nhà đi dạo một xú thôi - nhà Sư Tử làm homestay nên cũng có vài dịch vụ rất hữu ích, thứ đầu tiên kể đến là cho thuê xe đạp để chạy trong thành phố.

"Lấy sáu xe thôi, đi theo cặp. Hết xe thì nhà tao biết kiếm tiền thế nào đây được." - Chỗ xe chỉ có gần hai chục cái, một nửa đã được người ta thuê rồi nên giờ ở trong sân chỉ còn nhiều đó thôi - "Thế đi, một trai một gái một xe. Giờ tao dẫn chúng mày đi cầu Tràng Tiền đầu tiên."

Nói xong Sư Tử nhảy lên sau xe Bảo Bình như lẽ tất nhiên. Thiên Yết kéo vội tay Cự Giải, sợ cô lại chạy mất. Xứ Nữ cũng y xì, kéo vội Bạch Dương lại đứng gần mình - giờ hai người thân nhau hơn rồi, cậu chẳng sợ gì nữa, cứ bình bình tỉnh tỉnh mà tấn công. Thiên Bình với Song Ngư là deskmate thân thiết, tất nhiên là một xe. Chỉ còn lại đôi oan gia Mã-Kết với cặp Song-Ngư..

"Thôi mày lên sau xe tao. Nhăn nhó đéo gì." - Ma Kết hát cầm, tay vuốt vuốt tóc. Nhìn con nhỏ này nhiều lúc ghét quá, chẳng hiểu sao lúc nào cũng nhăn nhó, làm như cậu thích đi với nó lắm ý. Đều là hi sinh vì anh em cả thôi, vì Song Tử, nhìn tình duyên nó lận đận như thế cũng thấy thương thương.

"Hừ.. Ghét. Bỏ mày ghét mày nên nhăn nhó đấy. Sao nào?!!!" - Nhân Mã khó chịu đặt móng xuống yên sau. Nhưng mới được một nửa, thằng hăm lờ này bất ngờ nhăn pê-đan, thế là nửa móng còn lại của cô lọt cmn ra phía sau. Toát cả mồ hôi lạnh. Cứ tưởng là sẽ ngã luôn rồi chứ, may mà bầu nhanh vào thịt thẳng kia..

"Đau đau. Đm. Bỏ tay ra!!!!" - Ma Kết gào thét. Con lợn "mộng năng" phía sau bóp đúng hai bên lườn, toàn thịt mềm mềm mỡ mỡ - "Đcm. Bỏ mày khóc luôn bây giờ! Bỏ ra!!!" - Mã vẫn bóp cật lực, tay còn cầm miếng thịt sườn xoay theo chiều kim đồng hồ, cầm rất chắc tay, lực tụ lại không nhỏ - "Đm, bỏ mày khóc thật đấy. Đ đứa!! Huhuu."

Ma Kết nhăn nhó như khi, đuôi mắt đúng là có chút nước nước như khóc.

Nhưng bọn bạn chết tiệt chỉ biết đứng đó cuowid vào mặt cậu. Mặc cậu đầu tay đòi với con nhỏ quái thai dị hợm này..

"Hứa. Mày sẽ bao tao hôm nay."

"Ok ok ok. Giờ thì bỏ ra. Tao mua cho mày ăn là được chứ gì!! BỎ RA!!!"

Tiếng cười khùng khục của mấy thằng kia vang đậm bên tai. Đằng sau, khỏi nhìn cũng biết Nhân Mã đang bày ra bộ mặt thoả mãn quen thuộc mỗi lần nó được cho ăn no.

Chi khổ Ma Kết cậu. Tự dưng không hiểu sao dính nhằm vào cái kiểu oan gia hãm lờ này.

Đúng là số chó mà! Làm đi chơi mất cả vui. Của nợ!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Làm hoà - Giận dữ

Sư Tử dẫn cả bọn đạp vòng vèo trong mấy con phố. Nhiều lúc, thấy chỗ này quen quen, chỗ kia cũng quen quen mà chẳng dám hỏi. Cả lũ cứ cun cút theo sau, cứ tưởng là ở Huế chỗ nào trong ngõ đều nhang nhang giống nhau như vậy. Ra đến đường lớn, Sư Tử dẫn đầu cả đoàn, cho bọn nó đạp xe dọc một bên bờ sông Hương. Rủ một bên là sắc hoa rực rỡ đỏ thắm của phượng. Thì thoảng đan xen chút tím ngắt của vài ba cây bằng lăng. Cảnh vật đứng là rất nên thơ chữ tình, y hệt như những bài văn mẫu tụi nó học hồi cấp I.

"Đạp lên cầu kia đi!" - Sư Tử chỉ vào một chiếc cầu gần đó.

Chiếc cầu nhỏ, mang dáng vẻ cổ kính bắc ngang qua hai bờ sông Hương. Màu sáng bạc của cầu ở trong nắng nửa nổi bật, lại nửa e ấp trốn sau tán cây mỏng xanh của hàng phượng bên đường. Đó là cầu Tràng Tiền.

"Bọn mày thấy không. Niềm tự hào của Huế đó!" - Sư Tử cười. Lúc này, cả bọn cũng bắt đầu đạp xe đi trên cầu rồi.

Nhìn vậy mà cầu dài lắm. Có sáu nhịp cầu lớn, không biết gọi là gì, nhưng bọn nó cứ tự nhiên coi một đoạn cong cong hình chiếc lược kia là một nhịp. Cầu đã xây dựng từ thời chống Pháp.. Chắc vậy, tụi nó không giỏi lịch sử cho lắm, nhưng vì ở khía cạnh nào đó, Tràng Tiền hơi giống giống với cầu Long Biên ở Hà Nội nên cứ cho là hai cầu được xây cùng thời đi.

Bên kia cầu Tràng Tiền rất nhộn nhịp, vừa có Cung đình Huế, vừa có chùa Thiên Mụ... toàn những địa danh tham quan nổi tiếng.

"Bên này nhiều đồ ăn ngon lắm. Follow me!!" - Sư Tử liên tục chỉ chỉ, đi hết phố này đến phố khác. Đúng mà ma đường. Nó ở cả năm ở Hà Nội mà vẫn mù đường, về đây lại khác hẳn, từng cái ngách nhỏ cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Những món ngon mà Sư Tử nói đa phần đều là những quán hàng rong bên đường, rất dễ thấy. Người bán toàn là các bà, các cụ, nụ cười móm mém hiền từ, đuôi mắt già nua cũng vì thế mà cứ cong cong theo. Ai cũng rất thân thiện, cời một và nhẹ nhàng - giọng nói nhẹ lắm, nhưng nhiều chỗ tụi nó nghe không hiểu. Toàn là Sư Tử phiên dịch cho.

"Sao cứ có cảm giác không khác gì ra nước ngoài du lịch thế này..?! Đến tiếng mẹ đẻ còn phải phiên dịch, khó hiểu vãi.. " - Nhân Mã than thở, thì vẫn không ngừng khuấy cốc chè mát lạnh trong tay.

Đi như vậy mà thoát đó đã được mấy tiếng đồng hồ. Bụng không ăn trưa nhưng nhiều đó mấy thứ linh tinh cũng đủ khiến cả bọn no say. Bụng đứa nào cũng có cảm giác trương lên thì phải.

"Thôi ăn nốt quán này, xong đi dạo trong Nội đô nhé, ở đó nhiều cây, mát lắm." - Sư Tử đề nghị.

Rồi cả bọn làm theo thật. Sáu cái xe, cứ đạp đều đều chậm chậm thành một hàng, nối đuôi nhau đi vào trong thành. Cảm giác đi qua cái cầu đá nhỏ, rồi chui xuống dưới cổng thành cũ kĩ, phủ đầy rêu phong... Cảm giác đó lạ lạ lắm. Kiểu như: à...thì ra, đây là kinh đô xưa nên tâm trạng bị cuốn theo.

"Đẹp." - Bạch Dương cầm điện thoại chụp liên hồi, miệng chỉ biết khen mỗi thế.

"Cắt điện thoại đi. Lấy mấy ảnh tao đây này." - Xứ Nữ giữ lái bằng một tay, tay còn lại tháo cái máy Canon nó đeo trên cổ xuống đưa ra sau cho Bạch Dương. Vì biết khi đi thể nào tụi con gái cũng muốn chụp thật nhiều ảnh, Bạch Dương lại liên mồm than thở là không có máy "hịn" nên rút cuộc, cậu đành cần rằng xin bố mẹ, cộng thêm chút tiền tiết kiệm từ Tết đến giờ và đi mua cái máy này. Máy mới nguyên, may người yêu chị gái có chút quen biết nên giá cũng hơi hời, chỉ hơn chục củ. Đm đúng là chết vì gái!!

Bạch Dương hào hứng chụp. Cậu nào cũng có một đồng ảnh kỉ niệm

"Nguu Nguu!! Đưa tay ra ôm đi để chụp cho đẹp!" - Bạch Dương giả vờ nhăn nhó, kiên quyết bắt Kim Nguu phải làm ra vẻ thật thân thiết vào. Từ lúc đi đến giờ, nhìn cặp này cứ lạnh như băng mà cô cũng sốt ruột ghê gớm. - "Tách." - Bức ảnh mới ra đẹp lung linh. Nổi bật nhất là đôi mắt sung sướng như phát quang của Song Tử, nhìn hài đơ đ. Mới được ôm hờ một tí mà đã thành thế này rồi. Haizz.

"Đạp thêm vòng nữa rồi về nhé. Cũng chiều chiều rồi." - Sư Tử đề nghị. Nhìn mặt trời treo lơ lửng trên tán cây phượng bên đường đã chuyển màu vàng cam nhạt nhạt, không nhìn đồng hồ cũng biết, chắc giờ đã bốn, năm giờ chiều.. - "Về nhanh, tao nhớ con Pu lắm rồi."

Sư Tử vừa dứt lời, ngay lập tức quay sang bắn tim với Bạch Dương. Giả tạo!! Bắn cái cái cc - Nhỏ biết thừa Bạch Dương ghét nhất con Cầu Vàng hãm lờ đó.. cái con chó béo đó.. Biết thừa Bạch Dương muốn đi mãi, chẳng muốn về, áy vậy mà, nhỏ cố tình dẫn mọi người đi thật nhanh và về sớm. Bọn đều!!

Bạch Dương tức anh ách, cả người không nhìn được mà run lên. Bất giác nghĩ đến con Pu... Thôi thế là sắp đến giờ chết rồi.

"Thả lỏng đi. Không sao đâu." - Tiếng Xứ Nữ cười cười truyền từ trên đỉnh đầu xuống làm sự chú ý của Bạch Dương chuyển về phía cậu. Xứ còn vỗ nhẹ vào mu bàn tay của cô, lúc này, cô mới để ý rằng hai góc áo sơ mi bên sườn của cậu bị cõ vo cho nhăn nhum - "Có chó thì cứ nhảy về chỗ tao. Tao đuổi đi cho, tuyệt đối không để nó đến gần mày đâu."

Bạch Dương xúc động ghê gớm. Bình thường nào có ai thương cô thế này, toàn dọa dẫm cho cô ngu với chó. Trừ Cự Giải - unnie với cô cùng chung một nỗi niềm sợ chó, nên hai đứa mỗi lần thế là đứng yên một chỗ, nhắm tịt hai mắt lại, tay nắm chặt tay để truyền nhau sức mạnh..

Sau đó về đến nhà. Nụ cười trên môi Sur Từ không hiểu sao càng ngày càng khó ư a, càng lúc càng dễ ghét. Kiểu như có âm mưu gì đó sắp thành công rồi.

"Sur!! Mày nhớ.. đem con chết tiệt đó đi xa tao đây. Xa thật xa vào.." - Bạch Dương bèn lên đi phía sau lưng Xử Nữ, cả người cứ núp núp đằng sau cậu trông rất buồn cười. Nhỏ không dám bước xa cậu và cái xe đạp nửa bước. Chỉ sợ con Pu nó chực chờ ở cổng rồi nhảy xổ ra khi cả bọn mở cửa sau đi vào. Sau nhà có cái sân bé bé, chuyên để dựng xe đạp cho đi thuê, mà cái cửa gỗ giữa khoảnh sân đó với gian nhà chính nhìn rất ọp ẹp, có vẻ như sắp bị hất tung bởi con Pu ý..

"Bình tĩnh nào babe." - Nhân Mã cười, nó đưa tay hất chỗ tóc ngắn lờm chờm ra sau vành tai, ánh mắt ánh lên tia gì đó đặc ý kì lạ.

Đoạn, Nhân Mã tiến đến gần chiếc cửa gỗ cũ kĩ đó. Khoảng chừng ba bước nữa là chạm đến chốt cửa, quả nhiên là có tiếng chó sủa vang trời. Không gian chẳng mấy chốc trở nên nháo nhiet hết biết.

"*** mẹ chó.." - Cự Giải giật mình đến nỗi làm rơi cả cái điện thoại xuống nền đất. Chiếc điện thoại bay lên đáp xuống tận hai, ba lần, sau đó mới yên vị ở dưới chân Cự Giải - "Yết. Mày sủa cho tao!! Sủa át cmm tiếng chó ý, phải dọa nó sợ. Bực mình vờ lờ.. Vô điện thoại này tao vừa mới mua, xước cmmr.. ĐẤY NÀY!!"

Giải chìa cho Thiên Yết xem cái điện thoại, tức tối vuốt ve cái góc bị đập xuống đất đầu tiên. Quả nhiên là xây xước rất nghiêm trọng, mất luôn phần sơn ngoài. Nhưng Thiên Yết cảm nín. Cậu nên làm gì?! Nên nói gì?! - Cả chiều nay cậu ngoan hiền lắm, chẳng làm gì sai trái cả. Vậy sao bắt cậu sủa!!? Bộ các người bị điên rồi à?! Cậu là người.. Nhắc lại! Cậu là NGƯỜI!!! CON NGƯỜI!!!

ĐẾO PHẢI CHÓ A~~

"Pu Puu!!" - Sur Từ sốt sáng mở cửa ra, dang tay ôm chầm lấy cái bóng đen đen trắng trắng lao chầm về phía mình. Cô nựng, cô ôm, ôm thật chặt. Con Pu của cô lớn quá, to hơn trước nhiều lắm, lấp đầy hết vòng tay của cô. Bộ lông vẫn mềm mượt y hệt hôm nào, cái ngày mà cô xách vali lên Hà Nội học. Nhưng mà, trên người Pu không có mùi sữa tắm kẹo dẻo mà cô mua cho nó, mà thay vào đó, cái mùi này nó lạ lỵ, hôi hôi, đặc biệt còn bị ám cái mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện. Ngửi rất khó chịu.

"Huhu.. Khổ em quá. Tự dưng lại phải đi đến chỗ bệnh viện quái thai đó. Nhìn cái mặt mà cung chưa này.." - Sur Từ xoa nắn hết chỗ này đến chỗ khác, càng lúc càng thấy con bé này đáng thương ghê gớm. Thế là cô dỗ dành - "Tị nữa ý.. chị lấy đồ ăn ngon cho ăn, em muốn ăn gì nào?? Đi tắm nữa nhé, tắm thật sạch, đến tối chị cho ngủ với chị. Tối nay rồi ngày mai thì đưa em đi chơi nhé.. Thế nào??"

"Gâu Gâu Gâuuuu." - Con Pu mừng ra mặt. Cái đuôi cứ ngoáy tít như chong chóng trước gió, nhìn nhúc nhúc hết cả mặt. Chó gì mà không thế, hỏi gì cũng đều biết đáp "Gâu..gâuu" - Bảo sao mà được cả nhà cưng dễ sợ, cho ăn ngon mặc đẹp đến nỗi béo phì nộ ra như thế này.

"Cút! Đmm, mang ra chỗ khác cho bố mày đi!!" - Cự Giải ghét bỏ nhìn con Pu. Hồi nhỏ bị chó cắn nên Giải cực kì thù hận giống chó, dù có xinh xắn thế nào.. Còn Bạch Dương, nhỏ nghiêng về sợ hãi hơn là thù hận, lần nào nhìn thấy thứ động vật bốn chân này trong tầm mắt cũng xanh mét hết cả mặt, cả người run rẩy lấy bậy.

"Nhanh!! *** mẹ màyyy!! Cút cút!!!" - Cự Giải không thể chịu nổi nữa. Đứng đó càng gào càng to, làm con Pu dường như càng thêm phấn khích, cả người cứ không yên, muốn lao ra khỏi vòng tay Sur Từ. - "AHHHH.. giữ con chó chặt vào. ĐMM. Giữ chặt vào!!!, đừng để nó ra đâyy!! ÁHHHHH~~~"

Thôi thế là xong.

Con Pu cuối cùng cũng dứt ra khỏi kiểm soát của Sur Từ mất rồi. Nó lao ầm ầm về phía Cự Giải trong tiếng hét thất thanh đó..

Nhưng được nửa đường. Ui.. ầm con chó, nó chuyển hướng. Bè hần một góc 90, thề lưỡi, phi băng băng về phía Kim Ngưu và Thiên Bình đang đứng, làm hai người sợ quá, trần trần nhìn con chó mà chẳng biết phản ứng như nào..

"..- Kim Ngưu lo lắng đến độ nắm tít mắt vào, quờ quạng, rồi nắm lấy góc áo của ai đó. Tình thế cấp bách, cô chẳng kịp phân tích tình huống này, chỉ biết là cần nắm vào cái gì đó để nương tựa. Chưa hết mấy giây, góc áo đó - điểm tựa đó, bị người khác giật mất. Cô đang bơ vơ, định mờ mắt thì ngay lập tức, bàn tay đang hươ hươ trong không trung liền được nắm lấy. Ấm vaix.. Thích.

"Gi đó" trong lòng rơi cmm một nhịp - "Bộp" - Nhưng, chẳng ai để ý. Căn bản là tiếng chó sủa nó to quá, quăn bách như thế.. Thử nghĩ, một con chó đang lao về phía mình, ai còn đủ khả năng mà để ý xem trong lòng đã mất mát cái gì.

"Kyaaaa!! Cứu Cứuuuu. Đm.. Huhuuuuu Cíuuuuuuu. ĐM!! *** ttt!!!" - Tiếng Bạch Dương oang oang hét cả lên.

Hóa ra đến phút cuối, chẳng rõ đánh hon được cái gì lạ lạ, con Pu lần nữa chuyển cmm hướng sang đối tượng khác - Bạch Dương. Làm con nhỏ giật mình, không biết làm gì, nhảy luôn lên thang gỗ đang tựa vào tường ở ngay cạnh đó.

"Helppp Helppppppp!!!! Chu ni ngaaaaa!!!!!!!" - Bạch Dương sợ đến phát khóc. Cái thang này cũng cũ vãi lờ.. chẳng khác gì cái cửa gỗ kia, lại còn bị "rêu phủ rêu phong", xanh hết mặt thanh gỗ nằm ngang và dưới chân thang. Mỗi lần bước thêm một bước, tiếng ọt ẹt mà cái thang kêu lên khiến cô sợ đến ngừng thở. Nhưng ngoài việc cứ leo tiếp rồi lại leo tiếp, Bạch Dương chẳng biết làm gì nữa cả.

"ĐM bạn đêu. Cười cái lờ!! Cứu bố mày nhanh lên!!" - Bạch Dương quệt hai hàng nước mắt đang dần gứa chảy ra từ khóe mi. Đm, sợ quá khóc thật rồi - "Huhuuu.. Cứu!! Ai đó cứu tôi!! Cha mẹ ơi.. ban cho con cái phi thuyền trở về hành tinh Doesn't have dogs của chúng ta. Huhu.. Con không thể ở đây nữa.. Huhuuuuu. XỬ NỮ.. Đm đừng cười nữa, cứu tao!! Đm hứa đ giữ lờ.. Đmmmm Đmmmmmm!!!!!!!"

Con Pu phấn khích chạy quanh cái thang đó. Còn ti cmm nữa người lên cái thang, làm tiếng ọt ẹt rộn người kia càng kêu inh ỏi. Chiếc thang còn đung đưa như có động đất 5 ríc-tée. Mặt mày Bạch Dương tái mét, cái cuộc đời khốn khổ khốn nạn, cô chưa từng bị dọa đến phát điên như này. Nước mắt rơi lảm quá, quệt quệt lau lau mãi mà vẫn chẳng ngừng.

Bạch Dương đánh bạo, trèo hần lên bờ tường, hai chân hai bên tường, cứ ngồi vát vèo ở trên đó ngậm nga hát. Ngồi trên này thì cóc còn sợ ngã xuống kia, cũng cóc sợ con chó chết tiệt ngọam mất miếng thịt nào. Chỉ là, từ trên nhìn xuống, cảm thấy khá choáng váng, ít nhất cũng phải hơn hai mét.. Thang bị Bạch Dương đá đổ rồi, tạo nữa không biết xuống như thế nào nữa.

Mãi một lúc sau, thấy mảnh sân nhỏ sau nhà rộn ràng hơn bình thường, bác Thành đi ra ngó ngía, trong lòng cứ nom nớp lo lo rằng con gái yêu của mình với thằng bé chết tiệt kia làm cái gì.. Ai dè, hóa ra lại là con bé Bạch Dương bị Pu đuổi. Cái năm nào, lần đầu Bạch Dương về đây chơi cũng y như này, chỉ khác là con nhỏ nhảy lên cái cau trước nhà, leo lên một chút thì bị tụt dần, rồi lại cố sống cố chết bám chặt bò lên..

May mà có bác Thành xuất hiện giải vây kịp thời. Bác biến mất nhanh như một con gió, mang theo cả con Pu về chuồng ở nhà trong. Không gian yên tĩnh hơn hẳn. Hết vui rồi, nên mấy đứa đều dất nhau bỏ đi hết.

"....."

Bạch Dương ngơ ngác ngồi trên bờ tường, cô chẳng giờ nên dùng cách nào để bỏ được xuống dưới đất.. Huhuu. Đến hết chuyện này đến chuyện khác.

"Nào, nhảy đi, tao đỡ." - Chỉ có một mình Xứ Nữ quay lại.

...

Ăn tối xong đã hơn tám giờ tối. Thấy Sư Muội bảo tối có lễ hội thả hoa đăng ở sông Hương nên cả lũ ào ào đi bằng được. Bất chấp sự ngăn cản của bác Thành, bác bảo rằng những dịp này đông lắm, người chen người, chớ chen chớ,.. đi mà không cẩn thận là xảy ra chuyện như chơi.

Nhưng, Sư Từ cố chấp ép Bảo Bình với cả lũ đi bộ ra bờ sông xem hội. Với cả, nghe nói ngồi thuyền rồi thả trôi theo dòng sông Hương vào tối rất thơ mộng, ngắm hai con phố dọc bờ sông lên đèn, ngắm cây cầu Tràng Tiền bắc ngang qua sáng lấp lánh,.. Chỉ mới tưởng tượng thôi đã đủ thấy cảnh tượng đó lãng mạn như nào.

Thực sự, khi bước ra đường lớn, dòng người đi cứ lúc nhúc lúc nhúc, nườm nượp qua lại. Dù cả bọn đã gắng đi sát nhau lắm rồi nhưng chỉ hai ba bước, mỗi đứa dần dần liền bị đẩy ra xa. Nay chỉ có thể lơ mơ thấy đầu mấy đứa con trai cao cao trong dòng người đông đúc. Còn mấy đứa con gái, nào có chiều cao mét bảy mét tám kia, trong tụi nó, còn có những người mới cán mốc mét rưỡi, như Thiên Bình, nên gần như là bị nhấn chìm trong biển người.

"Thế này không ổn đâu. Đi này dễ lạc lắm, tự tách nhóm ra đi chơi đi." - Thiên Yết đề nghị. Khó khăn lắm mọi người mới tụ tập lại ở quanh một cột đèn bên đường. Sợ rằng đi tiếp, lại lạc nhau, rồi cứ mãi tìm nhau mà chẳng làm được gì mất..

"Ok." - Song Từ, Bảo Bình, Xứ Nữ đồng ý cả hai tay. Nếu tách nhóm như thế thì quá lợi cho bọn nó luôn. Hì hì.

Thái độ của Kim Ngu với Song Từ vẫn rất thờ ơ và lạnh nhạt. Lúc bị đám người này đẩy qua đẩy lại, mục đích cuối cùng vẫn là đẩy về Song Từ, cô cảm thấy bức.

Ài đó nghĩ đến cảm giác của cô khi cứ bị người khác đẩy qua đẩy lại như một món đồ đi.

"Này.. Chậm chậm thôi." - Song Từ í ới gọi đằng sau. Nhưng ngược lại, Ngu vẫn phăm phăm lao về phía trước, cô chẳng thể nào trút giận lên Giải, Mã hay Dương, Sư,... Thiên Bình cũng không.. chẳng ai có tội cả. Tất cả họ chỉ muốn cho cô và Song Từ làm lành. Nên, giờ người duy nhất cô có thể giận dỗi được là Song Từ. Thật chẳng muốn nhìn mặt cậu chút nào.

"Buông ra." - Kim Ngu hất cánh tay đột ngột giữ lấy cổ tay mình. Ngoài cậu ra thì còn ai vào đây được. Nhưng cậu không buông, thay vào đó còn chuyển từ cổ tay sang nắm chặt bàn tay của cô.

"Tớ bảo cậu buông ra." - Kim Ngu ngược đầu lên Song Từ. Ánh mắt ngập tràn sự khó chịu và hằn học. Cậu dường như lúc nào cũng muốn làm theo ý mình, kể cả lúc này lẫn cả khi hai người ở New York. Thái độ đó luôn khiến Ngu cảm thấy cậu thật đáng ghét..

"Đồng người lắm. Cẩn thận kẻo lạc." - Song Từ thân thiện trả lời. Hoàn toàn phớt lờ yêu cầu và ánh mắt khó chịu của Kim Ngu.

Lại thế.. lại thế.. Cậu đáng ghét. Đồng thời, lại quá dịu dàng và đáng yêu như này. Luôn cẩn thận bày ra những hành động nhẹ nhàng quan tâm làm người ta cứ muốn rụng tim.

Damn.. Kim Ngu không phản kháng được với vẻ dịu dàng này.

"Cậu muốn mua quà cho hai bác không? Cùng đi chọn đi." - Song Từ dắt tay Ngu đi mãi miết quanh khu hàng lưu niệm. Thi thoảng, lại hỏi thăm vào câu rất vắn vơ. Thái độ thân thiện lắm.. nhưng ai biết, trong lòng cậu run run biết bao nhiêu - "Mình muốn mua vài đồ mỹ nghệ xinh xinh cho mẹ. Cậu chọn cho mình đi.. mất thẩm mỹ mình không tốt lắm."

Cậu chỉ biết giả vờ làm mấy trò ngu ngơ như này. Sợ khi nói trực tiếp, hai người lại lâm vào bế tắc. Yên lặng kiểu dị dị này rồi cùng nhau đi mua sắm như thế cũng đủ thỏa mãn với cậu rồi.

Đột nhiên, cậu vẫn vờ nghĩ gì lại nhìn trúng một dãy đèn lồng trước cửa hàng này. Tuy chưa đến mức rực rỡ ngập tràn như trong những bức ảnh du lịch về Hội An mà cậu tìm hiểu, nhưng như thế này cũng đủ đẹp rồi. Các sạp bán rất gần dị, mọc san sát san sát nhau. Đặc biệt, tối nay có thả hoa đăng nên trên sạp và xung quanh đa phần đều là những kiểu đèn hoa đăng đa dạng, đầy màu sắc. Nổi bật nhất chính là những chiếc đèn hoa đăng hình bông hoa sen đang nở rộ. Còn đèn lồng, hôm nay dường như chỉ có tác dụng trang trí, thấy ai cũng treo trước hiên nhà.

Thấy Kim Ngu đang chọn đồ rất chuyên chú nên Song Từ không muốn cắt ngang, cậu một mình đi ra ngoài, ngắm nghía sạp đồ nhỏ xinh, đầy ánh sáng đó.

"Bác ơi. Hôm nay là lễ hội gì mà thả nhiều hoa đăng vậy ạ?" - Song Từ tò mò cầm một chiếc đèn hình hoa sen màu hồng nhạt, rất xinh, được làm từ giấy rất cẩn thận.

"Trời ạ. Là Tết Vu Lan, rằm tháng 7 rồi đấy. Thanh niên bây giờ thật là..". - Bác gái bán hàng cười cười, tặc lưỡi trêu trêu cậu. Xong bác còn vui vẻ, kể rất nhiều điều về chiếc đèn nhỏ bé này.

Hóa ra, việc thả hoa đăng trôi theo dòng nước không chỉ là để ước nguyện, cầu bình an. Mà cùng với đó, thả trong dịp Vu Lan như này còn là cầu nguyện siêu độ cho người đã khuất theo ánh sáng ấm áp mà xả bỏ oan khiên thù hận bước theo con đường giải thoát khổ đau - Đó là một trong những điều mà đức Phật dạy bảo.

Số tiền bán đèn hoa đăng trong tối hôm nay sau rồi cũng được các chủ cửa hàng quyên góp về nhà chùa để các sư làm từ thiện, giúp đỡ nhiều gia đình còn khó khăn, các em bé bị bệnh hiểm nghèo... ở vùng lân cận.

"Bác bán cháu hai chiếc với ạ."

Đoạn, Kim Ngu vừa hay đứng bên cạnh Song Từ, khó hiểu nhìn cậu, không hiểu cậu đang muốn làm gì.

"Mình đi thả đèn đi. Bác bán hàng bảo là nhiều ý nghĩa lắm."

Kim Ngu đứng sát gần mặt nước, trầm ngâm nhìn hai chiếc đèn họ vừa thả, chúng song song, cùng nhau trôi càng lúc càng xa dần. Mãi chỉ còn hai ánh nến, một xanh một hồng, le lói chấp chôn giữa dòng nữa, hòa cùng với rất nhiều chiếc đèn khác. Cô thầm nhắm mắt, ước một điều - không rõ làm như vậy có linh không nữa.. Hình như người ta toàn ước trước khi thả đèn xuống dưới nước.

"Về thôi." - Tiếng Song Từ rõ ràng truyền từ trên đỉnh đầu xuống.

Và đến khi quay lưng lại, cô thấy cậu đứng chỉ cách mình mấy bước, đưa tay về phía này. Ánh mắt cậu đen nhánh, dưới ánh nến mờ ảo xung quanh nên càng thêm lấp lánh và dịu dàng.

Cùng lúc đó, trái ngược với chuyến du ngoạn nhẹ nhàng của Song-Ngư, bên này, có hai con người khác, đi chơi mà vừa gào vừa rú rất hoang dại. Chẳng có tí gì lãng mạn, trữ tình như bầu không khí đang bao trùm mọi người. Không khí xung quanh hai người như được lửa bao vây, cứ hùng hực hùng hực.

"Đm Đm. Ngoài kia đồ ăn ngon quá!!" - Nhân Mã phấn khích chỉ mấy hàng quán ăn vặt mọc ven đường, mùi thơm của đồ ăn ở đây thơm thơm, cay cay rồi cả tiếng xì xèo trên bếp nướng. Mọi thứ, đều rất quyến rũ. Mới có hai ngày mà cô đã yêu Huế nhiều quá.

"Này này.. kéo vừa thôi. Rách áo!!"

Nhân Mã hoàn toàn bỏ ngoài tai câu nói của Kết. Đồng thời, cô còn xấu tính, cười gian xảo, tay bấu cái áo còn chặt hơn nữa, gần như là dồn hết sức nặng cơ thể lên một cánh tay của Ma Kết. Khiến cậu gần như khụy một chân xuống đất, tí nữa thì ngã.

"Hahaaaaaaa" - Nhân Mã nhìn tình cảnh thảm hại của kẻ thù không đội trời chung mà trong lòng vui phơi phới. Đây thì cho chưa cái thói lúc nào cũng bắt nạt cô, gào lên với cô.. Đm!!

Chỉ trong chưa đầy nửa tiếng ngắn ngủi, con nhỏ Nhân Mã đã tẩu tán hết tất cả số tiền nó mang theo người. Xong, các hàng các quán bày la liệt đồ ăn vẫn còn một dãy rất rất dài ở phía trước. Quay lưng đi về, cô hoàn toàn không nhớ, làm sao đây?! - Đoạn, Nhân Mã quay sang nhìn

Ma Kết. Hai mắt to, tròn, lấp lánh lấp lánh giữa ánh sáng rực rỡ của những chiếc đèn lồng bên đường. Ma Kết rung mình, con điên này học đâu cái kiểu chớp chớp mắt thế này hả.. nhìn dưng hết cả lòng lên rồi.

"Cút ra." - Ma Kết dùng trọn một bàn tay cậu ôm lấy đỉnh đầu của con nhỏ này, rồi ả ra xa. Nhìn mà ngứa cả mắt. Chớp chớp cái lờ.. Mắt có to hơn ai đâu mà chớp lăm thế. Hại cậu.. một giây nhìn còn đơ cả người.

Khốn khiếp!!!

"Đi mà!! Đi mà!!" - Nhân Mã ôm chặt lấy cánh tay của Ma Kết, kiên quyết giữ cậu lại. Rồi, ánh mắt lại đảo về hàng thịt nướng bên cạnh. Mùi thịt thơm ngào ngạt, xộc thẳng vào mũi, xuyên thật sâu vào lồng ngực làm cô thêm nhớ giải. Trong lòng thầm chửi rủa cái tên quán lỉ ở đây, có ai đòi lại nhét hàng thịt nướng thơm thơm ngon ngon này vào tận giữa hàng không cơ chứ!! - "Mua cho tao đi mà.. đi mà!! Pờ lỉ~~~~" - Cô thực sự không thể cưỡng lại cái que thịt ngon mắt kia được!! Huhu.. mua cho cô đi mà!!

"Một lần thôi đấy!" - Ma Kết cảnh cáo. Lần này cậu chỉ dùng ngón chỏ, ấn đầu của Nhân Mã ra xa, rồi còn gầy gầy hai bàn tay của nhỏ đang ôm chặt cứng cánh tay cậu - "Bác ời, bán cho cháu một xiên với ạ!!"

Nhân Mã nhận xiên thịt từ bác bán hàng mà lòng vui sướng, hạnh phúc lâng lâng. Phải được người khác mua đồ cho những lúc thế này mới có thể tròn vẹn cảm giác trải nghiệm. Thích vờ lờ. Cô thực sự phải nhìn Ma Kết với con mắt khác rồi.. không hẹp hòi lắm, biết rút hầu bao mau đồ ăn cho cô - rất đàn ông!!! Tích cho một trái tim!!

"Mày ời. Kia kiaaa..!!"

"Huhuuu.. Đẳng này đẳng nàyyyy!!!"

..

"Ê!! Quán kia đẹp vãi!!"

..

Tiền không hiểu sao cứ hết dần hết mòn. Cầm cái ví toàn tiền lẻ trong tay, độ dày cũng giảm đáng kể, Ma Kết bỗng dưng chưa xót hết cả miệng. Biết thế này.. cậu đã chẳng làm cái việc ngu xuẩn kia. Đúng là được đẳng chân lên đẳng đầu.. Có lần đầu tiên, ắt có lần thứ hai, thứ ba.. rồi cả thứ n.

Rút kinh nghiệm, cậu không được để thế này được, phải thắng thùng từ chối!!

Nhưng,

Cái khó là không hiểu sao không thể từ chối

Thực sự là không hiểu sao!! Không hiểu.. Bản thân cậu thấy mình thật loneye khó hiểu!!!! - Tại sao mình lại ra nông nổi này - Rõ ràng là phải kiên quyết, phải nghiêm khắc từ chối đòi hỏi từ nhỏ, nhưng, cái tay cái tay đã tự tiện rút ví ra...

What the f*ckkk. Ai đó giải thích giùm với..

Cái kiểu không muốn nhìn nhỏ buồn buồn, mặt thiu thiu này là sao?? Cậu đã sai từ lúc nào.. sai ở đâu????

"Ê. Đi nốt thôi xong rồi về." - Ma Kết vỗ vai Nhân Mã một cái. Không hiểu sao con nhỏ đứng phát ngốc ở chỗ này suốt từ nãy đến giờ. Ngó qua, hóa ra là bán vòng tay vòng chân. Xi.. đúng là con gái. Đến đây, Ma Kết liền dờ cả người. Chưa bao giờ.. phải nói là chưa bao giờ cậu nhìn nhận con nhỏ phản phật khí thể đàn ông này mang giới tính nữ cả. Sao bây giờ lại thành ra thế này - Ma Kết khóc không ra nước mắt, quyết không nghĩ lung tung nữa.

Thờ dài một hồi. Vẫn thấy Nhân Mã mân mê một chiếc vòng trong số những cái được bày bán. Cái vòng đơn giản lắm, đây là một loại dây bện màu đỏ cam, tết theo cái kiểu hay hay, lạ lạ, ngoài ra, chỉ có một thứ trang trí duy nhất là một hạt trân châu trong vắt, to bằng hạt bí, bên trong có một chiếc lá phong màu cam nhỏ tí xíu. Nhưng nhìn hiểu gì, vẫn thấy tinh xảo. Mấy gần nhỏ của chiếc lá còn rõ mồn một cơ mà..

"Nhìn mặt này hay quá chú ời. Làm từ gì mà trong vắt thế ạ?" - Nhân Mã tò mò dí sát mắt vào cái hạt đó, soi nó trước ánh đèn lại càng thêm lung lung linh linh. Tưởng chừng như có thể phát sáng đến nơi.

"Làm bằng thủy tinh đó. Là hàng thủy công nhưng đẹp và tinh xảo lắm. đúng không?" - Đoạn, chủ bán hàng đưa cho Nhân Mã xem một cái vòng khác, hoàn toàn được sâu bằng những hạt thủy tinh như thế kia, bên trong là hình hoa anh đào, đẹp dã man. Có hạt còn mang màu xanh nước biển nhân nhật chứ không trong vắt như bình thường. Cơ mà, cô vẫn thích chiếc vòng lá phong hơn, tay mân mê mãi không thôi. Chỉ tiếc là, hết tiền rồi.

"Chủ bán cho cháu vòng này với ạ. Bao nhiêu thế chú?" - Ma Kết chỉ vào cái vòng Nhân Mã cầm trên tay, cũng trả cho chú những chiếc vòng chú đưa để rút ví. Nhìn qua là biết, con nhỏ này thích vl nhưng không dám mở miệng xin cậu đây mà.. cuối cùng thì cũng biết tiếc tiền rồi.

"..." - Ôi vl. Đổi lại cậu ngu quá. Nghe cái giá mà sốc. Có mỗi viên bé tí đó mà lên đến hàng trăm. Cậu phải lòi cả mấy đồng tiền lẻ ra chất chiu đếm mới đủ.

Đúng là trên đời, tội ngu nhất chính là cái tội dại gái.

"Về thôi." - Sau câu này, hai người quay về thật. Không đi nữa, tiền tiêu hết cả rồi.

Nhân Mã đeo chiếc vòng vào tay, nhưng rộng quá, cô gầy nên cổ tay chỉ bé tí, như vậy chiếc vòng không cẩn thận sẽ rơi mất. Thấy bộ dáng cứ loay hoay của Nhân Mã mà cậu thấy buồn cười, hết cời chiếc vòng ra rồi lại đeo vào.

"Ra đây. Tao đeo cho." - Ma Kết cười cười, kéo Nhân Mã đứng dưới một gốc đèn đường. Cậu cúi đầu, hai tay tỉ mỉ chỉnh lại độ dài của chiếc vòng.

Trông cậu lúc này rất hiền, lại dịu dàng. Hoàn toàn khác với cái kẻ chua ngoa suốt ngày cãi nhau tay đôi với cô.

Có khi vì thế mà cô cũng cảm thấy cậu đẹp trai ư nhìn hơn bình thường một nấc..

Lại tích thêm cho cái tim nữa.

Về đến nhà, không hiểu tai bat vạ gió thế nào, tất cả gần như rỗng rần nhau về nhà, chuẩn lúc trong nhà đang có biến:

Sư Tử với Bảo Bình - chiến tranh lạnh.

Không khí trong nhà như đang âm, lạnh lẽo cực kì. Chẳng ai rõ lí do vì sao.. Nhưng nhìn gương mặt hai người, nhất là Sư Tử - mọi người cũng dứt hiểu tình hình nghiêm trọng lúc này.

Có mỗi góc sân mà bác Thành đang ngồi. Tay phải, bác cầm cái điều thuốc lảo, bên cạnh còn có chiếc ghế nhỏ, đặt cái âm chè bên trên. Gương mặt bác phoi phoi gió xuân, cười vô cùng đắc ý khi người khác gặp họa. Nhất là mỗi lần con gái với thằng kia chạm mắt, con gái lại làm ra bộ mặt căm ghét cực độ, bác càng thấy vui vẻ.

Sắp chia tay là sắp chia tay~~

Không có con rể là không có con rể~~

Càng nghĩ, trông bác nhâm nhi cốc nước chè càng mẫn nguyện. Niềm vui lan toả khắp mảnh sân nhỏ làm người ta choáng váng.. Bác thật là.. Quá đáng không chịu được.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ghen

"Cộp..... Cộp Cộp...

... Cộp.... Cộp Cộp Cộp Cộp..."

Bạch Dương thích thú phun từng hạt na vào cái thùng rác. Chốc chốc lại có tiếng hạt rơi xuống, từng nhịp từng nhịp. Lách cách va vào cái xô nhựa ở bên trong. Thoáng cái, cô đã xù lí xong hai quả na liên tiếp, giờ vị ngọt cứ khe khẽ đọng mãi ở cổ, uống nước cũng không khiến vị ngọt đó trôi hết.

Nhân Mã ngồi bên cạnh thì ăn táo, Cự Giải, Thiên Bình cũng vậy. Rột rột..

"Xin miếng." - Bạch Dương ngả đầu sang vai Cự Giải. Cô lười chẳng buồn nhấc tay nên đành làm vậy. Y như rằng, Giải thuận tay nhé cho cô cả một miếng lớn. Yêu thế~

Bọn con trai ngay dưới đất nhưng cả lũ rất yên lặng. Thằng Song Ngư mới mượn được một đĩa game kinh dị, nghe nó kể là làm nhiệm vụ bắt ma gì đó. Bất giác, Bạch Dương nhớ lại cái lần tụi nó livestream bắt ma hồi trước. Đêm đó vui dã man, giờ tưởng tượng lại cũng đủ hồi hộp, tim nó cứ nhộn nhào nhào nhào trong lồng ngực.

"Đéo biết. Tao không quan tâm, mày cứ ra xa xa đi.. " - Tiếng Sư Tử gào lên ở sân sau làm cả bọn giật cả mình.

Rõ ràng là không bình thường, vừa về đã thấy cái cặp kia nồng nặc thuốc súng. Hai đứa, đứa nào cũng cầm như hến, hỏi han, quan tâm kiểu gì cũng không hé ra nửa chữ nên cuối cùng bọn nó cóc thêm đề ý nữa. Cho hai đứa tự giải quyết.

Nhưng, dù có là thế, mấy đứa vẫn không nhịn được tò mò, muốn hóng hớt một chút. Bọn con gái ghen hết cỡ ra ngó ngó. Sư Tử cứ oang oang cái mồm, dăm ba câu lại đệm mother rồi "duyet" vào, còn Bảo Bình nhả nhả hơn, chỉ nhỏ nhẹ giải thích khuyên can. Cho nên, đoạn cãi nhau kịch tính giữa hai người đa phần toàn là nghe thấy tiếng con kia, còn Bảo Bình thì hầu như không. Đến đoạn cao trào, Bảo Bình cũng lớn tiếng, làm Sư Tử tức tối, chạy lên phòng, đóng cửa cái "Rầm".

Thôi. Chỉ nghe nhiều đó cũng đủ hiểu tại sao cãi nhau rồi. Ra là con Sư lại ghen tuông vớ vẩn.

Đợi mãi, Bảo Bình cũng chưa đi vào đây, chắc cũng như con người yêu của nó, lại lên phòng đóng cửa, ngồi tự ki một mình ở bên trong cũng nên.

Một đôi này lắm cơ..

*

"Alo aloo các anh em đồng chí Hà Nội..

Bản thiếu gia đang cùng các tỷ muội và các a hoàn (đoạn, quay màn hình về mấy cái lưng đang cặm cùi đi săn ma) - đi chơi Cổ đô. Nay đã sang ngày thứ hai, thứ ba gì đó.. Chơi vui quá quên ngày quên tháng hết rồi."

Bạch Dương giờ điện thoại lên cao, quay hết cả Cự Giải, Nhân Mã, Thiên Bình và Kim Ngưu. Cô quyết định livestream, tường thuật trực tiếp lại cuộc cãi nhau lịch sử của cái cặp kia, này thì yêu nhau lắm cắn nhau đau. Cũng đều vì hai đứa hằng ngày bắn hint tung toé quá, thành cái gai trong mắt mọi người, nay cô kể cho cả thế giới biết chuyện chúng nó cãi nhau cũng là bình thường ý mà. Ai mà chẳng mong ngày hai đứa nhỏ chia tay, nhất là bác Thành.

"E hèm.. Chuyện ý.. Là bạn tôi, Sur Thị Thị Từ vừa mới cãi nhau tay đôi với người bạn trai mấy tháng của nó, anh Bảo Thị Thị Bình. Cãi hăng vờ lờ.. Để tôi diễn lại cho mọi người xem."

Bạch Dương vỗ vỗ vai Mã, thủ thủ vào tai nhỏ một ít kịch bản. Xong, hai đứa cùng nhìn nhau phá lên cười.

"Nào nào. 1.2....4.. ACTION!!!" - Hai đứa chụm dựa vào nhau, choáng hết cái màn hình, rồi Bạch Dương diễn trước, vai Sur và Bảo Bình, do Nhân Mã thủ vai.

" - Cút ra. Tao đéo quan tâm, mày ít biện minh thôi. - Lời đầu này là Sur Từ nói, đang đoạn cao trào.

- Thực.. Tao không nói điều mà.

- Điều lòng lợn ra còn bảo không điều. Rõ ràng mày có nắm.

- Nắm gì mà nắm! Tao thề tao chỉ mới cầm mới nắm quả chuối trong bàn kia. Cần tao đi tìm vỏ cho mày xem không?!

(Đoạn này, Nhân Mã nhướn trợn ngược mắt lên, nhìn đến là hài, tay cũng lăm lăm cầm quả chuối tiêu nhỏ nhỏ đã chín vàng)

- Hơ.. Mày nắm tay người ta mà còn đòi mang về cơ à. Hay nhi..

- Người ta đ gì? Con nào??? Bỏ mày hôm nay mới nắm tay mình mày. Với con Dương và Giải lúc hai đứa bị trượt chân ngã vì bám vào nhau. Thế thôi.

- Ui vãi lờ. Giờ hỏi ra mới lòi cả chuyện "Tình yêu không có lỗi, lỗi ở bạn thân".

- Diên vừa thôi. Mày lại ghen gì nữa. Có con nào khác đâu.

- Dissss. Tao bảo có là có. Tao cũng đéo ghen..

-.... (Bảo Bình khi này lúc này cũng không nói gì, đợi một hồi rất lâu, lâu ời là lâu)

-...

-.....

- Là con nhỏ váy xanh vãi lờ, tóc dài vãi lờ. Da còn trắng, mồm mắt đớp đớp xinh xinh.. Cái con mà mày nắm chân nắm tay thả đèn hoa đăng với nhau đó. Xong để kệ tao phòng đơn gối chiếc ở một bên ý.. Thấy quen chưa. Hừ.. Ngưng giả dối and lừa tình bỏ mày pờ lisssss!"

Đến đó, cũng chính là đoạn Sur Từ vùng vằng bỏ đi, đóng sập cửa. Bảo Bình thì thờ dài nảo nề quay người đi mất.

"Đấy.. Mọi người thấy căng thẳng không. Cãi nhau đến thế cơ mà. Kiểu này sắp chia tay cũng nên, gần kỉ niệm nửa năm yêu nhau rồi. Chắc chắc.." - Nhân Mã lắc đầu bình luận - "Như đại gia đây là sướng nhất, tay ôm gái, lại đi chơi đi ăn, chẳng cần dùng não cho việc yêu đương.. Ha haaaa."

Nhưng rồi, bóng con Sur Từ phàm phập ở đầu cầu thang làm tiếng cười Nhân Mã khựng lại giữa cổ họng.

"Lion đến rồi. Huhuu, sắp có án mạng! Cíuuuuuuuuu!!!" - Bạch Dương sợ phát khóc, liền tắt vội livestream

Con Pu hùng dũng cạnh chân con nhỏ kia - trông như hùng thần ý. Bạch Dương rén.

Đến đêm, không gian yên tĩnh đặc trưng bao trọn mọi thứ. Hôm nay thật là có nhiều người mất ngủ, mỗi người ôm một tâm tư sầu muộn riêng, cũng có người, vì vui quá mà chẳng thể nhắm mắt lại được.

*

Trời mùa hè ở đây khô nóng, nhiều gió, nhưng mỗi lần gió thổi đến đều mang cái hầm hập và ít vị của biển. Vào đêm, điều này càng rõ rệt. Nhưng, cũng chẳng ai rảnh rỗi đi hứng gió biển lúc về đêm, ai nấy đều mệt rã rồi sau một ngày ăn chơi thả ga. Về đến phòng, tắm rửa, xong ai cũng đóng cửa chặt lại, bật điều hòa, 19 - 20 độ C.

Tiếng quạt cây từ hai góc giường thổi vào. ù ù. Đều đều như ru ngủ. Nếu có ai muốn thức trần trờ, muốn nghĩ nhiều nhiều thì cũng chưa chắc đã thoát khỏi bị âm thanh đều đều của quạt ru vào giấc say.

Duy chỉ có cặp Sur - Bảo, cả hai đều thức đến gần sáng, sau đó, mệt quá, lại nặng nề nhắm mắt. Quảng thâm rờ rệt chỉ sau một đêm. Trong mắt, hàng chục tia máu hiển hiện, khiến đôi mắt đỏ đỏ đáng sợ. Nhiều đó cũng đủ thấy họ đã tiêu tụy, đã rã rồi đến nhường nào.

**

Ngủ chập chòn không biết được là bao lâu. Tự dưng bị nghệt thở, Bảo Bình bừng dậy. Cánh tay dài, nặng, lại nham nhở lông ngắn lông dài của Ma Kết đè ngang ngực cậu. Hôm qua thằng này có bảo là có tật ôm ôm gối khi đi ngủ, cổ sống cổ chết giành bằng được cái chần để ôm, nhưng chẳng ai tin, đặc biệt là cậu. Giờ thì hay rồi, bị ôm giữ chặt cứng cả người. Thân dưới cũng có cảm giác nặng nề tương tự - thế là thằng Kết quàng cả chân nó qua đây.. Chết tiệt!! - Bảo Bình gắng lắm, mới ăn được cái thân to xác, mang hơi hướng không lồ của Ma Kết sang bên. Rồi cậu ngồi dậy, mấy thằng đực rựa nằm chung một cái giường, trước khi ngủ còn ra hàng ra lối, nhưng bây giờ, trông chẳng ra cái thể thống gì cả.

Bảo Bình rón rén bước xuống đất. Nhẹ nhàng nhất có thể để không làm kinh động đến mọi người. Vừa ngủ dậy nên cậu trông vẫn còn mơ mơ, mang chút dịu dàng sao sao. Đặc biệt, chiếc quần đùi màu xanh mint nhân nhật cậu đang mặc và áo phông trắng trơn càng khiến cậu thêm hiền lành. Mái tóc hăng còn rối nữa chứ..

Tối qua nghĩ mãi, Bảo Bình đã lơ mơ đoán được lí do Sur Từ giận dữ bỏ về giữa chừng, nhưng cậu không biết nên làm sao để mở lời. Nghĩ lại, cậu vẫn không chắc là có phải vì lí do đấy không.

Mới hơn năm giờ sáng. Đang hè nên bầu trời hừng sáng sớm hơn, từ hành lang tầng hai, Bảo Bình nhìn xa xa, những ngôi nhà nằm san sát nhau, không cao lắm, lại nhiều màu xanh của cây, điều này hơi khác với Hà Nội. Hà Nội nhiều nhà cao tầng, lại mọc sát nhau, gần như che hết tầm nhìn lên trời không, màu xanh của cây cối lại càng hiếm thấy khi ở trong nhà như này.

Sắc nắng đầu sớm nhẹ nhàng, cứ nhân nhật chiếu xuống đất này.

Rồi cậu bị thu hút bởi tiếng kít kít rất nhỏ, chậm chậm đều đều ở dưới sân. Không ngờ còn có người còn dậy sớm hơn nữa.

Là Sur Từ - Cô ngồi thần thờ dựa vào một bên cái xích đu yêu thích. Mái tóc trắng, ngắn, xõa đầy hai bên vai. Dưới chân có con Pu nằm ở đó, cả thân hình nó to lớn, phồng lên phồng xuống theo nhịp thở, thi thoảng, nó lại nhồm đậy, cọ cọ đầu mũi vào bắp chân Sur Từ. Một người một chó cứ yên lặng ở đó với nhau. Vừa có chút cô đơn, lại vừa như không.

Mãi một lúc sau, ước chừng nửa tiếng Sur Từ mới dậy. Pu đứng lên theo, quẫy quẫy chiếc đuôi, hai đôi chân lùn cùn đi theo Sur Từ. Cô cúi người đưa nó vào chuồng rồi đi thẳng lên cầu thang ở khu dành cho khách trọ. Có một cầu thang nữa ở trong nhà chính, thẳng lên cửa phòng cô nhưng giờ đi hướng đó xa quá, cô lười, nên đi đằng này luôn. Đến tầng hai, bước chân cô khựng lại khi thấy Bảo Bình. Chẳng rõ, cậu ở đó đã được bao lâu rồi.

Mới sáng ngày ra, đen thật!

"Sur. Đứng gần nữa." - Quả nhiên trong dự đoán của Sur Từ, cậu lên tiếng, chân cũng bước về phía cô. Nhưng cô tránh thật nhanh, bước chân vội vàng gần như chạy qua đây hành lang thông từ khu này sang nhà chính. Cô cần về phòng.

"Đứng thế." - Bảo Bình nhanh chóng kéo tay Sur Từ giữ lại. Lời cậu nói ra rất nhẹ nhàng và bình tĩnh, như thường ngày - "Ghen à.."

"Không."

"Không thế sao lại như này?!"

"Chả sao cả. Thích cãi nhau thì cãi nhau." - Giọng của Sur Từ gần như mất kiên nhẫn. Lần nào cũng vậy, cô cứ thích tỏ ra bướng bỉnh và cãi cò như thế.

"Quay lại đây nói chuyện đi." - Bảo Bình kéo nhẹ bàn tay cô. Để hai người nhìn thẳng vào mắt nhau - "Tao biết lỗi rồi. Xin lỗi." - Cậu cúi đầu thấp xuống, chạm đầu hai người vào nhau, rồi cậu lắc lắc nhẹ. Tiếng tóc va vào nhau xào xạc như gió thổi vào lá - "Tha lỗi đi mà.. Đừng ghen nữa."

"Đéo ghen."

"Ừ.. thì đéo ghen. Vậy làm hòa nhé, lại yêu nhau bình thường."

"Yêu gì mà yêu. Đi mà yêu cái con hôm qua mày thả đèn hộ ý. Đm còn nắm chân nắm tay, ngựa mất." - Sur Từ hếch mặt lên trời, hoàn toàn chẳng thèm nhượng bộ. Nhưng ít ra, so với sự dữ dội của tối qua, sáng ra thế này đã là đỡ rồi.

"Kittt... CẠCH!" - Tiếng cửa phòng của Bác Thành ở lầu ba đột nhiên ngân dài, khiến hai đứa giật cả mình.

Sur Từ vội vàng hất tay Bảo Bình ra, chạy biến về phòng. Cô vốn chẳng sợ bố mẹ nhìn thấy nhưng dù sao vẫn phải giữ ý. Con gái con đứa mà đi nắm tay nắm chân gai ở ngay giữa hành lang trong nhà, trước mắt bố mẹ, lại còn thủ thi tâm tình khi mới rạng sáng, mọi người còn chưa mở mắt... Nghĩ đến thôi là thấy không ổn. Dù người lớn có nhắm mắt cho qua đi chẳng nữa thì trong lòng vẫn có ấn tượng không mấy tốt, có khi sau này cũng chẳng thể thấy đối được.

Haizz. Bảo Bình thờ dài, hết nói nổi. Cô nói đánh đá, chua ngoa như thế mà còn bảo mình không ghen. Con gái khó hiểu quá đi mất! Miệng một đằng, thể hiện ra lại là kiểu khác.

**

Mấy ngày liền, Bảo Bình vẫn chưa có cơ hội nói chuyện và làm lành với Sur Từ. Hai người cứ thế giữ cái kiểu lạnh lạnh mỗi lần đi qua nhau. Cũng bởi vào những khi Bảo Bình gạ gần lại gần để làm lành thì Sur Từ lại kiểm soát chuẩn mắt. Lúc thì cô gọi Bạch Dương cùng Nhân Mã đi chơi net, khi lại ngồi tâm sự với Cự Giải, lúc lại quá đáng hơn - mặt dày làm cái bóng đèn Rạng đông sáng cmn nhất cả nước, theo Song Tử và Kim Ngưu đi dạo phố.

Tối nọ. Tỉnh ra, đã được năm ngày chiến tranh lạnh rồi.

"Ê. Lần này gần ghê thế, không định làm lành à?" - Cự Giải nằm thẳng trên giường, đắp mặt nạ, chán nản hỏi Sur Từ - con nhỏ đang ngồi trên điện thoại ở bàn học. Kim Ngưu cũng đang ở bên cạnh, cô cũng rất tò mò chuyện này. Trong phòng bây giờ thiếu mất cái cặp Dương - Mã thôi, Thiên Bình thì đang tắm.

"Chả rõ nữa. Có khi chia tay sớm." - Sur Từ trả lời rất hồ hững, cứ như đây không phải chuyện của bản thân nó ý.. Vừa dứt lời, nhận ngay cái gối bay vút tới.

"Thôi ngay nhé. Người yêu sượng thế còn đòi hỏi cái gì. Đều tại mày ý, ghen tuông vớ vẩn." - Cự Giải bực tức mắng.

"Gi chứ. Giờ unnie còn bệnh nó, em mới là em unnie cơ mà!!"

"Nó là em rể tao. Nó mua gà khi tao đói, còn mày!! Mày mua gì há!!!" - Cự Giải lại ném cái gối nữa, lần này lực ném yếu hơn nên cái gối rơi xuống đất, ngay trước mũi chân Sur Từ - "Liệu mà làm hòa đi, mày hết giận rồi còn gì. Cấm cãi, tối qua mày với con Dương nói chuyện tao có nghe thấy hết rồi. Làm màu cái cc, mặt người yêu như chơi. Nhớ.. gái Huế vừa xinh vừa hiền, mày không so được đâu!!!"

"Em cũng là gái Huế!!!" - Sur Từ gào lên - "Mẹ em gốc Huế chuẩn!!!"

"Nhưng bác Thành người Hà Nội nha babe.. mày chỉ được tính là nửa Huế thôi." - Tiếng điện thoại ở đầu giường vang lên inh ỏi, làm Cự Giải không thể chịu được nữa, ngồi dậy, xem xem thằng nào nó gọi vào cái giờ này - chín rưỡi tối rồi. Màn hình lấp lánh chữ "Oppaa" - là điện thoại của Thiên Bình - "Thần kinh!!!" - Đoạn, Cự Giải vuốt màn hình, từ chối cuộc gọi, tắt tiếng của điện thoại luôn. Xong, lại nằm xuống, định tiếp tục giảng giải tiếp triết lí tình yêu cho Sur nghe.

Tức là, bác Thủy lại gọi Sur Từ xuống có việc. Hình như có người tìm nó.

"Mày gọi cho Dương Mã đi, máy tao hết tiền rồi. Không biết hai con này ở đâu nữa..." - Lúc đó, Thiên Bình cùng lúc mở cửa phòng tắm đi ra, khói nước từ bên trong phả ra mịt mù, như khiến không khí nóng thêm mấy độ - "Người yêu gọi đấy, gọi lại đi."

Thiên Bình quấn cái khăn tắm lên đầu, trên người mặc bộ đồ ngủ hình HelloKitty màu hồng. Với chiều cao mét rưỡi của nó, nhìn sao cũng cứ thấy hơi kì kì, nhưng cũng đáng yêu. Vừa nghe là người yêu gọi, Thiên Bình ngay lập tức hón hờ chạy đến lấy cái điện thoại rồi gọi cho bên kia, nhìn đôi mắt hấp háy toàn ý cười, gần như chẳng còn thấy Tô quốc đâu nữa. Từ ngày đi chơi đến giờ, cặp này lúc nào cũng tâm sự khoảng nửa tiếng mỗi tối với nhau, thủ thỉ toàn những thứ trên trời dưới biển. Buổi sáng thì ông kia phải học hành đủ thứ bài tập, từng ngày trôi qua, ngày thi Đại học chưa gì đã sát đến gót chân. Mà đến đêm, ông ý lại sợ Thiên Bình chơi mệt, buồn ngủ nên toàn cần lúc chín rưỡi, mười giờ để gọi. Cũng tâm lí ra phết.

"Mày à. Tao thêm có người yêu." - Cự Giải thờ dãi.

Nếu quay trở lại thời điểm này một năm trước, cô nào ngờ rằng còn có ngày mình với Kim Ngưu nằm cùng một giường, cùng đắp mặt nạ, lại còn than thở cái chuyện trời ơi đất hỡi này.. Thời gian đúng là kì lạ. Một năm - mà sao biến đổi thật khó lường.

"Mày có con chó trung thành vờ lờ còn gì. Đòi hỏi. Tao mới là người phải than câu ý ý!!!" - Kim Ngưu vỗ vỗ lại chỗ mặt nạ bong ra, một tay vẫn giữ điện thoại ở trên tai - "Gọi mấy cuộc cho hai đứa kia mà chẳng đứa nào nghe máy. Nhảm không vậy.."

"Xi. Thôi kệ chúng nó... Mà ý. Đm, mày có Song Từ kè kè ngày đêm rồi, đòi hỏi người yêu cái con khi!!!"

..

Cùng lúc đó, bên phòng nam. Bảo Bình rất đau đầu. Cậu cứ nghĩ Sur Từ ghen hai, ba tiếng, giận hai, ba ngày.. xong sẽ hết. Nhưng ai biết, lần này chiến tranh lạnh đến năm ngày. Không hiểu có cái gì kích thích cô không, giận dai hơn bình thường, mặt mũi lần nào thấy nhau cũng hầm hầm, nghiêm trọng.

"Báooooo!!!" - Song Ngr chạy xồng xộc vào phòng, tay phải vẫn đang cầm nguyên que kem mút mút. Nhưng nửa đường, thấy que kem có dấu hiệu nhỏ ra sàn, cậu lại rẽ một đường, thẳng vào nhà vệ sinh. Một lúc sau, khoảng độ mười lăm phút, xử lí xong kem, cậu quẹt miệng, đi ra.

"Mày định nói gì, nói đi!!!"

Lúc này nghe Ma Kết nhắc, Song Ngr mới sực tỉnh. Chết mệ.. chỉ vì kem mà quên mất chuyện quan trọng - Song Ngr nhảy lên giường, quàng tay ôm chặt đầu thằng bạn thân, áp đầu nó vào ngực mình, an ủi. Tay còn vỗ về theo nhịp. Chẳng ai hiểu cậu đang làm cái gì nữa..

"Bé ngoan, đừng khóc. Chi là.. tao vừa thấy người yêu mày cười cười với một thằng trai soái vờ lờ. Ngay dưới nhà, bác Thủy còn hỏi thăm chuyện chọn ngày kết hôn gì đó. Tiếc là có nhiều tiếng địa phương quá, tao nghe được bập bõm một đoạn thôi."

"*** !!!" - Bảo Bình ản Song Ngr ra, hỏi rõ ràng - "Đâu?!! Ai?!! Khi nào!????"

"Dưới nhà ý. Từ trước khi tao lên, xong tao với lên báo cho huynh đệ.. rồi cây kem làm tao quên mất.. So ừ babyy."

"Mẹ. Bó mà mấy người yêu thì tối nay xấu chết mợ mày. Liệu hồn." - Đoạn, Bảo Bình lao ra khỏi phòng. Trước khi đi cậu còn phải vơ đại ba bốn cái gối, ném thẳng mảy thẳng bạn "đểu" này.. Bực vờ lờ.

Nhưng hùng hổ là thế, đến khi cậu đặt chân xuống tầng một, lại chần chừ, không biết có nên tiến vào không. Nhà người ta được chọn con rể.. lại còn chọn ngày... Cậu vào thì có "ấy ấy" quá không?!!

Bảo Bình cảm thấy hơi nản lòng. Cậu đi một vòng quanh sân nhà, chẳng muốn vào trong nữa. Cơ mà, tiếng cười giòn tan của mọi người trong kia, làm cậu càng lúc càng thấy nặng nề. Qua mấy ô cửa sổ, cậu lơ mơ thấy bóng dáng cái thằng đực rựa đó, cao ráo, ưa nhìn, ăn mặc chải chuốt, lại còn mặt vest, đầu vuốt vuốt.. lấy cậu và người ta so với nhau, đúng là khác một trời một vực. Cậu mới là một thằng học sinh đang chuẩn bị vào năm 12 cuối cấp, gia đình bình thường.

Chẳng rõ người kia là ai.. Phải chăng, con ông hàng xóm mới chuyển đến mà ba Sur Từ luôn nồm nhắc khéo. Mấy hôm nay không thấy người thật xuất hiện, nghe đồn là cùng gia đình đi nghỉ mát, cậu còn tưởng vật càn đã được ông trời ừn đi mất. Ai dè, chưa kịp hơn thì đã thành như này.

Bảo Bình cảm nhận rõ cái thứ cảm giác đang trong lòng mình. Chưa. Cực kì chưa, lại còn chất. Cậu đang ghen - ghen tí.. cực kì ghen tí!!

Lúc trước cậu chỉ cười Sur Từ hay ghen linh tinh, giận vớ vẩn. Nay bản thân lại như thế. Nhìn cô cười với người khác, kia kia - ngay trước mắt cậu, lại còn thì thầm, ôm nhau ngay ở cửa nhà. Mẹ, đợi mãi cuối cùng người kia cũng đi rồi. Quà xe SH đó - lại hơn cậu được một điểm.

Giờ thì cậu hiểu rồi. Cười người hôm trước, hôm sau người cười. Nay bị ản giấm lại, cậu mới thấu được cảm giác của Sur Từ, bảo sao cô lại phát rồ phát đại vào tối hôm đó như thế.

Cậu sai, rất sai rồi thì phải.

"... "

Sáng hôm sau. Sur Từ đột ngột thông báo là đã mượn được xe người quen, cả nhóm sẽ tiến công đến Đà Nẵng vào hai ngày nữa. Lịch trình là sẽ rời nhà khoảng mười ngày hơn, trong đó, bảy ngày sẽ chơi ở Đà Nẵng. Bọn nó sẽ được ở trong căn nhà homestay thứ hai ở Đà Nẵng của bố mẹ Sur, nay người quản lí là đang là chú đi. Thấy báo là, đi mới gọi điện thông báo rằng có nhóm khách vừa trả phòng và đi vào Sài Gòn nên vội vã gọi về đây bảo chúng nó phi vào trông đó chơi.

Hai ngày - vội vàng quá. Bao nhiêu đồ vừa gỡ khỏi vali đã vội vàng xếp ngược trở lại. Chỉ khác là không cồng kềnh như lúc mới đi, lần này chỉ mang đồ vài bộ quần áo và ít đồ dùng hàng ngày thôi, hầu như cái gì trong nhà kia cũng được đi mua hết rồi.

Vậy là sáng hôm đó, gần tám giờ sáng. Trời xanh mây trắng, ánh nắng chan hòa, rạng rỡ trên đỉnh đầu. Cả bọn lại hội ở dưới tầng kiểm tra lại một lần nữa trước khi lên đường. Cho đến khi, tiếng ô tô vang lên trước cửa nhà.

"Bố mẹ. Bọn con đi đây!!!" - Sur Từ hôn hờ khoác ba lô to sụp lên vai. Lên đường thôi!

Ông bà với bác Thành, bác Thủy tiễn cả bọn ra đến cửa nhà. Điu vào tay chúng nó chút đồ ăn nhẹ trên đường, ít hoa quả, cả nước ép bác Thủy tự pha lúc tối qua.

"....." - Cả lũ nhìn cái xe trước mắt liền cảm lạnh. Có mỗi mình Sur Từ và hai bác là tỏ ra bình thường.

Thế này là thế nào~

Chiếc xe mà Sur Từ bảo thuê được, hoàn toàn khác với tưởng tượng của số đông. Đầu ai ngờ được, hóa ra, chiếc xe đó là một cái xe tải nhỏ, được cái thùng chở hàng phía sau đủ rộng cho tất cả mọi người ngồi. Còn đằng trước, ngoài ghế tài xế, thực sự thì hết chỗ rồi.

Điểm cộng thứ hai, là anh tài đẹp trai hết sảy. Kiểu manly, trưởng thành. Anh mặc một áo phông đen, quần bò xước, vừa trẻ trung, vừa khỏe mạnh. Tóc dài, nhưng lại không vuốt quá bóng bẩy, để tự nhiên. Mang cho bọn nó đúng chuẩn cảm giác thân thiện của người anh hàng xóm.

Mà. Người này quen quen - Bảo Bình thấy ông ý vừa bước xuống xe, cả người chết sững - Là ông đực rửa mặt vest đi SH hôm trước!!

What is xảy ra lúc này hmmm????

"Đây. Anh họ đẹp trai của tao." - Sur Từ giới thiệu. Chủ yếu là cho mấy đứa con gái nghe. Bọn con trai đứng bên cạnh chỉ được coi là bù nhìn thôi, cũng may, như thế, biểu cảm lạ lùng của Bảo Bình mới không bị phát hiện.

Là anh họ.. chỉ là anh họ thôi!! - Cậu thích chết mất. Tim phản kích đến nỗi đập thành thịch.

"Ông ý sắp cưới, khoảng cuối tháng này. Nên ông ý lên Đà Nẵng mua ít đồ về tân trang lại nhà vợ chồng ông ý chuẩn bị về sống. Đồ nhờ đi mua hộ nữa nên phải qua đó lấy, tiện đường nên tao xin ông ý vác tụi mình đi theo luôn. Lên xe đi. Đi!!!" - Giải thích xong, Sur Từ vội vã trèo lên đằng sau.

Hahaa.. Chọn ngày gì đó là do ông ý sắp cưới. Bảo Bình càng hôn hờ, trong lòng như có tiếng lách tách của than khi đốt trong lửa hồng. Cậu thực sự vui đến mức muốn bùng cháy mất rồi. Nhưng, cậu phải kìm nén, phải bình tĩnh.

Lần lượt, mọi người lên xe hết. Động cơ nổ máy. Chúng nó vẫy tay chào hai bác, ông bà. Được mất phút, rẽ khỏi ngõ, ngôi nhà quen thuộc mất dạng.

Thế đó, chúng nó đang đến Đà Nẵng. Đi bằng cách ngồi sau chiếc xe tải.

Cái trải nghiệm lần đầu tiên trong đời luôn. Thích dã man. Cảm giác lâng lâng hồi hộp lạ lạ.. Lại còn đi với những người anh em quan trọng. Đi thôi!!

[End - chương 40]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Đà Nẵng

Từ Huế đến Đà Nẵng hóa ra không gần như bọn nó tưởng. Những 100 cây, anh họ Sur Từ nói, đi phải mất khoảng hai tiếng đến hai tiếng rưỡi, chưa kể là khi đi qua những cảnh đẹp, cả bọn lại đi chậm lại hơn bình thường, như thế, càng tốn thêm thời gian. Chắc khoảng lúc giữa trưa xe chúng nó mới tới nhà.

Chiếc xe tải con bọn nó đi có tấm bạt đen phủ bên trên, không phải loại có cái thùng kín mít nên khá dễ chịu. Bọn con trai còn đứng lên buộc một góc của tấm bạt lên - chỗ gần với buồng lái nhất, để cho mấy đứa với ông anh họ Sur Từ nói chuyện với nhau cho dễ. Nghe ông ý tâm sự mấy việc chưa làm được mà cười đến thất ruột.

Ông ý tên Tú. Trong nhà phía trên còn một anh trai nữa, tên Tuấn - đang làm ăn ở Sài Gòn, thi thoảng với về nhà.

"Ui quan trọng gì đâu anh. Đi kiểu gì mà chẳng đến nơi, muộn sớm hay không thì vẫn đến, cái phải quan tâm là mình đến như nào, vui không.. Anh hiểu chứ??!" - Nhân Mã cười đáp đôm đốp ông Tú, chỉ vì ông ý bảo là đi nhanh không mưa.. Trong vùng này mưa nhiều lắm, nhất là mấy tháng hè này.

"Đúng thế. Mưa càng vui anh à!!!" - Cả bọn được đi chơi kiểu này lần đầu, vui đến quên trời đất, cái gì nghe hay hay là lại muốn thử. Mà, đã có ai bao nhiêu lần đi chơi nhưng chưa từng một lần mắc mưa - chắc chắn chả có đâu. Có như vậy, mới có cái câu rất lãng mạn rằng:

"Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào. Dù cho bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa, bạn vẫn muốn được đắm mình trong cơn mưa ấy lần nữa..."

Thế nhưng, rồi cũng sẽ có ngày, thanh xuân của chúng nó trôi qua thôi. Không phải cái gì cũng tồn tại mãi mãi được.

Được một lúc đã ra khỏi đất Huế. Chiếc xe bon bon trên con đường quốc lộ thẳng tắp. Thời tiết nhìn vậy mà rất tốt, có gió, có mây và cũng không nắng lắm. Càng nghĩ, càng thấy chuyến du lịch hôm nay quả là tuyệt vời.

Đến đây Bạch Mã, ngồi từ thùng xe nhìn ra khoảng không gian bát ngát trước mắt. Từng mảng xanh thẫm, xanh nhạt của rừng, của cây cứ vùn vụt qua trước mắt. Tụi nó trầm trồ

trước những dãy núi với nền xanh bạt ngát, trải đến tận trời xanh. Bên cạnh đó, phía bên kia là biển, tiếng sóng ầm ầm xô vào nhau. Lác đác trên bầu trời còn có vài chú chim chao liệng. Chà rõ là chim gì nữa.. nhưng có chúng càng khiến khung cảnh thêm nên thơ. Rất giống với mấy cảnh quay nghệ thuật trong phim. Hóa ra, phim ảnh cũng không phải là quá giả dối như bọn nó vẫn thường nghĩ.

"Ê. Trời đang đẹp lắm. Hay mình mở tung cái bạt này đi. Bị cái bạt che mắt trời làm tao cứ thấy bí bách sao sao ý.." - Nhân Mã đề nghị. Và rất nhanh được mọi người đồng tình. Đúng là có hơi bí thật.. Ngồi xe ngắm cảnh mà chỉ nhìn được mấy cái bị trôi về phía sau khi xe đang chạy.

Sur Từ đảm nhận vai trò thuyết gia. Nhỏ nháo nhào, lớn tiếng thuyết phục bằng được ông Tú dừng xe lại, kiên quyết phải bỏ tấm bạt này ra bằng được. Mưa cũng được. Gió cũng được. Nắng cũng chẳng sao. Kể cả có bị cắt chim rơi lên đầu, tội nó cũng ok, không vấn đề gì cả.

"Anh đến chịu tội này.." - Ông ý cuối cùng vẫn thỏa hiệp, đỗ luôn xe ở giữa đường, đúng lúc chiếc xe đang đi qua đoạn đường cong cong ôm lấy một dãy núi.

Nhảy xuống xe, ai cũng choáng ngợp trước cảnh thiên nhiên mỹ lệ mà cũng thật kì vĩ. Bỗng dưng, trong lòng lại thấy yêu Việt Nam ghê gớm. Tổ quốc mình xinh đã man, chưa kể, lại còn mang đường cong hình chữ S chuẩn từng xăng-ti-mét mà ai cũng muốn có.

"Ê. Giúp bọn tao đi chứ!!" - Thiên Yết gào lên, kêu gọi người đến giúp đỡ. Nhưng chỉ có bọn con trai thôi, tất cả sáu đứa, đứa thì đứng ở dưới đường, đứa ở trong xe, có đứa thì đỡ nhau leo lên trên trần xe,.. hi hục tháo cái bạt này ra.

Còn mấy đứa con gái, cứ ôm nhau cười cười đứng một bên selfie, rồi quay video. Như ý định ban đầu, tội nó muốn có một cái clip quay lại tất cả quãng thời gian ăn chơi lần này để làm kỉ niệm. Sợ là sau này thi xong đại học, mỗi đứa một phương trời, có cái dịp ngồi với nhau ăn bữa cơm còn khó, nói chi, được đi với nhau một tháng như lần này..

"Nhìn vào đây đi.. Cười nào..." - Bạch Dương cầm máy lia đến khắp nơi. Cùng với Sur Từ cười chẳng biết Tổ quốc đang ở đâu nữa. Nhân Mã với Cự Giải cũng thế.. hai người chụp đi chụp lại mãi mà vẫn chưa có được cái ảnh tử tế, xong còn lòi thêm cả Kim Ngưu, Thiên Bình vào chụp cùng.

Rồi, cả Sur Từ cùng Bạch Dương cũng vào ảnh. Đợi mỗi mấy thằng con trai nữa thôi.

"Anh Tú Tú!! Chụp hộ bọn em một bức đi.." - Sur Từ cầm máy ảnh cho ông ý. Lôi bằng được hết sáu đứa con trai ra đứng.

Tội nó chụp cạnh một cột mốc bên đường. Đứng nghiêng nghiêng sao ở sau lưng mười hai đứa, vừa có biển, vừa có núi lại thêm cả chút màu xám của con đường nhựa chúng nó vừa đi qua.

"Tách.. Tách.. Tách... Tách!!!" - Tiếng máy ảnh phát ra liên hồi. Cứ mỗi một lần như thế, tội nó lại đổi kiểu đứng, đổi vị trí tay,.. khiến cho càng ngày, bức ảnh trông càng buồn cười lại phong phú. Chẳng rõ được bao nhiêu bức trong từ tế có hồn người nữa.

"Thế thôi. Lên xe đi tiếp thôi. Nhanh chân lên!!" - Dứt lời, ông Tú trả lại cho Sur Từ rồi rào bước về buồng lái. Nhưng ở phía sau, bọn nó chẳng di chuyển. Thay vào đó, ngắm nghía, ngắm soi mấy bức ảnh vừa xong.

Haizz.. Đúng là người không chuyên chụp có khác. Lại còn chụp vội.. Chụp chẳng có tâm gì cả. Vài bức còn có đứa mắt nhắm mắt mở. Cơ mà nhìn chung vẫn ổn, vẫn xinh.

"Nhanh lên!! Anh nỏ máy cho tội này ở lại giữa đất trời chụp cho đến đêm bây giờ!!" - Anh đập tay vào cửa xe ra hiệu. Bấm còi inh ỏi. Cũng may là đoạn đường này vắng, thì thoảng mới thấy có hai, ba chiếc xe đi qua, chứ nếu không, bọn nó nào có dám không biết xấu hổ mà đỗ ngay ven đường chụp ảnh như vậy.

"Nhanh lên!!" - Ông ý gào lên. Nhưng mới chỉ có mấy đứa con trai lục đục đi về xe. Bọn con gái vẫn say mê cầm điện thoại, máy ảnh, nghiêng hết góc này qua góc khác. Thiên nhiên chắc bị tội nó chụp đến mòn mắt thôi - "Brumm.. umm.mmm.." - Chiếc xe nổ máy, lăn bánh đi mất. Làm mấy đứa giật cả mình, nháo nhào chạy theo.

Ông Tú quá đáng thế. Chụp kiểu ảnh mà căng thẳng. Thật là, quả nhiên là không thể động vào được mấy anh giai sắp lấy vợ, thiếu hẳn nại chẳng khác gì mấy bà mấy chị mới đẻ. Anh em với nhau cũng chẳng để trong mắt.

Chẳng bao lâu, cái biển chỉ đường "Đà Nẵng - 5km" đã trong tầm mắt. Nhưng cùng với đó, một cơn mưa lớn như trút đổ lên đầu bọn nó không thương tiếc. Cả bọn vội vàng lấy tấm bạt kia che lên đồ đạc, còn bản thân thì để mặc cho nước mưa xối xuống. Tóc ướt, quần áo sũng nước, nhưng tội nó vẫn ngầu ngao hát theo tiếng nhạc từ cái loa bên người.

"Tuổi trẻ này mình cùng nhau

Khoác vai đi từ sáng tới đêm

Hát lên như chưa từng được hát

Vui này thôi ai biết mai sau

Em ơi..

Dù cho mai này có ra sao

Thì em hãy nhớ bao nhiêu sầu lo sẽ qua mau

Mọi chuyện sẽ ổn thôi, khi ta còn yêu đời

Bao nhiêu gian nan sóng gió cũng khó ngăn cho đôi môi ta nở nụ cười.." (*)

Đến gần một bót gì đó, chiếc xe đi chậm lại và nhanh chóng xếp vào hàng cùng những chiếc xe khác.

"...Em ơi

Đi trốn với anh

Mình đi đến nơi có biển bạc núi xanh

Chạy con xe anh chờ em trông chừng

Mình phóng tầm mắt ngắm chân trời mới toanh

Mình rời thành phố chật chội náo nức

Nơi mà cả việc thờ cúng làm ta lao碌

Mơ những con đường xa làm anh thấy rạo rức

Muốn đưa em đi trốn đến tận cùng trái đất

Anh chẳng cần biết là ngày nắng đẹp rạng ngời

Hay gió về, hay bão táp mưa rơi

Ngày mình đi với nhau ấy là ngày đẹp trời

Thì theo anh đi trốn em ơi..." (**)

Tiếng hát của tụi nó rất được mậy ông đi xe máy bên kia hường ứng. Một lúc sau rời khỏi trạm dừng đó, bốn chiếc xe máy tụi nó vừa nẩy tay lúc nẩy đi ngay sau đít xe tải. Hình như bọn họ là phượt thủ trong truyền thuyết - có vẻ cũng là đang đi trên tuyến Huế vào Đà Nẵng như tụi nó.

Mấy ông lái xe nhìn rất hăm hớ. Đội cái mũ bảo hiểm rất lớn, có kính đen che hết hai mắt, ở giữa người với đầu xe là một cái balô rất to. Ông nào đi một mình là còn chờ cả đồ phía sau. Nhưng thực ra, toàn là các chị ngồi phía sau, lưng đeo một balô lớn - nhưng so với cái balô phía đầu xe thì thực chả đáng là bao. Mấy bà ý hát cùng tụi nó. Toàn những bài trong Underground Việt, nhạc của Đen, của Khói... nghe cứ ngông ngông, bất cần thế nào ý..

Căn nhà homestay của di nằm ở trong một khu phố tập nập. Đi sâu vào cái ngõ vừa lớn vừa dài, chiếc xe rẽ phải, được khoảng chục mét thì dừng lại. Mưa đã ngớt hơn trước rất nhiều, chỉ lác đác vài giọt mưa nhỏ. Quần áo tụi nó ướt hết rồi, mỗi lần gió thổi vào khiến cả người càng thấy lạnh tê tái.

Bước xuống xe, tụi nó gỡ đồ đặt và để xuống cạnh chân. Căn nhà này nhìn thoáng qua có nét rất giống với nhà chính ở Huế. Cùng một kiểu kiến trúc mang màu sắc hơi hơi cổ xưa, có mái ngói, có cầu thang và hành lang gỗ bên ngoài, những cột chống nhà cũng là gỗ nữa. Trước nhà, cánh cửa cũng là gỗ trắng, hơi thấp, nhìn có cảm giác như căn nhà thân thiện và đáng yêu, khác hẳn với mấy nhà công sắt tường cao ở bên cạnh. Chưa kể, rặng hoa giấy từ trên tầng ba đổ xuống dưới, leo trên một giàn hoa nhỏ dưới sân làm căn nhà càng thêm lãng mạn - Đây cũng chính là điểm giống với nhà chính ở Huế nhất. Nhà kia cũng có cây hoa giấy lớn và đẹp như này.

"Di ơi!!" - Ông Tú xuống xe, tay vừa bấm chuông, miệng cũng vừa gọi lớn. Sau rồi quay sang tụi nó một cách hết sức ngán ngẫm - "Đây.. Sướng chưa. Chỉ được cái to mồm xong bây giờ lạnh sun hết vôi lại. Lần sau thì thôi cái trò bỏ bặt xuống ngắm trời ngắm đất nhé mấy đứa."

"Hất xì..." - Cụ Giải xoa xoa cánh mũi, cứng rắn phản bác lại. Tầm mưa cũng đâu xấu lắm, chỉ ướt và lạnh chút thôi mà - "Có ai đó đã nói rằng: Anyone who thinks that sunshine is pure happiness, has never danced in the rain."

Câu đấy tạm hiểu là: những ai nghĩ rằng ánh mặt trời là hạnh phúc thực sự, chắc hẳn họ chưa bao giờ nhảy múa trong mưa...!?

Vừa hay, đúng lúc ông Tú định nói thì di từ trong nhà chạy ra mở cửa. Di có khuôn mặt nhác nhác giống với bác Thủy nên chỉ cần lướt qua thôi tụi nó liền nhận ra đây là di. Chứ không nhầm với bác giúp việc nào đó.. Tay di cầm chiếc ô màu hồng chấm bi trắng rất lớn. Khi thấy bên cạnh cửa là một đám thám hại thế này, di chắc hẳn đã rất sốc..

"Chuyện gì thế này??" - Di quay sang nhìn ông Tú - ông ý cả người vẫn sạch sẽ thơm tho, trên áo chỉ có hai, ba vết nước mưa khi vừa nẩy xuống xe, còn đầu thì trông ông ý vẫn rất ổn. Trái ngược với cái bọn thám hại là chúng nó, nhìn ghê như mới lội cống lên không bằng..

Di xông đến, đánh vào người ông Tú, bất ngờ lắm, làm cả bọn đều sững sờ. Cái đánh nó nghe rất xót, bôm bốp bôm bốp.. - "Mày chờ em thế hả?! Bọn nó ướt hết rồi kia kìa... Di đã dặn bao lần rồi!! Khi đi phải chú ý các em, mấy đứa nó là lần đầu vào đây chơi như này có biết không hả?? Chẳng hiểu khách gì cả... Người ta nhìn vào sẽ nói sao hả?? Hả??."

Đoạn, di lườm ông ý bằng ánh mắt sắc lẹm, làm ông Tú ụt ụt vô cùng nhưng chẳng biết nên phản ứng ra sao nữa.. Rồi di quay sang hỏi han bọn nó, vợ và đưa tụi nó vào nhà, phân phòng và cuối cùng là hỏi thúc cả bọn vào nhà tắm, phải thay quần áo ra không sẽ cảm lạnh mất.

Bữa trưa, di cho tụi nó ăn no căng cả bụng. Lại ở trong một căn nhà thật đáng yêu, ấm áp. Cả chiều hôm đó mưa suốt, tiếng giọt ngắn giọt dài rả rích ngoài hiên cửa khiến mọi vật thật yên bình như về một làng quê nhỏ, chứ chẳng phải ở một thành phố du lịch nhộn nhịp như Đà Nẵng. Ngủ đến hết cả chiều nhưng cơn mưa này vẫn cứ dài mãi chẳng ngừng nên bọn nó đành ở yên trong nhà. Đi lên đi xuống ngắm nghía mọi góc ngách. Càng ngắm, càng thấy dễ thương không chịu nổi, chỉ muốn được ở đây luôn thôi về.

Mỗi căn phòng được một màu khác riêng biệt, duy nhất có chung nhau mỗi cái trần màu trắng tinh. Màu tường nào di chọn cũng sáng và hơi nhạt nhạt, cảm giác nhìn vào không hề bị gai mắt hay quá sắc sỡ. Mà mỗi bức tường như thế, mỗi căn phòng như vậy, đều được chọn một chủ đề riêng để trang trí. Cái mang phong cách thiên nhiên thì có màu xanh lá làm chủ đạo, trong phòng đầy ngập sắc xanh của cây ở ban công. Trên cửa sổ cũng được di tề nhị đặt một chậu sen đá, rất hài hoà. Căn phòng khác lại có thể mang gam màu đỏ, hoặc vàng, da cam... bùng bùng như ánh mặt trời ngày mai. Còn có cái mang dáng hình của biển, của ngân hà... Mà cái nào cái nấy đều sinh động đến không ngờ.

Trong nhà chỉ có một cầu thang lên trên thôi, lại nhỏ xinh, bên tường treo rất nhiều khung ảnh. Chỉ chút chít chít.. Đa phần, toàn là cảnh núi rừng, mây gió.. hoặc là ảnh chụp những người bạn di quen từ căn nhà homestay này.

Bên ngoài còn có một cầu thang khác, lớn hơn, phía sau cây hoa giấy, nếu ai đó có việc gấp thì đều có thể đi luôn, không phải vào nhà, rất tiện.

À.. Căn nhà homestay này còn có một cái tên rất hay nữa. Được khắc nắn nổi trên cái biển gỗ trắng tinh ngoài cửa, chỗ trên cái hòm thư. Di cẩn thận lắm, tô lại cái tên đó bằng sơn đen, nhìn nổi bật luôn.

"Nhà Chung-Chùng-Chùng-Chung"

Lí do cũng dễ hiểu, di tên Chung.

Khi nghe Sur Từ nói ra lí do, cả tụi nó ôm bụng cười sặc sụa. Dĩ đáng eooo quá đi mất. Đặt cái tên cho nhà thôi mà cũng thấy cung.

Sáng hôm sau, trời quang mây tạnh. Trong không khí mát lạnh phảng phất còn đọng lại chút ít mùi mưa từ đêm qua, hoà cùng với gió biển. Vì quãng đường đi xe hơi dài, lại mắc mưa nên tụi nó ngủ từ sớm. Nhưng cũng vì thế, sáu giờ đã có hơn nửa người tỉnh dậy rồi.

Vậy là mọi người quyết định, cùng đi đi ra bờ biển mua chợ Hải sản ngay đầu ngõ, chỗ ngã rẽ đầu tiên vào đây. Dĩ có nói hôm nay sẽ dậy sớm, mua chút cá tươi về làm lẩu cá, cháo cá, cá nướng... đãi tụi nó.

Không ngờ trong chợ mới sớm như vậy đã rất đông người và nhộn nhịp. Tiếng mời chào, tiếng trả giá, cả những âm thanh hỗn tạp khác xen lẫn vào với nhau. Khiến bọn nó cảm nhận một cách sâu sắc thể nào là buổi sáng của một làng chài ven biển. Xung quanh, tụi nó còn bắt gặp nhiều khách du lịch như chúng nó, bọn họ đến đây mua cá về làm quà cho bạn bè, gia đình. Cũng phải thôi, mua ở nơi đây vừa rẻ vừa tươi lại đảm bảo.

"Dì ơi, bọn con ra bãi biển một lát nhé dì." - Cảm thấy mình đứng hình như tồn chỗ quá nên cả bọn định đi ra ngoài, dọc theo mạch ngõ chính là có thể ra biển được rồi, nên tụi nó định đi. Mươi hai đứa to con nói nhau đi trong chợ cá nhỏ hẹp này.. Hình như thực sự là cản trở mọi người nhiều quá.

"Ừ. Đi đi đi đi. Đi thì nhớ đi ăn sáng luôn đi nhé. Trưa thì về đi làm cháo cá cho ăn." - Dì nói xong liền quay sang tiếp tục trả giá với cô bán cá tiếp. Hai người đôi co rất quyết liệt nên bọn nó cũng không làm phiền gì nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

"Tao thêm phở." - Cụ Giải vừa ra khỏi chợ liền nói. Nhanh chóng, được cả Bạch Dương và Kim Ngưu đồng ý.

Cả mười ngày ở Huế, tụi nó ăn biết bao nhiêu loại bún. Bún cua, bún riêu cua, bún bò,... Ăn đến ngán rồi. Vì người Huế lại hơi cay cay, nhiều khi cay quá, bọn nó ăn không nổi, trừ con nhỏ Sur Từ. Cũng vì vậy, đâm ra lại hơi hơi nhớ Hà Nội quá nên thêm hơi phở. Muốn ăn bát phở sáng cho đỡ nhớ.

"Được rồi. Ra đến kia rồi đi dọc ven biển xem sao.. Có thì ăn thôi." - Sur Từ dẫn đường. Nói sao thì số lần con nhỏ này ở đây là nhiều nhất bọn nó, dẫu không tin mấy vào trí nhớ cá vàng của nó nhưng cũng chỉ đành chấp nhận. Ở mấy ngày, quen quen rồi là tụi nó tự đi được ngay.

"Oaaaa. Đẹp quá."

Mặt biển lấp la lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời lúc sáng sớm. Bên cạnh còn có hàng cây dừa rủ rì rù rủ rì đung đưa theo gió. Trên bãi cát có thể thấy lác đác vài con thuyền nhỏ đổ vào để đưa số cá họ đánh bắt được, còn vài cái đã trở lại ra biển, lênh đênh theo từng con sóng, chậm chậm trôi.

Chưa gì đã thấy ngiên cái mùi đất biển lúc sáng sớm. Mỗi lần hít vào là lại thấy lồng ngực nó man mát kì lạ.

May quá. Mới đi một quãng mà tụi nó đã tìm được một hàng Phở ở cuối đường. Trong quán chưa đông lắm, nhưng đến khi tụi nó đang ăn, lúc đó khoảng bảy giờ sáng, đã có thêm rất nhiều khách bước vào, khiến cửa hàng bé bé này chẳng còn đủ chỗ ngồi.

Sáng đấy, tụi nó thuê xe đạp quanh biển. Nhưng lần này không khí có vẻ bớt vui hơn ở Huế, vì cặp Bảo- Sur vẫn còn đang giận nhau. Suốt cả quãng đường, tụi nó câm như hến, chẳng ai nói một câu nào. Thế là, chán quá, hơn mười giờ cả bọn đã trả xe và về rồi..

"Mày." - Thiên Yết kéo Cụ Giải đi lùi lùi lại phía sau. Đến khi chắc chắn bọn kia sẽ không nghe rõ thì cậu mới bắt đầu nói tiếp - "Mình làm trò gì cho tụi nó làm hòa đi. Không mất vui."

Cụ Giải rất đồng tình với điều này. Nhưng bản thân cô không biết nên làm gì cả. Cũng không biết ý hai đứa thế nào.. Rõ ràng là chỉ cần một đứa mở lời thôi, đứa còn lại thì nhân nhượng một chút.

"Thực ra thì tao thấy Bảo Bình cũng khổ sở lắm rồi. Suốt ngày mặt mày rầu rĩ, cảm chấy dài ra.. trông như cái mặt ngựa ý. Nào còn đẹp trai nữa. Nó nhờ bọn tao bố trí hoàn cảnh cho nó xin lỗi, nhưng mấy cái này, bọn con trai bọn tao biết gì đâu, nên tao nhờ mày." - Thiên Yết nói vô cùng nghiêm túc. Thật không nhìn ra, cái thằng ngu xuẩn này có thể vì bạn mà chạy vạy khắp nơi nhờ vả thế này. Lo việc của bạn như việc của mình ý..

"Biết rồi. Để tao về bàn với tụi kia, tối nay triển luôn."

Cụ Giải gật đầu, rồi cô nghĩ. Nghĩ xem xem, ở Đà Nẵng này có những nơi nào dùng để bọn nó làm được.

Bãi biển..?! - Có vẻ hơi phổ biến quá, thấy trong phim thần tượng nào cũng có cảnh này này nọ ở bãi biển, xem đến nhàm rồi.

May quá, ngay chiều hôm đó, ông Tú lại rủ Sur Từ đi chọn đồ gia dụng cho nhà ông ý. Vậy là cả chiều, Sur Từ không thấy bóng dáng đâu hết, giúp bọn nó bàn luận, lên kế hoạch mà chẳng lo nghĩ gì.

Cơ mà, nghĩ đi nghĩ lại. Chuyện hai đứa chỉ nên để hai đứa tự giải quyết thôi. Tiền đi chơi còn chẳng đủ, nên bóng bay, nến, hoa hồng gì đó.. cần gì Bảo tự chi, bọn nó chỉ tìm hộ và lên kịch bản thôi.

"OK. Vậy chọn chỗ này." - Cuối cùng cũng chốt được một nơi, là cầu Rồng ở sông Hàn, nơi đây nghe bảo là có màn phun nước, phun lửa cùng rất nhiều đèn led vào mỗi tối thứ bảy, chủ nhật. Vừa vặn tối nay lại là chủ nhật nên cũng dễ tiến hành. Nhưng nghĩ lại, nếu chen chúc ở dưới đường thì hơi mệt mỏi. Suy tính một hồi, tụi nó chọn một nhà hàng mới mở ở gần đó, cao đến năm tầng, chuyên về lẩu nướng. Khi vào trang của nhà hàng trên facebook thấy có rất nhiều phản hồi tích cực nên chốt hạ, buổi tối sẽ ra đây vừa ăn vừa cầu phun nước vào tối nay.

"Tao đi đặt chỗ luôn. "

"Tao đi tắm. "

"Gội đầu cái đã.. Tối nay phải xinh. "

...

Mới dừng lại một chút, mọi người đã túa ra nhanh như kiến. Ai cũng về phòng chuẩn bị. Đến cả Bảo Bình cũng gấp gấp muốn về phòng tắm một cái, rồi là lại cái áo somi trắng đem theo. Cậu nhin không được lo lắng, lơ như.. Cậu chỉ nghĩ là lơ như thôi. Lơ như, Sur Từ vẫn không hịu tha thứ, vậy cậu biết làm thế nào đây..?? Lơ như.. Đến cả đi ăn cũng chẳng đồng ý thì làm sao???

Nhưng, Sư Từ ngảy thơ lắm.

Khi cô nghe mọi người bảo tối nay đi ăn lẩu nướng ở một nhà hàng mới mở liền chẳng nghĩ ngợi gì. Liền vội vã đi thay quần áo luôn.

*

Hơn tám giờ, cả bọn thuận lợi đi đến nhà hàng. Nhân viên dẫn bọn nó lên tầng bốn, vào một phòng riêng mà Ma Kết đã đặt từ chiều. Từ ban công trong phòng nhìn ra là cảnh dòng sông tối đen vào buổi tối. Cận đó là chiếc cầu Rồng bắc ngang qua sông, con Rồng vàng uốn lượn, đầu và miệng nó hướng về phía đường bên này. Đúng chín giờ, con Rồng sẽ bắt đầu phun nước và phun lửa, khi đó chắc hẳn sẽ có nhiều người vây đến đây xem. Và còn có cả một đài phun nước rất đẹp ở công viên trước mặt.

Nhiều đó, cũng đủ khiến cả lũ háo hức mong chờ.

Ăn mỗi bữa cơm thôi nhưng trừ Sư Từ ra, đứa nào cũng nôn nóng như ngồi trên đồng lửa.

Nhất là Bảo Bình. Cậu thi thoảng lại ngo qua cái đồng hồ, xong lại quay sang nhìn Sư Từ, cứ nhiều lần như vậy, có khi Sư Từ nhận ra điều bất thường cũng nên. Song Ngự liền tục nháy mắt, ra hiệu cho người anh em bớt nôn nóng đi, nhưng vô dụng. Mỗi lần chạm mắt, Bảo Bình lại gật gật, ý bảo tao biết rồi.. Nhưng sau đó lại đầu vào đấy, mắt cứ đảo liên hồi qua chiếc đồng hồ.

9 giờ kém năm - Ánh đèn điện ngoài ban công tắt hết, tiếng nhạc nổi lên làm Sư Từ rất tò mò. Cả bọn cố diễn sâu, làm ra vẻ mình rất muốn ra bên ngoài xem nên mấy đứa liền vội vàng đứng dậy. Nếu quan sát kĩ, ai cũng sẽ thấy kiểu diễn xuất của tụi nó cứng nhắc đến nhường nào. Thậm tệ!

Đúng 9 giờ - Đèn led khắp nơi đột ngột bật hết lên. Bốn bề không gian đang tối đen, trừ ánh vàng nhạt của đèn đường, nay bừng sáng, lấp lánh đủ thứ màu sắc. Từ miệng Rồng, phun ra lửa. Sau đó, đổi lại, nó phun ra nước. Dòng nước phản quang lại ánh sáng từ hai bên, càng hiện lên rực rỡ. Đài phun nước trước mặt cũng hoà vào với buổi biểu diễn, làm những khách du lịch như chúng nó ai cũng choáng ngợp và thốt lên cảm thán.

Có lẽ là do sắp xếp tế nhị từ chúng bạn. Nay Sư Từ với Bảo Bình đứng sát ngay cạnh nhau.

Lúc Sư Từ quay sang, bắt gặp khuôn mặt quen thuộc. Theo phản xạ, cô lùi về phía sau, định trốn.

Bảo Bình nào có cho phép cô làm điều đó. Cậu giữ lấy cánh tay Sư Từ, rồi kéo cô lại, giữ chặt người cô trong lòng mình. Cậu thủ thỉ: "... - Toàn là những lời cậu kìm nén biết bao nhiêu ngày nay. Càng nói, càng làm Sư Từ mỉm lòng.

Song Ngự từ phía sau lưng đưa cho người anh em tốt bó hoa hồng màu hồng nhạt, nhìn xinh ời là xinh.

"Cái này. Coi như là bồi thường trước một ít nhé." - Bảo Bình xoa xoa hai trán của họ vào nhau. Ở giữa hai người, là bó hoa thơm ngát được gói gém rất cẩn thận.

Thành công. Cuối cùng Sư Từ vẫn bị làm cho cảm động.

Hoá ra, thật như lời Cự Giải tiên đoán, Sư Từ thực chất là đang làm giả thôi, rất dễ dụ. Cậu chỉ cần xuống nước một chút, tỏ ra đáng thương một chút là cô sẽ đồng ý.

Nhìn hai đứa kia thắm thiết ôm nhau, rồi tình cảm dựa vào vai nhau ngắm nốt phần còn lại của buổi biểu diễn mà trong lòng bọn nó diễn biến thật phức tạp.

Vừa vui, vừa thương khi thất hai đứa cuối cùng lại nắm tay nhau.

Nhưng cũng thật chói mắt, khó chịu: Chọc mù mắt tao đi~~ Trái tim màu hường phấn của hai đứa ranh con bay đến ngập trời mất rồi.

Ở một bên.

Khi chẳng có mấy ai để ý.

"Nhìn tụi cưng chết mắt. Tự dưng.. Lại muốn có người yêu ghê." - Cự Giải nhìn cặp kia đầy ghen tị. Cô ước vậy.

Thiên Yết đột nhiên cúi thấp người xuống, thì thầm vào tai Cự Giải một câu.

"....."

Cậu nói nhanh lắm. Chỉ mất hai, ba giây. Mối cậu mấp máy, miệng mờ ra đóng lại vài lần. Thế là xong.

Rồi cậu lại đứng thẳng người dậy. Đuôi mắt lấp lánh ánh cười nhưng cũng thật nghiêm túc, cậu nhìn biểu cảm bất ngờ của Cự Giải một cách chăm chú.

Thế là. Nương theo cái không khí hường phấn chết tiệt này, cậu đã đánh cược hết tất cả những gì mình đang có mất rồi..

Nhưng, cậu không hối hận. Nói thì cũng đã nói rồi.

Về sau ra sao, ai mà biết được.

[End - chương 41]

(*) - Bài hát: "Bài Ca Tuổi Trẻ" (TamKa PKL)

(**) - Bài hát: "Đưa nhau đi trốn" (Đen. Linh Cáo)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hội An - Mông lung

Thiên Yết quần quai lẩn qua lẩn lại trên giường hết cả buổi tối. Trong lòng cậu rõ ràng bảo là: nói thì cũng đã nói rồi.. kiên quyết không hối hận..

Nhưng sao giờ phút này cậu lại hối hận dữ thế.

Đã được hai ngày rưỡi rồi, tính từ hôm cậu quyết định thổ lộ, đã được gần ba ngày rồi và suốt từ lúc đó, Giải ghét cậu, chẳng nói với cậu được câu nào.

Trong lòng Thiên Yết thấy hoang mang tột độ. Thà Giải cứ chửi thẳng mặt cậu, còn hơn cái kiểu chiến tranh lạnh như này. Thật đáng sợ.

*

Thời gian chơi ở Đà Nẵng trôi qua một cách chóng vánh. Biển xanh, cát vàng, gió hiu hiu.. Ở đây thực sự rất tuyệt vời. Nhưng có lẽ sẽ tuyệt vời hơn nữa nếu bọn nó không đến Đà Nẵng vào đúng dịp ở đây đón bão về. Hơn phân nửa thời gian đều ở yên trong nhà, hoặc là sẽ tìm địa điểm vui chơi nào đó, cũng trong nhà. Kề ra có hơi nhàm chán. Bọn nó có biết bao nhiêu dự định, nào đi bơi, đi lặn, đi bắt san hô, chụp ảnh dưới nước,.. Nghe kể rằng mấy trò mạo hiểm trên biển ở Đà Nẵng rất vui.

Nhưng gần như, bọn nó chẳng chơi được gì cả. Vui lắm cũng là đạp xe đạp ven bãi biển và ngắm pháo hoa hôm đó.

Cho nên, để bù đắp cho khoảng thời gian chán nản và vô dụng ở đây, tụi nó quyết định lên Bà Nà nguyên một ngày, rồi tiếp tục cuộc hành trình của mình - đi Hội An, 3 ngày 2 đêm, tự túc.

*

Những tòa lâu đài nom rất cổ kính hiện ra trong tầm mắt, sau đám sương mù dày đặc. Cứ nghĩ những tòa lâu đài thế này chỉ có thể gặp ở chân trời phương Tây xa xôi kia.

Từ sáng sớm cả bọn đã lục đục dậy, chuẩn bị ra bến xe buýt để bắt xe. Sau đó, Cả nhóm chia thành hai nhóm, hai cái cặp treo liền nhau. Một bên là nhóm nam, bên còn lại là nữ. Qua lớp kính trong suốt, bọn nó cảm giác như lơ lửng giữa mây trời, sương khói và cây. Sắc xanh -trắng hòa với nhau, khiến cả bọn càng thêm thích thú, nay còn thấy tòa lâu đài kia nằm xa xa.

"Giải! Giải! Ra đây chụp ảnh điiii. Sắp xuống đến nơi rồi!!" - Sư Từ kéo tay Cự Giải vào gần bọn nó, đằng sau lưng là tấm kính trong suốt và cảnh sắc thiên nhiên bao la, rộng lớn.

Cự Giải mấy hôm nay hình như hơi hơi lạ. Không nói nhiều nữa. Thay vào đó, im lặng và khuôn mặt lúc nào trông cũng thấy vẻ trầm tư. Giờ cũng vậy, chẳng hiểu sao, lại ngơ ngác đứng lè loi một bên.

Bất giác, Bạch Dương và Nhân Mã, Sư Từ đánh mắt qua nhìn nhau nghi ngại. Có lẽ ba người các cô vô tâm vô tư thật, ngờ nghệch thật nhưng lần này Cự Giải biểu lộ quá rõ, chắc chắn có gì đó không ổn.

Cơ mà.. không ổn ở đâu mới được?! - Thiên Bình và Kim Ngưu cũng loáng thoáng nhận ra được bất thường giống ba đứa kia. Và bọn nó, lại đều không biết nguyên nhân vì sao.

"Oaaaaaaaaaaaa~~~ Đẹp vãi!!!~~~~~"

Tụi con gái như lũ ngốc, đứa nào cũng dang tay ra, ngửa mặt trời rồi quay vòng vòng giữa quảng trường đông người. Nhiều khách tham quan đi qua ngang qua cũng không nhận được nhìn bọn con gái nó đùa, nhảy múa linh tinh rồi bật cười.

Đôi chân đi rong ruổi khắp mọi góc ngách ở đây đến mỏi nhừ. Nhưng vui.

Nào là làng Pháp - nơi nơi toàn những ngôi nhà kiểu cách Tây Tây, nhìn vừa lãng mạn, vừa hơi cổ cổ. Rồi cả hầm rượu. Công viên giải trí. Đi luôn cả một ngôi chùa - nơi có bức tượng cao đến 27 mét. Chùa gì.. Quên mất tên rồi.

Và, một dải như thế, Cự Giải vẫn không nói với Thiên Yết câu nào.

Thiên Yết lại được trải nghiệm thêm một tối nữa nằm vật vã trên giường. Cả người cậu lẩn qua lẩn lại khiến chiếc chăn bị ần cho rơi xuống đất, ga giường thì nhăn nhúm, sớm biến thành một góc lộn xộn ở bên cạnh người. Nghĩ mãi cậu vẫn không hiểu. Vì có gì?? Rốt cuộc là vì cái khi gì mà không trả lời, không nói chuyện, không đoái hoài đến cậu????!!

Tại sao??

Trong đầu Thiên Yết, câu hỏi tại sao cứ quanh vòng vòng chẳng yên. Làm bản thân cậu mệt mỏi quá. Một mình cậu không thể nghĩ thông được.

Vậy là, cậu bèn nhặt một chiếc gối lên, ôm theo cả cái chăn rơi vãi dưới đất, chạy sang phòng Ma Kết - ngay sát vách - để tắm sự. Ám ức mà giữ lâu trong lòng hình như không có tốt - cậu đã nghe ai đó ở đâu dạy thế.

"Ê Kết.. cho tao trú nhờ đề..." - Thiên Yết tự tiện mở bước vào. Bất ngờ thật, không ngờ còn có người khác cũng đang ở đây, Song Ngư. Đã sắp nửa đêm rồi, còn gần hai mươi phút nữa là sang ngày mới, sao vẫn còn người bên này.. Giương mặt Ma Kết có vẻ trông rất áo nào. Thiên Yết hi hi cười, nói nốt câu đang nói dở - "Tao có chuyện muốn nói nên cho tao ngủ nhờ ở đây đêm nay nhé!"

"Đét.. lại được cả mầy nữa. Hai đứa chúng mầy điên hết rồi à.. Tầm sự cái con cecccc!!!" - Ma Kết tức tối ngồi lên giường, giơ chân, hất thẳng Ngư xuống sàn. Cậu hếch mặt lên nhìn Thiên Yết - "Bố mầy còn chưa yêu đương được lần nào ra hồn.."

"Ồ.. sao mầy biết tao muốn nói chuyện tình cảm.." - Thiên Yết ngơ ngác đóng cửa lại, còn cẩn thận vặn ngang cái chìa khóa, khóa cửa luôn. Đề phòng thẳng thừ ba rãnh đời nào

đó, sau Song Ngư với cậu, tìm sang đây tâm sự..

"Trước không biết. Nhưng giờ thì biết rồi." - Ma Kết chỉ xuống một mảng rộng rãi ở dưới sàn, ra hiệu - "Muốn ở lại thì ở dưới mà ngủ. Tao không thể chịu nổi cảm giác chen chúc trên đây với hai thằng đực chúng mày đâu.. Thôi, ngủ."

Dứt lời, Ma Kết vươn tay lên đầu giường rồi tắt đèn một cái - bụp - căn phòng chẳng mấy chốc tối om. Nhờ chút ánh sáng hắt qua cái khe của rèm cửa sổ mà Song Ngư với Thiên Yết mới có thể rải chăn ra đó và nằm xuống.

Yên tĩnh quá. Cả ba đều rõ ai cũng đều chưa ngủ. Nhưng câu chuyện tình cảm khó nói của mỗi người cũng không biết bắt đầu từ đâu nên chỉ có thể im lặng như này. Cũng không rõ thằng nào nên bắt đầu trước đây.

"Mày để ý con nào thế?" - Không nhận được, Thiên Yết mở lời trước. Cả người nằm thẳng tưng, mắt mở thao láo nhìn chòng chọc lên trần nhà.

"Thiên Bình."

"Ồi vãi... " - Thiên Yết nghe mà giật cả mình. Thằng Ma Kết chắc cũng phản ứng tương tự, cậu nghe thấy tiếng loạt xoạt ở trên giường. Lại hỏi tiếp - "Nhưng mà.. mày ỏn không? Thấy nó với ông kia yêu đương ấy ấy vờ lờ." - ấy ấy.. ý cậu là rất tốt.. vì ngại nên chẳng biết nên dùng nào ỏn. Thôi thì cứ ấy ấy cho dễ hiểu.

"Kệ thôi. Kiểu gì chẳng chia chia tay." - Giọng nó của Song Ngư bình thản quá. Thiên Yết vừa nghĩ, vừa cười nhạo mình. Bản thân cậu thì khác hẳn, mới có một chút không dễ ý nhau, một chút chiến tranh lạnh đã hốt cmn hoảng, chẳng giữ nổi hai chữ "bình" "tĩnh".

"Mày thì thích Giải chứ gì. Bỏ mày có thể nhìn ra." - Ma Kết đột ngột mở lời. Xong lại cười, cười một cách khinh bỉ và trào phúng - "Chưa yêu mà tao thấy mày đ khác gì con miu của nó. Không biết khi yêu vào thật sẽ ra sao nữa.. chẳng lẽ đ bằng một con miu.."

"Câm Kệ mệ tao. Thích yêu đương như nào là việc của tao." - Thiên Yết gằn giọng. Suýt nữa không kiềm chế nhảy luôn lên giường Ma Kết. Rồi nghĩ đến Giải, lòng cậu lại sầu muộn hết chỗ nói, sức lực hay dũng khí gì đó tan vào mây hết. Cả người thoáng chốc chỉ còn thần thờ và mệt mỏi. Thờ dài một hơi, cậu kể chuyện mình đã tỏ tình hôm xem pháo hoa. Và những ngày sau, cậu không có câu trả lời rõ ràng đã đành, thay vào đó, cậu bị bơ..

"Tao thật không hiểu. Rốt cuộc là thế là thế nào." - Để tay lên trán, cậu thờ dài chán nản - "..Là Giải có thích một tí. hay là ghét tao vờ lờ?? Hà hà???"

"Chắc không thích." - Song Ngư trầm mặc một hồi, rồi tự nhiên trả lời. Lời này, khiến Thiên Yết bật dậy, cậu phản bác:

"Không phải!! Không ghét!!!" - Thiên Yết gào lên. Bất Song Ngư phải chấp nhận rằng, Giải không ghét cậu. Chỉ là, thái độ của cô với cậu rõ ràng là...

Song Ngư cười, vỗ vỗ vai một cách đầy an ủi: "Chấp nhận đi người anh em. Nó không thích mày đâu."

Thiên Yết phụng phịu nằm xuống. Cậu lấy chân trùm lên đầu, im lặng. Cậu không muốn chấp nhận cái điều khi gió mà Song Ngư nói, rõ ràng, cô không ghét cậu mà.. Đm thằng bạn đêu. Tâm sự, khuyên nhủ thế này khiến cậu bất lực chẳng còn tí sức chiến đấu nào. Như thế, biết kiên trì thế nào.

"Nhìn sao thì tao vẫn sầu hơn mày nhiều.. " - Song Ngư ngả lưng lại đất. Hiếm khi mới thấy cậu nói nhiều mà nghiêm túc như này. Thường toàn là pha trò, cợt cợt hoặc im lặng.. - "Bị mang cái danh "bạn thân tốt", "bạn cùng bàn",... Xong suốt ngày, tiết nào cũng nhìn thấy nó tâm sự về người yêu. Nào là thằng cha đó có thích màu đỏ hay màu xanh, thích thạch hay trà sữa, thích mỹ xào hay phở.. Đ*t. Nhiều lúc tao muốn chửi lăm. Nhưng cuối cùng, vẫn im lặng, xong lại nói linh tinh qua qua chuyện."

"Mày không bị gì căn như tao. Có cơ hội, thì liệu mà tranh thủ. Nửa phần cơ hội cũng phải triển.."

Nói xong, Song Ngư đã quay lưng về bên kia, để mặc cho Thiên Yết thơ thẩn một mình. Chẳng bao lâu, cũng không chắc là lâu không, nhịp thở của Song Ngư đã đều đều đều đều. Nó ngủ rồi. Ma Kết hình như cũng vậy, tiếng động trên giường từ lâu đã chẳng nghe thấy nữa. Thiên Yết trần trọc mãi mà chẳng thể ngủ được. Cậu thờ dài thượt, rút điện thoại ra xem - 1:36 - chưa gì đã sang ngày hôm sau rồi.

[Ngủ ngon:3] - Thiên Yết lách cách lách cách gõ một tin nhắn rồi gửi cho Cự Giải. Cái avatar hình tròn của cô trên messenger đã tối om từ lâu, không có hiện chấm xanh xanh bên cạnh. Thời gian hiển thị là đã onl từ ba mươi mấy phút trước.

Thiên Yết không hiểu sao, tự cười cái hành động trẻ con và có phần ấu trĩ của mình. Chẳng có gì.. Chúc chúc cl - có thể Giải sẽ nghĩ vậy khi đọc tin nhắn. Nghĩ thôi, cậu lại cười. Tâm trạng đúng là bớt u ám hơn hẳn. Cậu thoải mái đặt máy ra chỗ khác rồi xoay người, tìm một vị trí thật dễ chịu rồi nhắm mắt lại. Con buồn ngủ và sự mệt mỏi suốt ngày hôm nay đeo bám giờ mới có dịp tan bớt. Không lâu sau, cậu chìm vào giấc ngủ từ lúc nào chẳng hay.

Cả phòng chìm trong một không gian im ắng của đêm. Ai cũng say giấc hết rồi. Ban này, bên kia tường còn nghe thấy tiếng hát hò nhảy múa của mấy đứa khác, rất có thể là tụi con gái, nhưng giờ, chẳng còn tiếng gì hết. Bên tai chỉ còn tiếng quạt và tiếng thờ đều đều của hai thằng nằm dưới đất.

Ma Kết xoay người, nhìn chòng chọc lên trần nhà. Trong lòng cậu đang rất khó hiểu, về chuyện tình cảm trắc trở của hai đứa kia. Hơn cả, chắc là cái tình cảm lạ lạ cậu mới phát hiện ra gần đây. Nhưng cậu không dám chắc phán đoán của mình..

Là "Thích" - Hay.. "Không thích"..

Ma Kết không hiểu nổi mình, không hiểu nổi cảm xúc của mình. Cũng không hiểu Nhân Mã. Sao con nhỏ đàn ông chết bầm này lại lọt vào não cậu được hà trời???! - Hại cậu khó ngủ như này!

Chuyến xe buýt từ sáng sớm chạy nhanh rất nhanh về Hội An. Từ nhà đi, cả bọn tay xách nách mang rất nhiều thứ, tiến về thành phố đèn lồng trong lời đồn. Ai cũng háo hức mong chờ cảm giác được đi dạo buổi tối dưới những hàng đèn lồng thẳng tắp như trong bao bức ảnh trên mạng.

Sư Từ cầm điện thoại, tra hết tất cả những nhà nghỉ nhỏ mà nó có thể tìm thấy trong phần mềm mới tải, nghe báo có ích với việc đi du lịch lang thang như này lắm.

Theo kế hoạch, cả nhóm sẽ chỉ lưu lại Hội An chơi 3 ngày 2 đêm mà thôi. Sau đó, cả bọn bắt xe buýt, về lại Đà Nẵng và ở thêm một tuần trong này. Vé máy bay từ đây bay về Nội Bài cũng là được đặt trong khoảng thời gian một tuần này. Haiz.. Chưa gì đã sắp vào năm cuối đến nơi rồi..

"Ê ê. Chỗ này được này." - Sư Từ hớn hả chia màn hình cho mấy đứa bên cạnh xem

Chỗ nó chọn là một căn nhà bình thường, nhưng cũng đủ cũ kỹ và đặc biệt, trên hình chụp lên chỗ này mang gọn hết tất cả những gì đặc trưng nhất của Hội An. Lại còn gần các khu phố du lịch nên càng thuận tiện cho bọn nó ra vào mỗi ngày, không tốn nhiều tiền xe. Chủ nhà là một cặp vợ chồng già cùng con trai lớn nhà họ. Giá thuê phòng ba ngày hai đêm không đắt lắm, nhất là cho mười hai đứa, coi như là vừa với túi tiền.

"Được đấy. Mày đặt chỗ đi." - Cự Giải giục Sur Từ đặt phòng. Bọn nó đi nhiều người như này nên nhiều lúc hơi lo lo chuyện chỗ ở. May mà Huế và Đà Nẵng luôn có nhà Sur Từ chống lưng, lo cho chỗ ăn chỗ ở nên đi chơi như này mới thoải mái để chịu vậy. Lỡ mà không có thì chắc chắn đã chẳng có chuyến đi này.

"... Tút..... Tút....." - Sur Từ bật loa ngoài cho cả bọn cùng nghe, tiếng điện thoại tút dài mãi chẳng dừng làm cả bọn thấy hơi sốt ruột. Chỉ hơn tiếng nữa là bọn nó đến Hội An rồi. Nếu đến đó mà chẳng có phòng thì thôi xong, chẳng biết đi đâu nữa.

"Aloo.." - Một giọng nam cuối cùng cũng cất lên, thay cho tút ngắn tút dài trong điện thoại.

"Anh ơi, cho em hỏi đây có phải là Nhà nghỉ Y không ạ?"

"Đúng rồi em. Anh giúp được gì cho em không?"

"Dạ. Em muốn đặt phòng 4 phòng ba giường đơn. Ba ngày hai đêm. Bên mình còn phòng không ạ? Tầm tiếng nữa là em đến nơi rồi."

"....." - Ông ý nói đồng dài lắm.

Cuối cùng thì chốt hạ là, còn phòng, giá cả y như trên page viết. Mọi thứ khá là suôn sẻ. Vậy thế đấy, chơi nốt ở Hội An là hết đi chơi rồi.

Giữa trưa ở Hội An, trời cứ tưởng sẽ theo đà của mấy hôm nay mà mưa rả rích nhưng không, trời chuyển nắng, nắng gắt và nóng rất nóng. Mười hai đứa bọn nó rùng rần kéo vali đi theo cái chấm đỏ trên google map. Đi mấy vòng ở khu này rồi, hai chân rã rồi đến mức như sắp rụng đến nơi mà vẫn mãi chẳng tiến lại gần được với điểm xanh. Kì dị. Tốn bao nhiêu 3G mà gần như chỉ là giậm chân tại chỗ.

"Anh ơi. Em tìm mãi mãi vẫn không thấy được đường về bên mình. Anh ra cứu bọn e với ạ. Bọn em đang ngồi trà đá chỗ góc đường X... Dạ... Dạ vàng... Vàng..." - Sur Từ ưỡ oài cúp máy. Rồi cô cầm lấy cổ nước chè tu ừng ực một hơi, hết sạch - "Bác cho con chén nữa với ạ!! "

"Sao rồi? Ông ý bảo gì?" - Cự Giải cầm chiếc quạt nan phe phẩy trên tay. Cảm giác hơi hơi nản. Hoá ra đi chơi tự túc không đơn giản như bọn nó tưởng - "Rao đã bảo là lên kế hoạch chắc chắn vào.. Chúng mày lại không nghe cơ. Giờ thì hay lắm, một phờ người mà vẫn chưa về được chỗ trú. Kiểu này có khi đêm nay ngủ ngoài trời cũng nên. Nóng ực..!"

Thiên Yết nhanh nhẩu đi ghé ngồi sát lại cô, cầm chiếc quạt khác, quạt gió từ bên này sang. Nhìn mặt Giải đỏ ửng lên vì nóng và hơi hơi cháy nắng mà cậu xót thế. Nghĩ lại mà thấy hồi trước trước bản thân hơi ác ôn và quá đáng thế, suốt ngày chỉ trêu rồi mong cô bị làm sao.. Giờ có tí tí ti ti làm Giải phiền và bực là cậu cũng thấy bất bình thay.

"Ghê không.. Ghê không.. Ân cần quá cơ!!" - Bạch Dương với Nhân Mã nháy mắt với nhau. Cả hai hùa vào cùng trêu Thiên Yết. Không ngờ cũng có ngày nhìn thấy thằng cha này lại có ngày tự động cun cút cun cút làm gì đó cho Giải mà lại dựa trên tình thân tự giác, không kêu ca hay đòi hỏi đền đáp. Đúng là mặt trời mọc đằng Tây rồi. Xuân hoá ra đã về với tên này.. Lại còn se hấn với chị Đại của tụi nó. Ai nhìn biểu tình ngoan ngoãn của thằng này mấy hôm nay là đủ hiểu.

Nhưng. Cự Giải dạo này lại nghiêm túc dễ sợ. Chẳng biết là vì cái gì mà có vẻ làm gì cũng không tự nhiên lắm. Kiểu kiểu cứng nhắc sao sao đấy, rất khó nói. Tụi Nhân Mã vẫn chưa có dịp hỏi han thẳng thắn. Nhiều khi băng khuá nói thì Giải đều lảng tránh, đá sang một vấn đề khác làm tụi nó quên băng đi mất cái chính cần hỏi.

"Tụi mày đừng có trêu linh tinh." - Giải lườm Nhân Mã một cái, làm con nhỏ im re. Bạch Dương và Sur Từ biết điều, hai đứa nhìn nhau rồi cùng không nói nữa. Về phía Yết, Cự Giải vẫn tiếp tục trưng ra bộ mặt lạnh lùng..

Đột nhiên, một giọng nam vang lên sau lưng Giải, làm cả lũ tò mò ngẩng hết đầu lên nhìn về phía đó. Một chàng trai dong dỏng cao, da nâu bánh mật - chắc do cháy nắng, nhìn rất khoẻ khoắn và mạnh mẽ. Giọng nói nửa quen nửa lạ của anh nhẹ nhàng, dịu dàng và hơi hơi ngọt ngào. Khác hẳn với giọng con trai miền Bắc chúng nó, thiên về trầm khàn và cảm giác âm áp hơn.

"Ồ.. Cho anh hỏi.. Các em có phải là người đặt bốn phòng ở..."

"Ui vâng vâng. Đúng rồi anh." - Sur Từ đặt luôn cốc chè xuống bàn. Đứng bật dậy. Kéo luôn cả Thiên Bình và Kim Ngưu cạnh mình, cả Bảo Bình và Bạch Dương.. Tất cả đứng dậy, nhanh chóng kéo vali theo gót anh đó về nhà nghỉ.

Hoá ra, chỗ đó gần lắm, chỉ đi thêm một con phố nữa, rẽ một cái là đến. Biển hiệu màu đỏ cam rất bắt mắt. Không hiểu sao vừa nãy bọn nó lại không thấy.. Đui hết rồi phải không?!

Tụi nó mệt nên ngủ đến xế chiều mới dậy. Khi đó, nắng đã vơi bớt bao nhiêu, chẳng còn tí chói chang nào, chút nữa thôi, mây trời lại trôi về, mặt trời thì gác núi, khi đó, nắng chắc cũng sẽ tắt hẳn. Tắm rửa sạch sẽ, cái mặt buổi sáng biến mất hết sạch. Sau đó, bọn nó ra phố, chọn một cửa hàng cơm bình dân và ăn một bữa thanh đạm - thật bình thường với nhiều món ăn được xem là đặc trun nơi đây.

"Ê. Phở lên đèn rồi kìa!" - Kim Ngưu thích thú nhìn người dân đang bắt đầu thấp nển và treo vô số các đèn lồng rực rỡ ra trước cửa nhà. Lại nhìn lên trời, không biết tự bao giờ đang sang màu xanh xanh tím tím.

"Ước gì bây giờ anh ý mà ở đây thì thích

quá, thích vờ lờ.." - Thiên Bình tròn mắt, mơ mộng đến ngẩn ngơ. Trong đầu dần lên ý tưởng cả nghìn cái ý tưởng được cùng người yêu đi chơi như này. Mới nghĩ đã thấy rất là tuyệt, cô cười hạnh phúc đến mức hai mắt tút hết cả lại.

Người nào đó ngồi cạnh cô, nghe thế liền cảm thấy đau lòng và khó chịu. Nhưng bề ngoài lại cực kì bình tĩnh. Cậu vẫn gắp thịt, bỏ vào bát ăn một cách ngon lành.

"....." - Song Ngư nhìn sang bên, đập ngay vào mắt là gương mặt của Thiên Yết, vẻ mặt kiểu "tao hiểu cảm giác mày mà.." rồi khi này, thằng ý còn vỗ vai cậu hai cái, một cách rất kín đáo, tay bây giờ vẫn đang để im trên vai cậu đấy này.

Đầu Song Ngư liên tục xuất hiện ba chấm. Cậu chẳng ngờ là giờ mình với cái thằng chết tiệt đáng ghét này lại thân nhau đến nhường này - vỗ vai - lại còn là vì an ủi chuyện tình

cảm nữa chứ! *Mây làm như bố mây cần mây an ủi ý..thằng điênmn!!*, Ngư nghĩ trong đầu như thế. Xong, cậu giờ ngón giữa lên trước mặt. Dí sát cmn sàn sàn sạt về phía Yết. Quen nhảm một thẳng dở hơi một mới quá.

"Ăn xong rồi. Đi đây!!!" - Sur Từ với Bạch Dương vừa dứt lời đã bỏ chạy mất. Hại Nhân Mã cũng phải nhồm nhoàm nhai rồi chạy theo.

Đèn lên rồi. Đồng nghĩa với cuộc vui đã bắt đầu.

...

Và khi đèn tắt. Trời hừng nắng. Cũng là lúc giờ ăn chơi hết rồi..

Ba ngày hai đêm hết rồi. Mau lẹ như cách bọn nó uống hết một chai Lavie lạnh khi khát khô.

Nhà Cự Giải đột ngột xảy ra chuyện gì đó nên sau một cuộc gọi của mẹ, ngay sáng ngày thứ hai ở Hội An Giải đã đặt vé máy bay về ngay Hà Nội vào sáng hôm sau.

Thiếu một người, cuộc vui nhạt hơn hẳn nên sáng hôm Giải bay, tụi nó liền trả phòng sớm. Kéo vali dọc các góc phố chụp nốt mấy tấm hình cuối xong cùn về Huế liền. Theo kế hoạch là tụi nó sẽ bắt chuyến xe buýt cuối cùng của ngày về nhà, đầu ngõ là chưa đến giữa trưa hôm đó, tụi nó đã có mặt hết ở cửa nhà.

Thế... Mười ngày tới ở Huế, Cự Giải chẳng ở cùng bọn nó.

Và hết mười ngày, cũng là lúc về với Hà Nội, về với trường, về với khai giảng mới, về với bài tập và về với kì thi Đại học đã chạy sát đến gót chân lũ học sinh cuối cấp chúng nó từ khi nào..

Máy bay cất cánh, hướng về phía trời xanh bát ngát.

Đằng sau lưng, bị bỏ lại là đất Huế xinh đẹp, dịu dàng, là con đường dài ôm lấy những dãy núi, là Đà Nẵng xanh xanh cát trắng, là Bà Nà, là Hội An.. Trong đó, biết bao kỉ niệm chẳng bao giờ quên được - một phần của tuổi trẻ, của thanh xuân của cả lũ khi bên nhau.

Trong chuyến đi này:

Một người con trai, đã thì thầm nói với cô bạn mình để ý.

Một người con gái đã lạnh lùng bảo rằng: *"Tao không thích mày. Mày xem, mày có gì đáng để tao thích không?.. Tao chỉ muốn chúng ta là bạn.. "* - Xung quanh là những chiếc đèn lồng đẹp đẽ.

...

Một người con gái khác, đã gào lên: *"Mày đừng thả thính bố mày nữa!! Mưa vòng rồi... Mưa đổ ăn ít thôi. Bố mày lại crush mày bây giờ. Khi ấy mày không chịu trách nhiệm được đâu."* - Tay cô khi ấy vẫn ôm khư khư túi bánh, bên cạnh còn cầm xiên thịt vằn ruộm, cổ tay là chiếc vòng nhỏ xinh xắn - của cậu tặng.

Người con trai đối diện, ngượng, lại bực mình. Cậu cũng đâu kém cạnh gì. Hết lên, nhưng lời nói ra hơi hơi trái lòng: *"Mây làm như bố mày thích bị ngược nên đi đâm đầu vào thả thính mày ý. Con thân kinhhh!!!!"*

"NHỚ MỒM ĐẤY!!!"

Đấy.

Chuyến đi thực sự đã kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chia li

Cuối cùng cũng về được Hà Nội thân thương. Mới có hơn tháng xa cách mà cảm thấy sao mà lâu thế. Vừa về, trong lòng lại dội về cái cảm giác thân thuộc là lạ mà chỉ ở Hà Nội mới có. Bảo sao khi đi chơi cứ mỗi lúc buồn chán chẳng làm gì là bọn nó ngồi thần thờ, ngệt cả ra, lòng thì thấy thiếu thiếu... Ra là thiếu cảm giác có Hà Nội ngay bên cạnh.

"Mệ mày! Nhanh cái tay lên!!!" - Nhân Mã nhặt lấy một cái túi của mình lên và đánh lên người Thiên Yết. Thằng này không hiểu sao dạo này cứ mơ mơ.. Giờ lấy cái vali thôi mà cũng đứng ngăn người mất một lúc. Điên rồi chẳng?!

"Umm.. Biết rồi."

Đấy.. Không chỉ mơ hơn bình thường, ngáo hơn bình thường mà ăn nói chung nhỏ nhẹ hơn rất rất nhiều. Gì vậy trời.

Nhân Mã ôm thắc mắc khư khư trong lòng, chẳng biết nên hỏi ai nữa. Đánh mắt sang mấy đứa Thiên Bình, Sur Từ bên cạnh thì thấy chúng nó cũng có ánh mắt khó hiểu chẳng khác gì mình. Bọn con trai thì cứ im thin thít, coi chuyện của Thiên Yết chỉ như chuyện thường thường. Nhưng rõ ràng là đâu phải thế.

Có lẽ. Cự Giải biết.

Về đến nhà.

Mọi thứ vẫn vậy. Căn nhà tối om, im lìm y như cái lúc tụi nó rời đi lúc một tháng trước.

Chẳng có đôi giày Cự Giải hay đi ở chỗ tủ giày, căn nhà trên dưới đều vắng tanh nên cả lũ đoán chắc là cô không có ở nhà. Biết đâu, Giải vẫn đang ở nhà chính với bác gái. Trước khi đi cô có nói là có chuyện gì đó nghiêm trọng lắm, lại khẩn cấp, còn đâu thì bọn nó chẳng biết. Có khi việc đó đến giờ vẫn chưa giải quyết xong nên Giải vẫn trú tạm bên đó chưa về.

"Tao đi ngủ đây. Muộn rồi. Có gì mai nói chuyện." - Sur Từ vừa đi vừa phe phẩy cái tay ở miệng, ngáp một cái rồ to.

Xong ai về phòng người nấy. Ngủ say nhue chết. Khi về đến Nội Bài, đồng hồ chỉ 9 giờ tối.. Nay về đến nhà đã 11 giờ hơn. Bảo sao mà oải thế. Cả chân tay đều cảm giác rã rời như sắp rụng đến nơi.

Ngủ một giấc liền một mạch đến xế chiều ngày hôm sau. Đến tối, cả bọn chung tay làm một bữa thật hoành tráng cho cả hai nhà - ăn Lẩu.

Qua một ngày như vậy rồi, Cự Giải thế mà vẫn chưa thấy về.

Điều này làm bọn nó rất thắc mắc. Giải về trước tụi nó tận một tuần, chuyện gia đình gì mà cả tuần vẫn chưa giải quyết xong??

"Chắc mai unnie sẽ về thôi." - Sur Từ trấn an tâm tình lo lắng của Nhân Mã. Tội con nhỏ, cả chiều nay gọi cho Giải để rủ về ăn lẩu cùng nhưng lạ là chẳng có ai nhắc máy cả, lần nào cũng thuê bao. Chưa lần nào thế cả. Máy Cự Giải phải luôn trong tình trạng bật máy mới đúng..

"Nhưng tao cứ có cảm giác sao sao ý.. Rõ ràng là có chuyện. Lần này không đùa được đâu." - Mặt mày Nhân Mã nhăn nhúm hết lại, trông nhỏ khổ sở không khác gì cái giẻ lau nhà bị vắt kiệt nước. Nhỏ cũng chẳng buồn ăn nữa. Tâm tình đang xuống dốc thế này, có nuốt gì, ngon mấy vẫn cứ nuốt không trôi.

"Thôi ăn đi." - Kim Ngưu gấp vào bát Nhân Mã miếng đậu phụ, chút rau, chút thịt. Xong còn vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay nhỏ - "Đội nốt sáng mai mà vẫn không thấy tín hiệu gì thì tao đi dò la tin tức hộ mày. Tao vác thân sang tận bên đó luôn."

"Thật?!"

"Mày làm được chứ???"

"Tao đùa bọn mày làm gì. Dẫu sao thì nhà tao với bên đó cha mẹ rất thân nhau. Tao lấy cớ rằng đến thăm bác gái là chuyện bình thường."

Kim Ngưu nói rất tự tin. Nhưng quả là vậy thật. Ngày xưa cô còn coi đó là ngôi nhà thứ hai của mình, ra ra vào vào suốt ngày, cho đến lúc cô với Giải cãi nhau và trở mặt. Nay làm hoà, tuy đi vào nhà người ta như thế đúng thật là hơi ngại nhưng dẫu sao cô với bác gái rất thân, còn thường xuyên ngồi tâm sự linh tinh với nhau nữa. Nghĩ thế, Kim Ngưu phần nào an tâm và giữ nguyên được sự tự tin vốn có của mình.

Bữa ăn này mọi người rất yên lặng. Hầu như chẳng có ai nói mấy, đa phần mở mồm ra đều là bảo nhau cho thêm rau vào, cho thêm thịt vào,.. Ngoài ra, quả thực là không nói gì với nhau cả. Cũng tại Cự Giải nên mọi thứ mới ảm đạm như thế.

Sáng hôm sau, chưa đến bảy giờ nhưng Nhân Mã đã tỉnh, mở mắt thao láo nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Cô đã inbox cho Cự Giải tận chục cái icon, chục lời nhắn, tất cả đều dài ơi là dài. Nhưng qua một tối như thế mà chẳng có gì trả lời. Thậm chí, phòng hồ trưởng hợp Cự Giải không đọc inbox nên cô cũng đã direct trên instagram, nhắn cả tin nhắn thông thường, gửi zalo, viber,.. Cái gì thử được cô thử hết. Không ngờ lại vẫn trước sau như một, chẳng có động tĩnh gì.

"Ê ê. Dậy dậy ăn sáng!!" - Là tiếng gõ cửa tới tấp và giọng của Thiên Bình.

Nhân Mã chẳng nói chẳng rằng, cô lăn lộn trên giường rồi chán nản đi đánh răng. Trong đầu cô vẫn đang nghĩ đủ thứ lí do của chuyện mất liên lạc kì lạ này.

*

Đội đến quá trưa, bọn nó rút cuộc vẫn k có tin tức gì của Giải. Cảm tưởng như chị Đại của cả bọn bị bắt cóc đi đâu rồi. Một người to như thế mà cứ thế biệt tăm. Hay là cái máy bay chết tiết Cự Giải đã đưa cô đi đâu mất rồi, đích đến không phải Hà Nội?" - không có khả năng lắm. Tối hôm về Nội Bà ấy, Giải còn nhắn cho Mã vài tin - "về đến Hà Nội rồi. Bọn mày cũng về nhanh nhé" - nghe tình cảm thế cơ mà.

"Huhuuu.. Giải chạy đi đâu đc. Tao hỏi trên group lớp rồi nhưng mấy tuần này chẳng ai nói chuyện với uni cả." - Bạch Dương ủ rù nằm trên sàn nhà.

Kim Ngưu đã bắt taxi đến nhà Cự Girai được một lúc rồi. Từ khi ấy đến giờ, mấy đứa còn lại là hóng nó, đứa thì nằm trên ghế, đứa dưới sàn.. Tay đứa nào cũng lăm lăm cái điện thoại hồi han các thứ các thứ.

"Hmm. Thăng A bảo có khi Giải trêu bọn mình, tự dung chơi trò trốn tìm với bọn mình." - Sur Từ nói xong ôm bụng cười ha ha. Bảo thằng này sao ngộ phim thế, tình tiết như ci thế mà cũng nghĩ ra được.

"Có khi thế cũng nên. Để tao đi check lại phòng unie xem sao, có khi lại có mấy tờ note manh mối. ngớ ngẩn" - nói xong, Bạch Dương đã chạy lên lầu, mặc kệ tiếng cười với trêu chọc của bọn kia.

Tiếng điện thoại của ai đó vang lên, khiến tiếng cười cợt của mấy đứa giữa chừng tắt mất. Bạch Dương đi đến gần cuối hành lang, phòng Cự Giải ở đó, chẳng biết là unnie có khoá cửa phòng không nữa, cô không có chìa khoá. Mà, đi kiểm tra như này Bạch Dương cũng chẳng đặt hi vọng nhiều, cô nghĩ, làm gì có chuyện Giải chơi cái trò trốn tìm ấu trĩ lại trẻ con như này.

Thử vận mở cái nắm cửa. Cửa, mở được.

Căn phòng của Cự Giải đứa nào trong bọn nó đều vào nhiều lần rồi. Cũng chỉ là một căn phòng bình thường như mọi người thôi. Nền tường màu trắng, nổi bật nhất là mảng tường lớn ở đầu giường. Giải dán rất nhiều ảnh polarod ở đó, gồm ảnh của bọn nó, ảnh quotes, ảnh đồ ăn, ảnh các địa điểm muốn đến.. Nhiều lắm, nhìn thích ới là thích. Với cả, phòng Cự Giải khá gọn gàng sạch sẽ, khác hẳn phòng Sur Từ- chỗ nào cũng thấy truyện, khác với phòng Nhân Mã - quần áo vứt tùm lùm..

Cửa mở ra. Căn phòng vẫn gọn gàng, sạch sẽ như thường ngày. Kì lạ, có gì đó không ổn. Có thể chỉ là cảm giác lâu ngày đi xa mang lại nhưng Bạch Dương vẫn không nhận được bước vào phòng, trong lòng xin lỗi unnie vì sự tự tiện này.

Bàn học và giá sách ở trên bàn vẫn y nguyên như trước..

Chăn gối được xếp gọn gàng. Những tấm ảnh kia vẫn dán trên tường, chẳng có xô dịch gì.

Rất cuộc.. cái lạ này là ở đâu mà ra..??

Bạch Dương ngồi xuống giường, đắm chiêu nghĩ....

...

....

.....

Ah! Mấy cái thùng ở góc phòng. Chúng biến mất rồi. Trong đó Giải toàn nhét mấy cái linh tinh nhưng lại rất quan trọng.

Chúng đâu rồi..

Bạch Dương lật ga giường lên, nhòm xuống dưới. Chẳng có gì cả.

Hay ở trong tủ quần áo?!

Cánh tủ mở ra. Bạch Dương chết đứng.

Bên trong chẳng có mấy quần áo. Chỉ còn lại mấy cái lê tè cũ mềm

What the f*ckkk.. Quần áo Giải nhiều lắm, đâu hết rồi????

Bạch Dương kéo ngăn tủ ở bên cạnh. Cũng chẳng còn gì. Cả ngăn kéo bàn phấn, cái tủ con con đầu giường... Thậm chí, xem lại chỗ bàn học, ngăn kéo và hộc tủ nhỏ nằm sát dưới sàn. Tất cả đều sạch trơn. Giá sách bây giờ nhìn kĩ lại, ở trên chỉ còn sách giáo khoa năm ngoái học xong rồi, nửa chỗ sách, truyện và tiểu thuyết yêu quý của Giải biến mất đâu rồi.

Cái dell gì đang xảy ra thế.!!?

Bạch Dương vội vã chạy xuống tầng. Vội quá, suýt nữa thì sắp mặt ra đấy, may mà chỉ hụt một chân, hơi đau đầu nhức nhức một chút thôi.

"Mày ơi. Phòng unnie trống trơn, quần áo thường mặc và đồng thùng, sách yêu quý rồi các thứ gì gì đó.. Mất rồi."

Mọi người đều im lặng. Mặt đứa nào cũng có vẻ nghiêm trọng..

"RENGGG.. REENGSGGG!!!" - Tiếng điện thoại bàn vang lên. The thé the thé như kim châm vào tai nhau. Sao lúc này tiếng điện thoại nghe dễ ghét thế.

Bạch Dương chẳng nghĩ gì, nhấc máy rồi ấn luôn vào nút loa ngoài, để mọi người cùng nghe, có khi là Kim Nguru gọi.

"Aloo. Nghe tao nói này.. " - giọng Kim Nguru thật. Sao nghe giọng hốt hoảng quá.

"... Giải cùng bác gái không có ai ở nhà hết. Nhưng chị giúp việc nói cho tao biết là tuần vừa rồi, hai người họ cãi nhau chuyện du học, bác gái bảo Giải phải đi luôn năm tới này. Thời gian gần đây toàn là đi ra ngoài hoàn thành thủ tục thôi học và visa các thứ... Alooo!! Ai đó trả lời đi!!! Alooooooooo~!!!!!!"

...

"Tao nghe." - Bạch Dương thần thờ, cầm điện thoại lên, ấn tắt nút loa ngoài.

"Alooo.. Tao về ngay giờ, đợi nhé, xong mình bàn vụ này." - Kim Nguru vội vàng nói vào điện thoại. Rồi truyền đến, chỉ còn tiếng tút tút tút không có điểm dừng.

"Cạch." - Bạch Dương đặt cái điện thoại về chỗ cũ. Âm thanh chúng va vào nhau sao khô khốc và lạnh lùng quá. Cô ngồi thụp xuống sàn, cả người ngơ ngẩn vẫn chưa tiêu hoá được điều mình vừa nghe được.

"Vừa này,.... gọi. Sáng nay nó phải đến trường kiểm tra chút tài liệu gì đó vì chủ nhiệm bận đi đâu đó chưa về, lại không liên lạc được cho Giải." - Thiên Bình kể. Nghe mãi chẳng thấy gì bất thường, dù sao... cũng là lớp phó học tập của lớp, thay cô thay lớp trưởng đến xem xét mấy thứ gì đó cho lớp cũng không có gì lạ.

Thế.. Việc gọi này liên quan quái gì đến thái độ trầm lặng của mấy người?!

"Nó báo. Trong danh sách lớp mình, không có tên của Giải nữa. Cô giáo ở văn phòng báo là, thủ tục thôi học đã xong rồi và học bạ hôm qua gia đình đã rút về."

"Ra thế.. Chuyển trường rồi Du học.. Gì gì cũng xong hết rồi."

"Rất cuộc, Giải đang muốn làm gì thế này."

Đến lúc Kim Nguru trở về. Căn nhà đã rơi vào trạng thái buồn bã chưa từng có. May là Thiên Bình có dặn.. đừng nói cho mọi người vội nên trên group lớp chưa có biến động nào. Chẳng ai có thể tưởng tượng sẽ ra sao nếu mọi người biết tin này.

Đến mấy thằng con trai hàng xóm tụi nó cũng chưa muốn nói cho biết.

Cả bọn muốn đợi Giải về. Sau đó thì làm thế nào thì làm.

Bữa tối chẳng ai còn tâm trí nấu nướng nữa, cũng chẳng muốn gọi đồ ăn ngoài nên cả lũ, mỗi người ôm một hộp mì. Ai ăn xong thì tự động lên phòng, đóng cửa.

8 giờ tối - cả căn nhà chìm trong bóng tối và yên tĩnh.

Hai ngày nữa - mai và kia - sẽ đến ngày tụi nó đến trường tập trung.

Giải ơi. Về nhà nhanh lên.

"TÙNG.... TÙNG.... TÙNGGGGG.. "

Tiếng trống trường đầu tiên của năm học mới vang lên, dồn dập dồn dập. Lũ học sinh mười hai bọn nó năm nay đều được xếp liền với nhau ở trên tầng ba - nơi cao nhất trong trường. Từ sớm, cả bọn đã sớm yên vị ở trên lớp mới, từ hành lang này nhìn xuống dưới kia. Những khuôn mặt mới toanh lại non choẹt của lũ học sinh lớp mười mới vào, trông đứa nào cũng ngổ ngỗ và ngơ ngác như một lũ đi lạc.

Ba năm cấp ba qua đi sao lẹ thế. Mới ngày nào bọn mười hai chúng nó cũng ngu ngơ thế kia, bèn lên khi bị ném sang môi trường mới.. Ấy vậy, giờ thành hết Đại ca Đại tỷ hết rồi.

"Ê!! Tin đó Giải chuyển trường có là thật không đấy?!!" - Một thằng trong lớp nó không nhịn được hỏi. Mới sáng sớm vào đến cửa lớp nghe được tin dữ, cũng chẳng thấy đương sự đâu, chưa rõ là thật hay giả nên ai nấy đều hoang mang quá.

Nhân Mã, Bạch Dương, Sur Từ và Thiên Bình, Kim Ngưu - năm đứa mang cái danh "bạn thân" - năm đứa bị vây trong đám người hiếu kì, tò mò đến nghẹt thở. Biết trả lời làm sao hả?! Đến bọn nó cũng còn đang mơ hồ đây này!!!!

Không nhìn sang mấy đứa con trai nhưng bọn nó cũng thừa sức biết bên đó đang sốc cỡ nào.

"Ổn định ổn định chỗ ngồi nhanh lên nào!!! 12 rồi, năm nữa là thành sinh viên đến nơi rồi mà các em không ra dáng gì thế này!! Có nghe thấy trống đánh từ này đến giờ rồi không hả???! Về chỗ về chỗ.. Muốn tập trung về sớm hay về muộn!!!!" Cô Như đặt cái cặp đen lên bàn. Ôi giời ạ.. Vẫn cái tiếng quát đầy uy quyền đó, khiến cả lớp nó im thin thít.

Ngay lúc đó, Cụ Giải xuất hiện ở lớp, khiến cho mọi người không nhịn được nổi lên một trận xôn xao.

"Trật tự!!!!!!" - Cô Như lần nữa lại phải đàn áp tiếng xì xào xuống - "Hôm nay tập trung thế này cũng là lần thứ ba, lần cuối cùng của mấy đứa được như này. Chắc ai cũng hiểu thủ tục hết rồi, học nội quy học sinh, đọc cam kết và bầu lại cán bộ lớp, đổi chỗ.."

"Nhưng trước tiên, lần này cô muốn thông báo với lớp mình về chuyện của Cụ Giải. Không biết Giải đã nói với mọi người chưa.. Năm cuối này, Giải sẽ không tiếp tục ở cùng lớp chúng ta được nữa, thay vào đó, Giải đã quyết định đi du học." - Cô Như nhìn cả lớp trầm hẳn xuống, nhiều đứa cúi gằm mặt xuống bàn, tiếng sput sput bắt đầu - "Chuyện này chắc có hơi bất ngờ. Thủ tục hay học bạ gì đó đã làm xong hết rồi. Có lẽ, đây cũng là một trong những lần cuối cả lớp mình ở với nhau như này... Sau đây thì cô sẽ để cho Cụ Giải lên nói với lớp đôi lời."

Cụ Giải bước lên bục giảng. Ai cũng đang nhìn cô chăm chú. Toàn là những gương mặt cô sẽ chẳng bao giờ quên được, là những người đã nằm ở một vị trí trong trái tim cô, trong cuộc đời cô..

"Cô Như đã thông báo gần như hết rồi nhì..

Mình sẽ đi du học. Chỉ hơn 1 tuần nữa là mình bay rồi. Mình biết đây là 1 quyết định khá đột ngột. Nó đột ngột ngay cả với mình.

Lúc đầu đăng kí thi để giành học bổng cũng chỉ để thử sức nhưng không ngờ vận may nó lại đến sớm như thế.

Mình nửa vui nửa buồn khi nhận giấy báo đỗ. Vui vì mình thực hiện được ước mơ. Nhưng buồn vì mình phải xa mọi người. Có thể mọi người trách mình vì bỏ lại bạn bè nhưng cuộc đời có cơ hội mà không nắm lấy thì còn tệ hơn. Mọi người trong suốt thời gian qua đã là một gia đình quá tuyệt vời, yêu thương, quan tâm mình.

Mình xin lỗi vì không thể cùng các bạn trải qua năm cuối cùng của đời học sinh....

Mình thực ra định để sát ngày đi mới thông báo nên giờ cũng không biết nói gì hơn.. Chỉ biết cảm ơn các bạn thêm nhiều lần. Chúc mọi người học hành thật tốt, đỗ trường đại học mình muốn.

Và chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Có tiếng ai đó ồ lên khóc nức nở. Khiến cho mấy người khác cũng khóc theo.

Hầu như mấy đứa con gái đều ôm nhau, gục lên vai đứa bên cạnh, và khóc, có đứa thì chôn mặt vào tay mình, quyết không để ai nhìn thấy những giọt nước mắt nó rơi dù đôi vai đang run lên lấy bầy.

Cụ Giải nhìn không được mà cũng muốn khóc theo. Mắt cô long lanh lên vì ngập nước. Chỉ cần chớp mắt cái nữa là thể nào nước mắt theo đó mà rơi xuống..

"Thôi mà. Có phải xa nhau mãi mãi đâu. Huynh đệ ta sẽ gặp lại vì nhau mà.. "

"..chắc khoảng 4 hay 5 năm gì đó.."

"Lâuuuu!!!!!!" - Bọn con gái gào lên. Tiếng khóc cũng vì thế bớt hẳn.

"Tao xin thề với món fried chicken mà tao mê vcl là chắc chắn sẽ về. Nên bọn này yên tâm hộ tao cái, đứa nào đứa nấy liệu mà cuối năm thi cử từ từ về hộ tao. Biết chưaaaa????!!!"

"Biết rồiiiii"

"Đứa nào mà điểm kém thi biết tay tao!!! Tao bay về đập chết bà chúng mày!!!!!"

"Này này!!! Chú ý từ ngữ!" - Cô Như đột ngột cắt ngang, làm cả lớp cười ha ha. Chúng nó suýt nữa thì quên mất cô còn đang đứng bên cạnh chúng nó. Xong, cô phẩy tay cho Cụ giải về chỗ, bản thân bước cô bước ra giữa bục giảng - "Mười hai hết rồi, nín đi mấy đứa.. Lấy giấy ra, chép nội quy và cam kết, đứa nào xong trước về trước."

"Đừng mà cô!!!!!!!" - Cà lủ kêu la.

"Cô cho mang về chếp đi a!! Bọn con bây giờ phải tính liên hoan chia tay nữa!!!!" - Một đứa đứng lên nói. Đuôi mắt nó còn vương vương chút nước mắt vừa nãy. Nhưng thực chất, miệng thì cười đến ngoác đến mận tai. Nỗi buồn chia li mà sao nó quên nhanh vậy trời????!!

"Thế được rồi. Cho mang về viết..." - Cô Như còn chưa dứt lời nhưng cả bọn đã lục đục thu dọn giấy bút nhét vào cặp, chuẩn bị đứng dậy - "Nhưng trước đó điền thông tin vào mấy giấy tờ này đã. Cái này phải nộp luôn trong hôm nay... Giải! Lên phát cho các bạn!!"

...

Thứ bảy - Cự Giải bay rồi.

Thứ sáu - Cự Giải nghỉ học, chuẩn bị cho chuyến đi xa dài mấy năm.

Thứ năm đó - cũng là hôm cuối cùng Cự Giải đến trường.

..

Lịch học hè là học chiều, bắt đầu từ một giờ đến hơn năm rưỡi chiều. Sau hai ngày thứ ba và thứ tư quyết định chóng vánh trên group lớp, mọi người quyết định thứ năm tổ chức liên hoan. Sáng sớm thứ năm, mọi người tập trung đông đủ ở trước cửa nhà bọn con gái từ sáng sớm. Mọi người định ăn gì vừa no, lại vừa ngon, để làm nên sau nhiều lựa chọn, quyết định làm kimbap và một nồi canh cà ri nhà làm. So easy!

Đồ làm được chia đều cho mọi người cùng mua. Người thì mua rong biển, người mua cà rốt, người mua dưa chuột, người thì khoai tây.. Đến cái gói Cà ri bán sẵn cũng đặc biệt chia cho một đứa mua đến - nhà con bé là cửa hàng tạp hoá - cây nhà trồng được.

Lớp nó hú hét hẹn nhau từ 8h.

Đến khi đồng hồ chỉ 10 rưỡi - vẫn thiếu ba mống..

Haizzz.. Vấn đề giờ cao su! Vấn đề muôn thuở của mọi cuộc tụ họp!

"Anh em!! Kimbap đến rồi đây!!!" - Bạch Dương hớn hơ bê đĩa kimbap cao đến năm, sáu tầng ra phòng khách. Từng miếng kimbap đó được cắt rất cẩn thận, xếp ngay ngắn với nhau. Nhìn vào mà đói quá.

Cần đến nơi, Bạch Dương vấp phải cặp đứa nào vút ra đất. Nó lao đảo suýt nữa thì làm cả đĩa com úp ngược xuống đất. May mà, người nào đó xuất hiện..

"*** ** !!!!! Com tao ăn đó mày!!! - Thiên Yết tiện tay đỡ giúp cho cái đĩa. Vừa vận cậu đi ngang qua, đến toát mồ hôi với mấy con hậu đậu này khi bọn nó vào bếp.. - "Mày ra kia chơi với mấy thằng kia đi, tao vào bếp hộ cho. Bỏ mày đánh phải hi sinh thân này vì miếng ăn của tao và các huynh đệ thôi.." - Thực ra, là còn vì ai đó cứ ở trong bếp mãi, làm cậu chẳng ngắm được phút nào. Ấy vậy mà hai hôm nữa đã đi rồi.

Bạch Dương hớn hơ đồng ý luôn, được này thì còn gì bằng. Vậy là, cô lôi kéo thêm cả Sư Tử, hai đứa chạy sang chỗ TV, bật phim xem, trấn luôn cả cái điều khiển trên tay Ma Kết.

"Bọn mày cút đi đi. Bọn tao đang xem!!"

"Đéo đấy! Về nhà chúng mày mà xem!!!" - Bạch Dương chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Sau cái rèm, con béc-giê kia đang sửa vò lờ. - "Né né ra.. Bọn tao ngồi!!!" - Vừa nói, Bạch Dương vừa cầm chiếc cái gối ôm bị vút dưới đất, dúi dúi vào người Ma Kết và cả Song Ngư đang ngồi bên cạnh, bắt tụi nó tránh ra bằng được.

"Đm quái thai!!!!" - Song Ngư làm bầm, nhưng người vẫn tự động nhích về bên cạnh.

Thế đấy. Cái ghế đang rộng rãi nay chen chúc lức nhúc tận bốn người. Phim sắp lên rồi, chẳng biết khi ấy còn con dờ hơi nào xống ra nữa..

"Woaaaa. Bệ hạ của tao!!!" - Nhân Mã bê thêm đĩa com khác ra. Mắt nó cứ tí hét lên, suýt nữa khiến đĩa com rớt xuống chân vì nó mới đặt được nửa cái đĩa lên bàn..

Trên TV, đoạn nhạc phim dạo đầu kết thúc, giữa màn hình hiện dòng chữ:

"Hoàng hậu Ki - tập cuối."

Bắt đầu, hình ảnh Ji Chang Wook mặc long bào, nhìn nữ chính đắm đuối..

Lúc này, mười hai giờ hơn rồi. Tụi nó còn đứng 53 phút trước khi trống.

"Đứa nào ăn hết hai đĩa kimbap của bố mày!!!! Bão là đợi cả ri cơ mà. Điec hết rồi à??? Tiếng mẹ đẻ nghe không hiểu à!!!" - Thiên Yết đặt hai đĩa com mới lên bàn rồi gào lên. Quanh đi quanh lại mà hết cmn hai đĩa. Bọn lợn!!

Nhưng chả ai notice cậu. Nửa số con gái đang dính hết mắt lên màn hình nhìn oppa rồi. Còn con trai thì thu mình một bên, tay đứa nào cũng lăm lăm điện thoại. - "Nghe tao nói không đấy??? Là đứa nào ăn hết rồi!!!!!"

"Xì.. Bién bién. Đói thì ăn chứ sao. Mông mày che mắt bệ hạ của tao rồi. Né.." - Nhân Mã đưa tay vỗ bôm bốp bôm bốp vào một bên mông của Thiên Yết, nhưng thằng này tro trên quá, đánh thố mà chẳng biết đường bước sang một bên gì cả.

"Ra đây.." - Ma Kết giật giật ống quần của Thiên Yết, xong tay cậu đập đập vào chỗ trống bên mình - "Mày để cho bọn nó xem đi."

Hì.. Cậu lại vì ai đó lo chuyện bao đồng mất rồi..

Vừa hay, ngay khi ấy, Cự Giải bê nồi cà ri to oí là to từ trong bếp đi ra. Theo sau, Thiên Bình và Kim Ngưu, mỗi đứa cầm thêm một đĩa kimbap nữa.

Mọi người ngồi xoay quanh chiếc bàn nhỏ, ăn uống tung bưng.

Tiếng cười. Tiếng trêu chọc. Tiếng chửi đổng đánh đá. Tiếng trầm ầm của oppa trên TV, lồng cùng giọng thuyết minh hăm loney. Cả tiếng chó sủa inh ỏi ngoài cửa sổ..

Tất cả âm thanh đó, hoà cùng mùi đồ ăn thơm phức, cả màu xanh dương của chiếc áo lớp - cái màu khiến tui nó đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán.

Tất cả đã tạo nên cho bọn nó bữa ăn chia tay cho đến mãi mãi về sau tụi nó vẫn không thể quên được.

12 giờ 53 phút.

"Nhanh chân lên chúng mày!! Lại muộn học rồi!!!" - Cự Giải thúc giục mọi người dọn dẹp.

Mấy thằng con trai đã đứng hết trong bếp rửa bát rồi mà sao vẫn thấy có nhiều việc thế không biết?!

"Nhanh nhanh. Tắt TV đi!!!"

"Huhuu.. Nốt nốt. Đoạn cuối rồi.." - Nhân Mã cố sống cố chết cầm chặt cái điều khiển. Nhỏ với mấy đứa nữa, mắt ai cũng chăm chú nhìn TV, không rời nửa giây.

13 giờ 6 phút..

"Huhuuu.. Phim còn chưa hết mà!!!!"

Kết quả là, suýt nữa hôm đấy cả bọn bị phạt đứng dưới sân. May thay, đông quá nên giám thị mới ăn xá cho một hôm.

..

Buổi học cuối cùng đông đủ với anh em, special vờ lờ! Thẻ nhớ mãi không quên.

Đứa nào quên là chó!

[End - chương 43]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đổi gió

"Qua đó nhớ ăn uống và học tập điều độ vào. Ôm thì khổ cái thân mình thôi." – Mẹ Cự Giải dặn dò, đưa cho Cự Giải hộ chiếu, bên trong kẹp một vé máy bay bay từ Hà Nội sang Hàn Quốc. Học bổng của Cự Giải là của một trường Trung học bên Canada, nhưng trước khi sang được bên đó thì cô phải transit ở Hàn, ở đó gần ba tiếng mới bay chuyển tiếp. Ước chừng cả hai chuyến bay phải tốn gần hết một ngày. Mà lần này, đi xa như vậy, cũng chỉ có mình mình Cự Giải.

Giờ này đang là năm giờ kém, sáng thứ bảy. Mọi người ở nhà có lẽ đang ngủ say như chết. Bởi không muốn mọi người mệt mỏi dậy từ sớm nên cô không cho ai đến tiễn cả. Cái gì cần nói thì facetime với nhau từ đêm qua rồi, cái gì cần tặng cần đưa cũng đã đưa hết.. Nay chẳng còn gì cả.

Hai mẹ con ngồi trên băng ghế dài ở chỗ chờ. Không ai nói với nhau câu nào cả. Cự Giải vẫn hơi hơi giận mẹ chuyện du học này. Ban đầu đã tính là học hết cấp ba mới đi, nhưng sau khi có cái học bổng chết tiệt này, cô liền bị tổng đi ngay lập tức.

Những ánh nắng đầu tiên của sáng mùa Hạ ở Hà Nội đang lên. Bầu trời đêm tăm tối dần sáng lên, chuyển xanh sẫm, sang xanh nhạt... rồi không biết từ lúc nào, Cự Giải đã có thể nhìn thấy vài đám mây trắng hừng hờ trời nổi. Cô đứng dậy, đi đến gần bức tường kính to lớn. Phía cuối chân trời kia, sắc vàng cam của mặt trời rõ mồn một – chẳng rõ, đến khi nào cô mới có dịp ngắm bình minh Hà Nội lần nữa. "...." Từ phía sau, có ai đó ôm lấy Giải. Bàn tay nhỏ bé, đầu chỉ chạm đến vai cô là cùng.

"Bọn em sẽ nhớ unnie vờ lờ." – Bạch Dương nói. Xong cô buông tay ra để Cự Giải quay người lại. Mười một bọn nó đã gọi nhau dậy từ sớm, chuẩn bị các thứ các thứ rồi bắt taxi lên Nội Bài tiễn. Mặc kệ là Giải có đồng ý hay không. Nếu không.. thì cũng chẳng làm gì được. Một cái máy bay nào đó sắp đưa cô bay sang bên kia Thái Bình Dương rồi. "Bảo là không cần đến nữa rồi còn gì. Tụi mày còn phải đến trường rồi dọn đồ các kiểu nữa mà." – Cự Giải thở dài.

Sau khi cô đi, bọn con gái quyết định dọn đồ về nhà ở với bố mẹ. Chẳng ai còn thiết tha căn nhà chung kia nữa khi mà giờ đây đã thiếu mất một người. Chỉ nghĩ thôi đã thấy cuộc sống một năm tới thay đổi thật nhiều. Đường đến trường bây giờ sẽ mất thêm nửa tiếng, phải dậy từ năm rưỡi sáng, không còn những đêm ôm nhau ru rú trên một chiếc giường xem phim nữa, không còn những lần rảnh rỗi vượt rào sang nhà hàng xóm trêu chọc... Tất cả những cái bình thường như đều bị xói tung lên, chẳng rõ thời gian tới sẽ sao nữa.

"Bọn tao sẽ giúp chúng nó chuyển đồ về nhà. Sau này có khó khăn gì cũng ấy ấy hộ cho. Yên tâm mà đi đi!" – Bọn con trai tỏ ra rất nghiêm túc. Hiếm thấy lúc nào tụi nó như thế, bình thường toàn cợt nhả các thứ, nhưng bề ngoài tỏ ra là thế, nương tựa được bao nhiêu..

"Đành trông cậy tụi mày." – Cự Giải cười nhạt. Phía đằng kia, mẹ cô đã đứng dậy, tay chỉ chỉ ra hiệu vào cái đồng hồ mẹ đang đeo trên tay – "Thôi.. tao phải đi đây. Mọi người ôm nhau cái cuối nào." – Đoạn, Cự Giải lần lượt giang tay ôm hết tất cả mọi người. Từng người từng người, đến ai cũng dừng lại một chút để dặn dò.

Người cuối cùng, là Thiên Yết. Cự Giải bình thân, trên mặt cô chẳng có biến chuyển gì lớn, hai tay dang ra y như với những người kia. "Tạm biệt." – Cô chẳng có gì để nói với người này cả. Gì cũng đã nói hết vào đêm đó ở Hội An, không biết là cậu có nhớ không. Đến lúc định buông ra thì chẳng hiểu sao lại bị đối lại, thành Thiên Yết ôm chặt lấy cô. "Sang đây nhớ chăm sóc bản thân. Tao thích mày, rất nhiều và nghiêm túc. Đừng thích người khác, tao sẽ đau lòng lắm. Đợi tao sang, tao sẽ chứng minh cho mày thấy, tình cảm này đáng để mày thử một lần."

Rồi Thiên Yết vỗ vỗ vào lưng Cự Giải hai cái rất nhẹ - như kiểu huynh đệ ôm nhau diễn cảnh li biệt trong mấy phim kiếm hiệp. Xong, cậu buông ra. – "Tạm biệt nhé." Cự Giải

không biết nên phản ứng thế nào với Thiên Yết nữa. Chẳng lẽ, lại lần nữa từ chối thẳng ngu này. Ngay lúc đó, mẹ đã đi ra sau lưng cô đứng từ bao giờ. Tội nó cuống quýt đứng sang một bên, chào mẹ cô, rồi bộn nó vẫy tay, miệng mấp máy hai tiếng "bye bye" hết lần này đến lần khác. Do thế, Cụ Giải đành im lặng, kéo hành lí đi vào cửa soát vé.

Tạm biệt Hà Nội. Hẹn sớm gặp lại.

*

Một tháng thoát cái trôi đi trong cái nắng mùa hạ ngọt ngát.

Nhanh lắm.

Nghe một tháng vậy thôi mà cảm giác như một cái mất lúc mơ ngủ.

...

Cụ Giải vậy là đã đi được một thời gian.

Căn nhà chung cũng khóa cửa im lìm lâu từng ấy. Thiên Bình giờ quay lại như quãng thời gian ngày xưa, đi học bằng xe buýt. Ban đầu vì mới đi lại nên còn lăm bở ngỡ, cứ thơ thẩn ngồi nghĩ mà nhiều lần bị đi quá vài bến, làm cô hốt hoảng chạy xuống xe rồi đi bộ vòng lại trường. Nhân Mã sau mấy lần nhìn Thiên Bình khổ sở như thế liền trượng nghĩa quyết định cùng Thiên Bình đi xe buýt. Chờ đến ngày một trong hai được mua xe khi vào năm học thì sẽ khác, không cần phải chen chúc trên xe những lúc tan tầm nữa.

Còn Bạch Dương với Sư Tử, nhà tương đối gần nhau và may mắn hơn là Sư Tử lại được ông mua cho chiếc xe đạp điện 133S mới toanh – màu đen trắng – nên hai đứa suốt ngày thấy đưa đón nhau đi học. May mắn nhất là Kim Ngưu, đi đi về về luôn có taxi của mẹ Cụ Giải đưa đón, bây giờ cô nàng sống cùng mẹ Cụ Giải ở nhà chính.... "Giải. Lên làm bài này ch..."

Cô Hằng Toán lần nữa lại buột miệng gọi nhầm tên Cụ Giải. Mà không chỉ mình cô Hằng, cả cô Giang, cô Thành,.. nhiều nhất là cô Như – chủ nhiệm, mỗi lần có công chuyện hay thông báo gì đó, cô lại lăm lăm gọi "Giải..". Mà cứ như thế, lớp nó lại cười, bảo các cô rằng: "Nó đi rồi cô ơi.."

Ấy thế mà cứ lần này đến lần khác, đổi cả lớp trưởng rồi, các cô vẫn thỉnh thoảng nhầm như thế. Giờ lớp trưởng là lớp phó học tập khi trước của lớp, làm việc cẩn thận, có trách nhiệm và đặc biệt, bạn ấy lại vừa hiền vừa ít nói, hồi trước không mấy khi tham gia mấy hoạt động của lớp. Giờ lớp vì thế nên không nhiệt như trước, có chút trầm và ngoan ngoãn hơn trước. Thấy thầy cô bộ môn nào cũng khen lớp tới tấp vì bớt nói bớt bày trò.

"Thôi.. thôi.. Lại nhầm. Gọi đứa khác lên bảng..... Sư Tử, hôm nay đi không?!!" – Cô Hằng so so trong sổ điểm – "Hôm trước vào sổ đầu bài nên bị hai con 0 đây này, lên gỡ đi."

"Vâng. Em lên đây ạ!" – Mặt mày nhúm nhó hết cả lại. Lại lên bảng, hôm trước trước cũng lên, rồi d làm được nên bị đuổi về.. Nói thật, chương hàm số này cô chẳng hiểu tí gì, lên kiểu gì cũng bị chửi. "Cứu tao..." - Sư Tử thủ thỉ với Bạch Dương vào những phút cuối trước khi lên bảng. Còn lấy tập giấy nhớ màu vàng mới mua từ trong cặp ra, ném ra trước mặt nhỏ - "Hồi rồi viết cho tao."

Thế đấy. Bạn bè bình thường chửi nhau không bằng một con chó, giờ lúc cần thì.

Bạch Dương vì bảng điểm của bạn thân, hết xoay ngang rồi xoay dọc, cuối cùng xin được đáp án từ chỗ Xứ Nữ.

*

Năm rưỡi chiều. Tiếng trống từng từng vang vọng khắp sân trường. Học sinh ủa ra, Ra khỏi cửa, cái hơi nóng bên ngoài phả vào mặt, làm đứa nào cũng chùn bước, lùi một cái, lại đứng lại bên trong lớp – nơi có hai cái điều hòa đang ở mức 20 độ C.

"Thôi về về.. Nán nã thêm tí nữa thì được cái gì đâu!! Đi!!!!!!!" - Bạch Dương cười cười khoác vai mấy đứa con gái đang rúm ró đứng trước cửa.

Hơi nóng hầm hầm từ bên ngoài ào đến tựa như bão, khiến ai nấy bước ra đều không nhìn được nhãn nhỏ. Sướng quá quen rồi, chỉ cần nắng lên tí là trong lớp lại được bật điều hoà mát rượi như này. Thật không hiểu, nếu có ngày điều hoà biến mất thì bọn nó sẽ ra sao nữa.

"Bye bye. Về nhé! Đi cẩn thận!!!" - Bạch Dương và Sư Tử cùng lúc quay ra vẫy tay chào với mấy đứa cùng lớp đạp xe ra khỏi sân trường. Chưa gì đã thấy đứa nào cũng bê bê mắt mờ trên trán. Đội mũ bảo hiểm xong xuôi, Bạch Dương leo lên đằng sau xe Sư Tử, rồi cứ thế, hai đứa phóng vào dòng người tấp nập đang tắc ứ ứ trước cổng trường.

Chiều Hà Nội lúc tan tầm thế này kiểu gì cũng tắc, từ Trường Trinh, Chùa Bộc rồi Giải Phóng,... đi đường nào là tắc đường nấy. Do thế, thông thường hai đứa Sư Tử và Bạch Dương toàn lủn lách vào trong những con hẻm nhỏ, sâu hun hút. Thỉnh thoảng rẽ bừa vào một ngõ, lắc léo mãi cuối cùng vẫn là ngõ cụt, hai đứa lại quay xe, phóng trở ra ngoài và tiếp tục rẽ bừa vào một ngõ nhỏ khác bên cạnh.

Lần này đi ra một con đường mới mở, vừa thoáng, vừa rộng lại không tắt đường. Tâm tình hai đứa thoải mái hơn hẳn.

"Tao tìm được chỗ học về rồi. Học năm buổi một tuần, từ thứ hai đến thứ sáu. Nhưng giờ ở trường chưa chốt nên tao vẫn chưa đăng kí học." - Đầu Bạch Dương cứ nhô ra ở một bên vai của Sư Tử, làm như vậy hai đứa mới nghe rõ nhau nói cái gì, ngoài đường ồn quá.

"Mày định thi kiến trúc thật đấy à?! Thấy bảo con gái học ngành đấy khó lắm, toàn trai thi thôi." - Sư Tử đã sớm biết chuyện Bạch Dương muốn học kiến trúc từ hồi cuối lớp 10, lúc đó ngày nào ngày nào cũng thấy Bạch Dương kẻ lỉnh ta lỉnh tinh về trường đó, xong còn ảo tưởng là mai sau cuộc sống thế này.. thế kia.. Cô có hơi ghen tị một tí, giờ thì lớp 12 rồi nhưng Sư Tử cô vẫn chưa nghĩ ra cái gì để học. Tương lai cứ thế mù mịt mù mịt trước mắt - "Bố mẹ đã đồng ý chưa? Hồi trước hai người cứ bắt mày thi Sư phạm còn gì. Đồi ỷ nhanh thế."

"Xi.. đồi ỷ nhanh cái gì. Lâu vềđ. Tao phải tranh giành suốt từ trước thi học kì đến lúc thi lại đấy." - Bạch Dương nghĩ lại mà thấy hài - "Thi học kì xong, điểm kém quá, điểm nào cũng sụt, thế là tao đồ bừa cho vụ cãi nhau làm tao không tập trung được. Xong cả hè tao chẳng về nhà, điểm thi lại được ôn cho cao đã man.. thế là bố mẹ tao tưởng thật, nghĩ là vì chuyện Đại học đó mà tao mới sa sút. Mới hôm trước bố gọi cho tao, bảo là chuyện học thế đã chắc chắn chưa, về nhà nói chuyện."

"Thế mày nói chưa? Thế nào?"

"Thì giờ chuyển về nhà rồi. Hôm nào chẳng nói. Tao nói tao định học cái ngành đất vcl của Kiến trúc, mất 6 năm, gọi là chương trình tiên tiến gì gì đó... Tao sợ bố mẹ tao không kham nổi học phí 6 năm đó, xong năm nay còn bao nhiêu tiền học thêm, chẳng biết sống sao." - Bạch Dương thờ dãi thườn thợt - "Thôi cứ để thế xem sau này thế nào. Mày thì sao? Tháng trước về hai bác vẫn bắt mày học kinh tế gì gì à??"

"Ừ... Đến nán. Có khi năm nay học bực mặt đề thi vào Kinh tế Quốc dân." - Sư Tử nói. Giọng điệu nhạt nhẽo đ chịu được. Con bé này ngu Toán.. phải nói là ngu vãi cả loneee. May mà hôm thi có đứ bên cạnh siêu giỏi nên mới trót lọt, không thì có khi cũng phải thi lại như Bạch Dương thôi.

"Mày tìm chỗ học toán đi. Tao sẽ tìm chỗ học Văn với Anh. Tao còn phải học thêm Lý nữa, mất gốc bao năm nay, chẳng biết có học kịp không nữa.." - Bạch Dương chán nản tựa vào vai Sư Tử, không nói nữa.

Hè rồi nên trời tối muộn quá. Phía sau mấy ngôi nhà cao tầng, trên đó có mây trắng, trời xanh, có mặt trời nhàn nhạt tỏa nắng khi đang gần lặn mất.

"Bye em iêu. Về nhé." - Trông đến khi Sư Tử chỉ còn là một nhúm đen dưới ánh đèn đường, đến khi nhỏ rẽ phải và ra khỏi ngõ, Bạch Dương quay người, mở cửa đi vào trong nhà.

Giờ đã hơn sáu giờ rồi.

Để làm một học sinh 12 thì phải chịu rất nhiều áp lực.

Điều này, ai cũng rõ, kể cả người đã, đang hoặc chưa lên 12 cũng đều biết điều như vậy. Nào là học trên lớp, học tăng cường, học thêm Toán, thêm Văn, thêm Anh, thêm Lý, thêm Hóa.. Rồi các bài kiểm tra liên tiếp, dồn dập, nối nhau mà đến.. bài 15 phút.. 45 phút.. 90 phút.. Thi giữa kì.. rồi cuối kì, đan xen với đó là những bài thi thử lần I, lần II, lần III,..

Thời gian - chính là thứ khan hiếm nhất của học sinh lớp 12.

24 tiếng 1 ngày thực sự không đủ.

Một tuần thoải mái trong đoạn trước và sau khai giảng đến rồi đi. Cả lớp D2 chúng nó đã dần trôi theo được với nhịp học mới, với bạn lớp trưởng mới và các giáo viên bộ môn mới. Chỉ giáo viên ba môn chính mà chúng nó phải thi và chủ nhiệm là không bị đổi.

"Ê Xừ.."

"Hmm." - Cậu vẫn vui mặt vào mấy câu hàm số thầy vừa ra cuối tiết trước, không thèm để ý xem ai gọi mình, đáp ậm ừ cho có theo phản xạ mà thôi. Mà giờ mới chỉ là giải lao, đâu cần tính gấp rút như thế.

"Mày đã học Toán ở đâu chưa? Tao chưa tìm thấy chỗ học, tao xin vào học cùng mày được không? Thấy bảo là mày học ở chỗ thầy nào ý, với Bảo Bình tốt lắm.." - Bạch Dương gãi gãi đầu không biết nên nói sao cho phải. Đúng lúc đó, Xừ Nữ ngược mặt lên, bốn mắt chăm chăm nhìn nhau - "Còn chỗ không? Xin hộ tao với Sư nhé. Bọn tao vẫn chưa..."

"Ok. Để tối tao bảo thầy." - Xừ Nữ đồng ý vô cùng dứt khoát. Trong đầu thì đang nhắm xem lớp đã có bao nhiêu người rồi - hình như, sĩ số đang là 31.

Bạch Dương cười rạng rỡ, sáng như ông mặt trời, chưa kể, mặt cô còn tròn tròn, càng nhìn càng thấy giống. Rồi cô quay người về chỗ, lại cặm cụi xuống bàn. Tối nay có bài về phải nộp mà cô vẫn chưa làm xong, cô đang tụt sau các bạn rất nhiều, về vừa chậm vừa non tay. Cô càng phải cố gắng hơn người khác gấp nhiều lần thì mới mong có thể đuổi kịp được họ. Chẳng có mấy thời gian nữa.

"Thầy. Lớp em có hai đứa muốn xin vào. Thầy còn chỗ không?" - Chiều đó Xừ Nữ phóng xe đến sớm hơn giờ học nửa tiếng để hỏi thầy. Giờ cậu cũng mua xe rồi. Hầu hết mấy đứa con trai đều vậy, trừ Song Tử - thằng này chẳng cần đi đâu, suốt ngày quanh quẩn ở nhà, học thêm cũng không học.

Khi mở cửa lớp vào, trong lớp chẳng có ai cả. Vắng tanh. Có mỗi thầy đang một mình xếp đề lên bàn, rồi còn dọn dẹp qua đồng giấy tờ hay rác gì đó lủi ca trước để lại

"Không. Lớp đầy lắm rồi. Thằng này.. không thấy lớp nhiều hôm bí bách đến nỗi người ta sứt ngạt thờ à."

"Chỉ hai đứa thôi thầy. Bọn nó tìm mãi, giờ thấy thầy mới xin vào đấy. Thầy châm chước đi. "

"Không, chật lắm. Không thêm được!!" - Thầy tỏ ra rất dứt khoát. Một là một, hai là hai, không thể có ngoại lệ.

"Đi thầy. Người yêu thằng Bảo mà.. Người nhà dù sao cũng nên đặc cách một chút." - Xừ Nữ nài nỉ.

"Nô nô nô. Tôi nói một là một, hai là hai. Không có kè, kì kèo gì hết.. Về chỗ làm bài đi, anh làm xong bài tập về nhà chưa hả??!"

Thầy cứ cố tính đánh lạc hướng câu chuyện sang hướng khác, làm Xừ Nữ rất bực mình và thiếu kiên nhẫn. Cậu quyết không bỏ cuộc. Cả tý năm Bạch Dương mới nhờ và được một việc, không làm cho ra hồn thì sao được. Cậu nghĩ, nhất là những lúc hiếm hoi như này thì càng phải tận dụng thể hiện, ghi điểm cho thật tốt. Là thế, Xừ Nữ càng bám lấy thầy, miệng không ngớt cò kè xin xỏ, đến đâu cả đầu.

"Rồi rồi. Về đi về đi. Buổi sau dẫn người đến đây." - Cậu làm phiền đến mức khó ai có thể chịu được, cả đi photo, đi vệ sinh cũng bám theo. Ánh mắt đăm đăm bám hết cả buổi học đó, tận đến lúc thấy xuống nhà xe ra về cũng không buông. Thấy thế nên đành tha hiệp.

"Kamsamidaaaaa." - Xừ Nữ hớn hả nhảy xuống khỏi yên xe của thầy - cái wade

..trắng cũ kĩ từ tám đời nào rồi. Cậu bám suốt yên xe đến tận tiếng đến nơi rồi, chút nữa thôi đến cậu cũng bỏ cuộc.

Buổi sau, Sư Tử với Bạch Dương hớn hớ theo Bảo Bình với Xừ Nữ đến nhập học. Đến khi đóng tiền và nhận thẻ học, hai đứa vui vẻ nhưng vẫn hơi khó hiểu khi thấy thầy cứ nhìn chăm chăm tụi nó kiểu hơi khó chịu.. Hai đứa vô tội chẳng biết làm sai điều gì, khó hiểu nhìn nhau ái ngại nhưng miệng vẫn không ngừng rí rít cảm ơn thầy.

..

Chuyện học thêm tưởng chừng chỉ đến thế.

Rồi một ngày đẹp trời của cuối tháng 9, thầy đột nhiên có việc gấp nên cho cả lớp học thêm Toán của bọn nó tối hôm ấy nghỉ sớm hai tiếng. Sư Tử và Bảo Bình liền lấy xe đi chơi với nhau, bảo là xem phim với đi ăn các thứ, các thứ.. Bạch Dương cứ thế, bị bạn thân vứt bỏ sang một bên, chẳng rõ mình sẽ về nhà bằng cách nào nữa. Vừa hay, hôm ấy Xừ

Nữ với Bảo Bình đi chung xe, bình thường toàn đi riêng vì ca trước của hai người học Anh - Văn khác nhau.

"Thôi cần gì. Có Xứ rồi mà. Hai đứa mày đi đâu đấy mà chơi xong nó đưa mày về."

"Thế nhé. Yêu yêu." - Sư Từ bấn tyn, nháy mắt rồi nhảy ra sau lưng Bảo Bình. Hai đứa nó cứ thế vút đi mất. Đến phút cuối nhìn theo chúng nó, Bạch Dương có thể tưởng tượng ra tiếng hai đứa cười cười rôm rả với nhau. Trong khi, tụi nó vừa vút bỏ một con người bên đường, chẳng có lấy tí gì gọi là ân hận hay áy náy.. Lũ máu lạnh! Trọng sắc khinh bạn!

Bạch Dương lại lui đi lên lớp. Xứ Nữ vì là học sinh "cung" của thầy nên cuối giờ cậu thường ở lại xếp lại đề ngày hôm đấy và giúp thầy đánh dấu danh sách học sinh đi học hôm đó. Tụi đó cũng chẳng phải ngoại lệ. Cửa lớp đóng kín nhưng ánh đèn bên trong rất sáng, lại còn có tiếng giày bước nên Bạch Dương càng dám chắc cậu đang ở trong lớp. Cô ần cửa bước vào. Đúng lúc đó, cánh cửa cũng cùng lúc được người bên trong kéo một cái, "tách" một tiếng - điện trong lớp đều tắt hết.

Mọi thứ cứ thế diễn ra quá nhanh, Bạch Dương không kịp lùi lại nên cứ thế đâm sầm mặt vào một người.

"Sao chưa về?" - Xứ Nữ cong cong môi cười. Phút trước còn ngạc nhiên vì có người đến vào cái giờ này, nhưng khi nhìn thấy là ai, cậu không nhìn được thấy vui vẻ và cứ thế cười tươi ơ là tươi, chẳng giống bộ mặt nghiêm túc mỗi ngày gì cả.

"Sư Từ bỏ mày đi xem phim với giai à?"

"Biết rồi còn hỏi. Chúng nó đi xe Sư đi rồi, mày chờ tao về đi." - Bạch Dương chậm chậm đi theo Xứ Nữ đi xuống cầu thang.

"Tuồng Bão đi xe tao, rồi mày lái xe kia về.. " - Xứ Nữ vừa nói vừa đến gần xa đập điện của mình. Cậu còi cạp rồi treo lên đầu xe để phía sau Bạch Dương ngồi cho rộng rãi. Gạt chân chống xong, cậu ra hiệu cho cô lên xe, rồi hỏi - "Về luôn à?! Ngoan thế."

"Còn nhiều bài chưa xong. Tao phải về tranh thủ thời gian làm cho xong."

Hai đứa nói đến đấy chẳng biết nên mở lời như nào nữa nên trong vô hình, cả hai đều thống nhất với nhau, chọn lựa im lặng. Thường thì chỉ bắt chuyện với nhau qua mấy bài toán trên lớp, hoá hoàn lắm là chút Lý, Hoá, còn đâu, Bạch Dương hầu như chẳng bắt chuyện nữa. Xứ Nữ lại càng không có lí do để được nói chuyện với cô, mở miệng hỏi Toán thì quá ư là cưỡng ép rồi.. Điểm kiểm tra của Xứ Nữ lúc nào cũng trong ngưỡng 8 rưỡi - 9.

Vì những im lặng như này, Xứ Nữ mới thật hoài niệm về thời gian nghỉ hè. Hai người hồi đó ngày nào cũng gặp nhau, nói chuyện với nhau và còn ngồi cùng nhau tận mấy tiếng trong thư viện hoặc ở quán trà sữa để ôn Toán thi lại. Không có lí do gì vẫn có thể hỏi cô có ngủ ngon không, có làm đề chưa, tối hôm trước ăn gì,.. Hai người không nói chuyện được chắc chắn là do bản thân cậu, hàng ngày Bạch Dương lúc nào cũng lủi la lủi lo mãi chẳng ngừng, lí do không thể do cô được. Cậu chán nản, tự kiểm điểm bản thân sao nhầm chán quá. Có lẽ, tối về cậu phải tìm hiểu thêm gì đó vui vui hay đi xem phim, ngắm idol,.. Gì cũng được, miễn sao là lần tới có thể giúp hai người nói với nhau nhiều hơn.

"Alo" - Tiếng điện thoại vang lên ở phía sau chưa lâu đã bị Bạch Dương tắt mất, cô bắt máy. Một chuỗi im lặng..

"Đ*t mẹ mày!" - Dứt lời, Xứ Nữ cảm nhận được cái thờ dài của cô. Bạch Dương cúp máy luôn rồi.

"Sao thế?"

"Sư bảo giờ nó không đèo tao nữa. Bảo Bình từ mai sẽ vòng nữa thành phố để đưa đón nó đi học."

"Thế còn cái xe? Để không chắc?!" - Bạch Dương không hề nhìn thấy, Xứ Nữ bây giờ miệng đã cười đến mạn tai mắt rồi. Giờ là cơ hội trời ban cho cậu!

"Nó bảo mai mang qua nhà cô, nó có một đứa em họ học cấp hai. Con bé bây giờ đi học xa, toàn phải tự đạp xe đi nên rất khó." - Càng nói càng thấy ảo não, cô ghét nhất việc phải chen chúc trên xe buýt. Đm loại bạn thân hãm lờ.. - "Giờ thì hay rồi.. Tao đi kiểu đ gì bây giờ?! Dissss!!!"

"...." - Xứ Nữ chần chừ mãi chẳng nói.

Cho đến khi đưa Bạch Dương về đến cửa nhà, cậu cuối cùng cũng nói:

"Hay tao đưa mày đi học nhé... Dù sao cũng không xa lắm.."

"Diên à. Ngược đường vcl. Từ đây về trường cũng mất nửa tiếng một lượt đi, trong khi bình thường mày phóng xe đến chỉ mất ba phút. Có hôm tao còn thấy mày đi bộ. Chưa kể, giờ chiều nào tao cũng đi học về, đưa đón bất tiện lắm. Hôm còn học Toán, học Anh,.."

"Sao đâu. Bão đón Sư được thì tao cũng đón mày được. Mày thử nghĩ xem, lịch trình của mày dày đặc thế ai mà muốn đèo.. Huống chi, tao lại cực kì rảnh rồi, mỗi học Toán. Học Anh thuận tiện gần chỗ mày học về, giờ cũng trùng nhau, tuần năm buổi.. Sao?! Thấy thế nào?.. Có ấy mỗi giờ lúc buổi sáng thôi."

"Thôi vào nhà đi. Tội nghĩ rồi inbox tao."

Xứ Nữ xoay đầu Bạch Dương một cái, khiến tóc cô rối bù hết cả lên. Chuyện này thường ngày ai cũng làm hết, vì chiều cao cô khiêm tốn, ai thích đều có thể tiện tay trêu một cái.. Thiên Bình cũng thấp nhưng tóc dài, chẳng ai trêu được kiểu như này.

"Bye."

Rồi Xứ Nữ phóng xe đi mất. Để Bạch Dương ngơ nga ngơ ngẩn đứng trước cửa nhà. Cô nghĩ mãi mà vẫn chưa biết nên trả lời thế nào. Hai người đầu thân lắm.. Nhờ và kiểu này hơi ngại. Nếu cùng đường thì không nói nhưng hai người ở hia hướng khác nhau, thực sự rất ngại.

Bạch Dương cố gắng hỏi thăm đồng tây để cứu vớt số phận long đong lận đận đời mình. Vô vọng - chẳng ai trả lời là "được" cả.

Lăn lộn trên giường, Bạch Dương chửi Sư Từ một cách thậm tệ. Cái loại gì gi gi gi - bạn thân như "cức.."

"Ting!" - tiếng rep ibox.

Bạch Dương hứng khởi bật máy lên rồi khi đọc được mấy dòng ấy, cô lại ù rũ nằm gục xuống gối. Người cuối cùng đi cùng đường cô gửi gắm nay cũng từ chối, nó bảo giờ tìm được đường đi cùng crush, thỉnh thoảng còn bắt chuyện được với nhau, tuyệt nhiên không curu mang cô được.

"Lũ phản bội. Lũ chết vì tình.. " - Cô lằm bằm chửi.

Haizz..

Suốt cả tối, Xứ Nữ không rời điện thoại nửa bước. Cứ chốc chốc, cậu lại lôi điện thoại ra kiểm tra một lần. Nhưng chiếc điện thoại vẫn chẳng có tí động tĩnh gì, cứ im lìm hết giờ này cho đến giờ khác.

Cả khi ngã lưng xuống giường, Xứ Nữ vẫn mân mê viên điện thoại, chờ đợi, nghĩ ngợi nhiều đến mức không yên tâm nhắm mắt ngủ.

"Ting!"

Cái âm thanh cậu đợi mãi.

Xứ Nữ bật dậy, tay run run và hé hé mắt mở khoá màn hình.

"Alo alooo

T k nhờ ai đưa đi đc

Từ mai nhờ m vậy

Thế nhé. Ngủ ngon

Byee.. Luv luv " - *đăng sau còn mấy cái icon nhìn hài hài, tym bay ngập trời*

Yes.. Yesssss..

Xứ Nữ thích đến nỗi nhảy cmn xuống giường. Ưng quá. Ưng đến mức đ ngồi yên được mà phải đi cho khuây khoả.

Yess.. Yesssss..!!!! Vui vờ lờ.

Ngày ai ời là ngày mai~

Đến nhanh cmn lên!

[End - chương 44]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Bị đá rồi

Từ ngày Cụ Giải đi, Thiên Yết đã hạ quyết tâm sẽ học thật tốt rồi sắm cái học bổng cùng trường Đại học Giải chọn. Đến lúc đó, hai người ngày ngày gặp nhau, cậu không sợ mình không có cơ hội. Chỉ một năm nay thôi, cậu phải cố gắng hết sức. Ai bảo trước đây cậu bỏ bê học tập, suốt ngày rảnh rỗi là cắm đầu vào game hoặc cái gì đó tương tự. Bố mẹ cậu đều bận rộn, lại chẳng hỏi thúc gì chuyện điểm số nên vì thế, thành tích trên lớp cứ thế mà ngày càng càng trượt càng dài. Ba năm cấp ba chẳng học hành, giờ kiến thức ứ đọng, Thiên Yết phải học thêm ngày đêm để cải thiện nhưng sao giờ thấy nản quá..

Không chỉ học Toán, Văn như mọi người. Thiên Yết còn phải dồn cả đồng tiền vào học IELTS - không có cái chứng chỉ này đạt 7.0 trở lên thì cậu khó lòng mà có được học bổng như mong muốn. Cũng tại Giải, chọn trường yêu cầu khắt khe quá, bình thường những trường khác đâu đến nỗi căng thẳng vậy. Cậu còn nhớ rõ khuôn mặt của ba mẹ khi nghe cậu nói dự định đi du học..

Khuôn mặt hai người rạn rở, sung sướng. Lại có chút gì đó tự hào khi nhận ra con trai mình đã đang trưởng thành, biết suy nghĩ chín chắn rồi.

"Haizzzzz.." - Thiên Yết thở dài thườn thượt. Giờ đang là giờ nghỉ trưa, ai cũng đều đang hưởng về phía nhà ăn, chỉ có mình cậu đứng trên hành lang chẳng có lấy một người, vừa ngẫm nghĩ sự đời, vừa gặm bánh mỳ. Suy đi tính lại, cậu nhìn con đường tình duyên của mình mà có chút khóc không ra nước mắt, từ lúc chia tay nhau đến giờ Giải block facebook cậu mãi mà chưa accept lời mời kết bạn mới. Mess có nhắn tin được nhưng hai tuần rồi mà tin nhắn gửi đi vẫn không có hồi âm. Thử cuối cùng là Instagram của Giải, nó là một tài khoản cá nhân và Thiên Yết cậu cũng không xem được do chưa được người ta cho phép follow. - "Haizzxxx~" - Thiên Yết lẩm nhẩm chán nản thở dài..

Đang lúc ấy, một bóng người thoát cái đã đứng sau lưng cậu. Không nói ăn gì tên đó đã vung tay, đập cái bốp vào lưng Yết, làm cậu muốn sụn cả lưng. Ra tay hiềm độc quá!

"Đệt!!" - Thiên Yết chửi. Quay đầu thì phát hiện khuôn mặt Song Ngư đang chính ình trước mặt. Yết tức tối gặt cánh tay đang lửng lơ khoác trên vai mình - "Đéo gì?"

"Chẳng gì cả. Tự dung đi đến kia thấy mày đứng đây một mình nên ra đây hỏi thăm. Đạo này bạn tôi thành người khác rồi.. suốt ngày thấy học học học.." - Song Ngư cười cười, thuận tay bẻ một phần bánh mỳ của Yết rồi nhanh tay nhét nó vào miệng, rồi cười một cách nham nhở như muốn trêu người.

Vừa hay, tiếng Bạch Dương cùng Sư Tử oang oang ở dưới sân thu hút ánh mắt cả hai thằng. Bên cạnh còn thấy cả Thiên Bình cùng. Đằng sau là Xứ Nữ và Bảo Bình. Bây giờ nhóm bốn người Bạch - Sư - Bảo - Xứ gần như lúc nào cũng thấy đi với nhau, như hình với bóng, có tách ra thì đều có đôi có cặp cả. Thi thoảng là cùng Nhân Mã với Thiên Bình hay Kim Ngưu xuất hiện, nhưng vẫn là số ít thôi..

"Thằng Xứ hay thật. Thế mà đã tranh thủ được cơ hội, lúc nào cũng thấy đi cùng nhau." - Song Ngư lắc đầu ngán ngẫm. Cậu chỉ nói đến đấy thôi, vì ai cũng hiểu Xứ là đang tranh thủ đi cùng ai. Điều này ai cũng biết cả, chỉ có cô gái ngu ngốc ngờ nghệch kia là chẳng nhận ra, hỏi ra có khi con nhỏ chỉ bảo là bạn cùng lớp cùng nên..

"Ha haaa.. Loại mày thì ở đó đợi nghìn năm nữa mới có cơ hội." - Thiên Yết cậu cười vào mặt. Rồi cậu quay người đi xuống cầu thang, tại thằng chó này mà cái bánh mỳ mất đến

một nửa, vẫn đối.

Canteen đông nghìn nghịt, thấy ai cũng bận rộn bung cái này qua bên kia, mang cái kia sang bên này. Thiên Yết với Song Ngư nhanh chóng lấy một phần ăn nhỏ rồi ngồi nhập bọn với cả lũ. Chẳng bao lâu, lại có thêm Ma Kết đi đến, rồi Kim Ngưu và Song Tử,... đến gần lúc tàn cuộc thì con nhỏ Nhân Mã mới xuất hiện. Cuộc nói chuyện không biết từ đâu đã chẳng ăn nhập với nhau nhưng không khí vẫn rôm rả như thế.

Cho đến khi tiếng trống vang lên. 1 giờ kém 10 phút chiều. Thế là cả bọn đứng lên, thu dọn rồi lại cùng nhau lên lớp.

Tiếng điện thoại tút tút mãi mà vẫn chẳng có người trả lời. Thiên Bình ủ rũ nhìn vào màn hình, mấy giây sau, quả nhiên màn hình tối lại, hiển thị "Anh Đz" - "không nhắc máy". Ở giữa còn là gương mặt của ông senpai đang tươi cười tỏa nắng.. tạm công nhận đúng là có chút đẹp trai.

Thiên Bình khó chịu nhăn mặt, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ nhưng càng nghĩ, càng tiêu cực và khó hiểu. Kể từ sau khai giảng, số lần ông ý không nghe điện thoại, số lần vội vã tắt máy, số lần rep tin nhắn chậm,.. đều tăng lên. Những cuộc hẹn giữa hai người cũng thưa thớt hẳn, tính ra, lần gặp nhau gần nhất bây giờ cũng là của bốn, năm ngày trước. Hôm nay được nghỉ chiều còn định đi chơi với nhau, nhưng giờ thì máy điện thoại ông ý cũng không nghe.

"Ê mày. Về chưa??" - Gọi cho Kim Ngưu. May mà con nhỏ vẫn ở trong Văn phòng Đoàn Đội để họp chuẩn bị cho Đại hội Chi đội sắp tới. Cô dành quá giang nhờ Kim Ngưu đến thẳng trường ông ý xem, miệng lúc nào cũng bảo "anh bận lắm.", "..nhiều tài liệu quá nên phải ở thư viện..",..

Nhân Mã hôm nay được nghỉ nên kéo Sư Tử và Bạch Dương vào net chơi một trận xong mới về. Cô ban nãy còn bảo đi với người yêu, nay gọi cho nó thì không hiểu câu chuyện sẽ xui xẻo bị đẩy về đâu mất.

"Bác ơi. Cho bạn cháu qua trước cổng Đại học.... bác nhé. Hôm nay nó chẳng có ai đi nhờ cả." - Kim Ngưu nói với bác tài xế. Rồi hai đứa ngồi xuống băng ghế sau. Lúc ấy, Kim Ngưu mới thì thầm vào tai Thiên Bình - "Sao thế? Định làm một cuộc gặp mặt bất ngờ cho người yêu à?"

Thiên Bình cúi mặt, qua mái tóc dài đến ngang hông, trông cô như nửa cười nửa ngại ngùng. Kim Ngưu cũng tưởng vậy, không hỏi gì nữa, sợ cô lại ngại. Nhưng chỉ có mình Thiên Bình mới biết trong cái nụ cười nhạt nhòa đó là bao nỗi chán nản và bất đắc dĩ, việc đến trường Đại học như này cũng là do tình huống quá là bức ép.

Chẳng mấy chốc Thiên Bình đã nhìn thấy cái biển trường nổi bật bên kia đường. Tâm trạng cô càng lúc càng bối rối, nghĩ đủ thứ trường hợp xảy ra nhưng vẫn chưa biết hành động sao mới phù hợp. Chưa nghĩ xong, chiếc xe đã dừng hẳn lại, trước mặt cô chính là cổng trường Đại học mơ ước bấy lâu nay, gần đây cô còn nghĩ được cùng anh học ở một trường Đại học.

"Byeee Byeee. Mai gặp nhé!!" - Thiên Bình vẫy tay với Kim Ngưu. Đến khi chiếc xe đi xa lắm rồi cô mới thu lại nụ cười gượng gạo của mình.

Chiều nay anh không có tiết, cô biết chứ. Hôm qua nhắn tin, nhưng anh nói chiều anh bận lắm, phải làm cái gì đó với mấy bạn trong nhóm ở thư viện, không rõ là thật hay giả. Bàn tay nắm chặt quai cặp, hết mồ ra đóng vào, cô hít thở thật sâu, mãi mới có đủ can đảm bước qua cánh cổng to lớn. Bên trong chỉ có hơn chục người đi qua đi lại, người thì vội vã, bỏ chạy thục mạng, người lại chậm rãi, bước đi rất từ từ, như Thiên Bình vậy. Đi qua đến hết đường, cô rẽ vào dãy nhà D rồi đi ra khu đằng sau đấy. Ngay ở chỗ rẽ đó, bóng người đang trước làm cô giật mình, lùi lại hai, ba bước - Là anh! Anh đứng dưới tán cây xà cừ rộng lớn, lại có một mình thôi.

Thiên Bình cười trong lòng, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía anh. Anh đứng đúng chỗ nắng rọi xuyên qua kẽ lá xuống, nhìn đặc biệt đẹp trai. Thi thoảng, anh lại liếc đồng hồ, thì thoảng, lại liếc điện thoại ra nhìn.. Anh đang đợi bạn sao?! Thiên Bình định chậm chậm tiến lại và hù anh một cái nhưng một bóng người khác đã nhanh hơn cô một bước.

Chiếc quần jeans đen cùng màu trắng của cái áo sơ mi cô ấy đang mặc, mái tóc dài xõa ngang lưng hơi xoắn xoắn.. Người xuất hiện đó là một cô gái khác. Không phải quá xinh nhưng quả thật, ở cô ấy có một sức hút nhẹ nhàng mà thật đặc biệt. Cô gái đó chạy từ phía sau Thiên Bình lên, ôm chặt lấy vai anh rồi hai người nhìn nhau cười cười nói nói một cách đắm đuối. Cả hai hoàn toàn chẳng để tâm đến một người là cô đây..

Và cứ thế, họ đan tay, đi về phía kia, dưới ánh nắng thu đẹp để làm sao.

Thiên Bình cười khổ. Cô cúi gằm mặt che đi cảm xúc hiện tại của mình rồi xoay người đi thật tiêu sái, thật phóng khoáng vào.. Tuyệt đối không được khổ sở sau khi nhìn cảnh đó và cả khi chia tay sau này. Đó là tất cả những gì mạnh mẽ cuối cùng cô nhủ với lòng mình.

Thật đúng là "gần mực thì đen, gần đèn thì rạng" - nếu không ở cạnh Cự Giải và tụi Sư Tử nhiều như thế thì làm sao Thiên Bình cô có thể mạnh mẽ thế. Không biết chừng, nếu là cô của lúc trước đối mặt với tình hình này thì đã khóc đến ngất lên ngất xuống và làm ầm một trận ở sân trường này. Nào được bình tĩnh lạnh lùng như bây giờ.

Thiên Bình vẫn tiếp tục đến lớp như bình thường, vẫn ghi chép bài, vẫn chăm chỉ,.. Chẳng có điều gì thay đổi cả. Thậm chí, khi anh hẹn đi chơi, Thiên Bình vẫn đồng ý. Hai người làm những điều rất chi bình thường mà quen thuộc như đi xem phim, đi ăn,.. Những lúc ở bên cạnh anh như vậy Thiên Bình mới chợt nhận ra là từ bao giờ, hai người không còn nắm tay nhau mỗi lần đi trên phố. Họ hoảng chi cũng chỉ là cái khoác tay hồ hởi lạnh nhạt.

Cuối cùng điều cô nghĩ cũng đến.

Tối đó, Thiên Bình ngồi trong phòng, cô khoanh chân, tâm trạng vô cùng thoải mái. Miệng liên tục lầm bầm học thuộc hai bài thơ vừa mới học "Tây Tiến" và "Việt Bắc". Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, còi rung rung, hiển thị thông báo có một tin nhắn mới được gửi đến.

"Minh chia tay, em nhé!"

Anh chỉ gửi vồn vẹn năm chữ ngắn ngủi trong dòng inbox.

Thiên Bình cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại mà chẳng làm gì. Lúc nghĩ ngợi còn tưởng bản thân sẽ buồn bã đau khổ lắm, nhưng rốt cuộc cũng không đến nỗi. Cô tò mò không biết khi anh viết ra tin nhắn này và gửi đi, anh đã suy nghĩ cân nhắc trong bao lâu?!

"Tách.. tách.... tách.." - Thiên Bình gõ gõ từng chữ một rồi ấn "send". Dấu tròn xoay xoay liên tục phía dưới dòng tin nhắn, bên cạnh còn có hai chữ "Đang gửi.." đang không ngừng nhấp nháy.

"OK." - Đã gửi 10:32

Thế là mối tình đầu của cô đã chấm dứt thực sự rồi, chẳng phải là lo lắng hay suy nghĩ nhiều nữa. Thiên Bình bấm nút tắt đèn học rồi chui lên giường, ôm chặt chiếc gối ôm mềm

Song Ngư là người cuối cùng nhận được tờ note neon đỏ vì cậu là người ngồi gần Thiên Bình nhất, mọi người lo sợ chẳng may kế hoạch trả thù, đánh hồi này mà bị nhỏ thấy thì. mọi người cũng không rõ thái độ Thiên Bình ra sao, liệu có muốn cho ông người yêu cũ tệ bạc đó một trận không nữa, nhưng phòng trước vẫn hơn.

Khi Ma Kết vỗ vỗ vai Song Ngư, cậu quay xuống, tưởng là có đề nào Kết muốn thảo luận, đổi lại, thằng này lại để tay ra hiệu "suyt" - ý bảo cậu trật tự..?!

Rồi tờ note được Nhân Mã dú vào nách Song Ngư. Mặt mày hai đứa đều rất nghiêm trọng, làm Song Ngư cũng vì thế mà hơi hơi thấy sốt ruột và cậu dường như có thể mơ hồ nhìn thấy tình hình cấp bách trong tờ giấy qua mắt bọn nó. Từng câu từng chữ trong tờ giấy như bị cái đập ghim vào đó ghim vào lòng cậu, vừa đau đau xót xót lại vừa ngứa ngứa khó chịu. Ra là cô bạn cùng bạn cậu vừa bị một thằng cha khôn nạn đá rồi. Ra là cô gái cậu thầm thích, mãi chẳng dám ngờ lại bị một thằng đ con nào cấm sừng.

Ồi cái đm - Song Ngư cực kì tức giận. Ai hiểu được sự tức giận này của cậu không. Cảm giác ấy thực sự là muốn bùng cháy, thành một ngọn lửa cực cực lớn. Thằng điên đó! Cậu thực sự chỉ muốn gặp thằng cha đó ngay lúc này, đánh hần, chửi hần, khiến hần phải thương hối hận quyết định ngu xuẩn, đ con nào của mình. Đệt bà nhà nó.. Song Ngư nắm tay thành hai nắm đấm thật chặt. Vì muốn giữ bình tĩnh cho đến cuối tiết mà cậu còn phải lấy hai tay cậu nắm chặt vào nhau, nhưng chúng vẫn cứ run lên.

Cậu không nuốt trôi được cơn tức này.

[End - chương 45]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tiếng trống trường lâu lắm rồi mới đặc biệt giục giã và ồn ào như hôm nay. Mười một đứa tụi nó thu dọn sách vở thật mau, một số lại giả vờ chậm chậm để dỗi theo Thiên Bình. Vài đứa đứng đợi xe buýt cùng với Bình, tận khi chứng kiến cô bước lên chiếc xe buýt số 24 và yên vị tại một ghế trống cạnh cửa sổ, cô gái đáng yêu của tụi nó còn mỉm cười rất hiền, vẫy vẫy tay chào cả lũ..

"Đi thôi" - Kim Ngưu leo lên sau xe của Song Tử. Hôm nay vì chuyện rắc rối này nên cô đã phải gọi điện về cho nhà từ sớm, nói dối thím Lưu rằng hôm nay phải đi có việc với lớp nên về muộn, có như thế, cô mới có cơ hội đi lung tung như vậy.

Mà lại nói, không hiểu sao mới vào đầu năm mà đứa con trai nào cũng học đòi nhau mua xe dù cả lũ chúng nó vẫn còn đang sống với nhau ở nhà oan gia đó, cách trường có 10 phút đi bộ. Nhớ lại cuối kì một năm lúc trước tụi con gái có một lần rù rề mấy thằng mua xe đi để chờ tụi nó đi học nhưng lúc đó, ai cũng gạt phăng ý kiến đó đi, bảo là "đi nhiều cho đỡ mệt mỏi". Giờ thì hay rồi, sáu thằng bảy cái xe, thằng Yết chẳng hiểu lôi thêm ở đâu về cái xe về bày ở dưới cái cây lớn giữa sân. Hôm trước mới được chiêm ngưỡng qua, đó là một chiếc xe đạp ba bánh bé tí, từ đầu đến cuối toàn màu hồng, chỉ chít hình dán hello kitty, cái loại xe mà dành cho lũ trẻ con ba, bốn tuổi, hai tay lái còn buộc tua lùa đủ các loại dây lấp lánh để trang trí..

"Đi nhanh lên mày. Tao sợ ông ý giữa trưa này chẳng có ở trường." - Nhân Mã sốt ruột, chỉ lo lần này đi tụi nó tổn công vô ích, càng thu thêm tức giận vào trong người - "Đm. Có khi lôi người yêu mới đi ăn son hào hải vị cũng nên ý."

"Son hào hải vị đ gi. Nhảm." - Sư Tử cay cú, nhớ mấy lần Thiên Bình inbox cho cô tâm sự mà cô càng tức, Bình nó đối với ông ý tốt như thế, gi gì gi gì đều nghĩ cho người yêu. Giờ thì hay rồi, không những bị đá mà còn bị người ta cấm sừng, thật không hiểu nổi ngày trước con nhỏ đây yêu đương cái kiểu gì nữa.

Cả một đường dài như thế, tụi nó đem ông kia ra chửi lên chửi xuống, có khi bố mẹ ông ý nghe được cũng chẳng thể nhận ra con trai mình. Bọn con trai cảm thấy thật đau đầu, trừ Thiên Yết và Ma Kết là đi một mình, còn lại, thằng nào phía sau xe cũng đang chở một con Sư tử Hà Đông đầu thai. Chửi gì mà chửi từ cách người ta cầm cốc trà sữa đứng ở cổng trường - hồi mới yêu của Thiên Bình ấy - bảo là cách cầm ấy từ hồi ấy nhìn đã thấy vô học, không rõ ông ý sao thi được Kinh tế.. Chửi tiếp đến cách ông ý đi giày và xắn quần.. bảo là xắn quần ngu học, không có đầu óc - Song Ngư nghe có hơi giật mình, hình như, cậu với ông ý xắn giống giống nhau, giống với đại bộ phận dân số thế giới.. rồi, chửi cách ông ý nắm tay Thiên Bình, cách ông ý đi, ông ý nói chuyện,.. Tóm lại là cái lờ gì nói tụi con gái nó nhớ đến được thì đều thành đề tài cho chúng nó chửi. Đúng là, ghét nhau ghét cả đường đi, ghét cả tông chi họ hàng!

Cả nhóm gửi xe rồi rờn rần nhau thành một tùm đi về phía trong sân trường. Giờ này sân trường hơi vắng vắng, thỉnh thoảng thấy mấy anh chị một mình đeo balo đi về phía nhà xe. Có lẽ là giờ tan trường ở đây cũng qua lâu lắm rồi.

Bạch Dương và Sư Tử từ mò ngo nghiêng mấy lớp ở hành lang tầng một nhưng thấy lớp có lớp không, vài phòng học chỉ thấy loáng thoáng vài nóng ngồi trong đó trò chuyện.

"Mình đi ra sau kia đi. Mấy người kia cứ đi vào chỗ đó.. chắc chắn phía sau còn đường" - Bạch Dương nhảy nhót chạy theo nhóm mấy ông anh trai đi đằng trước, người nào người nấy đều cao to sừng sừng, làm cản trở hết tầm mắt của cô. Mãi đến khi họ rẽ, thì ngay lập tức, đập vào trong tầm nhìn của Bạch Dương là bóng lưng của thằng cha chết tiệt kia, sau khung cửa sổ của một phòng học nào đó - "Hay lắm! Kia kia mày ơi."

Rồi cô kéo Nhân Mã, Sư Tử chạy vọt về phía hành lang kia, tìm bằng được căn phòng đó. Nhóm tụi nó đi nhanh quá, hại bọn con trai cùng Kim Ngưu liền phải hốt hải chạy theo ở phía sau.

Đến phòng thứ tư, hay thứ năm gì đó, tính từ đầu hành lang kia vào đây, Bạch Dương cuối cùng cũng nhìn thấy người cần tìm. Sau ô cửa kính ở cửa ra vào, Bạch Dương nhòm nhòm vào, thấy bên trong chỉ có khoảng năm sáu người, ngồi tùm tùm ở ba dãy bàn gần cửa sổ. Bên cạnh thằng cha mặt dày đit lôm ấy là một cô gái, à.. trái phải đều có một cô gái - chẳng thể phân biệt được đâu là người yêu mới của hần nữa. Ngoài ra, còn có thêm bốn nam, và một nữ khác..

"Xông vào anh em" - Nhân Mã trở thành quân tiên phong. Khi nhớ vừa dứt lời, một chân đã giơ lên, đập cho cánh cửa mở tung vào bên trong.

"Doãn Thanh Hiếu. Ông ra đây cho tôi!!!" - Khí thế của Nhân Mã rất lớn, chỉ hai câu đã trấn áp được quần hùng, cả căn phòng ngay tức khắc im phăng phắc.. còn mỗi tiếng quạt trần quay vù vù trên đỉnh đầu.

"Soái vãi lờ." - Kim Ngưu và Sư Tử, Bạch Dương đều đứng phía sau, chiêm ngưỡng hết phong thái của Nhân Mã lúc đi vào, cả ba không nhìn được bật ngón tay cái lên một cách ngưỡng mộ.

"O.. mấy đứa đến đây à.." - Hần ta chẳng che giấu tâm trạng gì cả, trên mặt như thể viết đầy chữ "ngạc nhiên" và "sốc". Đám bạn bên cạnh hần mơ màng không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, ai cũng quay đầu ra cửa nhìn bọn nó dò xét.

"Ra ngoài kia nói chuyện đi. Đứng ở đây, làm phiền mọi người lắm" - Nhân Mã hất cằm ra khoảng sân ngoài cửa sổ. Hắn dường như cũng đoán ra được phần nào lý do khiến tụi nó đến nên nhanh chóng đồng ý, đối với ánh mắt sẫm soi hỏi thăm của bạn bè thì chỉ cười trừ. Khi đi ra khỏi chỗ, còn vỗ vỗ vai trấn an cô gái ngồi bên tay trái của hắn - người luôn dán mắt lo lắng cho hắn suốt từ lúc Nhân Mã đập cửa xông vào đến giờ. Ra vậy, hóa ra cô ta là người yêu mới.

"Nhanh cái chân lên. Đàn ông đàn ông. Lề mề." - Nhân Mã khó chịu cảm râm. Rồi nhỏ quay phắt lưng, hùng hổ thẳng tiến ra bên ngoài. Tụi nó liền nhanh chân theo sau vị đại tỷ hỏ bảo này rút hết ra khỏi phòng. Cự Giải hẳn sẽ rất tự hào về cô.

Cả lũ đứng đợi ông ý dưới một gốc cây rộng lớn. Tán cây đó rộng lắm, che gần hết cả khoảng nắng của mảnh sân. Mà cũng thật khéo, cái cây này lại thuận một đường thẳng từ ô cửa sổ kia nhìn ra.. Vậy thì càng hay.

Doãn Thanh Hiếu bình tĩnh đi về phía tụi nó, hai tay còn thong dong nhét vào túi quần. Hôm nay hắn vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng quen thuộc cùng một chiếc quần jeans màu sẫm. Có lẽ, đây là style yêu thích của hắn, lần nào gặp cũng kiểu nhắc nhắc như vậy. Giờ càng nhìn kiểu người này làm tụi nó càng thấy ghét, cả lũ không nhìn được chau mày một cái.

"Vây, các em đến là vì chuyện của tụi anh.. phải không?" - Ha ha.. Quả nhiên là may mắn được trời ban cho cái đầu tương đối sáng dạ. Lại thẳng thắn nữa, vậy mà dám trực tiếp nói vào vấn đề này, dũng mãnh quá cơ!

Nhưng chưa đợi hắn nói ra câu tiếp theo, một bóng người trong số bọn nó đã kích động nhảy vọt ra từ phía sau, cánh tay cậu nhắm đúng thẳng mặt tên chết tiệt mặt dày đó mà đánh!

Cú đánh rất mạnh. Ngay lập tức khiến Doãn Thanh Hiếu đánh ngã ngay tại chỗ. Hắn sững sờ nằm ở dưới đất, đầu óc mơ mơ màng màng chưa tỉnh táo ngay được.. cảm thấy sao mà Trái đất hôm nay xoay hơi bị nhanh thì phải, đến cái cây bên cạnh cũng nghiêng thành hình chữ S rất rõ.

Cậu ấy vậy lại không đủ kiên nhẫn nhìn hắn tỉnh lại lại phản đòn. Nhào đến, tay liên tục nhắm đến gương mặt tạm coi là điển trai kia, đánh thật mạnh, đòn nào cũng dồn mườì phần lực mà bản thân có. Cả hai lăn lộn trên mặt đất. Qua vài lần, Thanh Hiếu cũng lấy được chút ít tỉnh táo, liền giơ tay đánh trả. Vì vậy nên cuộc hỗn chiến càng lúc càng kịch liệt.

"Dis Disss... Không được để Song Ngu chịu thiệt. Anh em! Xông vào cho tao!!! Quyết tử cho Tổ quốc quyết sinh!!!" - Nhân Mã vừa dứt lời, cả người liền xông vào chỗ hai người kia đang lăn lộn. Nhỏ nhắm đúng cái đầu nào của tên xấu xa phản bội, giật mái tóc của hắn ngược về phía sau, làm cho hắn gào lên vì đau đớn - "Ngu Ngu. Đánh hắn!! Đánh hắn!! Là cơ hội ngàn năm có một!!!"

Bạch Dương và Sur Từ cũng đầu chịu yếu thế. Hai đứa này là chưa thích gây sự và hống hớt, nơi nào có rắc rối là liền có mặt chúng nó.. Cả hai nhanh chóng xông vào góp vui, người giữ tay trái của hắn, người lại giữ tay phải, miệng liên tục gào thét bảo Song Ngu đánh mạnh vào, đánh nữa đi!!

Kim Ngu lần đầu thấy kiểu náo nhiệt thế này, cũng muốn xông vào góp tí công sức nhưng khi cô vừa mới nhấc chân một bước đã bị Song Từ giữ lại. Mặt cậu đành cá lại, nghiêm túc nhắc nhở: "Tay chơi đàn.. Muốn phở nó à?! Chẳng may gãy tay thì làm sao??" Nghe thế Kim Ngu liền ngoan ngoãn đứng lại.

"Agghh.." - tiếng kêu thất thanh của Nhân Mã.

Chẳng hiểu con nhỏ này ăn ở thế nào mà tự nhiên bị hất văng ra, ngã túi bụi ra đất. Suýt nữa thì cầm luôn đầu xuống đất rồi.. Khi đứng dậy phui phui, cô liền nhận ra đám bạn bè của Doãn Thanh Hiếu từ lúc nào đã đứng vây ở xung quanh, mấy thằng còn trai còn có vài người muốn xắn tay xông vào cứu bạn, ngoài ra, không chỉ có mấy người họ, xung quanh đã có vài người thì thậm to nhỏ, chỉ chờ vào bọn nó.

Lúc đó. ông Hiếu kia bị hai đứa Sur - Bạch dùng tay ấn thẳng mặt xuống nền đất, tụi nó kéo tai, giật tóc, bẻ ngoặt tay chân khiến tiếng la chẳng dừng. Song Ngu ngồi sụp ở bên cạnh, mặt đến đứt hơi. Cậu thở hồng hộc như con ngựa to lớn vừa phải phi nước đại cả nghìn dặm không nghỉ. Hai hàng lông mày chau lại, trong đôi mắt đen nhánh của cậu vẫn hừng hực cảm giác tức giận và hận thù. Rồi cậu lại đứng lên, xông vào đè tên chết tiệt đó đánh tiếp - mặc kệ gương mặt đã sưng tấy hết hai má, khoe miệng một bên còn rách da nên hơi hơi rướm máu. Xừ Nừ và Báo Bình nhân lúc đó kéo Bạch Dương và Sur Từ ra bên ngoài, gọi thêm Thiên Yết và Ma Kết vào kéo hai người kia ra.

Đồng người vây quanh thế này chẳng tốt cho mấy đứa bọn nó. Có khi, bảo vệ trường rồi các giáo viên sẽ xuất hiện nhanh thôi.

"Này. Mấy đứa dừng lại. Vẫn còn mặc áo Phổ thông mà dám kéo bè kéo cánh đến gây sự ở trường Đại học này là sao hả?? Có được dạy dỗ hoàng không thế!!!" - Một bà trong số bạn của hắn bắt đầu giờ cái giọng chanh chua ra, đoán rằng chỉ vài ba câu nữa là thành chửi luôn rồi.

Nhân Mã héch mặt lên trời, tiến đến giáp mặt với á ta. Vừa đi, nhỏ liền từ tốn lấy cái áo khoác đồng phục cởi ra, lộn trái lại rồi mặc lại lên người. Này thì mặc áo Phổ thông.. bố này giấu mác trường đi đấy!!

"Giữa tụi này có thâm thù đại hận, chỉ nắm đấm mới giải quyết được, chị ý kiến gì không??"

"Chắc mấy xem phim kiếm hiệp nhiều quá đúng không. Thật không ngờ nữ sinh cấp ba mà lại còn đồ, lại giang hồ như thế này.. Trường nào? Lớp mấy? Chủ nhiệm là ai?? Tao đến tận trường chúng mày nói ra nhè."

"Ha ha. Đến đi." - Nhân Mã cười. Á vừa nhỏ vừa thấp, hiện còn đang phải hơi ngược mắt lên mới nhìn được vào tầm mắt nhau mà vẫn có thể to mồm như vậy. Nhân Mã chẳng thèm nhìn bọn họ nữa, quay lại nhìn một đám hỗn loạn dưới đất - không biết từ lúc nào bọn con trai cũng xông vào, mục đích của tụi nó là ngăn tất cả lại nhưng rồi loạn quá, bản thân chúng nó cũng bị kéo vào đánh nhau cùng, chẳng rõ là ai đánh ai trước - "DỪNG LẠI!!!!!!!" - Nhân Mã gào lên, xông vào kéo hai đứa Bạch Dương và Sur Từ ra trước.

Bọn con trai Xừ Nừ rồi Báo Bình, Ma Kết, Thiên Yết cũng nhân đà đó, giằng Song Ngu ra khỏi người Doãn Thanh Hiếu - cả hai đều nhìn rất tàn tạ, đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch bẩn thiu. Áo sơ mi trắng của hắn cùng áo sơ mi đồng phục của Ngu đều bị giật đúng một hàng cúc, nhìn vô cùng tẻ hại.

"Trả cho mấy người." - Nhân Mã cầm một góc áo sơ mi của hắn kéo về phía đám người kia, đánh mặt hướng hắn mà nói chút ít có lý lẽ - "Chuyện ông cảm sùng coi như đến đây là xong. Không biết hai người đã giải quyết sông phẳng hai bên như thế nào nhưng thân là huynh đệ xương máu với nó, bọn tôi vẫn phải đem ông đánh một trận thế này. Thù hận gì thì cứ kéo đến lớp, làm trận nữa. Chúc ông sống tốt nhé, đồ đàn ông tẻ bạc, khốn nạn, mặt dày dít lõm. Ra đường nhớ nhìn trước nhìn sau, cẩn thận văn hơn."

Một mình Song Ngu được Thiên Yết và Ma Kết xách hai bên vai nên hai chân không hiểu từ lúc nào liền biến thành lướt lướt trên mặt đất. Mặt mũi điển trai giờ trở thành cái đầu heo lai đầu chó, bị đánh cho bầm dập to tã. Những chỗ thâm tím hay sưng đỏ giờ ra nắng càng thêm nổi bật và chói mắt.

Và cả nhóm kéo nhau đi mất. Trước đó, Nhân Mã còn nhìn người yêu mới của ông ý cười cười nham nhở tạm biệt: "Chị gái, chúc chị sớm bỏ được thằng đàn ông thích bắt cá này nhaaa!" - Nhỏ còn thân mật tặng một cái nháy mắt.

Tối hôm đó, nhóm con gái kéo hết sang nhà Thiên Bình ngủ nhờ, Nhân Mã rồi Kim Ngưu, cả Bạch Dương và Sư Tử - tất cả đều có mặt rất đầy đủ. May nhờ mấy thằng con trai dễ tính lại đáng yêu, tụi nó nghe hai đứa Sư - Bạch cứ than trời than đất rằng sợ về nhà các kiểu nên cuối cùng đành rù lòng từ bị làm anh Grab miễn phí cho tụi nó cả chiều.

Vấn đề thực ra nằm ở mỗi mình Bạch Dương - nhỏ sợ về sẽ bị bố mẹ nói nhiều về chuyện mặt mũi quần áo sao ra nông nổi thế này nên chẳng dám về. Chỗ Sư Tử thì chẳng sao cả, cô sống với ông bà nội, hai người lại là người cực kì dễ tính nên chắc cũng chẳng hỏi gì. Mà Dương lại rất ngại nói sai nói dối nói điều với những người già cả nên kiên quyết không sang nhà Sư Tử ngủ nhờ một đêm - kể cả chuyện ngủ nhờ ngủ đậu này cũng quen thuộc lắm rồi!

"Hay thôi cả lũ mua kem sang nhà Thiên Bình đi... Tự nhiên lại hơi hơi thêm kem" - Ý tưởng của Nhân Mã ngay lúc đó đã khai sáng cho Bạch Dương.

Thế.. chuyện tối đó được quyết định rất chóng vánh.

Xử Nữ và Bảo Bình sau đó chờ Bạch Dương và Sư Tử về nhà, lấy sách vở hôm sau, lấy quần áo rồi những thứ linh tinh cần thiết. Song Tử cũng chờ Kim Ngưu về nhà, nhà của ba mẹ Cự Giải đó, để cô lấy đồ và sách vở, rồi cậu cũng trả cô xuống trước cửa nhà Thiên Bình như kế hoạch bọn nó đã định. Còn Ma Kết và Thiên Yết, Song Ngự cùng Nhân Mã trở về trường, tiện thể về nhà chung luôn; xe của Nhân Mã vẫn vớt ở trường suốt từ lúc bọn nó đi đến giờ. Sau thì nhỏ có nhiệm vụ đi mua kem, nhà lại gần Thiên Bình nên cho nhỏ tự về lấy đồ, xong xuôi thì sang đó sau.

Bố mẹ Thiên Bình đích thân xuống bếp, làm cho mấy đứa con gái một bữa rất thịnh soạn toàn những món tụi nó yêu thích.

Tự nhiên, mấy đứa thấy hơi ngại ngại. Không dung lại bốc đồng xông vào nhà người ta như thế..

"Đứng dậy rửa bát đi. Xong lên phòng nói chuyện!!"

Thiên Bình phóng ánh mắt trong vắt ấy nhìn chăm chăm bọn nó. Làm bốn đứa thấy trong lòng hơi hơi râm ran bối rối và chột dạ. Thực sự việc chiều nay tụi nó làm không hề sai mà. Và cho đến khi tiếng cửa phòng đóng tại, rồi tiếng chốt cửa vang lên một cái - "tách", tụi nó vẫn cảm thấy điều mình làm rất đúng. Tuy rằng đánh có hơi mạnh tay, tên đó mặt mũi chẳng còn nhìn ra vẻ đẹp trai ban đầu, trông vừa sừng vừa tím vừa đỏ, lại hơi bần bần. Nhưng đó là rất đáng, loại đàn ông thế, đánh ti lần vẫn đáng!

"Nói. Hôm nay tụi mày đã đi đâu." - Thiên Bình ngồi trên giường, khoanh tay khoanh chân nhìn mấy đứa lừ lừ ngồi tản ra tứ phía. Thái độ lạnh tránh rõ ràng là đang cố tình che giấu điều gì đó rồi.. Cô đoán ngay từ lúc chúng nó ôm đồ cùng bộ dạng xấu xí thảm hại kia lúc đứng trước cửa nhà mà - "Tụi mày.. biết rồi đúng không??" - Thiên Bình thờ dài thườn thượt. Cô cũng không phải là kẻ ngốc. Cô thấy tụi nó chuyện giãy cho nhau, rồi thủ thi thập thụp lúc ở nhà vệ sinh, lúc đi ra nhà xe... Cho đến cuối buổi, cả mười đứa không hề nói cho cô nghe một tí gì nên chắc chắn, việc khiến tụi nó làm ra mấy trò bí mật đó chắc chắn liên quan đến một người - là cô. Và còn chuyện gì khác đặc biệt đến nỗi đó trừ chuyện cô chia tay.

Mấy đứa kia vẫn không chịu nó lời nào. Đứa thì giả vờ đọc sách, đứa thì nghe nhạc, chơi điện thoại... Trông tụi nó gượng gạo giả dối chưa kia.

"Tao với ông ý chia tay lâu rồi. Chuyện chả có gì to tát cả, lại chưa có thời gian mọi người cùng một chỗ nên tao mới chưa kể. Tao không định giấu giếm gì cả. Ở lớp thì chúng mày lúc nào cũng học, lúc nào cũng thấy lỗi đề lỗi bài tập ra làm, thế thì tao mở lời thế quái nào được. Chả lẽ, bảo là: Ờ này ơi, bài Toán này làm sao giờ, tao mới chia tay ông kìa hôm trước.." - Thiên Bình nói rất nhiều, rất nhiều. Vẫn là trông như đọc thoại vì chẳng có mớng nào đáp lại cả. Lần nữa, cô thờ dài thượt - "Nói đi. Tụi mày hôm nay đi đâu mà ra nông nổi thế... Chẳng lẽ... chẳng lẽ tụi mày đến tìm ông kìa gây sự đấy à?? Phải không??"

"....."

"Nói đi!! Đ*t mẹ chúng mày!!!"

"....."

"Ồi xong.. Thế này là tụi mày đi gây sự thật à." - Thiên Bình ôm trán, nằm ngả ra giường.

"..... Chi là.. đánh cho ông ý tím tái một tí thôi." - Sư Tử lí nhí nói.

Ngay lập tức, Thiên Bình bật dậy, cô lại hỏi: "Tìm tái một chút???! Minh chúng mày đánh??. Nghe một chút tao chả thấy tin gì cả. Với cái tính mạnh động như lửa của chúng mày, không đánh cho ông ý phải bò xuống mới là lạ, nói thật đi, có phải mặt ông ý thành cái mặt lợn rồi không?"

"..." - Cả bốn đứa đều im thin thít. Nhưng cả bốn người, đều lặng lẽ gật đầu.

Thiên Bình đến hết chịu nổi với lũ này. Giờ cô chỉ muốn lấy cái gối đánh cho não tụi nó bay ra ngoài thôi - vừa nghĩ đến đó, Thiên Bình với luôn cái gối ôm hình con thỏ ở bên cạnh, hùng hục xông đến đuổi đánh cả bốn đứa, nhất là Nhân - Sư - Bạch, Kim Ngưu ngoan thế, đoán chắc là bị ba đứa chết tiệt này ru rê đi làm điều xấu.

Bạch Dương bị kích động, nhỏ vừa chạy, vừa la văng lạng nước lên. Thế là bí mật gì đó đổ bể hết:

"Không phải mình tụi tao đánh! Tại thằng Ngự nó xông ra đánh lão ý trước, một cú thẳng mặt. Tao với mấy đứa khác sau đấy mới xông vào đánh hồi.. Thật đấy!! Tại thằng Ngự cả mà!!!"

Thiên Bình cóc quan tâm gì hết, cứ phải xử hết mấy đứa não teo này trước đã rồi hẵng hay.

"Thật không?" - Khi đã bình tĩnh lại ngồi nghe sự tích chiến công hôm nay của cả nhóm, Thiên Bình không khỏi bất ngờ trước một Song Ngự vô cùng lạ lẫm trong lời kể của Nhân Mã. Hóa ra, người ngồi cô nhìn cool ngầu như vậy nhưng hóa ra lại tình cảm ấm áp, còn vì bạn cùng bàn bị cấm sừng mà xông xáo đánh bầm dập tên bất cá đáng hận kia.

Thiên Bình thấy cảm động vô cùng. Bạn bè cô ai cũng quan tâm cô hết, họ thương cô như thế, may mà cô đã không vì hấn mà khóc lóc hay rầu rĩ, nếu thế thật thì phụ công mọi người quá. Vậy thì thật đáng hờn.

"Chia tay tình đầu như thế, mày có muốn cắt tóc không?" - Bạch Dương tò mò hỏi. Con nhỏ vô tâm như Nhân Mã nhưng rất thích mấy thứ tiểu tiết kiểu như vậy.

Vấn đề này Thiên Bình chưa từng nghĩ qua. Cô vuốt ve, nhìn chòng chọc vào đuôi tóc dài oi là dài này mà chột rối rắm. Cô chắc nhớ đã nuôi mái tóc này từ bao giờ nữa, phải chẳng là từ hồi lớp 3?! Bình thường cô chỉ dám tia chút chẻ ngọn ở đuôi tóc, chưa lần nào dám cắt quá nhiều.. Nay tóc dài đến ngang hông rồi. Dù bình thường gội đầu, chải tóc, tết tóc có hơi khó khăn, dù mọi người ai cũng bảo mái tóc dài này hút hết chất dinh dưỡng của cô nên đến nay đã lớp 12 rồi nhưng cô vẫn quanh quẩn ở mốc một mét năm.. dù có bao nhiêu lần, cô vẫn ôm mái tóc dài yêu quý rồi tiếc nuối, xong lại không dám cắt.

"Hay.. lần này cắt nhĩ?!" - Thiên Bình vẫn chần chừ lắm. Đối với cô chuyện này rất trọng đại, tuyệt đối không thể quyết định qua loa được - "Chắc gì mẹ tao đã cho. Bố tao thích

con gái tóc dài cơ.."

"Xin tí là được mà. Tao cũng đang tia chút tóc của tao đây, tiện đi luôn." - Nhân Mã nghịch nghịch mái tóc tём của nó, đuôi tóc hình như chỉ dài hơn một xít, có mỗi chút ít chạm xuống vai thôi mà.

Thế là cắt. Bộ mẹ Thiên Bình cũng đồng ý.

Dẫu đã tối muộn, hơn tám rưỡi, cả năm đứa chúng nó kéo nhau ra tiệm cắt tóc quen của Nhân Mã hay cắt. Nó giờ tay thê, đảm bảo tay nghề của thợ ở đây bằng cả tính mạng nên cả bọn mới xuôi xuôi, yên tâm đi theo nó.

Tiệm đó nằm ở ngay ngõ bên, rất gần với nhà Thiên Bình nên năm đứa rờng rấn dắt nhau đi bộ.

Chẳng ai biết Thiên Bình muốn cắt như thế nào. Cô luôn tỏ ra thần bí, khi nói chuyện với chị gái cắt tóc, Bình cũng nói rất bé, hai tay cứ khua khua khoảng khoảng trong không khí để miêu tả. Bốn đứa còn lại nhìn nhưng vẫn chẳng thể hình dung được.

Cho đến khi, cây kéo của chị ý lia ở ngang vai Thiên Bình.

Cả bốn đứa trở mắt, chẳng thể tin nổi vào mắt mình..

Quá mạnh mẽ!! Gắn một mét tóc cứ thế lia khỏi gốc sau cái lần chia tay mối tình đầu này của cô. Người ta bảo: con gái cắt tóc đều có lí do cả. Phải chăng, cắt nhiều thế là Thiên Bình muốn ngấm thể hiện mình đang làm mới lại?- đã bước qua được hình bóng cũ khốn nạn?- hay muốn có một diện mạo mới, lạ lạ? Dẫu sao, mái tóc ngắn mới của Thiên Bình trông rất giàu sức sống, rất hợp!!

"Tao muốn cắt!!!" - Và Bạch Dương sau đó liền bảo chị gái bên cạnh kiểu nó muốn, nào là ép, nào là uốn.. Nó hết chịu nổi mái tóc quăn xù tự nhiên đang có. Nhìn người ta cắt tóc mới, nó cũng cắt, nó ngây thơ cho rằng sẽ nhanh thôi.

Nhưng người ta chỉ có cắt thôi. Tóc người ta đẹp sẵn tự nhiên rồi.

Còn nó, tóc xấu quá. Lại còn ép, uốn các kiểu.. Khiến cho thời gian của tụi nó và tiệm trôi hết cmn luôn. Kim Ngưu và Sư Tử chán, cũng xông vãi tia trên tia dưới một ít trong lúc thời gian trôi.

9 rưỡi...

10 giờ... Chưa xong. Thiên Bình đành gọi điện về báo với bộ mẹ rằng chưa về được.

11 rưỡi... Sư Tử lại ngồi lên, tia tốt thêm tí nữa.

12h 15..... Vẫn chưa hấp tóc của con nhò ngu đần chết tiệt đó xong.

Tờ mờ lúc một giờ sáng, trong tiệm chỉ còn mình chị chủ - người đang làm cho Bạch Dương và em trai chị ý, mắt hai người đến díp cả lại vì mệt. May mà bọn nó đi cùng khách quen lâu năm, không thì còn lâu mới có cái đặc ân một giờ sáng thế này.

Tụi nó rối rít cảm ơn và xin lỗi anh chị rồi mới ra về. Tiếng cửa xếp bị kéo xuống giữa cái ngõ nhỏ tối tăm không người nghe rõ mồn một và có chút rợn người. Đường lúc này chỉ còn nỗi mình tụi nó và ánh đèn đường nối tiếp nhau. Tụi nó có gắng nói thật nhiều, thật nhiều để bớt sợ. Và cứ mỗi lần đi vào khoảng tối giữa hai cột đèn đường, bọn nó lại rào bước thật nhanh, đến khi đứng dưới ánh đèn, lại bước chậm chậm lại.

Cứ thế, cuối cùng cũng nhìn thấy cánh cửa sắt sơn đỏ cùng cái biển số nhà 15 trước mắt.

Tụi nó gấp một cái rẽ dài, vừa mới nằm ra giường nhưng mắt đã díp hết cả lại.

Sáng ngày mai trời nắng lên cùng với một mái tóc mới, thực là rất đáng mong chờ!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Dự định

Đã qua khai giảng được một thời gian kha khá rồi.

Những buổi nắng gắt đến 40°C của Hà Nội thưa dần rồi vui đi mất từ lúc nào chẳng hay. Thay vào đó, từng đợt gió hiu hiu thổi xào xạc trên vòm cây cao, rồi cả các chiều mưa bất chợt lúc tan tằm. Ánh nắng hạ vàng ruộm, giòn tan như mấy miếng khoai tây chiên ngày nào.. Giờ đây, thu Hà Nội mới ngập ngừng đến nhưng cũng đã mang cái dịu dàng rất riêng, khiến màu nắng nhạt đi phần nửa.

Đi lang thang qua từng góc phố đi ra Phố đi bộ, đi ra Hồ như Quán Thánh, Quang Trung, Nguyễn Du... ai cũng dễ dàng ngửi thấy mùi hương là lạ trong gió. Có người bảo thơm, người lại không, và thậm chí, có người còn ghét cay ghét đắng mùi hương đó - Mùi hoa sữa! Đó là một nét rất riêng của thu Hà Nội. Còn cả mùi cỏm thơm thơm từ trong những gói cỏm xinh xinh được người ta bọc trong tấm lá chuối.

Trong biết bao nhiêu dấu hiệu đó, thu Hà Nội của một năm nữa rốt cục cũng lại đến rồi.

Song Tử phóng xe lên vỉa hè rồi đỗ cạnh một gốc cây bằng lăng lớn đã rất quen thuộc. Thoáng nhìn qua chiếc đồng hồ trên điện thoại, cậu nhận ra là còn tận 13 phút nữa mới đến giờ nên cậu chống xe ở đó, mở trò chơi ra nghịch nghịch một chút.

Nguyên cả một dãy phố Hào Nam này không biết có bao nhiêu cửa hàng bán đàn và các trung tâm dạy đàn. Cứ đi một chỗ là người ta có thể dễ dàng bắt gặp ba, bốn cửa hàng nằm sát vách nhau, từ ngoài nhìn vào vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy một đồng các loại đàn được để ở bên trong.

Song Từ đang đợi Kim Ngu học đàn xong rồi đưa cô về - đây là một trong những lịch trình cố định của cậu trong tuần. Đó là một trung tâm dạy đàn tư, không to lắm, người dạy là một giáo viên của Học viện Âm nhạc Quốc gia Hà Nội - là bạn học hồi trước của mẹ Kim Ngu, trước khi qua Mỹ, cô này đã là giáo viên của Kim Ngu rồi, nay về nước nên lại học lại chỗ này.

Kim Ngu bắt đầu học đàn từ bé, mẹ là một người nghệ sĩ dương cầm rất nổi tiếng nên ngay từ nhỏ cô đã được mẹ hướng cho đi con đường này, thay vì chọn học kinh tế và thừa kế công ty gia đình. Nhưng học bao năm như vậy, đến cả thời gian trầm cảm và qua Mỹ cô cũng không ngừng học đàn, thế mà bây giờ một chút học đàn vẫn không có tí hứng thú. Đối với cô, việc này tựa như một nghĩa vụ cần thực hiện, là sợi xích kìm giữ chân cô lại, khiến cô không thể mơ tưởng đến bất kì một điều gì khác.

Song Từ đang đợi đến 20 phút hơn mới thấy Kim Ngu đi ra từ sau cánh cửa sắt màu xanh rêu của ngôi nhà đó. Lại ư xui.. Lần nào tới đón, cậu toàn thấy cô chán chường như vậy, đặc biệt gần đây tâm trạng hình như càng lúc càng nặng nề và mang nhiều suy tư, gương mặt lúc nào cũng nhẩn nhẩn nhó nhó. Cậu đã thử hỏi vài lần nhưng Kim Ngu đều chẳng chịu nói, nên cậu thôi, không hỏi cô nữa.

"Sao thế? Hôm nay lại bị nắng nữa à?" - Song Từ cười cười đưa một cái mũ bảo hiểm màu trắng cho Kim Ngu, còn mình thì đội một cái tương tự, nhưng màu đen. Mua như thế này đều là cậu cố ý hết!

"Lại nắng. Suốt ngày nắng. Đánh sai có vài chỗ mà cô cũng dọa gọi cho mẹ, bảo là cái gì mà không tập trung, tâm hồn trên mây.. Ghét dã man." - Kim Ngu hậm hực trèo lên xe.

Chiếc xe lao xuống đường, cứ thẳng phía trước đi tiếp, trong khi lẽ ra hai người phải quay ngược xe lại đi sang bên kia đường - đó mới là đường về nhà, chứ không phải đường này.

"Đi đâu bây giờ. Về muộn muộn một tí. hôm nay, tao không muốn về nhà." - Kim Ngu tựa cằm vào vai Song Từ thờ dãi một cách rất mệt mỏi, hai tay bám chặt chỗ áo hai bên sườn cậu khiến chúng nhăn nhúm hết lại. Tâm lưng của Song Từ rất rộng, lại dài, chiều dài của vai hình như cũng rộng hơn mấy đứa con trai khác rất nhiều.. có lẽ, là do cậu là con lai. Chưa kể là cảm giác khi được tựa vào lưng, vào vai cậu lúc nào cũng rất ấm áp, khiến nhiều khi Kim Ngu cứ muốn cậu chở cô đi mãi như này, để chẳng phải nghĩ đến chuyện khó chịu nào nữa..

"Đi thì cứ đi thôi. Khi nào mày thích về thì tao đưa về."

Kim Ngu chẳng nhớ rõ lúc nào hai người đã đổi xưng hô "Tao" - "Mày" như thế này. Nhưng nói nhiều, nói riết cũng thành quen.

Chiếc xe cứ tiếp tục phóng về phía trước. Được một đoạn thì rẽ, thêm chút nữa lại rẽ,..

Kim Ngu tựa vào Song Từ, nhìn dòng người tấp nập cứ thoát ẩn thoát hiện trong tầm mắt. Tiếng động cơ và tiếng còi xe inh ỏi không ngừng vang lên. Và cứ mỗi lần chiếc xe dừng lại trước cột đèn đỏ nào đó, những tiếng động cơ còn đan xen cùng một hai giọng người lạ nói chuyện nên càng thêm ồn ào.

Khi Song Từ từ đường Xã Đàn rẽ vào Phạm Ngọc Thạch thì trời bắt đầu mưa như trút. Ban đầu chỉ là vài giọt tí tách nhưng sau đó, mưa càng lúc càng lớn, tiếng những hạt mưa đó rơi xuống nền đường, rơi trên những tán cây to lớn,... cứ lộp bộp lộp bộp như một điệu nhạc nhỏ.

"Tao không mang áo mưa. Vào Urban trú tạm nhé."

Rồi Song Từ phóng như bay và đỗ xe trước vỉa hè phía trước Urban Station - một quán cà phê nằm gọn một cách yên bình chỗ góc phố đông người qua lại. Chiếc xe dừng lại, Kim Ngu liền trèo xuống, ôm balo và cái túi treo đằng trước xe của Song Từ chạy vào trong cái ô che. Song Từ tháo mũ rồi chạy ù vào, nhưng lại phải trở ra treo mũ cho Kim Ngu, khiến người cậu đã hơi dính mưa nay càng ướt nguyên một mảng áo đằng trước.

"Bị ướt nhiều không??" - Song Từ lần nữa đứng sừng sững bên cạnh Kim Ngu. Một tay cậu rử rử tóc mình cho bớt nước, một tay phui phui tí nước mưa đọng trên tóc và vai áo của Kim Ngu - "Thôi mình vào đi cho ấm. Ngoài này lạnh quá."

Cửa của Urban ở đâu cũng giống nhau, nó hơi nhô ra bên ngoài, hai bên cánh cửa khép với nhau vuông góc nên phần cửa nhô ra bên ngoài, thậm chí vài chỗ là phần bị lọt ở bên trong, những chỗ đó đều thành một tam giác vuông.. tựa như một nửa của cái bút điện thoại đặc trưng ở London. Chưa kể cánh cửa còn màu đỏ và kiểu dáng tương tự nên càng giống. Song Từ kéo một cánh cửa rồi giữ nguyên cho Kim Ngu đi vào trước, xong cậu mới theo cô đi vào.

Urban gần như lúc nào cũng có vẻ vắng khách, những chỗ ngồi còn hơi hơi xa nhau nên không gian cực kì yên tĩnh và dễ chịu. Không như mấy quán trà sữa bây giờ, bàn thường kê sát nhau, lúc nào cũng tấp nập người ra người vào. Nhiều lúc khó khăn lắm mới ra đến quán trà sữa nào đó nhưng vẫn phải vòng về vì quá đông. Urban ngược lại, gần như chả bao giờ có tình trạng như thế.

Sau khi gọi đồ uống với hai suất Red Velved và Mousse Chanh leo, Song Từ và Kim Ngu cầm hóa đơn và cái đánh số bàn lên tầng hai ngồi. Khổ nhất ở đây có lẽ chính là cái cầu thang nối tầng 1 - tầng 2 này.. vừa dốc vừa cao lại ọp ẹp. Mỗi lần bước một bước là âm thanh ồm ồm ột ột gõ vang lên làm hai đứa dựng tóc gáy.

"Ngồi đây đi" - Song Từ chỉ vào dãy ghế sofa ngay trước mắt. Tụi nó chọn cái ở giữa vì cái bên trong tối quá, cái bên ngoài lại chỉ có một ghế sofa thôi, bên còn lại là ghế gỗ bình thường.

Kim Ngu đặt đồ balo và túi của Song Từ lên bàn rồi cô cời cặp vớ sang một bên, thả mình rơi xuống ghế. Ghế nó lồi xuống một cái, kiểu như ôm trọn lấy cả người cô vậy. Kim Ngu vui vẻ cời giày và tắt ra, ngồi khoanh chân ngồi ở trên ghế. Song Từ ngồi xuống cái ghế đối diện. Tự dưng, cả hai đối mặt với nhau thế này lại chẳng biết nói với nhau cái gì. Trải qua mấy tình huống tình cảm kì cục nên đầu là qua lâu rồi.. vẫn thấy hơi hơi dị dị.

Kim Ngu lẳng lẳng lòi laptop trong cặp ra chơi. Coi như là có cái chắn giữa hai người, thế mới làm dịu sự ngại ngùng khó hiểu này đi được.

"Cho mình gửi đồ uống của hai bạn." - Một anh nhân viên bê đồ của tụi nó lên, xong anh cũng nhanh chóng đi mất.

Không khí lại trở lại trạng thái "ba chấm"...

Song Từ cũng cảm thấy ngại ngại, không khác gì Kim Ngu, đều tại cái lần đó uống say, chẳng hiểu lại nói linh tinh gì rồi quên mất. May là Kim Ngu tỏ ra bình thường, làm lành lại với cậu nên cậu mới không cay cú hay tiếc hận gì lắm. Nhưng chung quy vẫn là có gì đó, điều đó khiến cho cậu khi được ngồi đối diện với Kim Ngu như này chỉ dám già bộ mặt lạnh, cố hết sức dồn toàn bộ sự chú ý của mình vào túi đồ trước mặt.

Bên trong túi là cái máy ảnh mẹ Song Từ vừa mới gửi sang hôm trước. Cậu nhận thấy năm cuối này có rất nhiều dịp ăn chơi, muốn tự mình lưu lại chút kỉ niệm nên thích tự chụp

ảnh mọi người và giữ lại hơn là đợi người khác chụp. Chiếc máy ảnh bỏ lâu không dùng nên Song Từ phải mang đi kiểm tra một chút, đến hôm nay là mấy ngày sau mới lấy được. Nhưng ai ngờ được là đúng hôm nay trời lại mưa to như thế. May túi trong túi ngoài đành hoảng không là máy hỏng thật mất.

"Ê. Cười cái nào!" - Sầm soi check lại máy lần nữa thì cậu đột nhiên nổi hứng giờ máy chụp Kim Ngu. Nhớ hồi còn bên Mỹ, mỗi lần có dịp đặc biệt như cô đi thi gì đó, cậu lại ở phía dưới chụp cô. Tiếc là, lần nào cũng nói "cười nào!" như vậy nhưng Kim Ngu vẫn không để lộ một nụ cười, mặt cứ buồn rười rượi thiếu sức sống vậy.

"Tách."

Ảnh hiện lên trên màn hình máy và lần nữa, Kim Ngu lại không cười. Cơ mà gương mặt bây giờ có chút sinh khí rồi. Kể từ khi về đây, nhiều chuyện xảy ra đột ngột và bất ngờ như vậy, Kim Ngu đã thay đổi rất nhiều so với trước. Sự thay đổi này theo hướng tích cực nên Song Từ thấy cũng khá tốt. Cô nay biết đi chơi, đi ăn, đi uống rồi tám nhảm với bạn bè. Vui vẻ, hoạt bát hơn bao nhiêu. Chỉ tiếc là, người dẫn lối soi đường cho Ngu lại là những thành phần có hơi bất hảo - như Nhân Mã, Bạch Dương và Sư Tử, rồi trước còn có Giải - nên cô hơi lầy lỳ cái tính tùy tiện và kiểu chửi bậy, nói tục của bọn con gái ấy. Hơi không ổn nhưng cũng chẳng ảnh hưởng mấy.

Song Từ cứ chìa ống kính về Kim Ngu và chụp lia lịa, khiến dần dần, mấy bức sau lông mày Ngu nhăn hết cả lại.

"Mày xinh mà. Không có ảnh xấu đâu, nhăn nhó gì chứ!" - Song Từ chăm chú xem mấy tấm ảnh vừa chụp được và thầm nghĩ trong lòng.

"Tao không thích. Cất máy đi đi. Tao muốn nói chuyện nghiêm túc với mày mới cái đây." - Kim Ngu nói xong, liền gạt laptop sang bên cạnh, vật đặt ở giữa hai người bây giờ trở thành một trang vở cuối trắng tinh. Tay cô cứ lăm lăm cầm cái bút chì gỗ mới gọt, nhón hoắt - "Cuối năm nay là lại về "Mẽo". Mày định học tiếp gì?" - Đoạn, Kim Ngu nắn nót viết một dòng tiêu đề đỏ chót giữa trang giấy, "FUTURE".

Kim Ngu nhìn chăm chú Song Từ. Cậu đã cất máy ảnh đi rồi, bù lại, cậu lại lôi điện thoại ra nghịch, như thể không hề nghe thấy những gì cô vừa hỏi. Nhưng cô chắc chắn, cậu có nghe thấy.

"Ê. Mày định học gì tiếp?!!!" - Kim Ngu chọc chọc đầu bút bi vào mu bàn tay của Song Từ, có như thế, cô mới lôi kéo được sự chú ý của cậu vào chủ đề cô muốn đề cập đến - "Nói cho tao tham khảo tí đi. Tao không biết học gì cả."

"Không biết là không biết cái gì. Mày học đàn rồi còn gì. Mẹ mày cũng hướng cho học nhạc viện các kiểu.. giấy tờ các thứ cũng đã bắt đầu làm rồi." - Song Từ nói- "Còn tao thì bóng rổ thôi. Từ bé đam mê mỗi cái thứ đó, cũng chẳng biết làm gì khác nên chắc là tao sẽ bắt đầu làm hồ sơ vào tháng sau, thi tuyển vào trường thể thao nào đó bên Mỹ, hoặc ở Úc cũng ổn, tao thấy bên đó có nhiều trường rất tốt."

Kim Ngu lặng im chẳng nói gì. Mặt cô rầu rĩ như bị rút cạn sức sống vậy.

"Sao thế? Mày chưa có dự định nào à?" - Song Từ rất tò mò, cậu chưa biết Ngu định chọn trường gì hết. Cậu muốn hai người lên đại học vẫn có thể học chung với nhau, nhưng vì biết rằng thể nào cô cũng sẽ vào một nhạc viện nào đó nên giờ đối với cậu, hai người ở một thành phố là ổn rồi.

"Hôm trước mẹ vừa gửi một số tài liệu liên quan đến Nhạc viện Los Angeles."

LA...

Song Từ thầm nghĩ, cậu không nhớ lắm là ở đó có trường nào nữa, tối về lại phải tìm hiểu một phen.

"Tao không thích học nhạc nữa." - Kim Ngu gục mặt ra bàn, tâm trạng của cô đang rất tệ.

Tương lai và cuộc sống bấy lâu nay của cô chỉ được gói vồn vẹn trong mấy chữ "đàn", "nhạc"... Ít ỏi một cách đáng thương. Cô như trở thành một con búp bê trong tủ kính dưới sự chăm sóc quá kín kẽ của mẹ, cô gần như chẳng biết làm cái gì vì mẹ không bao giờ để tay cô động đến nó. Mẹ luôn sợ hãi chuyện hai bàn tay của cô sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn..

Cho đến dịp này được ba bao che cho về nước sống, khi đó mẹ đang có một tour diễn rất dài với nhạc viện mẹ làm việc nên cô mới có thể về đây như thế. Rồi sau đó, mẹ phải luyện tập cùng đội tuyển cho một kì thi vô cùng quan trọng, cuộc thi đó mấy năm mới diễn ra một lần, dự kiến mọi chuyện sẽ xong vào tháng ba năm sau - đến lúc đó, cuộc sống tự do tự tại này của cô coi như đi tong, mẹ sẽ về đây sống cùng cô trong mấy tháng cuối cùng cô ở đây.

Chưa gì thời gian đã sắp hết. Kim Ngu nghĩ đến tháng ba đang sắp đến mà rầu rĩ, chỉ chưa đến nửa năm nữa thôi.

Cô thật cảm ơn quãng thời gian ở Hà Nội này, cô có những người bạn tốt và đáng yêu nhất, những kỉ niệm cô mãi mãi không thể quên - dù nhiều cái hơi hơi ngốc, hơi hơi ngớ ngẩn và nhiều cái cũng hơi buồn như việc chia tay Cự Giải.. được cùng mọi người đi chơi khắp nơi, được làm những việc từ trước đến nay cô chưa được làm. Và đặc biệt, với tất cả, cô đều có một người bên cạnh: Cậu.

Kim Ngu dịu dịu mắt vào hai cánh tay, vẫn tiếp tục gục mặt ra bàn, không nói gì. Cứ nghĩ thế này cô chắc khóc mất thôi, hình như sống mũi và hai mắt đã thấy hơi cay cay rồi.

"Đừng lo." - Đột nhiên cô cảm giác một bàn tay xoa xoa đỉnh đầu cô rất dịu dàng. Bàn tay đó rất lớn, gần như ôm trọn lấy đỉnh đầu cô luôn.. - "Tao sẽ kiếm trường nào đó gần đây. Tao sẽ tiếp tục ở cạnh mày. Mày không một mình đâu mà sợ!"

Kim Ngu nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, hình như lạc mất một, hai nhịp gì đó rồi.

Tình trạng này gần như càng ngày càng nhiều. Thi thoảng nhìn cậu là lại thế.

Cô không ngu ngốc đến nỗi không hiểu những dấu hiệu đó là của việc gì gây ra. Nhưng sau tất cả, cô vẫn chưa đủ dũng cảm đối mặt với tình cảm này của cậu. Mong rằng, một ngày cô gom đủ dũng cảm thẳng thắn đối mặt với tình cảm của cậu thì cậu vẫn ở bên cạnh như thế này, vẫn dành cho cô thứ tình cảm đẹp đẽ như thế này.

Một ngày nào đó. Sẽ gần lắm thôi.

Đưa Kim Ngu về đến cổng, lúc đó đã hơn 8 rưỡi tối. Hai người nán lại ở Urban tận ba tiếng, hầu như chẳng nói gì cả, thi thoảng mới đối đáp được vài câu có câu không, nhưng hai người cảm thấy thế cũng rất ổn, chẳng nhàm chán tí nào.

Kim Ngu vẫy vẫy tay ra hiệu cậu mau về đi. Cô còn khóa cả cửa ngoài vào rồi. Nhưng Song Từ vẫn ngồi trên xe nhìn cô, đến khi cô khép cánh cửa gỗ trước nhà lại, mắt vẫn nhìn thấy cậu đứng ở xa xa. Bóng của cậu và cái xe mờ mờ dưới ánh đèn đường màu vàng. Qua cái mắt mèo trên cánh cửa, Kim Ngu nhìn mãi, phải độ ba bốn phút sau mới thấy

cậu quay đầu rồi phóng xe đi. Cô tủm tỉm cười. Trong lòng không hiểu sao lâng lâng một cảm giác vui vẻ không kìm nén được.

Song Tử vừa vào đến sân thì con béc giê của Thiên Yết đã cong đuôi chạy đến cuốn lấy chân cậu. Tâm trạng đang rất tốt nên cậu cúi người xoa xoa chỗ lông mềm mềm quanh vành tai, chiếc đuôi của nó vì thế càng quẫy mạnh hơn, nó rất thích nhất là cảm giác được xoa xoa thế này thì phải. Trong nhà chẳng mấy khi có người vào cái giờ dờ dàng này, thường chỉ một mình cậu ở nhà vì sau khi đón Kim Ngưu xong chỉ có hơn 5 rưỡi chiều, hôm nay ngoại lệ một chút. Kì lạ, đèn ở phòng khách hôm nay lại bật vào lúc này nên Song Tử xoa xoa xong mấy cái liền vội vàng vào trong nhà.

Cái cửa kéo bằng kính nổi thẳng từ phòng khách ra sân mờ không khóa, cậu kéo một cái rồi đi vào trong. Thấy Ma Kết đang nằm phê phờn ra ghế xem phim, loáng thoáng trong bếp là Song Ngư - hôm nay đáng lí là ngày thẳng này học Anh mà nhỉ?!

"Hôm nay được nghỉ à?" - Song Tử thả người xuống cái ghế bành đặt ở bên cạnh, thoải mái dựa lưng ra sau rồi gác chân lên tay ghế sofa, ngay cạnh chỗ Kết đang vắt vẻo chân nó.

"Là tao xin nghỉ. Phải về trường cấp hai xin chút giấy tờ cho Xứ, hôm nay nó không nghỉ được vì chỗ nó học toán kiểm tra chất lượng định kì hàng tháng" - Ma Kết chán nản bấm điều khiển lia lịa, mãi mà chẳng thấy kênh nào ưng ý. Rồi bỗng dưng, cậu vút điều khiển xuống đất, xoay người ngửa mặt lên trời, tay còn ôm một chiếc gối vừa nẩy đệm sau lưng. Cậu thờ một hơi dài thượt và nói tiếp:

"Thằng Xứ nó sắp đi mây ă. Giấy tờ các thứ sắp xong đến nơi rồi, chỉ đợi mấy hôm nữa gửi đi rồi chờ thư hồi âm các kiểu. Muộn nhất là tháng một năm tới là bay. Không thì đầu 12 hoặc cuối 11 đã ok rồi."

"Mày điên à. Đang yên đang lành nói vớ va vớ vẩn!" - Song Tử cời balo vút lên ở ghế rồi bản thân thì đứng dậy. Cậu thuận tay nhặt cái gối rơi ở dưới đất, ném về phía Kết - "Nó còn đang dính Bạch Dương như thế.. Mày bảo đi là nó đi chắc. Điên. Tao đói rồi." - Đoạn, cậu đi vào trong bếp, gọi rất to: "NGU!!!"

Ma Kết cười nhạt. Cậu nói nghiêm túc như thế mà đ tin.. Cậu nhắm mắt lại, một cánh tay để trên đỉnh đầu, ra chiều rất mệt mỏi và có chút bất lực. Bên tai cậu còn nghe loáng thoáng tiếng Song Tử đang kêu gào đồ ăn với Song Ngư. Cậu chưa ăn nhưng lạ là chẳng thấy đói gì hết, chỉ muốn ngủ một giấc. Hai mắt cậu cứ thế.. cứ thế.. díp hết lại, tiếng nói của hai người kia xa dần, mờ dần rồi tắt hẳn:

"Tao đói.. Mày làm đồ ăn nhanh đi!"

"Ê.. tao ăn trúng cơ. Không ăn súp lơ đâu.. Khôngggg... Không ăn kia mà mày cho vào bát tao làm gì... AHHHH...."

Song Tử về đến phòng liền khép cửa lại. Cậu mệt mỏi lết thân vào nhà tắm. Đến khi ra bên ngoài, trong phòng vẫn vắng tanh.

Trong nhà này các phòng to nhỏ khác nhau nên mấy đứa bọn nó ghép phòng với nhau cũng có chút đã biệt hơn bình thường. Thiên Yết - nhà của nó nên một mình nó được cả bọn đặc cách cho một cái phòng đơn bé tí ti ở cuối hành lang, căn phòng vốn là chỗ để đồ cũ. Sau đó, hai phòng đơn còn lại, phòng ba, phòng hai, bên nào rộng hơn là ba người ở.

Song Tử là người dùng phòng hai người. Và bạn cùng phòng của cậu là Bảo Bình - tính cách Bảo hơi dị và có chút khác người, thi thoảng còn làm mấy trò chẳng ai ngờ được. Nhưng nhìn chung, hai người sống cùng phòng với nhau rất hòa bình là yên ổn.

Giờ mới hơn 9 giờ. Tầm này Bảo Bình mới bắt đầu tan học thêm, xong còn đưa Sư Tử về nhà nên phải muộn nưac mới về nhà rồi lên phòng. Song Tử chui lên giường. Cậu lôi cái laptop đặt bên cạnh lên đùi và bắt đầu tra cứu chút thông tin về mấy trường Đại học ở Los Angeles, không thì cùng lắm là ở chung California, miễn sao hịa trường không xa nhau quá, như vậy cậu có thể rảnh rỗi liền lái xe đi thăm Kim Ngưu. Cách mạng của cậu vẫn chưa thành công nên phải tốn công tốn sức dài dài.

"Nhạc viện Los Angeles..." - Cậu tìm địa chỉ trường Kim Ngưu phải học trước. Nó ở tận..., cách trung tâm Los Angeles hơn 15 phút chạy xe. Cũng không phải là xa lắm.

Tên tiếng anh của trường này là Los Angeles Collenge of Music, một nhạc viện rất nổi tiếng ở Mỹ, lại luôn nằm trong top những trường xuất sắc nhất về đào tạo âm nhạc.

Song Tử cau có, tra đi tra lại. Mãi mà chẳng thấy trường nào ở quanh đó mà có ngành Thể thao tốt cả.

Nhưng tự dưng, cậu trượt tay thế nào mà ấn phải thêm một tab mới. Trên màn hình hiện thị một ngôi trường khá tốt, lại có ngành cậu cần, cũng ở Cali, cũng ở LA...

"University California..."

Đại học California, tại LA, Mỹ.

Song Tử cười vui vẻ. Rốt cuộc cũng tìm thấy.

Nhưng đến khi seach trên google map, cậu vốn tưởng gần lắm nhưng hai nơi cách nhau đến gần 40 phút đi ô tô.. cách nhau một tuyệt quốc lộ đại ời là dài.

Thông tin mới xem được này khiến Song Tử khó chịu nhăn mày.

Cậu không tìm được trường nào ổn hơn thế này. Nhưng có vẻ hơi xa.. chỉ sợ lịch học hai người bị lệch nhau thì cuối tuần cũng chỉ gặp nhau một lần. Mà cậu không thích thế, ngày nào cũng gặp cậu còn chưa thấy ưng lắm.. giờ tuần mới được một lần.

Lờ....

Lờ có chuyện gì thì cậu phải làm thế nàooo?!?! - Song Tử vò đầu mình một cách sầu sã. Mặt mày liền ừ dột, rầu rĩ.

[End - chương 47]

"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tội tộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Song Tử ngồi khoanh chân trên giường, cậu chống cằm, đắn đo nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính. Cậu phân vân mãi, rốt cuộc là có nên chọn ngôi trường này không??

《Đại học California, tại Los Angeles.》

Nghĩ sao thì Song Tử vẫn cảm thấy lo lắng.

Ba mẹ cậu, nhất là ba, và đặc biệt hơn nữa là ông ngoại, mọi người đều mong muốn cậu theo học một ngành nào đó thuộc lĩnh vực kinh tế ở đại học Priceton, New Jersey. Ở bên phía thành phố đó, ông bà ngoại cậu có sở hữu một chuỗi nhà hàng chuyên về các món ăn châu Á khá nổi tiếng. Cả nhà ai cũng mong cậu trưởng thành rồi trao hết công việc kinh doanh của nhà cho cậu - ông bà ngoại có mỗi mẹ cậu là con gái, mà Song Tử lại cũng là con trai duy nhất của mẹ cậu.. Ai cũng đặt nặng niềm tin vào Song Tử, nhưng cậu lại thích thể thao, cực kì thích. Cậu không muốn học kinh tế một chút nào.

Song Tử đắn đo mãi. Chiếc đồng hồ treo tường đã chỉ hơn mười rưỡi. Cậu nhắm tính.. giờ này bên New York của mẹ cũng chỉ mới mười rưỡi sáng, cách bên này vừa tròn mười hai tiếng, chắc cậu gọi cho mẹ bây giờ chắc cũng không ảnh hưởng lắm.

Wifi chập chòn lên xuống mãi. Cậu gọi cho mẹ qua Messenger, tiếng tút tút y hệt trên điện thoại vang lên không dứt. Mãi lâu sau, khi cậu tưởng mẹ bận không nghe thì đột nhiên đầu bên kia bắt máy, không chỉ vậy, mẹ còn chọn Video Call nữa.

"Hello con trai. Đang làm gì thế? Chưa ngủ à?" - Mẹ đặt ở trên bàn làm việc, đối diện với chính mình. Cậu có thể thấy đằng sau là giá sách rất lớn trong phòng làm việc của mẹ ở bệnh viện, rất quen thuộc, tay phải mẹ vẫn chưa rời khỏi cái bút máy. Có lẽ mẹ đang điền nốt vào mấy giấy tờ theo dõi của bệnh nhân - Song Tử đoán thế, cậu không biết nhiều về việc của mẹ ở bệnh viện, nhưng có việc này là việc cậu thường thấy mẹ làm nhất.

"Con chưa. Còn đang nghĩ chút chuyện. Mẹ đang bận lắm không?.." - Lời đến đầu miệng rồi nhưng Song Tử vẫn hơi chần chừ - "Con có chút chuyện muốn bàn với mẹ.", đến cùng, cậu vẫn hạ quyết tâm đề cập đến vấn đề này.

"Ừm.. Nói đi." - Mẹ có thể đã cảm nhận được sự nghiêm túc của cậu nên ngay sau đó, mẹ hơi có sự trầm ngâm. Mẹ bỏ bút xuống, chống cằm nhìn chăm chú cậu, kiên nhẫn đợi cậu mở lời.

"..... Đại học.... Con muốn học ngành thể thao của Cali University, chỗ nằm ở LA ý..."

"Nghĩ chắc chưa?" - Mẹ chẳng lấy làm bất ngờ trước quyết định này của Song Tử. Thậm chí, một chút sững người hay cau mày cũng không có - "Nếu đã chắc chắn thì cứ học. Thuyết phục ba với ông ngoại con trước đi, mẹ sẽ ở bên cạnh nói đỡ cho một chút."

"Mẹ không cần?!" - Song Tử rất ngạc nhiên trước phản ứng bình thường của mẹ. Cậu thậm chí còn chuẩn bị tinh thần tranh luận xuyên đêm với mẹ về chuyện này. Vì căn bản, sự đồng ý của mẹ rất quan trọng nên cậu rất cần mẹ đứng về phía mình. Cứ tưởng nó thế nào, ai dè lại dễ dàng hơn tưởng tượng, làm cậu có hơi sốc - "Mẹ chắc chắn?! Không cần con?!!" - Trước sự đồng ý của mẹ, Song Tử cảm giác hơi hơi mơ hồ, cậu hỏi đi hỏi lại thật chắc. Cho đến khi mẹ bực mình, trở giọng rồi lườm nguyệt cậu, còn đe dọa sẽ quay sang đứng về phe ông ngoại và bố - lúc đó, cậu mới hốt hoảng cười cười bảo mình nói đùa..

"Thôi ngủ đi. Bên đấy muộn rồi đấy." - Mẹ gấp quyển sổ trên bàn lại và đóng nắp cái bút máy mẹ cầm trên tay - "Liệu mà học hành cẩn thận. Không lấy được học bổng của trường đó thì liệu hồn mà nghe theo sắp xếp của ông ngoại và ba con, nghe chưa?"

Rồi tiếng ai đó gọi mẹ, mẹ liền đứng lên rồi tắt máy rồi đi. Song Tử không chắc là ai nữa nhưng có vẻ là giọng của thư kí của mẹ, Andy - thực chất cô ấy là một nữ y tá mới ra trường và được vào bệnh viện làm việc hơn gần hai năm nay. Cô ấy chắc hẳn lại gọi mẹ đi xem bệnh nhân nào đó..

Song Tử loay quanh trong phòng nghỉ ngơi rất lâu. Nhưng rốt cuộc vẫn chưa biết nên lựa lời nói chuyện với ba và ông như thế nào. Chẳng mấy chốc lại đến lễ Tạ ơn và Giáng sinh, cậu lại phải bay về New York nên vấn đề này, chẳng sớm thì muộn cũng phải nói cho mọi người. Cậu gãi gãi tóc chỗ đỉnh đầu, trong lòng rồi rấm rấm mà vẫn chưa ra đầu vào với đầu.

Đến hơn một tuần sau, Song Tử và Kim Ngu lại ra Urban ngồi tâm sự, vẫn là chỗ nằm ở một góc gần Phạm Ngọc Thạch. Lần này, chẳng phải là Kim Ngu không muốn về nhà như lần trước mà vì nhỏ không muốn đi học. Thế nên ngay từ lúc ba giờ chiều, hai người đã yên vị ngồi trong Urban uống nước.

"Ê. Nhìn tờ giấy tương lai tao viết này.." - Tự nhiên đẩy một tờ giấy về phía Song Tử. Chỉ là một tờ giấy đơn xé từ quyển vở nào đó, trông các góc giấy đều đã nhăn nheo hết rồi, chỗ còn rách mất một đoạn nữa. Giữa tờ giấy ghi một chữ duy nhất - "Future" - nghĩa là tương lai, vừa đọc, liền hiểu ngay được nội dung bên trong tờ giấy.

Mà hình như, là tờ giấy viết dở hôm trước bọn nó ngồi đây thì phải.

"Gi đây?! Học nhạc, đánh đàn, biểu diễn..." - bên cạnh, Song Tử còn nhìn thấy chi chít chú thích, bằng đủ thứ loại mực màu sắc nên cậu đoán, chắc hẳn Ngu đã dồn rất nhiều tâm tư ở trên trang giấy này. Kế hoạch của cô vạch ra cho đời mình rất rõ ràng và rành mạch, chi tiết - thật khiến cho người ta cảm giác ghen tị! - "Đây là cuộc sống mày muốn sau này à?! Hay.. là mẹ mày muốn?". Vì Song Tử phát hiện ra, trong đó viết toàn nhưng điều bấy lâu nay Ngu vẫn đang làm, hát rồi đàn, toàn loay quanh hai vấn đề này, chẳng có tí gì mới mẻ cả.

Song Tử lật ra đằng sau nhìn. Mặt giấy còn lại cũng chi chít chữ, mỗi tội là nội dung trong đó không phải là về tương lai của Kim Ngu nữa mà là của những người khác. Có của Cự Giải, "đang du học", có của Sư Tử, Bạch Dương, Bảo Bình,... mỗi người đều chú thích bên cạnh trường đại học mà họ muốn, hoặc lag con người họ đang phấn đấu để trở thành. Mỗi người là một cái khung riêng, một tương lai riêng khác hẳn nhau.

"Gi đây??" - Song Tử nhìn hết của mọi người. Đến ô của mình thì trống trơn, có mỗi tên cậu được ghi ở đó và tô đậm bằng bút nhớ neon vàng vàng mờ mờ.

"Thì đây.. rõ thế còn gì, dự định tương lai của mọi người. Và cả của tao nữa.." - Càng nói về sau giọng Kim Ngu nhỏ dần nhỏ dần.

"Tao hỏi.. đây là tương lai mày muốn à? Mày bảo không thích đàn hát nữa còn gì. Sao ở đây vẫn tiếp tục hát với đàn?"

"Thì.. ngoài việc này ra, đôi tay này của tao còn làm được gì khác nữa không?!.. Không có. Không làm được gì nữa. Đến rán quả trứng để ăn cơm tao còn chẳng rán nổi thì thử hỏi, tao không đàn hát thì biết làm gì đây?!!" - Kim Ngu cúi gằm mặt xuống bàn, sắc mặt rất chỉ là nặng nề và rầu rĩ. Xong cô không nói gì nữa, đầu tựa vào tay rồi hai mắt

nhắm lại. Chẳng mấy chốc thì đã thờ đều đều, Kim Ngu cứ vậy mà một mõi rồi ngủ quên mất trong thời gian có mấy phút đồng hồ. Hai hàng lông mày cô vẫn còn đang nhắm lại.

Thấy vậy, Song Từ nhẹ nhàng xoa xoa giữa mi tâm của Ngu - chỗ đầu hai hàng lông mày nhắm lại.

Song Từ yên lặng ngồi bên cạnh Kim Ngu nhìn cô ngủ say mãi. Nhưng cậu chỉ thoáng nhìn cô một lúc thôi. Rồi cậu lại tiếp tục tập trung vào màn hình laptop của mình, lách cách lách cách gõ bàn phím. Chỉ độ chưa đến một tuần nữa là tháng mười một, cậu phải nhanh chóng chuẩn bị xong các giấy tờ liên quan đến hồ sơ du học, rồi phải sắp xếp vài ba hôm ôn thi để lấy mấy cái bằng chứng nhận cần thiết. Chưa kể, cậu cần tìm thêm một số hoạt động xã hội để tham gia nữa, mấy cái giấy công nhận từ mấy hoạt động ấy luôn rất có ích cho hồ sơ xin du học.

Được một lúc, Song Từ lại viết thêm mấy dòng ra tờ giấy bên cạnh. Mấy phút sau nhìn lại, tờ giấy đã kín hết chữ ở cả hai mặt. Cậu lại chuẩn bị xé vờ lấy thêm tờ nữa.

"... " - Đang ngủ, Kim Ngu đột nhiên giật mình một cái. Xong cô mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn xung quanh, ngơ ngác y như kiểu người từ trên trời rơi xuống mà người ta vẫn hay nói trên thế - "Đây... là đâu??" - Kim Ngu dụi dụi mắt, khuôn mặt vẫn ngơ ngác nhìn xung quanh. Cho đến khi tỉnh táo hơn, cô cuối cùng cũng nhớ ra thực tại - "Mấy làm gì mà cứ đánh máy suốt thế? Làm tao cứ ngủ mà chập chờn mãi."

"Thế hả?! Sorry.. tao tìm chút tài liệu làm hồ sơ."

"What.. sớm thế." - Kim Ngu suýt thì sặc nước. Cô vội vàng đặt cốc nước xuống bàn, rút một tờ giấy ra lau miệng rồi tiện tay, cầm luôn trên tay nghịch nghịch - "Mới hôm trước bàn.. Giáng sinh cũng chưa đến.. Mấy vội gì chứ?!"

Song Từ chỉ cười, giải thích qua loa cho Kim Ngu bằng mấy lí do hơi hoang đường mà cậu nghĩ ra, nhưng tuyệt nhiên không hề nhắc đến thái độ ngăn cấm của hai người đàn ông trong nhà cậu.

*

*

*

Những hơi lạnh đầu tiên của đầu đông đã nhanh chóng tràn xuống Hà Nội theo từng cơn gió mùa thu. Tháng 11 đến rất nhanh, khi mà cả bọn vẫn chưa kịp đề phòng gì cả. Mới có ngày nào là khai giảng, là học hè, là những ngày nắng chói chang vậy mà đã gần đến Giáng sinh và còn có cảm giác lạnh lạnh quanh người nữa.

Kim Ngu hẹn Thiên Bình đi chơi lẽ hôm nay. Cả hai tự đứng cùng follow một shop trên insta và nhân ngày Nhà giáo sắp đến, shop đó đột nhiên mở một đợt sale rất lớn cho những cặp hai người đến shop mua đồ. Lí do các thứ chẳng liên quan nhưng điều quan trọng là đang sale, vậy thôi. Hai người hẹn nhau vào một chiều thứ sáu, hôm đấy cả hai đều không phải đi đâu cả. Thiên Bình mượn xe của người quen, qua nhà Giải đón Ngu - từ sau khi Giải đi, Ngu chuyển về đây sống cho bớt cô đơn.

"Ê này. Giờ chỗ này rẽ bên nào ý???" - Đang đi giữa đường thì Thiên Bình bắt gặp một ngã ba rất lớn. Không phải chứ.. cô nhớ rõ ràng là trên google map ghi là đi rẽ sang đây sẽ gặp luôn cái ngõ rẽ vào shop cô cần, có nói cái quái nào liên quan đến ngã ba này đâu.

Kim Ngu ngồi đằng sau vội vàng lôi điện thoại ra kiểm tra. May mà vừa nãy cô có chụp lại màn hình. Nhưng cô cũng thấy hơi lạ, cô nhớ y như Thiên Bình, đến đây phải là một cái ngõ thôi mới phải.

Hai người lòng vòng đi quanh đấy suốt mười lăm phút, hỏi tận ba, bốn người qua đường, ai cũng bảo không rõ. Mãi đến khi gặp một bác gái lớn tuổi từ trong một con ngõ nhỏ đi ra. Là ngõ đấy! - Hóa ra, cái ngõ đó bé quá, biến số ở đầu ngõ hình như bị gì đó đập vào, ngửa hẳn mặt lên trời nên tụi nó mới không nhìn thấy số..

Sau đấy, hai đứa kéo nhau đi mua một số thứ khác, ăn một chút một chút. Đi đến cuối là một chi nhanh mới mở của một hiệu trà sữa khá nổi, hai đứa cũng từng uống ở một chỗ khác cũng thuộc tên này, thấy cũng được. Quán nó mới mở nhưng nằm trên phố, chỗ ít người qua lại, chủ yếu toàn khách Tây nên bên trong có lác đác vài người thôi. Cả hai đi lên tầng liền đi luôn ra chỗ ghế cao bên cạnh cửa sổ. Ngoài cửa bây giờ nắng rất đẹp. Tán cây bên đường xum xuê lá, che mất một phần của cửa sổ nên không có nhiều nắng hắt vào đây. Thiên Bình chỉ có một rười nên con nhỏ phải xoay xở mãi mới leo lên được cái ghế cao một mét đó. Chẳng bù cho Kim Ngu - 1m65 tiêu chuẩn, loáng cái đã có thể yên vị trên ghế.

"Tao đếm 1 2 3. Xong rồi, mày kéo ghế sát lại cho tao. Tao sẽ nhôm dậy rồi bám vào bàn.. Nhanh tay vào!!" - Thiên Bình dứt lời. Cô liền hít hít thở thở lấy mấy hơi. Rồi cô đặt chân vào chỗ để ở dưới bàn, nhôm người dậy, hai tay nắm chặt mép bàn ở phía trước. Kim Ngu ngồi bên cạnh nhanh thoăn thoắt, kéo cái ghế sát lại cái bàn, cần thật nhanh sao cho Thiên Bình có thể đặt được cái mông xuống đó.

"Rồi.." - Chưa gì Thiên Bình đã ngồi hẳn xuống, mặt mày dãn ra, bớt khó chịu hơn lúc đầu nhiều.

"Lần sau. Ngồi dưới bàn kia cho tao nhờ.. chỗ này sinh ra không phải là dành những người như tao." - Thiên Bình lấy gạt gạt, chỉnh chỉnh lại mái tóc ngắn đến ngang vai của mình. Hôm trước cô lại ra hàng bảo anh chị ý làm xoắn thêm chút chút ở phần đuôi. Nay nhìn cũng được.

"Gửi đồ của hai em nhé."

Người ta đặt đồ uống xuống rồi nhanh chóng đi tiếp, trên khay bung thêm mấy cốc nữa..

"Ê. Nhìn này.. " - Kim Ngu chìa điện thoại của nó ra trước mặt Thiên Bình.

Trên story (insta) của Sur Từ có ảnh chụp đồ uống cũng ở quán này, còn có địa chỉ trong ảnh nữa. Thời gian là một tiếng trước.

"Mấy nghĩ còn ở đây không??" - Thiên Bình ngó nghiêng xung quanh, cô chẳng thấy bóng người quen thuộc. Trên tầng này ngoài bọn cô thì chỉ có một chị gái đi một mình và một cặp đôi khác đang ngồi ở góc phòng thủ thi. Hoàn toàn không thấy Sur Từ.

"Trên hình tận hai cốc. Nó đi với ai được nhỉ?"

"Giờ à, còn ai được nữa, tất nhiên là con nhỏ Bạch Dương rồi. Hai đứa nó lần nào chả đi với nhau, chưa kể hôm nay tụi nó còn có lịch học thêm nữa nên chắc ngồi đây làm bài tập cũng nên. Không biết là đã đi chưa.." - Thiên Bình nhìn lại bức ảnh, nhưng chẳng tìm thấy manh mối gì cả - "Hay mày đi tìm đi. Tao ngại xuống lắm. Vào trong phòng phía trong kia thôi. Rồi ngo qua tầng trên.."

"Đã man..." - Kim Nguo ảo não trượt khỏi ghế. Đi tìm bạn kiêu này ngại thế. Lỡ như trong phòng kia cũng là một cặp đôi như kiêu ở góc phòng kia thì cô chết mất.

Thiên Bình nhìn Kim Nguo cứ chậm chậm đi về phía bên kia mà cảm thấy thật buồn cười, trong nó cứ như đi vào chỗ chết không bằng. Ánh mắt cô thông thả nhìn ra bên ngoài. Mọi thứ đang rất tuyệt vời. Bình dị mà ấm áp quá.

"Ting..tinggg.." - Có tin nhắn mới. Thiên Bình nhìn xuống điện thoại mình.

Tao đang ở cái phòng trong này. Mang hết đồ qua đây đi.

Disss - Thiên Bình quay ngoắt lại nhìn cánh cửa phía sau lưng. Tụi chết tiệt. Chúng nó trốn trong căn phòng phía sau đấy, cả Kim Nguo, rồi bây giờ bắt cô một mình bê hết đồ đồng đồ này sang đây. Lườiiii. Bọn lườii..

Thiên Bình khó chịu nhảy xuống khỏi ghế, rồi cô đeo balo, túi xách lên người, chông chắt cả của mình lẫn của Kim Nguo. Xong lại quàng thêm vào tay mình mấy túi đồ mà bọn cô mới mua được, muốn sái cả tay. Và còn phải hai tay bưng hai cốc nước của hai người nữa. Đến chỗ, cô cứ tăng tăng lớp lớp đồ, khếch khếch, xiên xiên vẹo vẹo đi về phía căn phòng bên kia.

*

"Hello babe!!" - Ba đứa cười cười và vẫy tay với cô ngay khi thấy cô xuất hiện ở cửa. Giọng điệu mới trêu người, khiến người ta cảm thấy khó chịu làm sao. Vậy mà, tụi nó chẳng đứa nào đứng lên cả, vẫn một mình cô khệ ệ đặt cốc nước lên bàn và đồng đồ trên tay xuống cái ghế trống không bên cạnh.

"Cười cái gì. Muốn chết à??" - Thiên Bình tròn mắt lên, tay dí cái nắm đấm về phía ba đứa khiến cả ba đứa bật cười.

"Hạ hỏa hạ hỏa.." - Chỉ được con Dương nó hiền lành. Nó trêu cô một lúc thôi là quay sang dỗ cô, còn lấy cả khăn giấy phe phẩy chút gió ở trên trán cho cô bớt nóng.

Thiên Bình đón lấy tờ giấy đó, thấm luôn chút mồ hôi lấm tấm trên trán. Trời mùa thu tuy được cái mát mẻ và có chút se se nhưng đối với cái đứa chuyên buộc tóc đuôi ngựa như Thiên Bình, tự dưng đôi qua xoắn tóc như này thì vẫn nóng lắm. Cô đến toát hết cả mồ hôi dưới gáy nữa, muốn buộc lên nhưng tóc giờ ngắn quá, chỉ hơi chạm vai một tí nên buộc lên là một đồng sọt thừa sau gáy và hai bên tai lại rơi xuống.

"Tụi mày học gì thế??" - Kim Nguo tò mò nhìn đồng sách vở Sư Tử và Bạch Dương bày la liệt trên cái bàn vuông nhỏ. Chưa kể hai đứa nó còn kéo thêm một cái ghế của bàn bên cạnh sang để đựng sách vở lúc cô mới bước sang đây. May mà phòng này chẳng có ai ngoài tụi nó..

Nào là Toán, Văn rồi cả một đồng đồ Anh rơi cả xuống dưới sàn. Đây là Sư Tử. Bên kia của Bạch Dương còn có thêm cả ống vẽ, giấy, chưa kể còn một cuộn bút chì dài ngắn khác nhau dài lắm, chiếm hơn nửa chiều rộng của cái bàn.

"Woaaa. Nhìn này nhìn nàyyy!!!"

Cả Thiên Bình lẫn Kim Nguo đều trầm trồ nhìn vào quyển vẽ của Bạch Dương. Đó chỉ là một quyển sổ A5 bìa đen xì, hơi bình thường, ở góc có một chữ kí bằng bút trắng, thoáng thoáng có thể hiểu đó là chữ "B.Dng" - chữ kí của Bạch Dương, hầu như tất cả các bản vẽ của Bạch Dương mà mọi người hay nhìn thấy cũng có chữ này ở bên cạnh. Quyển sổ dày khoảng 1 cm, rất nhiều trang. Bên trong Bạch Dương đã vẽ rất nhiều, gần như là đủ thứ trên đời, hoa cỏ hay động vật, hoặc thậm chí là người, chân dung, xe cộ... đều có hết. Thiên Bình và Kim Nguo giờ từng trang một ngắm nghía, thấy cái nào cũng đẹp, mà càng về phía sau, hai đứa đều có cảm giác Bạch Dương vẽ lên tay dần lên, trông các thứ đều đẹp và sinh động hơn hẳn, t

sắp giống thật đến nơi rồi.

"Heh... Bức này chưa xong à??" - Thiên Bình giờ trang đó lên cho Bạch Dương nhìn. Đó là hình cận cảnh một đôi tay đang ôm lấy cây vĩ của đàn violin hay cello gì đó, từng ngón tay thon dài, hơi gầy, vẽ nhìn rất mượt. Chỉ là bức tranh rất mờ, chưa được đánh bóng hay gì khác, mờ mờ như chỉ mới được phác lên vậy. Lại còn là bức cuối cùng trong tập vẽ đấy nữa, đằng sau toàn là giấy trắng.

"À.. bức đấy chưa. Tôi về vẽ nốt." - Bạch Dương ngẩng đầu nhìn thoáng qua một cái, liền trả lời luôn. Xong nó lại cặm cụi tẩy tẩy vẽ vẽ nốt bức tranh trên tay.

"Sao mày không vẽ vào quyển này luôn? Vẽ ra giấy A3 to thế làm gì không biết.." - Kim Nguo hơi hơi khó hiểu.

"Là bài tập về nhà. Thầy nó bắt thế." - Sư Tử chen ngang vào trả lời, xong gấp luôn quyển vở đang làm lại. Tiếp tục mở một quyển khác ra - "Hai đứa bọn mày đi đâu, mua gì với nhau thế? Một đồng kia..", Sư Tử hất cằm nhìn đồng đồ la liệt dưới chân.

"Úi giờ. Nó thì mua được gì. Toàn là tao mua giải sầu.. Hic, khổ cái thân tôi, đã thất tình thì chớ.." - Thiên Bình tỏ vẻ sầu não. Cô lườm nguýt với Nguo, miệng lại khpong ngừng kể khổ - "Hai đứa chúng mày không biết đâu. Mãi mới rù được một đứa rảnh rỗi đi ăn đi uống đi mua đi sắm, nhưng con này... con này lúc nào cũng thấy chăm chăm nhìn cái điện thoại cười đến tít cả mắt lại. Đúng là cái loại trợ trêu!! Cực kì trợ trêu!!!"

"Thế á?? Yêu rồi à" - Cả Dương lẫn Sư đều ngạc nhiên cực kì. Đạo này cứ bị xoay như chong chóng với đồng bài học thêm nên hai đứa chẳng để ý gì lắm, vẫn cứ nghĩ rằng Nguo và thằng kia còn đang giận nhau. Giờ mới biết, hóa ra là đã thân nhau lại rồi..

Hai má Kim Nguo đỏ hệt cả lên khi bị cả ba đứa trêu. Lúc đấy, cô mới ngại ngại nói với ba đứa là cô với Song Tử đang chuẩn bị hồ sơ đi du học và còn định học ở hai trường chung thành phố với nhau nữa. Cô vẫn chưa tâm sự chuyện này cho ai cả nên ba người là ba đứa đầu tiên biết chuyện này.

"Ủây. Thích thế. Đã đi du học còn được chung thành phố với nhau.. Tao cũng muốn!" - Sư Tử ghen tị chết mất, mặc dù là rõ ràng cô với anh bạn nhà cô cũng sẽ học cùng thành phố với nhau sau này nhưng vẫn có cảm giác khác khác khi so sánh với chuyện của Nguo- Tử.

"Tao cũng muốn.." - Không chỉ có Sư Tử, Bạch Dương cũng ghen tị.

Đến đây, Kim Nguo mới sực nhớ ra một chuyện.

"Thế.. Xứ Nữ định đi đâu? Tao thấy Tử bảo là thánh sau nó bay rồi. Gấp lắm thì phải."

Bạch Dương đang tô tô những nét cuối cùng thì giật mình, làm trên tờ giấy xuất hiện một nét đậm hơn hẳn ở ngay giữa bức tranh. Chưa kể cái bút nó đang dùng là 6B, nét chệch tay đó càng thêm rõ nét, hẳn ở trên bức tranh cực kì chói mắt.

"Đi đâu cơ??" - Bạch Dương thấy hơi nực cười. Cái quái gì vậy? - Kim Nguo đang nói cái quái gì vậyyy???

"Thì đi du học còn gì. Song Tử nói với tao mấy hôm nay rồi, còn bảo tao đừng nói cho ai vì thằng Xứ không muốn ai biết chuyện nó đi, định là tuần cuối trước khi đi mới nói như Giải. Tao cứ tưởng là bọn mày thân thể, hôm nào cũng bốn đứa đi học vô nhau thì phải biết rồi chứ..."

*

*

*

Đến tận 9 rưỡi tối, lúc Xứ Nữ đều về đến cửa nhà, Bạch Dương vẫn chưa hết ngần ngại chuyện cậu đi du học vào tháng tới.

Hai người lúc mới đầu cũng chưa tính là thân lắm. Xong rồi ôn thi thử, đi chơi, và đến bây giờ là hơn bốn tháng đi học thêm chung với nhau, một tuần tận ba buổi.. Biết bao nhiêu kỉ niệm loằng ngoằng với nhau, gọi nhau là "Thân ơi.. thân à..." ngọt xớt. Thế mà cậu sắp đi nhưng vẫn không nói cho nó một tiếng.

Thằng mặt thụ chết tiệt!!! - Bạch Dương lăm bằm chửi. Nhưng có làm sao thì trong lòng nó vẫn âm ỉ khó chịu và buồn. Bạn "thân" như lìn.

"Ê. Về rồi. Xuống xe."

Thấy Bạch Dương mãi mà chẳng chịu xuống xe, Xứ Nữ gọi một tiếng, vỗ vỗ vào cái tay đang nắm chặt áo của cậu. Cậu có thể cảm nhận được rằng Bạch Dương có rung mình một cái. Không hiểu con nhỏ này lại nghĩ ngợi cái gì mà nhập tâm đến vậy.

"..."

Bạch Dương đứng xuống trước cửa nhà. Cô cười cười vẫy tay tạm biệt. Chẳng biết nên nói gì nên cô cứ im lặng mãi. Bình thường cô sẽ huyền não đòi hỏi hay kêu ca phàn nàn điều gì đó rồi tạm biệt và chạy nhanh vào nhà. Hôm nay, tự dưng cô muốn đợi Xứ Nữ đi trước, đợi xem cậu có nói gì không.

"Tao về nè. Mai gặp." - Xứ Nữ vẫy vẫy tay. Nhưng mãi mà cậu chẳng thấy Bạch Dương vào nên đành quay đầu xe đi trước - "Tối ngủ ngon nha.. Sáng mai tao mua Milo cho uống. Vào nhà đi. Bye byeee."

Bóng lưng trắng tinh màu áo sơ ki đồng phục của cậu bị nhuộm màu vàng khi cậu phóng qua dưới ánh đèn trong ngõ. Chỉ có một loáng mà trong tầm mắt của Bạch Dương đã không còn thấy cậu nữa.

Trong lòng Bạch Dương âm ỉ nỗi khó chịu khiến cô thật muốn chảy nước mắt.

Rốt cuộc thì vẫn chưa nói.

Xứ Nữ, đồ tôi! Thân cc!

[End - chương 48]

Aloo Alooo~

Dưới đây mình có một thông báo nhỏ, chuyên mục là 《Tìm người thân》

Chuyện là, một hôm lướt trên trang Confession của wattpadvn..

VnWattpad Confession

...

3 Th12, 2017 lúc 00:03 • 🌐

#wattcfs2650

"có fic 12 chòm sao nào mà các bạn ửng không ạ? Tác giả viết truyện 12 chòm sao ổn, văn phong mượt có ai không ạ?"

#wattcfs2651

"Ở một Wattpad hỗn loạn như bây giờ, liệu có truyện 12 chòm sao nào được chăm chút nghiêm túc không nhỉ mấy cậu..."

63

39 bình luận • 2 lượt chia sẻ

Thích

Bình luận

Chia sẻ

Sajo Rina

Lướt mỗi tay vẫn không thấy Oan Gia..... Mấy chị đây viết hay lắm TvT Thanh xuân vườn trường đó TvT

8 tuần

Thích

Trả lời

1

Mình đã ấn vào xem cmt của cfs kia và tình cờ thấy cmt của bạn #SajoRina.

Nói thật là mình rất vui và xúc động. Đây là lần đầu tiên mình bắt gặp một cmt có nói về "Oan gia" ở trên page này. Nên mình muốn tìm bạn có Fb là #SajoRina kia. Mình muốn tặng cho bạn #SajoRina một món quà nhỏ. Còn là gì thì mình cũng chưa biết. Đợi mình tìm ra bạn đã.. *^^*

Ài là bạn ý, hoặc biết bạn ý thì cmt phía dưới hoặc nhắn tin cho mình nhé. Mình cảm ơn..

Luvv.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tạm biệt

"Con về rồi."

Bạch Dương dầm hai gót giày vào với nhau rồi cứ thế nhấc chân ra khỏi đôi Stanmith trắng đen đang đi. Dưới nhà đã chẳng còn ai nữa nhưng bố mẹ cô vẫn đề đèn đợi cô về - đây là thói quen mới trong nhà cô năm nay bởi lịch học thêm năm nay quá dày. Hầu như, một tuần cô chỉ còn được ăn tối với mọi người đúng giờ vấp hai ngày cuối tuần. Những hôm khác đều là đi học đến 8 rưỡi 9 giờ mới về. Cô tắt đèn phòng khách rồi đi thẳng vào phòng bếp, bàn ăn mọi người vẫn đề phần cô, chỉ là đồ ăn không rõ từ lúc nào đã nguội ngắt. Bát đĩa mọi người ăn xong đã được dọn rửa hết rồi, còn mỗi một bát con và đôi đũa cho cô mà thôi.

Bạch Dương đề balo và ống vẽ lên bàn ăn rồi ngồi xuống. Cô chỉ xới ít cơm rồi xir lí mọi thứ trong chóp nhoáng. Chưa đầy 10 phút mà bữa tối của cô đã xong. Trước khi đi học đã đi uống với mấy đứa kia rồi, lúc về còn được thằng Xừ mua cho ít bánh nên cũng không đói lắm, ăn nhiều đó đối với cô là đủ rồi.

"Con chào bố. Con chào mẹ." - Lúc đi ngang qua phòng bố mẹ, Bạch Dương chào hai người một tiếng rồi đi luôn về phòng. Mẹ cô đã đặt lưng xuống giường ngủ từ lúc nào, còn nôi bố đang xem phim.

Hôm nay cô tự dưng thấy mệt quá. Thằng tòi tệ!! Đồ bạn thân đều già!!

Bạch Dương thả đồ xuống đất rồi ngã luôn xuống giường. Muốn nhắm mắt ngủ luôn một giấc đến sáng mai quá..

"Ê. Đồ bẩn, không tắm à mà ngủ. Mượn bút xóa nhé." - Đèn phòng tự dưng sáng trưng lên, giọng thằng em cô oang oang đến nhức hết cả đầu.

"Hai tiếng nữa gọi dậy. Bút trong hộp bút, ngăn to nhất, cạnh đồng sách vở đấy." - Bạch Dương chồm gối lên đầu. Cô nghiêng nghiêng người, bò bò lên đầu giường rồi ôm vãi ba cái gối vào lòng, tìm chỗ thật thoải mái rồi nhắm mắt ngủ thẳng. Đợi tiếng cửa đóng "cạch" một cái, cả phòng tối om, Bạch Dương cứ nghĩ mình có thể ngủ luôn được vì bản thân đang rất mệt, nhưng rồi mắt vẫn cứ mờ thao láo.

Bạch Dương ép mình phải ngủ. Cô nhắm chặt, cố nghĩ linh tinh thật nhiều thứ để đầu mình loạn hết lên. Rồi con buồn ngủ cũng áp đến, nhanh hơn cô tưởng.

Nhìn kim ngắn trên đồng hồ cô đặt ở một góc của bàn học, đã hơn 12 giờ đêm rồi. Bạch Dương ngồi khoanh chân trên ghế, nhắm nháp cốc cà phê nóng hồi ôm trong tay. Tóc cô vẫn ướt nguyên, vài giọt nước chảy xuống cổ áo khiến chỗ thấm nước cứ lạnh lạnh. Vừa tắm xong nên xen giữa mùi cà phê cô còn ngửi được mùi sữa tắm và dầu gội đầu nữa, thơm~

"Alo. Mai có bài tập không mày?" - Cô gọi cho Sur Từ, hai đứa tan cùng giờ nhau nên cô chắc chắn là nó còn chưa ngủ. Bạch Dương đặt điện thoại ở bên cạnh, để loa ngoài nên có thể nghe rõ mồn một tiếng sột soạt ở đầu bên kia. Xong cô lại lúi quẹo vẽ ra hí hoáy tí.

"Có thì mày làm à.." - Sau đó là tiếng ròn rột như tiếng bìm bìm - "Hình như có. Nhưng tao kệ thôi, tao đang ăn mì tôm khô đập vụn, ngon phết, đỡ ngứa mồm."

"Ồ." - Bạch Dương tiếp tục đề nguyên điện thoại bật như thế, tay vẫn cầm cục tẩy và chiếc bút chì được đeo gọt nhọn hoắt, dòn hết chăm chú vào bàn tay đẹp đẽ trên giấy.

Sur Từ cũng chẳng cúp máy. Từ chiếc điện thoại, thi thoảng lại truyền đến tiếng ròn rột và những tiếng click click bé tí tẹo.

Ở đầu bên kia, Sur Từ đang bó gối ngồi trên bàn học không khác gì Bạch Dương lúc này. Bên cạnh bày cả mấy gói bìm bìm vừa mới mua lúc tối, đầu chỉ có gói mì tôm đập vụn như cô nói. Tay thoăn thoắt click chuột, di chuột làm cho mấy trang thông tin trên màn hình laptop ứ thoát ần thoát hiện, thay đổi liên tục. Tự dưng, Sur Từ muốn lên một kế hoạch bỏ trốn. Tự dưng, cô muốn nổi loạn một chút. Thông tin về những trường đại học có khoa vẽ cứ ần hiện trước mắt làm cho mong muốn trong cô càng sôi trào mãnh liệt. Vẽ là ước mơ bấy lâu nay của cô. Cô chẳng muốn làm nhân viên kế toán hay ngân hàng gì đấy như bố mẹ luôn nói, cô muốn vẽ..

Rồi tự dưng, Sur Từ lại chợt nhớ đến chuyện của thằng Xừ:

"Mày với thằng kia nói chuyện chưa?"

Bạch Dương miệt mài với tình chi tiết của phần đầu ngón tay trong hình nên chẳng để ý lắm đến câu hỏi của Sur Từ. Cô mơ hồ hỏi lại lần nữa - ".. Ai??" - Và Sur Từ lặp lại lần nữa. Khiến nét bút chỉ lại nghịch một phát. Y như hồi chiều. Đầu bút chì nhọn như vậy, mảnh như vậy liên nứt mất một đoạn, trượt trên trang giấy rồi rơi xuống quần áo của cô. Bạch Dương thần thờ nhìn bức tranh đang sắp hoàn thành của mình, tự dưng cô chẳng còn tí hứng thú nào vẽ với nào nữa nên lập tức liên vút cả quyển vẽ lên mặt bàn, chiếc bút chì cũng bị cô chán nản vút ra xa, lăn tạt cái khe bé tí ở dưới cuối chồng sách lộn xộn cô để một bên bàn học.

"Chưa nói. Nó bảo chẳng có chuyện gì hết." - Bạch Dương cầm điện thoại đứng dậy và đi ra ngoài ban công hứng gió. Cô tắt luôn chế độ loa ngoài, áp điện thoại vào tai mình nói chuyện rất lâu, đến tận khi bên tai, cái điện thoại cô nóng rẫy như cục than hồng cô mới kêu "ngủ ngon" và cúp máy.

Từ căn phòng ở trên tầng ba như thế này, tầm nhìn của cô vừa rộng lại vừa không. Những tòa nhà mọc lên cạnh nhau san sát san sát, cứ tòa sau lại cao hơn tòa trước, lại lớn hơn tòa trước, tận mấy lần liền. Hiện tại còn đang phổ biến kiểu xây chung cư mini, cao khoảng bảy, tám tầng. Trong ngõ nhà cô đã có bốn tòa nhà kiểu vậy nên tầm nhìn càng mỗi lúc một hẹp. May thay, còn một số khe trống cô nhìn được, từ đó mà cô còn hơi hơi cảm nhận được ánh đèn đường màu vàng nhạt sáng lấp lánh ở chân trời, nhưng cũng chỉ là một

đoạn ngắn thôi.

Bạch Dương lạnh quá, hai tay ôm vào với nhau xoa xoa hai bên người cho bớt rét. Kim Ngưu nói rằng, thông tin của Song Tử, bảo là còn một tháng nữa, một tháng nữa Xứ Nữ mới đi - nên là cô sẽ đợi ba tuần, đến tuần thứ tư, tuần cuối cùng rồi mà Xứ Nữ vẫn không chịu nói thì cô mới hỏi, hỏi xem cậu có đi không, hỏi xem cậu định đi đâu, bao giờ về,.. và hỏi cậu xem tại sao cậu lại giống như Cự Giải, đến tuần cuối cùng mới nói chia tay.. Hối chết cậu luôn, đồ bạn thân đều, vừa đều, vừa tồi tệ!

Tương chừng Xứ Nữ chỉ có ý định giấu chuyện du học với mọi người vài ngày thôi. Nhưng, một ngày, hai ngày,..., một tuần... và giờ đã là gần hai tuần - đã 10 ngày rồi, Xứ Nữ vẫn cứ vui cười với mọi người như chẳng có chuyện gì, cứ như thể cậu sẽ không bay đến một đất nước xa lạ trong vài tuần tới. Bạch Dương rầu rĩ, nhiều hơn đó là khó chịu. Cô nhìn chăm chăm suốt giờ ra chơi mấy hôm nay và khi tâm mắt hai người chạm nhau, Xứ Nữ chỉ đơn giản là cười một cái, làm mất quý một tí. Cậu không hề có một tí cảm giác áy náy hay chột dạ gì hết.

Mặt trời trán bóng!!

Bạch Dương thực sự nhiều lúc hết chịu nổi. Mỗi lần khi tan học, nhìn Xứ Nữ đi đằng trước, màu áo sơ mi trắng sạch sẽ của cậu thấm đượm ánh nắng, lan ra cả nụ cười của cậu - mỗi lần nhìn cảnh này, Bạch Dương thật muốn kéo cậu lại và hét với cậu là: "Du học cái gì. Nói đi chứ!!!!". Rồi cả mỗi lần cậu đưa cô về nhà, nhìn cậu chậm chậm lùi xe lại và quay xe, nụ cười trên mặt vẫn chưa lúc nào tắt, hai mắt cứ nheo nheo lại mỗi lần cậu cười như thế - và cô lại muốn kéo cậu, hét với cậu: "Ê. Mày nói đi chứ!!!"

Muốn cậu nói ra nhanh nhanh lên rồi còn làm cái tiệc chia tay nữa.

Chẳng lẽ, không định chào tạm biệt à!!!

Bạch Dương lo nghĩ như thế nhưng không hề hay biết rằng ý định của Xứ Nữ là không làm tiệc chia tay thật.

Cậu không muốn lập lại hiện trường như hôm Cự Giải đi - Hôm ấy, tụi con trai chẳng làm sao hết, chỉ hơi trầm mặc hơn bình thường một chút. Thay vào đó, tụi con gái khóc như mưa, cứ ôm nhau mà khóc. Ăn được một miếng lại nhìn sang nhau, rồi lại khóc. Mất đứa nào đứa này đều sưng lên như quả hạch, đồ ăn, mũi cũng đỏ ửng như trái cà chua chín, chưa kể nước mắt tèm nhem, miếng liên tục miếng máo than thở. Bạch Dương hôm ấy cũng khóc rất nhiều - cũng chính vì thế, Xứ Nữ kiên quyết không cho Song Ngưu với mấy đứa nữa làm tiệc chia tay cho cậu.

Đến tối thứ bảy cuối cùng trước khi đi, cậu gọi vài chục thằng bạn thân - tất cả chỉ có con trai thôi - nào là Song Ngưu, Bảo Bình, Ma Kết,.. mấy đứa trong nhà, rồi có cả mấy đứa trong đội bóng rổ, bóng đá cậu hay đá cùng, mấy thằng bạn net,.. Tính như thế mà đã được mười lăm thằng. Mọi người cùng nhau đi ăn uống với nhau một bữa thật no say. Toàn con trai nên cũng động đến không ít bia bọt và phóng túng hơn một chút. Lúc ra khỏi quán ăn, đứa nào cũng hơi mơ mơ, nhưng vẫn muốn đi tiếp nên rồi cả lũ kéo nhau hết lên Phố chơi. Mấy đứa đi xe máy phần khích cứ rồ ga liên tục trên mấy đoạn vắng. Âm thanh lốp xe ma sát với mặt đường nghe đặc biệt chói tai - như thế, càng khiến tụi thanh niên như chúng nó càng hưng phấn. Loanh quanh trên bờ hồ một chút, tụi nó rẽ vào Tạ Hiện, ở đây quẩy tung bùng bùng tăng hai. Chơi say sưa đến hơn bốn rưỡi sáng hôm sau mới về nhà, đứa nào đứa này đều như trong tình trạng high high, mặt đỏ ửng vì uống quá chén.

Mười mấy đứa dựng nhau đi vào nhà, nghiêng nghiêng vẹo vẹo rồi ngã sấp mặt xuống sàn. Cứ thế, tụi nó co quắp, nằm chồng chéo lên nhau ngủ say đến mức không hề hay đến biết bất cứ thứ gì.

Thứ hai, sau khi chào cờ xong, cả lớp rất bất ngờ khi nhìn thấy chủ nhiệm đứng sẵn sau bàn giáo viên. Mới đầu, khi vào lớp, miệng đứa nào líu la líu lo, cười cười nói nói về đủ thứ chuyện trên đời. Khi bất ngờ thấy chủ nhiệm, cả bọn đều im thin thít, đầu cúi gằm xuống nhìn giày, nhanh chóng chạy về chỗ.

Hôm nay vừa không có tiết chủ nhiệm, vừa không có thông báo gì to tát hay phải đóng khoản tiền học, tiền quỹ nào - chắc chắn không phải tiền học vì bọn nó vừa mới thu xong từ đầu tuần trước. Đặc biệt, bây giờ mới tuần mới, ngày mới, tuần trước cũng chẳng có ai vi phạm kỉ luật gì - việc chủ nhiệm đến xử lí các trường hợp phạm lỗi là không có căn cứ.

"Nhanh lên nào. Cô thông báo mấy chuyện này rồi trả tiết lại cho cô Toán luôn." - Chủ nhiệm nhìn về ngoài cửa, cô Hằng dạy Toán đã đứng đó từ bao giờ. Nhưng vì thấy chủ nhiệm đứng trong lớp, cô Hằng liền quay người, đứng ở ngoài hành lang ngắm cảnh.

"Sau đây là có một ít thông báo mới của nhà trường, thứ nhất về việc thi học kì sắp tới, lớp trưởng nhớ ghi chép thời gian thi cẩn thận cho các bạn. Tiếp nữa là thông báo hội chợ Tết vào cuối tháng 1 tới, có vài mục cần chú ý, lớp trưởng nhớ thông báo kĩ cho các bạn này." - Cô Như, cũng chính là chủ nhiệm lớp nó, rút từ trong cặp ra mấy tờ thông báo đưa cho lớp trưởng, sau đấy mới từ lớp trưởng phân phó kĩ càng cho cả lớp. Ngoài ra, chủ nhiệm còn cầm một xấp phong bì mỏng mỏng, là tiền thừa đóng học tuần trước cô chưa kịp trả - "Và một điều nữa, Xứ Nữ...", ánh mắt cô đảo quanh lớp rồi nhìn thẳng về phía Xứ Nữ đang ngồi cuối lớp, tự nhiên, điều này khiến mọi người bất giác trật tự, dòng tai lên nghe và nhìn về phía cậu, "... Các em, lớp chúc ta lại tiếp tục chuẩn bị chia tay thêm một thành viên nữa để đi du học. Mọi người cho một tràng pháo tay để cổ vũ bạn nào!!"

Thông tin như một quả pháo lớn.

Ầm ầm - Khiến nhiều đứa trong lớp ngơ ngác, hết nhìn chủ nhiệm rồi lại nhìn Xứ Nữ một cách khó hiểu, nhiều hơn nữa là trợn mắt mà bất ngờ. Chẳng ai có thể tin được là Xứ Nữ sắp đi du học. Trừ mấy thằng bạn thân vừa rồi làm tiệc chia tay, mọi người bắt đầu xì xào rồi oán trách, trêu trêu bắt Xứ Nữ mua bím bím về đãi chia tay.

Xứ Nữ với cô chủ nhiệm nói chuyện qua vài câu. Vậy là mọi người biết được, thứ tư tuần này cậu đã bay rồi và hôm nay, cũng chính là ngày cuối cùng cậu đến trường với mọi người.

Cả một ngày hôm đó, xung quanh Xứ Nữ được không ít người vây lại, họ chúc mừng, hỏi thăm, dặn dò và cả tạm biệt. Giữa giờ ra chơi dài nhất - 15 phút - cậu cùng mấy thằng thân thân như Bảo Bình và Ma Kết,.. mấy đứa xuống dưới canteen mua bím bím, bánh kẹo, rồi cả nước. Mọi người làm một tiệc liên hoan chớp nhoáng nhưng lại cực kì vui vẻ, không có ai khóc cả - trái hoàn toàn với tình cảnh đầm nước mắt của mọi người lúc Cự Giải báo tin sắp đi.

Không ai để ý, có một bạn, trầm lặng hơn bình thường rất nhiều, chẳng cười, chẳng nói cũng chẳng khóc.

Bạch Dương..

Sáng hôm sau, quả nhiên chỗ của Xứ Nữ chẳng có ai ngồi. Lớp D2 chúng nó lại có thêm một chỗ nữa trống không. Trên một góc bảng đen, lớp trưởng viết chữ số "V 1" (Vắng 1) thật nắn nót, phía dưới ghi tên của Xứ Nữ, từng nét đều thẳng tắp, chữ nào ra chữ đó, cực kì rõ ràng. Sẽ chẳng mấy chốc, hai hôm nữa, sau khi Xứ Nữ thật sự bay, trên góc bảng đó là "SS 32" (Số 32), lại giảm đi một người nữa.

Theo như lời tụi con trai ở chung với Xứ Nữ kể, tối qua, Xứ Nữ đã dọn sạch đồ ra khỏi phòng và theo ba mẹ về nhà của mình. Căn phòng ấy bây giờ chẳng có tí dấu vết nào của cậu ấy nữa - Song Ngưu kể lại, giọng cậu trầm hơn hẳn mọi ngày. Chưa hết, theo như tin của Ma Kết, gia đình của Xứ Nữ còn định sẽ đi dân và định cư ở bên đấy luôn nên có

khí, lần này Xứ Nữ đi là phải mấy năm nữa mới quay về, thậm chí là có khả năng là chẳng bao giờ quay về nữa cũng nên. Nhưng khả năng này cũng hơi ít vì Ma Kết bảo rằng ông bà nội Xứ Nữ đều không thích sang bên kia nên hai cụ kiên quyết ở lại. Nghĩ nghĩ, vậy là cậu chắc chắn sẽ trở về, trong lòng Bạch Dương như vậy mới dễ chịu hơn một chút, cứ tưởng rằng cậu một đi không trở lại.

Nơi cậu đến là Phần Lan. Một đất nước nằm phía Bắc Âu, một đất nước rất phát triển, nổi tiếng với tên gọi "Đất nước của mặt trời lúc nửa đêm" với những dải cực quang trong đêm huyền ảo.

*

Tối thứ ba hôm ấy.

Bạch Dương tắt đèn lên giường từ sớm. Tự dưng hôm nay cô chẳng có hứng thú làm gì hết. Ngồi trên bàn học mải mê, chơi hết trò này đến trò khác mà thấy ngán, cuối cùng, cô dứt khoát đóng sách vở lại đi ngủ. Nhưng khi nằm lên giường, đắp chăn lên ngang ngực, hai mắt của Bạch Dương vẫn mở rất lớn, trùng trùng với cái trần nhà tối om.

"Br ùmm... Br ùmmmm....."

Chiếc điện thoại cô để ở cái tủ bé đầu giường tự nhiên rung lên rất mạnh. Khiến Bạch Dương giật cả mình.

"Xứ"

Tên cậu trên màn hình nhấp nháy mãi chẳng tắt. Bạch Dương chán chừ mãi chẳng muốn nghe. Cô vẫn thấy cực kì giận cậu vì chuyện giấu giếm này, mà, suốt từ mấy ngày mấy tuần Bạch Dương cô mồi mòn chờ đợi, cậu cũng chưa có nói gì với cô hết, thậm chí là nhắn tin hay inbox gì đó cũng không có. Nay lại đột ngột gọi điện giữa đêm thế này - Bạch Dương kjos chịu, nhưng nhiều hơn là lo lắng và bất an. Cô tự dưng thấy sợ sợ rằng nếu mình không nghe cuộc gọi này thì sẽ phải hối hận gì đó. Trong mấy phim Trung - Hàn sến sảm cô hay xem đều có chi tiết rầu rĩ kiểu kiểu vậy..

"..."

Rốt cuộc là Bạch Dương vẫn không cứng rắn và nhẫn tâm được, cô ần nghe. Nhưng khi áp điện thoại lên tai, cô không nói gì hết, chỉ yên lặng nghe động tĩnh của cậu từ đầu dây bên kia.

"Alo.. Dương à!"

Bạch Dương vẫn tiếp tục giận dỗi không muốn trả lời. Nhưng nhờ yên tĩnh như thế, cô chợt phát hiện ra giọng Xứ Nữ nói qua điện thoại đặc biệt hay, trầm trầm ấm ấm lại rất nhẹ nhàng và dịu dàng, từ tốn - giống hệt tính cách cẩn thận, bình tĩnh của cậu.

"Sao thế? Giận dỗi tao à??" - Cô nghe được tiếng Xứ Nữ hình như cười một cái, nhẹ lắm. Sau đó, cậu lại thờ dài một cái, lần này lại có vẻ nặng nề. Cậu đang có tâm sự, Bạch Dương nghĩ thế.

".... Dương à. Tao đang ngồi ở sảnh của sân bay Nội Bài. Tối nay tao bay luôn rồi... Điều này, tao chỉ mới nói với mỗi mày thôi đấy. Nên đừng giận tao nữa nhé."

"Đồ tồi! Đồ khốn!!" - Bạch Dương bật dậy khỏi chăn, cô gần như là rít qua điện thoại. Hai hàm răng nghiến vào nhau ken két ken két. Cô rất rất muốn bốc hỏa vào lúc này. Đến phát điên mất!!

"Ừ. Muốn chửi thế nào tùy mày. Tóm lại, tao đi rồi là mày ở nhà phải ngoan ngoãn đấy, chăm chỉ học, đọc sách và vẽ đấy. Đông đang về rồi, chẳng mấy chốc lại gió mùa, nhớ mặc ấm, đeo khăn cho cẩn thận. Đừng la cà rồi chơi điện thoại, xem phim hoặc đọc truyện đến khuya nữa. Rất không tốt cho sức khỏe. Tao nói mấy cái này bao nhiêu lần rồi đấy. Nghe chưa há??"

... Ừmm

Nhớ ở nhà mạnh giỏi, thế thì tao mới yên tâm.

Đừng khóc đấy nhé. Cười nhiều vào mới tăng được tuổi thọ.

Cái tao hứa sẽ đi dẫn mày đi chụp ảnh phố phường lúc xuân về và rồi cả đi xem ballet "Hồ thiên nga" hôm Giáng sinh.. có lẽ là tao thất hẹn mất rồi. Tao xin lỗi.."

Xứ Nữ trầm mặc. Cậu đã từng hứa làm rất nhiều điều điên rồ với Bạch Dương, có vẻ, tất cả đều sẽ chẳng làm nổi. Cậu cũng từng bảo sẽ không thất hứa, không nói dối, không giấu giếm. Thế mà cứ từng điều từng điều một cậu đều làm hết rồi.

Đứng cảm của cậu đến giờ phút này tan biến mất tiêu, đến cả lời thú nhận thích thích cậu cũng chẳng dám nói thành lời. Dù hai người đã sắp chia xa đến nơi.

Bạch Dương thấy mắt cay cay. Khi đưa tay lên, không biết từ lúc nào mà hai khóe mắt đã là hai hàng nước mắt dài.

"Đi cẩn thận. Bảo trọng!"

Xứ Nữ thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng chịu nói chuyện - khóe miệng cậu cong cong rất vui vẻ.

"Ừ. Biết rồi.. " - Có một chút gián đoạn, Bạch Dương nghe thấy rất nhiều tiếng cộp cộppp - "Alo.. Tao đang đi vào phòng chờ, sắp lên máy bay rồi.."

Xứ Nữ chậm rãi bước đi trên lối hành lang vắng vẻ cùng lúc đó có vài hành khách khác. Bên cạnh còn có cả bố mẹ cậu, nhưng đối với những câu hỏi tò mò của mẹ, cậu chỉ ậm ừ qua loa nói là bạn cùng lớp, chơi rất thân. Nói thế thôi, chưa muốn nói nhiều hơn về cô với mọi người.

Trò chuyện một chút, hai người tự dưng thấy lúng túng quá nên không hẹn mà cùng im lặng, làm bầu không khí rơi vào một kiểu ngưng ngừng khó giải thích.

Xứ Nữ liếc đồng hồ, đã là một giờ sáng rồi, chắc cô đang rất buồn ngủ nên chủ động cúp máy trước. Cũng sắp phải lên máy bay nữa.

"Thôi ngủ đi. Chắc từ nay hai mắt mày díp hết lại rồi đúng không.."

Bạch Dương ngưng ngừng, chẳng nói gì cả, thực chất, nội tâm đang gào thét không muốn cúp máy, mioosn gào thét cho cậu biết, giọng cậu hay vô lời.. nói luôn cho cậu là hình như, cô đã lỡ có cảm giác gì đó sai sai với cậu bạn thân là cậu mất rồi.

Nhưng cuối cùng, Bạch Dương không nói.

Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau qua điện thoại mà lâu thế. Cậu sắp cúp máy rồi, sắp bay rồi, đến một chân trời xa lắc xa lơ phía bên kia địa cầu.

".. Ngủ đi. Mai đi học rồi đấy.

Mà. Trước khi đi ngủ, xuống dưới nhà, lấy cái túi tao treo ở sau cửa sắt nhà mày nhé. Tao nhét ở trong sẵn rồi nhưng vẫn sợ bị cuỗm mất nên mày chịu khó một chút. Quà chia tay đấy, giữ gìn chút nhé.

Bye. See you soon."

"Ừm.. Bye." - Bạch Dương ôm điện thoại, nhìn đến ngẩn ngơ cho đến khi màn hình hiển thị cuộc gọi kết thúc và sau đó, điện thoại tối om

Lúc này, cô mới đứng dậy, bật đèn flash phía sau lưng điện thoại và dò dẫm xuống dưới tầng. Phía dưới cầu thang, phòng khách và phòng bếp tối om. Chút flash cũng chẳng đủ chiếu sáng mọi góc ngách cô đi nên trong người cô nhen lên chút rợn rợn. Vừa mở cửa dưới nhà, chiếc đèn cảm ứng ở trước sân mới sáng trưng lên, giúp cô nhìn rõ một túi đồ màu xanh nước biển nhạt treo ở sau cái khóa cửa - chẳng rõ là Xứ Nữ đã treo ở đây từ bao giờ nữa.

Bạch Dương chạy vội ra lấy túi quà rồi ôm chặt vào lòng, nhắm mắt, chạy một mạch về phòng. Suýt nữa thì cô vấp ở chỗ cầu thang.

Cô đặt chiếc túi lên bàn học rồi ngồi luôn xuống ghế, bật chiếc đèn học lên. Ánh đèn bàn học màu vàng cam, khiến cả căn phòng nhỏ của Bạch Dương sáng lên trong tích tắc, cũng khiến cô nhìn rõ cái túi trước mặt. Cô thò tay vào bên trong - mềm mềm, mượt mượt, sờ sờ bóp bóp thích thích, hình như là thú bông - Bạch Dương giơ tay lên, quả nhiên, là một con cá heo nhồi bông màu xanh nước biển nhạt và trắng. Nhìn yêu chết đi được. Con cá heo cũng không to lắm, tầm hơn 50 phân thôi, cả người con cá còn hơn cong cong, như nó bay lên từ trong nước, và con cá còn nhỏ dần về phía đuôi, đến chiếc đuôi vẫn mềm mềm, thích thích.

Bạch Dương ôm chặt con cá heo bào lông, hít hít con cá rồi mới chợt nhận ra mùi rất thơm của xà phòng tỏa ra trong từng sợi vải của con cá.

Cái túi hình như bị Xứ Nữ dùng vũ lực nhét qua khe cửa hay sao mà nhìn nhăn nhúm, rách rách - giờ cô mới để ý.

Nhưng điều đó nào quan trọng. Bạch Dương tắt đèn bàn học đi, lần nữa bò lên giường. Cô ôm khư khư con cá không rời, vui mặt hít hít mùi thơm dịu dịu từ con cá.

"Thích vải.." - Bạch Dương lằm bằm, chìm trong giấc mộng từ lúc nào chẳng hay. Cảm giác khi ôm con cá này rồi ngủ đi thật quá yên bình. Chẳng còn tí cảm giác khó chịu, bồn chồn và mất ngủ như hồi nãy.

Máy bay chờ cậu cất cánh, tiếng bánh xe chạy trên phi trường, tiếng động cơ ồn ào rồi cả đồng đèn tín hiệu đủ màu sắc lấp lánh trong đêm. Nhìn rất chi là đẹp.

Giờ phút này, cậu tạm biệt Hà Nội, tạm biệt D2, tạm biệt bạn bè, thầy cô.

Tạm biệt hết mọi thứ. Và cả người bạn nữ bên bên cậu thầm thích.

Tạm biệt.

Chỉ là "tạm" thôi, rồi cậu sẽ lại về.

[End - chương 49]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Trở mặt

Xứ Nữ vừa đi, đợt thi cuối kì I năm nay liền nhanh chóng ập đến.

Mọi người lại bị xoay vắn trong đồng bài tập cao chất đồng, hết đề Toán lại đến phiếu Anh, rồi đủ các loại đề nghị luận văn học lẫn nghị luận xã hội.. Bận rộn đến quay cuồng đầu óc. Màt đũa nào cũng thăm quăng, ai cũng thấy báo thức đến 1, 2 giờ sáng. Thậm chí là còn có đũa thức đến 4 rưỡi - 5 giờ sáng chỉ để học thuộc mấy thứ bla bla.. Nhiều đũa khác còn ngủ cả tối xong uống cafe để thức thau từ 12h đêm sang đến 12h trưa hôm sau.

Kì thi cuối kì này được ngắm coi như lần thi thử Đại học đầu tiên, dù thực sự không phải vậy, nhưng các thầy cô đều coi như thế và nhấn mạnh tầm quan trọng tổng điểm ba môn lần này, khiến cho gần như tất cả hốt hoảng và căng thẳng, học tập và ôn bài càng vì thế mà tích cực hơn.

Kiểu như là chỉ có những lúc hôm thi sát nút như vậy thì không khí nghiêm túc với bài vở mới được đẩy cao lên như thế..

Bận rộn vậy cũng là một cái hay.

Bạch Dương nhờ đồng bài cao ngất mà vui đi không ít tâm trạng là lạ sau khi Xứ đi.

Thiếu cậu.

Nhưng cuộc sống của Bạch Dương nghĩ kĩ cũng chẳng có mấy xáo động, chỉ là vẫn có gì đó đã thay đổi - mờ ảo và kì lạ lắm nên Bạch Dương sau đó cũng không mấy quan tâm. Mà cũng muốn quan tâm cô cũng chẳng thể quan tâm nổi vì trong 24 tiếng một ngày, cô đều bị xoay quanh chỗ giấy tờ lộn xộn chẳng chịt chữ và số của đủ thứ trên đời. Nào vẽ nào viết nào tính toán nào kiểm tra..

Chưa kể, cô còn phải tập một thói quen mới: đi một mình, học một mình và khi về nhà cũng là về một mình. Bố mẹ vừa cho phép cô lấy chiếc cup màu kem sữa mới toanh của thằng em mua tháng trước. Cô đơn là thế, ngày ngày cứ đi đi về về một mình giữa ba điểm - Nhà - Trường - Lớp học thêm, nhưng cô cũng bận, chẳng nghĩ được gì nhiều.

Và cũng chỉ mấy ngày sau, cô đã có cảm giác mình đã một mình như vậy lâu lắm rồi.

Cũng không phải chỉ có mình Bạch Dương cảm thấy cô đơn khi phải đi đi về về một mình như thế.

Ma Kết có cảm giác cô đơn hơi hơi tương tự như cô.

Cậu vẫn đi học, đi chơi rồi đá bóng.. vẫn bình thường nhưng nếu ai đó tinh ý sẽ dễ dàng phát hiện ra, Ma Kết bây giờ so với ngày trước như có trầm tính hơn, ít nói hơn.

Và một người đã tinh ý nhìn ra được - Nhân Mã.

Giữa cô với Ma Kết, hai người kiểu như hình với bóng, đi đâu hay lúc nào cũng đều ở cạnh nhau, không chỉ mỗi là bạn cùng bàn mà thậm chí là ôn tập hay học thêm, tuy vài lần là tình cờ nhưng thực sự, số lần gặp mặt của hai người tăng lên rất nhiều so với hồi trước.

"Eh.. Tí nữa đi chơi không?" *chọt.. chọt...* - Nhân Mã ngồi chống cằm nhìn Ma Kết ngồi đối diện.

Chiều nay hai người hẹn nhau vào trong thư viện. Nhưng chỉ một chốc, cái không khí có học rất yên tĩnh ở đây khiến Nhân Mã không thể chịu được. Cô cứ cảm thấy bứt rứt thế nào ý, muốn bay nhảy, muốn nói chuyện, muốn hát.. bla bla... nhưng vì trong đây không được làm ồn nên cô đành chịu, giờ chỉ biết thì thào rủ Ma Kết rời chỗ này đi.

"Đi chơi đi mày.. một chiều thôi!! Xong mai lại tiếp tục học tiếp."

Nhân Mã không ngừng dùng đầu bút bi mình cầm trên tay chọt chọt vào người Ma Kết. Ban đầu chỉ định gõ gõ vào vở để cậu chú ý nhưng Ma Kết một chút phản ứng cũng không có. Cô đành làm tới, hết chọc lên mu bàn tay trái cậu gác lên mặt bàn, rồi lại chọc lên cánh tay, bắp tay.. Nhưng dù như nào, Ma Kết vẫn yên lặng tiếp tục cặm cụi làm bài.

Khiến Nhân Mã bực hết cả mình.

Thực ra cô rủ vậy cũng phần lớn vì lo cho cậu đấy chứ, ai chẳng biết giờ đã hết nửa năm rồi, ai chẳng biết lúc này cần cảnh giác, cần tập trung lo học, với không được sao nhãng..

Nhưng mỗi ngày, cô lại nhận ra Ma Kết thay đổi thêm một tí, nói ít hơn một chữ, trầm mặc hơn một chút..

Những hoạt động ngoại khóa kiểu chơi bóng và cắm net cậu dường như cũng ít đi hơn.. Ma Kết vốn trước cũng không tính là quá sôi nổi, nếu cứ để tình trạng này tiếp diễn, Nhân Mã e ngại rằng thằng này nó thành tự kỉ mất, xong nếu không cẩn thận, cộng thêm áp lực học tập và áp lực thi cử, lâu ngày dồn đọng sinh ra tâm trạng u uất, và biết đâu đấy, vào một ngày mưa to bão bùng nào đó mọi người lại đọc được cái tit "Nam sinh M.K tự tử trong nhà tắm vì trầm cảm lâu ngày, quên cách mở mồm nói chuyện.."...

Cái đấy cô thấy có khả năng lắm. Đứa được đâu..

Nhân Mã nhìn Ma Kết vẫn im thin thít mà thờ dài.

Không ngờ, cứ mỗi lần có người rời đi lại có thêm mấy đứa quái dị.

Một Thiên Yết đâm đầu vào học, giờ giờ phút phút đều vùi đầu vào sách vở.

Một Bạch Dương cố làm mình bận rộn, hết học cái này lại đi học cái kia, hết làm toán, làm Văn.. lại quay sang vẽ vời..

Nếu lại thêm một Ma Kết trầm mặc như tượng ngồi ngay cạnh cô nữa thì biết làm sao?? Cô không thể cả ngày không mở miệng được.

"Đi đi mày. Tí tí tí thôi mà~" - Nhân Mã cực không muốn Ma Kết trở nên tệ hại như trong tưởng tượng.

Hai đứa kia cô không can được, tình cảm của bọn nó quá là nặng nề.. còn Ma Kết - cậu dám lấy cớ là tình huynh đệ sâu đậm với cô chắc!! Nói mà không biết ngượng.. làm như yêu nhau lắm không bằng. Hồi đồng kịch không phải hai thằng đòi sống đòi chết để tách nhau ra à?!

"Đừng ồn ào nữa. Không đi." - Ma Kết vẫn ngồi im, mắt không rời quyển sách trên tay, từng nhịp từng nhịp giờ sách không hề ngắt quãng - "Thích thì tự một mình mày đi đi."

Nhân Mã khó chịu ra mặt. Hiếm có dịp nào cô nghiêm túc lo lắng cho ai đó như này. Nhưng cậu ta lại không để vào mắt. Suốt ngày chỉ biết bày ra bộ mặt thối, lạnh lùng nói cô đi đi, đừng làm phiền các thứ.

Được!

Vậy cô đi cho cậu khuây khỏa.

Đúng là làm ơn mắc oán.

Người đâu thật khó chịu.

Đồ mặt thannn!!!!

Cô kiên trì được cả tuần nay bám theo thằng cha có mặt như không này đúng là kì tích lắm rồi.

Giờ cô mặc kệ.

Ơm. Diên hết cả người!!!!

Nhân Mã tức giận thu dọn đồ trên bàn của mình, tổng hết chúng vào cặp. Những quyển sách cô mượn ban nãy để đọc, dầu chưa mở trang nào, cô vơ hết chúng lại, ôm vào trong lòng rồi xách một quai cặp lên, bỏ đi thẳng.

Cô tức giận đến nỗi không muốn nhìn mặt Ma Kết thêm một lần nào nữa, nói một câu "tạm biệt" cô cũng không muốn nói. Cái loại người vô tâm, cái loại máu lạnh hơn máu chó thể này, phải để cho trắng mắt ra vì cô đơn cô mới thấy hả dạ.

Đồ không có lương tâm!!!

Nhân Mã bắt taxi về nhà.

Lúc bước xuống xe cô mới ngó người. Không hiểu đầu óc lúc ấy tức giận bùng nổ thế nào mà cô lại nhầm lẫn đọc địa chỉ của nhà chung.

Trước mắt.. Vẫn khung cảnh ấy. Vẫn khoảnh sân ấy. Vẫn cái cây cao lớn, xum xuê lá ấy.. đến phút chia tay mà vẫn chẳng rõ nó thuộc giống cây nào. Rồi cái xích đu trong sân, lặng im trước mấy con gió hiu hiu lạnh lạnh thổi qua.

Cảnh còn người mất.

Thoáng cái đã gần nửa năm bọn nó rời nơi này đi. Lúc ấy cả bọn cùng xách đồ rời đi, cảm giác trong lòng không có mất nặng nề. Nhưng giờ chỉ có mình cô khi không lại tình cờ quay đầu gặp lại mới thấy thật nào lòng. Cảm giác buồn bã chẳng thể nói nên lời, cứ da diết, mỗi giây lại quặn chặt thêm vào lòng cô.

"Gâu gâuuu!!! Gâu gâuuuuuu!!!"

Nhân Mã quay đầu nhìn về phía nhà bên cạnh. Con bẹc giê Thiên Yết nuôi hình như nhìn thấy, mà cũng có thể là người thấy mùi của cô.. nó cứ cong cớn hết cả người lên, sủa ầm ĩ. Cô còn có thể nhìn thấy phía sau hàng rào cô ngăn cách hai nhà, cái đuôi của nó quẫy quẫy như con cá mắc cạn, thực sự là nhiệt tình vô cùng làm cô hơi không quen.

Vậy là Nhân Mã quyết định qua ngó nó một cái.

"Helu Bẹc!"

Nhân Mã nhảy qua cái cửa sắt bên ngoài, chậm chậm tiến đến chỗ gốc cây con chó bị xích lại. Nó chưa đợi cô đến gần đã nhảy chồm lên, khiến Nhân Mã loạng choạng, ngã phịch xuống đất.. sau đó thì bị cái lưỡi to lớn của nó liếm láp khắp tay với mặt. Cô bật cười trước thái độ nhiệt tình của nó, cố gắng ghìm nó lại, thật mong nó biết kiềm chế, bớt bớt một chút.

"Bẹc!!! Im nào!!!"

Vì chẳng nhớ cái tên chính cống mà Thiên Yết đặt cho nó nên cô với mấy đứa con gái hay gọi là Bẹc. Khi nào nhớ ra tên thì lại gọi bằng tên. Dẫu sao thì gọi gì đi nữa con chó béo này đều ưng hết, tưởng khôn thế nào chứ.. chỉ cần xoa xoa đầu một tí, sờ sờ lông một tí là con này nó lại hiền được ngay, một tí cảnh giác cũng chẳng có.

Thế mà hồi đầu nó gầm gừ làm bọn cô ghê gần chết.

Nhìn quanh không thấy con Bẹc còn lại đâu cả..

"Đưa nữa đâu rồi. Còn mình mày ở nhà thôi à.. Thương thế~~"

Bên này mọi người hình như cũng chưa ai về. Mọi thứ vắng lặng như tờ khiến cô hơi rờn rợn. Chưa kể khu này cũng được coi là khu đô thị cao cấp nên càng ít người qua lại.

Nhân Mã ngồi tựa vào gốc cây sờ sờ, tâm sự với Bẹc một lúc lâu. Đến khi thấy mặt trời gần tàn, chỉ còn vương lại chút cam hồng phía cuối chân trời thì liền đứng lên, xoa xoa đầu Bẹc thêm cái rồi bỏ đi luôn. Cô thong dong bước sâu về phía trước, cuối con đường là một con phố rất tập nập, dễ dàng bắt taxi hơn là đi về hướng ngược lại - hướng đi về phía trường học.

Nhờ chuyến đi nhầm lẫn này, cái bực bội khó chịu đối với Ma Kết lúc chiều giờ bay biến mất, nhưng thứ lỗi là Nhân Mã cô là người có thù tất báo. Làm gì có chuyện bỏ qua cho thằng mặt lạnh khó tiêu này dễ dàng như thế.

Hừ..

Lúc 6 giờ, thư viện đến giờ đóng cửa nên Ma Kết cùng với một vài người khác rời đi.

Từ bậc thang trước cửa, cậu thấy mặt trời phía xa đã lui dần vào mây. Chẳng mấy chốc nữa thì mây tia nắng cuối ngày cũng biến mất.

Tự dưng không có con nhò kia léo nhéo, Ma Kết có chút mất tự nhiên. Thói quen thật là đáng sợ. Mới đi chung chưa được bao lâu nhưng cậu đã quen với việc có cái loa phát thanh bên cạnh, nay không có khiến cậu càng thêm trầm mặc. Cậu cũng biết bản thân có hơi quá đáng, nói chuyện nhỏ nhẹ chút là được nhưng lại không nhận mà đối xử với Nhân Mã có chút bất công.

Xi.. Ngày mai nó lại hơn hờ lại ngay thôi.

Ma Kết đã nghĩ thế. Và sau đó cậu cũng chẳng cảm thấy có gì đáng để bận tâm nữa.

Nhưng Ma Kết sai rồi.

Ngày hôm sau.. rồi hôm sau nữa.. hôm sau nữa nữa..

Thậm chí là sau cả thi học kì.

Tuần nữa.. tuần nữa nữa lại qua...

Nhân Mã vẫn không thèm bắt chuyện với cậu. Đến liếc cậu một cái cũng không liếc. Những lần làm việc nhóm hay gì đó, Nhân Mã đều gọi Thiên Bình từ bàn trên quay xuống cùng nhau làm. Bộ dạng đúng kiểu "tao ngồi một mình, tao dell có deskmate".

Việc chen ngang kiểu này khiến Song Ngư rất khó chịu. Mãi Thiên Bình mới chia tay, cậu còn chưa kịp làm được mấy thứ.. thì đã bị con nhò này làm kì đà cản mũi cả nửa tháng trời. Nhiều lúc, chỉ muốn chửi một câu, nhẹ nhàng thôi, kiểu như: "*Đít con mẹ mày!! Cút!!!!.. Cútttt ngay cho bố. Cút ngayyy!!! Bố mày cần bắt chuyện với người thươngggg... Đmm!!! Bố mày đang ế!!!!*" - đây, nhẹ nhàng tình cảm thế thôi.

Nhưng hình như lần này chiến tranh có vẻ căng thẳng. Con Mã nó kiên quyết phải chiến tranh lạnh với thằng Kết đến cùng thì phải.

Đau hết cả đầu. Con gái rắc rối quá đi mất. Mẹ..

**

"Bọn mày đang cãi nhau à?" - Bạch Dương không hiểu từ đâu nhảy xò ra, đập cái bốp lên lưng của Nhân Mã rồi nó thản nhiên ngồi xuống bên cạnh. Nó cười hớn hở, chia ra trước mặt Nhân Mã gói bím bím đang ăn dở - đạo này nó hơi bị thích cái vị mới của Oishi, "Bimbim Ngô phô mai", ăn cả tuần nay rồi mà vẫn chưa hết nghiện.

Vừa ăn vừa chống mắt lên đợi Nhân Mã nói gì đó.. Nhưng nó đ nói.

"Eh. Im thế!! Nói đi chứ!!!" - Bạch Dương huyếch vai Nhân Mã một cái, khiến cái tay nó đang viết nguệch một đường dài - "Rốt cuộc là lại làm sao~~ Mặt chúng mày hầm hầm cả buổi, xong lại còn đ nói câu nào với nhau. "

"Đ có cái gì hết."

"Thật?"

"...." - Nhân Mã nó lại không nói nữa. Nhò này lại tiếp tục tỏ vẻ chấm chỉ. Nhưng nó cứ nhìn vào vở toán mãi như thế nhưng hết cả cái giờ ra chơi 15 phút cũng không làm xong được nổi câu a Bài 1, già bộ thế để ai coi chứ! - Bạch Dương cười, biết chắc là có vấn đề nhưng cũng không tiếp tục nói vấn đề này nữa, chỉ tiếp tục "rột.. rột...", ăn cho xong gói bím bím đang cầm thôi.

Đến khi trống vào tiết vang lên. Bạch Dương tự động đứng lên về chỗ, trước khi đi không quên lau lau mấy ngón tay bốc bím bím vào quần đồng phục của Nhân Mã, xong lại lấy bàn tay đó, xoa xoa đầu bạn để an ủi chút nào đó, dù không chắc là nên an ủi điều gì bây giờ.

"Mọi người!! Ổn định chỗ ngồi. Bây giờ tiết cuối là sinh hoạt nên mình muốn thông báo với mọi người một số chuyện!" - Lớp trưởng đứng lên trước lớp, nói rất to, rất rõ ràng. Phía sau còn có cô Như ngồi trên bàn giáo viên, cô khoanh tay trước ngực, mắt nhìn xuống bên xuống bên dưới không mang một tí tia cảm xúc nào, thực sự là rất lạnh lùng - làm cả lớp cảm nhận ít nhiều mức độ quan trọng của vấn đề lần này.

"Được rồi. Như mọi người đã biết, giờ mình cũng thi xong học kì I, điểm cũng đã làm gần xong và cuối tuần sau sẽ họp phụ huynh. Trong dịp họp phụ huynh lần này, mình muốn đề cập đến cho tất cả các bác về kế hoạch chụp Kỳ yếu của lớp mình."

Mới đến đó, một tràng xôn xao nổi lên..

Bọn nó tuy đã nhắc nhau không ít lần về vấn đề kỳ yếu nhưng bấy lâu toàn kiểu đùa đùa, cợt cợt. Chưa kể bài tập, thi cử bắt đầu bước vào giai đoạn gấp rút nên bận rộn đến choáng hết cả người, cả tháng rồi hình như chưa ai nhắc lại vấn đề này.. Tự dưng giờ lại được lôi lên như này làm cả lớp ai cũng bất ngờ.

"Nào nào.. trật tự!!! Để có thể nhất trí về vấn đề này chắc cần khá nhiều thời gian nên mong mọi người tôn trọng nhau một tí, trong một tiết sinh hoạt này hãy cố gắng thống nhất được nhiều cái nhất có thể.." - Đoạn, lớp trưởng giờ giờ quyền sở ghi chép của nó ra, rồi bắt đầu cảm phấn gạch một đường trên bảng, chia bảng làm hai phần, một bên nhò thôi, bên còn lại thì rộng gấp đôi.

"Bên này.. là về phía trường mình tổ chức." - Nó viết vào bên nhò hơn một chữ "TRƯỜNG" to đùng, phía dưới là một chút gạch đầu dòng - "Cái này chưa bàn vội.. giờ sang bên này đã.."

Rồi nó quay sang bên bảng to kia, viết một chữ "LỚP" to đùng..

"Giờ thi học kì xong rồi nên từ giữa tháng 12 bây giờ tới vị tận cuối tháng 1 bọn mình khá rảnh nên mình muốn lớp mình chụp kỳ yếu vào trong thời gian này luôn. Tốt nhất là trong tháng này ok xong về concept sẽ chụp, trang phục, địa điểm rồi cả studio.. Tất tần tật linh tinh gì đó, ok hết là ổn nhất, đừng dầy sang tháng 1 vì lớp mình là ban D, số lượng nữ nhiều hơn mà nữ thì trang phục có chút cầu kì hơn nên thời gian chọn đồ cũng cần dư dả một chút."

Thấy không ai phản đối hay có ý kiến, Lớp trưởng im lặng một lúc rồi bắt đầu nói tiếp.

"Như mấy lần trước đề cập qua, rồi vài lần nói trong group lớp. Mọi người khá là ưng về việc chụp ở XXXXX. Có ai có ý kiến gì khác về studio không?"

"Năm X đắt lắm mày. Hôm trước tìm giá rồi, mấy gói rẻ thì không được đẹp còn nếu chọn gói đủ nhất thì đắt. Tao nghĩ là chụp ở YYY, giá thấp hơn, nhưng chất lượng không kém. Với cả tao có anh làm thợ chụp ở đó, nên lớp mình sẽ được ưu tiên hơn ở nhiều mặt." - Con Linh nó gơ tay, hùng hăng hô hỗ đề xuất.

"Mày có ảnh của chỗ đó chụp không?? Có thì gửi vào group lớp, xong gửi cả bảng giá nữa để mọi người tham khảo.. Studio chưa thể chốt luôn hôm nay được nên mọi người chịu khó về xem xét rồi tìm thêm nhé, có ai có ý kiến nữa không?"

"Tao!!!" - Thằng Bảo Bình gơ tay - "Ý kiến của tao là mình không cần phải chọn studio nào hết. Tự mình mình chụp nhau thôi. Lớp mình có tận mấy thằng có máy, bọn nó chụp cũng ổn, mà bọn con gái đưa nào thích chụp cũng có thể cầm máy chụp tự nhiên hơn. Mà thiếu máy thì mình thuê máy cũng được, tiền thuê chắc chắn ít hơn một cục máy chụp củ mình chụp theo studio. Cùng lắm thì nhờ anh con Linh nó đi theo mình một hôm, nhờ chụp mấy bức tập thể là được. Chụp theo studio kia cho thợ đi theo cũng chỉ ba, bốn người là max, kiểu gì cũng tranh nhau chụp, mệt lắm"

Vừa dứt lời, bọn nó ở hai dãy cuối vỗ tay đôm đốp, "Đúng đúng. Nói hay lắm!!!" "Cố lí có lí! Nên thế!!!" - Bạch Dương với Sư Tử liếng thoắng cổ vũ khiến nhiều đứa cười khanh khách hòa theo.

Không ít người thấy thế cũng có lý, theo ý kiến Bảo Bình thì bọn nó sẽ tự do hơn, lại còn đỡ hẳn một khoản tiền lớn.

"OK. Vậy đề viết 3 cái ý kiến lên đây... Còn ai có ý kiến phần này nữa không?"

"Thôi hết rồi. Next thôi ỉ.. Next nextt." - Bọn con trai có phần không thể kiên nhẫn được nữa, nhiều đứa hối thúc hối thúc.

"Về concept với trang phục, địa điểm, ba cái nên thống nhất với nhau, mọi người muốn thế nào đây. Đi chụp hay chụp loanh quanh ở Hà Nội thôi."

"HÀ NỘIIIIII~"

"BA VÌ Ỉ Ỉ!!!!!!"

Vừa bắt đầu đã có hai bên đấu đá nhau quyết liệt.

"Có cái LÌN nhé!!!! Bỏ này đi ĐÀ NẶNG!! Chụp biển mới đẹp. ĐÀ NẶNG NUMBER ONEEE!!."

"ĐM CON ĐIỀNN. RA BIỂN MÙA NÀY ĐỂ BỎ SUN MẸ HẾT VỜI À!!!! NGÔI XUỐNG CẢM MỒM!!!"

"ĐIIII NÚI NÚI!! LÊN SAPA CHỤP FANXIPANG ĐÊ Ê Ê Ê."

"ĐM LẠI CON THẦN KINH NỮA!!! CHÚNG MÀY MẶC VÁY XINH RỒI LÊN ĐÓ ĐỂ GIÓ NÓ THỔI BAY LỜ À!!!!!! NGU Đ CHỊU ĐƯỢC."

"Lớp trưởng, mày phải bảo mấy con đ mang nảo theo người này cảm mẹ mồm vào, chiến tranh thế giới lần 3 đấy, không đùa được đâu!!"

Cả bọn nhao nhao hết cả lên. Đứa nào nói được câu nào thì nói, chửi được câu nào thì chửi. Kiểu đứng không coi ai ra gì. May mà cô Như ra ngoài có việc từ ban nãy không thì tụi này vào sỗ hết, vắng bầy vắng tục tùm lùm, còn lòi cả bố mẹ nhau vào nữa..

"Nào... trật tự!! bình tĩnh!!!!"

"Tĩnh tĩnh cái lờ.. Chiến tranh đến đít rồi còn tĩnh!!!!"

"TÌM ĐI. THẲNG CON BỐ HẢI KIAAAA!! MÀY TUỔI LỖ ĐƯỢC NÓI THỀ VỚI LỚP TRƯỞNG NHÉ!!!" - Một thằng nào đó sừng gồ lên.

Ngay lúc ấy, cái viên đạn giấy đầu tiên bắt đầu được bắn ra - thực sự, đó chính là viên đạn đầu tiên mở màn cho đại chiến giữa các phe. Ai cũng kiên quyết với ý kiến của mình.

Vỡ nháp gì đó, rồi cả trang cuối - tụi nó đem ra xé hết để làm đạn ném. Đến khi vỡ không thể xé được nữa, tụi nó bắt đầu ném cả quyển vở, mang bao nhiêu sách giáo khoa cũng mang hết ra ném tuốt. Có đứa phẫn khích, kiểu vui thôi nhưng lỡ vui quá, lòi luôn cả cặp thẳng nào đó bên cạnh ra ném

Cái cặp to như thế nhưng bên trong đã bị rút hết ruột rồi, chẳng có cái gì sắt, được mỗi cái vỏ ngoài nhìn to con. Chiếc cặp bay theo đúng một đường Parabol úp xuống, định là rơi xuống đất nhưng lại chẳng may ai đó quờ tay phải, cái cặp nó bị đập bay ngược về phía chỗ của tụi Nhân Mã, Song Ngư.

Con nhỏ còn đang điên khùng cãi nhau với Song Ngư chuyện lên Fansipang nên có đồ ý đ đâu, đầu nhỏ về phía trước, vừa khít luôn với chỗ đáp của cái cặp..

"Cẩn thận!!!" - Ma Kết một tay kéo giạt khuỷu tay của Nhân Mã lại, tay còn lại thì chìa ra, đỡ lấy cái đầu của Nhân Mã rồi kéo ôm vào trong lòng mình.

Cứ thế, cái cặp bay đến nhưng lại đập vào lưng Ma Kết một nửa, một nửa thì đập vào đầu Song Ngư..

"Đm chúng mày!! Đứa nào chơi ném cặp đấy hả????!!!" - Song Ngư tức tối đứng bật dậy, cầm cái cặp ném bừa lên trên cao. Rơi đâu thì rơi. Coi như sống chết tại số.

Mà. Ở phía bên này..

Bạch Dương dù đang đánh nhau với một lũ khác, cô một lòng muốn đi Đà Nẵng cho bằng được. Nhưng trước cảnh tượng "rồ men tịc" như này, không nhịn được mà trong lòng thấy xaouyến dữ dội.

Hành động ngẫu dừ. Trăm phần trăm thẳng này đem qua xem phim Hàn hoặc là đọc ngôn tình, chứ nếu không, làm gì có chuyện căn chuẩn thế mà ôm.

WOAAHHAAAAHAAAAA~

Đm.. Phấn khích.. Phấn khíchhhh~

Nhưng ngay lúc ấy..

"CÁI GÌ ĐANG DIỄN RA THẾ NÀY HẢ À À À?????" - Tiếng gào thét của Cô Như hoàn toàn khiến cho cuộc chiến ngu xuẩn và hỗn tạp trước mắt phải tạm dừng.

Đứa nào đứa nấy đều hốt hoảng, xô bàn xô ghế chạy về chỗ của mình. Xong, lại vội vàng cúi xuống dưới chân nhặt giấy, nhặt bút vở sách báo,.. rơi là tả nhét vội vào ngăn bàn. Gì gì cũng không thèm nhìn kĩ, cứ thế tổng vào ngăn bàn, tổng vào cặp, tạo xử lý tiếp.

"Ai đó giải thích cho tôi biết. CÁI GÌ ĐANG DIỄN RA THẾ NÀY!!!! HẢ!!!!!!!" - Cô Như ném tập tài liệu xuống bàn, "àmmmm", âm thanh ấy dữ dội như tiếng sấm khiến cả bọn giật bắn cả mình, đầu đứa nào cũng cúi gằm nhìn xuống mặt bàn.

Cô giận thật rồi, bùng cháy thật rồi..

Hết. Đến đó là tiết sinh hoạt đó hết, chấm hết.

Không kỷ yếu kỷ iếc gì hết. Không bàn luận hay cho ý kiến gì nữa. Bàn như này thì giải tán!!!

Cô Như giữ nốt 30 phút cuối giờ, nói không ngừng nghỉ. Chỉ có nói cô liên tục mới bình tĩnh được một chút.

Cả lũ bên dưới nghe đến nỗi thấy lở tai bọn nó bùng bùng hết cả. Cái gì mà nam thanh nữ tú học sinh thanh lịch. Cái gì mà những điều bác Hồ dạy. Cái gì mà... gì gì đó.... nhớ không hết được. - Như kiểu tham gia một lớp Giáo dục công dân ngắn hạn lại còn cấp tốc ý. Vừa nhanh lại vừa quá nhiều thứ phải nhớ.

"NGHE RỒ CHƯA???"

"Dạ rồi ạ."

"TO LÊN. SÁNG NAY ANH CHỊ ĂN CƠM NGUỘI ĐI HỌC ĐẤY HẢ?? YẾU XỈU MÀ VỪA NÀY LÀM CÁI GÌ HẢ???"

"BỌN CON NGHE RÕ RỒI A." - Tiếng trống vang lên, từng từng từng, rộn rã trong cái chiều mùa đông, hòa cùng với cả tiếng chúng nó, dẫu nghe lọt tai chẳng được bao nhiêu nhưng cứ thế đã.

"Cả lớp. NGHIÊM!!!"

Cái phẩy tay của cô làm tụi nó như được ân xá.

Cả lũ nháo nháo xếp lại đồ. Xung quanh không hiểu sao nhiều thứ linh tinh quá, vừa nãy hỗn loạn như nào mà sách vở mình không thấy, nhưng cái bìa vở nháp với cái bài kiểm tra vẫn ban sáng bị vo tròn của con nhỏ tít tắp đầu kia lại thấy..

Cái đin *** .. Có vẻ hỗn loạn quá mức rồi...

"Về đây nhé. Yêu các anh em!!!" - Bạch Dương với Sư Tử quàng vai nhau đi nghênh ngang ra khỏi lớp. Trên tay, hai con cầm cái lá cờ bằng tờ giấy đôi, hai chữ "ĐÀ NẴNG" vẽ to đùng, lại thêm sóng biển màu xanh xanh của bút bi Thiên Long nhìn ngửa hết cả mắt.

"Đà Đà con mẹ mày!!! Phấn!!!" - Mấy đứa liền xúm lấy nhặt đồng giấy vụn dưới chân, vo lại, ném tới tấp vào người hai đứa nó.

Nhưng cái đứa vẫn cứ ngoác miệng cười. Lúc đi qua cửa sổ còn "Eh" một tiếng, rồi lè lưỡi trên người lũ lộn sách vở chưa về được.

"Hahaaaa~~ Đà Nẵng muôn năm!! Đà Nẵng thắng tiến~~!!!"

[End - chương 50]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Kỷ yếu

Bạch Dương ôm cổ Sư Tử, hai người hi hi ha ha cười với nhau, bỏ lại đằng sau không ít tiếng gào rú, trách móc của bọn bạn cùng lớp.

Gì chứ... Đi Đà Nẵng có sao đâuuuu~ Làm gì mà phải chửi rủa kinh vậy. Bảo không có nào thì cứ coi như là không có nào đi, thêm một thứ bên trong lại càng nặng đầu chứ ham hỏ gì.

"Mà ý...tao thấy đi Đà Nẵng hình như hơi quá sức thật.." - Sư Tử đột nhiên nói vậy. Làm Bạch Dương chỉ muốn hét lên, gờ lại đến con bạn nó cũng phản bác nữa thì phải làm sao??! Nhưng không để cho Bạch Dương phản ứng, Sư Tử đã nhanh nhẩu tiếp lời - ".. Hay mày thử tìm chỗ nào khác gần gần hơn xem. Giờ mới chỉ là chụp kỷ yếu, bọn mình lại vẫn sống dựa vào bố mẹ, tiêu tiền của bố mẹ.. Tao nghĩ làm gì cũng nên kìm nén một chút, đừng phung phí quá. Với cả, lỡ chi phí quá đắt đỏ, có đứa trong lớp lại không đi được thì biết làm như nào bây giờ. Kỷ yếu mà lớp bị thiếu ai thì làm gì còn gọi là kỷ yếu nữa. Đừng không?"

Bạch Dương im lặng suy nghĩ. Cô thấy con Sư nó nói cũng khá là có lí.

"Hmmm. Biết vậy. Để về tao tìm xem, thế có khi đi lên núi chụp.. Ở gần không có biển nào đẹp hết."

"Ừ. Quyết thế." - Sư Tử gật đầu đồng tình - "Hôm nay thầy cho nghỉ học thêm một buổi, tao với mày ra net làm mấy trận rồi về nhé. Tối tận 7 rưỡi tối mày mới học ca còn gì, giờ mới 4 rưỡi hơn, có khi làm được hai trận rồi cho mày đi ăn cũng nên. Đi đi~"

"Ahh.. Đem con điên!! Kéo cổ bố mày đau quá. Thà tha!!!" - Bị Sư Tử tự dưng nhảy trồm lên người, tay nó kéo giật cổ Bạch Dương xuống làm cô đau vãi - "Đi thì đi. Lâu lắm rồi mới động vào máy, chẳng biết trình độ ra sao rồi.."

Cùng lúc ấy, Nhân Mã cũng mau chóng thu dọn đồ rời khỏi lớp.

Cô chạy một mạch về đầu kia của hành lang, chạy thật nhanh, thật nhanh rồi trốn tọt vào một phòng trong nhà vệ sinh nữ.

Khóa trái cửa lại. Đẩy nắp bồn cầu rồi cô nhảy lên ngồi trên đấy.

Vì muốn tỏ ra cool ngẫu nhiên từ nãy giờ cô chẳng dám tỏ vẻ gì. Nhưng bây giờ thì cô hết chịu nổi rồi. Nhân Mã ôm tim, miệng làm bầm đếm nhịp một.. hai.. để bản thân hít ra thở vào sao cho đều đặn.

Ồi gọi ôi, ai giải thích cho cô với.. đã xảy ra chuyện gì thế hả?? Thăng điên kia ôm iếc như thế là sao?? Sát quá. Sát quá. Vừa nãy hai người dính vào nhau sát quá. Giờ trong đầu Nhân Mã vẫn nhớ như in cảm giác được ôm, rồi còn mùi người thẳng Kết.. Đm sát quá!! Nhưng mà tự dưng thẳng này diễn quả ngẫu nhiên độc quyền của mấy anh soái ca thế là sao??

Thỉnh à??

Hay là bà???

Huhu.. Chết cô rồi. Có khi là bà thật. Tim cô mãi mà vẫn chưa về nhịp ban đầu, cứ thỉnh thỉnh.. thỉnh thỉnh như này..

Nhân Mã im lặng ngồi chơi 1010 Puzzle trong cái phòng nhà vệ sinh đấy. Cô cứ chơi mãi, hết ván này sang ván khác. Cho đến khi cảm giác bản thân bình tĩnh trở lại cô mới dừng, mà khi ấy, cũng đã là chuyện của cả tiếng sau...

Mùa đông nên trời tối nhanh quá. Lúc mở cửa đi ra ngoài, từ trên tầng 3 này nhìn xuống, cô thấy mọi thứ hơi có vẻ không rõ ràng, có chút âm u. May mà chưa đen kịt như cái

đêm bọn cô đột nhập vào đây bắt ma.

Nghĩ lại nhớ ghê cơ.

Trường rộng ba khu, ba tầng nên mệnh mông là thế, nhưng giờ có mỗi cô đi lang thang. Đèn các hành lang cũng được bác bảo vệ bật hết rồi. Nhìn cái bóng của cô trải dài, xiêu vẹo in trên mấy cái bậc thang.

"Sao lại chưa về thế hả?" - Giọng bác bảo vệ từ đằng sau phát ra làm Nhân Mã giật cả mình.

"Bác!!! Bác hù chết tim cháu rồi!!" - Nhân Mã lần nữa ôm tim, cả người quay lại nhìn bác đang từ trên tầng đi xuống, suýt nữa thì cô trượt chân ngã xuống phía dưới, may mà dựa vào tường kịp thời. Tim cô dạo này có vẻ yếu đi hay sao, mỗi hôm nay đã phải ôm tim hai lần rồi.

"Tao già như này còn hù mày làm cái gì. Ai bảo làm nhiều thứ sai trái nên tim nó mới yếu. Xi" - Đợi đến khi hai người đi song song nhau, bác đột nhiên lại nói tiếp - "Tao tưởng chúng mày dạo này ngoan rồi cơ mà, về muộn như này là lại định bày trò gì đây..???.. Nói thật chứ tao già rồi, chẳng chơi được với chúng mày nữa đâu, ngoan hộ tao cái."

"Cháu làm gì?? Cháu đã làm gì chứ???"

Nhân Mã cảm thấy oan ức quá đi mất. Cô chỉ lỡ mãi chơi điện thoại trong nhà vệ sinh thôi mà, sao lại nghi ngờ cô bày trò ma quỷ ở đây. Tại sao vậy hả?? Cuộc đời lắm bất công thế!

"Xi. Mày làm nhiều quá rồi còn gì. Mày về đếm bản kiểm điểm có khi còn chuẩn hơn tao kể."

Chẳng mấy chốc hai người đã xuống đến tầng một, trời lại có vẻ tối thêm tí nữa.

"Thế học hành như nào rồi? Định thi trường gì?"

"Trường đòi bác ạ. Loại cháu thì thi được vào đâu." - Nhân Mã đùa thế. Kiểu sắp thi nên đi đâu ai cũng hỏi vậy làm cô ngán đến răng, cứ đáp bừa trường đòi thế lại hay, người ta chỉ cười xòa rồi cũng chẳng thêm hỏi gì nữa.

"Mày á.. Thôi tao xin, mày ra cái trường đòi để mà làm hại xã hội à." - Bác bảo vệ tỏ vẻ chán lăm rồi. Bác quay sang nhìn nó, tỏ vẻ cực kì trầm ngâm và khổ tâm, rồi vỗ vỗ vai nó động viên - "Mày cố học vào cái trường nào đó hộ cho bác. Loại mày mà vô công rồi nghề thì thành mẹ tệt nạn, có khi vào cái tạo sớm."

Nhân Mã: "....." - Trong mắt mọi người, nhân cách của cô bị chó gặm rồi à!?

Nhân Mã chán nản tìm đến quán net quen gần đó.

Thực sự quá bức xúc.

Nhân cách của cô thế mà bị người ta hoài nghi.

Hôm nay cô không gây war với thằng nào cho bố tức thì không phải là người. Đm!!

Nói gần nhưng thực ra cũng không gần lắm. Muốn đến nơi phải đi qua một góc phố, xong lên lối qua khu chợ và rẽ sang một con hẻm nhỏ. Đề ý phía bức tường bên phải sẽ thấy một cầu thang đi lên, lên trên đó, sẽ thấy một cách cửa sắt, cứ thế mở ra rồi bước vào là được.

Mở cửa ra, là cả một căn phòng rộng lớn, nhưng chỉ chứa khoảng trên dưới 25, 26 máy thôi nên đủ thoáng đãng và không bị bí bách. Mưa đông như này đủ ấm áp, còn mùa hè lại bật điều hòa nên chỗ này nhìn chung là khá ưng ý. Bên trên tầng anh chủ cũng thuê, trông tương tự như dưới này.

Thường thì khi chúng nó đi xe đến thì đi loằng ngoằng đường khác, vào bằng cửa sau của quán vì đường đó có chỗ gửi xe. Bên này Nhân Mã là đi tắt qua chợ nên không có.

Quán có cái tên rất ngẫu, Viking.

"Ây yoo. Em gái! Hôm nay không đi học à? Sao rảnh rồi đến thế này, hai đứa nữa đang ngồi trong góc đằng kia kìa." - Anh chủ ra chào hỏi nó rất niềm nở. Còn đặc biệt, khoác vai dẫn nó ra chỗ góc mà anh chỉ.

"Bạn nào?? Em quen à??"

"Thì con Dương với con Sư đấy. O... Thế hóa ra bọn mày trở mặt, đ còn chị em gì nữa à? Buồn thế."

"Bọn nó cũng đến á???" - Cô tưởng hôm nay chúng nó học toán.

Đến gần, chưa thấy người nhưng Nhân Mã đã nghe thấy giọng Bạch Dương đang oang oang chửi cùng mấy hai thằng chơi ở máy bên cạnh. Ra là lập team rồi solo nhau..

《VICTORY》

Bạch Dương cười ha ha. Nó tháo tai nghe ra, nghiêng người nhìn hai thằng ranh đang tức tối, nghiêng răng ken két ken két.

"Đã bảo là mày tuổi loz, đ được coi thường bố mày, biết chưaa.. Hahaaa.. Nào nào, giỏi thì sửa tiếp!!"

Bạch Dương và Sư Tử đập tay nhau ăn mừng bôm bốp. Thì đột nhiên, thấy có người lù lù phía sau, nhìn chằm chằm tụi nó..

"Ồ ơ ơ..."

"Ồ giề" - Nhân Mã tỏ ra vô cùng hống hách, xong nhìn sang hai thằng lòi con kìa, mặc áo đồng phục vẫn in to đùng chữ "THCS", thế mà dám ra chỗ này gây sự với hai đứa kìa - "Lũ chúng mày, dịch ra, chỗ này là chỗ của bố mày."

"Bốp!" - Anh chủ đánh bốp vào đầu nó một cái. Con này lão, lâu lắm mới mò đến mà đã đuổi khách của anh đi. Đoạn, anh lại giữ giọng mềm mỏng nhìn sang hai thằng nhóc trơ vơ

ở một bên - "Nào nào, dẫu sao thua cũng thua rồi, hai đứa ra đây anh đãi cốc nước với. Mình tâm sự chuyện đàn ông, anh sẽ truyền cho mấy chú vài bí quyết, đảm bảo lần sau gặp lại, mình lại thắng, huynh đệ ta mãi mãi một đẳng anh hào."

Coi như là anh nể tình tụi này hồi trước cấm chốt ở đây cả một tháng không rời, giúp anh thu nhập bao nhiêu tiền..

"Anh hào cái mẹ anh..."

Nhân Mã bức bối ngồi xuống ghế. Ấm vò lờ. Thằng kia chắc cũng cấm chốt lâu lắm ở đây rồi, ghế lún hết mịc rồi đây này.

Sau đấy, Mã nó chẳng nói nữa, im thin thít. Ngồi cả tiếng sau chỉ có lướt lướt cái trang newfeed trên facebook một cách rất vô bổ.

Sư Tử với Bạch Dương nhìn nhau. Hai đứa không biết nên bắt chuyện như nào.. Tụi nó đoán, mười phần thì chín phần rười tâm trạng tồi tệ của con này liên quan đến thằng Kết. Chỉ có thể là thế thôi. Không khác được.

Sư Tử hấp háy mắt, miệng mở ra rồi lại đóng vào, định bụng khuyên giải một chút để nghe con Mã nó kể lại tình hình. Nhưng chưa gì, con nhỏ này tự dưng mở miệng, khiến lời cô định nói nó móc mẹ trong họng.

"Tụi mày biết đứa nào dạo này ngứa mắt không, tao tự dưng rảnh quá muốn làm cái war."

Hai đứa trơ mắt ra nhìn. Lắc đầu.

"Hay mày làm bảng vote ý kiến trên group đi. Kỳ yếu có khác lờ gì war đâu." - Bạch Dương đề nghị, đột nhiên, điện thoại cô reo ỳnh ỏi.

"Hay. Không ngờ mày nghĩ ra được trò này."

Nhân Mã cười cười một cách nham hiểm. Cô ấn vào trang chủ của group lớp, lách cách lách cách gõ mấy cái. Cô muốn lập cái bảng vote nào đó có lực sát thương lớn một chút. Nhưng nghĩ mãi không ra, cô sẽ làm hẳn cho bốn, năm cái bảng vote luôn, cho cái lớp này cãi nhau lạnh tanh bành hết đi, đánh nhau chết hết đi.

Muaahaaahaaaa!!!!

Lúc Bạch Dương nghe điện xong quay lại, nó liền vội vàng xách balo và ông vể nó để dưới chân lên. Trán nó thế mà toán cả mồ hôi - "Tự dưng tối nay thầy tao kiểm tra kĩ năng đột xuất. Tao đi trước đây.. Có gì call sau nhé!"- Đoạn, Bạch Dương ngó thấy Nhân Mã đã lập xong hai cái bảng vote về địa điểm và studio chụp rồi.. - "Mày gây war thật đấy à?? Tội tao qua nhà mày ngủ nhé, tham gia war với, dạo này chán quá."

"Thôi nha. Bye~"

Bạch Dương nói xong liền mất hút.

Suốt giờ học, con nhỏ cứ thấp tha thấp thỏm. Không biết war xảy ra trong lớp nó như thế nào rồi. Liệu đã cho nhau cái hẹn ở sân sau chưa..? Có đánh nhau không nhi..?? Hay, gì gì đó....

"Cốp!"

Bạch Dương ôm đầu đau đến chảy cả nước mắt. Đầu cô có cảm giác lồm. Mới thơ thần có một giây!

"Lườm gì mà lườm. Tập trung vào!! Tội thuê mướn cho các em một hôm thế này đắt lắm chứ có rẻ đâu... Nghiêm túc làm bài đi." - Thầy nghiêm mặt nhìn cả lớp, đặt biệt khi liếc đến chỗ Bạch Dương, thầy còn đưa tay lên cắt ngang cổ cộng thêm hai mắt trợn ngược lên, nhìn trắng dã.

"Dạ dạ."

Bạch Dương áo nào quay về nhìn bản vẽ trước mặt, lần nào thầy cũng kiêu dọa dọa thế, hết hơi - nhiều lúc kiêu thầy như "cưa sừng làm nghé", già rồi mà xì tin gớm, gì gì gì thầy cũng biết... Mà, trên bức vẽ, cô cũng đã dựng được kha khá về cái khung người bạn mẩu rồi, nhìn tổng quát thì cũng ổn, giờ mới đi vào về kĩ và chi tiết hơn. Mỗi tội là bạn mẩu lần này thầy thuê được đẹp trai quá. Nhìn cao to, soái không chịu được, chưa kể mỗi lần bạn ý lại cười một cái, nhếch môi một cái, rồi cả nhếch lông mày, chớp mắt... tất cả đều khiến tim người ta xao xuyến, tay run lấy bầy, thế thì vẽ sao nổi.

Bạch Dương hít một hơi thật sâu, gom hết dũng khí, hiên ngang ngẩng đầu lên nhìn bạn mẩu lần thứ n...

Ồi giờ!

Mắt hai bên lại giao nhau một đường. Bạn ý lại nháy mắt, cười một cái khi ấy. Cảm giác như cái nụ cười ấy, nháy mắt ấy là dành riêng cho Bạch Dương đó. Tim nó xốn xang lạ lùng.

9:30 tối.

Cuối cùng cũng lết đến được cửa phòng ngủ của Nhân Mã. Cả căn nhà nó vắng tanh, bố mẹ Mã lại đi đâu rồi, hiếm khi thấy ở nhà. Lần nào cũng thấy báo là đi công tác các kiểu. Ngày thường chỉ có mình Mã với bà nội ở nhà với nhau.

"He lủ bầy bé!! Sao rồi sao rồi??"

Bạch Dương thả đồng hồ nó mang qua xuống giường. Có phải nó đi học về ngay đây đâu, còn phải rẽ qua nhà rồi tắm rửa một cái, chuẩn bị đồ ngày mai xong mới tay xách nách mang đủ thứ đồ qua đây.

"Lin.. Mang cả con cá heo này qua làm cái gì?? Mày điên à? Thiếu nó không sống được chắc??" - Mã nó đập con thú bông của Bạch Dương xuống giường không thương tiếc. Rồi nó nắm dạng chân dạng tay ra, không để Bạch Dương mò lên được.

Bạch Dương xót xa ôm con cá heo vào lòng. Cô trân trọng con cá này như thế, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, không dám chà đạp con cá bao giờ, họa hoằn lắm là nửa đêm ngủ mơ chẳng may hẩy nó rơi xuống đất. Nhưng lần nào như thế, khi bị giật mình tỉnh dậy, cô toàn ngay lập tức bò xuống nhặt lên. Vậy mà, con ranh con này dùng chân

đạp cá heo của cô như thế... Việc này quyết không thể rha thứ!!!

"Tao liều mạng với mày!!!" - Bạch Dương gào lên, cô nhảy lên đứng ở mép giường rồi từ trên cao, nhìn xuống Nhân Mã đang ôm gối nằm nhe nhón bằng đôi mắt chứa đầy lửa giận và cả khinh thường.

"Ahhhhhhhh!!!!!"

Bạch Dương đột ngột nhảy lên, hai mắt cô nhắm tịt hết lại, thả người rơi tự do xuống chỗ Nhân Mã. Cô muốn đè chết con Mã này.. Ha haa!! Thế thì nó mới không dám gây sự với cô nữa. Nhiều khi hiền quá nên chúng nó được đà lấn tới, vậy là đ. ỏn, thì thoáng phải phản kháng lại tí.

Người tỉnh chẳng bằng trời tỉnh.

Chẳng thể hiểu nội Bạch Dương căn gốc thế nào.

Khi Bạch Dương rơi xuống, đầu hai người đập m*e vào nhau - "Cốp!". Đau lắm!! Úa hết cả nước mắt. Đầu cảm giác như lồm mắt rồi hay sao đó, đau kinh khủng..

"Đm con điên này! Con chó điên!! Nhảy xỏ vào bổ mày làm đ. gi há!!!!?"

Nhân Mã cay cú ôm đầu chửi rủa Bạch Dương. Xong, cô giờ chân đạp Bạch Dương một cái, dồn toàn lực, nhắm ngay khi nhỏ vẫn đau đón ôm đầu. Quả đạp đó hại Bạch Dương lăn xuống giường, cả người đập đất, đầu lại lần nữa dính thêm chấn thương "Cốp" thêm tiếng nữa, nghe đặc biệt đau hơn vừa nãy.

"Vãi lozzzz. ĐAUUUUUU!!!!!" - Bạch Dương sắp khóc nịe mắt. Cô đau không chịu được. Cả người choáng va choáng váng.

Thế là. Sau đấy hai con xông vào đánh nhau, người này dùng gối ép người kia đến ngạt, xong lại tráo lại, tên kia phản công, dùng chân quấn quanh người còn lại chặt cứng, trông như một khúc giò biết quăn quải la hét.

Hai đứa quên bằng mất mục đích thực sự của đêm nay từ lúc nào. Rõ ràng là chán đời nên rủ nhau đi war, giờ thì tự hai con war với nhau đến sứt màu mẽ chán..

Đến sáng hôm sau đến lớp, Bạch Dương vẫn lấy tay di đi cái cục u to tương ở trên trán nó. Hần học nhìn sang con Mã đáng ghét ở bên cạnh.

"Chết nè!!!"

Bạch Dương chạy vụt đến bên cạnh Nhân Mã, dùng móng vuốt con nhỏ một cái thật mạnh. Làm Mã uốn a uốn éo suýt thì ngã..

Hai con đuổi nhau suốt dọc cái hành lang từ sân trường lên đến cửa lớp. Rôm rả, ầm ĩ cả một khung trời.

Nhưng không ngờ, đến cửa lớp, mọi người còn ầm ĩ, còn rôm rả hơn cả bọn cô. Ai cũng nhao nháo hét lên, đứng cả dậy chỉ thẳng nhau nói chuyện như kiểu các đàn anh đàn chị trong phim. Đêm qua hóa ra là chưa chửi nhau xong, chưa chọn được các thứ nên sáng nay mọi người lại tranh giành nhau tiếp.

Cái bảng giữa lớp chẳng chít chữ viết, nguệch ngoạc, chữ chỗ to chỗ nhỏ với đủ loại màu. Đứa kia vừa viết lên, đứa sau chưa gì đã xỏ lên xóa lấy xóa để để viết chèn thứ mình muốn vào.

Hỗn loạn mãi cho đến lúc cô Như bắt chợt đứng trợn mắt nhìn tụi nó từ ngoài cửa lớp. Cả lũ lại im thin thít, ngoan ngoãn quay về chỗ. Nhưng khi bóng cô vừa đi khuất, tụi nó mè nheo xin thầy, xin cô cho tụi nó mượn tiết. Tụi nó thật chịu hết nổi. Nếu không bàn luận, bàn ngay rồi có cái chốt cuối cùng thì tụi nó đánh nhau mất.

May mà cô Công Nghệ với thầy Tin tâm lý, lại cũng có lớp chủ nhiệm nên rất thông cảm, hai người nhắm mắt nhắm mũi bỏ qua cho lớp nó. Mỗi tiết hai người chỉ giảng đôi ba câu, cho ghi mấy cái nhan đề và đề mục vào rồi xong. Tiết chưa bắt đầu được mười phút thì hai thầy cô đều xách túi, đi lên văn phòng ngồi, trước khi đi, cả hai người cũng không quên dặn dò lớp giữ trật tự, làm gì cũng phải bé bé thôi, tránh không được làm phiền các lớp khác đang còn học.

Nhờ hai tiết như vậy, đến khi tiếng trống ra chơi trước trước tiết ba vang lên, lớp D2 chúng nó rớt cuộc cũng thống nhất tất cả các khoản cần thiết. Người vui nhất có lẽ chính là lớp trưởng. Ngay lúc năm 12 quan trọng như này, cô tự dung từ một lớp phó học tập nhỏ bé, nhàn rỗi vô lo suốt hai năm, dùng một cái trở thành lớp trưởng thay cho Cụ Giải, từ đó mà biết bao nhiêu việc đến tay, hết việc Đoàn lớp lại thêm việc Đoàn trường, rồi những hoạt động ngoại khóa, những hôm liên hoan hay gì đó.. Đúng là chỉ có trải qua mới thấm thía được.

Kết quả chung cuộc:

Studio YYY.

Kế hoạch là đi Mai Châu 3 ngày 2 đêm, tính ra là 4-6/2, đúng vào mấy ngày đầu cả trước bắt đầu nghỉ tết âm, mà ngay ngày 8/2 sau đó chính là 23 tháng Chạp.

Màu sắc lấy xanh nước biển và trắng làm chủ đạo.

Concept là chụp phong cách thô dân buổi sáng, tối chụp lửa trại với màu xanh trắng. Những thời gian còn lại cho tự do những vẫn với trang phục quy định.

Sau khi chọn xong, bọn con gái mới bắt đầu nháo nhào lên tìm quần áo. Lúc nào cũng share nhau ầm ầm hai cái màu xanh trắng.

Đến khi đến giữa tháng 1, tụi nó lên đồ gần như đủ cả lớp rồi. Có đứa còn mua tận mấy bộ xanh xanh trắng trắng thì đột nhiên, tin dữ truyền đến trong group lớp vào một buổi tối yên bình.

Điện thoại lúc đó rung lên bần bật, không ngừng phát ra âm thanh "tinh.. tinh.. tinh" của Messenger.

Mà Mess của tụi lớp nó loạn lắm. Từ khi có cái chế độ đặt nickname, đứa nào cũng đua nhau đổi xoành xoạch. Nhiều lúc nhìn cái nick name hiển thị, rồi cả cái ava cũng nằm chính ỉnh bên cạnh mà cũng không biết được đó là đứa nào.

Nhưng lần này, cái tên hiện thị chỉ rất rõ ràng. Bạn của cả thế giới. Đây, đầu tiên là con Thi - câu cửa miệng của con này luôn kiểu như "Bạn tao nói..." vì con này đi đâu cũng gặp

người quen của nó vậy, cuộc vui nào cũng thấy mặt nó, nói chuyện nào cũng thấy nó dầy dụa. Chưa có lúc nào thấy nó cô đơn lùi thui một mình luôn..

Bạn của cả thế giới gửi đến [Bán gì không bán anh em] một tin nhắn.

Bạn của cả thế giới: "Ồi giỏi ồi. Chúng mày ơi.. Đền *** . Bọn A1 có khả năng chọn giống màu lớp mình."

Phía dưới đỉnh kèm cái ảnh nó cap inbox của nó với một đứa bạn bên A1, bạn kia nhắn với nó rằng lớp A1 hôm nay vừa vote màu kì yếu. Mà màu nào không trúng, tụi con gái bên đó cứ muốn nhắm lấy màu xanh màu trắng lớp nó đã chọn.

New Captain (lớp trưởng): "Thế bạn mày có bảo với bọn kia là lớp mình chọn màu đấy rồi không?"

Bạn của cả thế giới: "Bảo rồi. Nhưng bọn kia vẫn khẳng khái chọn mày ấy bằng được."

Sau đó là một đồng đứa chửi ở phía dưới. Không thể chấp nhận được. Đâu ra cái kiểu cứng đầu thế?! Cùng trường cùng khóa chọn trùng màu nhau cái kỳ yếu thì còn ra cái thể thống gì, chẳng bao giờ người ta làm thế cả, huống chi tụi kia là người đến sau, bon chen, sân si cái đ đ gì không biết..!!!

Con vợ thằng Bảo: "Đ gi. Đâu ra kiểu như thế. Láo!! Nó không biết trường này là của ông ai à?!!"

(Bạn của cả thế giới like tin nhắn của Con vợ thằng Bảo)

(New Captain like tin nhắn của Con vợ thằng Bảo)

Rocket 1h: "Chúng mày bình tĩnh cái. Mới chốt cái màu thôi mà, với cả cũng mới là có khả năng trùng!"

Con vợ thằng Bảo: "Im"

Hoa hậu thân thiện: "Đ đọc cái con Thi vừa gửi à? Chúng nó nói với nhau kiểu vậy rồi mà còn bảo có khả năng."

Con Thị Nở D2: "Cemmr. Sửa loz. Im."

Xinh nhất Vịnh Bắc Bộ: "Đ biết cái gì. Sửa loz."

..

Sau đây là hàng hà sa số những tin nhắn chửi bạn trai đáng thương. Mới phát ngôn cho một câu thôi, mà thằng bé đã bị mấy đứa con gái chửi cho xám ngoét hết cả mặt. Chửi thế này thì đến kiếp nữa thằng bé cũng chẳng dám mở mồm ra phát biểu.

Ở bên một group khác, *[Anh em D2]*, tụi con trai cũng sôi nổi chẳng kém gì trong group chung.

Yét: "Im mồm hết đi tụi bây. Thằng Rocket ngu zl.. Trờ mồm vào rồi để bị chửi."

..

Quay sang group lớp, có một dòng thông báo.

Yét đã đổi biệt danh Hưng Phạm là Rocket.nguloz.deo.chiu.duoc.

...

Rocket.nguloz.deo.chiu.duoc: "Con chó điên. Đổi tên cacc caccc.." - Thằng Hưng gào thét trong group con trai. Ai đó nói cho nó biết nó đã làm gì nào. Mới có một câu.. Mới một câu thôi, nhiều gì chứ!!!

...

Quay lại nhìn *[Bán gì không bán anh em]*, dòng tin nhắn không biết trôi thành ra như nào rồi.

...

Có bồ là Phan Hải: "Thôi Trường chịu khó thay mặt anh em inb hỏi cho ra nhẽ thằng lớp trưởng bên đó."

Có bồ là Phan Quân: "Ừ đây. Nên thế. Nick thằng đây hình như là @Đỗ Đại Học, ava logo Y Hà Nội."

Rocket.nguloz.deo.chiu.duoc: "...." - Cậu sẽ không tham gia nữa, không nói nữa. Cậu sẽ không cho ai biết kia là bạn net của cậu, cũng sẽ không nói cho ai biết thằng này tuần vừa rồi xóa app facebook trong máy nó rồi, đợi thi xong mới bật, nên là hỏi đến Tết thằng ý cũng sẽ không trả lời đâu.

New Captain gửi một nút like rất lớn.

Sau đó mọi người lại quay về seen hết. Không ai nhắn thêm câu nào. Nên là từ cái like màu hồng thắm từ đó về sau liên chẳng có gì, dưới cùng có mỗi một hàng đầy chấm tròn là ava của chúng nó đọng lại, báo hiệu là đã xem. Vậy thôi, chờ mai tính tiếp.

[End - chương 51]

Bạn đang đọc truyện *[12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nhà quê đầy tham vọng

Sáng sớm hôm sau, khi tiếng trống dồn dập hết tiết một còn chưa dứt, lớp trưởng, lớp phó và bí thư D2 chúng nó đã vội vàng chạy ra ngoài. Ngoài ra còn có thêm mấy thành phần hóng hớt khác muốn xem trực tiếp diễn biến của "trận chiến", nào Bạch Dương, Sư Tử, Nhân Mã, Thiên Bình, Kim Ngưu, cả con Thi, con... Tính ra đa phần đều là thành phần to mồm đứng top trong lớp cả. Chửi nhau tụi nó có thể thua khi bọn ban A kia lôi Hóa Lí vào để chửi, nhưng nhất quyết không thể để thua khi thể được, rõ ràng lớp D chúng nó đông hơn, nhiều gái hơn, với cả chọn màu cũng là D2 chọn trước. Việc quái gì mà phải sang ít rồi nhẹ nhàng tình cảm đàm luận, không nói được thì chửi luôn!!!

"Eh cậu ơi. Cho tớ gặp lớp trưởng nói chuyện một chút." - Lớp trưởng tiến lên trước mở lời với mấy bạn nam đứng với nhau ngoài cửa.

Nói thật, cả cái trường này có hơn mười lớp thuộc khối 12. Lớp nào ai cũng có thể biết kha khá vài người nào đó của mỗi lớp, nếu không quan tâm sự đời hơn nữa thì chí ít cũng sẽ biết được người đó thuộc ban nào, Nhưng cái lớp A1 này như thuộc dạng đặc biệt, chỉ có một phần mười nhân số lớp này là mọi người biết, còn lại, hơn ba chục người khác thì đều xa lạ cực kì. Dù có hóng hớt thế nào vẫn thấy những người trong lớp này thực sự là không quen mắt cho lắm, kiểu như là mặc trộm đồng phục rồi trà trộn vào đây học vậy.

"Tao thấy bọn này.. đứa nào cũng lạ hoắc....." - Con Thi cảm khái, thì thầm với mấy đứa khác đứng bên cạnh làm chúng nó cứ phải nín cười - "Thật mà. Lạ vãi.. Haizz.. Tụi này làm tao thấy công phu mặt trời trán bóng đi ngoại giao của tao bị đá kích nặng nề.. Sao đứa nào từ lớp này đi ra tao cũng không quen thế nhề..!!!"

"Suyt.. Mấy con kia đang lùm mảy kia." - Bạch Dương đứng phía sau thì thầm, làm con Thi giật bản mình, chẳng dám hó hé gì nữa. Chưa gì bọn con gái A1 đã đứng hết hàng sau lưng bạn con trai kia.

Cả lũ kiên nhẫn nghe lớp trưởng hai bên nói chuyện. Càng nghe, càng thấy tội nghiệp cho bạn Đỗ Đại Học này, ấn tượng đầu tiên khi gặp bạn ý đó là hiền, kiểu hiền ời là hiền, đàn ông đàn ang nhưng nói chuyện lại nhẹ nhàng, không có gào lên, đao to búa lớn hay chửi mắng chanh chua như con trai bên này, nhưng mà dường như cũng vì hiền quá nên bạn ý bị lũ giặc cái bên lớp bạn ý đè bẹp.. Cái thói ở đâu mà lớp trưởng đại diện nói chuyện mà cứ dăm ba cậu bọn đảng sau lại lôi chơi nhảy vào mồm một cái. Nhìn mà không thể ưả nổi!

"Bên lớp cậu cứ yên tâm đi, bọn mình mới đề xuất thế thôi chứ cũng chưa chốt lấy màu vậy đâu." - Nói dài như thế, một đứa con gái bên đó trấn an tụi nó như vậy, hình như là lớp phó gì gì đó của lớp. Mà bạn lớp trưởng cũng gật gù đầu bởi theo điều tương tự nên là bọn nó cũng chẳng biết nói gì nữa, chỉ biết chán nản rút quân về.

Chuyện có lẽ êm đẹp như thế cho đến mãi về sau nếu bên đó thực sự không đụng chạm đến hai màu trắng xanh của lớp D2 chúng nó.

Đến tối, con Thi lại gửi cho group lớp một tràng ảnh, với một dòng tin nhắn ngắn cụt lùn:

"Đọc đi này."

Lời ít mà ý nhiều.

Đến khi đọc xong đồng ảnh đó thì cả lớp bùng nổ.

Trong ảnh là đoạn chụp lại một tràng tin nhắn của mấy đứa con gái A1 trong group riêng của bọn nó, chỉ có vài ảnh là trong group chung thôi. Nhìn vậy đủ hiểu là hóa ra, bạn lớp trưởng ban sáng chẳng có tí quyền lực cóc khô gì hết, chỉ có mỗi cái chức danh là to. Còn lại mọi chuyện kỉ yếu đều là cho bọn con gái cầm quyền.

Bọn nó bảo, cái gì mà.. "Đ cần phải nghe theo chúng nó", rồi còn... "Mình chụp cứ chụp, cứ bảo là bọn bên mình mua quần áo hết rồi nên không đổi được màu nữa"...

Con vợ thằng Bảo: "Trơ trẽn như này, mặt dày như này.. đúng là quá mức chịu đựng rồi."

Bạn của cả thế giới: "Đừng gửi đi đâu đấy, đọc thôi. Với cả đừng to mồm với ai là bạn tao gửi không nó bị cô lập trong lớp thì chết tao."

New Captain: "Đ gì thế này."

Hoa hậu thân thiện: "ĐM. Lớp mình đánh nhau mãi mới có cái màu. Thế mà mấy con loz này mới bàn màu hôm qua mà sang hôm nay đã mua hết quần áo. Con mịe chúng nó!!!!"

Hoa hậu thân thiện: "Lớp có vòn vện 6/37 đứa con gái, quan trọng cái chuyện màu sắc làm đ gì không biết?!"

Xinh nhất Vịnh Bắc Bộ: "Đm con Hoa nói chuẩn."

Rocket.nguloz.deo.chiu.duoc: "Bấm nhau đi!! Bấm nhau đi!!!"

Con Thị Nở D2: "Bấm này trước đây! Đmm"

Rocket.nguloz.deo.chiu.duoc: "....."

....

Chà hiểu được, lớp bọn nó là lớp đến sau, bon chen cái gì!!! sân si cái gì!!!! - D2 chúng nó nào có chịu nuốt trôi cái oan ức này. Cứ tưởng bọn nó hiền mà bất nạt chặc?!

....

Đến hôm sau, D2 chúng nó lại kéo một đội quân dài dằng dặc chặn cửa bọn A1. Chuyện này mà không bàn cho ra nhề thì không xong với tụi nó đâu. Sáng nay lớp trưởng chúng nó tỉnh dậy, chưa kịp hết mơ màng đã thấy cái tin nhắn của một con A1: "Xin lỗi cậu nhề. Bên lớp mình có vài bạn mua đồ hết rồi nên có lẽ hai lớp phải chung màu dịp này rồi." (*icon cái mặt cười) vô cùng hằm) - Ngay tức khắc, lớp trưởng cap lại cái tin nhắn ấy gửi vào group rồi phi đi đánh răng, rửa mặt.

Mỗi một lúc, đi ra, chiếc điện thoại nằm trên giường cứ run lên bần bật.

Thế này là tức nước vỡ bờ rồi. Tụi nó còn định nói chuyện tình cảm lần nữa. Nhưng đây là bọn A1 này quá phận trước!!!

Bọn con trai lần này cũng có vài đứa lẻo đẻo theo sau. Bọn nó bình thường cái gì cũng để con gái trong lớp quyết hết, dung túng một chút, nhượng nhịn một chút, cái gì nặng nhọc cũng xin nhiều phần việc hơn một chút... Đâu sao thì trong cái lớp này có đến hai phần ba là giống cái, tụi con gái nó lại gái ban D, drama các kiểu có hơi nhiều, mồm to hơn một chút, đánh đá hơn chút... so với mấy đứa con gái khác như ban A, ban B các kiểu có phần mỏng manh hơn chút nên cũng cần được bảo vệ rồi che chở nhiều hơn. Mà vốn dĩ, thân là đàn ông con trai trong một cái lớp ban D làm gái thì mấy cái đó cũng là việc nên làm.

Sự việc lần này cũng tương tự. Giờ bàn chẳng đầu vào đầu, xong tụi kia lại trơ trên như thế, hai bọn con gái phải kéo đàn kéo lũ sang đòi công bằng. Bọn này phải lẻo đẻo theo sau cũng đúng thôi. Bảo vệ gái lớp mình một chút. Nếu có cái gì quá chón, có mặt ở hiện trường thì dễ xông pha hơn.

"Eh. Mấy cậu kia ơi ra đây bọn mình nói chuyện tí." - Mới mở đầu nhưng Sư Tử thực sự chẳng giữ được kiên nhẫn. Cô với Nhân Mã miệng lưỡi mau lẹ, lại khí thế nhất nên cầm đầu mọi người nói chuyện. Mà Nhân Mã ở bên cạnh cũng không chịu đứng yên, thấy tụi con gái từ từ lại gần là nó đã giơ điện thoại ra, chỉ vào đó:

"Cái tin nhắn là sao? Cậu giải thích hộ mình cái. Gì mà mua đồ hết rồi?! Mới chọn màu hôm trước hôm sau lên đồ, các cậu coi bọn này là đứm ngốc à?? Có điều kiện mua đồ nhanh như thế thì bỏ thêm mấy trăm nữa ra mua bộ khác để đổi màu đi.. Sao cứ phải tranh giành hai cái màu với bọn này thế??"

"Chả phải tranh giành." - Một bạn bên kia lên tiếng. Nhìn con nhỏ này rất ể ghét, hôm qua con này là cái con nhảy vào mồm lớp trưởng nhiều nhất luôn!!

"Chả phải tranh giành?? Đùa à. Nói thế mà không biết ngược." -

"Thấy lớp người ta chọn rồi mà còn đòi đủ đốn chọn theo. Đm mặt dày."

"Cả một lũ nhà quê đầy tham vọng!!!" - Bạch Dương chả phải dạng vừa, nó gào lên cái câu đứm kết. Cả lũ đứng xung quanh đều đồng tình, chửi đi chửi lại câu "nhà quê đầy tham vọng".

"Mày nói ai là nhà quê đầy tham vọng hả con ranh!!!"

Và thế là, bên kia đã chẳng nhận được nữa. Đứa đầu tiên xông vào, túm lấy tóc con Bạch Dương kéo về phía trước. Sư Tử với Nhân Mã cũng nhanh chóng lao vào giữ tay con đó, để giảm đến ít nhất cảm giác đau đớn mà Bạch Dương phải chịu.

Hai bên lao vào nhau tạo một cuộc hỗn chiến làm cái hành lang bé tí bị tắc nghẽn. Các lớp bên cạnh cũng xúm lại ngó nghiêng, chỉ chờ. Có đứa thì vỗ tay đôm đốp, đổ thêm dầu vào lửa, hô hào cổ vũ chẳng khác gì một trận bóng đá đang vào lúc cao trào. Chưa kể mấy đứa con gái trong cuộc vừa đánh nhau, tụi nó vừa chửi vừa la hét. Hỗn loạn đến ong hết cả đầu.

Bọn con trai hai lớp cũng nào có đứng im nhìn. Mấy chục đứa nữa tiếp tục lao vào khuyên can. Mặt mày nhăn nhó, cố gắng tách riêng hết lũ thần kinh này ra, miệng liên tục nhắc đi nhắc lại mấy từ:

"Eh eh!! Bình tĩnh bình tĩnh!! Buông ra buông ra!! Thôi nào.."

Nhưng khổ nỗi là đứa nào vừa được tách ra xong thì đứa ấy lại nhảy vào đánh đấm, giật tóc tiếp. Can thế nào cũng không được.

Rồi không hiểu đứa nào là đứa mách chuyện này lên giám thị. Chẳng bao lâu sau, tiếng gào cao gót cồm cộp của cô chủ nhiệm cùng tiếng quát tháo, đe dọa vô cùng quen thuộc của thầy giám thị vang lên. Đám đông nhanh chóng tản ra, chỉ còn lại giữa hành lang là một chồng thịt người biết chuyển động nằm chình ịch giữa hành lang.

"Cô cậu tách nhau ra ngay!!! Muốn bị đuổi học đấy à????!!!" - Khí thế của thầy Hạnh vẫn cao ngất như ngày nào. Chỉ một câu mà khiến tụi con gái nó hiền đi không ít. Nhiều đứa bắt đầu buông nhau ra, đứng dẹp sang hai bên hành lang mà bắt đầu chỉnh trang lại đầu tóc quần áo của mình.

"Hay lắm. Lại là mấy anh chị D2 này. Đúng là chán sống rồi mà. Có biết bây giờ là lúc nào rồi không mà còn đi gây chuyện?? Hà???" - Thầy trừng mắt nhìn mấy gương mặt quen thuộc, đầu tóc thì rối bời, quần áo nhàu nhum xong còn vết son nhòe trên má, vết cắn vết cào đỏ đỏ tím tím, nhìn bức hết cả mình.

Vốn tưởng tụi này ngộ ra chân lý gì đó mà mấy tháng nay chịu cái tà quy chính, ngoan ngoãn đi không ít nên thầy có chút lơ là cảnh giác. Rồi đâu ngờ được, đang ngồi hút thuốc uống chè trong văn phòng thì thấy mấy đứa hót hơ hót hải chạy lại báo rằng có đánh nhau trên lớp 12A1. Tưởng ai, hóa ra lại là người quen, cả nam cả nữ cái băng đảng rắc rối này có đủ cả.

Quay sang nhìn mấy đứa học sinh A1, trông chúng nó cũng nhếch nhếch chẳng khác gì.

"Tôi không ngờ là có ngày tôi lên hẳn cửa lớp A1 mà bắt tại trận đánh nhau đâu. Rồi sao.. anh chị là đang mang cái danh lớp chọn giỏi nhất trường nên không coi ai ra gì nữa, cũng hùa với cái lũ này mà gây chuyện hả??? Ăn lo đừng mờ rồi à?"

"Không thầy ơi. Bọn nó gây sự chúng em trước!" - Cái con đầu tiên xông vào túm tóc con Dương nó lên tiếng. Chưa gì đã tự tỏ ra là mình yếu thế, nhìn ngửa cả mặt. Đồ tội gì không biết..

Bạch Dương tròn mắt nhìn con ranh đấy. Chỉ muốn xông vào bồi thêm vào cái mặt nó mấy tát nữa cho nó bổ tức.

"Lý sự. Ai trước ai sau tôi không cần biết. Tất cả. Cả trai lẫn gái. Lên văn phòng ngồi hết ở đó cho tôi." - Thầy Hạnh lừ mắt nhìn cả hai bên, ra hiệu cho chúng nó đi lên văn phòng.

Hai lớp im lặng nghe lệnh, chẳng thể làm gì khác ngoài việc nối đuôi nhau thành hai hàng đi về phía văn phòng. Mà cứ đi qua lớp nào, tụi nó lại nghe đến một trận xôn xao, chỉ chỉ chỏ chỏ, chủ yếu là nói bọn A1, vì đầu sao, chuyện D2 bị kỉ luật cũng thành lệ rồi, còn A1 thì trăm năm luôn mang cái danh học sinh giỏi, học sinh gương mẫu, chưa từng có chuyện bị dính vào các kiểu như thế này.

"Đm. Tại chúng mày mà bọn tao ra nông nổi thế này." - Một con bên A1 nghiêng răng nghiêng lợi uất ức.

"Tại tại cái lờ. Bỏ mày lại và cho mày mấy phát bây giờ." - Nhân Mã đi ngay cạnh con ý, nó trừng mắt phản bác lại.

Hai bên nhìn nhau, tức đến nổi điện phóng ầm ầm.

Rồi chẳng hiểu sao, hai con xông vào túm tóc nhau, giật lấy giật để không ai nề ai.

Thầy Hạnh không chần chờ phút nào, thầy mau chóng tách hai hàng ra, chen vào đến chỗ hai đứa đang vằn nhau.

"Ơ này này!!! Làm gì thế hả??? Buông ra buông ra!! TÔI NÓI LÀ BUÔNGGGG RAAAA!!!" - Tiếng thầy gào lên vang khắp cái hành lang, một lần nữa thu hút đủ sự tò mò của các lớp. Thầy cầm cái quạt nan giấy, quạt cho hai đứa, mỗi đứa mấy phát vào đầu khiến tụi nó đau, ôm lấy đầu xoa xoa, lúc ấy hai đứa mới chịu nhả ra.

"Đi tách ra! Đến nông nổi này rồi mà chẳng biết hối cải. Tách ra!!!" - Thầy ẵm hai hàng xa xa nhau một chút rồi chính mình thì chen chúc ở giữa, ngăn không cho sự việc tương tự phát sinh. Thầy đặc biệt lườm con Nhân Mã, con này xưa nay nóng tính, chỉ có đợi bùng bùng lên gây chuyện, chẳng bao giờ biết quay đầu hối cải là gì hay sao đó.

Bực cả mình. Nhiều lúc thầy còn tự hỏi bản thân ăn ở như nào mà mấy năm nay phải đi hầu lù của nợ này, khóa nào cũng êm êm đầm đầm trôi qua, nhưng đến cái k71 này thì bao nhiêu rắc rối, may mà mấy tháng nữa tiền được chúng nó đi xa thật xa rồi.

Lại căn phòng đấy.

Thân quen chẳng để đầu cho hết. Cũng không nhớ nổi là đã có bao nhiêu bản kiểm điểm bắt hủ từ căn phòng này mà ra đời suốt thời gian qua.

Bọn Nhân Mã chẳng lạ lẫm gì, tự nhiên đi vào và tìm ghế ngồi một cách thân nhiên. Theo sau là toàn bộ mấy đứa D2, nhưng số người đông quá mức nên một nửa phải ngồi ở hàng ghế sát với cửa sổ. Còn A1 đi đầu có vồn vẹn 6 đứa con gái, số con trai đi theo cũng ít đến đáng thương, 3 đứa, khác hẳn phía bên này, 16 gái 11 trai, gần đủ cả lớp đến nơi rồi.

Quả nhiên, tụi nó không có đề thua về mặt khí thế.

"Rồi sao, nói xem nào, sao lại đánh nhau?" - Thầy Hạnh ngồi vào cái ghế ở đầu bàn, thầy hết nhìn bên này, lại nhìn về bên kia. Nhưng đứa nào đứa này đều im thin thít như bị mèo tha mất lưỡi.

"Ha. Hay lắm. Giờ lại định chơi trò cầm lạng với tôi nữa à?" - Thầy bắt đầu giờ cái sổ đen trên tay ra, ghi ghi viết viết - "Lần lượt, từ A1 trước, đọc cả họ cả tên. Cùng lúc ấy, tất cả lấy giấy bút ra, mỗi người viết một bản tường trình, một bản kiểm điểm cho tôi." - Đoạn, thầy chỉ về phía cái bàn nhỏ kê ở góc phòng, trên đó có để sẵn khá nhiều giấy với bút cho tụi nó.

Cùng với lúc chuyện xảy ra, nghe thấy trống vào tiết hai, cô Thành từ nhà vệ sinh đi thẳng về D2 vì lớp này ở cuối hành lang, là cái lớp gần cuối của dãy hành lang. Suýt nữa thì cô tưởng mình hoa mắt. Trong lớp bây giờ chỉ vồn vẹn hơn mười mông người, mỗi đứa ngồi lác đác ở một chỗ khác nhau làm căn phòng đã trống càng thêm hoang vắng.

"Đi đâu hết cả rồi?"

"Dạ, tụi nó sang bên A1 đánh nhau, xong bây giờ tất cả bị lôi lên văn phòng kiểm điểm rồi ạ."

Sau đấy, hơn mười thầy trò cùng nhau nói chuyện rôm rả. Lớp gì mà đến tiết hai chỉ còn mỗi mười học sinh trên tổng số gần bốn chục người, vắng vẻ thế thì bảo cô biết dạy dỗ cái gì mới được. Đang dạy bài mới, nếu dạy tiếp lại sợ bọn kia nó hông kiên thức. Nên là, cô đành chán nản ngồi chống cằm nghe bọn bên dưới kẻ thêm một dấu tích oanh oanh liệt liệt nữa của cái lớp này, kẻ từ đầu đến cuối, từ nguyên nhân sâu xa của mấy hôm trước cho đến cái phút vừa xong bị giám thị dắt lên văn phòng nói chuyện.

Khoảng giữa tiết 4. Cả bọn vẫn bị giữ ở lại văn phòng giải quyết.

Thầy Hạnh thu lại hết tất cả bản tường trình cùng kiểm điểm của 36 con người này - bằng hấn sĩ số một lớp phút này đang học bình thường, thầy đọc hết một lượt.

Đọc xong mà thấy bản thân già thật rồi.

Có mỗi chuyện chọn trùng nhau cái màu quần áo để chụp ảnh mà bọn điên này lôi nhau ra đánh nhau thừa sống thiếu chết. Làm thầy cả sáng cứ hốt hoảng tưởng có gì to tát như yêu sớm hay giết bỏ các kiểu.

Kết cục, nguyên nhân phát sinh mọi chuyện lại là một cái lí do vô bổ, chẳng đâu vào đâu.

"Haiz.. Tôi hết chịu nổi thật rồi. Thế này mà cũng đánh nhau được!!!"

Thầy ném tập giấy dày cộp lên mặt bàn bằng kính - "Anh chị đùa với tôi đấy à?! Sắp ra trường đến nơi rồi mà vẫn làm mấy cái ngu xuẩn thế này, biết nghĩ không hả?.. Thôi thôi. Lên hiệu trưởng với tôi. Tôi sẽ xin cho mỗi đứa một cái giấy đình chỉ. Sau đó thì tự ở nhà mà ngắm nghĩ xem mình đã làm sai việc gì nhé."

Một đoàn người rỗng rần nói đuổi nhau kéo lên tầng trên. Phòng làm việc của hiệu trưởng nằm ngay trên phòng này, thẳng một trục luôn, nhưng không to bằng, còn một phòng hiệu phó và một phòng quản lí nữa ở bên cạnh. Đến cửa phòng hiệu trưởng, thầy Hạnh chia 36 đứa thành từng nhóm nhỏ để đi vào, mỗi nhóm là từng tội trạng khác nhau, nên hình phạt nhận được chắc chắn cũng sẽ khác nhau chút đỉnh.

Nhóm đầu tiên, là mấy thằng con trai. Bọn nó chỉ là những người vô can trong chuyện lần này, không tham gia gì nhiều mà chỉ là thấy đánh nhau nên mới xông vào. Xử là vô tội, cho về lớp học nốt tiết cuối.

Nhóm thứ hai, tội nặng hơn một chút, là những người có trực tiếp tham gia đánh nhau, nhưng xét thấy trước đó chưa từng phạm lỗi, có thái độ ăn năn hối cải nên vẫn là được thầy Hạnh châm chước, nói đỡ cho và nhận hình phạt nhẹ. Xử là sáng ngày hôm sau mời phụ huynh đến nói chuyện, hạ kỉ luật một tuần này và cuối tháng, bên cạnh đó phải lao động công ích cho trường trong một tháng, bắt đầu từ thứ hai tuần tới.

Và nhóm cuối cùng, nhóm của những lão đại. Nhóm này bao gồm những người trực tiếp chỉ huy lãnh đạo và tham gia cuộc đánh nhau lần này, bên cạnh đó còn có những người có tội tình từ trước - đặc biệt khiến thầy Hạnh ngứa mắt, hiển nhiên là trong đó có Nhân Mã, Bạch Dương, Sư Tử, Thiên Bình và Kim Ngưu, còn có lớp trưởng D2, con Thi và cả 3 đứa khác bên A1. Tội dồn đọng nên vô vùng nặng, bị đình chỉ năm ngày, từ ngày mai và ngay chiều nay đã phải gọi phụ huynh đến. Hơn nữa, nhóm này sau đó sẽ đặc biệt bị giám sát gắt gao, nếu tại phạm bất kì lỗi nào thì đều có khả năng bị bắt rút học bạ, chuyển trường.

"Thôi. Giải tán đi. Chiều gọi cho bố mẹ các chi để gặp tôi." - Thầy Hạnh phất tay đuổi chúng nó ra khỏi phòng. Bản thân thầy thì đã mệt lử cả người, bị tụi này hành cho cả sáng mà đứt cả hơi. Thầy ngồi xuống bộ sofa đặt trong phòng hiệu trưởng, tự rót một chén rồi uống lấy.

Trước khi khép cửa lại, tai bọn nó còn loáng thoáng nghe thấy tiếng thầy giám thị than thở với hiệu trưởng. Nào là không lo học.. nào là thời gian đang gấp.. nào là phải phạt tụi nó thật nặng để mấy tháng cuối nữa biết điều một chút...

Sư Tử thở dài, ngược nhìn bầu trời xanh ngắt hiếm có từ đầu đông đến giờ, những đám mây trắng lượn lờ, lững lững từng đám từng đám trôi về đâu đó. Ánh mắt của ông lại lần nữa thất vọng nhìn cô cô lại lần nữa bôi tro trát chấu lên mặt ông.. Từ trước đến giờ, từ cái ngày cô bước vào cái trường này, cô chưa có lấy một lần làm ông tươi cười tự hào gì cả.

"Thôi nào người anh em. Ông sẽ hiểu cho mày thôi mà. Giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, mày lưu manh, ăn hại như thế suốt bao năm nay, có phải muốn ngoan là ngoan được ngay đâu." - Nhân Mã vỗ vỗ vai an ủi người huynh đệ của mình. Khó lắm, mang danh cháu hiệu trưởng mà suốt ngày.. chắc.. chắc... Thật là như đeo cái gông trên cổ, muốn làm gì cũng không thoải mái, toàn bị người ta nói ra nói vào - "Tao cũng bị mời phụ huynh mà. Cảm giác của mày tao hiểu chứ, mấy ông anh tao cũng toàn thuộc dạng xuất sắc các kiểu, nhưng tao ngu rết quen rồi, gây thị phi lâu nay thành cái thói ăn vào máu rồi.. Mà được cái bố mẹ tao cũng thông cảm. Ghét lắm nhưng mới giờ chối dọa thôi, chưa đánh đuổi tao ra khỏi nhà lần nào."

"Đi. Chiều lại tiếp thêm đoàn đại biểu nữa đến sĩ và vào mặt.. Anh em mình ra net làm mấy trận, gọi đồ ngon ship đến, phải ăn thật no vào thì chiều mới chống đỡ được." - Bạch Dương cười cười cầm tay kéo cả bọn đi.

Lúc đi qua ba con nhà quê chết tiệt kia, Bạch Dương không quên chen vào giữa hai trong số chúng nó, tiếm tay huyếch vào sườn chúng nó cho bồ tức. Loại đầu mà hăm lờ thế không biết.

Xuống đến tầng một, chưa kịp định thần thì bọn Bảo Bình, Song Ngư, Song Tử đã xun xoe chạy lại với người thương của chúng nó, hết ngó trên ngó dưới lại sờ tóc, nựng má hỏi han. Lâm Bạch Dương với lớp trưởng và con Thi đứng bên cạnh mà như ba cái mặt trời, làm nền sáng oi là sáng cho chúng nó bắn hừng.

Ở một bên. Có một kẻ cũng muốn chạy lại lắm nhưng ngại.

Ma Kết đứng cạnh nhỏ mà chẳng biết nói gì. Hết nhìn trời nhìn mây, nhìn chân nhìn đất, độ vài giây lại liếc liếc sang nhìn người bên cạnh.

"Eh.. Ồn chứ?!"

Khẽ chọt chọt vào eo Nhân Mã, Kết rặn mãi mới được ba chữ cụt ngủn, nói cho bớt ngượng.

Nhưng, Nhân Mã vẫn chưa nuốt trôi con tức hôm trước. Nó "hử" một cái, hất tóc, kiêu ngạo đi về phía trước. Chẳng nói chẳng rằng. Ma Kết ghen mẹ hòng, cái trường hợp như này cũng là lần đầu cậu vương phải, nào biết nên làm như nào. Từ trước đến nay chỉ có người ta lán la bắt chuyện trước chứ cậu có bao giờ phải hạ mình như này. Ah. Bực!

Đến 2 giờ chiều, bọn Nhân Mã len lén lút lút trở lại trường. Trống vào tiết buổi chiều vang từ nửa tiếng trước rồi, lúc ngồi net bọn nó cũng nghe thấy, nhưng đang dờ trận nên cứ ương bướng chơi tiếp.

Sáu đứa mon men mon men bò dưới bệ cửa sổ của phòng bảo vệ, chỉ sợ bác nhìn thấy rồi báo lên giám thị thì tội chồng thêm tội, tụi nó lại bị gán thêm cái mác "sai mà không chịu sửa", rồi là "nặt dầy", "không biết ăn năn"... Không khí đang căng như dây đàn là thế. Đột nhiên, một giọng phụ nữ rất trong, nhưng lại rất lạnh lùng và nghiêm nghị, cất lên từ phía sau.

"Con đang làm gì thế?" - Giọng nói ấy không thể hiện chút cảm xúc gì của người nói, và cũng không có thân quen gì với tụi nó. Làm cả bọn nghe mà giật cả mình.

Tiếng giày cao gót vang lên càng lúc càng gần. Khi quay lại nhìn, hóa ra đó là một người phụ nữ ăn mặc rất sang trọng, chiếc áo sơ mi trắng với những đường kẻ xanh nhỏ mà mờ, mặc cùng là chiếc váy jeep cùng một chiếc áo vest tay lỡ màu xám nhạt. Giương mặt bị chiếc kính râm che đi phân nửa nhưng cái khí chất, cái cảm giác toát ra từ người đó làm bọn nó chắc chắn đây là một người vô cùng xinh đẹp.

Đôi giày cao gót màu đen tiến càng ngày càng sát, dừng ngay trước mặt bọn nó, lớp da đen phía trên bóng loáng không một gợn bụi, cảm giác như thể có thể soi gương được trên đó vậy.

"Mẹ..." - Kim Ngưu căng thẳng đáp lại.

Câu này làm cả bọn ngớ người, mẹ... mẹ Kim Ngưu sao??

"Con.... Con với các bạn..."

"Đứng lên!" - Chưa đợi Kim Ngưu nói hết, mẹ nó đã đánh giọng lại, cất ngang câu trả lời ngập ngừng của nó.

Tiếng quát nạt ấy không chỉ làm cho Kim Ngưu mà cả năm đứa khác đều giật mình. Cả lũ đứng phắt dậy, không ai dám hó hé gì. Thì ngay lúc ấy, một cái tát giáng xuống mặt Kim Ngưu - "chát" - nghe mà lạnh cả xương sống.

"Chị được lắm. Đã trốn về đây, xong giờ thì hay rồi, học không học, giờ còn gây chuyện đánh nhau để bị mời phụ huynh đến. Chị nhìn chị xem, giờ trông chị thành cái dạng gì hả?"

Mỗi câu mỗi chữ của cô nói ra, bọn nó đều cảm nhận được một trận run rẩy của Kim Ngưu. Bàn tay nhỏ bé của Ngưu sợ hãi cuộn lại thành một nắm, váy áo sơ mi đồng phục bị vo thành nhăn nhúm. Kim Ngưu không dám trả lời, đầu năm ngón tay sùng đơ trên má, rõ ràng rất đau nhưng tay vẫn không đưa lên sờ vào theo phản xạ.

Tình cảnh căng thẳng trông có vẻ còn hơn cả khi nãy lên phòng hiệu trưởng.

[End - Chương 52]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Ứng biến

Ngày hôm đó, tụi nó chứng kiến mẹ Kim Ngưu oanh tạc cả cái phòng hiệu trưởng. Giọng nói lạnh băng, từng câu từng chữ bác vang đều khiến những người khác cứng hòng, chẳng thể đối lại cho trọn vẹn. Ba phụ huynh bên A1 vì muốn bênh con mình thoát bị kỷ luật nên lời nào cũng là đùn đẩy trách nhiệm cho bên lớp D2 chúng nó, muốn chúng nó phải bị phạt thật nặng, mà bị đuổi học cũng càng tốt. Nào là, "loại nứt mắt ra đã lao thể này thì không nên để lại", nào là "nhà trường phải kỷ luật thật nặng để làm gương cho những học sinh khác"... Nhưng chỉ sau vài ba câu của mẹ Kim Ngưu, họ liền im thin thít, cái sai của con họ bị đào lên không thương tiếc, có muốn trốn cũng không thể trốn đi đâu được.

Bạch Dương và Nhân Mã đứng sau lưng mẹ Kim Ngu, chứng kiến khí thế ngút trời của người bác gái này mà kính nể thực sự. Hai đứa quay qua nhìn nhau, không giấu được nụ cười trên khóe môi. Nhưng có một người lại không vui được như vậy.

Rời khỏi phòng hiệu trưởng, cả bọn được cho về luôn vào chiều hôm đó.

Mấy đứa vẫn hẹn nhau đi chơi, đi ăn rồi học thêm cùng nhau. Chỉ khác là không phải đến trường trong mấy ngày. Bố mẹ bọn Sur Từ, Nhân Mã và Bạch Dương cũng quá quen với tình trạng dầm ba hôm ba đứa bị gọi cho gia đình nên chỉ mắng nhiếc chút chút lúc ăn cơm tối, sau đó lại đầu vào đó, chẳng còn gì đáng nói nữa.

Đến khi đi học lại, đã ba hôm, Kim Ngu nghỉ học biệt. Nghỉ lại mới thấy, năm ngày đình chỉ vừa rồi cũng không thấy Kim Ngu gọi điện hay nhắn tin gì cho bất kỳ ai trong mấy đứa chúng nó, cũng không thấy xuất hiện trên group riêng của nhóm. Con người này, như thể bốc hơi rồi bay đâu mất. Chỗ ngồi của Ngu trống vắng suốt, càng lúc càng làm mấy đứa nôn nao, lo lắng.

Qua lời kể của Song Từ về những chuyện xảy ra trước khi Kim Ngu về nước, về gia đình của Kim Ngu, cả bọn đã được nghe đại khái. Bác gái này tóm lại chỉ có thể khái quát trong mấy chữ: khắc nghiệt. Vì bác là một nghệ sĩ chơi piano quá tài giỏi và nổi tiếng, nên dường như, cũng vì vậy mà những áp lực, những đòi hỏi của bác đối với Ngu từ trước tới nay cũng cao hơn so với bất kỳ một cặp mẹ con nào khác. Cái gì cũng phải giỏi, cuộc thi nào cũng phải đứng nhất.. thậm chí, Song Từ còn bảo là ở nhà Kim Ngu còn giữ một cuốn album dày lắm, có riêng mấy trang dán kín phiếu bé ngoan của Ngu hồi đi nhà trẻ. Thành Từ nói nó ước chừng ở đó phải đến trăm cái phiếu... Chưa kể, Kim Ngu còn không được tự quyết định cuộc đời của mình. Từ bé đến lớn, mọi thứ của Ngu đều được mẹ chuẩn bị từ A đến Z.

Duy nhất có lần này. Chuyện trốn về nước theo học ở một trường cấp III bình thường, ngày ngày làm vô số thứ vô bổ như bây giờ - chính là lần đầu tiên Kim Ngu làm trái với ý định của mẹ. - Và rõ ràng. Mẹ Kim Ngu không thích điều này. Khi vừa hoàn thành hết công việc bên kia, bác liền bay về đây luôn... Ai dè còn gặp cảnh Kim Ngu đánh nhau để bị đình chỉ nữa.

"Sao tao thấy mày càng kể thì tình hình càng thêm nghiêm trọng và khó giải quyết thế??"

Bạch Dương cắn cắn cái ống hút uống nước, nhìn Song Từ hỏi. Sur Từ và Nhân Mã, Thiên Bình ở bên cạnh cũng đồng ý. Chưa kể, mặt mũi Song Từ xanh mét hết lại kia kia.. tay còn run run rẩy rẩy có làm ra vẻ bình thường uống nước.

Cả bọn hôm nay nhân dịp có được cái mã giảm giá mua một tặng một ở quán trà sữa gần trường, vừa học xong liền nhảy sang đây luôn. Mục đích là thảo luận một phi vụ mới mang tên: "Protect Kim Ngu from her mother".

Ngay mở đầu, Song Từ đã kể ra biết bao khó khăn làm cả bọn hơi hơi chùn bước. Lại nhìn sang cốc trà sữa được tặng thừa đặt ở giữa bàn mà buồn não nề - nhẽ ra, có Kim Ngu ở đây thì có phải vừa tròn cốc rồi không..

"Tao nghĩ... con bé đang bị nhốt ở nhà thôi." - Sur Từ phán đoán.

"Xi.. đ ai chẳng biết. Nhưng mà, chuyện sau đây có thể xảy ra mới là vấn đề." - Nhân Mã tỏ vẻ nghiêm trọng - "Như trong mấy phim thần tượng tao xem dạo đây.. nghỉ lâu như thế này, rất có thể, độ mấy hôm nữa, có khi con bé bị mẹ bắt chuyển trường cũng nên, hoặc là sẽ bị tổng di du học. Kiểu như đi không nói lời từ biệt nào ý."

"Đúng. Cái này rất có khả năng. Haizz.. không ngờ có ngày con óc ngựa cũng nghĩ được đến chỗ này." - Bảo Bình cười cười xoa xoa đầu Nhân Mã khen ngợi - "Tiếp tục xem phim phát huy nhé!!", cánh tay liền ngay lập tức bị Nhân Mã gạt phăng ra.

"Cái thứ hằm lờ. Cút."

Nhân Mã tức giận chỉ sang Sur Từ, oang oang cái mồm - "Mày giữ chặt con súc vật nhà mày vào.", xong lại chửi sang Bảo Bình, "Cả mày nữa. Lo trông coi vợ mày cẩn thận, dạo này nó độc về Nhật Bản hơi nhiều đấy, chắc sắp định sang đây làm diễn viên.. Công nghiệp điện ảnh bên đó cũng ghê lắm, tao thấy chúng mày cũng xem nhiều phết còn gì." - Đoạn, Nhân Mã chỉ một đường vào tất cả mấy thằng con trai, rồi an tọa xuống ghế, cười Bảo Bình rất mỉa mai.

Hả.....

Cả bọn đơ mắt mấy giây..

Nhật Bản... xong lại còn "làm diễn viên"... "công nghiệp điện ảnh phát triển"..?! -

Nghĩ xong cả lũ phá ra cười. Bên đấy thì làm gì còn điện ảnh, diễn viên nào phát triển bằng..

"Đừng có ăn nói linh tinh. Người yêu tao nào có như mày." - Bảo Bình ôm khư khư một cánh tay của Sur Từ, kiểu như muốn lấy cả cái thân rách của cậu ra làm vật đảm bảo cho người yêu.

Làm như người yêu mình trong sáng lắm ý.

"Giống tao/nó thì làm sao?!?" - Cùng một lúc, hai giọng nói đều vang lên, cả hai đều không giấu nổi sự khó chịu và bất mãn đối với kiểu so sánh của Bảo Bình trong câu nói của mình.

Một người là Nhân Mã - Điều này ai cũng thấy bình thường luôn, việc bảo vệ mình là tất nhiên.

Nhưng còn người còn lại lên tiếng. Chẳng ai nghĩ là cậu, Ma Kết.

Lại chuyện quái gì xảy ra thế này..??

Cả lũ ngơ ngác nhìn nhau. Vài đứa còn mắt quạ mỳ lại cười cười rất chi là mờ ám. Không ngờ cái nhóm tụi nó bé tí mà đã có mấy đôi lեն, cả chính thức lẫn chưa chính thức. Tự dưng lại cảm thấy thế giới đúng là toàn màu hồng, ngày nào đến trường cũng như ngập trong kẹo với đường, ngọt ời là ngọt.

"Ghê hom. Lại có người này thích người kia rồi nhaaaa~" - Thiên Bình nói xong, tự nhiên thấy Ma Kết mặt than thường ngày, hai tai hôm nay đỏ rực cả lên, hai tay tự bao giờ chuyễn đặt lên đầu gối,muốn thu mình lại,cổ găng giảm thiểu tối đa sự tồn tại của bản thân đến mức tối đa.

Awww~

"Biểu hiện gì thế này? Hà?? Hà???" - Thiên Bình đột nhiên kích động đến mức muốn lật bàn. Cánh tay chỉ vào Ma Kết không nhìn được mà run run - "Mày....Mày.... là.. thích thật à?"

Ma Kết không chịu được nữa. Cậu đứng bật dậy, nói: "Nóng quá. Tao ra ngoài một chút", rồi sau đó liền bỏ ra ngoài. Mấy đứa chưa kịp phản ứng lại thì thằng này đã biến mất ở cửa, tiếng bước chân lộc cả lộc cộc thưa dần và cũng bé dần.

Không gian tự nhiên trở nên tĩnh lặng không ngờ.

Nhân Mã ngại cùng cầm cốc trà sữa hút một hơi thật sâu. Chẳng liên quan gì nhưng không hiểu sao mặt nó cũng nóng bừng một cách kì lạ.

"Ackk.." - Một viên trân châu thụt vào trong cổ họng. Nhân Mã liền ho sặc sụa, vỗ ngực đom đóp như đánh trống.

"Calm down, babe. Đã không có gì thì chớ.. Vỗ nữa là ngực nó lõm đấy,đ chỉ phẳng như giò đâu." - Thiên Bình bóng

"...."

Trên tầng 4 của quán, ở đó có sắp xếp một ban công lộ thiên nho nhỏ để mọi người tiện hóng gió. Ở đó nhân viên còn sắp xếp mấy dây đèn, chẳng từ góc này đến góc kia của cái sân nhỏ, làm mọi nơi đều được ánh sáng chạm đến. Nhưng lại không có một bóng người trên mảnh sân nhỏ này. Trời tháng 1 mang cái lạnh căm căm, thi thoảng còn có vài cơn mưa nhỏ, rì rích suốt ngày khiến cho cái lạnh càng thấu da thấu thịt. Mọi người đến quán hầu như cũng vì ngại lạnh nên chọn ngồi hết trong nhà, cùng lắm là trằm ngâm nhìn ra bên ngoài, hoặc đơn giản là liếc qua vài cái.

Ma Kết thì ngược lại, cậu đột nhiên xuất hiện ở trên này, rồi thẳng lưng, bước ra bên ngoài trước vài ánh mắt trằm trồ của mọi người trong phòng.

Dáng cậu cao ráo phăm phăm đi ngang qua căn phòng, nhanh như gió, gương mặt lại sáng sủa. Mái tóc tuy không để undercut như mấy cậu trai ngoài kia, chỉ đơn giản là cái kiểu tóc chỉ hơi nhiều hơn đầu của một chút, nhưng vậy cũng chẳng mấy ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai bên ngoài. Hơn nữa, cậu đặt biệt cao, hơn 1m8 - một chiều cao đáng mơ ước.

Cả người Ma Kết nóng bừng bừng như bị đặt trên đồng lửa. Cậu biết, là cậu ngại nắng, là cậu bối rối.. khi bị người ta gắn ghép với con nhỏ chết tiệt kia. Nhưng cậu cũng chẳng biết từ chối hay phản bác sao cả, chỉ chạy trốn. Đường như, thực sự là cậu hơi.. chỉ hơi thôi, hơi thích thích con mặt ngựa đó. Cái điều mà từ cái hồi mới gặp cậu chẳng thể tưởng tượng nổi. Chưa bao giờ cậu nghĩ rằng bản thân cậu thể này, lại "fall-in-love" với một con người thế kia.. cảm giác như đang sao sao với một thằng huynh đệ ấy. Con này nó nam tính quá..

"Aghhh.." - Ma Kết ngồi ở góc bàn, cậu chống tay vào đầu đầy ảo não.

Đã chiều tàn, cuối đường đã chẳng còn mấy những tia nắng nhạt nhòa của mùa đông. Gió thổi càng lúc càng lạnh. Ma Kết hôm nay mặc mỏng manh thế, lại chẳng thấy rét gì cả. Bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo dạ màu latte sẫm sẫm, bên trong có mỗi một chiếc áo sơ mi trắng, còn một cái khăn, nhưng cậu vút nó ở dưới tầng.. Chỉ cần thôi một cái, gió liền chui hết vào bên trong người. Phải là người khác thì chắc chắn sẽ chẳng chịu nổi lâu, ngồi được vài ba phút thể nào cũng đứng lên. Còn cậu, trong lòng đang bị bao nhiêu nỗi bặt tâm vậy lấy nên chẳng cảm thấy gì.

Cậu ngồi đấy, mãi cho đến khi bản thân nghĩ xong thì thôi.

"Haahaaa. Ok Okk. Vậy làm thế nhé!"

Vừa vận nắm cửa mở ra, Ma Kết bất giác thờ dài thượt. Là tiếng Nhân Mã truyền lại.

Khi mở cửa rộng hơn, trước mặt là cánh cửa lủ tùm tùm lại thành một vòng, bầu quanh cái bàn nước bé con con, gương mặt ai cũng không thấy rõ, đứa nào cũng cúi gằm, nhìn chăm chăm mặt bàn. Ma Kết để ý, trong phòng có thêm một vài cặp khác ngồi với nhau, ai cũng nép ở một góc, hai lông mày nhíu lại khó chịu. Chắc tại tụi nó ồn ào quá..

"Hahaaaaaa. Được được!!!" - Lại nữa. Một tiếng cười man rợ nữa. Đổi lại, một lần nữa, mấy người xung quanh lại nhíu mày một cái thật sâu. Có một cặp còn không chịu nổi nữa, liền bê đồ rồi xách túi mở cửa đi sang phòng khác.

Lúc đến gần, Ma Kết đứng từ trên cao thò đầu nhìn vào, khi ấy, mới thấy ở giữa là cái điện thoại. Hóa ra là đang call video với Cự Giải ở bên kia địa cầu.

Thoáng nhìn lướt qua Thiên Yết. Suýt nữa thì Ma Kết cười ra tiếng.

Sở dĩ vì điện thoại bây giờ còn hạn chế, màn hình chưa phải loại cong 360° nên khi gọi kiểu này chỉ có một phía nhìn được, mà điện thoại gọi là của Nhân Mã, hướng quay cũng tất nhiên là quay về hướng Nhân Mã. Chưa hết, bên cạnh còn Bạch Dương, Thiên Bình, Sư Tử và cả Bảo Bình chen chúc muốn lọt vào ống kính, nên tính ra, chẳng có cái khe nào cho Thiên Yết cả. Mặt thằng bé nay bị tổn thương thực sự, hết nhẫn nhịn, lại đến cau có. Mỗi cứ dẫu dẫu lên tỏ vẻ "tao-đang-rất-khó-chịu".

"À ha. Anh Kết đẹp giai của tôi về rồi." - Song Tử cười, vỗ vỗ vào chiếc ghế trống bị bỏ ra phía sau - "Thế nào? Nghĩ thông suốt chưa?"

"Nghĩ gì mà nghĩ. Chẳng có gì phải nghĩ hết. Tao ra ngoài hít thở thôi."

"Ở trong này có khiến mày tắc thở đâu mà phải ra ngoài thở. Đm.. bạn tôi bị điên mất rồi." - Song Tử cũng ngó sang cười đùa. Đoạn, cậu giải thích cho Ma Kết những gì cậu vừa bỏ lỡ. Nào là mọi người đã nghĩ kẻ sách ra làm sao, thực hiện nó thế nào, khi nào thực hiện.. rồi còn, đủ thứ linh tinh về cuộc gọi xuyên lục địa này nữa.

"Hmm. Vậy quyết làm như vậy à?" - Ma Kết liếc nhìn mấy đứa con gái tạo đủ dáng điệu cuồng bên cạnh mà nhăn mặt. Bọn này đúng là kiểu vừa để đã lỡ làm đứt dây thần kinh xấu hổ rồi, coi cái quán nước như chốn đông người, chẳng thêm để ý ánh mắt người xung quanh gì cả..

Gần một tiếng sau, cái tiệc nhỏ của tụi nó cuối cùng cũng phải tan. Trước cửa quán nữa, mấy đứa bịn rịn nắm tay nắm chân nhau tạm biệt.

Cũng lâu lắm rồi, trừ lúc ở trên lớp ra, cả bọn mới lại ngồi chung nói chuyện, trêu đùa nhau thỏa thích như thế.

Tiết là. Chỉ trong một thời gian ngắn như thế đã không thể cùng nhau tụ họp đông đủ.

"Hẹn nhau chủ nhật tuần này cùng nhau tập kịch nhé."

Cùng lúc đó.

Ở khách sạn Amour, tòa nhà to lớn, sừng sững nằm giữa trung tâm thành phố.

Tầng 18, phòng 1807.

Trong phòng, tiếng piano vang lên không dứt. Từng tiếng từng tiếng nghe đều rất nặng nề, như người đánh đang dồn toàn sức toàn lực vào những phím đàn, bên cạnh đó, âm thanh thoát ra còn rất cộc lốc, hoàn toàn không còn là cái giai điệu thanh thoát, nhẹ nhàng như lúc đầu.

Kim Ngu chỉ muốn gục mặt, muốn vứt bỏ mọi thứ lúc này. Kể từ hôm mẹ về, sau khi rời khỏi phòng hiệu trưởng, mẹ liền lôi cô đến khách sạn, mọi đồ đạc ở bên nhà Cụ Giải chỉ nhờ Thím Lưu mang đến một chút. Còn đâu vẫn còn để bên đó. Và cũng từ đó, mẹ bắt cô đánh đàn suốt, đánh từ sáng đến tối, không hôm nào không đánh, ngoại trừ ăn và tắm rửa, đi ngủ, cô đều không được phép rời chân khỏi chiếc đàn này, chứ đừng nói là rời chân khỏi căn phòng 1807 này.

Đến cả lúc này, bản nhạc cô thích nhất, "Crimson Wings", cũng bị sự uất ức khó chịu của cô dày vò, biến nó thành một bản nhạc khô khốc, chút nhạc điệu, thanh thoát cũng chẳng còn.

...

"... Tôi giờ tay tìm kiếm một bầu trời tôi thuộc về

Tôi muốn sống cho một tương lai tôi chưa biết

Hy vọng bùng lên trong tim cùng ước muốn bấy lâu

Cùng ước mơ rực rỡ tôi giang đôi cánh hướng đến bầu trời

Tôi để lại trái tim cho niềm đam mê cháy bỏng và bay cao

Mạnh mẽ và linh hoạt, tôi sẽ vượt qua tất cả bức tường của thời gian

Không sợ điều gì, tôi nhảy múa trong cơn gió ngập nắng...."

...

Vừa đàn, cô vừa lẩm nhẩm hát theo nhạc. Từng câu từng chữ, đều là mong muốn, là ước mơ bấy lâu nay của cô.

Một đôi cánh đỏ thắm

Một đôi cánh mang theo giấc mơ, hoài bão và cả tương lai phía trước.

Một đôi cánh, giúp cô không phải sợ hãi điều gì, giúp cô băng qua mọi bức tường, mọi cản trở.

"Cạch." - tiếng cửa phòng mở ra.

Mẹ mới ra ngoài kia nghe điện thoại, chưa gì đã lại về rồi.

Kim Ngu vội vàng sửa sang lại bản thân, tiếng đàn ngừng một lúc, cô hít lấy một hơi, lại đánh ra những âm thanh nhuần nhuyễn nhẹ nhàng, hoàn toàn khác hẳn với tiếng đàn cụt ngủn ban nãy.

"Đủ rồi. Về phòng đi. Hôm nay đến đây thôi." - Mẹ vứt điện thoại xuống sofa, rồi thả ngồi xuống đó.

Kim Ngu yên lặng, về phòng và đóng cửa lại. Cô chán nản ngồi nhìn ra cửa sổ. Điện thoại cũng bị lấy rồi, sách báo cũng không được phép đọc.. cô chẳng biết làm gì khác là ngồi ở đây nhìn ra ngoài.

Hôm đó, khi mẹ về lấy đồ ở trong nhà Cụ Giải, cô chắc chắn là mẹ đã bắt gặp cái gì đó không bình thường nên từ đó mới cô đàn một cách điên cuồng như vậy. Kim Ngu rất lo lắng, sợ mẹ đã phát hiện ra gì đó mà cô định làm. Nhưng chuyện cô định bỏ nhạc chỉ có Song Tử biết. Không có khả năng cậu kể cho mẹ nghe, cô tin vậy.

Thế rốt cuộc là tại sao..

....

Ở ngoài phòng khách, mẹ Kim Ngu mệt mỏi xoa xoa hai bên thái dương. Những cuộc gọi từ học viện bên kia gọi đến ngày càng nhiều, chẳng còn mấy ngày nữa, bà lại phải bay qua đó xử lý.

Thời gian đi cũng có vẻ sẽ khá lâu.

Mà Kim Ngu.. con bé ấy thế mà dám có ý định điên rồ đó.

Bỏ nhạc sao?! - Điên thật rồi. Mới có một năm về đây mà con bé bị tẩy não, bị điên thật rồi.

Hôm đó đến nhà Cụ Giải lấy ít quần áo cho Kim Ngu. Lúc bước vào phòng mà bên này sắp xếp cho Kim Ngu, bà đã rất bất ngờ.

Căn phòng khác hẳn với căn phòng ở nhà của nó. Bên kia, nó lấy màu vàng, màu trắng làm tone chủ đạo, khiến căn phòng lúc nào cũng như ngập nắng, nhưng đồ vật lại ít, khiến căn phòng rất trống trải, và chút lạnh lẽo dù có màu vàng trong đó. Còn ở đây, căn phòng đâu chỉ chọn một hai màu nào đó làm chủ đạo, mà là đủ thức màu. Một nửa căn phòng sơn màu xanh nhạt, nửa sơn màu xanh đậm, nhưng trần và sàn lại chọn màu trắng. Chiếc giường có gối màu đỏ nhưng chân và ga lại là màu vàng. Chưa kể, trên tường còn dán đủ

thứ hình ảnh, trong hình có cả người cả vật, vài cái còn là hoa là cây, rồi còn cả những câu quote linh tinh cũng được dán kín mít khắp nơi. Đồ đạc nhiều vô số kể, bày biện bừa bãi từ trên bàn, trên giường cho đến dưới đất và gầm giường.

"Căn phòng này... "

Thím Lưu gật đầu - "Chị đừng nghĩ nhiều. Chị là con bé không thích ai đụng vào đồ của nó nên cô giúp việc mới không vào quét dọn... Mà, con bé cũng thật là nghệ sĩ, cả phòng này đều là do con bé trang trí rồi chọn đồ bày biện. Nhìn nhiều lần rồi mà tôi vẫn còn thấy nó rất vui mắt đấy."

"Đề tôi chọn cho con bé chút quần áo. Chị thử xem bên đó có sách vở hay nhạc phổ gì mà con bé cần thì cũng lấy thử xem."

Rồi khi tiến đến bàn học, trên có đủ thứ sách vở, còn cả truyện tranh và tiểu thuyết mà con bé chưa bao giờ đụng đến.

Đột nhiên, bà bị hấp dẫn bởi một tờ giấy hờ ra bên dưới cuốn vở dày cộp. Liền tiện tay, rút ra xem. Đập vào mắt, là chữ "Future" to đùng, được tô vẽ rất sắc sỡ. Còn bên dưới thì kẻ tên một danh sách nghề nghiệp, gần hai chục nghề nghiệp linh tinh. Mỗi cái đều được khoanh với những màu sắc khác nhau, chú thích rất cẩn thận ở bên cạnh.

Ở hàng cuối cùng, chỉ có một chữ "nhạc", không rõ nhạc công hay nhạc sĩ... và có dòng rất bé bên cạnh, rất nhỏ: "không thích. từ bỏ."

Lúc đấy, bà rất giận dữ. Vậy mà con bé lại định bỏ nhạc để theo mấy nghề nghiệp chết tiệt bên trên. Gì mà phóng viên, rồi giáo viên, doanh nhân, kiến trúc sư,.. thậm chí cái nghề trồng cây trồng hoa mà con bé cũng note vào đấy. Diên thật rồi.

Tờ giấy bị bà vô tròn, ném vào xô rác. Sau đó, rồi xách đồ bỏ đi.

...

Đáng tiếc, mẹ Kim Nguru lại không để ý đến một tờ giấy khác, nhỏ hơn, cũng được kẹp trong trang sách đó.

Đó mới là tờ giấy mà Kim Nguru ghi lại tương lai thực sự của cô - "....."

Còn tờ giấy vừa rồi bị vứt đi, là tờ giấy lúc ban đầu cô suy ngẫm, ghi chi chút những suy nghĩ của mọi người và tương lai của mọi người. Của Bạch Dương, của Sư Tử, của Nhân Mã...

Cái chỗ từ bỏ âm nhạc cũng là nhất thời hồ đồ nên ghi vào cho bỏ tức.

....

"Rìngg.. rìngg.. rìnggg.." - Lại một cuộc gọi nữa gọi đến. Làm mạch suy nghĩ của bà liền đứt đoạn.

"Alo."

"....."

Cuộc gọi kéo dài rất lâu.

Đến khi tắt máy, mẹ Kim Nguru lại rơi vào trầm ngâm. Chẳng biết nên xử lý chuyện này như nào cả.

Cuộc gọi này là do mẹ Cụ Giải gọi đến. Bọn nhóc chắc chắn đã chạy vậy, nhờ và đủ trò mới có được cuộc điện thoại này.

Có rất nhiều chuyện mẹ Cụ Giải nói hôm nay làm cho mẹ Kim Nguru nghĩ mãi.

Phải chăng, ép bức con bé mãi như vậy là bà thực sự đã làm sai rồi sao?!

[End - chương 53]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: I#x27;m free~

Ngày hẹn đến nhanh hơn so với tưởng tượng.

Trước đó, sau một vòng luẩn quẩn nhờ người này rồi gọi người kia, cuối cùng thì bọn nó có địa chỉ chính xác cũng như thời gian rảnh rỗi của mẹ Kim Nguru.

Suýt nữa thì cả bọn nó hẹn nhau xông đến nhà Cụ Giải nói chuyện. Hóa ra, chỉ một thời gian ngắn như thế nhưng mẹ con hai người họ đã chuyển ra ngoài khách sạn ở.

"Mày gõ cửa đi." - Nhân Mã ần ần Bạch Dương lên trước. Nhưng ngay sau đấy, Bạch Dương đã chạy trốn ra phía sau lưng mấy Sư Tử và Bảo Bình, lắc đầu nguầy nguậy.

Hiếm có được một sáng chủ nhật mà tụi nó đón bình minh sớm thế này.

Đã 8 giờ sáng, cả bọn ôm bụng rỗng, đứng neho nhóc trước cửa phòng 1807 được hơn 10 phút rồi nhưng vẫn chưa đứa nào dám đứng lên phía trước để gõ cửa. Từ này đến giờ, một cô lao công dọn dẹp ở cuối hành lang đã luôn nhìn chăm chăm về phía bọn nó, ánh mắt rõ ràng đang rất nghi ngờ, kiểu như bọn nó đang rình mò để trộm phòng này không bằng. Có khi là, chỉ cần tụi nó làm gì sai sai một tí, cô ý có thể lấy bộ đàm gọi cho phòng bảo vệ tổng tụi nó ra về luôn.

"Ui giời. Có mỗi thế thôi mà..." - Vừa dứt lời, Bảo Bình liền len người lên trước, đập ỳnh ỳnh lên cửa tận ba lần liền. Xong rồi cậu chạy vòng về phía sau, giữ khur khur hai vai của Bạch Dương chắn ở phía trước, đối diện với cánh cửa, giữ thế để con bé không chạy chón đi đâu được hết.

Bọn con gái nháo nhác hết cả lên. Ai cũng muốn trốn ra phía sau. Nhưng sức lực có hạn, tất cả đều bị bọn con trai giữ chặt và trở thành tấm lá chắn của bọn con trai.

"Diss. Bọn lìn!! Quân phản bội. Tiều nhâ...n..."

Tụi Bạch Dương cố gắng ra, nhưng tất cả đều không thể thoát ra được. Chỉ biết rít qua kẽ răng mấy câu chửi rủa.

Và cũng cùng với lúc đó. Tiếng bước chân phía sau cánh cửa nghe càng lúc càng rõ.

Rồi, cánh cửa gỗ mở ra, cái con số 1807 nghiêng nghiêng sang một bên.

Ở sau cánh cửa đó, một người phụ nữ xinh đẹp, trang điểm cầu kì và cái khí chất lạnh lùng, cao ngạo vẫn giống hệt như buổi chiều ở phòng thầy hiệu trưởng.

"Mấy đứa đến đây à?" - Gương mặt của mẹ Kim Nguu gần như không có bất kì phản ứng thừa nào, dường như bà không hề có chút bất ngờ về sự xuất hiện đường đột của tụi nó, hoặc là, tất cả đều đã nằm trong tính toán của bà - "Đứng đứng đực ra đó. Vào trong đi." - Mẹ Kim Nguu cười hiền.

Ngạc nhiên ở chỗ, nụ cười nhẹ nhàng như đóa hoa đầu xuân ấy lại khiến cho bọn nó rét hết sống lưng.

"....." - Cả lũ gật gù như gà mổ thóc. Tiếng văng, dạ mắc kẹt trong cổ họng không thoát ra được vì một áp lực vô hình bởi... phải chăng, là vì gương mặt lạnh lùng đứng bên cửa, cùng ánh mắt ấy, chằm chằm găm lên gây chúng nó cho đến khi đi vào đến phòng khách.

Mẹ Kim Nguu ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế bành trắng muốt, cầm tách trà trên tay, nhấp từng ngụm nhỏ một. Hoàn toàn không hề để ý đến bọn nó ở bên cạnh. Kiểu như đang nhẩn nại chờ đợi tụi nó mờ lờ trước.

Chín đứa trên chen chúc ngồi trên cái sofa và chiếc ghế bành bé tẹo còn lại. Nửa đứng, nửa ngồi, đứa lại phải ngồi ở trên tay ghế một cách chật vật vì thiếu chỗ.

Song Tử dáo dác nhìn khắp phòng nhưng nhìn mãi, vẫn không thấy.

"Hôm nay mấy đứa đến là có chuyện gì?" - Tiếng mẹ Kim Nguu đột nhiên vang lên. Khi ấy, mấy đứa con trai biết điều, đều đảo mắt sang hướng khác để tránh liên quan nên chỉ còn lại mấy đứa con gái đùn đẩy trách nhiệm cho nhau.

"Nói đi." - Sư Tử thì thào vào tai Thiên Bình - tại con nhỏ này nhìn hiền nhất, thuộc cái kiểu con ngoan trò giỏi nên rất được cái vị trưởng bối thích thích, cho nó nói là hợp lý nhất. Khổ nỗi, con này không hiểu sao hôm nay khó ở quá, cứ cắn chặt răng mãi không chịu mở miệng. Sư Tử nhìn Bạch Dương nhẩn nhó, thật là hết cách.

Nhân Mã không nhịn được, liền lườn tay ra sau lưng Bạch Dương, véo một cái vào eo Thiên Bình, làm con bé ré lên.

"Hử?" - Lúc này, mẹ Kim Nguu mới đưa mắt sang. Ánh mắt ấy, làm Thiên Bình không thể không mở miệng nói tiếp vào tiếng ré lên của nó.

"À.. dạ..." - Thiên Bình ấp úng, không biết phải mở lời như nào mới phải - "Hôm nay.. hôm nay, chúng cháu đến đây là muốn đến thăm xem Kim Nguu. Cả tuần liền không thấy Nguu đi học nên cả lớp thấy rất lo, sợ bạn ý nghỉ nhiều thế không theo kịp, mà sắp tới, bọn cháu cũng sắp phải thi thử rồi, nên....."

"Còn đây là chút quà bọn cháu có mang đến. Tặng cô ạ." - Bạch Dương đặt bó hoa đang ôm khư khư nãy giờ lên bàn. Là một bó hồng đỏ thắm, gói bằng giấy bạc trắng, và vài đen tím, nhìn trông rất sang. Tốn bao nhiêu tiền của lũ chúng nó..

Cùng lúc đó, Thiên Yết cũng im lặng, đặt thêm một giỏ hoa quả lên bàn. Thật nhẹ nhàng.

"Mấy đứa thật có lòng." - Mẹ Kim Nguu lần nữa lại nở nụ cười nhẹ nhàng quen thuộc ấy. Hai tay giơ ra phía trước, đỡ lấy bó hồng, ánh mắt ngắm nhìn những cánh hồng rất chăm chú. Đoạn, vừa vuốt ve cánh hoa còn đọng nước, vừa nói tiếp - "Thực ra, Kim Nguu cũng chẳng có chuyện gì cả. Con bé vẫn khỏe. Chỉ là dạo này nhà bác có chút việc riêng nên con bé vẫn chưa đi học được. Cảm ơn mấy đứa đã luôn quan tâm đến con bé như thế."

"Dạ vâng vâng. Bạn bè với nhau mà bác.. Quan tâm nhau là việc nên làm" - Bọn nó hi hi ha ha hùa theo điều mẹ Kim Nguu nói.

Chủ đề sau đó liền được chuyển sang vấn đề học tập, thi cử và trường lớp như một lẽ dĩ nhiên. Toàn những cái linh tinh thân thuộc, nghe không thể nhàm chán hơn được nữa. Đổi lại, không khí nói chuyện nhờ vậy trở nên thân thiết hơn rất nhiều so tưởng tượng của chúng nó.

Chỉ một thoáng sau, liếc đồng hồ treo ở trên tường đã thấy hơn 9 giờ, cả bọn rục rịch đứng dậy ra về. Không ngờ nói lâu như vậy mà Kim Nguu lại không hề xuất hiện một lần.

"Cháu chào cô. Bọn cháu về ạ."

Khi ấy, đột nhiên mẹ Kim Nguu lên tiếng, gọi giật Song Tử trở lại, làm động tác rời đi của bọn nó ngắc lại. Rồi lại nghe mẹ Kim Nguu nói tiếp..

"Cháu thân với Nguu lắm đúng không?! Cô muốn nói chuyện một lúc, không biết cháu giờ cháu có vợ về không?"

Cả bọn khó hiểu nhìn Song Tử, trong lòng thầm kêu than. Không biết có phải vị bác gái nguy hiểm này đánh hơi thấy cái gì bất thường chuyện tình yêu tình báo của hai đứa không nữa..

Nếu lỡ mà biết thì sẽ sao đây..

Hay là vì thế nên mới nhốt Kim Nguu lại, không cho con bé đi học.

Định "chia yên rề thúy"????!!!

Cả bọn hoảng hốt ra mặt. Nếu lỡ như những gì bọn nó nghĩ thật thì trăm phần trăm, Song Tử ở lại lúc này sẽ lãnh ít dừ nhiều. Thân là huynh đệ, biết vậy lại chẳng thể ra tay tương trợ..

"Bọn mày ra ngoài trước đi nhé." - Một câu của Song Tử làm tụi nó chẳng biết làm gì khác. Đành cụp mắt rời đi. Ngoài thăm cầu nguyên cho thằng bé ở tận đáy lòng ra thì chẳng biết làm gì khác.

Song Tử hồi hộp ngồi xuống chỗ đầu chiếc ghế sofa sát nhất với ghế bành nơi mẹ Kim Ngu ngồi.

Tính ra, dù cậu quen biết Kim Ngu đã gần 5 năm nay nhưng chủ yếu đều là cô đến nhà cậu, gặp cha mẹ cậu, lại còn rất thân với họ.

Nhưng khi đối lại là cậu, đây mới là lần đầu tiên cậu ra mắt mẹ Kim Ngu một cách chính thức thế này. Bình thường chỉ là những lần chạm mặt chớp nhoáng trong những buổi lễ của trường, hoặc ở bệnh viện của mẹ khi bác đưa Kim Ngu đi tái khám. Những lần đó, giữa hai người chỉ có mấy lời chào hỏi rất khách sáo, không hề có kiểu không khí trang trọng với nghiêm túc như này.

Tất cả làm Song Tử khá là hồi hộp và lo lắng, hai tay bắt giắc đan chặt lại nhau, đặt ngay ngắn trên đầu gối.

"Vì nấy đứa chắc còn đang đợi cháu bên ngoài nên lần này cô sẽ hỏi nhanh thôi." - Mẹ Kim Ngu nhẹ nhàng vén một bên tóc ra sau tai, điệu bộ giống hệt như Kim Ngu hay làm, sau đó, cái mắt nhìn chăm chăm về phía cậu, bắt đầu nói vào vấn đề chính - "Chuyện là.. cháu có từng nghe con bé đề cập vấn đề tương lai và trường học bao giờ không? Ý cô là trường Đại học mà con bé sau này muốn vào ý."

"Đạ?!" - Song Tử nghe mà vẫn chưa rõ điều bác gái muốn nhắc đến. Mặt không nhìn được mà ngệt cả ra.

"Là vì hôm trước.. cô có hơi lơ mờ nhận ra có vẻ như con bé muốn ngừng chuyện âm nhạc của nó."

...

Song Tử không biết trả lời thế nào cho phải.

Đúng là Kim Ngu từng có ý định bỏ nhạc thật. Nhưng đó là chuyện lâu lắm rồi. Sau đó cô nghĩ lại, cũng suy xét đủ đường, cuối cùng vẫn là theo con đường âm nhạc đã định sẵn.

Lúc này mẹ Kim Ngu nói thế.. Chẳng lẽ là Ngu lại đổi ý?!

"Cháu nghĩ cô nên hỏi lại bạn ý cho chắc ạ. Tuy là có lần bạn ý có bảo với cháu là muốn ngừng âm nhạc thật, nhưng sau đó, cháu vẫn thấy bạn ý vẫn quyết định apply vào một học viện âm nhạc ở L.A. Nên là...."

"Thật vậy sao? Con bé vẫn muốn học nhạc... Cháu chắc chứ?"

Nghe được việc Kim Ngu vẫn chưa thực sự quyết tâm từ bỏ âm nhạc, mẹ Ngu không giấu được sự vui mừng trên gương mặt lãnh đạm của mình. Khóe môi bà cứ như có vẻ nhếch nhếch lên. Nhưng nụ cười đó rất mờ.

Hai người nói thêm vài câu nữa, tất cả đều là về Kim Ngu. Nhưng đến cả lúc tiễn được tiễn ra đến cửa, Song Tử vẫn cứ cảm thấy hơi mơ màng. Rốt cuộc là hai mẹ con họ đang làm sao thế??

Song Tử gỡ gỡ tóc sau mang tai. Cậu nhìn cánh cửa đóng im lìm trước mắt hồi lâu, liền quay người rồi đi, không nhìn được thờ dài thượt.

Lần này coi như chúng nó đi công cốc rồi, vừa chẳng nhìn thấy Kim Ngu, vừa chẳng hỏi được chút thông tin nào của cô. Xong còn bị hỏi cái gì không à?!

Sau khi đóng cửa lại, mẹ Kim Ngu đi đến cánh cửa nhỏ phía trong.

Bà những tưởng Kim Ngu vẫn còn ngủ say. Không ngờ rằng con bé đã tỉnh dậy từ lúc nào. Trên người cuộn chặt cái chăn bông, ngồi bó gối, dựa vào đầu giường. Ánh mắt thần thò, không biết đang nhìn cái gì, cũng không rõ là con bé đã tỉnh ngủ hay vẫn đang mơ mơ..

"Dậy rồi sao?" - Bà nhẹ nhàng bước đến giữa phòng. Còn Kim Ngu, con bé vẫn chẳng động đậy gì. Bà lại tiếp tục dò hỏi - "Mấy hôm nay con tập luyện như thế nào rồi?.." - Ngừng một chút, lại nói tiếp, lần này là nhắc nhở - "Con nên nhớ, âm nhạc là phải luyện tập thường xuyên, có như vậy mới thành công. Cái này không giống mấy môn văn hóa con học trên trường, nghỉ mấy hôm rồi đến lớp thì kiến thức vẫn thế, một buổi học thêm là có thể lấy lại. Hiểu chưa?!"

"Thôi dậy đi. Cũng muộn rồi, đi ăn xong hôm nay lại đàn tiếp."

Mất thấy mẹ chuẩn bị đứng lên ra khỏi phòng, lúc này, Kim Ngu mới mở miệng ra nói chuyện:

"Mẹ à.. Âm nhạc, hay nghệ thuật gì đó đều giống nhau. Thành công cần một nửa là rèn luyện, nửa còn lại là tài năng. Nếu một bên quá ít, một bên quá nhiều đều không được.. Nhưng, cái yếu tố quyết định có thành công thật hay không đó chính là đam mê mẹ ạ." - Giọng Kim Ngu rất khẽ, cứ như thể chỉ nói thêm chút nữa là con bé tắt tiếng luôn vậy - "Đam mê là thứ quyết định xem mình gắn bó được với nó bao nhiêu, tiến được bao xa trong giới.."

"Nói linh tinh gì thế? Từ bé đến giờ, con chỉ có nhạc, làm gì có chuyện thiếu đam mê gì đấy. Đừng nghĩ nhiều."

"Vậy sao?" - Kim Ngu cười tự giễu. Đúng thế. Suốt cả 18 năm trên đời này, thứ cô có bấy lâu nay luôn là âm nhạc, là đàn, là tiếng piano vang lên không dứt. Nhưng nụ cười là đối với nấy thứ đó, cô nào có chút đam mê cháy bỏng gì, cô chỉ muốn thoát khỏi chúng - "Mẹ tin không.. nhưng con không hề có đam mê."

"Không có?!" - Mẹ Kim Ngu vẫn chưa thực sự hiểu cái con bé muốn nói. Hay con bé định nói là con bé từ bỏ - "Ừ thì nếu không có thật thì đã làm sao?! Từ trước đến nay chỉ có nhạc. Chưa kể bây giờ con còn có cái bước đệm hơn hẳn tất cả những người vẫn luôn to mồm rằng mình có đam mê. Nếu bỏ nhạc, có phải rất phí tài năng, phí công sức hay sao. Mà, bỏ nhạc rồi con định làm gì? theo đuổi cái gì? Đam mê.. Vậy con nói xem, đam mê của con là cái thứ ngu ngốc gì??"

"Đúng thế đấy. Là cái thứ ngu ngốc gì.. Là thứ gì.." - Kim Ngu ủ rù tự hỏi mình. Đam mê của cô là gì? Là gì hả?? - "Là gì mới được đây mẹ... con cũng chẳng biết nữa."

"Đã không biết, thì con còn bỏ nhạc làm gì. Cứ đi tiếp trên con đường này đi, mẹ sẽ giúp con trải sẵn một con đường bằng phẳng nhất.." - Mẹ tiến lại xoa xoa tóc cô, dịu dàng thuyết phục.

"Nhưng mẹ à. Con biết nhạc là điều con không dễ dàng bỏ, cũng biết tương lai rất mơ hồ, rất đáng lo.. chi đi trên con đường mẹ cho mới ổn. Nhưng con cũng biết một điều là con cần thử sức, cần tìm hiểu về những thứ khác. Vì có như thế, con mới biết mình đam mê, mình phù hợp với điều gì."

"Đừng bồng bột thế. Con bây giờ chỉ vì đang chỉ biết nhạc nên tò mò những thứ khác thôi. Sao cứ phải tốn công đi tìm điều vô ý, cuối cùng, con sẽ nhận ra, thứ phù hợp với con nhất, chỉ có nhạc. Hãy thử tìm lại đam mê cho mình đi, đánh những bài hát mới, nghe những bản nhạc mới từ khắp mọi nơi... rồi con sẽ lại thấy yêu nhạc như cái lúc đầu tiên con chạm tay lên những phím đàn."

"...." - Kim Ngu nghe mà thấy rất hoang mang. Cô thực ra cũng đã nghĩ đến vấn đề này không ít. Cũng đã định từ bỏ nhạc thật rồi. Nhưng như mẹ nói, cô chỉ có nhạc, cô nào có cái gì khác.. Nên sau đó, cô mới quay đầu chọn cái học viên âm nhạc đó ở L.A.

Rõ ràng cô đã thỏa hiệp. Hồ sơ cũng đang chuẩn bị apply.

Nhưng. Có một điều đó là cô không cam tâm.

Ai cũng có đam mê của mình. Vậy sao cô lại không có chứ?!

"Học viện âm nhạc... con vẫn sẽ đăng kí. Cả đam mê.. con vẫn sẽ cố tìm lại. Cơ mà thực sự tìm được và theo con đường nào đến cùng. Mẹ.. con không dám hứa với mẹ là con sẽ chọn âm nhạc." - Kim Ngu nghĩ rằng đã đến lúc mình nên đưa ra quyết định và cũng là đặt dấu chấm cho vấn đề đam mê không hồi kết này. Cứ giằng co giữa mẹ và cô thế này không ổn.

"... Được." - Mẹ cuối cùng cũng đồng ý. Dù trông mẹ rất miễn cưỡng - "Thôi thì sau này con muốn thay đổi cũng được.. Mẹ vẫn sẽ giúp con.. Kể cả, đây không phải là nhạc."

"Và mẹ cũng phải cho con đi học lại. Con đã nghỉ cả tuần nay rồi."

"... Ừm. Vậy thì để hai hôm nữa đi. Khi ấy mẹ cũng phải bay về bên kia. Nên là mấy hôm nay, con ở bên mẹ nhiều một chút, mẹ con mình hiếm khi mới có dịp ở cùng nhau nhiều như vậy."

"Vâng." - Kim Ngu gật gật đầu, trong lòng cô thờ phào nhẹ nhõm. Mấy hôm nay cô cứ sợ khi nói ra mẹ sẽ bức mình hay gì đó mà không đồng ý, không ngờ gật đầu nhanh chóng đến vậy - "Hôm nay... hôm nay đừng tập nữa mẹ nhé. Mình đi ra ngoài với nhau một hôm.. shopping hay đi ăn gì đó... Được không ạ?!"

"Thế thì con đi thay quần áo đi chứ. Định quần chần như này mà đi à?!"

Kim Ngu cười hi hi, hất chân ra khỏi người rồi mở cửa chạy vụt ra khỏi phòng, hướng đến phòng tắm. Cô vừa đi vừa nói lớn: "Vậy mẹ chờ con tí nhé. Nhanh lắm!!"

Còn một mình mẹ Kim Ngu ngồi lại trên giường.

Bà có chút cạn lời với đứa con gái duy nhất này của mình. Bao năm vậy, cứ tưởng nó đã trưởng thành được một chút, nhưng không ngờ vẫn trẻ con như ngày nào.

Phải chăng là nhờ mấy đứa kia?! - Chỉ một thời gian ngắn về đây mà đã có thể khiến Kim Ngu hoạt bát hơn hẳn, lần này còn chủ động đòi ra ngoài dạo.

Hơi nghĩ đến cuộc gọi hôm trước của mẹ Cụ Giải - bà có hơi thờ dài một chút.

Nhờ cuộc gọi đó, bà đã nghĩ thông được không ít, cũng hiểu ra được vài điều. Nên là thôi, cứ để con bé muốn thế nào thì thế, mình là người lớn, là cha là mẹ, chỉ có thể đưa cho nó lời khuyên và những thứ để tự nó lựa chọn. Cũng chẳng thể đi theo sau nó được mãi, kè kè bên người vậy.. ngược lại khiến nó có nhiều cái không lớn được.

"Dạ??" - Kim Ngu sau khi thay đồ rồi chải chuốt, khi bước ra ngoài, mẹ lại bảo là không đi nữa, làm cô sững lại, tròn tròn mắt. Vì không chỉ là mẹ không đi nữa, cùng đó, mẹ đưa lại điện thoại cho cô, còn cho thêm một ít tiền, nói cô là hãy đi ra ngoài gọi bạn đi cùng cho khuây khỏa.

"Đi đi. Mấy đứa bạn con chỉ mới rời đi được một lúc thôi, gọi lại chắc còn kịp." - Sau rồi mẹ ngồi xuống ghế, cầm tờ báo trên bên cạnh lên đọc chăm chú, thái độ tỏ rõ là không muốn nhìn cô nữa.

"Con cảm ơn!!" - Kim Ngu cười tươi rói. Rồi vội vã chạy đi, giày cũng chọn đại một đôi slip-on cho dễ xỏ. Và ngay sau đó, truyền lại là tiếng sập cửa - "lynh" - tiếng của Kim Ngu cũng từ đó mất hút, trong phòng giờ trở nên vô cùng yên tĩnh. Còn mỗi tiếng giờ báo xột xoạt thì thoảng.

...

Kim Ngu chạy đến cửa thang máy thì dừng lại, ấn vào nút mũi tên chỉ xuống đất, cùng với đó là lướt lướt danh bạ, gọi cho Song Từ.

Cảm xúc vui sướng khi được ra ngoài này làm cô không chịu được mà cứ uốn a uốn éo hai chân. Dù một chiếc cũng không thể đứng yên như bình thường được. Vui quá đi mất~!

"Alo.."- Sau nhiều hồi chuông dài đặc, Song Từ cuối cùng cũng bắt máy. Giọng nói của cậu từ bên kia truyền lại vô cùng dè dặt. Cậu không ngờ tự dưng lại có số Kim Ngu gọi đến.

"Alo. Ngu đây." - Đúng lúc đấy, cửa thang máy mở ra, nhưng cô lại lùi lại một bước, lắc đầu với người bên trong, tỏ ý rằng mình không đi lần này. Cô sợ bước vào trong đó sẽ mất sóng mất, vài lần cô đã bị thế rồi, tín hiệu chấp chôn đến nỗi không nghe rõ người kia nói gì.

"Eh. Chúng mày về chưa? Quay lại đón tao đi chơi đi.."

".....~"

"Thế á. Vậy đợi nhé."

Kim Ngu cúp. Rồi lại ấn thang máy một lần nữa. Cậu bảo là mọi người chưa có về, vẫn đang ở dưới sảnh nói chuyện linh tinh..

Thực chất không phải là linh tinh gì đâu.

Vì lần này đi kết quả đạt được không giống như cả bọn kì vọng nên Song Từ với mọi người vô cùng ức chế và không cam tâm. Cuối cùng chẳng hiểu đứa nào đưa ra ý tưởng ngồi lại, ôm cây đợi thỏ - sau cùng, bọn nó ngồi tùm tùm lại ở mấy cái ghế dưới sảnh chờ, tiếp tục ngồi nghĩ đối sách, đến khi ra thì thôi.

Ai ngờ, kẻ sách chưa nghĩ xong thì số điện thoại của Kim Ngu đã nhấp nháy, hiện trên màn hình chiếc điện thoại của Song Từ đặt ở trên bàn.

"Gi thế này.. Tao tưởng nó bị thu máy rồi cơ mà??" - Nhân Mã chỉ vào màn hình một cách ngờ vực. Chỉ sợ đây là một cái bẫy nào đó như mấy phim truyền hình hay dựng. Mà ở đó, người đứng giật dây toàn những người ôm một bụng rất thâm sâu.. Hình tượng người mẹ lạnh lùng của mẹ Kim Ngu làm bọn nó không thể không đề phòng và cảnh giác một chút.

Chiếc điện thoại vẫn reo lên không ngừng, rung bần bật trên mặt kính của chiếc bàn trà.

"Hay là.. vừa nãy bác ý gọi là Song Từ lại để thăm dò gì đó, hỏi cái kia chắc chỉ để như thôi chẳng hạn. Xong bây giờ, hỏi xong rồi, cũng đoán được gì đó rồi nên gọi điện lại để cảnh cáo.. " - Bạch Dương cũng tỏ ra mình là một thám tử thông thái, suy luận như đúng rồi. Sau còn chân thành nhìn vào mắt Song Từ, khuyên nhủ thật lòng - "Đừng nghe mày. Lờ bác ý bảo kiểu như: Đmm, tránh xa con gái tao ra.. thì thôi, thật vãi lozzz."

"Công nhận đấy."

"Ừ. Chuẩn chuẩn mày ạ.."

"Đừng nghe.."

Song Từ đấu tranh dữ dội lắm. Đứa nào cũng có một cái ôm, đứa nào cũng thì nhau nói chen vào, kiên quyết không cho cậu nghe cuộc gọi này..

"Kê đi. Gì thì gì. Nếu thế bọn mày cùng tao lên đây cướp người." - Đoạn, Song Từ chộp lấy chiếc điện thoại, ấn nghe - ".... Alo."

Cuộc gọi rất ngắn.

Song Từ chỉ đáp một hai câu, rồi kể là tui nó đang ở sảnh. Sau đó, cuộc gọi liền kết thúc. Chiếc điện thoại lại được để trả lại lên bàn.

"Sao thế? Mặt cứ đờ ra thế??" - Bảo Bình tát cho Song Từ cái bốp, sau rồi trốn đi cười khi khi. Cậu chỉ muốn làm không khí bớt căng thẳng, làm gì căng vậy..

"Thế nào? Ôn hay không ôn?? Kim Ngu gọi thật à??" - Sư Từ hỏi.

Thằng này đúng là kì dị. Nghe xong chẳng nói gì với anh em chi cả, cứ nhìn chăm chăm cái điện thoại làm đ gì không biết.

".. Ngu gọi." - Mới được hai chữ, lại nghĩ một hồi rất dài, xong, lại nói tiếp - "Bảo là bọn mình ngồi yên vị trí, đợi. Chẳng biết có chuyện gì không, nhưng mà tao cứ thấy sao sao ý..."

"Đm xong rồi. Hay nó nhân lúc bọn mình đến thế này.. Trốn đi." - Thiên Bình đưa ra phán đoán của mình - "Cũng chẳng phải lần đầu tiên nó trốn. Trước cũng là nó trốn mẹ về nước đấy thôi.. chắc chắc.. Con này nhìn hiền khô thế mà nguy hiểm dễ sợ."

"Nói thế. Thì mình đứng lên chuẩn bị đi thôi. Ngồi đây xong lỡ nó trốn thật, mẹ nó tóm được cả lũ thì thôi.. ăn lìn!" - Song Ngư đứng lên, vỗ vỗ vai thằng Ma Kết, Thiên Yết. Giúp hai thằng đứng dậy. Bọn con gái nghe thế cũng đâm ra hơi hốt hoảng.

Đang yên đang lành, cả lũ liền cuống cuống lên thu dọn. Nào vô bìm bìm, chai nước.. Tất cả đều nhét vội vào trong mấy cái túi của bọn con gái. Xong còn điện thoại, dây sạc, tai nghe.. Của đứa nào đứa nấy cầm, không thì lại nhét loạn hết vào với nhau.

Đứa trẻ bên cạnh nhìn sang mà tròn xoe mắt.

Chỉ vài ba giây mà bọn nó đã thu gọn đâu ra đấy, đứng lên, đeo túi rồi chuẩn bị đi.

"Cầm chìa khóa xe đi đấy." - Nhân Mã nhắc nhở bọn con trai. Từ lúc bọn nó đứa nào cũng mua xe mà cảm thấy tiện đã lắm. Muốn đi đâu chỉ cần ới một cái là có người đến tận cửa rước. - "A!! Kia kia.. Con Ngu xuống thật kia."

Và rồi thì ỳnh một cái. Con nhỏ chết tiệt này trong mắt như chỉ có mỗi Song Từ thôi ý.. Nó chạy đến như một cái tên lửa đạn đạo, đâm sầm vào người thằng Từ, và ôm một cái thắm thiết không để đâu cho hết..

Ngược lại với vẻ mặt hớn ha hớn hở, cười không khép miệng lại được của Kim Ngu. Người được ôm là Song Từ thì mặt nghệt ra.. kiểu tự dung được yêu thương thế này nên không tiếp nhận được.

"Gi thế này.. gì thế này. Con kia!! Buông người yêu của tao ra mauu!!" - Bạch Dương và Nhân Mã nhìn mà thật churóng mắt. Hai con hùng hục xông đến tách cái cặp đôi chết tiệt này ra, giấu thằng Từ ra phía sau. Xong nhìn Kim Ngu rất ngờ vực.

"Hi hi. Mẹ tao với tao tìm được tiếng nói chung với nhau rồi. Nên là tuần sau tao tiếp tục đi học lại. Tuần sau mẹ tao cũng bay về bên kia. Còn giờ thì mẹ cho tao đi ra ngoài chơi, báo là để khuấy khỏa.. nên là tao gọi chúng mày đi thôi." - Kim Ngu cười cười, mắt nhìn bọn nó đứng sừng sững phía trước, nhưng đuôi mắt thì rõ ràng chưa rời khỏi người Song Từ - ".. Ở mà sao Từ lại thành người yêu chúng mày được?! Mả thì đã đành, Bạch Dương.. mày có Xừ rồi còn gì??!!!"

"ĐIÊN À!!!! Xừ gì chứ??" - Bạch Dương giật.

Nghe thế là được rồi. Cuối cùng là đi chơi chính đáng. Cả bọn không nhận được thờ phào.

"Úi giờ. Thế bây giờ chị em ta đi chơi chứ gì." - Nhân Mã sáng khoái cười ha hả, khoác vai Kim Ngu quay người lại, đi trở ra chỗ thang máy để xuống hầm. Dẫu sao cũng thu gọn hết rồi, đi chơi luôn cho máu, vừa đi vừa nói chuyện - "Đề tao kể cho mày nghe... Mấy hôm mày nghỉ, tao đã chuyển sang ngồi với thằng Song Từ. Xong kiểu đột nhiên, hai đứa bọn tao nhận ra là hóa ra mình hợp nhau đến thế, vậy là đến với nhau luôn. Mới hôm trước, bọn tao đi ăn với nhau.. Nó tỏ tình với tao đấy.. Lãng mạn thế này này..."

Đoạn, Nhân Mã lòi điện thoại ra, chia cho Kim Ngu xem cái ảnh cô chụp riêng với Song Từ. Ảnh có mỗi hai đứa thôi. Xong cái tay đang ôm vai Kim Ngu thì giữ thật chặt, không cho con nhỏ này quay lại nhìn thẳng kia, lộ hết!

Mà thực ra. Ảnh đấy là hôm ra quán nước ngồi bàn kế sách, chán quá nên Nhân Mã lòi từng thằng một ra chụp ảnh riêng, trừ Ma Kết là không chụp, nói là làm kỉ niệm sau này.

Cùng với đó, đúng là có ra ngồi riêng với Song Từ mấy hôm nay thật.. nhưng mà do vẫn đang giận cá giận thớt với thằng Ma Kết, không muốn nói chuyện, không muốn đụng chạm

gì đến thẳng hăm loz này nên dứt khoát chuyển chỗ vậy thôi. Nào có mấy cái tình cảm bla bla kia.

Haiz ~

Đùa thế, mong rằng nhờ thế mà hai đứa này có tí phản ứng hóa học. Yêu nhau luôn đi thì tốt. Cứ dai dẳng thả thính mỗi ngày như bây giờ thì tội cho người xem là bọn nó..

[End - chương 54]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: "Biến hình";

Kim Ngu bị rịn chia tay mẹ ở sân bay vào sáng thứ hai. Khi nhìn thấy bóng lưng người đã khuất sau cánh cửa, hòa vào trong cả đoàn cả đoàn bay chuyển bay đó, nhìn đến khi không thấy chút bóng dáng nào nữa mới thôi, Kim Ngu mở điện thoại.

Giờ là 9 giờ 34 phút sáng. Trên lớp chắc hẳn đã vừa bước sang tiết 3. Thầy cô đại khái cũng đã bước lên bục giảng bài.

Kim Ngu phân vân không biết có đi học luôn không. Lúc rời khách sạn, cô còn tưởng tiền mẹ sẽ nhanh lắm nên xách theo balo với đồng sách vở toán văn nặng chịch trên vai. Nhưng lúc này đây, thời gian đã trôi quá nửa buổi sáng. Có khi lúc cô bước chân đến cửa lớp thì cũng sang tiết 5 luôn rồi.

Sao đây nhỉ?!

Kim Ngu nghĩ mãi đến khi ngồi lên taxi.

Kệ vậy. Mỗi ngày đến trường là một ngày vui. Đến lớp, học được cái gì nào có quan trọng, quan trọng là cái tình thần. Chẳng phải báo đài vẫn luôn ca ngợi tinh thần nghèo vượt khó của mấy em học sinh đây sao. Cô cũng thế, dù là sân bay xa trường, xa oi là xa, nhưng ngay khi tiễn mẹ xong thì phi luôn đến trường, quá nhanh quá nguy hiểm.

"Cho cháu đến trường cấp ba X. Ở số.. đường.. quận...."

...

Quả thật, khi Kim Ngu bước được xuống khỏi chiếc taxi, tiết 4 đã gần hết, khoảng độ vài ba phút nữa là trống thôi.

Bước đến gần cái cổng trường to sừng sững, cô bối rối nhìn chiếc khóa Việt-Tiệp to đùng móc phía sau cửa, chẳng biết nên làm gì cả.

Từ lâu lâu rồi, chắc khoảng cả năm trở lại đây, bác bảo vệ đã có thêm một thói quen mới là khóa cửa 24/7, trừ có giáo viên đi qua đi lại, những lúc học sinh đến trường và ra về. Sở dĩ sinh ra chuyện này là do có mấy đứa, đặc biệt là "nhóm khốn nạn tụi nó", bác toàn gọi chúng nó là "trẻ ranh khốn nạn" thôi à.. vì tụi nó hay trốn tiết bỏ về giữa ngày, lại còn thần nhiên đi qua cổng trường, hoặc là họa hoàn lắm mà tình hình hôm ấy có vẻ căng thì mới lên la lên lún bò ra khỏi cổng.

Nhưng tóm lại, lần nào cũng là bỏ học qua cánh cửa chính.

Thầy giám thị đã vì chuyện này mà khó ăn khó ở một thời gian dài. Cuối cùng không chịu được nữa, liền dành nguyên một buổi đàm đạo với bác bảo vệ về cách đối phó. Và kết quả thu được là sau hôm đó, cái khóa to tổ bố này xuất hiện.

"Aloo Aloooo~~ Có ai nghe thấy không ạ?? Có ai ở trong không ạ??? Mở cửa cho cháu với ạ!!! Cháu muốn vào học!!! Aloo bác ơi~~~~"

"Bác oiii~~ Bác ơi~~~~ Anybodyyy~~"

Kim Ngu gần như gọi trong tuyệt vọng, chẳng ai đáp lại cô cả. Sân trường thì vắng tanh vì còn trong giờ học, chẳng có lấy một người ở quanh đây để cô nhờ vả. Bác lao công thường ngày hay quét lá cũng không thấy.

Đang định bỏ cuộc trở về nhà, hai tiếng "..cách... cách.." vang lên, cảm giác gần như ở ngay bên tai, làm Kim Ngu bừng tỉnh ngay tức khắc. Tiếp đó là tiếng trống dồn dập dồn dập, vang lên theo nhịp. Đây là lần cô nghe tiếng trống mà nó to và rõ ràng hơn bao giờ hết.

Tiếng trống dứt, khi Kim Ngu còn chưa kịp lên tiếng thì bác bảo vệ đã lừng lừng xuất hiện ở trước mặt, cái dùi trống bác cầm ở một bên hông và chùm chìa khóa thì leng keng leng keeng, nằm gọn trong lòng bàn tay bác.

"Giờ này mới đến mà gào rú gì thế hả?? Biết các lớp khác còn không?" - Bác tiến đến, ở cửa cho nó đi vào, miệng vẫn không ngừng cầu nhàu - "Mày là cái con bé lần trước trước chui qua cái lỗ kia với bọn tiểu yêu kia đúng không. Hội đây lại nạp thêm thành viên hừmm?? Thôi, lên lớp, học khá lên rồi mấy tháng nữa thì phần phần lẹ cho tao êm cửa êm nhà!!"

"Xi. Sao bác ghét tụi cháu thế~ Bọn cháu sẽ về thăm bác thường xuyên cho bác bớt nhớ nữa mà." - Kim Ngu cười cười, rồi chạy xuyên qua bãi đậu xe rồi lên lớp. Đường này là đường tắt, gần với cầu thang gần lớp nó, chứ nếu đi xuyên qua sân trường, quảng trường có khi dài gấp đôi.

Vừa vào giờ ra chơi nên sân trường hay hành lang, cầu thang, đâu đâu cũng thấy chật ních người. Nhất là bọn trẻ con cấp 2 ở toà nhà bên cạnh, tụi nó hết chạy ở bên này, lại xông ra bên kia.. cứ thoát ần thoát ần ở mọi nơi, thực sự là trông rất nhiều năng lượng. Chả bù cho bọn cấp 3, nhất là năm cuối như bọn nó, cả tầng trên cùng đều im lìm, có lác đác vài bóng người đi qua đi lại, thì thoảng là một, hai tốp kéo đàn kéo lũ vệ sinh, hết, ó nổi vậy.

"Đm!! Kim Ngu!! Kim Ngu!!!" - Bạch Dương đang hờn hờ kể cho Sư Tử nghe về cái tập phim xem hôm qua thì mắt thấy Kim Ngu nhòm vào lớp ở cửa sau. Cô còn tưởng mình bị hoa mắt, cho đến khi con nhỏ này thực sự đi vào lớp, gầy gầy con nhỏ Nhân Mã ra khỏi chỗ mình rồi ngồi xuống bên cạnh Song Tử.

"Ồi vờ lờ. Hôm nay mẹ mày đi rồi à?!" - Nhân Mã ôm sách vở đứng trơ vờ ở một bên, nhỏ vẫn chưa hết ngạc nhiên khi nhìn thấy Kim Ngu xuất hiện ở đây, lúc này.

"Vừa tiễn xong tao qua đây luôn." - Kim Nguu vui vẻ lòi quyền vờ và hộp bút trong cặp ra - "Định không đến hôm nay đâu, nhưng mà lại nghĩ lại, muốn định hẹn chúng mày chiều nay đi mua quần áo kỳ yếu nên đành xác đến trường. À đây.. chiều ai rảnh không?!! Đi với tao!!!"

"Tao đi!!!" - Bạch Dương hùng hổ giơ tay hường ứng.

"Mày hôm nay không về với à?" - Kim Nguu hỏi.

Sư Tử cũng rất thắc mắc điều này, con Dương mấy dạo gần đây dường như chẳng làm gì ngoài về. Trên lớp chỉ chăm chú nghe giảng mỗi Toán và Lý, còn những môn khác, khi thì ngủ, khi lại lòi tập sketch ra tẩy tẩy xóa xóa, về giết thời gian. Cuối cùng thì nó đã quyết thi khối V, quyết vào kiến trúc cho bằng được. Các giáo viên chắc cũng truyền tai nhau to nhỏ chuyện của nó nên cũng châm chước cho qua. Đặc biệt, chủ nhiệm lớp nó còn rất tâm lý, do cô dạy Lý, nên hề cứ đến tiết thì lòi nó lên bàn đầu, gần như chỉ có một thầy một trò học với nhau vì chẳng có ai trong lớp quan tâm môn này nữa. Có tiết cô Như còn xin giáo viên bộ môn cho con này cấp sách vở sang ban A học Lý để nâng cao trình độ. Đúng là chủ nhiệm tâm lý nhất trường luôn~

"Chiều nay thầy cho nghỉ để ở nhà nghĩ ý tưởng về một ai đó. Bọn tao dạo này lên mấy cái tượng khó khó, không khác người là bao nên thầy báo về người luôn cho khỏi nghĩ nhiều." - Bạch Dương cầm tập về của nó giơ lên - "Tao ở đây về người nhiều lắm rồi đây này.."

Sư Tử cảm quyền sketch giơ ra. Bên trong toàn là hình vẽ mọi người trong lớp. Có bức là hình chân dung chính diện, khi lại góc nghiêng. Có bức là hai ba người túm tụm với nhau. Nhìn thân thiết đến lạ. Tất cả đều là những gì bình thường bọn nó trải qua với nhau. Đến cả Cự Giải và Xử Nữ cũng xuất hiện ở trong này vài bức. Chẳng rõ con này vẽ cái này từ bao giờ nữa. Mà càng giờ về phía sau, Sư Tử cảm thấy trình vẽ con này lên tay rõ rệt, nét bút, chỗ đậm chỗ nhạt rồi cả đánh bóng tạo khối. Điểm đặc biệt ở tập vẽ là nằm ở nội dung, không biết tả như nào nhưng đúng là khá hơn mấy bức đầu.

"Tao rảnh nữa." - Nhân Mã cũng muốn đi cùng. Đồ kỳ yếu cô cũng chưa mua, mấy hôm nay toàn đi đi về về giữa trường và lớp học thêm, nhà vì đợt thi thử đầu tiên sắp tới. Chẳng nghĩ được gì nữa. - "Vừa nhắn tin xin nghỉ rồi.", Nhân Mã hớn hờ giơ điện thoại lên, "Cô vừa rep tao là ok con. Hí hí"

"Mày cũng đi đi Sư. Tối nay mày mới học văn mà.. Đi chiều thôi rồi bọn tao thả mày về." - Bạch Dương vỗ vai bạn thân. Còn đặc biệt tặng con này một cái nháy mắt.

"Hahaa. Tin đ. Thế nào cũng đây sang tối, tao thả xin nghỉ luôn cho lành." - Nói xong, con nhỏ này ngoan ngoan lấy điện thoại ra nhắn tin.

Còn mỗi Thiên Bình thôi.

"Đi hết rồi. Mày không được không đi đâu đấy."

Một câu đấy làm Thiên Bình cứng họng, chẳng nói được gì. Đành lấy điện thoại, cũng xin nghỉ một buổi Anh, một buổi Toán lúc chiều tối.

Thực sự như Sư Tử tiên đoán.

Chiều hôm đó, bọn nó đi ba xe của Sư Tử, Nhân Mã và Bạch Dương. Đi một lèo từ lúc 12 giờ trưa tan đến 22 giờ tối. Đi hết một dọc phố Phạm Ngọc Thạch, rồi rẽ Đặng Văn Ngữ và Hồ Đắc Di, đến khi đổi lại quay vào mấy quán gần trường Kim Liên tìm một chút gì lót dạ.

Đến 4h chiều, vẫn chưa thấy gì ưng. Từ đó, bọn nó phóng tiếp lên Phố Huế. Cứ hết đồ xe, đi vào, lại đi ra, dắt xe.. phóng tiếp lên một cửa hàng khác, lại đồ xe, lại đi vào.. Cái vòng lẩn quẩn cứ lặp đi lặp lại hoài như thế không dưới chục lần.

Đến khi hết phố, mới có Thiên Bình mua được chiếc váy trắng cùng cái áo trễ vai xanh nhạt nhạt. Còn đầu vẫn chưa ưng được cái gì.

Bụng Nhân Mã lại bắt đầu réo. Nó đòi đi uống cà phê trứng với bánh trắng, bánh tôm Hồ Tây.

Thế là lại đi ăn.

Ăn xong thì quanh quẩn đi quanh hồ Gươm. May mà sau đấy bắt gặp một cửa hàng nằm gọn trong góc phố, dưới tán cây cổ thụ. Bạch Dương nhìn thấy đầu tiên, nó bị ấn tượng với cánh cửa trông cũ cũ màu xanh lá sẫm cùng chiếc mái nâu lạ lùng.

Khi đi vào bên trong, dường như một chân trời mới mở ra với chúng nó. Cửa hàng nhìn nhỏ nhắn như thế nhưng sâu hun hút. Bên trong toàn váy và áo trắng. Thi thoảng là một hàng chuyên màu ghi, màu vàng hay màu đỏ gì đó. Bất ngờ hơn nữa là cửa hàng còn có một tầng hai be bé phía trên. Lối đi là một cầu thang gỗ rất nhỏ, nằm sát ở góc tường. Trên này lại chỉ thấy một tông màu xanh, với đủ thứ xanh, xanh lá, xanh lá mạ, xanh lá chuối rồi thì.. xanh biển, xanh trời, xanh sẫm, xanh nhạt.. Cực kì nhiều màu xanh luôn!

Cả lũ thoải mải ngắm nghía rồi thử đồ ở đây. Ròng rã suốt 2 tiếng trong cửa hàng nhỏ này.

Đến khi trở ra, mỗi đứa tay xách nách mang không ít đồ.

Định đi nữa cơ. Nhưng đi lang thang đến Nhà Thờ thì đột nhiên xe điện của Nhân Mã cạn pin, không nhích được nữa. Cả bọn đành ăn thêm cốc chè với cái bánh trứng non kem của TakeEatEasy, ăn xong liền xách túi to túi nhỏ đi về luôn. Cả quãng đường, Bạch Dương và Sư Tử cứ phải luôn phiên nhau áp sát xe Nhân Mã rồi để Kim Nguu hoặc Thiên Bình ngồi sau giờ chân giờ tay ra ân hộ. Cảm giác cả người như bị kéo lệch về một bên đó, thực sự là một phương pháp dẫn xương hiệu quả.

Mà cũng vì thế nên mới là 22 giờ cả lũ về đến nhà.

Chứ con Mã mà đi xe máy, hoặc là cái xe của nó đầy điện thì không biết mấy giờ nữa. Hoặc có khi, đi thâu đêm rồi ngủ tạm nhà đứa nào đó cũng nên.

Thi thử xong.

Nhận điểm.

Danh sách cần học phụ đạo được các giáo viên công bố..

Họp phụ huynh..

Đến cả ngày lịch nghỉ Tết và cả ngày thi thử tiếp theo cũng được ấn định luôn rồi..

..

Chỉ trong vòng gần hơn ba tuần ngắn ngủi, biết bao nhiêu thứ cứ liên tiếp xảy ra khiến lũ học sinh chúng nó đũa nào cũng bị xoay như chong chóng, đầu óc cứ quay mòng mòng suốt ngày với đủ thứ trong đầu. Muốn dành ra một phút để thành thói, không nghĩ nữa cũng chẳng có lúc nào để dành ra, vì căn bản, thời gian của bọn nó đang sắp cạn đến nơi rồi.

Tối hôm đó, trước cửa nhà chung của tụi con trai, nhóm Nhân Mã đeo balo, xách túi, kéo cả vali to đùng, nhìn như đi di dân, đứng chầu chực để đòi được ngủ nhờ. Sở dĩ là do sáng ngày mai là thứ 6 - cái ngày cuối cùng đến trường trước khi bước vào nghỉ lễ cuối cùng đã đến, D2 chúng nó đợi ngày này lâu lắm rồi - vì cũng là ngày chụp kỷ yếu đầu tiên của chúng nó.

Để chụp cho thật xinh, nhóm Nhân Mã bọn nó đã phân vân mãi suốt mấy tuần để chọn một chị make. Nhưng nếu cứ mỗi đứa một nhà thế rất khó chịu, vừa phiền chị ý, vừa phiền chúng nó. Lúc ấy, cả lũ ước rằng, căn nhà chung cùng Cự Giải vẫn còn.

"Bọn con trai sướng thật.. vẫn được ở chung với nhau..."

Một câu lơ đãng đầy của Bạch Dương làm ánh mắt cả bọn bùng bùng lửa sáng.

Cũng chính vì câu nói đó mà dẫn đến tình cảnh như bây giờ - tá túc ở nhà trai một đêm. Vừa gần trường, vừa không phiền hà chuyện đi lại của bất kì ai hết.

"Đệt mịe chúng mày ~~~" - Mở cửa ra, khuôn mặt rạng rỡ của Bảo Bình liền ỉu xiu khó chịu, hai hàng lông mày của cậu nhăn chặt lại với nhau. Lúc phải nghiêng người tránh ra cho bọn nó vào mà cảm thấy không tình nguyện gì hết - "Vợ tao đâu rồi?! Sao chỉ có mấy con ghê chúng mày??", đợi đến cuối cùng cũng không thấy bóng dáng Sư Tử, quanh sân cũng chỉ có hai cái xe của Bạch Dương và Nhân Mã nằm ngổn ngang, chẳng theo hàng theo lối gì cả. Hai con vô duyên.

"Nó báo là kính áp tròng của nó dạo này bị ngứa nên rẽ đi mua cái mới rồi." - Nhân Mã khệ nệ kéo cái vali to đùng của nó vào trong nhà với sự giúp đỡ rất chi là hời hợt của Bạch Dương.

"Gi đây?!" - Song Ngư từ trong bếp bước ra. Hình như lần nào qua cũng thấy thằng bé xuất hiện cùng chỗ với cái bếp vậy. Trên tay cậu bê đĩa hoa quả vừa mới gọt xong. Nào là táo, nào là dưa hấu, nào là cam.

Cậu đá chân vào cái vali của Nhân Mã, khiến cái vali đổ ụp một cái, xong mặt mày vẫn rất thản nhiên, cảm thán - "Gi nặng thế?? Mang cứ* à??"

"Cứ* đầu mày!!!" - Nhân Mã tức giận đánh cái bốp vào lưng Song Ngư, rồi lại lom khom dựng lại cái vali, kéo nó ra góc tường sao cho trông thật gọn gàng.

Sau một hồi kiểm kê cẩn thận đồ mang theo ở trong phòng bếp, đến khi chắc chắn là còn thiếu gì không, cả lũ con gái mới tạm hài lòng, cất gọn lại vào túi rồi xông ra bên ngoài. Nhìn mấy thằng nằm chồng đống lên nhau xem Transformer mà nản..

"Eh.. Bao giờ bọn kia nó mới đến...n..." - Ma Kết hình như mới từ phòng tắm bước ra, cả người chỉ mặc quần và chưa mặc áo. Tay thì cầm cái khăn bông to sụ để lau tóc. Lưng lưng xuất hiện ở lổ đi lên cầu thang.

Nhân Mã không kịp phòng bị. Từ bếp bước ra liền đâm sầm vào xác cao mét chín còn đầy hơi nước đấy. Ma Kết giật mình, gương mặt tái mét đi vì sợ, vội vội vàng vàng lấy khăn bông che người vào. Không tin nổi vào mắt mình, phía sau Nhân Mã là cả một đoàn người - hóa ra là tụi nó đến rồi.

"Gi thế hửm? Định dùng khổ nhục kế thoát y để quyến rũ bạn tao à??" - Thiên Bình với Bạch Dương không nhịn được trêu chọc Ma Kết một thôi một hồi. Thằng này trông thế nhưng hiền khô, bị trêu tình yêu tình báo một tí là mặt đỏ, tim đập thình thịch, hai tai còn không nhịn được cũng đỏ theo.

"Nói linh tinh!!" Ma Kết và Nhân Mã đồng thanh phản bác lại. Cả hai đều nhăn nhó, đầu ngoảnh sang hướng khác, không hề muốn chạm mắt với đối phương.

...

Bọn con gái được xếp chung vào một phòng ngủ lớn - đây vốn dĩ là phòng của thằng nào đó, tụi nó cũng không biết, nhìn chung là dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, chuẩn bị đón khách cũng khá tươm tất.

Còn mấy đứa con trai thì chịu khó một chút, chia nhau vào mấy phòng còn lại, ăn giường lại với nhau để dễ ngủ. Đứa oản tù tì thua thì xách gói xuống tầng một ngủ ở sofa.

...

Còn chưa sáng, tiếng chuông cửa đã vang lên dồn dập.

Song Tử là thằng bị đá khỏi phòng tối qua. Đến sáng, khi nghe thấy tiếng gọi, cậu vội vàng chạy vào nhà vệ sinh dưới gầm cầu thang, đánh răng và lau qua loa cái mặt, xong liền chạy ra ngoài, cả người mặt mội, ngáp ngắn ngáp dài.

"Ra đây.. ra đâyy..." - Tiếng dép quền quẹt quẹt xuống sàn nhà. Song Tử xoa xoa chỗ tóc vênh trên đầu. Nhìn đồng hồ mới là ba giờ sáng, cậu liền chửi thảm lũ con gái khốn nạn kia ở trong lòng, tất nhiên là trừ Ngưu của cậu ra.

Phòng khách thoáng chốc sáng bừng lên. Ngoài cửa sổ, bầu trời bên ngoài vẫn còn tối đen, chút ánh sáng gì đó cũng không có. Mở cửa ra, con gió lạnh từ ngoài thổi vào làm Song Tử co người lại, lông mày chau lại - nhìn kĩ thì thấy một chị gái khá xinh, mái tóc nhuộm màu tối tối thôi, hiện tại chị mặc cái áo phao to sụ, quàng chiếc khăn len đỏ. Bên người thì đeo một cặp trang điểm rất lớn. Đoán chắc là chị make mà hôm qua tụi kia nó kể, cũng chẳng còn ai khác bị điên đi bấm chuông cửa nhà người ta vào cái giờ này.

"Chị Phương đúng không ạ.. chị vào đi, ngoài lạnh lắm."

Sau khi dẫn chị ý vào trong phòng khách, Song Tử quay người đi lấy một cốc nước ấm mang ra, đặt ở trên bàn. Lúc này, chị đã cởi áo và khăn ra. Nhìn kĩ lại, dưới ánh sáng thế này, Song Tử thậm tệ lười, cũng không xinh lắm, không bằng người của cậu.

"Chị uống nước. Đề em lên tầng gọi mấy con kia xuống."

Đến khi đưa con gái đầu tiên ngồi xuống make thì đã là 3 rưỡi. Bọn này cứ kiểu bị lệ mà lè mè. Cứ đưa trước đùn đưa sau không chịu dậy, cuối cùng vẫn là oản tù tì để quyết định.

...

Nhìn cả căn nhà tự nhiên nhộn nhịp lên mà thấy lạ.

Bình thường hàng ngày chỉ có lũ con trai chúng nó đi qua đi lại cực kì nhàm chán. Vốn đã kiêu kì, khi đi qua nhau còn chẳng tương tác gì. Theo lời Sư Từ nói là "đồng con kiến", con kiến đi qua nhau còn biết chạm cái râu với nhau.

Bọn này thì đ.

Còn giờ, có lũ con gái hót hơ hót hải chạy qua chạy lại chuẩn bị đồ, người tìm bàn chải đánh răng, người tìm lọ uốn tóc, người tìm sữa rửa mặt, lọ xịt khoáng, xong người lại đi tìm hộp lens,... qua qua lại lại nên khiến mồm thứ cứ trở nên âm ỉ và nhộn nhịp không ngờ. Có điều, ồn quá, muốn ngủ cũng không ngủ được, mấy thằng đành ôm gối, cuộn chân quanh người rồi cũng chịu phòng khách hóng hớt. Để bớt nhàm chán, có đứa còn lấy điện thoại kết nối với TV, rồi từ điện thoại dò một list nhạc trên youtube, phát lên cho mọi người cùng nghe.

Thật dễ hiểu nói, cái list nhạc tên buồn đến nào lòng: "Bầu trời năm ấy không xanh mãi."

"Bật cái khác đi... Buồn vãi loz. Đ hiểuuu!!" - Nhân Mã khó chịu đá vào cái cục chặn bóng của mấy thằng con trai. Con nhỏ này khỏe đã man, trời lạnh vậy mà trên áo dài tay mỏng dính, rộng thùng thình, nhìn là biết không ấm áp gì, bên dưới thì cái quần đùi hoa dài đến đầu gối như mấy ông mấy bố. Chẳng thể lí giải nổi style của nó.

Đã thế, đi đến gần chỗ ở chặn, con Mã này còn nhảy vào. Cầm mép chân kéo giật lên, rồi chen chúc vào giữa mấy đứa con trai.

"Ấm vãi. Dương Dương!! Vào đây mày~"

Sau đó thì hai con hớn hờ tham gia vào team ở chặn ngồi hóng hớt, vừa to mồm chửi nhau oang oang, vừa hát, lại còn còn vừa vạch mắt nhau ra giúp nhau đeo cái lens bé tí, đã mỏng còn dính dính nước..

"Ghê với mày...." - Song Ngư nghiêng đầu nhìn toàn bộ quá trình Nhân Mã cho cái lens vào trong mắt nó mà thấy ghê tởm kinh khủng. Vạch gì vạch to vailoz.. Nhưng được cái 3 giây là xong. Có vẻ chuyên nghiệp. Bạch Dương lại không như thế, nhét vào là lại rút ra ngoài.

"Tao đeo cho. Đưa hộp lens đây nào.." - Cái hộp nhìn như hai cái nút chai dính lại với nhau, mỗi bên là một lens, truyền từ tay Dương, sang tay Nhân Mã, xong con nhỏ Mã nó lại quay sang bắt nạt thằng Ngư, bắt thằng bé xòe tay ra đỡ lấy.

"Úi úi.. lại rơi ra kia." - Song Ngư vì hiểu kì nên nhìn rất chăm chú, chẳng để lăm đến chuyện mình bị vô cớ bắt làm cu li - "Lại rơi rồi... Ừ ừ đẩy đẩy. Nhồi vào. Đó đó. Ấn vào đi mày... Ê ê.. đừng chớp, chớp mắt nó lại.. Giời ạ. Lại rơi ra rồi..". Song Ngư thờ dãi thụt một cái tó vò về thất vọng, xoay lại quay sang quan sát, nghịch nghịch cái hộp lens với ngón nghĩa nốt bên lens còn lại đựng trong hộp.

May quá. Trong 1 phút thẳng này nó lơ đãng sang việc khác, Nhân Mã rốt cuộc cũng đeo được một bên thành công. Tội Dương, bên mắt con bé đồ lừ, nước mắt chảy ra ròng ròng.

Sư Từ là đứa đen đui bị nhét vào make đầu tiên. Vừa make xong, nó vội vã chạy lại thế chỗ cho Nhân Mã, con Mã là người thứ hai bị oằn tù ti thua. Chui vào chăn ấm vãi.. Lại còn có mấy cái lò sưởi 37°C tiêu chuẩn ngồi quây bên cạnh, khiến con bé xiu nữa thì gật gà gật gù dựa vào Bảo Bình mà ngủ mất.

"Mấy đứa em nhìn thích thế. Kiểu ở cùng với nhau thế này ý.." - Chị Phương makeup nhìn tranh nhau chặn, đứa này đá đứa kia ra khỏi ổ mà không nhìn được cười. Kể ra đây cũng là lần đầu tiên chị đi make mà gặp một nhóm nó như thế này - "Lúc có cái em trai kia mở cửa nhà mà chị giật cả mình. Cứ tưởng mình đi nhầm nhà cơ... Thân nhau thế này thích thật đấy. Chỉ có mấy đứa ở nhà thôi à?!"

"Thích gì chị. Bọn em là bị bắt ép cộng đê dọa trắng trợn. Không cho mấy con này ở nhờ không được.." - Thiên Yết bị đá quay cút ra khỏi chặn. Chỗ ống quần với tay áo co lên, dính xuống sàn nhà bằng gạch men làm cậu lạnh toát cả người. Vội vội vàng vàng xông vào ổ chặn một lần nữa.

Song Từ sau đó liền tiếp lời: "Nhà này là nhà thằng này chị ạ.." - Cái tay xoa xoa đầu thằng Yết lọt thõm ở giữa đồng chặn người như xoa đầu một con chó con - "Bố mẹ nó đi làm suốt, bọn em đến ở cho vui cửa vui nhà. Lẽ ra là hai nhà cơ.. bên kia mới là của tụi con gái. Nhưng có cái biến lớn, tụi con gái dọn về với bố mẹ bọn nó, lần này là nói điều nói dối rồi trốn sang đây ý chứ. Nhẽ~" - Song Từ kéo dài chữ "nhẽ" ở cuối câu, rõ ràng là muốn trêu chọc với khinh bỉ mấy đứa con gái. Xong còn đặc chí vì bản thân giằng được nguyên một cái chặn bóng to sụ, cuộn chặt quanh người, lại thêm cả ngồi lên chỗ chặn thừa, không có một ai có cơ hội sờ soạn vào cuộn chung.

Sau gần 4 tiếng, cuối cùng cũng xong.

Tính ra còn là thiếu thời gian nữa ý.

Chị Phương vì phải một mình make từng mặt một, mỗi mặt khoảng nửa tiếng đến 40 phút. Tụi con gái lại là năm mặt, nên phần việc làm tóc đáng ra chị phải làm thì bọn nó gần như là tự túc cầm máy tự uốn cho nhau hết. Chị chỉ động lại sửa sang lúc cuối cùng và xịt Gôm để tóc được giữ nếp.

"Nào nào ngồi vào đây. Để bố mày uốn cho nào.." - Bảo Bình vỗ vỗ cái tay vịn sofa, kéo Bạch Dương ngồi vào chỗ đó - "Muốn xoắn chỗ nào đấy.. Hay muốn thẳng chỗ nào??"

"Tép với tia hộ bố mày cái mái cái đã. Xong tính tiếp.." - Bạch Dương ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng, ánh mắt đăm đăm ghim từng hành động của Bảo, chỉ sợ thằng này lấy việc công trả thù tư, cắt cái mái ngắn một xăng tí mết thì chết. Tóc nó bị bông xù xoắn xoắn quây, lần nào có việc cũng là phải ép đầu tiên, nhất là cái mái, lúc nào cũng đập vào mặt người ta là cái mái xoắn vĩnh từ phía của nó.

Ở một góc phòng khác, sau khi các bạn uốn xong đuôi tóc sẽ được dẫn qua hết của tạo mẫu tóc của Ma Kết và Song Từ. Hai thằng có nhiệm vụ ép vào dập xù cho tóc thêm bóng lên, không bị bết bết..

Song Ngư thân là "mama" của cái nhà này, phải đi thu dọn chiến trường chặn gối. Và đồng thời, cậu phải kiểm kê lại chỗ đồ đạc cần mang theo, quần áo, giày dép, bla bla.. cùng Thiên Yết nên không thể đi cầm máy uốn tóc châu chực ở đó được. Đồ mấy thằng đều nhét chung vào hai, ba cái balo con con thôi. Đến tối đi lên Ba Vì thì quay lại bỏ túi đồ túi đồ sáng nay ở nhà, rồi kéo vali đã chuẩn bị tối qua đi luôn. Tụi con gái cũng y hệt. Sáng nay là tụi nó chỉ mang đồng phục trường, áo dài với áo cử nhân mà thôi.

"Cảm ơn mấy đứa nhé. May có mấy đứa chịu giúp chứ không thì con lâu mới xong.." - Lúc dọn đồ vào lại cốp trang điểm, chị Phương biết ơn tụi con trai thực sự.

Nào có chỗ nào mà mấy bạn nam đáng ieuuu thế này, áo sơ mình của mình còn đang bị cái lệch cúc, quần vest còn chưa kịp mặc, phía dưới còn mặc nguyên cái quần đùi.. lạnh

như thế, nhưng vẫn đứng lên ra tay giúp mấy đứa con gái uốn tóc, ép tóc các kiểu.

Đến khi tiễn được chị Phuong makeup rồi đi.

Căn phòng khách vẫn cực kì lộn xộn. Dọn mãi như thôi cứ kệ thế, chần gối cứ đá sang một bên, khi nào về tính tiếp.

Tụi con gái đã chạy lên tầng thay áo dài với lấy balo cho sáng nay. Chỗ vali cần xách khi về chiều thì Song Ngư và Thiên Yết vừa nãy giúp tụi nó xách xuống hết rồi, để quây lại làm một vòng tròn ở ngay lối ra vào, để thế, tối vội về lấy cho tiện.

"Eh ai đã cho tao cái thất lưng cáiiii!!!"

Mặc kệ phòng khách, phòng bếp gì đó, bọn con trai chúng nó trực tiếp thay áo mặc quần ở đây luôn.

Giờ hẹn tập trung đã qua nửa tiếng rồi. Không để ý được nhiều.

Tiếng bước chân rầm rập rầm rập từ trên tầng đổ xuống. Chắc tụi con gái cũng xong rồi.

Quả nhiên, bước xuống là mấy cái bóng áo trắng thướt tha. Trang điểm, làm tóc lên cũng xinh ra phết, nhìn hiền hơn bình thường biết bao nhiêu.

Người xuống cuối cùng là Nhân Mã.

Vừa bước xuống, hình ảnh con bé làm tim ai đó chệch mẹ một nhịp. Đang mãi đeo caravat nhưng ánh mắt lại chẳng may lướt qua một cái, làm Ma Kết quên mất tay mình đang thất đến đoạn nào luôn.. Cả người bỗng chùng hững ra một lúc.

"Nào huynh đệ. Tém tém lại. Tém tém lại. Trông mày như sắp nhỏ dài đến nơi ý." - Thiên Yết cười nửa miệng trêu ghẹo, đã một cái vào chân thẳng bạn cho thẳng này tính lại - "Tất cả chỉ là sức mạnh makeup thôi mà." Chẹp.. chẹp.. thẳng bé ngây thơ.

Ai ngờ được.

Cứ tưởng thẳng Kết bị trêu chỉ cười thôi, lần này lại không như vậy, tỉnh táo lại thì thậm lại với cậu:

"Nó... xinh vaiozzz!"

Disssss~~

Thế này là sao.. Thế này là sao???

Thiên Yết ghé người nhìn thẳng Kết tùm tà tùm tìm một mình với cái caravat.

Fuck. Bẩn thỉn trắng trợn v~~

Ai đã làm hư bạn tôi thế này?~!

[End - chương 55]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chụp ảnh (1)

"Trời lạnh thế mặc mỗi thế này để chết à.."

Song Từ nhăn nhó nhìn Kim Ngư bước lại gần. Cái vải áo dài mỏng dính, khi đi vạt áo còn bay bay bay bay, cậu chỉ mới nhìn mà đã thấy lạnh. Đợi đến khi cô bước ra đến ngoài trời thế kia thì để đông cứng hết cả chân cả tay vào à.

"Tất nhiên là mặc áo khoác nữa chứ. Kìa kìa.. Ra lấy hộ cái." - Kim Ngư chỉ ở cái mắc quần áo chỗ cửa ra vào, nhờ Song Từ đi lấy. Còn mình thì đặt balo xuống, tìm kiếm đôi giày cao gót mang theo từ tối qua. Lâu lắm rồi chẳng có việc gì cần đi giày cao gót, cũng cực lắm mới có đôi ba lần mặc áo dài thì lấy ra đi, nay có riêng một ngày đứng trên đôi giày cao 7 phân, Kim Ngư cảm thấy bị chuehn choáng không ít. Cô thực muốn khóc, hôm nay phải đi nhiều như thế, lẽ ra cô nên thử trước rồi xách theo đôi chỉ cao 5 phân thôi mới chuẩn.

"Nào nào nào.. Cần thân vào chứ.." - Nhìn Kim Ngư đi nghiêng nghiêng ngã ngã mà Song Từ sốt hết cả ruột. Cậu vội vội vàng vàng giang tay đến đỡ, cầm chiếc áo khoác choàng vội lên người cô, sau đó một tay vẫn vòng qua người Kim Ngư, tay kia nắm lấy một bàn tay của Kim Ngư, từng bước dẫn cô đi loanh quanh thật cẩn thận.

Đến khi mọi người kiểm tra xong xuôi hết đồ, liền nói nhau đi ra ngoài cửa đợi Thiên Yết và kiểm tra lại tất cả cửa quanh nhà. Lần này đi tính ra là ba ngày trời, đến chiều tối ngày kia mới trở về. Sau đấy mấy đứa ngủ lại thêm một đêm rồi ai lại về nhà đấy. Song Từ cũng bay luôn đêm sau đó, về máy bay với một số đồ cần thiết đã chuẩn bị từ đời nào. Mấy đứa khác, trong vali kia cũng mang theo mấy thứ sẵn sàng, chỉ chực đất xe ra đường và lao về nhà với cha với mẹ đón Tết.

"Hứ hứ.. Đờ tao.. Đờ đờ.." - Bạch Dương và Sư Tử bám víu lại vào nhau. Hai con khênh nhau đi qua con đường lát đá trong vườn. Mỗi đứa, đeo trên lưng một cái balo to sụ, bên cạnh đó hai tay còn xách thêm một cái túi nhỏ để đựng giày.

Từ nhà đi ra trường gần lắm, nhưng do mấy đứa con gái nghiêng nghiêng ngã ngã trên đôi giày cao gót nên làm quá trình bị chậm trễ lại rất nhiều so với dự tính, trừ Thiên Bình - con bé đi phẩm phẩm, cả người như mũi tên, lao về phía trước, vạt áo cùng đuôi tóc cứ đung qua đung lại mãi. Con này kinh nghiệm đi giày cao gót phải nói là thượng thừa rồi, với chiều cao khiêm tốn chưa đến mét rưỡi, lần nào nó cũng đi những đôi chín phân. Hôm nay chọn đôi bảy phân để đi cho dễ rồi, không phẩm phẩm như bay thì hình như hơi phí.

"Thôi đi. Mày xách cái balo to này đi. Tao xách túi nhỏ với công Sư Từ đi trước đây, không muộn." - Bảo Bình dứt lời, liền ném cho Song Ngư, xong tiến đến chỗ Sư Từ, ngồi xổm trước mặt cô - "Nào. Lên đi. Nhìn mày đi loạn choạng thế ngã thì sao, lên tao công."

Sư Từ chậm chạp không chịu dựa vào lưng Bảo Bình. Cô cứ hết nhìn sang Bạch Dương, lại nhìn sang mấy đứa mới vừa đằng sau đi đến.

"Nhanh mày. Muộn rồi!!!!" - Bạch Dương nhấn nhá ân con bạn một cái. Chẳng hiểu ngại ngại cđg nữa, hai đứa yêu nhau đã được năm rồi còn gì. Đ hiểuu.. - "Nhanh mẹ lên!! Nào nào.. đưa ba lô này cho thằng Bảo đeo trước ngực. Okee.. Rồi nào, ngồi lên, ngồi lên.."

Nói mãi, con nhỏ Sư Từ này mới rụt rè cúi người xuống, dựa lên lưng Bảo Bình.

"Vòng tay ôm chắc vào." - Bảo Bình cầm hai tay của Sư Từ lồng vào nhau, ôm lấy cổ cậu, đến khi chắc chắn rằng cô sẽ ổn, cậu mới đứng dậy, hai tay cậu luôn xuống giữ lấy hai chân của Sư Từ. Khẽ xóc một cái để cô khỏi bị tuột. Lúc đấy, cậu mới bắt đầu chậm chậm bước đi. Từng bước, từng bước vô cùng chắc chắn.

Còn Sư Từ, cô lại lo lắng chuyện người khác nhìn vào mình sẽ ra sao.. có kì cục không? Cô đang mặc áo dài đấy.. Tà váy đầu vừa này có buộc lại, thắt nút một bên hông rồi, nhưng vẫn sợ.

"Yên tâm. Cái áo phao to ời là to che hết mông mày rồi." - Bạch Dương cười cười nhìn hai cái bóng to sự lồng vào nhau, cứ từ từ lững lững tiến về phía trước.

Sau đó thì Song Từ cũng cúi xuống công Kim Ngư. Cả hai người này nối tiếp bước chân của đôi kia, chậm chậm đi về phía cuối đường. Những đứa còn lại, đa số không thích công kiểu đó, như vậy gần gũi quá, cảm giác cứ gượng ép sao ý, không hợp với tình trạng tiến triển hiện tại của bọn nó.

Cho nên, Song Ngư bắt chước hai tay xách dây đồ, vừa nặng vừa vương vãi, hai chân lại thoăn thoắt, nhanh nhẩu đi đằng sau Thiên Bình. Chỉ sợ cô phẩm phẩm lao đi như thế thì ngã ra đây. Còn Ma Kết. Dẫu cậu biết bản thân cậu rung động thật đấy, nhưng con Mã nó cao ngạo quá. Giận mãi không chịu người bắt từ cái hôm lâu lâu ở thư viện đó, làm cậu không biết mở lời ra sao mới phải. Đến câu đề nghị nó vút đồ sang đây cậu cảm cho, Ma Kết cũng không thể thốt nên lời. Ngoài việc dùng ánh mắt găm thật chặt lên bóng dáng mỏng manh, chập vạt tựa vào Bạch Dương, Ma Kết không biết làm gì khác..

"Người anh em. Anh sẽ giúp chú, 3 ngày 2 đêm cơ mà, đầy cơ hội làm hòa luôn, trust me." - Thiên Yết lần nữa áp sát lại gần người Ma Kết. Nhưng lần nữa, cậu lại bị thằng dỏ hơi này nó phũ.

"Thôi cút. Thân mình còn lo chưa xong.." - Ma Kết tặng kèm theo một cái nhếch môi. Cái đó, thực sự làm cho Thiên Yết điên tiết,.. bạn với chà bè.

"Lozzz!!!" - Thiên Yết cầm cái balo, quăng một cú, giáng nó thật mạnh lên lưng Ma Kết để trả thù. Nhưng với thân hình cao lớn được tôi luyện qua năm tháng với bao nhiêu buổi luyện tập cùng các trận thi đấu bóng rổ, cú đánh đó chẳng có gì nhằm nhò với nó cả - "I will kill you!!!"

"ĐẾN MUỘNNNNNNNNNN!!!"

Khi chân chúng nó còn chưa bước đến giữa sân trường thì bọn trên tầng đã gào rú, chỉ tay về phía chúng nó như muốn xé tan tác xác của chúng nó ra vậy.

Mà, cũng phải thôi. - Muộn tận một tiếng liền.

Mọi người trước hết là tụ tập ở trên lớp để kiểm tra sĩ số, và cũng là để có cái chỗ ổn định cho một số đứa dậm lại lớp trang điểm trên mặt cùng uốn nót chỗ đuôi tóc chưa kịp làm khi còn ở nhà.

Bình thường, trông cái lớp này sẽ cực kì gọn gàng, bọn nó thì mặc đồng phục, ngồi ngăn nắp trong lớp đợi thầy đợi cô vào và bắt đầu một ngày học có chút nhàm chán như thế. Nhưng, hôm nay là chụp kỉ yếu. Cái lớp đó vẫn vậy. Vẫn là căn phòng hòm qua còn ngồi. Chỉ là giờ trở nên lộn xộn, nguyên hai hàng ghế cuối bị đẩy sát rạt xuống đằng sau, những cái ghế con con được bê lên, đặt lên những chiếc bàn, cho bớt tồn diện tích. Sau đó là những cái bàn còn lại thì được đẩy sang hai bước tường hai bên, giữa lớp chỉ dùng 3 chiếc bàn ăn vào với nhau mà thôi. Tất cả tạo thành một con đường hình vuông, thông giữa hai cửa lớp.. Nhìn sao cũng khá là tiện.

Thật may là trường nó mới đổi sang kiểu bàn ghế rồi chứ không phải nối với nhau như ở cấp 2.

"Bọn linn! Chúng mày đã ở đâu thế hà hà hà hà??"

Bọn con gái chưa gì đã rú ầm lên khi chúng nó lần lượt nối đuôi nhau vào lớp. Thực tế, chính bọn nó cũng chưa xong mà. Một tay vẫn cầm gương, tay khác thì cứ cầm cái bút chì, kẻ đi kẻ lại không biết chán cái đuôi lông mày, không thì lại chuốt đi chuốt lại mascara.

"Nào nào mấy đứa. Đủ rồi đúng chứ.. Chụp chụp thôi. Dọn đồ gọn vào nhé, tí nữa mình sẽ lên lớp chụp luôn, nên đồ đạc các thứ phải vứt hết ra ngoài hành lang. Chủ nhiệm lớp em mới báo là hôm nay hết phòng trống rồi. Chỉ còn khu cấp 2 là còn thôi.."

"Dạ~~~~~"

Mấy đứa con gái lục đục đứng dậy, thu vén đồng lộn xộn bọn nó bày la liệt ở xung quanh, nào phấn son, chì kẻ mày kẻ mắt rồi cả balo. Những cái balo sau đấy được mấy đứa con trai vác luôn ra hành lang, xếp ngay ngắn gọn gàng dưới chân tủ để đồ của lớp nó. Trong lớp giờ chỉ còn những chiếc áo phao to sự xếp gọn gàng trên mấy cái bàn đặt ở giữa lớp.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, lạnh nhưng vẫn có nắng. Mấy hôm vừa rồi thì cứ rải rác những trận mưa phùn đầu xuân lất phất nên trời luôn có vẻ âm u, nhiều mây, đường thì luôn trong tình trạng ướt ướt rất bẩn. Tà chúa. Cái lạnh mùa đông mà có gió thì chỉ thôi một cái cũng đủ khiến nó da gà và run cầm cập. Tuy nắng nên có ấm hơn chút. Cơ mà lạnh vẫn hoàn lạnh.

"Anh anh. Chụp tập thể nhanh rồi mình tản ra nhé."

Mọi người di chuyển đến một vài địa điểm rộng rãi trong trường để chụp tất cả mọi người trước tiên. Đầu tiên là công trường - nơi có cái tảng đá gắn chữ vàng to ời là to. Sau đấy là đi vào sâu hơn một chút, chụp ở sân trường chỗ có "hòn non bộ" - nhìn xinh lắm, vừa nước lại vừa cây. Tiếp đó là đi ra chỗ sân khấu, và tiếp đó là công sau của trường - ở đó nhìn vào sẽ thấy trường như những toà nhà cao tầng, cũng khá đẹp. Rồi chỗ cây nườm nượp mọc ở sân sau và một nơi nữa - sân bóng - cái sân đất bẩn thỉu, đầy bụi mới được tút tát thêm một lớp cỏ thừa thừa màu xanh mịn, bọn con trai đã tranh đấu mãi để được chụp ở đây, nên là phải nhường nhịn một chút.

"Finished!!"

Sau đó các nhóm tách ra, muốn chụp ở đâu thì chụp, muốn chụp với ai thì chụp.

Và không chỉ có mấy anh thợ, mấy đứa có máy trong lớp cũng mang máy theo, có đứa còn mặt dày đi mượn anh chị của nó. Cũng vì thế, nhìn bức ảnh có hồn hơn nhiều. Cảm giác khi được bạn chụp và người lạ chụp, luôn khác nhau như vậy.

Lúc trở về xem lại, có một số bức rất rất đáng yêu, phải nói là rất rất rất, cực kì cực kì đáng yêu.

Là tấm ảnh một người bạn nam, đội cho bạn nữa chiếc mũ cử nhân, giúp người đó thất nơ trên chiếc áo. Hay có một số bức, là khoảnh khắc người bạn nam dùng cái ống tay áo to dùng của mình, che bớt nắng trên đỉnh đầu cô gái. Có vài đứa còn lấy chiếc xe đạp bé tí ti ở đầu đó, rồi đóng cảnh chờ nhau, một người mặc vest, một người mặc áo dài - nụ cười của cả hai tươi rói, rực rỡ hơn cả những tia nắng đầu xuân lúc đó... Ha! Nhưng đây là sau khi về mới thấy, giờ bọn nó chỉ biết cắm mặt vào chụp thôi. Hay thì chụp.

Tối cả một buổi sáng chỉ ở trường, hết áo dài, lại chụp áo đồng phục. Sau đó, quá trưa một chút, bọn nó cả bọn xách đồ và lên cái xe 35 chỗ đã được chuẩn bị sẵn ở bên ngoài.

Địa điểm tiếp theo trong buổi chiều hôm đấy là Văn Miếu và Hoàng thành.

Vội vàng thay lại thành áo dài, sau đó cả lũ vội vàng xách đồ để mang lên xe. Đồ ăn chưa chẳng kịp ăn từ tể. Vài đứa chu đáo chuẩn bị sẵn bánh mỳ và sữa. Nhưng đa phần, đều như nhóm Bạch Dương và Song Ngư. Bọn nó vốn sáng đã vội, chẳng nghĩ được gì. Sau rồi đành tạm mấy hộp kimbap với kimbap chiên bán ở cổng trường, mua nhiều lắm, tưởng vậy nhưng khi đến lúc lên xe, mỗi đứa dứt nhau một cái, chỉ 3 giây, ba bốn hộp tụi nó mua đã hết sạch. Mà mỗi đứa mới được hai miếng vào miệng.

"Thôi tị nữa tao mua cho ăn." - Bảo Bình từ ghế bên cạnh nhìn sang, cậu xoa đầu Sur Từ, khiến mái tóc ngắn của cô rối bù hết cả lên, rồi tay cậu đón lấy cái vỏ hộp xộp trống không, thả vào thùng nước rỗng không ở dưới chân mình. Tự dưng thấy bọn con gái tội tội, chuẩn bị rồ lắm, xong giờ ăn cũng chẳng ăn được gì ra hồn. Cứ như lũ con trai chúng nó, vèo cái khoác thêm cái áo vest là được, trưa còn ăn được cái bánh mỳ đầy đủ.

Lúc xuống xe, tự dưng Sur Từ nắm chặt lấy tay Bạch Dương, hai con kéo nhau đi ra một góc vắng vắng hơn, thì thầm.

"ĐM. Cái quần này của tao cóc nó bị bực rồi." - Sur Từ ôm lấy bụng mình. Nhìn vào tưởng con bé lạnh lắm, nhưng thật ra là để quần không bị rớt xuống.

"Đéo gì cơ... Thật đấy à, quay đây xem nào.." - Bạch Dương phá ra cười, kéo Sur Từ quay người vào bức tường rêu phủ vô cùng cổ kính bao quanh Văn Miếu, rồi bảo con bé mở áo phao ra che hai bên, còn mình thì xem xét cái cúc quần đã bực của nó. Cái quần này còn bị rộng cả gang nữa chứ, đúng kiểu quần đi thuê có khác - "May cho mày là tao có mang mấy cái ghim băng, với kim chỉ cúc.. đợi lấy."

Bạch Dương lục trong túi áo, nhưng chẳng có gì hết, lục mãi, vẫn không có. Cô bắt đầu hoảng.

"Sh*t. Tao để trong ví nhưng ví tao để trong ba lô ở trên xe rồi." - Cái xe đã chạy đi chỗ khác tìm bãi đỗ rồi. Giờ có muốn cũng không lấy được.

"Đệt." - Sur Từ thực sự muốn độn thổ. Nếu mà đang lúc chụp ảnh mà cái quần nó tụt phát thì ôi thôi.

"Thôi nào babe, bình tĩnh. Trước hết lấy tạm cái chun này của tao, buộc hết đồng này của mày vào. Rồi sau đó đi tìm ai đó có ghim băng." - Bạch Dương lấy chiếc chun đeo ở ngón tay, buộc chỗ bụng thường và tí phạt áo của Sur Từ lại với nhau, thành một cái cục nhỏ nhỏ ở cạnh eo.. nhìn buồn cười hết sức.

Đúng lúc ấy thì Bảo Bình và Song Ngư đi đến. Hai thằng mỗi người bên hai hộp bánh rán mua bên đường, thơm phưng phức.

"Sao lại đứng đây?? Mọi người đi trước bao nhiêu rồi kìa." - Bảo Bình vòng sang bên Sur Từ, đưa cho cô giữ một hộp, cái này mua cho cả Thiên Bình, rồi Kim Ngưu và mấy đứa khác nữa. Sau đó, cậu cầm cái que tre nhọn, lại bé tí, dứt từng miếng cho Sur Từ. Miếng lại còn cảm râm không ngừng chuyện Sur Từ phải khấp khểnh cái áo lại, không lạnh.

"Đm hai đứa chúng mày. Bọn tao còn đứng đây mà." - Song Ngư khó chịu, đấm thẳng bạn mình một cái, thật buồn nôn hết sức.

"Mày thì không thể đấy. Suốt ngày tí toe tí toe mua sữa cho Thiên Bình còn gì nữa!!!" - Bạch Dương thỏa mãn vì được ăn - "Mà ý, Sur Từ bị bực cúc quần, đứa nào có ghim băng hay gì đó đại loại không. Tao đang phải dùng chun buộc cho nó, nhưng thành một cục thể này này, trông buồn cười lắm ý."

"Mẹ tao có mang." - Song Ngư trả lời, xong cậu quay ra phàn bác - "Tại nó lùn thôi. Tao giúp bạn cao lên không được à?"

"Tao cũng muốn cao. Sao mày mua cho mỗi nó. Còn tao!!!"

"Mày á. Gọi thằng đệ mày về mà mua!!!" - Song Từ cười cười nhìn cái mặt ngơ ngác của Bạch Dương khi không biết "thằng đệ" là thằng nào.

"Ai cơ?"

"Xử ý ý y y~ Nữ ý ý ý y~"

"Dã man.. Oke được lắm." - Bạch Dương thật hết nói nói, từ lúc đó đến giờ bọn này toàn trêu nó như vậy - "Để tao nói cho Thiên Bình biết. Là á.. đm, có thằng deskmate đang thâm thương trộm nhớ nó da diết, tao phải nói..", Cô giật tay ra khỏi Song Ngư, hùng hổ đi lên phía trước, miệng oang oang oang oang rằng phải nói cho Thiên Bình biết, cho cả lớp biết, cho chủ nhiệm biết. Tóm lại, là phải nói, phải nói, nói cho cả thế giới này ra cười Song Ngư mới được.

"Mẹ oi." - đột nhiên trong lúc Song Ngư và Bạch Dương lúi cúi nhau, thì mẹ Song Ngư xuất hiện, cậu gọi một tiếng, rồi bày ra dáng vẻ vô cùng nghiêm túc làm Bạch Dương không nhận được cũng phải tém tén lại, nghiêm trang đứng thẳng người, chỉnh trang lại chút hai cái tà áo dưới chân. Cảm giác như gặp cán bộ cấp cao vậy!

"Con chào cô ạ." - Bạch Dương và Sur Từ cùng đồng thanh chào. Nhìn mẹ Song Ngư hiền hơn so với mẹ Kim Ngưu nhiều, kiểu thân thiện gần gũi hơn, không quá thời trang và hiện đại.. cảm giác giống với các mẹ bình thường hơn ý. Nghe nói, mẹ Song Ngư đang làm giáo viên tiếng Anh cấp 1 hay cấp 2 gì đó..

"Mẹ mang kim chỉ không? Con này nó bị bực cúc quần mẹ ạ.."

Sur Từ thực sự đến cận kề với mấy đứa vô duyên này.

Đang ở giữa đường mà thằng Ngư nó cứ oang oang cái mồm thế. Đm! Lại còn được cả con nhỏ Bạch Dương này nữa, đúng kiểu không việc của nó ý, cái miệng chết tiệt đó cứ miên tả liên tục việc cái chun buộc tóc đã búi một củ tỏi ỏ eo vấy của cô như thế nào..

"Có mang. May mà sáng nay con gọi điện nhắc mẹ mang đấy, không thì mẹ cũng không nghĩ là phải mang đâu." - Mẹ Song Ngư cố nén cười nhìn Sur Từ đang đồ lờ mặt vì xấu hổ, tay con bé không ôm khư khư cái áo khoác sát rạt vào người, khờ thân - "Con đi theo cô, đằng này có nhà vệ sinh, mình vào chỉnh một tí là xong ngay luôn thôi."

Nói xong, mẹ Song Ngư thân thiện quàng tay qua vai Sư Tử, dẫn nó đi về phía đằng sau. Bạch Dương cũng quên mất chuyện vừa cãi nhau với Song Ngư, cun cút chạy ở phía sau hai cô cháu kia, nó chỉ lo là Sư Tử lại làm sao nữa thì chết, bạn bè phải giúp đỡ nhau những lúc hoạn nạn như này. Mà tự dưng, nhớ là trên tay vẫn cầm một hộp bánh rán, con bé lại phải quay lại, nhìn quanh thấy ngay Nhân Mã đứng ở giữa sân ba hoa các thứ, chạy lại dúi vào người Nhân Mã - "Ăn đi." - xong lại cong đít chạy mất.

Buổi chụp ảnh sau đó diễn ra khá ổn, chẳng có phát sinh bất kì cái gì ngoài ý muốn cả.

Chỉ là lúc chụp ảnh tập thể giữa sân lớn trong Quốc Tử Giám, có rất nhiều khách du lịch đi ngang qua, ai cũng thấy hay hay rồi tò mò, xin chụp ảnh cùng các kiểu, làm chuyện chụp ảnh tập thể của bọn nó tốn kém không ít thời gian.

Di chuyển sang đến Hoàng thành đã là lúc chiều chiều hơn bốn giờ. Vì là mùa đông rồi nên nắng tắt sớm, màu trời không còn tươi tỉnh như lúc sáng và trưa. Những cơn gió thổi qua cảm giác lạnh hơn rất nhiều, đúng kiểu gió đông đến. Khi ấy, bọn nó mới thấy thèm thường cảm giác âm ấm vừa phải khi có nắng lúc ban sáng.

"Ồ đây mình chụp ngắn thôi nhé, xong mình sẽ quay về trường. Sau đây ai nhà gần có thể về nhà thay quần áo, tắm rửa rồi lấy vali các thứ... Ba tiếng thôi đấy nhé. Ăn lót dạ một chút xong đi luôn. Đừng có cao su như ban sáng đó." - Anh chụp ảnh phổ biến cho bọn nó nghe lịch trình tiếp theo, giọng vô cùng nghiêm trọng. Chỉ sợ bọn nó không quan tâm rồi quên quên các thứ rồi lại cao su, làm chậm mọi thứ nên giọng ông ý có nói to hét có thể - "Rõ chưa hả????!! Sáng mai mình sẽ chào buổi sáng ở Mộc Châu. Nghe không đấyyyy?????!!!"

"Dạ rồi. I knoww... I knowww..." - Cả bọn đến chết cười vì kiểu nói chuyện quan trọng hóa vấn đề của ông này. Mà giọng ông này còn kiểu hơi hơi khó nghe cơ, cảm giác như do là lưỡi bị dài hơn bình thường ý.

"Biết rồi thì di chuyển nhanh lên, ra tập trung ở chỗ anh tóc nâu kia, chụp vài bức tập thể đi nào!!!!"

"Nhanh lên nhanh lênnn!!"

"Nhanh lên nghe chưaaaaa??"

"Hà hà hà.. Nghe chưa hả???"

...

Đến cả khi về đến cổng trường, ông này cũng kiểu bị vội vã như thế. Kiểu như ai đó cứ vô hình ừn ừn bắt ông ý phải nhanh lên ý. Miệng không ngừng thúc giục bọn nó.

"Nhớ đó, ba tiếng thôi đấy. Cầm cao su." - Anh giải chụp ảnh tận tụy đứng ở phòng bảo vệ, cứ thấy đứa nào phóng vội xe đạp điện đi về nhà thay đồ là lại nhắc một câu. Lặp đi lặp lại như thế mãi.

Lúc chiếc xe khách bắt đầu lăn bánh rồi khỏi cổng trường đã là hơn chín rưỡi tối.

Lần này không có các vị phụ huynh đi theo. Chỉ có bọn nó thôi. Và giáo viên cùng các anh thợ chụp ảnh.

Vừa lên xe, ai cũng tìm chỗ ngồi xuống và sau đó là nghe nhạc, xem phim, có đứa đã mệt đến nỗi hai mắt cứ díp cả lại, nhắm nghiền chìm vào giấc ngủ. Trong ai cũng mệt mỏi sau một ngày chạy show.

"Ngồi đây đi." - Ma Kết nhìn Nhân Mã nói, tay cậu vỗ vỗ vào cái ghế trống bên cạnh. Bạch Dương ngồi với Sư Tử, còn Kim Ngưu thì ngồi với Thiên Bình rồi. Mấy đứa con trai khác cũng nhanh chân tự động chọn nhau rồi ngồi ở mấy chỗ xung quanh, giờ chỉ còn mỗi hai người là thừa ra, không ngồi với nhau không được.

Nhân Mã có vẻ rất khó chịu với kiểu sắp xếp thế này. Nhưng nhìn bọn nó đã có đứa nhắm mắt, đeo tai nghe, chìm vào giấc ngủ nên cô cũng chẳng biết thế nào cả. Cũng không thể đang yên đang lành mà tách chúng nó ra rồi chen vào, đui một trong hai đi xuống.

"Tránh ra, tao muốn ngồi sát cửa sổ." - Nhân Mã hét cầm chỉ vào chỗ mà Ma Kết đang ngồi.

Hahaa.. Ma Kết chỉ đợi mỗi thế thôi. - Cậu cố nén cười. Cậu không thể mới thế mà te te tồn tồn được, mặt giá lạnh.

Ma Kết kiên nhẫn đứng ở giữa lối đi, mãi không chịu ngồi xuống, thay vào đó, cậu nhìn Nhân Mã ngồi yên vị vào chỗ, tắt bật chuẩn bị các thứ, nào là lấy tai nghe rồi điện thoại, sạc sự phòng, snack, rồi nước.. Con nhỏ này không ngờ còn mang cả bịt mắt, gối tựa cùng cái chăn xanh nhạt của Vietnam Airline. Lối hết xong, cái cặp xẹp đi không ít, nhưng dường như vẫn còn đồ bên trong thì phải.

"Đưa balo đây tao cất lên đây cho." - Cậu chìa tay đón lấy chiếc balo đó, như mấy tiếng xào xạc lộn xộn bên trong, chắc còn hằn một lỗ một lỗ đồ ăn vặt nữa ý chứ.

Sau đấy, cậu mới yên vị ngồi xuống. Già vò cũng nhắm mắt như mình mệt mỏi lắm, nhưng trong lòng thì cậu cứ thấy thấp thòm lên xuống liên tục, mãi cũng không yên ổn.

May mà Nhân Mã chẳng quan tâm gì đến cậu, cô trực tiếp đeo bịt mắt và tai nghe.

Đến một cơ hội gì đó Ma Kết cũng không có để tranh thủ mở miệng, nên là thôi, cứ giả vờ ngủ cho đỡ ngại. Tận hai đêm hai ngày nữa ở với nhau, chắc cả hai sẽ sớm làm lành được thôi.

[End - chương 56]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chụp ảnh (2) - Mộc Châu

Ma Kết khó chịu vì bên tai cứ liên tục, liên tục có những tiếng tách tách khó hiểu, chưa kể là có cái gì đó cứ rọi vào mặt cậu. Thứ ánh sáng cứ lấp loé, chòn vòn trước mặt khiến cậu không thể nhắm mắt ngủ yên được. Ma Kết cố nhắm chặt mí mắt lại, quay đầu sang hướng khác để có thể ngủ tiếp, nhưng càng làm thế, cậu càng cảm thấy bản thân đang tỉnh táo dần..

Cậu đang nằm đâu mà chông chênh thế nhỉ..?!

Sao cứ thấy nghiêng ngả như sắp bị đá đít ra khỏi chỗ thế..??!

Ma Kết duỗi tay che nhãn mặt, lông mày cậu nhăn hết lại. Ai đó cười càng lúc càng lớn, cứ khúc kha khúc khích, cộng với tiếng tách tách kia làm cậu càng lúc càng không chịu nổi.

"Cút đi. Mẹ chúng mày." - Người bên cạnh cậu chửi ầm lên. Và tiếng cười lại xuất hiện.

Sau câu nói đó thì Ma Kết giật mình và tỉnh thực sự. Chỉ trong 3 giây mà mọi thứ có thể nhớ cậu đều nhớ ra hết.

Ma Kết mở mắt ra và ngay lập tức bị thứ đèn nào đó rọi ngay vào mặt, làm cậu lần nữa phải nhắm mắt lại và mở mắt ra một cách từ từ.

Mẹ. Là thứ đèn flash chết tiệt của mấy cái điện thoại liên.

Và cậu đang ngồi trên chuyến xe đi lên Mộc Châu để chụp ảnh kỷ yếu. Ma Kết liếc cái điện thoại rơi bên ghế, cậu đã ngủ say như một thằng ngốc suốt ba tiếng qua. Còn người bên cạnh cậu, Nhân Mã - cô đang co hết người lại trên cái ghế bé tẹo, băng trượt mất đã bị rơi ra từ khi nào đó, mái tóc thì rối bù. Chắc tại đèn flash sáng quá nên con bé chẳng ngủ được, cái chân của nó chum kín lên đến đầu, nhìn hết sức buồn cười, cứ như một cục tròn tròn màu xanh dương vậy.

"Nào cút ra. Cút hết!!!" - Ma Kết nhìn một đám thần kinh cứ bâu quanh ghế của cậu, nào Bạch Dương, nào Sư Tử đã đành.. đến cả Bảo Bình, Song Ngư, Song Tử, Thiên Yết cũng đứng tùm tùm lại đây để làm cái đ gì không biết - "Xùy xùy.. đm chúng mày. Cút!!!"

Đến chửi cũng không dám chửi to. Cậu sợ sẽ làm người bên cạnh càng thêm khó chịu. Vừa nãy nhỏ đang không nhận được mà chửi ầm lên đấy thôi.

"Hóng hóng cái cc. Cút cút!!!"

Xua mãi mới hết được đám chết tiệt đó. Cái đèn phía trên trần sau đấy cũng tắt đi được. Chiếc xe lần nữa chìm vào bóng tối. Chỉ còn hai đường lấp lánh xanh đỏ nằm ở dưới sàn, còn đâu thì tất cả đều tối tăm hết.

"....." - Ma Kết im lặng nhìn về phía trước. Giờ cậu chẳng thể ngủ được nữa, cả người lại quay về trạng thái căng thẳng y như lúc Nhân Mã mới ngồi xuống bên phải cậu.

Muốn hét lên vài.. Nhưng giọng hết vừa nãy. Muốn cũng không thể làm được.

"Tingg.."

Chiếc điện thoại khó hiểu lại vang lên đúng lúc này.

[Y í t đầu bờ đã gửi đến cho bạn một ảnh]

[Y í t đầu bờ đã gửi đến cho bạn một tin nhắn]

[Y í t đầu bờ đã gửi đến cho bạn một dán nhãn]

[Y í t đầu bờ đã gửi đến cho bạn một dán nhãn]

...

Đ gì thế này.

Chiếc điện thoại cứ rung lên bần bật. Dòng thông báo cứ liên tục nhấp nháy.. "- gửi đến cho bạn một dán nhãn.."- Làm quái gì có lăm dán nhãn đến như thế. Hay thằng này bị điên rồi à?!

Khi Ma Kết ấn vào, bức ảnh làm cậu sốc thực sự.

F*ck.

Ma Kết nghiêng người ra chỗ đường đi giữa xe, cố nhìn về phía trước, hoặc là phía sau. Chẳng rõ thằng điên này ngồi đâu nữa. Và như có cảm giác tương thông gì đó của mấy tháng trời sống dưới cùng một mái nhà vậy, Yết tự nhiên quay xuống nhìn cậu, từ hai hàng ghế phía trước.

Ánh sáng mờ nhạt nửa xanh nửa trắng hắt ra từ chiếc điện thoại chó chết mà nó cầm trên tay giúp cậu nhìn rõ nụ cười nửa miệng đều giả quen thuộc.

"Sh*t."

Ma Kết gờ ngón giữa ra trước mặt. Đổi lại là nụ cười càng rõ ràng của Thiên Yết.

Khi mở bức ảnh ra một lần nữa, Ma Kết ngượng ngừng thực sự.

Trong ảnh là Nhân Mã gối lên vai cậu ngủ. Cái bít mắt vẫn vướng trên mái tóc rối bù. Dáng ngủ xấu xí, hai chân, một cái thì gác lên bệ cửa sổ, một cái thì gác lên người cậu.. Cái chân nửa che nửa không, chỉ chực rơi xuống dưới đất luôn ý. Xấu không tả nổi.

Nhưng nhìn vẫn xinh.

Có khi đây là bức đầu tiên mà hai người chụp với nhau, không tính ảnh lóp rồi các ảnh lỉnh tinh gì đó khi cả lũ đi chơi.

[Kết Kết: Gửi t ảnh đ có hình trái tim củ lozz mà m vẽ, ok?!]

[Y í t đầu bờ: Có cút.]

[Y í t đầu bờ: M đang chửi cái hình đáng yêuuuu bố m edit cho cái ảnh chết tiệt này của m đấyyyy.]

[Y í t đầu bờ gửi cho bạn một dán nhãn *hình con chó nổi giận*]

..

Ma Kết cạn lời. Đạo này thằng này nói chuyện với ai cũng kiểu bị lệ thuộc vào mấy cái GIF và mấy cái dán nhãn chết tiệt. Cảm giác như kiểu nói chuyện với ai đó mà không phải là Thiên Yết thường ngày.

Thôi kệ.

Ma Kết chep chep miệng tạm thời bỏ qua. Sau rồi đòi cũng được. Mà cũng không chắc là chỉ có mỗi thằng Yết nó chụp. Vừa này có tận một đám bu quanh đây, phải có người thứ hai, người thứ ba... gì đó chụp nữa. Có gì còn rõ nét và đẹp hơn cái hình mà Thiên Yết gửi cũng nên.

Ma Kết yên lòng, mở 2048Puzzle! chơi giết thời gian.

Phải hơn hai tiếng nữa xe mới đi đến nơi, sau đó cả bọn nhận nhà sàn, và ngủ tiếp cho đến khoảng 8h sáng mai thì đón bình minh.

Kế hoạch là vậy.

Gần sáng, chiếc xe lục đục đi vào một ngôi làng nhỏ. Con đường bé tí, những ngôi nhà nằm san sát nhau tạo thành từng bãi từng bãi một chứ không trải dài suốt cả con đường như ta thường vẫn đi. Những cành cây rủ xuống, quét lên đầu xe nghe xồn xọt. Mãi thế, cuối cùng xe của bọn nó rẽ vào một nhà sàn hai tầng, phía trước có một khoảnh sân rất lớn, thừa chỗ cho đỗ đến 3, 4 chiếc xe 35 chỗ..

"Ê dậy dậy.. Đến rồi.."

Đa số bọn con trai đều đã tỉnh từ trước. Bọn nó nhanh chóng bê mấy thùng nước và hoa quả bọn nó mang xuống xe, sau đấy còn gỡ đồ từ trong thùng xe xuống. Lũ con gái thì lẽ mề hơn, hết dụi mắt, vuốt vuốt tóc, sau đấy thì lèm nhèm mờ mắt các kiểu.. Mãi sau đó mới có chút tỉnh táo đứng dậy và lấy đồ đi xuống.

Con Sư Từ còn ất ơ đến nỗi, lúc bước xuống, mắt nhắm mắt mở thế nào mà suýt nữa bước hụt chân.

May thằng Bảo Bình ở ngay đó.

Kiểu như có thần giao cách cảm làm sao đó.

Khi con bé chưa kịp đứng vững chân kia, muốn cho thêm một cái chân còn lại xuống đất, Bảo Bình đã phi ngay đến, đỡ lấy Sư Từ. Nhìn sao cũng giống như chúng nó cố tình ôm nhau trước mặt cả lớp.

"Tỉnh chưa thế??" - Bảo Bình nhắc Sư Từ lên và đặt con nhỏ sang bên cạnh. Hai mí mắt Sư Từ vẫn chưa thực sự tách nhau ra. - "Nào nào.. Tỉnh một chút thôi rồi lên nhà ngủ tiếp, ok?" - Cậu vuốt vuốt chỗ tóc rồi trên đỉnh đầu hộ cô, rồi để cô ngồi ở tấm phản bên cạnh. Không hiểu sao người ta đặt hai tấm phản vuông vức to thế này ở đây.. Chắc cũng chỉ để ngồi với nhau nhệch, ăn uống các kiểu.

Mấy đứa con gái khác cũng lững thững đi đến ngồi xuống bên cạnh, chật kín rìa ngoài của hai tấm phản, còn ở giữa tấm phản thì chẳng có ai ngồi, không có ai đủ sức lực cời giày ra rồi treo vào giữa như thế cả. Nhìn ai cũng như bị hút cạn hết sức sống, đến mắt cũng không thể mở to, rõ ràng. Sáng sớm trên núi thế này thật lạnh, bọn nó lạnh run hết cả người, chẳng biết nên làm nào mới ấm lên, chỉ biết càng ngồi càng sát lại vào nhau, truyền cho nhau ít hơi ấm.

Song Ngư đặt hai cái vali dưới chân cầu thang, lồng ngực cầu phập phồng thờ vì mệt, đ hiểu nỗi đứa nào lại kéo theo cái vali hồng chết tiệt này, nặng quá đi mất. Tiếp đó, sẽ có đứa từ trên nhà sàn đi xuống và xách đồ cậu đặt ở đây mang lên. Như thế tạo thành một dây chuyền, khá hợp lí với nhanh gọn, lại không bị rơi hay gì đó..

"Hết chưa mày?" - Ma Kết đi xuống, chỉ thấy hai cái vali thì hỏi. Từ nãy đến giờ cũng đi đi lại lại mấy chuyến rồi, chắc đủ để xong.

"Chắc hết. Lấy hết đồ trong gầm xe ra rồi." - Từ xa, Song Ngư nhìn thấy Bảo Bình đang kéo nốt một cái vali cuối cùng; còn Song Từ ở đằng sau, cậu đóng gầm xe rồi, trên tay là một cái túi lớn, tại thiếu ánh sáng nên cũng chẳng rõ là đang xách gì nữa. Định đi lên tầng luôn, thì Song Ngư nhìn thấy cái lũ kia vẫn ngồi đần thối ra ở chỗ kia, trông như mấy con xác sống đó - "Nhìn chúng nó kia. Chán hết chỗ nói.."

"Eh. Lên nhà rồi ngủ tiếp."

Lúc này, bọn con gái mới có tí phản ứng. Có đứa bắt đầu lục đục đứng dậy, tay còn không quên nắm lấy tay đứa ngồi cạnh mình, kéo lên tầng, chẳng quan tâm đứa nào nữa, kéo lên hết. Nhìn tụi nó mệt đến nỗi mà ngồi xuống tháo giày một cách từ từ cũng không buồn làm, cứ dùng chân này, đạp lên chân kia rồi bước ra khỏi giày. Đồng lộn xộn ấy lại để cho Bảo Bình với Song Từ phía sau sắp xếp lại gọn gàng.

"Ồi giờ ạ. Dậy dậy chúng mày ơi.. Muộn rồi muộn rồi."

Bạch Dương tá hỏa khi mò xong cái điện thoại trong túi áo. Cô không rõ là đêm qua về đến nơi cô đã mệt thế nào nữa, mặc nguyên cả cái quần bò rồi chiếc áo phao to sụ này đi ngủ. Chăn gối không hiểu lần đầu hết, chỗ ngủ xung quanh đều trống trải quá.

"Dậy dậy mày." - Bạch Dương lay lay hai đứa nằm cạnh mình. Con Sư này.. Rồi cả ai nữa đây, tóc bù xù thế này. - "Dậy đi. Đm chúng mày. 10h trưa mẹ nó rồi.."

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu từ bao giờ.

Bạch Dương gọi mãi chẳng được, kệ chúng nó. Cô chặt vật bò dậy trong cái áo phao, đến khi đứng dậy thì vấp phải đồng chăn gối lùng bùng, lại ngã úp mặt về phía trước. Hai tay giơ ra phía trước để đỡ như một phản xạ, thì chẳng may, lại kéo phải tóc của cái đứa nào đó nằm phía trước, làm con bé ré lên.

"Ahhhhhhhhhhhhhh/" - Tiếng kêu cực kì kinh khủng làm mấy đứa nằm xung quanh đau hết cả đầu, giật mình rồi ngồi dậy, tay dụi dụi mắt.

Bên nũa còn lại của cái nhà sàn, mấy thằng con trai cũng bắt đầu tỉnh dậy. Có đứa đã nhanh chóng lôi bàn chải và khăn mặt đi tìm nhà vệ sinh rồi. Có đứa bắt đầu đi tìm vali với balo của mình. Lúc đến vì vội ngủ quá nên chẳng kịp sắp xếp rồi phân chia các thứ, gì gì gì đều nằm ở một góc phòng, tạo thành một đồng một bãi lộn xộn.

Giờ tỉnh dậy đón bình minh, bọn nó mới bắt đầu bối chỗ đó lên tìm đồ.

Căn phòng rộng lớn chỉ trong mấy phút đã trở nên hỗn loạn.

Kết quả cuối cùng lại thành ngủ hết cả một buổi sáng.

Cũng chẳng hiểu nổi nữa. Làm thế nào thì bọn nó không thể theo đúng giờ giấc chương trình đã đề ra từ trước được. Dẫu có thế nào cũng bị muộn, muộn ít thì nửa tiếng, mà muộn nhiều thì như bây giờ này, muộn tận ba tiếng.. hẹn 8 giờ sáng tỉnh dậy chụp ảnh, xong cuối cùng lại thành 11 giờ mới bước ra khỏi phòng ngủ.

"Thôi khỏi phải trát. Mấy anh ý bảo cứ từ từ chuẩn bị, ăn trưa xong thì mới bắt đầu lên xe đi chụp." - Song Tử từ dưới tầng bước lên. Đã hơn 11 giờ rồi nhưng vẫn có đứa chưa đánh răng xong, đ hiểu.. Nhưng đa số, mấy đứa con gái đã ngồi một đồng ra giữa phòng, lại tiếp tục tô trát trát với nhau, xung quanh thì một đồng chần gối bị ám mùi phấn son, nước hoa các kiểu. Chẳng khác gì cái Động Bàn Tơ của lũ yếu tính nhện là bao.

"À thế à. OK." - Mấy đứa trả lời phien phien vậy thôi, nhưng tay vẫn rất tận tụy công hiến, tiếp tục phẩy phẩy từng nét đề vẽ xong cái đuôi lông mày.

Theo concept, tạo nũa cả bọn sẽ chọn chụp ảnh theo một phong cách Bohemia - một cái tên nghe có vẻ tây tây, giải thích ngắn gọn thì kiểu như là kết hợp giữa trang phục thổ dân với trang phục của dân du mục, dân da đỏ ngày xưa đó. Trang phục bọn nó không giới hạn chỉ là cái gì đó, thay vào đó, rất đa dạng, quần áo hay váy vóc nào đó, tất cả đều được hết, miễn sao mà mang được phong cách Boho-chic/ Bohemia.

Nói về phong cách này, Bohemia một từ bắt nguồn từ tiếng Pháp, *bohémien*, thành ngữ ám chỉ những người dân du mục sống lang bạt ở châu Âu. Lấy cảm hứng từ trang phục của dân du mục, với những chiếc váy rộng quét đất, tóc quần buông thả và vòng hoa đội đầu. Họ được cho là những người khao khát khát vọng tự do, muốn phá vỡ những quy tắc và những giới hạn chung trong xã hội - và đó cũng là điều mà lũ thanh niên mới lớn như chúng nó hướng đến.

Còn về Boho-chic. Chỉ là một tên gọi khác, nói về cái biến thể hiện đại nhất của phong cách Bohemia.

Vì dẫu sao bọn nó cũng không thể thực sự mặc y chang mấy cô mấy bác ở thế kỉ 19 được. Giờ đã là thế kỉ 21 rồi.. lựa chọn cũng phải chọn phong cách tân tiến, hiện đại một chút.

Vì theo phong cách này, nên điều quan trọng nhất đó chính là phải tự nhiên. Tóc phải thả tự nhiên, hoặc là tết tết kiểu gì đó, như đuôi sam chẳng hạn, trông tự nhiên một chút. Make-up cũng không được đậm hay già quá mức, tự nhiên thôi.. đậm cũng được như phải là đậm có điểm nhất, thế mới nổi bật được, lấy tone chủ yếu là màu cam đất và màu nude.

Cho nên là, giờ này, đứa nào cũng đòi đi gội đầu.. Có thể, tóc mới bay bay tự nhiên trong gió được, hôm qua, vài đứa còn kịp cả Gôm để giữ nếp tóc xoắn, nên là không gội không được.

Tiếp đó, thứ bọn nó cần chuẩn bị nhiều tiếp theo chính là mấy phụ kiện đi kèm.

Nào là mấy cái khăn choàng to, rộng, chạm đến cả đất. Với đủ màu sắc trên đó, những họa tiết thổ dân như được thêu tay, ở rìa còn có những tua rua bó thành thực bó nhỏ, với hai màu đỏ và xanh tím than.

Sau đó thì là băng đô, turban, vòng hoa rồi những dây trang trí có gắn thêm lông vũ.. những cái đó để trang trí thêm tóc cho bớt đơn điệu. Chưa kể có đứa còn mang theo những chiếc mũ cao bồi, mũ cối và fedora.

Quan trọng nhất là những món đồ trang sức, như vòng tay, vòng cổ, nhẫn, khuyên tai.. bằng kim loại bạc, đồng... vài cái còn bằng gỗ, hoặc là đính thêm rất nhiều những viên đá còn thô sơ. Chúng đều có điểm chung là to bản, hoặc là đi với nhau thành một xâu cực kì nhiều. Phải đeo theo tần suất "dày đặc". Như vậy, mới thực sự gọi lên phong cách Boho này.

Tháng 2 này.

Bọn nó lên Mai Châu đúng mùa hoa mạn nở, nên điểm đến đầu tiên là rừng hoa mạn Na Kà. Tranh thủ chút nắng rực rỡ giữa trưa, những bông hoa mạn mọc trắng ở đây sẽ lên ảnh càng thêm rực rỡ.

Cả đoàn phải đi bộ khá xa, vì rừng hoa mạn nằm trong một thung lũng rộng. Vừa đi, chúng nó vừa hát, vừa đưa máy, chụp cho nhau biết bao nhiêu bức ảnh ngẫu hứng. Một hàng người, đi thẳng tắp dọc một con đường, cho đến cả lúc bước vào khu rừng trắng toát ấy.

Bọn nó choáng ngợp bởi sắc trắng của hoa nở khắp mọi nơi. Nơi đây nằm ở độ cao hơn 1000 mét so với mực nước biển nên dẫu rằng trời có nắng như thế, nhưng xung quanh, những dải sương trắng vẫn có thể vòn phía sau những cánh hoa, dưới những gốc cây, mờ mờ ảo ảo. Từ trên nhìn xuống nên cảm như một cái chảo hoa trắng toát.

Sắc trắng của mạn nở sáng bừng giữa trời đông trên đồi núi thế này khiến bọn nó có một cảm giác khác. Không như hoa đào, cũng chẳng giống hoa mai.. Một vẻ đẹp thực sự rất riêng và lạ. Mộc mạc, giản dị, tinh khôi lại vẫn đầy sức sống. Cảm giác nơi đây được sắc mạn trắng mặc cho một lớp áo bông ấm áp vậy. Chưa kể, phía xa xa còn thấp hoa những ngọn đồi xanh xanh, cùng bầu trời trong, chỉ gọn tí mây.

Bọn nó như có một bộ ảnh cổ tích, hơi hững chút vintage vô cùng lãng mạn ở đây.

Sau đó, cả đoàn đi xuống núi, lên xe và tiếp tục dời đến địa điểm tiếp theo, Rừng thông bản Áng.

Lúc ngồi trên xe, bọn nó tra được, hoá ra phía đằng sau của rừng thông cũng có một rừng mạn trắng nho nhỏ, không to bằng ban nãy, nhưng thấy review cũng rất đẹp. Bên cạnh đó còn có cả vườn dâu và hồ nước các kiểu..

Đến nơi. Nhìn mãi đất trọc, trống không, cỏ rất ít mọc. Cứ một chốc, lại có một gốc thông mọc lên, thân cây thẳng tắp, đâm lên bầu trời. Từ dưới ngược lên, nhìn nơi đây thực sự đẹp như tranh vẽ, cảm giác như thấy một Đà Lạt thu nhỏ ở chỗ này vậy. Ánh nắng chiều tàn chiếu qua những kẽ lá bé tí, rọi xuống mặt đất. Cảm giác ấm áp làm sao khi được tắm trong những tia nắng cuối ngày. Mấy đứa còn lấy vấy ra đựng chỗ quả thông nâu nâu xinh xinh, rồi vãi đầy dưới gốc cây để mang về làm kỉ niệm. Mỗi đứa một quả.. tính ra, phải nhặt gần bốn chục quả thông mang về.

Tình yêu với hoa mận của bọn nó mới được nhóm lên ban này làm cả bọn có thêm động lực lao về phía trước. Muốn được lần nữa ngắm sắc trắng mờ mờ kia lần nữa.

Sau khi chụp thoả mãn, cả bọn lại quay trở về xe. Chiều nay chỉ thế thôi. Đến tối cả bọn sẽ được quay lại đây lần nữa. Mấy anh chụp ảnh cùng chủ nhiệm lớp nó đã đàm phán xong với quản lý chỗ này, sẽ cho bọn nó thuê chỗ ở đây để đốt lửa trại, rồi nướng thịt, nướng marshmallow,.. ăn uống rồi ca hát với nhau ở đây tối nay. Còn có thể cắm trại luôn ở đây ngủ rồi sáng mai về nhà sàn sau.

Nhưng trước hết, giờ về nhà sàn tắm với thay đồ cho concept buổi tối đã. Cũng phải về lấy thịt và đồ ăn ra đây nước nữa. Giờ bọn nó chẳng mang cái gì.

Lên xe mới biết, chẳng rõ lúc nào mà con trai đã mua được một túi trứng nướng của người dân nơi đây. Lấy trứng đập vào đầu nhau bôm bốp. Nhìn vô trứng bị nước ra, cả bọn quay sang nhìn nhau cười một cách ngốc nghếch như lũ trẻ to xác. Lại điên rồ bắt đầu chơi một trò không thể xàm loz hơn - "Đầu ai cứng nhất" - luật là mỗi đứa cầm một quả trứng, đập vào đầu mình, sau đó thì xem quả của ai là quả bị lõm với nứt nhiều nhất, người đó sẽ là người thắng cuộc. Phần thưởng là được sai khiến đứa nứt ít nhất, làm bất cứ điều gì.

Tiếng thịt cháy xèo xèo trên đồng lửa, với mùi thơm bay tỏa khắp nơi, nức mũi. Bọn con trai cứ từng đứa thay phiên nhau đảo qua đảo lại cái xiên thịt. Trời thì lạnh, nhưng hề tiến lại gần bên đồng lửa phập phồng ấy thì mới hơi nóng phả vào mặt, cảm tưởng như bị bỏng đến nơi.

Những xiên thịt được xếp gọn sang một bên, nướng đến vàng ruộm. Ở bên gác nước còn lại, bọn nó dành để nướng trứng và thi thoảng cầm một hai miếng marshmallow vào cái que nước dài dài, hơ chúng trên lửa cho đến khi chuyển màu thì thôi. Cái kẹo dây một cái mùi ngọt ngọt, quện với chỗ thịt nướng. Lại còn giữa không gian rừng núi bát ngát, tự dung thấy yên ổn dễ sợ. Ngồi cả ngày như vậy cũng không thấy chán.

"Eh chúng mày. Cháo nấu được rồi này, đã ai muốn ăn chưa??"

Nhân Mã cầm cái muôi không lồ, khuấy cháo nãy giờ. Mồ hôi đã lấm tẩm nổi đầy trán.

Cơ bản là sợ chúng nó sau một ngày ăn chơi, chụp ảnh bị đói. Chủ nhiệm lớp nó quyết định mượn xong nồi của người dân chỗ nhà sàn bọn nó trọ, nhờ họ nấu một nồi cháo lớn, sau đó thì vớt và mang nồi cháo ấy ra chỗ này, dựng một đồng lửa khác, hâm lại cho nóng.

"Con trai đâu! Bê nồi cháo vào trong vòng tròn đi, tao không muốn bị cô lập đâu." - Nhân Mã quyết định rời vị trí, ngồi xuống một tảng đá được xếp sẵn xung quanh đồng lửa. Mặc kệ chuyện còn lại cho mấy đứa con trai gần đó xử lý.

Bãi đất trống này chuyên được dùng để cho các nhóm du khách muốn thử trải nghiệm cảm giác sống giữa thiên nhiên kiểu vậy nên gì cũng có. Không chỉ có mấy tảng đá bé bé, phẳng phẳng kiểu như Nhân Mã đang ngồi, còn có những thân gỗ mục, gỗ thật luôn, được người ta xếp quanh đây. Y như trong mấy bộ phim Mỹ vậy. Ngồi cạnh nhau, người đàn ông hát, rồi nước đổ ăn cho nhau như này.

Tất cả được ghi lại như một thước phim quay chậm vô cùng lãng mạn.

...

Ma Kết đang ngồi ở một bên của đồng lửa, cùng mấy thằng nói lằng nhằng gì đó cậu cũng chẳng nhớ nổi. Thi đột nhiên, Thiên Yết hầy hầy cánh tay của cậu, hát đầu về phía bên kia. Lấp ló sau đám lửa chập chờn như những vũ công đang múa, Nhân Mã đang ngồi bó gối trên tảng đá nhỏ, trong chiếc váy trắng dài chạm đất có nhiều họa tiết in chìm, mang hơi hướng của phong cách thổ dân bọn nó chọn cho concept hồi chiều. Nhìn con nhỏ tự dung mong manh quá.

"Cơ hội của mày đây." - Thiên Yết đưa cho Ma Kết một trong ba cái khăn choàng lũ con gái chụp chiều nay. Vốn dĩ cái này để cho mấy thằng quàng với nhau cho bớt gió. Chủ nhiệm sợ tội nó ngồi không như này về sẽ cảm

"Đi mẹ đi. Nhanh lên. Mạnh mẽ lên." - Dù rằng đã muốn va vào nhau cầm cập rồi nhưng bọn này vẫn cố dúi chiếc khăn cho Ma Kết, thúc cậu đứng dậy. Còn đưa cho cậu một xâu marshmallow hồng hồng nóng hôi vừa bắc ra khỏi bếp.

"Đàn ông con trai. Sợ đ gi chứ. Quyết tử cho Tổ quốc quyết sinh. Vì một ngày cách mạng thắng lợi."

"Fightingg!!!"

Ma Kết đứng dậy. Từ từ đi vòng từ phía sau đến chỗ Nhân Mã. Khi đến nơi, cậu chần chừ mãi, sau một hồi mới hít lấy một hơi, nhẹ nhàng tiến sát lại và choàng chiếc khăn lên vai, lên tóc cô. - "Cẩn thận không cảm đấy. Này. Ăn đi." - Cậu chia cho Nhân Mã cái xiên kẹo thơm lừng, lại ngọt ngào.

Nhân Mã ngáp ngừng đón lấy. Hai tay cô quẩn lấy chiếc khăn, tự dung được một chiếc khăn ấm như vậy bao lấy người làm cô tham lam muốn ấm hơn nữa, bàn tay kéo chiếc khăn càng sát lại người. Bên cạnh đó, cô ngồi dịch dịch sang một bên tảng đá, chia ra một chỗ bé tí cho Ma Kết ngồi. Cũng không thể vong ân phụ nghĩa, nhận đồ người ta xong lại đuổi người ta đi chỗ khác.. Cô vẫn là người rất hiểu đạo lý đó!

"Ừm...." - Ma Kết ngồi xuống cái chỗ bé xíu được chừa ra đó. Tự dung đâm ra ngại ngùng. Hón nữa, do diện tích có hạn, lúc cậu ngồi xuống, hai người buộc phải chạm vào nhau, đầu vai và lưng, gần như không thể giãn thêm tí khoảng cách nào khác. Như vậy lại càng khiến bầu không khí càng thêm ngại ngùng - "Hnnm. Này... Mày vẫn giận tao à?!"

"..."

Đáp lại là một tảng im lặng. Im phăng phắc.

Ma Kết vì thế lại càng không dám quay sang, cậu không có khả năng mặt đối mặt để nói chuyện tử tế. Nhưng cũng không thể vì cô không trả lời mà im默默, như vậy thì coi như ném chuyện này vào ngõ cụt luôn.

"Tao xin lỗi mà. Chuyện hôm bữa ở thư viện đó.. tao sai rồi. Mày nói chuyện với tao đi, được không hả??"

"...." - Lần nữa lại chẳng ai trả lời.

"Eh. Tao biết mày vẫn ngồi đó. Đứng giờ trò biến mất. Tao cũng biết mày giận. Nhưng mà lúc này dù có như nào... mày ít ra cũng nên ư hử một tiếng. Bỏ mày đang bị ngại, ok?!"
- Ma Kết gấp lăm rồi. Gấp đến độ bảo cậu khóc lúc này cậu cũng có thể khóc luôn mất.

"..." - Nhưng bên đối phương vẫn im lìm. Không một sự đáp hồi.

"Nàyyy!!!" - Ma Kết tức giận thực sự. Cậu xoay phát sang, gọi mà cứ kiểu nạt nộ vào mặt người ta.

Lần này, đáp lại mà đôi mắt tròn xoe. Đen láy. Bên trong lấp láy ánh lửa cam cam như ản như hiện.

Con nhỏ chết tiệt.

Giờ phút này cậu căng thẳng như thế nhưng nó có thể nhét đầy ứ ự marshmallow ở trong mồm. Nhai còn chả nhai được nói chi là trả lời cậu.

Ma Kết hồi hận thực sự. Lẽ ra cậu phải đoán ra mới phải. Phải hỏi trước, hỏi cho rõ ràng, xong mới cho con này nó ăn được.. Không là y như rằng, kết quả hết thế này. Con nào hôm nay sẽ chỉ quan tâm đến ăn thôi, chẳng còn biết đến cái gì khác nữa..

"Tao đang ăn mà. Quát cái mẹ mày ý. Điện." - Nhân Mã phòng mồm tròn mắt cố nhai cho trôi đồng marshmallow trong mồm. Kẹo nó cứ dính dính hai hàm răng của cô lại với nhau. Lại còn ngọt khé cả cổ. Rất khó chịu.

"Đây uống đi. Uống cho xuôi cái ngu xuẩn đang móc ở họng mày." - Chai nước được chia ra trước mặt, mở sẵn cả nắp. Ma Kết bên cạnh đó vẫn không quên chăm chọc cô. Con ngu.

"..... ừng ực...."

"Rõ ràng mày cố tình, làm vậy để không trả lời tao chứ gì." - Đính kèm với cặp mắt kiểu như tao-biết-tổng-hết-rồi.

"Đéo. Tại kẹo tự nhiên dính."

"Rõ ràng có. Kẹo đấy lúc nào chẳng dính."

"Tao bảo Đ-É-O."

"Có vãi loz."

"Đéo mà."

"Rõ là có."

..

Cuộc nói chuyện cứ luẩn quẩn vậy. Cảm giác giữa hai đứa lại hài hòa như trước. Nhưng tại vì không ai nói là đã hòa nhau chưa nên rốt cục mối quan hệ lại rơi vào lơ lửng không đầu.

"Anh chụp hai đứa một bức nhé. Cảnh đang đẹp." - Một anh thợ tiến đến hỏi Mã-Kết.

"Chụp nhé?" - Ma Kết quay sang hỏi.

Câu trả lời là một cái gật đầu của Nhân Mã: "Cũng được."

Hai người đỡ nhau đứng dậy, theo sửa chỉ dẫn của anh kia mà đứng sát rất lại gần nhau.

"Khoác tay gì đó đi, cho tình cảm." - Nháy một hai phát rồi nhưng vẫn chẳng ưng ý gì hết, anh thợ yêu cầu hai đứa tình cảm hơn tí nữa cho hợp không khí, với cả hợp cái khung cảnh - "Đẩy đẩy.. Khoác khoác vào.. Đứng rồi, cứ để vạt khăn kia bay bay thế.."

Đến gần cuối, bọn Bạch Dương với Thiên Yết không hiểu chỗ nào chui lên, làm trò phía sau lưng anh chụp ảnh, đủ kiểu mặt xấu. Làm Nhân Mã không nhịn được, cười rộ lên.

Nụ cười đó, vừa chuẩn được chụp lại trong lần nháy máy cuối cùng.

Tấm ảnh về nụ cười ấy mãi sau này vẫn được một người in ra, giữ thật cẩn thận trong ví của mình. Dù bao tháng năm trôi qua, tấm ảnh vẫn nằm gọn trong đó. Dù mòn ở góc tấm ảnh, dù màu sắc đã phai nhạt dần theo thời gian..

Nhưng, điều duy nhất không thay đổi, là nụ cười đó, mờ ảo trong ánh lửa, nhưng lại luôn rạng rỡ trong tim, của ai đó.

[End - chương 57]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Pháo hoa

Dưới bầu trời đầy sao, cả lớp nó đã có một đêm thật đẹp. Xung quanh là những cây thông to lớn, như những người gác đêm khổng lồ. Ánh lửa chớp chòm nhưng lại mang cảm

giác ám áp hơn bao giờ hết. Mọi người kể cho nhau không biết bao nhiêu chuyện, có lúc là những thứ từ lâu lắm rồi mà có tất cả cùng trải qua, nhưng có lúc lại là chuyện chỉ vài người biết với nhau... Dù là gì đi nữa, cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục, không có hồi kết. Những anh thợ cũng tham gia vào, cùng kể cho bọn nó nghe về thời học cấp ba của mấy ông ý.

Nhưng. Gì cũng có điểm dừng.

Mọi người đã dừng kể chuyện khi cô chủ nhiệm rời đi. Cô ngủ trong một túp lều nhỏ riêng biệt. Còn lớp nó thì dựng ba cái lều to gấp mấy lần, nữ hai cái, còn nam thì một cái, tính cả các anh thợ, mọi người ngủ chung hết với nhau. Cũng vì cô chủ nhiệm lớn tuổi rồi, đến giờ là phải lên giường, huống chi cả ngày nay cô cũng đã đi mệt lắm rồi. Chiếc lều đó cũng vì thế dễ xa hơn một chút so với những chiếc lều còn lại, cô đơn nằm gọn dưới một gốc thông. Và hơn nữa, bọn nó không muốn nửa đêm ồn ào làm phiền cô, và bản thân cô cũng không muốn mình lại làm kì đà cản mũi trong một đêm như thế này.

"Uống không anh em?" - Bọn con trai tự dựng khiêng một thùng nước lavie đến, đặt trước đồng lửa. Thực sự không ngờ, một nửa trong số ấy chính xác là bia. Một đồng lon bia, được xếp gọn gàng ngăn nắp ở một bên.

"F*ck." - Có thằng còn chẳng biết vụ này. Thốt lên đầy bất ngờ.

Giờ kể chuyện đã hết. Trò vui lại chỉ mới bắt đầu.

Con trai, và mấy anh chụp ảnh, mỗi người đều cầm một lon. Có thằng không uống. Có thằng thì chọn uống chung với nhau, vì cả hai, cả ba đều uống kém. Vài đứa con gái ham vui gôm. Đứa nào khá thì cũng một mình một lon. Còn nể kém, nhưng vẫn muốn ham hồ thì ngồi thành một nhóm, chuyển qua chuyển lại nhau rất nhiều lần, cho đến khi hết được một lon bia ấy mới thôi.

Bọn nó tổ chức vài trò chơi điên rồ để bắt phạt những đứa thua uống nốt chỗ bia không hết. Thua trong trò đập trứng ban chiều cũng tính vào đây luôn, vì chẳng ai có ý tưởng gì hay ho cho chuyện sai khiến cả. Chắc do dạo gần đây bọn nó chơi sai khiến hơi nhiều nên bớt vui hơn so với trước. Và khi đã hết bia, còn trò chơi vẫn tiếp tục, cả lũ quyết định lấy chỗ nước còn trong thùng ra uống bằng hết. Mỗi lần thua là nửa chai nước. Hai lần thua là tròn một chai. Không ngờ, có đứa bị ép thua đến năm lần liên tiếp, suýt nữa thì uống đủ ba chai nước.

May là có người khác thua chen ngang.

Bọn con gái có mấy đứa không tham gia bia rượu đã nằm kín một lều.

Những đứa ham vui thì ngủ trong cái lều còn lại. Đến gần hai giờ sáng, tiệc tàn. Chỉ lác đác một hai người nhỏ bé muốn ngồi lâu hơn bên đồng lửa, còn đâu thì đều đã say giấc.

Sư Tử muốn nhắm mắt rồi nhưng tự dưng bị tiếng lục đục ngoài lều quấy phá. Bên ngoài những chiếc đèn led bé tí ti mà tụi nó treo trên những gốc cây chưa tắt, tiếng nổ của cái máy phát điện mang theo cũng vẫn vang lên âm âm. Nhờ thế thứ ánh sáng chập chờn ngoài đó, Sư Tử nhìn thấy thấp thoáng những bóng người chạy qua chạy lại ở bên ngoài. Chỉ là không thể đoán được đấy là bóng người nào.

"Mày cũng bị làm cho tỉnh à?" - Tự dưng giọng Bạch Dương vang lên làm cho Sư Tử giật cả mình, động tác đang muốn chống tay ngồi dậy của cô bị ngắc trong giây lát. Đơ ra đó, nhìn sang con bạn vẫn còn nằm im ở bên cạnh.

"Mẹ. Tự dưng mở mắt rồi nói như thế.. Muốn giết người đấy à. Đmm." - Sư Tử cốc đầu con bé một cái. Xong lại tiếp tục chống tay, chui ra khỏi chăn và đứng dậy. Từ từ.. từ từ.. Đề không đụng vào người nào nữa. Nhưng đến cuối, lúc chỉ còn lại một cái chân cuối cùng thôi, cô bị chuột rút. Ngã ngồi luôn ra đấy. Cái chân cứng ngắc, đá ngay vào lưng Thiên Bình ở bên cạnh, làm con bé tỉnh cả ngủ.

"Ngu vãi lozz. Mỗi trèo ra ngoài cũng đuối xong." - Bạch Dương cảm thấy rất nản, một chút bẽ tắc. Sao cô lại có con bạn như này chứ. Và cô ngồi dậy, cùng Thiên Bình nấn nấn bóp bóp cái chân ngu xuẩn của Sư Tử. Đến lúc chân đi được, không ngờ lại thành bốn đứa cùng nhau bò ra khỏi lều. Thêm cả Kim Ngưu nữa.

Mở cửa lều chui ra, một luồng gió lạnh, rét buốt thổi thốc vào người, làm mấy con ngay lập tức ôm chầm lấy nhau. Mấy đứa đứng đó run rẩy mãi, suy nghĩ xem hay thôi lại quay vào bên trong ngủ tiếp, không đi qua bên kia nữa.

Nhìn những bóng người bận rộn bê, xách mấy thùng nước đi qua đi lại kia, chúng nó không nên nổi tò mò. Sao phải như thế?! - Và thế là sau đấy, bọn nó bắt đầu đi qua bên đó.

"Chuyện gì thế???" - Kim Ngưu kéo áo Song Tử, khi thấy cậu đang lúi húi nửa người phía bên trong túp lều.

"Hừ.." - Song Tử quay người lại, và cực kì bất ngờ khi nhìn thấy bốn đứa đứng phía sau từ bao giờ, quần áo thì mỏng dính, chẳng đứa nào mang theo áo khoác theo cả. - "Mẹ.. Chúng mày mặc áo vào đi chứ!!!" - Đoạn, Song Tử cời luôn cái áo của mình ra, choàng lên người Kim Ngưu - "Đội tao đi tìm thêm mấy cái áo cho chúng mày... Ah Báo!! Lấy áo hay chân gì đó cho bọn này đi!! Tao đi đồ cái chậu nước này.."

Nói xong, Song Tử không chần chờ gì mà biến mất. Trong chậu nước là cái gì đó, bọn nó chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng, không thể nhìn rõ một cách chắc chắn là cái gì nữa.

"Ra kia ra kia nào. Tao sẽ châm lửa cho nó bùng lên." - Báo Bình và Ma Kết xuất hiện, ôm theo mấy cái áo và mấy cái chăn bông cho tụi nó. Cả bọn đi ra ngồi bên đồng lửa.

Và lúc này, bọn nó lại bắt đầu kể chuyện, mà không cần có bất kì ai hỏi.

"Mẹ nó chứ. Thằng Chu với con lìn Yết điên thật rồi. Hai thằng uống say xong làm loạn cả cái lều lên, đ cho ai ngủ." - Báo Bình vừa kêu kêu đồng tàn lửa, miệng lảm bảm chửi rủa - "Mà bọn mày có tưởng tượng được không. Chu thì đột nhiên vùng dậy, hô tướng lên là muốn vào rừng bắt rắn, gào lên "Tao phải bắt cho bằng đượccccc!!!" như một thằng thần kinh."

"Rồi thằng Yết. Thì cứ bảo...." - Ma Kết đang định kể tiếp thì lều bị mở tung ra. Thiên Yết đứng sừng sững trước cửa lều.

"Đưa tao điện thoại.. Điện thoại!!! Tao phải gọi cho mẹ..." - Giọng thằng Yết bị khàn đặc lại, nghe như thể đang thều thào, hoặc sắp tắt tiếng gì đó. Trên người thằng này ngoại trừ cái quần dài, phía trên không mặc gì cả, người trần.

Ngay sau đó, Song Ngư cũng xông ra khỏi lều và nửa kéo nửa ẵm thằng Yết trở lại trong lều. Cậu bé vội đến nỗi dép cũng không kịp xỏ, chân trần xông ra ngoài.

"Chúng mày cuốn chăn quanh thằng này chặt vào. Như cái bánh chưng ý. Đm. Đ hiểu nổi nửa đêm nửa hôm gọi cho mẹ." - Song Ngư bực mình, vớ đại một đôi tã ông của ai đó, đi về phía đồng lửa. Sau đó, cậu giành chỗ với Bạch Dương, cùng ngồi quanh đó, hơ hơ hai bàn tay về phía trước cho khỏi cứng.

"... Đó. Thằng Yết nó thành cái dạng đó đó. Một người con trai ngoan không thể ngoan hơn." - Ma Kết cười cười, thực sự là không ngờ được thằng bạn cậu nó thành ra như thế.

Nhục nhả làm sao ý.. Mấy tuổi rồi còn gọi mẹ hmm?! Mấy tuổi rồi!!!!??

Sáng ngày hôm sau, cả lớp trở về nhà sàn tắm rửa, đánh răng, thay quần áo mới và dọn dẹp đồ đạc.

Đến trưa, hoặc tầm giữa chiều, bọn nó sẽ có mặt ở Hà Nội. Và chỉ tầm chiều tối, ăn bữa cơm với gia đình, tối sẽ ngủ trên chiếc giường thân yêu, chuẩn bị đón một cái Tết mới.

Lịch trình hai ngày một đêm đến đây là kết thúc rồi.

Nhưng trước hết, vào sáng nay, khi nắng bắt đầu hừng lên. Cả lớp sẽ đến địa điểm chụp ảnh cuối cùng trong hành trình này - "Đồi chè" nổi tiếng.

Cả lớp cùng nhau thuê những trang phục truyền thống của những người dân tộc thiểu số ở đây. Vai đeo những cái gùi được tết, đan bằng mây, bằng tre. Đứng giữa đồi vào sáng sớm, lúc mà nắng vẫn chưa quá gay gắt, chỉ mới hơi hừng nơi chân trời, và bên cạnh đó, những lớp sương khói dưới chân vẫn chưa tan hết, một số đang bay là là theo gió, ẩn trong những hàng cây, lá chè.

"Đm mây nhìn kia. Thăng Ngư nó leo mẹ lên kia." - Thiên Yết ôm bụng cười sặc sụa, chỉ lên một ngọn đồi phía trên đầu tụi nó. Nhìn thằng bé nó bé tí, như một cái chấm ở trên bầu trời, cố gắng khua khoảng tay chân để ra dấu. Kiểu như đang làm một việc ngu xuẩn ý..

"Ố ó. Nó lại bay sang cái đồi bên cạnh kia." - Bạch Dương tay không rời điện thoại, quay lại hoàn chỉnh quá trình thăng Ngư từ dưới leo lên trên, rồi từ đỉnh đồi này, sang đến đỉnh đồi kia - "Cảm giác đm. như còn ruồi bay từ bãi c*t này sang bãi c*t khác ý. Nó bé tẹo à. Chẳng còn tí gì cảm giác trai mét tám cả mây ồi."

Cả lũ sau đấy bật cười. Cười rung hết cả vai, rung hết cả người. So sánh thế đúng là hết chỗ nói. *Như một con ruồi trên những bãi cút..* Hình ảnh nghệ thuật đỉnh vãi.

Một lúc sau, Song Ngư cuối cùng cũng bò được xuống dưới đất, hào hứng hỏi:

"Thế nào?? Chụp được tao khi đứng trên đỉnh giang sơn không??"

Đứa nào cũng đến chết cười. Sao thằng này đứng trên đỉnh giang sơn mà sao không có tí khí thế gì hết là sao?! Cảm giác như ruồi với c*t là như nào đây..

Chuyến đi kết thúc. Đã hơn bốn rưỡi chiều. Lúc trưa bọn nó chỉ có ăn uống tạm bợ ở một quán bán sữa với sữa chua bên đường. Ăn thì ít, mà đồ mua về tự đựng lại nhiều quá. Kết quả là nhiều đứa còn giờ này tách tách tách mang mấy thùng sữa chua Dê, với sữa tươi.. cùng chỗ vali và balo của tụi nó.

Có nhớ nhất thì cũng là việc tụi con trai hùn tiền với nhau, mua cho cả lũ một đồng bánh tép nóng. Như đang ăn một cái bánh giò hình dẹt, thơm phưng phức. Và cũng chỉ có chút bánh đó tụi nó có thể ăn để mà thôi, sữa chua gì đó mà ăn khi đói thì có mà thùng dạ dày, hoặc đau bụng.

Đã đông nên nắng tàn rất nhanh. Chỉ mới đặt chân vào trong nhà của bọn con trai một lúc mà quay ra trời đã chuyển sang màu tím than từ lúc nào.

"Thôi tao đi đây. Bye nhé." - Song Từ thay một bộ đồ sạch sẽ rồi xách một cái túi bé tít hin đi ra cửa.

Một chuyến bay về nơi bên kia của địa cầu mà thằng này chỉ chuẩn bị có nhiều đó. Còn không bằng một phần ba số đồ nó mang đi khi đi chụp ảnh kỳ yếu vừa rồi.

"Giật hộ tao chỗ quần áo bẩn rồi vứt lên giường cho tao. Về tao gấp rồi xếp vào tủ. Đi đây." - Song Từ dừng lại ở cạnh cửa ra vào, vuốt vuốt lại tóc mình rồi đội một chiếc mũ len đen lên đầu, mặc thêm chiếc áo phao. Chiếc mũ của chiếc áo này có lông xung quanh, khi đội lên, gần như chẳng còn thấy mặt cậu đi đâu nữa - "Bye bye. Về tao sẽ mang quà cho chúng mày."

"Cạch." - tiếng cánh cửa đóng lại.

Ngoài sân, chiếc taxi chuẩn bánh, và sau đó, chiếc xe chở Song Từ đi thẳng.

Bọn con gái chỉ nán lại thêm một lúc nữa, sau đó thì ai lại về nhà nấy.

Kim Ngư lại trở về nhà của Cụ Giải. Năm nay cô không cùng Song Từ đón Tết như năm trước. Thay vào đó, cô cùng bác gái - ở đây tức là mẹ Cụ Giải - hai người sẽ làm một chuyến bay sang bên Cụ Giải. Không biết Giải bên đó đã ổn chưa nữa, ai cũng lo cho con bé. Bọn người cũng biết, cũng muốn gửi quà sang cho Giải, nhưng chẳng biết nên gửi cái gì cho phải. Nên lần này, Kim Ngư đi rất nhẹ nhàng, thứ mang theo duy nhất là ba hộp ô mai do Nhân Mã và Bạch Dương tự làm. Chỉ có vậy.

Mấy ngày Tết trải qua khá yên bình, ngoài cái hên mong ba âm cùng nhau đi Văn Miếu để cầu đỗ cái kì thi Đại học sắp tới thì không còn gì hết. Sau đó mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, căn nhà chung đã bị khoá cửa ngày hôm sau cả bọn chụp kỉ yếu về nên bọn nó không có nơi tụ tập.. đành đợi xem nhà nào không có bố mẹ ở nhà. Hoặc là tìm đại một nơi đồ ăn nó được được, rồi mọi người sẽ ra đó. Vừa nhanh lại nhẹ người, không cần lo chuẩn bị hay dọn dẹp gì.

Nhưng thực ra, trong mấy ngày nghỉ Tết còn có một cái hên khác. Không ai biết. Chỉ có hai người biết thôi.

Đó chính xác là một cái hên riêng. Một đôi đi ăn mảnh.

...

Đêm nay đã là đêm giao thừa, cả nhà Thiên Bình có một thói quen là gói bánh chưng vào tối hôm nay. Và sau đó, người lớn sẽ luân phiên nhau, ngồi canh nồi bánh chưng cho đến rạng sáng. Từ chiều, cả nhà trên dưới ai cũng đều bận rộn chuẩn bị, chạy qua chạy lại với đủ thứ nguyên liệu: lá rong, khuôn bánh, thịt mỡ, gạo rồi đậu...

Và cứ thế cho đến 8 giờ, mọi người chuyển sang ngồi xem "Táo quân" - chương trình không thể thiếu vào tối 30 Tết. Rồi cứ chốc chốc, ai cũng bật cười vì một câu nào đó phát ra từ trên TV.

"Thiên Thiên.. Điện thoại của chị này." - Đứa bé con, con của bác Thiên Bình. Con nhóc năm tuổi, nhìn nó có vẻ rất chật vật khi cầm cái điện thoại to gần bằng mặt của mình. Chạy về phía Thiên Bình, và thả cái điện thoại đó vào chân cô, xong rồi lại chạy ra ngoài sân chơi cùng một lũ trẻ con khác.

Thiên Bình nhìn thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình. Cô đứng lên, rồi đi gần ra chỗ cầu thang cho bớt ồn, đến đó, cô mới bắt máy.

"Alo, nghe đây."

"....."

"....."

"Còn ai khác đi không?" - Thiên Bình nghe mãi, rồi đột nhiên ngắt lời người từ đầu dây bên kia.

"....."

"Ừm. OK, vậy mày qua đón đấy."

"....."

"Nô nô. Hai tiếng nữa đi, đi sớm làm gì rồi lại phải lang thang.. Với cả, tao còn đang xem "Táo quân", xem xong mới đi cơ."

"....."

"Thế nhé. Tẹo nữa gặp.."

Thiên Bình cúp máy, và lại đi xuống nhà. Tâm trạng vui vẻ không giấu được, miệng cô cứ không nhịn được mà cứ nhếch nhếch lên, tùm tà tùm tùm, làm cho ai nhìn vào cũng biết.

"Thế tôi định đi chơi đấy à?" - Mẹ cô từ trong bếp bê ra thêm một ít gạo nữa và lá rong. Mới chỉ nhìn lướt qua nhưng đã có thể biết tông là cô dự định làm cái gì.

"Vâng. Bạn con nó rùi đi ngắm pháo hoa trên hồ. Nên là con sẽ về muộn muộn một chút nhé." - Thiên Bình ngồi xuống bên cạnh mẹ, cầm lấy cái khăn, thay mẹ lau khô chỗ lá rong bà vừa bê ra ngoài - "Xong con sẽ về ngồi trông bánh với bố. Mẹ nhắc bố cho thêm khoai lang với trứng ở dưới bếp nhaaa. Con tự đun thêm khoai lang nướng quá."

"Rồi rồi. Cô chỉ có thể là nhanh." - Mẹ cười.

Mấy đứa trẻ con ngồi bên cạnh cũng vì thế mà hào hứng hẳn. Cứ nghe thấy ăn là y như rằng sẽ vậy. Miệng chúc cứ nằng nặc đòi ăn cho bằng được. Rồi cả ngô nướng, bắp rang bơ.. Bọn trẻ con đòi bất kỳ đồ ăn vặt nào chúng muốn, và tự đun, căn nhà rộn ràng lên chỉ vì thế.

..

Khi chiếc điện thoại lần nữa rung chuông. Thiên Bình vội vàng đứng lên, vớ lấy chiếc áo phao cùng chiếc khăn quàng cô treo phía sau cửa và sau đó liền đi ra ngoài.

"Con đi đây. Con chào bố. Cháu chào bác, chào chú. Bye bye." - Lúc đi ngang qua sân, cô đã thấy mọi người bắt đầu bắc nồi lên bếp và bắt đầu luộc bánh.

"Đừng về muộn quá đấy." - Bố Thiên Bình nói vọng theo.

"Con biết rồi mà."

Thiên Bình mở cửa và đi ra ngoài. Đứng trước, cô nhìn thấy Song Ngư, cậu mặc cái áo bóng chày xanh, xám quen thuộc, ngồi quay lại phía cô, cả người với xe bùng sáng dưới cột đèn đường.

"Bây giờ mình đi đâu?" - Thiên Bình tiến lại và hỏi. Hoá ra cậu đang chơi một cái game gì đó trên điện thoại, bảo sao, đầu cứ cúi gằm xuống và không hề để ý cô đã đứng ngay bên cạnh.

"Bất cứ chỗ nào mày thích. Tao chẳng có ý tưởng gì hết." - Song Ngư thoát game ra và nhét điện thoại vào trong túi áo. Đưa chiếc mũ khác trên xe đưa cho cô, và giúp cô, chỉnh lại cái khăn choàng vẫn chưa được quàng kín trên cổ - "Lên xe đi. Muốn đi ăn gì không. Đi ăn trước rồi mới lên Hồ xem bắn pháo hoa cũng được."

"Lên trên đó luôn đi. Rồi nếu thấy gì ngon thì mua luôn ở đấy. Hôm nay tao sợ đông lắm, đi muộn thì có mà ngày mai mới đến nơi ý." - Thiên Bình trèo lên xe. Cô tự đun nhận ra, cô quên mất đôi găng tay ở nhà mất rồi, giờ thì cảm thấy như hai tay đều hoá đá. Cũng không thể nhét vào túi áo rồi ngồi phía sau, cô sợ ngủ.

"Nhét tay vào túi áo tao này." - Luôn vậy, Song Ngư luôn luôn tinh tế và tuyệt vời như thế.

...

Con đường dẫn lên phố, đầu đầu cũng đã thấy chằng kín hoa, kín đèn. Rực rỡ không để đâu hết. Mọi góc ngách đều ngập tràn không khí rộn ràng của ngày Tết cổ truyền. Dòng người tấp nập hướng về phía trước, nhiều đến mức khiến con đường rộng rãi tự nhiên trở nên nhỏ bé đến kì lạ, bên tai thì không ngừng vang lên tiếng còi xe, tiếng nổ của động cơ.. inh ỏi, nhức đầu. Nhưng được cái không khí vui tươi, rộn ràng.

Song Ngư có chút khó chịu nhìn hàng người phía trước. Đầu đầu cũng chỉ thấy đầu người, lưng người rồi khói xe mù mịt. Chẳng có một khoảng trống nào để chen lên phía trước nên cậu chỉ có thể nhích từng tí một từng tí một. Chưa kể đi hết đoạn phố Huế, chỗ đầu đường sẽ bị người ta chặn lại, từ chỗ đó, cậu với Thiên Bình chỉ có thể gửi xe và đi bộ.

"Người đi gì mà đông như kiến thế không biết." - Song Ngư đón lấy chiếc mũ của Thiên Bình, móc hai cái lại với nhau, sau đó, hai người sóng bước, đi sang bên kia đường. Cứ chốc chốc lại có người bấm còi xe, làm cậu hốt hoảng, nắm chặt lấy tay Thiên Bình, để cô đứng phía sau mình, còn bản thân đứng cản ở trước mặt, giờ tay xin đường.

"Người ta có về vẫn chưa về quê hết." - Thiên Bình nói.

Được một đoạn, cô nhận ra tay hai người vẫn đang nắm chặt. Bàn tay cô chẳng còn lạnh như trước nữa, mà được bao trong một cảm giác vô cùng ấm áp. Cô ngại ngùng, tìm tự đun muốn đập thành thịch. Lâu lắm rồi mới vậy.

"Mày muốn ăn gì không?? Xoài dầm hay nem hay gì gì đó không.??" - Nhìn xe bán rong nối đuôi nối với nhau thành hai hàng bên vỉa hè. Tiếng bếp rán xèo xèo xèo.. Những nhóm người đứng tụm ba tụm bốn với nhau, ăn rất vui. Song Ngư tự hỏi không biết Thiên Bình đã đói chưa. Trông cô chẳng giống gì là ăn tối nên cậu sợ cô sẽ đói.

"Hay mua kẹo bông đi mày. Cái kia kia, to to hồng hồng trắng trắng ý." - Thiên Bình chỉ vào cái xe bán kẹo bông ở bên kia đường. Không hiểu sao quanh đây chỉ có mỗi cái xe

đó bán kẹo bông, cô không nhìn thấy bất kì một xe nào khác - "Mua cả bò bía nữa."

"Ừm. Đừng yên đây đợi tao đây. Không lạc.." -

Song Ngu sau khi chắc chắn nhìn Thiên Bình đứng lù lại phía trước cánh cửa vàng của Trảng Tiền Plaza cậu mới đi về phía bên kia đường. Đến cả lúc đang mua, cậu cũng hấp háy quay lại nhìn Thiên Bình. Nhìn cô đứng đấy, bé nhỏ, mặc cái áo phao trắng dài đến đầu gối, cảm giác như cô đang bơi trong cái áo đó vậy.. Trong lòng cậu dâng lên một cảm giác vui vẻ và thỏa mãn không biết nên diễn tả như thế nào.

Suốt cả quãng đường tiếp, Thiên Bình cố tỏ ra chăm chỉ ăn uống để cho hai người bớt ngại ngùng. Đến tận giờ phút này, cô cũng không hiểu mình đã nghĩ gì mà đồng ý đi lẻ với Song Ngu kiểu này. Như có cái gì đó hối thúc cô phải nói "yes" đó. Cái gì hối thúc thì không rõ, nhưng rõ ràng là gì đó rất là lạ.

"Eh. Sắp đếm ngược rồi. Ra chỗ đài phun nước kia đi.."

Song Ngu tiện tay ném cái que kẹo bông vào thùng rác, rồi cầm tay Thiên Bình, chen qua tầng tầng lớp lớp mấy người đứng đó và rồi đỡ cô đứng trên bệ bê tông của đài phun nước. Họ đang đứng giữa quảng trường Đồng Kinh Nghĩa Thục, dưới cái Hàm Cá Mập, chờ đợi từng giây từng phút cuối cùng trước khi bước sang một năm mới. Năm tới là tất cả bọn nó sẽ lần lượt đủ tuổi đi tù - 18 tuổi. Cũng chẳng rõ là năm tới mọi người sẽ sao nữa.. Còn có thể ở với nhau như thế này không? Hay mỗi người lại bay ở một khoảng trời riêng?!

"Mười."

"Chín"

"Tám"

"Bảy."

"Sáu."

"Năm." - Càng lúc càng nhiều người tham gia đếm ngược lại đến những giây cuối cùng của năm.

"Bốn."

"Ba."

"Hai."

"Một.." - "Bùm.. Bùm.. Bùmmmm" - cùng với những tia lửa phóng lên bầu trời và nổ thành đủ thứ hoa đẹp đến chói mắt, mọi người đồng loạt hô vang:

"CHÚC MỪNG NĂM MỚI!!!!" // "HAPPY NEW YEAR!!!"

Rất nhiều người xúc động, quay sang ôm chầm lấy những người đứng cạnh mình. Một số cặp đôi còn ôm lấy nhau, hôn nhau thật lâu, phía trên đầu họ là những tia lửa đỏ, cam đẹp rạng rỡ vẫn không ngừng hiện ra.

Song Ngu quay sang nhìn Thiên Bình, cô đang cực kì chăm chú quay lại cảnh pháo hoa nổ trên bầu trời, hoàn toàn không để ý đến cậu.

"Thiên Bình.."

"Hử??!" - Lúc Song Ngu gọi, cô cũng chỉ ậm ừ đáp theo phản xạ như thế. Đợi mãi không thấy cậu nói tiếp, cô mới quay sang.

"Chúc mừng năm mới." - Song Ngu chỉ cần kiễng chân một chút liền có thể cao ngang với Thiên Bình. Cậu dễ dàng chạm nhẹ lên má cô, thơm nhẹ một cái. - "Bình an, hạnh phúc và gặp nhiều may mắn. Thi đồ nhé."

Không khí ngưng ngừng bao trùm lên hai người suốt cả con đường trở về. Cả hai người chẳng biết nên nói như nào mới phải.

Song Ngu thì lo nếu tò tính luôn thì bị từ chối, Thiên Bình mới chỉ chia tay ông senpai chết tiệt kia chưa đến nửa năm. Lỡ cô vẫn dành tình cảm gì đó cho ông ý.. Có khi hai người chẳng thể làm bạn tiếp nếu cậu làm gì đó sai sai vào lúc này.

Còn Thiên Bình. Cô lại mãi nghĩ ngợi xem ý của Song Ngu là sao.. Tự nhiên làm điều đó. Rốt cục là cậu đang muốn làm gì.. Cô thực sự không hiểu!! Mới năm mới năm me, bắt cô rơi vào tình cảnh ngại ngùng kiểu này là thế nào??

Chẳng mấy chốc đã về đến trước cửa nhà Thiên Bình. Song Ngu và Thiên Bình vẫn tiếp tục im lặng.

Cô trèo xuống xe. Cởi mũ. Trả lại cho cậu. Cậu nhận lấy, treo vào xe.

Tất cả quá trình, im phăng phắc một cách đáng sợ.

"Ừm. Vậy tao vào nhà nhé.." - Thiên Bình ngại ngùng chào tạm biệt. Cứ nghĩ đến hai ngày nữa mọi người hẹn nhau cùng đi Văn Miếu và gặp cậu là cô đã chẳng biết làm thế nào. Lấp lửng như này khó nghĩ quá đi mất.

Và đột nhiên, Song Ngu như sực tỉnh khỏi cái gì đó, cậu quay lại giữ lấy tay Thiên Bình.

"Ừm. Thực ra thì tao muốn nói là..."

"... ừm... nói sao nhi..."

"Thực ra thì....."

"Ừm....."

Thần kinh Thiên Bình tự nhiên căng như dây đàn. Đợi Song Ngư nói đến hết câu mà thấy cô cảm giác như mình đang chạy đua ý, tìm đập thỉnh thịch. Tai cô khi đó hết lên rồi, nóng bừng bừng ả.

"... chuyện là, tao thích mày. Thích thật ý.. thích mất rồi..." - Song Ngư cố gắng sắp xếp gọn gàng mấy từ muốn nói, rồi tuôn nó thật nhanh ra khỏi miệng. Cậu định là nói xong thì phóng xe bay mẹ mất, không nghe trả lời gì hết.. keme. - "Mày có thể không được. Thậm chí đến khi thi đại học cũng được luôn... Nên là thế...."

Song Ngư thả tay đang nắm tay Thiên Bình. Chủ định là nói nốt chữ "nhé" ở cuối cùng thì phóng xe lượn mất. Kệ cô suy nghĩ. Sau cậu cũng không chủ định hỏi lại, rồi tỏ ra cool ngầu cho đến ngày cuối cùng của cấp ba này luôn.

Nhưng, tự dưng Thiên Bình lại ôm chầm lấy cậu. Chẳng phải từ phía sau đâu. Mà là từ phía trước ý. Làm tim cậu thịch thịch đập như chẳng phải đập để sống nữa, đập để nổ tung luôn đó.

"Chúc mừng năm mới nhé." - Không biết qua bao lâu, Thiên Bình thì thầm câu đó.

Và khi cậu chưa kịp tiêu hóa việc gì điều gì xảy ra thì Thiên Bình đã chạy biến mất. Chẳng nói thêm gì nữa.

Tiếng cửa sắt mở ra, rồi đóng lại.

Còn lại mỗi Song Ngư đứng lẻ loi cột đèn đường.

Thế là sao?! - Cậu vừa bị từ chối.. hay là thế nào đây?! - Hay, hai người rơi mẹ vào cái vòng "FriendZone" quái quỷ rồi?!

Ai đó.. Thông nào thông tin cho cậu với!!!!!!!!!!

Ai đó.. Helppp!!!!!!!!!!

....

[End - chương 58]

Bạn đang đọc truyện *[12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Bế giảng

Song Từ cả người nhẹ nhàng, xách theo mỗi một cái balo con con rời khỏi sân bay. Khi vừa mới bước chân ra ngoài, giữa đám đông hỗn loạn như thế, cậu vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy chú Smith - trợ lý của ông ngoại cậu, một trong số ít những người ngoài gia đình cậu nhưng chứng kiến cậu trưởng thành. Từ cái lúc cậu còn bé xíu.. cho đến khi cậu sắp thành cậu thanh niên 18 tuổi như lúc này.

Hai người ôm lấy nhau, vỗ vai nhau như hai người đàn ông thực thụ.

Chú Smith vốn đã khá ít nói, đa phần chú đều thể hiện bằng hành động một cách thẳng thắn nên chỉ hỏi thăm qua loa vài câu cho có lệ, chú không hỏi nữa. Hoàn toàn khác với vợ chú, cô Smith, cô là một người cực kì dễ mến và hay nói hay cười. Mọi sự quan tâm của cô dành cho mọi người luôn hóa thành vô số câu hỏi xoay quanh về đối phương, điều đó khiến bất kì ai cũng cảm thấy không khí quanh cô thật nóng nực và vui vẻ. Một luồng không khí rất tích cực. Gia đình chú và ông cậu rất tốt nên thỉnh thoảng cậu vẫn thường thấy cô Smith cùng bà ở ngoài vườn trồng cây trồng cỏ, hôm lại cùng nhau nấu một món nào đó, hoặc chỉ đơn giản ngồi cạnh nhau tâm sự, uống trà ở dưới tán cây ngoài vườn.

Chú Smith lái xe về nhà ông cậu. Năm nay ông bà không đưa nhau ra nước ngoài tránh rét nên gia đình cậu tụ tập về đây - căn biệt thự rất to của ông ngoại nằm ở phía Đông Nam thành phố Los Angeles hoa lệ.

"Bà ơi~~~~"

Sau khi cởi chiếc áo khoác bên ngoài và khăn quàng cổ, mũ ra, vất chúng lên thành ghế sofa rồi Song Từ đi vào trong phòng bếp. Cái balo bé tẹo cậu vứt đại ở chân ghế.

Tiếng dao va vào mặt thớt. Rồi tiếng bát đĩa, xoong nồi lengg kengg va chạm với nhau không dứt.

Ngó vào bên trong, quả như Song Từ thẩm đoán, bà ngoại cậu ở trong này thật. Bên cạnh, còn có cả mẹ cậu. Hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời cậu đang ở với nhau, cùng nấu bữa cơm gia đình, đợi cậu về vào những ngày Tết, đợi mọi người cùng ăn bữa cơm đoàn viên.

Nhìn thôi mà đã hạnh phúc biết bao.

Rồi có khi, chẳng bao lâu nữa, chẳng phải là có hai người nữa, có khi là ba cũng nên. Lúc mà cậu cùng Kim Ngư sang bên này học, chắc chắn bà sẽ không cho phép cậu ở kì túc xa, nên biết đâu đấy, cậu với Kim Ngư lại được ở cùng nhau nhiều như hồi cấp hai.

"Về rồi đấy à?? Lại đây lại đây, con ném thử món này ngoại làm xem đã vừa miệng chưa.." - Bà cầm tay cậu, kéo cậu vào bếp rồi múc ra bát cho cậu một tí canh măng.

Song Từ không nhận được khi nhìn mấy miếng thịt rán vàng ruộm trên bếp, liền lấy luôn đôi đũa, gắp một miếng thả vào miệng nhai ròn rột.

Đã bao lâu rồi cậu chẳng được ăn đồ của mẹ với bà nấu cho. Thời gian đã lâu như vậy nhưng hương vị vẫn hết như cậu hồi bé, thơm thơm ngon ngon vừa phải. Làm cậu càng lúc càng thấy đói.

"À Smith đấy à. Cháu cũng ở lại ăn với gia đình bát cơm. Lâu lắm rồi không thấy hai vợ chồng cháu sang."

Nhìn thấy chú Smith đứng phía sau lưng Song Tử, bà ngoại niềm nở rủ chú ở lại ăn cơm. Nhưng tiếc là chú Smith lại lễ phép từ chối, bảo rằng cô Jane, vợ chú, cô ý còn đang đợi chú và đang một mình ở nhà, rồi sau đó liền gửi lời chào, cùng lời chúc sức khỏe đến mọi người và rồi đi ngay lập tức.

Nghe bà kể, Song Tử mới biết là hóa ra thời gian gần đây cô Jame mang thai lần hai, hai, ba tháng tới là tháng dự sinh nên chú Smith dạo này khá khẩn trương, không có việc gì là liền về nhà với vợ.

"Ông với ba con đâu à?? Con đói lắm rồi.. Mình ăn luôn được không à??" - Đồ ăn đã xong xuôi hết. Tất cả được bày ra đĩa vô cùng đẹp mắt. Thấy một mâm đầy món cậu thích, cái bụng xẹp lép, ọp ẹp của cậu bắt đầu cuộn cuộn từng đợt rất khó chịu.

"Cái thằng này." - Mẹ cậu cầm đũa, đánh một cái vào ngón tay chuẩn bị bốc miếng thịt ăn. May mà cậu phản xạ kịp thời, rút tay về ngay trước lúc bị đánh trúng. Ngón tay với cái đũa rõ ràng còn sượt qua nhau một cái - "Hai người đang nói chuyện trên phòng sách đấy. Thấy bảo là năm vừa rồi còn nhận được lợi nhuận với lãi gì đó rất tốt..." - Mẹ Song Tử kể kể một chút. Xong chợt nhớ ra điều gì, bà quay sang ân ân Song Tử, bảo cậu phải lên kia mời hai người xuống ăn cơm, mọi thức ăn đã sẵn sàng xong hết rồi.

Bữa ăn sau đó diễn ra vô cùng hài hòa và vui vẻ. Chủ yếu mọi người hỏi thăm lẫn nhau chuyện làm ăn ở công ty, đối với Song Tử thì hỏi việc học hành, việc ăn ở bên đó có bị thiếu thốn hay thiệt thòi gì không. Dù đã về nước học lâu như thế nhưng mọi người vẫn chưa thực sự tiếp nhận làm chuyện cậu sống rất tốt cùng với

bạn bè cậu, nên là hỏi về vấn đề này rất nhiều lần rồi. Lời cậu nói kiểu như không có tác dụng lắm ấy.

Song Tử rất chán nản với mấy kiểu nói chuyện thế này nên cậu chỉ âm ừ qua loa cho có.

Rồi thì y như rằng, ông ngoại lên tiếng, nói về việc cậu sẽ tiếp nhận sản nghiệp công ty của ông - là một chuỗi nhà hàng gia đình, các món ăn thường mang hương vị rất riêng của thức ăn Việt, số ít còn lại là một vài món Tây, nhưng đó cũng chỉ là mấy món gần gũi đơn giản với tất cả mọi người.

Chính chủ đề cùng thức ăn đều hướng về gia đình đã làm nên một sức hút rất riêng, khiến công việc kinh doanh của ông bà các lúc càng phát triển, phạm vi mở rộng các lúc càng lớn.

Chắc hẳn ai cũng mơ ước đến chuyện làm ăn này. Và đối với ông ngoại, mọi thứ, đều chỉ lưu trong gia đình mà thôi. Song Tử lại là đứa cháu trai của ông, mà mẹ cậu là đứa con gái duy nhất mà ông cưng nhất. Cậu được thừa kế và nắm quyền kinh doanh trong tương lai là một chuyện quá hiển nhiên luôn.

Nhưng căn bản là Song Tử không thích. Cậu không muốn cả ngày chỉ loanh quanh trong bốn bức tường, xung quanh là mấy cái bàn với những khăn trải trắng muốt, ly tách bày biện nghiêm chỉnh. Hoặc lại thì thoáng, cậu đôi khi không khí, chúi vào căn bếp phía sau sức nức mùi dầu mỡ, cả ngày chỉ biết lo lắng nên nhập thực phẩm từ đâu? nên làm mới menu ra sao...?? Rồi còn nhìn mấy con số phần trăm vô bổ về ti lệ lợi nhuận, tỉ lệ cạnh tranh với đối thủ...

Tất cả. Đều không phải thứ Song Tử cậu nhắm đến. Và hơn thế, cậu muốn tham gia các giải đấu Quốc tế rồi sung sướng khoác vai đồng đội khi giành được chiếc thắng, thậm chí là rơi lệ khi bại trận vào phút cuối cùng được. Dù thế nào, cậu vẫn muốn sống trong tiếng reo hò, tiếng đập bóng, tiếng kít kít của giày khi chạy trên sân. Còn hơn chỉ loanh quanh với mấy cái tên món ăn được dịch sang tiếng Anh theo kiểu wordbyword và tiếng dao băm cắt rộn rã trong bếp.

"Thực ra thì... còn muốn làm một basketball player. Không kinh doanh hay quản lý gì hết." - Song Tử cuối cùng cũng nói ra rồi. Cậu vốn không muốn nói ra sớm thế, định vài ngày nữa, khi mọi người nghỉ Tết thoải mái, cậu cũng chuẩn bị về, lúc ấy nói có vẻ tốt hơn. Nhưng ông cứ kể hoài kể mãi một cách rất tự hào thế kia, kì vọng vào cậu nhiều như vậy.. Còn nói đã tìm trường rồi trải đường cho cậu hết rồi. Thế cho nên, cậu không dám để ông càng thêm kì vọng.xong hai ba hôm sau, lại ngựa bài với mọi người. Như vậy thì khác gì đang trêu đùa lẫn nhau.

"Hồ sơ apply con cũng đã bắt đầu chuẩn bị rồi, là Cali University, cũng ở L.A. Nên lúc đó, con sẽ về thăm hai người thường xuyên."

Có vẻ ai cũng shock khi nghe tin này, trừ mẹ, nhưng mẹ lại làm bộ như mới nghe được. Thực sự là khiến cho Song Tử mở rộng tầm mắt. Mẹ diễn không khác gì mấy cô trên phim luôn.

"Viễn vọng. Chuyện tương lai thế mà mày cũng nghĩ được thành như thế à??" - Bất ngờ qua đi, ông ngoại tức giận, quăng đôi đũa đang cầm lên bàn - "Mày thử nghĩ xem, làm một thằng cầu thủ, mặc quần đùi áo cộc, suốt ngày chỉ biết chạy qua chạy lại đuổi theo một quả bóng, rồi nghĩ cách làm sao tranh được quả bóng ấy từ kẻ khác.. Vậy là hay lắm sao?!! Mày học xong, chắc gì có đội bóng nó chọn mày. Và đến đó, bao năm đèn sách đều thành vô nghĩa... Song Tử. Mày nghĩ cho ông xem. Nghĩ đi!!!"

Song Tử cúi gằm mặt, cậu không biết nên thuyết phục mọi người như nào. Rõ ràng ông nói cũng không sai, nhưng chuyện tương lai, làm sao chắc chắn được. Biết đâu đấy, cậu lại thành một cầu thủ nhà nghề xuất sắc thì sao. Cậu tin vào khả năng của mình.

"Ông. Con nghĩ rồi, đó là điều con muốn chọn."

"Mày... này..." - Ông ngoại tức đến mức chẳng nói được gì. Ông quay sang nói với ba mẹ cậu - "Đấy. Anh chị nhìn mà xem. Tôi đã bảo là đừng cho nó về nước rồi. Đến bây giờ thì chả hiểu bị điên cái gì nữa.."

"Ông cho mày mấy ngày ngồi ở nhà suy nghĩ lại thấu đáo vào. Không có chuyện tao cho cháu mình đi vào con đường chẳng ra gì đấy.. Gì mà cầu thủ. Đúng là... Nếu không nghĩ thấu suốt thì đừng hòng bước chân ra khỏi cái nhà này, đừng hòng mà về nước."

Nói xong, ông ngoại đứng lên bỏ vào phòng mình. Song Tử trở nên sốt ruột và cấp bách, nhưng cậu cũng chẳng dám phản kháng lúc này. Nhìn bóng lưng gầy nua của ông, chẳng biết tự bao giờ ông đã phải chống gậy, cái lưng cũng uốn cong cong, mái tóc chuyển sang bạc trắng từ khi cậu chẳng để ý. Cậu biết chứ, tuổi ông đã xế chiều, già lắm rồi nên ông chỉ mong có một người giúp ông cai quản cái sản nghiệp ông đã mất cả đời gầy dựng.

Ông kì vọng vào cậu lớn bao nhiêu. Thì hôm nay, cậu cùng cái giấc mơ, đam mê của cậu cũng đã làm ông tổn thương bấy nhiêu. Nếu cậu nói nữa, ông sẽ đau lòng đến mức nào.

...

Mấy ngày hôm sau, dù là Tết cổ truyền đi chăng nữa thì vẫn không giúp không khí trong nhà khá hơn.

Ngoại trừ lúc có khách đến - tất cả đều là những người bạn lâu năm với ông bà, quen từ thuở bọn nó mới sang đây lập nghiệp với hai bàn tay trắng. Chưa gì, đã ngót nghét năm mươi năm. Rồi vài người là bạn bè với ba mẹ Song Tử. Họ đem theo con mình đến, nhờ tiếng trẻ con mà não nhiệt lên không ít.

Nhưng chỉ được một lúc mà thôi.

Xong lại đầu vào đấy.

Mấy ngày nay ông ngoại rất giận khi Song Từ vẫn chưa chịu đổi ý. Cậu thà chết cũng không phục. Kiên quyết phải làm cầu thủ cho bằng được. Nếu không phải mẹ lên nói chuyện một lúc, khuyên can cậu phải từ từ đợi ông, thì có khi, cậu sẽ dùng cách cuối cùng: nhốt mình trong phòng, tuyệt thực. Dù sao thì đồ ăn cậu cũng đã dự trữ sẵn, giấu hết tất cả những nơi có thể giấu rồi. Nhắm ra chắc cũng giúp cậu trụ được một tuần chứ ít gì.

Không chỉ có mẹ, ba cậu cũng lên nói chuyện với cậu một lần.

Như kiểu hai người đàn ông thực sự đang bàn chuyện làm ăn.

Ba không lòng vòng như mẹ. Vừa ngồi xuống giường, chưa đợi cậu kịp chuẩn bị thì ba đã hỏi ngay câu đầu tiên rằng:

"Con bé Kyle cũng chọn học ở L.A à?"

"Vâng. Là học viện âm nhạc nào đó.. Con cũng không nhớ." - Song Từ tỏ vẻ như mình không biết gì hết, tất cả chỉ là tình cờ biết thôi, tất cả chỉ là tình cờ... - "Sao không ba?"

Đáp lại là một cái lắc đầu. Ba cậu nói tiếp:

"Chỉ hỏi vậy thôi, vì tự dưng nghĩ sao có bao nhiêu trường, con lại chọn ở L.A mà trường cũng không phải chuyên hẳn về thể thao.. Nhưng nói gì thì nói tuy ba không cảm can con chuyện này, nhưng chuyện học kinh doanh quản lý là con bắt buộc phải học. Con phải biết, tuổi thọ trong nghề của cầu thủ và ca sĩ, diễn viên là rất ngắn, đó không phải là những công việc con dễ dàng gắn bó cả đời. Lỡ như... ý ba nói là lỡ như, có gì không may xảy ra, con khi ấy sẽ xoay không kịp. Có biết bao người vì một tai nạn, một scandals.."

"Nếu làm cầu thủ, cùng lắm con sẽ chỉ chơi đến khi con bốn mươi tuổi là căng. Xong sau đó con định làm gì... Chuyển sang làm người mẫu cho các hãng đồ thể thao, xong để hàng ngày bị paparazzi săn đuổi, moi móc đời tư?!! Con chịu được, nhưng mẹ con, ông bà con.. rồi cả con bé Kyle kia nữa. Hmmm. Ai chịu được cuộc sống như vậy chứ?!"

Nói xong, ba cũng không nán lại lâu. Song Từ rơi vào một đồng rối rắm. Ba nói đều là những điều đúng, không sai gì cả. Cũng là cậu chưa suy nghĩ thấu đáo, cậu mới chỉ nghĩ đến chỗ bắt đầu, mà không hề để ý đến việc sẽ kết thúc.

Được, vậy cậu sẽ nghe theo ba. - Song Từ hạ quyết tâm cho mình. Cậu sẽ thử sắp xếp lại một chút cho tương lai mình.

Nghĩ xong, Song Từ liền xuống nhà tìm ông ngoại, nói cho ông nghe. Mong là sự thay đổi này của cậu làm ông bớt giận và chịu để cậu về nước. Chỉ vài ba hôm nữa là đến ngày cậu bay rồi.

Đi đến nửa cái cầu thang, cậu nghe thấy tiếng ông và mẹ đang nói chuyện với nhau. Thi thoảng bà sẽ nói cùng, nhưng bà đang xem phim nên dường như không mấy chú ý đến cuộc nói chuyện - giờ này là khung giờ chiếu phim yêu thích của bà.

"Ông ơi.. con muốn nói là...."

"Thôi khỏi. Không muốn nghe gì hết.. khỏi nói." - Ông ngoại còn không thèm nghe, lập tức xua tay. Song Từ nhìn sang mẹ, thấy được tín hiệu của mẹ là đừng nói gì hết, nên cậu lập tức im mồm, biết đâu đấy... - "Tao đến mệt với mẹ con nhà chúng mày. Lúc trước cũng thế, bảo học kinh doanh thì không học, đòi làm bác sĩ tâm lý. Giờ có thằng con trai, cũng bảo không học, suốt ngày chỉ biết bóng với chả bóng.. Đến mệt. Tao giờ rồi, quần không nổi. Tụi bây muốn làm gì thì làm."

Ông ngoại tỏ ý giận dữ, quay ngoắt đi. Chưa kể còn làm như mình rất bận rộn, chăm chú xem TV với bà, không chắc ông hiểu được bao nhiêu phần cái mạch phim rối rắm kia nữa.

"Chẳng hiểu tao kiếm nhiều tiền thế làm gì. Bây giờ đứa nào cũng khinh, không thèm lấy.." - Ông vừa cắn miếng táo, vừa làm bầm không dứt. Thật là hết nói nổi.

"Ông à ông à.. Con hứa chơi 20 năm thôi. Xong con về giúp ông mà ~~~~" - Song Từ sán lại gần ông, ông cậu lúc nào cũng đáng yêu thế mới chết chứ. Vậy là mẹ nói giúp làm ông xuôi xuôi được rồi.

"20 năm. Mày điên à con?? Để ông xuống lỗ rồi mày mới giúp là sao hả???"

"Ồ thế.."- Song Từ nhảm tính, hình như 20 năm đúng là có hơi dài quá, vậy đổi đi - "15 năm vậy..." - Mặt ông ngoại vẫn nhăn nhó hết lại, chắc chắn vẫn chưa ưng con số này. Song Từ lại cắn răng, hạ thêm 5 năm nữa xuống - ".. 10 năm.. Con không hạ nữa đâu. Tính ra, nhiều nhất là con hơn 35 đã phải rời khỏi sân rồi."

Và thế là mọi thứ đã được thông qua như thế.

Mọi người cuối cùng cũng đồng ý cho cậu chơi bóng, theo nghiệp bóng bóng.. cái thứ bấp bênh kinh khủng.

...

Đợi đến lúc cả nhà đưa cậu ra sân bay, một lần nữa bà lại bịn rịn. Dẫu bao nhiêu lần, bà vẫn không thể quen được với chuyện cứ phải tiễn cậu đi. Mắt bà dơ dáp nước mắt, nhìn mà làm Song Từ cũng buồn theo.

"Con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt mà. Học hành cũng thật tốt.. Rồi sang năm sau, con sẽ về đây ở để cho ông bà khỏi nhớ. Con hứa đấy. Đến lúc đó.. Có khi bà nhìn mặt con nhiều quá đến chán chết luôn ý!!"

Song Từ cười cười, ôm lấy bà. Bà già rồi, cả người như trở nên bé tí lại, cậu chỉ cần vòng một cái, liền ôm gọn lấy cả người bà. Rồi cả ông và mẹ cũng vậy nữa.

"Con đi đây!!!" - Song Từ vui vẻ vẫy tay tạm biệt mọi người. Kéo theo một cái vali to đùng, đầy đồ ăn quà cáp mọi người chuẩn bị - khác hẳn với cái túi bé tí cậu mang lúc đến - giờ cậu cũng không rõ cái túi đấy đã bị quăng ở chỗ nào nữa.

Sau khi về nước, Song Từ không có thời gian lấy lại tinh thần học tập của thời gian trước Tết, thay vào đó, cậu phải thực sự quay lại thời gian đó luôn. Không được lơ là dù chỉ một khắc. Nào là thi thử đợt hai và đợt ba. Xong còn thi cuối kì nữa - Vì để tập trung ôn luyện nên thi cuối kì được đẩy nhanh hơn so với các năm trước. Theo lời giáo viên thì chính là làm xong điểm sớm, để còn quay sang làm hồ sơ thi cho bọn nó. Gần mấy trăm người một khoá, sai một li là đi một dặm, không đùa được.

Chưa kể, vì để apply hồ sơ đi Mỹ nên cậu cùng Kim Nguu phải đăng kí một khoá cấp tốc để thi những chứng chỉ cần thiết như IELTS, TOEFL hoặc SAT,.. Cái gì cần đều phải chuẩn bị thật nhanh, bên cạnh đó cũng không thể lơ là chuyện trên lớp vì nếu sơ sẩy, lại không đủ điều kiện tốt nghiệp thì cũng xong.

Thiên Yết thời gian gần đây cũng đang cong mông lên chuẩn bị những giấy tờ tương tự. Điểm đến của cậu chính là trường đại học mà Cự Giải sẽ theo học ở HÀ LAN, ngành quản trị Kinh doanh giống hệt Giải.

Và thế là ba người - lập thành một liên minh du học - lúc nào cũng thấy đi với nhau. Hết trên lớp, lại đi ra trung tâm để học rồi có khi, ba người lại dẫn nhau lên thư viện, cùng học, rồi cùng làm hồ sơ với nhau. Bận đến tối mất tối mũi.

Kim Ngưu dạo gần đây cũng tăng thêm thời gian học nhạc. Ngoại trừ những lúc bận học bận làm gì đó, cô đều một là ở nhà, hai là sang nhà giáo viên để luyện đàn thêm.

Những đứa khác, tuy không bị bận chuyện hồ sơ như ba đứa nó nhưng cũng không khá khẩm hơn là bao. Đứa nào cũng vui đầu vào học. Không đọc sách này thì chắc làm bài tập kia. Những bộ phim rất hay vẫn đang tiếp tục ra tập mới nhưng mấy đứa chỉ có thể cho vào danh sách chờ, đợi ngày thi xong rồi xem tiếp. Muốn được đi chơi, đi ăn đi uống, đi xem phim,.. các thứ các thứ, nhưng mỗi lần nói đến, đứa nào cũng có câu cửa miệng là: "Đội thi xong đã nhé."

Tất cả đều bảo là "đội thi xong." Không khí căng thẳng đến cực điểm, vì lẽ đó mới thấy, thi đại học nó khốc liệt như thế nào, đáng sợ như nào.. Chỉ lo sợ hãi sao đó, lại trượt khỏi mấy nguyện vọng đầu tiên thì -----.

Ở cửa lớp, mỗi lớp bắt đầu có bảng đếm ngược của riêng mình. Lớp D2 chúng nó bắt đầu đếm ngược ngày thứ 99. Mỗi ngày đến mới, người đầu tiên mở cửa bước vào cũng sẽ là người lật con số trên bảng. Mỗi ngày, mỗi ngày.. con số lại giảm đi một ít. Sẽ chẳng mấy chốc là về 0.

...

Điều đặc biệt là trong lúc tinh thần hiếu học được dâng cao như thế.

Nhà trường tổ chức một hoạt động lớn nhất năm - Lễ tri ân. Đây là hoạt động thường niên được tổ chức một năm một lần, ấn định vào ngày thứ 6 thứ hai của tháng Sáu dương lịch - nơi chỉ có các thầy cô và toàn bộ học sinh lớp 12 của niên khoá ấy tham dự. Một truyền thống của nhà trường.

Việc lên chương trình và chuẩn bị, tất cả đều do đội Thanh niên Tình nguyện - chủ yếu là học sinh lớp 11 và lớp 10 tham gia, ban chấp hành Đoàn Đội và một số thầy cô trong văn phòng. Nhưng là dựa trên việc biểu quyết sau các cuộc họp chung của cán bộ của những lớp 12.

...

Ngày 20 tháng 5, nắng không hề đâu cho hết. Và cũng chỉ còn còn 40 ngày nữa là thi Đại học.

Toàn trường có mặt ở dưới sân trường, làm lễ bế giảng của năm học 20xx - 20xx - và đây cũng là lễ bế giảng trong cuộc đời học sinh của lớp 12.

Sau buổi sáng hôm nay, các em lớp dưới, tính từ 11 trở xuống cho đến lớp 6 của bên cấp 2. Tất cả sẽ thu dọn đồ đạc, chăn gối mà dùng để ngủ bán trú, rồi cả sách vở trong tủ, trong ngăn bàn. Thậm chí là những bức tranh, bức ảnh mà các lớp trang trí, dán đầy trên tường.. Mọi thứ đều thu gọn sạch sẽ hết, trả lại nguyên vẹn vẻ đẹp "vườn không nhà trống", như lúc ban đầu cho các lớp học cùng với những khu giảng đường, thể chất,.. Cửa sổ lau sạch, trên sàn thì quét sạch hết. Thậm chí đến cái lá úa rơi trước cửa lớp cũng phải dọn sạch,

Riêng lớp 12 được miễn. Vì lớp 12 vẫn phải học thêm hai tuần tới - gọi là tuần ôn luyện cấp tốc, các thầy các cô sẽ soát lại lần cuối cùng tất cả các kiến thức đã học. Đây cũng chính là sự chuẩn bị cuối cùng của các thầy cô trước khi tổng tiến bọn nó ra ngoài chiến trường Đại học khốc liệt.

Thay vào đó, lớp 12 có một hoạt động khác, đó chính là đứng trần ra các hành lang, đội tín hiệu trống của thầy Hiệu trưởng, đồng loạt thả bóng. Trên mỗi quả bóng là viết giấc mơ của mỗi người, có thể là trường đại học mơ ước, cũng có thể là đất nước mơ ước muốn đến..

"Tùng tùng tùng..."

Tiếng trống vang lên dồn dập. Rồi chốc mấy nữa mà không còn được nghe cái tiếng quen thuộc này.

Tùng quả bóng bay lên bầu trời. Mỗi một màu bóng là tượng trưng cho một lớp 12 trong năm nay - tất cả là 15 lớp, tương ứng là 15 sắc riêng. Có quả đỏ, quả vàng, quả xanh, quả trắng.. thậm chí là hồng. Tạo nên một bầu trời rực rỡ, như tương lai mà bọn nó ai cũng hướng đến.

"Ôi *** ** .. Mắc mẹ vào cái ống nước rồi." - Cái thằng Chu hôm bữa đòi đi bắt rắn kêu lên, thằng này còn đang cầm máy quay quay lại khoảnh khắc lịch sử này. Thế rồi chưa được 3 giây, bóng bay từ tầng ba, mắc mẹ vào ống nước chỗ trên nóc tầng bốn.. chút xíu nữa thì lên trời rồi đấy.

"Cầm hộ tao cái máy quay." - Chu dúi vào tay Sư Từ cái máy quay phim. Xong thằng này nó xong vào lớp, tìm không thấy.. liền vội chạy sang lớp 11 phía bên kia cầu thang, mượn các em ý cái chổi quét nhà và húng hỏ vác cái chổi đó lên chạy lên tầng.

Sư Từ với mấy đứa nữa vội vàng vác máy quay đuổi theo. Vừa đi, vừa tường thuật trực tiếp: "Vâng thưa quý vị.. chúng tôi đang trong phi vụ kinh hoàng, giải cứu giấc mơ mắc ở ống nước. Sự kiện diễn ra ngay lúc này, tại trường THPT XXX, đường.. quận.. thành phố Hà Nội."

"Cuộc giải cứu vô cùng khốc liệt. Anh ý đang cố vuron lên, giờ cao cái chổi.. khều khều sợi dây đang mắc phía trên đầu."

"Ôi đm.. Bụi vl.. Bụi nó mắc ở họng tao.. Khụ khụ..."

"Nhìn thế này, biết chắc thằng này mai sau làm gì rồi, thợ sửa ống nước.. Ô mà thằng này muốn làm gì ý nhỉ??"

"Định thi luật, làm luật sư."

"Ủi giời....."

...

Bao nhiêu người chen mồm vào bình luận rồi cười nói. Thu hút một số đồng các thành phần hóng hớt xung quanh.

"Ra rồi ra rồi." - Sư Từ hạnh phúc đến mức mà tay cầm rung cả máy. Chỉ về phía quả bóng duy nhất còn sót lại trên bầu trời, đang chấp chững bay tiếp quãng đường đằng đằng phía trước theo chúng bạn của nó.

"Vâng vâng. Chúng ta tại đây thật vô cùng chúc mừng anh Chu. Với giấc mơ làm luật sư to lớn bị mắc kẹt ở cái ống nước. Mai sau anh đã trở thành một thợ sửa ống nước chuyên

ngiệp.. sống một cuộc đời bẽ bác. Nhưng may sao, khi bẽ bác như thế, một cái chổi.. à không, phải là một người lao công.. đã ra tay cứu trợ. Và thế là anh đã làm lại cuộc đời, trở thành luật sư vàng của hai giới.. sửa ống nước và lao công" - Bạch Dương hớn hờ chạy vào bắt tay thẳng bẻ, nói liếng thoảng liếng thoảng - "Nào.. Vỗ tay vỗ tay!"

Mọi người cười ầm lên, tiếng vỗ tay đôm đốp đôm đốp.

Rồi cái máy quay bị giật mất ở đó, hết.

...

Sau đó, khi đã dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ, các lớp tập trung xuống sân trường, cầm theo đồ của mình, chỉ đợi kết thúc bài diễn văn bế giảng liền giải tán.

"Huhuhuuuuuu..."

Đang ngồi chống cằm nghe thầy Hiệu trưởng đọc những câu chữ tâm huyết trong bài phát biểu cuối năm, tiếng khóc rất lớn của ai đó vang lên. Phát ra từ bên bọn lớp 11 với lớp 10..

"Gi thế. Bọn nó có ra trường đ.. khóc cái gì há?? Tao đây sắp tốt nghiệp mà còn không khóc."

Lớp 12 nhìn sang bọn nhỏ ôm nhau sụt sùi ôm nhau, đến chết cười. Cảm giác như bọn nó đang nhìn người khác đóng vai mình ý.

...

Thầy hiệu trưởng vừa dứt, bước xuống khỏi sân khấu. Các lớp đồng loạt đứng lên, sẵn sàng nghe lời dặn dò qua loa cuối năm của cô Hiệu phó - khi ấy, tất cả mới chính thức giải tán.

"Tôi, thay mặt các thầy các cô, thay mặt các học sinh 12 của năm học này. Tuyên bố: NGHỈ HÈ!!!!!!!!!!!!!!" - Bạch Dương và Nhân Mã phục kích, ngay lập tức phi lên sân khấu, bật cái mic ở chỗ bục phát biểu, gào thét ~~~ gào thét ~~~

Theo như kế hoạch, lớp 12 ngay lập tức hòa theo, hú hét ầm ỹ, tự động giải tán..

Cô Hiệu phó còn đang tươi vui định bước lên, mặt nghệt ra, nụ cười cứng đờ trên mặt. Nhưng rồi cũng cười trừ bỏ qua. Lại mấy đứa này, đến cái bế giảng cuối của tụi nó cũng không tha. Mà kẻ ra, nếu bỏ qua và không làm loạn thì mới không phải là tụi nó. Châm chọc lần cuối!

"Thôi nhé bye bye. Về nhà nghỉ hè thích nhé. Năm sau rồi cầm mặt vào học rồi thi nha.. Yêu yêu!!"

Lớp 12 đứng thành hai hàng ở trước lối đi ra cổng trước, vẫy tay chào tạm biệt lũ nhóc khoá dưới như những Hoa hậu đích thực. Chân đứng vắt chéo, mặt hơi chếch lên, một tay để trước bụng, một tay giơ cao, đứng góc 90, bàn tay khép khép lại quay quay nhẹ nhàng, có nhịp điệu như con lắc của cái đồng hồ. Chưa hết, nụ cười hờ hững không hờ lại tiêu chuẩn luôn thường trực trên môi.

Khung cảnh này đã mang lại một trong những bức ảnh đẹp nhất của quyển sổ Tri ân năm đó.

"*Những nụ cười này, mong sao, vẫn luôn vui vẻ và rạng rỡ thế.*" - Thầy Hiệu trưởng đã tự tay, viết lời chúc đó phía dưới những bức ảnh.

[End - chương 59]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: The last days

Sau khi soát lên soát xuống chuyện về nguyện vọng, cuối cùng chủ nhiệm cũng đồng ý cho bọn nó vay hai tiết tiết để điền nốt vào bộ hồ sơ. Đây là lần cuối cùng bọn nó được chạm vào bộ hồ sơ có vài trang mong dính nhưng mang ý nghĩa sinh tử này.

"Nhớ đấy. Không được viết sai đâu đấy. Giờ mà sai là không biết sửa như nào đâu.." - Chủ nhiệm dặn dò cận thận xong lại đi ra ngoài, để kệ bọn nó viết. Có mỗi chép mà cũng chép không xong thì đúng là đứa vứt đi, cho bị thì lại để không ra cũng có được.

*

Kể ra, hồi tháng trước, cái hôm viết đúng là ác mộng.

Có đứa trong lớp nghe anh chị khóa trước khuyên: "Mây mưa nhiều vào em ạ!!!", ông bà ý nhấn mạnh nhiều lần, nên con bé tin, một mình nó mua đến mười bộ. Cả lớp xúm lại cười. Kiểu đm, mây có nào hay không. Có nào sao phải viết đi viết lại nhiều thế.. Đại khái treu như thế.

Và rồi thì sao, bản thân con bé sai hết sạch 7 bộ, mãi đến bộ thứ 8 mới đúng được hết. Những bộ còn lại mang bỏ thí cho mấy đứa ngu ngốc, dám cười nó vì mua 10 bộ.. Đáng đời.

Mà không hiểu vì lý do gì, mấy đứa cứ liên hoàn chỉ sai sai sai một chỗ.. là chỗ tích tích các môn đăng kí thi với xét điểm. Cứ tích nhầm sang ban A mới chán. Lúc tích đúng, lại bị kêu là tích sai kiểu, phải là chữ v chứ không phải chữ x. Đứa nào cũng tích nhầm, rồi cay đắng, lại vung bút, chép lại một lần nữa.

..

"Đm cái bản hướng dẫn. Đưa cho ban D thì phải đưa tờ hướng dẫn ban D chứ, đưa của một đứa ban A làm mẫu làm gì không biết.. Hại tao tích theo con mụ này mấy lần vào Lý Hóa rồi." - Lại vo thêm tờ giấy nữa bỏ đi.

..

"Ủi với nò... Chết mịe rồi ~ Tao viết nhầm theo tên con mụ này mới toi chứ. Điền hết cả người!!!~"

..

Cứ kiểu thế. Sai chỗ này nhầm chỗ kia. Xong đến lúc dùng hết đồng giấy trong bộ hồ sơ cũng chẳng hay biết. May mà cuối cùng cũng viết đúng trọn vẹn được một bộ.

*

Hôm nay bộ hồ sơ chẳng ngờ lại tự dưng quay về tay, thấy cô báo là lần cuối gặp, trong đó chỉ còn một tờ giấy khác hôm trước chưa được viết, và cái danh sách nguyện vọng - cái này thì chỉ chép lại thôi vì bọn nó mấy hôm nay tra cứu danh sách nguyện vọng hết rồi.

"Ồi chết rồi mày ơi..." - Sur Từ vỗ đầu bứt tai, nhìn cái tờ hồ sơ mà nhăn nhó nhí nhố. Có vẻ đau đớn lắm - "Ồi đúng là đm. Huhu.. Tao làm sao bây giờ???"

Bạch Dương đang cầm cùi chóp nguyện vọng nghe thế liền dừng tay, ngó sang. Mắt đạo ngang dọc chỗ Sur Từ dừng viết.. nhưng nhìn mãi không thấy có gì sai sai ở đấy cả.

"Nằm sao?? Sai chỗ nào?? Tao có thấy..."

Bạch Dương chưa kịp nói hết câu thì Sur Từ đã chia ra trước mặt nó hai tờ giấy - gần giống hệt nhau, cả hai đều có trong tập hồ sơ cần hoàn thành hôm nay, chỉ khác duy nhất một chỗ duy nhất..

"Đây này." - Chỗ Sur Từ kẻ là khoảng trống phía cuối để học sinh viết và ghi rõ họ tên. Chỗ này, Sur Từ kí hai chữ khi khác hẳn nhau. Một cái, ghi lại nguyên vẹn tên nó "Sur Từ" và một cái thì là chữ kí thực sự, cách tân một cách vô học, ngoằn ngoèo ngoằn ngoèo, nhưng cũng tạm tạm

Bạch Dương biết chữ kí xấu xí phía sau.

Cái hôm ấy hai đứa bị thần Vô học nhập nên suốt cả năm tiết buổi sáng đều không học hành hay nghe giảng gì hết. Buổi chiều thì bỏ học đi chơi, thâu đến tận tối. Xong rồi hôm ấy, khi ngồi trong lớp, không gian tĩnh lặng vì ai cũng chăm chú học bài, Bạch Dương ngồi chơi Cube-escape, còn Sur Từ ngồi vẽ vẽ linh tinh. Và đột nhiên, con Sur nó reo lên, "tao viết được chữ kí riêng của mình rồi mày", rồi từ đó, cái chữ xấu xí kia ra đời, được sử dụng từ hồi đó đó bây giờ.

Nhưng rõ ràng, Bạch Dương cảm giác là hôm đó là một ngày rất xa xa rồi chứ.

"Ngu vãi. Đang thời gian cấp bách làm hồ sơ.. nghĩ chữ kí mới làm cái đéo gì không biết.." - Bạch Dương cũng hết nói nổi. Bao nhiêu thứ hồ sơ gửi đi mấy tháng nay rồi, giờ lại lôi ra cái chữ kí không thống nhất.

"Thì tao đâu có ý." - Sur Từ đau khổ thực sự. Cô nhìn đăm đăm mấy tờ giấy trước mặt mà não hết cả lòng, chẳng biết nên làm sao nữa. Lỡ bị cấm thi Đại học thì sao~~ Đến chết mất.. huhu!! - "Mày cho tao lời khuyên cái... điều gì có ích một chút... Tao đang cảm thấy buồn lắm rồi. Đùng đã kích tao nữa được không?"

"Cái loại mày, dù có đã kích nữa cũng đéo đủ..."

Trong lòng Bạch Dương thấy chán nản có kém gì đâu. Cô nên làm sao mới được.. Thực muốn đánh cho con điên này một cái, mỗi chuyện hồ sơ mà giờ cũng làm đéo xong. Hồi viết cái mail đề nghị thông báo về các kiểu kí thì cũng một lần như thế, nó viết sai so với cái mail thật của nó một chữ "n" hay sao ý. Thế là trong khi tình cờ ngồi nhìn lại, nó tá hỏa lên phát hiện mình viết sai, vậy là vội vội đi hỏi chủ nhiệm xem có sửa được không. Nhưng câu trả lời nó nhận được đó chính là "muộn rồi em ơi..". May là trong cái khó Sur Từ ló được một cái khôn, nó ngồi lập được cái mail mới, giống y chang với cái mail nó viết lộn. Vậy là mọi chuyện lại ổn thỏa.

Lần này thì..

"Ahh.." - Bạch Dương reo lên. Thế là nghĩ ra được một đối sách rất tốt - "Thế này này. Mày kẹ mịe mấy cái hồi trước mày kí đi. Nếu chẳng may bị hỏi thật thì bảo là chắc em nhầm.. Giờ viết lại hết, tất cả kí bằng cái này cho tao... Thấy được không?"

Sur Từ gật gù, cảm thấy thế cũng không sai. Cả nước trong kì thi này có đến nghìn nghìn thí sinh dự thi, số cô chắc cũng không đến nỗi bị đề ý vì mỗi cái chữ ký trước sau đâu nhì?!- Nhưng mà lại nảy sinh một vấn đề mới, cô không có bộ hồ sơ dự phòng ở đây, vớt ở xó nhà rồi. Giờ muốn thay cái mới thì làm sao bây giờ..

Đang lúc đó, Ma Kết đi qua, vớt cho bọn nó một bộ hồ sơ mới nguyên, phẳng phiu, chẳng nhăn tí gì.

"Cho đấy. Không có tiền lẻ nên tao mua thừa bộ."

Vãi. Giờ này còn mua được, how?? - Bạch Dương và Sur Từ tròn mắt nhìn Ma Kết như đang nhìn một vị thần, trong mắt chứa đầy cảm xúc sùng bái.

"Nhìn gì mà nhìn?! Lớp bên cạnh nó mua thừa hẳn một chồng như này này.." - Ma Kết ngồi vào chỗ, hai tay cậu giờ ra một quãng dài, miêu tả cực kỳ sinh động - "Giờ cả khối đều qua bên đó mua, nườm nượp ý.. Cái con Hạnh ngồi cuối lớp mà thu tiền có thấy dùng tay lúc nào đâu." - Ma Kết cúi đầu bắt tay vào chép, miệng vẫn chưa ngừng, tám tấc khen mấy đứa lớp bên cạnh - "Đấy, làm giàu có khó đâu.. Chỉ tại là mình không thông minh, không nghĩ ra được là dùng gì để làm giàu thôi.."

Ngày thi bắt đầu đếm ngược 33 ngày nữa.

Cùng với đó cũng là ngày đếm ngược đến Lễ tri ân - 19 ngày.

Đây là hoạt động truyền thống của trường, năm nay, vì là một năm đẹp, cũng đồng thời là dịp kỷ niệm nào đó rất quan trọng của trường, nên các hoạt động của Lễ tri ân sẽ được chăm chút và cầu kỳ hơn so với các khóa trên khóa dưới một chút.

Hàng năm, các khóa dưới sẽ chung tay, cùng nhau chuẩn bị cho hoạt động Tri ân này. Khác với các trường cùng khu vực tổ chức một ngày ăn chơi và đến tối là đêm ca nhạc thật hoành tráng, mời cả các ca sĩ đang rất nổi tiếng về hát thì trường nó lại chọn một cách nhẹ nhàng hơn. Nó cũng không khác mấy với một bữa tiệc nho nhỏ trong gia đình với nhau cả. Không hề có người ngoài xuất hiện, thậm chí là các khâu chuẩn bị cũng chẳng có người ngoài nhúng tay vào. Tất cả đều do các anh em trong trường cùng nhau chuẩn bị, một số những anh chị đã ra trường năm trước, có khi là vài năm trước.. Mọi người cũng đều về đây giúp.

Tên chủ đề năm nay sau hơn hai tuần đắn đo, mọi người chốt một cái tên rất bình thường, chẳng quá cầu kì, hoa mỹ. Chỉ đơn giản là: "Tôi trưởng thành".

Concept là khu rừng đom đóm, màu trang trí nhiều nhất lấy màu kem và mỳ nâu latte, xen chút trắng trắng làm điểm nhấn. Vì đơn giản là hình ảnh đom đóm rất đẹp, tuy bé nhỏ là thế, nhưng ban đêm, chúng vẫn rất sáng. Thầy hiệu trưởng còn bảo là ngày xưa, thầy đồ được đại học cũng là nhờ bỏ đom đóm vào vở trứng, dùng nó soi sách. nên nhìn theo một khía cạnh nào đó, đom đóm còn dính dáng đến ước mơ rồi hi vọng. Bla bla..

Sau đó là cả một loạt ý nghĩa mọi người bịa ăn theo.

Nhưng tóm lại là lấy hình ảnh với chủ đề như thế. Trang trí nhờ vậy cũng đơn giản, chỉ cần lấy những bóng đèn led bé tí chằng khắp khuôn viên trường là được. Tuy có hơi trống vắng, nhưng mọi người bảo là không sao hết, lấy luôn đồng đèn lồng mà trang trí lễ Tri Ân năm ngoài ra dùng là được. Cắt dán thêm mấy cái lá nữa dán lên. Vậy là có thêm không khí rừng rú không ngờ.

Vậy mới đúng với "khu rừng đom đóm". Rồi rảnh thì lấy vệ sinh tét tét thành mấy bông hoa nữa. Quá đơn giản luôn~~

Nhưng rồi, khi chương trình đã lên được hết thế. Khung nền các thứ cũng làm gần xong hết thì tự dưng, một mình một lớp trong khối đòi đổi tên. Bọn nó thích một cái tên Tây hơn, nghe lạ hơn, sang hơn - "La primavera" - trong tiếng Tây Ban Nha, nghĩa là thanh xuân.

Ý nghĩa thật đấy. Nghe hay thật đấy.

Nhưng chẳng ai đồng tình cả.

Rõ ràng là mọi người cùng chốt hết rồi. Xong còn bắt tay vào chuẩn bị đồ trang trí các thứ các thứ. Xong đến 49% dự án rồi, giờ nói đổi là đổi được chắc.

Hai phe: "Tôi trưởng thành" và "La primavera" - tranh đấu không ngừng nghỉ suốt mấy ngày ròng rã, cuối cùng, vẫn là "Tôi trưởng thành" thắng toàn cuộc. ~

...

Cùng với đêm Tri Ân cuối cùng ý nghĩ được mọi người chăm chút cho hết sức, còn có một thứ nữa được lưu tâm không kém - đó là được kỷ yếu - "Year-book" - do chính tay các thanh niên Tinh nguyện và hơn "500 anh em" của các câu lạc bộ nghệ thuật trên dưới trong trường chung nhau thực hiện. Mọi người đã cùng nhau lên ý tưởng và tự dàn trang rồi chọn ảnh, chỉnh ảnh, thậm chí là chụp ảnh cũng là những người trong câu lạc bộ Nhiếp ảnh của trường làm. Đến cả khâu cuối là mang đi in, rồi đến cái giây phút được chính thức cầm một quyển year-book thực sự trên tay, đều là cho mọi người làm hết.

Các thầy các cô và nhà trường chỉ đóng vai trò làm nhà đầu tư thôi.

..

20 ngày nữa - thi đại học.

Và cách đêm Tri Ân - 6 ngày.

Hôm nay, cái ngày lớp nó chọn để chụp ảnh cá nhân từng người trong lớp để dùng ảnh đó dính vào year-book. Xuống đến nơi lại phải ngồi đợi nửa tiếng. Đến khi được vào, bọn A01 từ đâu lại nhảy ra, bảo là hôm nay là ngày của bọn nó.

F*ck!! Đùa bố mày đấy à??!

Bọn con gái hôm nay đã make meek các kiểu để mong cái bức ảnh cuối cùng động lại trong cuối kỷ yếu thật xinh đẹp thì giờ thế này đây, thế giới muốn gây sự với chúng nó à?! - không đánh nhau thì ché?! - Nhưng bọn nó sẵn sàng thôi, không đánh thì người ta lại tưởng con gái bọn nó dễ bắt nạt.

"Trước chưa phân thắng bại xong nên bây giờ bọn mày muốn ra đây kiểm chuyện gây sự đấy à bọn lín?!"

Cái con chết tiệt bên A1 kia to tiếng nạt nộ tụi nó. Mấy tháng ôn thi, không ngờ mồm bọn nó lại càng ngày càng đáng sợ. Con gái con đũa, chẳng có tí thực nữ gì cả. Nhìn cái mặt trắng toát của nó, chắc phải trát đến cả tấn tấn phấn lên mặt chứ đùa à, nhìn chẳng khác với cái xác chết trôi là mấy.

"Lìn gì cũng đ bằng cái mồm mày. Mờ mồm ra là chửi người.. Vô học. Cái loại mày, thì làm đ gì nữa cho tốn tiền của bố mẹ, tặn 40 nghìn một nguyện vọng chứ ít đâu, tốn com tốn gạo." - Bạch Dương sốt sắng, nó đã kéo tay áo lên đến khuỷu tay rồi đây, chỉ chực xông vào đâm sừng vì cái cảm của con điên này, cho nó biết thế nào là lễ độ, tiện cho nó cái có để đập mặt đi sửa lại luôn. Đ gì mà lúc nào cũng thấy căng căng căng căng, nhìn mà ngứa mắt thì mỗ.

"Anh chị ơi. Chắc anh chị nhầm lịch rồi đấy ạ." - Một em gái trong câu lạc bộ Nhiếp ảnh từ trong phòng chụp chạy ra. Tay con bé cầm tờ giấy A4, ghi chú chẳng chịt chẳng rõ - "Hôm nay là ngày của lớp D2 ạ, của lớp anh chị là sáng nay rồi ạ. Bên bọn em có bảo người lên gọi, nhưng mà lớp trưởng, anh ý bảo là sáng kiểm tra nên rồi sang chiều mai.. nên là....."

Bạch Dương nhìn con kia kìm nén cơn giận của nó mà buồn cười hết chịu nổi. Thiếu chút nữa thì phì cười lên cái mặt căng căng như cương thi chết tiệt đó.

"Đi đi, đi đi ~~ không tiễn nha." – Bạch Dương vẫy tay, cười rõ trên người.

Mấy đứa con trai với nhóm Sư Tử ở ngay bên cạnh, nếu không với cái tính chộc dai chộc dài của nó thì có khi, con bé kia đến khi diện máu lên, chắc chắn không nhịn mà xông vào, đánh cho con Dương nó nhớ đời luôn, đ đùa.

Cả chiều cả lớp đứng chen chúc trong phòng chụp ảnh, vừa nhảy vừa hát. Căn phòng này chỉ đơn giản là một căn phòng học nhỏ ở khu riêng biệt, chỗ toàn mấy cái như thư viện, phòng máy, phòng truyền thống, phòng dụng cụ,.. Thừa được mấy phòng nên nhà trường tạo điều kiện cho các học sinh tùy ý sử dụng. Vậy nên là mới gần đây, toàn bộ bốn phòng tầng 4 – cái tầng mà chẳng bao giờ có người lên – năm nay Đoàn đội đã mượn người sửa chữa, một phòng thành phòng trở thành nơi cất trữ và làm ra những món đồ xinh xinh cho các sự kiện của trường, một phòng thành phòng nhảy, lắp gương quanh phòng, hịn vô cùng. một phòng nữa vẫn đang xem xét.. và một phòng thì giờ cho phép câu lạc bộ Nghệ thuật trú ngụ - chỉ một năm mà dán chi chít bao nhiêu ảnh ợt của tất cả các sự kiện từ trước đến nay, thậm chí là thích gì cũng được dán, tùy mọi người luôn ý.

Một tấm bạt màu kem, câu lạc bộ đã cho người đi lũng sục khắp nơi, mãi mới kiếm được một tấm màu chuẩn như thế, tấm bạt được căng ra hết sức, che kín một bức tường lớn. Đây sẽ là nền cho những bức ảnh năm nay. Còn một tấm bạt màu latte nữa. Các lớp trưởng sẽ đại diện cho lớp mình lên bốc thăm, chọn một trong hai màu.

Và lớp nó bốc được màu kem – nhìn xinh ơi là xinh.

Còn trang phục chụp ảnh thì 100% toàn trường mặc đồng phục. Màu trắng tinh tươm của chiếc áo sơ mi cùng hình huy hiệu được thêu ở tay áo bên tay trái – thứ gần gũi nhất, gần

bó mỗi ngày trong suốt ba năm học, thứ mà có lẽ, mãi sau này, làm cách nào cũng chẳng bao giờ có thể quên được.

Vì ngày hôm nay, thậm chí bọn nó còn làm vô số đồ trang trí xinh xinh, đáng yêu để làm đạo cụ. Nào là vương miện, làm bằng rơm, mỗi người còn có riêng cho mình tận mấy băng tên.. Mỗi thứ được gắn vào một cái que gỗ vừa nhỏ vừa dài. Và khi nhân vật chính đứng giữa cái phòng tạo dáng thì những người bên cạnh sẽ giơ những thứ xinh xinh đó, rướn dài tay, để chúng có thể lọt được vào khung hình một cách chuẩn xác lại sinh động.

15 ngày nữa thi Đại học. Thời gian của bọn nó đang cạn dần.

Và ngày đêm mai, là đêm Tri ân sẽ diễn ra.

Nốt hôm nay, ngày cuối cùng mọi người có thể ngồi với nhau trong cùng một căn phòng thế này, cùng được nghe thầy cô giảng vội lại mấy câu nguyên hàm, tích phân, hay là kể về cái nơi đã diễn ra mấy trận đánh lịch sử trong sách.. Quá nhiều thứ có thể học nữa và ôn lại. Nhưng chưa gì, bọn nó chỉ còn hôm nay thôi.

"Vi nhà trường muốn tổ chức cho các em chơi bóng nước vào hai tiết cuối sáng nay, mong các em sẽ khuây khỏa được một chút trước kì thi cam go sắp tới. Hôm nay mình dừng ở đây thôi. Cô chúc cả lớp thi thật tốt, vào ngôi trường các em mong muốn, mà nguyện vọng một thi càng tốt. Bách khoa, Ngoại thương, Kinh tế, Ngân hàng, Thương Mại rồi Ngoại Ngữ... Chỉ cần các em muốn, nơi đâu cũng có thể là bài đáp của các em."

Tạm biệt cô.

Hôm nay chẳng có cô nào dạy cả, mọi người đều bị cuốn theo không khí chia ly, nhưng lớp nó vẫn bị bắt học đi hai tiết Sử - ai bảo thi thử, đũa nào cũng chỉ học tí tí cho qua liệt, điếm lần nào cũng ba, với bọn nên chủ nhiệm không cho phép cả lớp được phép bỏ. Lỡ như - lại hai cái từ này - lỡ như đi thi đen đui lại khoanh không đủ liệt thì đến lúc đó, có khóc cũng khóc không nổi.

Sang tiết 4 tiết 5 mới được phát bóng. Mỗi lớp chỉ được một lượng nhất định thôi.

Hahaa - nhưng lại giống lúc trước, bọn nó bỏ mặc mấy lời cảnh cáo của giáo viên, tự chuẩn bị sẵn bao nhiêu. Nguyên mấy thùng xốp đang an tọa cuối lớp đều là bóng nước đã bơm sẵn, rồi còn súng nước các thứ. Hôm nay đi học chỉ mang mỗi bài tập trắc nghiệm, còn lại chẳng mang gì, bút thậm chí cũng là đi mượn là nhiều. Cặp nhẹ hều, xẹp lép. Chẳng giống với tình trạng mấy tuần trước học hành cao độ gì cả.

"Eh nốt nốt. Viết nốt cho tao mấy dòng lưu bút đi!!"

Mấy đũa tranh thủ nốt một tiết ba cuối cùng này với nhau. Tí nữa tất cả đều vào vào một trận tử chiến, còn ai giữ được tâm trí để nghĩ đến mấy quyển lưu bút nhỏ bé nữa. Mà còn nữa là có khi mọi người sau khi ra trường, còn gặp nhau được mấy lần, thậm chí.. có đũa không đi lần tụ họp nào cũng là điều tất nhiên thôi.

Nên là khi tất cả còn ở cùng với nhau, tranh thủ được phút nào, cố gắng mà tranh thủ, giành giật, đánh nhau từng giây để tranh thủ cũng đáng ý.

"Nào nào. Còn ai chưa kí áo cho tao không?? Cầm bút lên kí nốt vào đây nàyoooo!!" – Nhân Mã đi khắp mọi nơi, chỗ nào cũng thấy nó rao như thế. Trên người thì đang mặc chiếc áo sơ mi đồng phục, lẽ ra là màu trắng tinh, nhưng hôm nay, Mã nó mang cái áo này ra cho mọi người kí, mới từ sáng đến giờ, chiếc áo đã chỉ chít đủ các thể loại chữ kí và hình vẽ ở lưng, ở tay áo.. thậm chí là ngực áo cũng có.

"Đây đây. Để tao viết chỗ này ~-!!" – Sur Tử và Bạch Dương, hai đũa hớn hờ chạy lại, tay mỗi đũa cầm một cái bút viết bảng to đùng. Xong rồi hai còn chúi mũi vào chỗ ngực áo, viết lên đó. Hai Nhân Mã phải ngửa hết cổ ra đằng sau để cho bằng phẳng chút chút.

Sau một hồi chật vật cũng viết xong. Vì ngực chiều nên Nhân Mã chẳng nhìn rõ được là dòng chữ siêu vẹo mà hai đũa này viết là cái gì. Có một điều chắc chắn là chẳng phải thứ tốt lành..

"Tao viết là "chỗ này nhấp nhô quá.. hihi", bonus thêm hình cái môi chu chu ra của Doraemon." – Bạch Dương hớn hờ nhìn chỗ mình viết. Đúng là quá nghệ thuật luôn – "Còn chỗ này là..." – Bạch Dương chỉ vào chỗ Sur Tử viết – ".. "miếng mứt độn này dày quá." Trái tim trái tim.. và kí tên."

Cả ba con phá ra cười. Thật là hết nói nổi. Lũ quái thai dị hợm 12 lỗ đít.. Cái áo kỷ niệm của người ta mà cũng viết thành như thế được!!!

Đang lúc ấy, Ma Kết tiến lại gần. Mấy đũa con trai biến mất một quãng lâu ơi là lâu – giờ tự dung cả lũ nườm nượp kéo nhau về lớp, còn phát cho mọi người mỗi đũa một cái gì đó..

"Gì thế này?" – Sur Tử sán lại hỏi, trên tay Kết là mấy cái hộp vuông, nhỏ xinh, chắc cỡ 3x3 thôi, có cái nơ rõ xinh gắn ở trên. Nhìn mà chẳng đoán được cái gì, sao mà có thể bé thế được..

"À.. Sur à. Mày thì rút ra chỗ Bảo Bình, đồ của mày tao không có ở đây." – Đoạn, cậu phẩy phẩy tay đuổi con Sur ra chỗ khác, đầu thì lúi húi đọc cái note nhỏ nhỏ móc trên cái nơ – "Bạch Dương, lại đây..." – Cậu lấy một cái hòm ra, rồi mở nắp, bên trong là một cái nhẫn nhỏ, kiểu dáng basic, chỉ có một tí hoa văn bé xíu xíu trên mặt nhẫn mà thôi – "Đây là nhẫn bọn con trai chúng ta tặng cho chúng mày lần cuối. Cho dù sau này mày với chúng nó, mỗi đũa trở thành người phụ nữ của ai đi chăng nữa thì mãi mãi vẫn là cô gái của trong lòng chúng tao mà thôi.. Hiểu chưa?" - Ma Kết cười cười, trong lúc Bạch Dương còn ngẩn ngơ thì đã lồng chiếc nhẫn vào ngón giữa. Vừa khít luôn - "Lê ra với mày phải là Xứ nó đeo.. Nhưng thôi nó không có ở đây, tao thay mặt thằng bạn hăm liz của tao, trịnh trọng đeo cho mày. Nhớ thi đỗ Đại học đấy nhé." - Xong, cậu xoa đầu con bé, khiến tóc của nó bù xù hết cả lên.

Và sau đó thì tiếp tục, quay nhìn Nhân Mã còn đang đứng bên cạnh.

"Giờ tao đeo nhẫn cho mày nhé." - Ma Kết chờ Mã giờ một bàn tay về phía cậu.

Lúc đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, cậu cảm giác đặc biệt run run. Chỉ mấy giây ngắn ngủi thôi mà cứ như đang đắng đắng dẫn tận mấy năm mấy tháng đó.

"Mày kí áo tao chưa thế?? Kí đi." - Nhân Mã gọi giật Kết lại, rồi quay lưng về phía cậu để cậu kí phía sau lưng áo, cô còn vén đuôi tóc về phía trước để cậu viết cho dễ.

Ma Kết ngó quanh, rồi vội cái bút trên bàn của ai đó, viết viết thứ gì đó vào sau áo cô. Cậu viết rất nhẹ, làm Nhân Mã bồi hồi, chẳng cảm nhận được đường bút cậu đưa, chỉ chút xíu cảm giác cậu kéo kéo cái cổ áo thôi. Mà cũng không chắc là cậu có kéo cổ áo thật không nữa.. Kiểu như là cậu chỉ giả vờ thôi, chứ thật ra là chẳng viết cái quái gì hết.

"Ừ ừ. Lấy cái bút rục rờ quá ha." - Thiên Yết từ đâu nhảy ra, tay lăm lăm cái máy quay, dí sát lại chỗ dòng chữ Ma Kết viết, làm cậu giật mình - che đi theo phản xạ.

Có một cuộc thi mấy ngày nay, làm một clip ngắn về kỷ niệm của lớp mình và một clip là diễn kịch - đóng giả một giáo viên dạy lớp bạn. Từ hôm phát động, Thiên Yết ngày nào cũng làm chân phó nháy lăng xăng cho cả lớp. Lâu dần, dường như thằng này bị nghiện rồi.. Lúc nào cũng kè kè cái máy. Người ta đái ỉa gì cũng may cái máy theo... Đi vệ sinh cũng mang theo, điên mẹ nó rồi. Chắc học nhiều bị lú.

"Ngại gì mà ngại hà người anh em.. Cố lên hihi~~" - Rồi Thiên Yết liền biến mất luôn. Chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng rõ ràng kịp quay lại dòng chữ mà thằng bé viết lại rồi. Gồm nhìn khó như khúc gỗ thể mà lăng mạn, bẽn lẽn với ngại ngùng ra phết. Hihi.. Cậu cũng đâu có muốn cản trở chuyện của thằng bé đâu.. nên sau đó liền cấp đít đi loanh quanh chỗ khác.

Trận chiến bóng nước diễn ra còn khốc liệt hơn cái tối hôm nào.

Khi mới chỉ bước một bước xuống sân trường thôi mà đã lĩnh đủ thứ tới tấp bay đến. Ai cũng chỉ biết ném thôi, chẳng phân biệt lớp nào với lớp nào nữa. Ném hết. Đến cả bác bảo vệ còn bị mấy đứa lôi từ trong phòng ra ngoài, dội cho bác một xô nước lên người, bắt bác tham gia cho bằng được.

"Thầy ơi. Thầy ra chơi với tụi em đi!" - Khi thấy thầy hiệu trưởng đứng cùng với giám thị ở trên tầng hai, có mấy đứa còn muốn rủ thầy xuống chơi cùng luôn. Các thầy cô bị mất hai tiết cuối đều tùm tùm lại ở trên văn phòng. Vì giữa trận hỗn chiến nên chẳng ai về được, đen đui lại dính nước thì chết.

"Mấy đứa cứ chơi đi. Cố gắng đừng để bị trượt chân đấy." - Thầy cười cười vẫy tay xua mấy đứa đi ra chỗ khác chơi, sau đó lại quay vào phòng mình làm nốt mấy thứ dang dở.

...

Choi hăng nhất chắc phải kể đến Nhân Mã. Nó mặc nguyên cái áo chỉ chít chữ ký của mọi người. Một thân một mình cứ tiến về phía trước, một tay xách xô bóng, một tay cứ lấy lấy ra ném ném.

Mã vui đến không ngậm được miệng. Cười mãi thôi. Như được quay về hồi còn bé tí ấy, chẳng phải lo nghĩ gì, hi biết chơi thật đã lúc ấy.

..

Và chuyện buồn xảy ra vào khoảng một tuần sau. Đêm Tri Âm đã qua rồi - Đúng là một đêm cực kỳ huy hoàng luôn. Và bây giờ thì.. Không phải đến trường. Cũng chẳng phải dậy sớm. Lớp học thêm cũng cho nghỉ rồi. Nhân Mã giờ chỉ có ở nhà, học rồi ăn rồi đi ngủ, dậy thì lại học, ăn, ngủ.. loanh quanh luẩn quẩn như một con tự kỉ.

Xong tự dưng, khi tìm quyển sách Toán bài tập. Nhân Mã giờ đến quyển yearbook mang về hôm nọ. Và thế là lại ngồi giờ giờ xem xem một cách hết sức vô học. Mất đến cả một buổi sáng, nó chỉ xem thế..

Nhân Mã nhớ ra nó còn cái áo đồng phục chỉ chít chữ ký nữa. Nó chưa đọc dòng chữ của Ma Kết. Hôm đấy chạy luôn đi chơi, về thay ra vứt luôn vào máy giặt.. Lúc mẹ đổ quần áo lên trường, Nhân Mã thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn. Vốc luôn như vậy ném vào trong tủ.

"Đâu nhì đâu nhì...."

Nhân Mã làm bầm nói một mình.

Nó ngồi phịch xuống đất, chuyên tâm nghiên cứu cái áo. Bao nhiêu người ký lên áo nó, nó đọc được hết. Sur, Dương, Ngư, Bảo,.. thậm chí là thằng Chu, con Hương.. Và cả mấy đứa hóng hớt nó hơi thân thân ở bên cạnh.

Chữ ai nó cũng thấy.

Trừ một người. Ma Kết.

Thiếu chút nữa thì Nhân Mã xé tan cái áo ra mất. Lật đi lật lại, xem trên xem dưới.. Chỗ lưng áo không tìm thấy bút tích. Mà chỗ cổ áo lại càng không.

Vậy là thế nào???

Thằng hăm liz này nó muốn trở mặt nhau lần nữa đấy à????

Nhân Mã tức giận ném trả cái áo vào hộc tủ.

Đã thế. Từ mặt luôn. Đ bạn bè gì hết. Từ nay đ nói chuyện gì hết!!!

Không lí gì mà ai cũng có chữ. Một mình thằng này không.

"Khốn nạn." - Nhân Mã khó chịu chửi rủa.

Nó lại không biết là, thực ra, Ma Kết có viết thật. Thiên Yết còn quay lại được câu đó. Viết thật rồi. Chỉ là chữ tại sao biến mất ư.. Tại con Mã nó làm mất, chính nó xóa mất rồi tự hiểu lầm, hại cho mối quan hệ của hai đứa trở nên thậm tệ tệ từ ngày hôm đấy đến mãi sau này mới được hóa giải.

...

Úi giờì.

Chuyện sau này để sau hẵng nói.

Kể cả mấy hôm nữa nó phát hiện chữ biến mất cũng bỏ qua đã. Kiểu gì cũng giận. Sau chắc làm hòa được ý mà. Cũng đâu phải lần đầu tiên.

Còn bây giờ, Mã vẫn cứ chơi cái đũa ném bóng cái đã..

Tuổi trẻ là sống cho hôm nay. Đừng chờ đến ngày mai.

...

"....

Không cho dài thời trẻ của nhân gian,

Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn,

Nếu tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại

Còn trời đất, nhưng chẳng còn tôi mãi,

Nên bằng khuâng tôi tiếc cả đất trời;

Mùi tháng, năm đều rớm vị chia phôi,

Khắp sông, núi vẫn than thầm tiễn biệt

... "

[End - chương 60]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đêm Tri ân

Chiếc xe taxi chậm chậm dừng bánh ngay trước cổng chính của trường. Bên trong xe là Kim Ngu, Bạch Dương, Sư Tử, Nhân Mã và Thiên Bình. Là năm đứa nên chen chúc rất khó sở trong cái xe con bốn chỗ ấy. Chưa kể mỗi đứa đều đang vấy vốc lưng búng các kiểu, lúc xe đã dừng, có đứa còn chưa kịp đi đôi giày cao gót cho từ tể, một chân vẫn xỏ đôi Converse cao cổ, chân kia còn nguyên đôi tất cam đỏ hình con AngryBird.

Đến cả lúc chiếc xe rời đi, mấy đứa vẫn đứng im tại chỗ. Đi giày, đi guốc, chỉnh trang lại nếp váy và đuôi tóc thật cẩn thận. Đêm nay là đêm cho bọn nó tỏa sáng, không thể để sai sót dù chỉ một lỗi nhỏ xíu.

"Chúng mày sẵn sàng chưa? Đưa túi đồ đây, tao đem đi gửi cho."

Nhìn mấy đứa tay xách nách mang mấy cái túi to, như mấy bà già đi mang làn đi chợ ý - Thiên Yết và Bảo Bình tốt bụng xách cho, rồi mang vào cái quán nước gần đó gửi. Bình thường hay uống nước, ăn trưa và gửi xe ở đó nên là bác chủ quen mặt bọn nó hết rồi.

Mà cũng chẳng biết bọn con trai này từ đâu bước ra. Hôm nay điển trai rõ rệt. Ai cũng mặc vest đen, sơ mi trắng. Rất giống với hôm chụp kỷ yếu. Có khác mỗi là không có cài carvat, cổ áo để mở, sơ mi cũng không sơ-vin đóng thùng kiểu cách. Nhìn vậy phỏng khoáng với trẻ trung hơn nhiều. Tóc cũng không xịt gôm, vuốt sáp bóng nhẩy ở trên đầu, chỉ phiến phiến một chút.. Ấy thế mà lại có giống chút chút với cái kiểu bù xù, luộm thuộm thường ngày vẫn nhìn.

"Nào nào. Đứng xen kẽ xen kẽ nhé. Mỗi công chúa đi với một hoàng tử." - Song Tử đứng ra chỉnh chỉnh lại đội hình. Vừa khéo hợp thành năm cặp, nhưng thế lại trông không có đối xứng - "Thôi cứ xếp đối xứng từ hai bên vào nhé.. hai trai bên ngoài cùng. Rồi hai nữ. Rồi hai trai. Còn một cặp dư ra thì đứng ở giữa, đứng thế nào thì tùy.."

"Eh em ơi. Chụp cho bọn anh một kiểu đi." - Song Ngư đứng vẩy vẩy cái em gái đang cầm máy ảnh đứng ở cổng trường. Hôm nay có vẻ câu lạc bộ Nghệ thuật hoạt động hết công suất thì phải, đâu đâu cũng thấy mấy em ăn mặc đồ phục vụ bàn, cầm máy ảnh, chạy qua chạy lại, chụp hết tốp này đến tốp khác.

Lúc bắt đầu đi vào trong trường, con gái khoác lên cánh tay của bạn cùng cặp với mình. Kim Ngu với Song Tử, Song Ngư với Thiên Bình.. Nhân Mã hôm nay cũng vui vẻ bắt gập cùng Ma Kết. Cặp Sư Bảo thì khởi nói, hai đứa còn không thèm khoác tay nhau thôi đâu, khoác eo luôn ý, show ân ái triệt để. Thiên Yết với Bạch Dương là hai đứa bị thừa ra, nên thôi tạm chấp nhận vào cặp với nhau cho bớt lẻ loi. Hai đứa còn chen vào giữa cho nó nổi bật nữa, không vì bị thừa nên ghép vào mà buồn, vẫn tươi rói, cười vào ống kính đùa tời.

Dưới cổng trường mọi người làm một rừng hoa giấy rủ xuống, bên trong mỗi cái là một cái đèn led bé tí. Lấp la lấp lánh. Tuy ánh sáng không lớn, nhưng vẫn làm nổi bật được dreescode của đêm nay là trắng và đen.

Chưa hết, càng bước theo thảm đỏ trải từ cổng trường vào bên sân trong, những dãy đèn led càng lúc càng nhiều và dày đặc. Xen kẽ là những đèn lồng hoa. Phía bên trên còn có tấm phai voan trắng, thả từ cái cọc gỗ dựng ở giữa sân, tỏa ra tứ phía. Trên đó đính cả những bông hoa giấy vệ sinh trong lõi đôn, mỗi bông đều được gắn những đèn led rất tí mỉ.

Ai nhìn cũng trầm trồ thán phục. Vậy mà đẹp không ngờ. Cảm giác như lạc vào một khu rừng đom đóm thật sự vậy, lung la lung lỉnh~.

"Eh Eh. Ra background kia chụp đi mày." - Sư Tử nhắc chân váy, phân vân không biết nên chạy về bên trái hay bên phải. Vì ở hai bên đều có dựng một cái phông trang trí để chụp ảnh, nhìn rõ xinh. Không ngờ năm nay chuyên nghiệp thế này. Không những trang trí cổng trường, còn trải thảm đỏ từ ngoài đây vào giữa sân, giờ còn có phông chụp ảnh.

Làm ai cũng thấy vị thế mình tăng phọt lên. Như nghệ sĩ đi nhận giải Award gì đó đó. Ưng thực sự.

..

Mở đầu chương trình đó là chương trình âm nhạc làm nóng không khí. Xen kẽ với đó là nghe thầy Hiệu trưởng cùng các thầy các cô dạy lớp 12 phát biểu. Nghe anh chị năm trước truyền lại là các thầy còn có lần lên hát, làm hẳn một series năm bài Cách mạng kháng chiến, làm đêm đó ngay lúc mở màn đã bị tràn ngập trong không khí thời chiến. Còn có năm, lại đổi sang là lần lượt từng thầy từng cô lên đọc thơ tình, không của Xuân Diệu thì cũng là thơ Xuân Quỳnh.. sau đây là mở một cuộc thi đối thơ giữa các lớp. Có anh chuyên Hóa năm ấy nhân cơ hội tỏ tình với chị chuyên Lý, bất chấp bản thân chẳng giỏi gì Lý, nhưng vì chị đẹp, học trâu suốt năm, rồi đúc kết những gì mình nhớ được làm thành bài thơ,.. nghe đồn đến giờ hai người vẫn ở bên nhau. Còn bài thơ tỏ tình vẫn thường được các cô kể lại, không sót một chữ:

" Êi em ơi ~

Sao mắt em long lanh ánh nước

Qua lăng kính hóa bảy sắc cầu vồng

Tiếng nói em ngân qua từng hơi thở

Sao ngọt ngào như tiếng vọng âm thoa

Môi em cười tựa cánh hoa rơi

Nhẹ nhàng mà dao động sóng nước

Chợt một buổi trên đường em nhẹ bước

Bước thế nào lại lạc vào tìm anh."

....

Nghe mà thích dã man. Không biết năm nay thế nào nữa, có hay đến mức được lưu truyền đi lưu truyền lại qua các năm không.

Mỗi lớp người bước vào sân sẽ được những em phục vụ xinh xắn nghênh đón như diễn viên hạng A, hỏi han lớp rồi dẫn đến tận bàn, còn đưa hẳn ghế vào lòng cho ngồi. Nhìn quanh chắc phải đến hơn 30 bàn, tất cả xếp thành chữ U, dàn xung quanh sân quanh sân khấu. Năm nay còn đóng hẳn một đoạn nối từ sân chính nhô ra đằng trước, kiểu như sân catwalk đó. Nhưng đủ rộng để nhảy với biểu diễn văn nghệ. Người làm còn đặt biệt phục lên xuống cho người hát có thể thuận tiện giao lưu khán giả, những tiết mục sau cũng vì thế mà lên xuống dễ dàng hơn, không bị đi vòng. So với năm trước đúng là tiến bộ vượt bậc. Năm trước có chục bàn ở phía xa xa, đến ánh sáng sân khấu còn chẳng chạm đến, nói chi là nhìn.. Bị kêu nhiều lắm

Một bàn đều là một bàn tròn lớn, đủ ngồi 8 người, nhưng chen chúc lại thì 10 người cũng không thành vấn đề. Điểm đặc biệt ở cái bàn này có lẽ đó chính là có chân bánh xe, nhìn to như thế nhưng khi ăn ăn đầy đầy đều chẳng tốn sức gì cả. Trên bàn có một lọ hoa, cùng tone trắng vàng của đêm nay, điểm xuyết ít lá xanh xanh nhìn xinh xinh, rất đáng yêu.

Sau khi mọi người đã đến đông đủ, lúc 7 giờ tối, chương trình văn nghệ cũng chính thức được bắt đầu. Cổng trường đóng lại. Món ăn cũng được các em phục vụ bê ra, thao tác vô cùng chuyên nghiệp, nào là súp, cơm, thịt gà rau cá, canh.. Gì cũng có một ít một ít, rất ngon mắt. Chưa kể mùa hè này, chính tay các cô trong trường còn làm cho bọn nó mấy thùng trà vải và chè. Kèm cả đá nữa, uống vào mát rượi.

Sau khi nghe thầy Hiệu trưởng nói đôi lời mở màn cho buổi Tri ân hôm nay, mọi người nâng cốc, cạn li với nhau. Và kể đó, tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Mọi người vừa ăn, vừa đung đưa, hát theo nhạc, vừa vui vẻ nói chuyện với nhau không dứt miệng. Các em phục vụ tận tụy từng giây, đứng dàn hàng xung quanh sân trường, cứ chốc chốc lại đẩy đẩy cái xe con con, tiếp tế thêm thức ăn và đồ uống cho bọn 12.

A~~ Cảm giác không khác gì đi nhà hàng luôn. Bản thân chẳng phải làm cái gì hết, tất cả đều được dâng đến tận tay tận mồm.

"Thích vãi. Tao muốn ngày nào cũng là Tri ân thế này. Vừa được ăn, vừa được chơi.. Các thầy cô còn dễ tính." - Bạch Dương thỏa mãn nâng bát súp lên gần miệng, cứ nhấp nhúng xúc từng thìa cho vào miệng - "Vừa này thầy dạy Lý, thấp thấp bên A2 còn trên tao mây ạ, bảo là hôm nay tao có một tí nữ tính.. cái thầy mà hôm tiết đó tao đi học muộn, trốn chui ở dãy cuối lớp đó, xong thầy có ý gọi điện báo giám thị để lên tận cửa sau A2 bắt tao đó."

Sư Từ cuối cùng cũng biết là thầy nào. Kỷ niệm đặc sắc không chịu được. Nghe bọn A2 kể lại, con Dương nó còn nháo hẳn một tiết bên đó làm chúng nó không học được gì. Nó với thầy Hạnh giám thị, hai thầy trò chơi đuổi nhau trong lớp. Đến tận khi chủ nhiệm A2 và D2 - lớp chúng nó, xuống đến tận cửa mới yên. Bạch Dương khi ấy mới cam tâm chịu trời, lên văn phòng viết bản kiểm điểm.

"À.. Tao cũng biết. Cái thầy lần trước được nhà trông hộ tiết Địa chứ gì." - Nghĩ lại là thấy buồn cười. Bảo Bình hộp ngum nước, rồi đặt cái cốc xuống bàn - "Thầy có vẻ hối hận lắm. Còn bảo là đáng lẽ thầy không nên đuổi mày ra lúc đó. Báo hại thầy mất một tiết, xong lưng chừng thế nào nhớ nhắm giới hạn thì, sau đó báo cho bọn A2 sai. Thiếu hẳn 1 chương ôn của bọn nó."

"Đột dấy tao bị 2 điểm cũng vì thế đấy." - một thằng A2 không biết rót ra từ phương nào, hóng ha hóng hót, xong còn cốc đầu con Dương một cái - "Con lìn." - Rồi lại té luôn về chỗ.

...

Hết chương trình văn nghệ do các năm dưới cùng các câu lạc bộ chuẩn bị. Tiếp theo là tiết mục của các lớp 12.

Nói là tiết mục cho sang vậy thôi. Chẳng có đứa nào lên diễn cả.

Chỉ đơn giản là chiếu lần lượt các video Tri ân của mỗi lớp lên màn hình. Mỗi lớp, có ít nhất là hai video, có lớp tận ba tận bốn.. thế cũng là bình thường.

Một cái là video cả lớp cover lại phong cách độc, lạ mà rất riêng của giáo viên dạy mình. Toàn những câu quen thuộc mà ai cũng biết. Đến cái nào, mọi người lại hòa vào đoán rồi cười, công nhận là nhiều cái giống lắm ý. Toàn những câu đất giả, nghe là biết. Một video bắt buộc khác có nội dung về chính lớp đó. Về những thành viên trong lớp, về kỷ niệm, về những ngày quen thuộc...

Xem thế mà có đứa đã rom róm nước mắt.

Lúc này vẫn là đang ngồi với nhau đây. Nhưng ai cũng biết sẽ chẳng bao giờ có thể quay lại những ngày trong những video kia. Cùng nhau học. Cùng nhau chơi game. Thậm chí cảnh trốn tiết cũng được đưa lên. Rồi còn cái tiết thể dục mới vài hôm trước, mấy lớp hòa với nhau, xây một cái kim tự tháp cao bằng người để hái trộm cây xoài sai trĩu quả - cái cây thân yêu của thầy Hiệu trưởng. Có cảnh đứa nào đó quanh lại lúc giữa tiết học, sân trường vắng vẻ, vài đứa lúi húi lấy trộm chổi quét mạng nhện của bác lao công, làm một đầu với cái chau Lavie khoét thùng. Hai bóng lưng đất nhau đi hái táo và còn lấy đây một chai trứng cá đó au...

Mới chỉ mấy ngày trước thôi mà giờ đã cảm giác những điều trên màn hình kia sao xa vời quá. Sẽ chẳng bao giờ bọn nó quay lại được những ngày xa ấy.

..

Để ngăn bầu không khí thôi không trở nên quá buồn bã, tiếng nhạc đã vang lên chen giữa chương trình, làm như một chút giải lao ngắn. Và sau đó là tiết mục của một số lớp 12, cũng đồng thời là thành viên của câu lạc bộ Nghệ thuật. Toàn con gái thôi. Mà cũng không hiểu sao chúng nó hẹn nhau hay sao đó, đứa nào cũng chọn mình cái váy prom dài lướt quệt, chạm đất và trắng muốt. Trang điểm xinh đẹp. Đêm nay trông không khác gì như cô dâu sắp được gả đi.

Tưởng hát ballad hay gì...

Ồi giỏi ă...

Mấy đứa nó khờ sờ xách váy lên trên sân khấu xong rồi nhảy "Bang Bang Bang", "I am the Best" và cả "Boom Boom" - cái bài dạo gần đây được người ta cover dữ lắm. Kiểu nhà nhà người người bật bài đó, hát bài đó rồi nhảy bài đó.

Không khí chẳng mấy chốc vì những bài hát sôi nổi và quen thuộc làm cho nóng trở lại. Còn có một tốp mấy thằng con trai đứng hẳn ra khỏi bàn, vừa hát, vừa thi thoảng nhảy theo. Nhìn hài cực kì. Chưa kể, mấy đứa con gái nhảy chuyên nghiệp trên sân khấu nhìn cũng mắc cười. Bản thân thì mặc mấy cái váy nặng trĩu, còn có cái cup ngực... Nhưng mấy bà vẫn nhảy như đứng rồi, không câu nệ gì hết, bùng cháy hết mình, cháy tàn cháy lụi trong đêm nay luôn.

Tiết mục sau đó, là một bài tình ca nhẹ nhàng. Để mọi người an tĩnh lại.

Và rồi chương trình chiếu video quay trở lại.

Mọi người lần này không xúc động như trước nữa. Kiểu như có kinh nghiệm rồi, trải nghiệm mẽ hơn rất nhiều, không còn như ban nãy, tự dưng lại trở nên dễ xúc động rồi chảy nước mắt, cầm tờ giấy ăn sụt sịt.

...

Đến khi tất cả các video chiếu hết, những chương trình ca nhạc chuẩn bị cũng kết thúc, thời gian đã trôi qua gần bốn tiếng. Lúc này, các thầy các cô bắt đầu từng người đứng lên phát biểu, dặn dò từng lớp, từng cá nhân một. Những chiếc bàn ăn được các em phục vụ ăn ra ngoài rửa thu dọn, ghế cũng bị mang đi. Thậm chí cái sân khấu cũng được khiêng đặt lên bánh xe rồi bị bác bảo vệ kéo đi mất. Làm lộ ra ở giữa sân một sân nhảy - lót thảm đỏ rộng lớn. Quà châu lấp lánh phía trên đầu được bật lên, từng ô đèn lấp lánh rọi xuống. Ánh sáng dư thừa hoặc bị tắt hết, hoặc là giảm đến mức tối đa.. Khiến không gian trở nên lung linh huyền ảo.

"Các em. Sẽ thi thật tốt. Nhớ, là phải tự tin vào chính mình, nghe chưa??!.. Đeo kính rồi đọc kĩ bài vào..." - Thầy Hiệu trưởng xúc động đến nỗi phát biểu không thềm dùng giấy. Đơn giản là nói hết những lời bộc bạch của chính bản thân thấy cần thôi. Nên là bài phát biểu nghe rất tình cảm và xúc động. Mắt thầy có vẻ như còn lèm nhèm nước mắt, nên thầy nâng ống tay áo, chấm chấm lau đi.

"Vâng. Và hôm nay, chương trình cũng đã đi vào hồi kết rồi. Tiết mục cuối cùng bây giờ cũng chính là phần các bạn mong chờ nhảy, slow dance, với list hơn mười bài hát có chọn lọc." - MC không kìm được xúc động khi tiếng nhạc bắt đầu vang lên, bài hát "Minh cùng nhau đóng băng", Thủy Chi - "Mọi người hãy lại gần với sân khấu này nào, nắm lấy tay nhau, cùng quay nhau thành một vòng tròn.. Hãy ôm lấy những thầy cô của mình, những người bạn, những huynh đệ đã gắn bó qua bao năm qua.. Ôm họ lần cuối thật chặt nhé."

..

"Minh cùng nhau đóng băng trước giây phút chúng ta chia xa

Thời học sinh lướt qua nhanh như giấc mơ không trở lại

Minh phải trải qua

Bạn đừng khóc mà

Bọn mình sẽ lớn, sẽ đi trên những con đường mới

...

Sau hôm nay ta cách xa rồi

Đến bao giờ được thêm một lần

Chờ nhau thong dong trên chiếc xe đạp

...

Minh cùng nhau đóng băng trước giây phút chúng ta chia xa

Để mình được sống trọn vẹn khoảnh khắc thiêng liêng lúc này

Để đừng quên lãng

Để đừng phai nhạt

Để lần cuối ta bên nhau sẽ kéo dài mãi mãi

.. "

Lời bài hát như ghim vào tim của bọn cuối cấp chúng nó, khiến nước mắt của ai cũng tuôn ra như thác, chẳng kiềm chế được.

"Thôi nào. Đừng khóc chứ, nhoe hết kẻ mắt rồi đây này..." - Ma Kết nhìn bóng dáng Kim Ngưu khóc ở bên cạnh mà hết chịu nổi, khóc lấy vai cô vỗ vỗ an ủi. Con gái ai cũng mùi năn kiểu vậy. Cả Sư Từ, Bạch Dương và Nhân Mã cũng không nén nổi nước mắt, ba đứa cứ ôm nhau, gào khóc rồi cứ thế quay thành vòng tròn trong vô thức. Cậu có thể nghe rõ tiếng bọn nó gào lên nói với nhau.

"Huuuu... Tao sẽ chẳng thể ngồi cùng bàn mày nữa.. Lúc vệ sinh ra, không thấy mày, nhạc thì bật rồi. Còn nghĩ mày sẽ dờ hơi mà bỏ về trước không cho tao ôm cơ..." - Sư Từ khóc lem hết cả mascara. Nhưng cô chẳng để ý, cứ khóc toáng lên như một đứa trẻ vậy thôi.

Bạch Dương cũng vốn đầu muốn khóc, nhưng tự dưng Sur Từ xách vách vội chạy đến ôm chặt lấy cô bắt đầu khóc. Thế là nước mắt cô cứ rơi ra như thế. Làm sao cũng chẳng ngừng lại được.

"Huuuu.... Tao còn chưa ôm mày. Về là về thế nào được.." - Bạch Dương dịu nước mắt lên vai Sur Từ, ôm thật chặt bạn cô. Biết chắc là vẫn sẽ gặp nhau đấy.. Nhưng khi nghĩ đến chẳng thể ngồi với nhau mỗi ngày, chẳng thể tám các thứ linh tinh, cùng lăn ra ngủ, cùng up ảnh, cùng up story với nhau.. Cũng không thể ôm nhau khi đông đến, ôm nhau khi ngồi phải dưới cái điều hòa trong lớp.. Không thể khác chân lòng vào với nhau... Tất cả, sao buồn bã quá. Không khóc không được.

Rồi Nhân Mã cũng vòng tay ôm lấy hai đứa.

Thiên Bình nữa. Rồi Kim Ngưu.

Mấy đứa con gái khác cũng tiến lại, đứa sau ôm thật chặt đứa đằng trước.

Và bao quanh ngoài cùng là mấy thằng con trai, tay dài vai rộng. Thằng nào cũng cao, đến khi bao xung quanh này mới thấy mấy đứa con gái lóp mình lọt thỏm bên trong, cũng đáng yêu biết bao. Dầu trang điểm gì đó trôi hết, nhưng vẫn là nụ cười này thường ngày, giọng nói thường ngày. Thân thuộc biết bao.

"Mọi người hay nắm lấy tay người bạn bắt cặp với mình đêm nay, nhảy đoạn nhảy sau đây nhé." - Tiếng MC lần nữa vang lên. Nhạc cũng theo đó thay đổi sang một bài khác.

Lúc này, các vòng tròn tách nhau ra. Các cặp đôi bắt đầu tiến vào giữa tấm thảm đỏ rực rỡ. Từng đôi từng đôi, ôm chặt lấy nhau, bốn chân quấn rất gần với nhau, di chuyển từ từ, chậm chậm theo nhịp nhàng. Bọn nó cũng có biết nhảy gì đâu.. Tất cả đều bán năng thôi. Không trái thì phải. Đứng đưa nhẹ nhẹ người từng cái một. Chôn mặt vào hõm vai nhau khóc không thành tiếng.

Là điệu nhảy đầu tiên hai đứa nhảy với nhau. Nhưng cũng có khi lại trở thành điệu nhảy cuối của hai đứa.

Là điệu nhảy cuối cùng cho đêm nay. Nhưng cũng là điệu nhảy đầu tiên của cuộc đời.

Là điểm kết thúc của mười hai năm đèn sách năm 12, nhưng điểm khởi đầu của cả một hành trình phía trước.

...

"Lên lớp đi. Mình lên lớp ngắm nốt lần cuối." - Sur Từ sụt sùi đề nghị.

Một đoàn người lén lút rời khỏi sân khấu chính. Người này nắm tay người kia, dắt nhau lên hành lang tối đen. Tất cả đèn trên đây hôm nay đều bị tắt hết, camera cũng tắt. Các phòng học cũng bị khóa hết cửa lại. Lúc cả lớp nó leo lên đến trước cửa lớp, sau đó lại chằng vào ngồi được.

Cả bọn trầm ngâm ngồi xuống hành lang trước cửa lớp. Nhớ cái hồi bị phạt môn Văn, cũng đứng phạt ở chỗ này nghe cô Văn mắng té tát - khi ấy bên cạnh còn có cả phụ huynh nữa. Còn có hôm không làm bài tập Toán, nửa lớp bị đuổi ra ngoài, cũng ngồi hết chỗ này.. lòi văn ra học, khi ấy bùng bùng khí thế trẻ con "đ cấn học Toán" của mấy đứa ban D - đặt hết trọng trách lên Anh và Văn thôi.

Giờ đêm cuối cùng ngồi đây, mới thấy thật nhớ thật nhớ.. nhớ thật nhiều thật nhiều.

"Tao muốn mang cái biển lớp về làm quà chia tay quá." - Bạch Dương thèm thường nhìn cái biển lớp bằng nhựa dính trên tường ở trên cửa lớp.

"Được. Lấy thì lấy. Coi như kỷ niệm" - Ma Kết đứng dậy, kéo thêm Bảo Bình, Song Ngư và Song Tử.

Mấy thằng dựng một cái tháp cao, đủ để một thằng nhảy, chân đạp lưng từng đứa một, và khi chạm đến biển lớp, đá một phát thật mạnh.

Thanh nhựa trắng trong làm chót bị gãy đôi khỏi cái dính vít.

Và rồi. Cái biển lớp phát ra tiếng động cực lớn, rơi xuống dưới đất.

Cả lũ selfie một kiểu. Kiếm được cái đạo cụ này phải khó lắm chứ đùa. Ngàn năm mới có một lần.

Nhân Mã ngửa đầu cười chuyện cửa lớp, tự dưng thấy hơi hơi ngứa mắt cái thực trạng mùi mẫn dưới đất kia - "Eh này. Mày thấy bọn dưới kia có phải khóc hơi quá nhiều rồi không.."

"Đồng ý...!"

Đa số cũng đều hơi thấy ngứa ngứa. Làm hông hết tâm trạng chia tay vui vẻ mà bọn nó khó lòng gây dựng. Khóc lăm khóc lớn, phá sóng hết chịu nổi.

"Hey! Hay là mình chơi trò này đi." - Bạch Dương.. Cái con chuyên môn cho mấy ý tưởng tởm tợm lại lên tiếng. Nãy thì xin trộm cái biển lớp. Giờ thì tay ôm khư khư cái biển lớp rồi đấy, nhưng vẫn chưa chịu thôi là sao.. - "Mình giới cho cái đám ở dưới xô nước đi mày. Ôn không???"

Hai mắt Bạch Dương lấp lánh, sáng như hai cái đèn pha.

Thật cặn lời với nó luôn. Ý tưởng tởm tợm vậy mà vẫn nói ra được..

"Đội các thầy các cô về hết đã, sau rồi hăng giới.." - Bảo Bình - "Và trước đó cũng phải tính sẵn đường lui đã, bọn nó thần kinh ấy mà tùm được thì cả đám coi chừng.."

"Ồ đúng. Con gái hôm nay chắc không đứa nào đi xe rồi.. Con trai theo tao, xuống dưới kia bí mất đất xe ra cổng sau phục sẵn ở đó. Đến khi chạy thì chỉ cần chạy luôn thôi.."

"Cũng đừng cứ thế giới nước xuống. Bọn mày phải lắp một hệ thống tưới tiêu chuyên nghiệp vào một chút, vậy mới kịp thời gian thoát thân.."

Nhưng bọn nó nghĩ mãi chẳng nghĩ được cách.

Thôi cứ làm theo truyền thống. Cứ đổ trực tiếp vào nó mới hay..

"Nào nào.. anh em say "hihi" đi nào~" - Thiên Bình với Kim Ngưu chia thành hai thợ quay phim chuyên nghiệp, một quay cho đội đi tìm xô nước, một quay cho đội đi đất xe,

chuẩn bị được tháo chạy. Để sau đêm nay, làm một clip quậy phá cuối cùng trong cuộc đời học sinh của bọn nó. Một kỷ niệm oách nhất qua bao thế hệ luôn.

Khi mọi người tập nập chuẩn bị quậy tanh bành cái đêm nay thì ở một góc khác, tối tăm, chẳng có tí đèn nào chiếu đến, một người ngồi lọt thõm trong góc ấy, gọi một cuộc điện thoại dài biết mấy..

"Alo.. Đang làm gì đấy??" - Cuối cùng cũng nghe thấy giọng đối phương, Thiên Yết bắt giác cười.

"....."

"Hôm nay là đêm Tri Ân đấy, mày biết không?"

"...."

"Mọi người á?!.. Đang chơi vui lắm, còn chuẩn bị gội nước vào bọn chuẩn bị slow dance dưới sân đây này.."

"....."

"Mày đi rồi Xứ đi, bọn tao vừa vặn giờ chia được năm cặp, không bị lẻ. Nhưng tao vẫn mua hai vé đấy.. Một cái là dành cho mày."

"....."

"Cả điệu nhảy cuối cùng, cũng là của mày nốt.. Nãy giờ tao đứng bơ vơ dễ sợ."

"....."

"Nên là, bao giờ mày về mày trả tao nghe chưa?! Đêm nay tao thiệt thòi đã mất đó..."

"....."

....

Thiên Yết với Cự Giải tâm sự nhau mãi. Cậu kể cho cô nghe về mọi thứ đêm nay, về những bài hát, về các video.. rồi cả lúc cả lớp ôm nhau, khóc lóc lớn như thế nào. Cảm giác như cô sẽ vẫn luôn ở đây và đồng hành của cả lớp vậy. Kiểu như trong mọi sự kiện của mọi người, Giải vẫn có mặt ngay đó, cùng cười, cùng nói.. thậm chí là cũng cùng khóc với mọi người.

"Eh Yết. Đi thôi, nhanh chuẩn bị chạy không không kịp.." - Và chỉ đến khi Ma Kết gọi đi, Thiên Yết mới đứng dậy, tạm biệt và cúp máy. Nhưng lòng vẫn thấy nao nao tiếc tiếc kiểu gì đó.

..

"Chúng mày sẵn sàng chưa?? Đêm đến ba, tất cả cùng gội.. Sau đó thì cầm xô chạy nhé.." - Song Tử đứng ở một đầu, chỗ gần với cầu thang, ngó xuống nhìn mọi người vẫn đang ôm nhau khóc thút thít, có đứa thì khóc văng lẳng nước lên.. - "Một... Hai..... BA!!!!!"

Hơn mười lăm cái xô lớn bé mọi người có thể tìm thấy được, đồng loạt, nghiêng và nước từ trong đó trào ra.

"RÀOOOOOOOOOOOOOOO!" - Âm thanh lớn hơn bất kỳ cơn mưa nào mà bọn nó từng trải qua trong 18 năm cuộc đời. Đây mới đáng được gọi cơn mưa của thanh xuân chứ.

Cả lũ thích chí, cười đến tít cả mắt lại. Hùng hục hùng hục chạy từ tầng ba xuống dưới. Con trai thì hành động dễ phải biết. Về phía chục chục đứa con gái, đứa nào vấy hơi hơi dài thì tự mình xách rồi chạy, đứa nào vừa bông bông lại xuề xoà thì được con trai giúp đỡ - thằng bé chạy sau phải vốc cả một đồng vãi ôm lên, mới thể đã thấy nặng rồi.. thật không hiểu sao bọn này nó di chuyển rồi nhảy nhót suốt mấy tiếng vừa rồi.

"Lên xe lên xe!!! Váy dài lên taxi, váy ngắn nhảy lên xe máy.. váy ngắn nữa nhảy lên xe đạp điện!!!" - Song Ngư và Bảo Bình chạy ra ngoài nhanh nhất, nhanh nhẹn đưa mấy đứa lên xe. Phía sau đã nghe thấy tiếng mấy thằng ban A gào thét đòi chạy về phía này chém giết.

"Nhanh nhanh.. Ôm lấy váy này!!!" - Song Tử nhặt hộ con Hương cái đuôi váy lèo phèo, không kịp đợi nó ngồi thoải mái đã ném chỗ đuôi váy vào người nó, bắt nó ôm - "Năm bọn mày đọc địa chỉ cho bác ấy rồi về nhà cẩn thận đấy, nửa đêm con gái ra ngoài đường nguy hiểm lắm.."

Song Ngư vừa tiễn xong xe thứ nhất, thì Bảo Bình ngay sau đó cũng đưa bốn đứa khác lên cái taxi còn lại.

Tính ra còn mười hai thằng con trai - 12 chiếc xe, dàn một hàng bên kia đường, xe máy có mà xe đạp điện cũng có.

"Mấy đứa còn lại mau qua bên kia đội mũ bảo hiểm rồi leo lên xe mau. Đợi chờ cái gì nữa hả??" - Mắt thấy bọn kia đuổi đến sát đất rồi, mọi người đâm ra càng hốt hoảng, hành động càng thêm vội vã.

..

May là lúc bọn kia đuổi ra đến cổng sau, chiếc xe cuối cùng của Sư Tử và Bảo Bình cũng vừa lúc xuống khỏi vỉa hè đường đối diện, phóng xuống đường rồi đi mất. Bảo Bình vội đến chẳng kịp đội mũ bảo hiểm, lại là Sư Tử giúp cậu đội.

Vui vãi. Đêm đó, đúng thật là điên mà. Ngày hôm sau cũng không phải nom nớp lo rằng chủ nhiệm tìm đến gặp, cũng không lo bị giám thị đột kích, bắt lên văn phòng làm bản kiểm điểm nghìn chữ theo tiêu chuẩn. Thích!! Thay vào đó, ngày hôm sau bọn nó ngủ. Đợi cái đứa gọi cut video của lớp đăng cái video cuối cùng đẩy lên rồi chia sẻ. Thế là chẳng cần đi học nữa.. Có mỗi bận rộn khi hứng chịu gạch đá từ dư luận. Biết bao nhiêu người vào chửi chúng nó vì tội nghịch ngu.. Có đứa còn chụp lại ảnh mọi người lúc đấy, mặt ngơ ngác, tóc tai ướt sũng, bết hết trên đỉnh đầu, quần áo cũng ướt, lớp trang điểm thì bị trôi, bị lem.. Nhìn đáng sợ không khác gì ma. Có thằng xịt tóc màu hồng, chạm nước, thế là cái dòng nước hồng hồng cứ chảy chảy từ trên đầu xuống, nhuộm cái áo sơ mình trắng tinh thành màu hồng phấn, chết cười.

"Đm chúng mày!!!" - Đó chính là câu nói được lên ngôi hôm đó. Đi đâu cũng thấy người nói. Dòng chia sẻ cái video đỉnh cao ấy - không câu này, cũng là: "Bọn chó" - vừa ngắn gọn lại vừa xúc tích.

Đêm Tri Ân qua đến hơn một tuần. Mọi người bây giờ chỉ còn ở nhà, chờ đợi từng ngày từng phút để lên thớt. Chẳng biết là cuộc đời sau đó sẽ nở hoa, hay là lại bế tắc. Cũng chẳng biết sau đó một bước lên tiên, cánh cửa đại học cao vời vợi mở rộng chào đón hay lại một chân bước ra trường đời..

Khó nói lắm. Thi Đại học như một canh bạc vậy. Nhiều khi mình tưởng chọn đúng nhưng thực chất vẫn có thể sai như thường.

Ngày thi tính từ sáng ngày mai là chính thức còn ba ngày nữa thôi. BA NGÀY!!

Bạch Dương ngồi ở bàn học một hồi mà vẫn không nhét thêm được gì vào đầu. Cô bắt đầu lâm vào trạng thái bão hoà rồi. Nếu cố gắng nhét nữa cũng không biết sẽ được cái gì, hay lại rơi đi kiến thức quan trọng nào đó. Cô ôm con cá heo yêu quý, bó gối ngồi trước bàn học.. chán nản nhìn đồng giấy tờ trước mặt, chẳng biết nên làm gì.

Mấy hôm nay không ra đường, trừ việc vẫn đánh răng, tắm rửa và gội đầu tương đối đều đặn ra; cô chẳng có gì là bình thường nữa. Múi giờ sống cũng lệch hết thành múi giờ Mỹ, đêm chuyển thành ngày mà ngày lại chuyển thành đêm.

Chắc việc ý nghĩa nhất cô về nhà từ đêm Tri ân đến giờ chắc là dùng một buổi sáng để đính cái biển lớp lên bức tường trong phòng cô chỗ đầu giường. Rồi in một ít ảnh xinh xinh, dán cùng với đó. Hết.

"*Xuống dưới tầng đi.*" - Tự nhiên, điện thoại rung bần bật, Bạch Dương nhận được tin nhắn từ một số lạ. 096 59xxxxx - Nhìn số gì mà vừa xấu vừa khó nhớ. Cô chẳng có ấn tượng quái nào hết.

Nhưng biết đâu ai đó ship đồ ăn nửa đêm hoặc gì gì đó..

Nên là Bạch Dương vẫn ngoan ngoãn đặt cá heo lên bàn học, từ từ đi xuống dưới nhà.

Lúc đi qua phòng khách - giờ mới 8 rưỡi - bố mẹ cô vẫn ngồi dưới phòng khách TV chưa có ngủ.

"Đi đâu đấy?" - Bố cô hỏi. Nhưng hỏi thôi, cũng không thực sự quan tâm. Nên là Bạch Dương cũng nói dối lấp liếm: "Bạn con qua có tí việc ý mà." - Bản thân cô cũng có biết là ai đâu.

Bạch Dương mở hết cửa trong cửa ngoài. Cô xỏ vội đôi dép của bố.. Rồi tiếp tục đi ra mở cánh cửa sắt bên ngoài. Trong lòng thầm đoán lên đoán xuống không biết là ai nữa. Bí ẩn thực sự.

Cơ mà lẽ là tên buồn người nào đấy. Chuộc mẽ cô đem đi bán. Ôi.. đã man thật.. Xã hội giờ đáng sợ lắm, làm cô không thể không suy diễn một chút.

Mở cửa ra, Bạch Dương thò đầu ra ngoài, phía trước cửa nhà chẳng có ai hết. Cô lại theo phản xạ, nhìn tay nắm cửa có treo gì không.. Biết đâu... Nhưng thay vì thấy một thứ đồ nào đó, cô lại nhìn thấy một người - lâu lắm rồi không nhìn thấy cậu.

"Cho ôm cái nào."

Cậu hình như có cao hơn trước, gầy hơn trước.. Tóc cũng ngắn hơn hồi sắp đi. Da dẻ hình như cũng trắng lên..

Bạch Dương mơ mơ hồ hồ bị người ta ôm một cái mà chẳng phản kháng gì.

Ai đó nói cho cô biết?!!! - Đây là mơ đúng không???

Sao.. sao... sao Xứ Nữ lại ở đây?!! Lại còn vào cái giờ này vậy?!!!!

[End - chương 61]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tai nạn

"Cho ôm cái nào."

Chỉ một câu ngắn ngủi như thế, Xứ Nữ liền ôm chặt lấy Bạch Dương. Việc này làm cô ngỡ ngàng mấy giây. Đến khi tỉnh táo, Xứ Nữ đã buông ra. Bạch Dương nhìn chăm chăm gương mặt trên đầu mình - cô cảm giác hình như đầu mình càng ngày càng vẹo hay sao ý, ngửa gần như hết cỡ mới có thể thấy cậu - vẫn kiểu lạnh lùng mà cũng rất ấm áp, dịu dàng, vẫn giống hệt lúc cậu mới đi.

"Sao... mày không chào đón à?" - Xứ Nữ cười cười, vói tay xoa mái tóc của Bạch Dương rồi tung hết cả lên. Chẳng hiểu sao từ nãy Bạch Dương chỉ giương hai mắt lên nhìn cậu chăm chăm không chớp mắt, cười không cười, hỏi thăm cũng không hỏi. Cứ nhìn thế đâm ra Xứ Nữ thấy ngại ngùng một cách khó hiểu. Cậu đành khiến cô đưa đôi mắt sáng trưng ấy ra chỗ khác.

"Nào. Đứng xoa.. Rối!" - Bạch Dương lùi lại, ngửa lên nhìn ngó mái của mình, vuốt vuốt để lại vào nếp. Mấy tháng nay cô chẳng dám cắt tóc vì đang thi nên mái đã dài lắm rồi, cố gắng tí nữa còn có thể chạm vào cằm - "Sao mày về mà không báo mọi người? Tao còn tưởng mình thấy ma.. Sợ vãi."

"Ma á?? Tao đã chết đâu mà thành ma ám mày." - Xứ Nữ thật hết nói nổi. Toàn so sánh linh ta linh tính - "Tao có báo mà. Bọn mấy thằng Ma Kết biết trước cả tháng nay rồi."

Hóa ra vậy, cô lại thành người biết cuối cùng. Trong lòng Bạch Dương tự nhiên không thoải mái chút nào, dù rất nhớ đấy, nhưng giờ chẳng muốn nói chuyện với Xứ Nữ nữa.

"Sao thế?? Giận rồi đấy à??" - Xứ Nữ nhìn Bạch Dương từ từ chuyển thành cúi gằm mặt mà buồn cười. Cậu cố tình không nói nốt về đằng sau cho Bạch Dương nghe vì muốn thử xem một chút phản ứng của cô. Qua điện thoại, Ma Kết cứ luôn kể rằng nhân duyên của Dương với lũ con trai tốt lắm, ngoài chơi với mấy đứa trong lớp trong trường, chẳng hiểu từ đâu còn quen cả một rồ lũ trai bên ngoài nữa, chưa kể thi Kiến trúc, nữ đầu được bao nhiêu người. Chắc chắn chỗ học thêm cô còn biết nhiều sinh vật giống đực khác nữa.

mà Ma Kết chẳng biết, Xứ Nữ cậu cũng chẳng cách nào biết.

May mà giờ đây cô tỏ ra buồn bực khó chịu. Thế này thì rõ ràng là có quan tâm đến cậu - Xứ Nữ thấy lòng mình hơi lằng lằng. Cảm giác thỏa mãn cực kỳ.

"Nhưng nói là nói thôi. Người đầu tiên gặp tao từ lúc xuống máy bay đến giờ vẫn là mày mà. Tất nhiên là không tính tài xế taxi, chị lễ tân ở khách sạn và nhiều nhiều người trên đường..." - Xứ Nữ cô nhin cười, cái mặt ngơ ngơ khi nghe cậu nói kia sao mà cung quá đi mất - "... Người đầu tiên. Màyyy đó!!!"

Nghe thấy không hả?? ~

..

Bạch Dương cảm giác lố tai sao tối nay lòng bà lũng bùng khó chịu thế. Cái gì mà "người đầu tiên"... "người đầu tiên".. ~

Nói gì vậy. Ngại dữ..

Bạch Dương phải kìm nén lắm về mặt mới bình tĩnh và lạnh lùng như mọi ngày. Cô làm ra vẻ tỉnh queo đáp cụt lùn: "Vây sao?!" - Nhưng thực chất trong lòng cô đang gào thét dữ dội. Phong ba bão táp ầm ầm. Hóa ra cảm giác thính treo trước mặt nó kiểu như này. Bạch Dương vẫn, dẫn đo xem có đóp không nữa. Hơi lo sợ. Giờ lại đang sắp thi cử quan trọng, nếu ăn thính rồi chẳng may hai người tiến tới nói chuyện tình yêu lúc này thì cực kì không thích hợp.

Và cũng không rõ.. đoạn tình cảm này đi được đến đâu.

Giữa hai người còn có bao nhiêu bạn chung. Nếu một ngày bên nhau rồi chia tay, như vậy thì từ lúc ấy đến sau này sẽ rất khó sống. Chẳng ai muốn đi họp lớp mà có người yêu cũ ngồi ở đó cả, bất luận là giữa hai người có chia tay trong trường hợp bình thường đến mức nào đi nữa.. Vẫn là có khó chịu trong lòng thôi.

"Tao đến đón mày đi ăn khuya. Hẹn hết mọi người rồi. Bảo đón Sư, Kết đón Mã, Ngư đón Bình, Song đón Nguru. Còn tao đón mày. Thấy được không??"

Gương mặt tươi rói sát lại gần của Xứ Nữ làm Bạch Dương giật mình, lùi lại. Quần pajamas hồng teddy, chân xỏ đôi tổ ong cỡ 43 to sụ của bố. May có cái áo phông không quá tệ, nhưng vẫn không được. Chẳng hiểu sao lúc đó cô mua cái áo này nữa, in gì mà tận 14 dòng chữ giống hệt nhau, hàng trên như đúc hàng dưới: "xaolnkhongtot.nenkhongnxaolon". Một cụm dài hết biết, và nhầm nhứ, dù cũng hay thật đấy.

"Cho mấy phút thay đồ." - Tưởng là ai đến nên cô không thèm check lại bản thân trước khi xuống. Giờ hối hận cũng chẳng kịp. Dứt lời đã thấy Bạch Dương chạy mất. Cửa sắt cũng chẳng thèm đóng cho từ tế, trực tiếp đá một cái, vang lên ầm thanh cực lớn, nhứ rai nhứ ọc.

"Mẹ ơi. Sư rù con sang học nhóm, tối nay con sang nhà nó nhé."

Sau đó, Bạch Dương dùng vận tốc tên lửa, phi lên tầng gọi đầu. Càng nghĩ cô càng cảm thấy hối hận, đáng nhẽ ra phải gọi đầu.. Bây giờ bộ dạng nhếch nhác, tóc bết bết bị người ta nhìn thấy, xấu hổ chết đi được.

Mười phút ngắn ngủi, Bạch Dương cuối cùng cũng có chút tươm tất, gọi đầu xong, trên người toàn là mùi thơm của dầu gội và cả sữa tắm. Ngọt ngọt của hương dâu tây. Quần áo cũng thay một bộ khác, thẳng thớm và thơm tho. Tô tí son. Lấy lược chải lại tóc thật cẩn thận..

Xinh! - Bạch Dương nhìn vào gương, cảm thấy cực kì hài lòng với hình ảnh mới của bản thân.

Sau đấy cô vội vã chạy xuống nhà.

Bắt cậu đợi tận mười phút, cũng có khi là đã mười lăm. hai mươi phút rồi. Xứ Nữ biết đâu chẳng kiên nhẫn nổi mà đi mất rồi cũng nên.

Mà cũng biết đâu tất cả là mơ. Là cô hoa mắt nhìn nhầm. Biết đâu là cô vừa mới ngủ gục trên bàn nên mơ nhầm thành như vậy.

Bạch Dương cầm mũ bảo hiểm, ló ló mặt ra ngoài.

Ở bên kia, người ấy cúi cúi gằm chơi điện thoại, im lặng lại kiên nhẫn đợi cô như thế.

Bạch Dương tự nhiên cười một cách ngốc nghếch. Cậu vẫn ở đó. - Tự dưng lại thấy như được quay trở về nửa năm trước, cái lúc Xứ Nữ vẫn còn chưa đi đâu hết. Ngày ngày cậu đều dừng xe rồi ngồi ở ngay vị trí bây giờ đợi cô xuống nhà, hai người đi học với nhau và đến khi học xong, cậu đưa cô về nhà, cũng dừng ngay chỗ đó.

Xứ Nữ dừng xe ở vỉa hè phía trước cái CircleK mọi người hẹn nhau. Một đoạn vỉa hè bé tí không đủ, nhiều xe còn tràn lan để cả xuống lòng đường.

"Mày vào trước đi." - Xứ Nữ quen thuộc đưa tay tháo mũ hộ Bạch Dương rồi treo nó ở phía đầu xe. Đến chính cậu cũng phải giật mình, đã lâu như thế, nhưng mọi hành động, thói quen vẫn chưa bị mất, hóa ra chỉ là do cậu không còn dịp để làm mà thôi.

Bạch Dương lần nữa lại thấy ngại ngùng với bầu không khí kiểu này. Cảm giác cứ bị hường hường hay sao đó. Tim bắn tứ tung. Bạch Dương trốn tránh không để hai người chạm mắt, nghe Xứ Nữ nói liên không chờ đợi gì, quay lưng đi thẳng. Nhanh được phút nào hay phút đấy. Sợ rằng ở lâu với nhau, phản ứng hóa học nào nổ ra mà chẳng biết. Nghĩ thôi mà cô đã thấy đáng sợ.

"Yo. Đến đông đủ hết rồi à?" - Bạch Dương nhanh chóng nhìn thấy Nhân Mã vẫy tay với mình. Ngoại trừ Cự Giải ở bên kia địa cầu xa xôi, và cả cô cùng Xứ Nữ, ai cũng đều có mặt hết. Mấy đứa ngồi tùm tùm lại quanh hai cái bàn vuông ghép lại với nhau, trên đó bày la liệt bím bím cùng mấy ly Froster đầy màu sắc - "Đang nói gì thế?" - Bạch Dương tự nhiên kéo một cái ghế lại và ngồi xuống bên đầu bàn. Chẳng hiểu sao ai đó còn mang tờ đề toán ra lót để đồ bím bím ra bàn. Đúng kiểu thừa đề thừa giấy của bọn ôn thi, giữ lại cũng không biết làm đến bao giờ mới hết.

"Của mày." - Xứ Nữ chẳng mấy chốc đã từ sau đi đến, cậu đặt lên bàn thêm một cốc Froster cho Bạch Dương, trước mặt cô, cùng mấy thứ ăn vặt linh tinh mà cô thích. Xong cũng kéo ghế ngồi lại bên cạnh.

Nhìn thấy thằng bạn lâu quá chẳng gặp, đứa nào cũng muốn hỏi han. Đứa nào cũng tranh nhau nói. Kể đi kể lại toàn những chuyện gần đây mọi người làm. Và còn nghe chia sẻ về mấy thứ linh tinh và ngu xuẩn Xứ Nữ gặp ở bên đó. Đến lúc nào mà Xứ Nữ kể chuyện thằng bé làm sai, cả bọn lại hùa vào với nhau nói mấy câu chê bai, kiểu như:

"Ngu vãi loz. Có thể cũng đ biết làm" - Câu kinh điển. Đứa nào cũng thấy nói một lần trong tối đó.

Đặc biệt hơn nữa, lúc đang nói, Xứ Nữ đột nhiên đứng dậy bỏ ra ngoài. Khi trở lại, trên tay cậu cầm một cái túi lớn, màu sắc lờ lẹt nên mọi người không thể nhìn xuyên vào bên trong và đoán linh tinh gì đó.

"Đây là quà Cự Giải gửi tao đưa cho chúng mày trước thềm thi Đại học hôm tới."

...

Cái túi khổng lồ được đặt xuống giữa bàn, chỗ đồ ăn và nước bọn nó phải dẹp hết sang một bên. Nhìn thấy bên trong có rất nhiều hộp quà to nhỏ, đủ màu sắc, lại còn dán nơ nữa chứ. Ở mỗi cái có treo một tờ note nhỏ, viết tên ai bên trên cũng đồng nghĩa với việc món quà là gửi cho người đó.

"Quà thì chúng mày tự xem tên rồi mang về hẵng mở. Bên trong là lời chúc riêng cho từng đứa. Còn ở đây, tao đọc cho bọn mày nghe cái này." - Xứ Nữ rút từ trong túi một phong bì nhỏ, bên trong là một tờ giấy viết thư mỏng dính, cỡ A5 - "Đây là những lời tâm tình con Giải viết cho chung tất cả chúng mày. Đây nhiệm vụ của tao được giao phó, nghe đó, nghe kĩ này..."

"Khoảnh khắc chúng mày bước vào phòng thi, chính là lúc thời gian cấp 3 đã hết."

Khoảnh khắc chúng mày dùng bút khi nghe thấy tiếng trống, chính là lúc kết quả được định đoạt."

Kết quả thì không thể thay đổi nhưng số phận thì có. Con đường mai sau dù như thế nào, cũng ít nhiều phụ thuộc vào bài thi này."

12 năm học cũng chỉ được đánh giá bằng vài ba bài thi."

Ai cũng nhận thấy nó không công bằng nhưng ta còn biết làm gì ngoài chấp nhận. Học tài thi phận mà. Có thể, kết quả còn được định trước cả khi chúng mày cầm bút làm bài nhưng vẫn phải cố hết sức mình. Cố để mai sau nhìn lại vẫn có thể ngẩng cao đầu nói: ời dăm ba cái kì thi vớ vẩn."

Thi đại học cũng chỉ là một trong những việc chúng mày phải trải qua thôi. Qua rồi là hết!"

"Đó. Hết rồi" - Xứ Nữ hài lòng khi thấy ai cũng im lặng, chăm chú nghe cậu đọc.

Duy chỉ có thằng Kết. Hai mắt cứ ghim chặt lên người Nhân Mã không rời một giây nào. Bộ dạng thấp tha thấp thỏm, lấm lét như một tên ăn trộm vậy. Còn Nhân Mã, cô ngồi đối diện với Kết nhưng một khắc cũng không đưa mắt lệch về phía trước. Lạnh lùng đến cực điểm. Thái độ còn tệ hơn cả với người xa lạ. Một câu đáp tình cờ cô cũng chẳng muốn nói hay sao đó.. chi cùi gặm chơi điện thoại.

Rõ ràng là thái độ rất lạ.

Nay mới là hôm đầu tiên Xứ Nữ về, cậu cũng chẳng biết nguyên do cho đâu nữa. Hằng ngày cũng có nghe ba hoa về mấy cái tiến triển như có như không của hai đứa từ mấy cuộc video call với Ma Kết nhưng giờ này cậu vẫn không thể hiểu được rốt cuộc là hai người này đối với nhau như nào nữa.

Tương là hai người thích nhau nên ngại.

Nay nhìn lại thái độ băng giá của Mã thì dường như chẳng có ý tứ thích thích gì hết. Tất cả chỉ gói gọn trong một chữ: "GHÉT!".

Có khi tất cả đều do mình Ma Kết tưởng tượng ra cũng không biết chừng..

Sự thật thực ra không phải vậy đâu.

Ma Kết không sai. Và Xứ Nữ cũng không sai.

Tình cảm giữa Mã Kết đúng là dòng điện hai chiều ~

..

Vấn đề nằm ở chỗ Nhân Mã đã tự cho là mình phát tín hiệu tích cực quá rõ. Chờ đợi Ma Kết mở lời trước - Mẫu bạn trai của cô chính là người con trai mạnh mẽ chủ động. Mã cũng thể rằng không bao giờ tỏ tình trước, trừ phi đến 30 tuổi cô vẫn lẻ bóng một mình. Hậu ba mươi đối với cô mới chính là Ế, lúc đó mà không mở mồm chủ động thì không còn trai tốt để hốt về nhà nữa.

Còn hiện tại cô mới 18. Vẫn chờ vẫn đợi được đối phương nói ra câu thần chú đáng yêu, kỳ diệu có bao gồm ba chữ: "tớ thích cậu" hoặc "thao thích mày" cũng được. Miễn sao từ yêu từ thích nằm giữa câu đấy, độc lập, không kèm "không" và "nhưng" là ổn.

Khi Ma Kết viết lên áo. Cô đã tưởng cậu viết câu ý, hoặc đại khái một câu, "thích", thậm chí là dùng những từ ngữ hoàn toàn khác, miễn sao ý nghĩa vẫn tương tự là được. Nhưng không. Không có. Sáng mở chiếc áo đồng phục thơm tho ra nhìn? tìm mãi cô vẫn không thấy gì hết. Vai áo cô chống tron. Lưng áo cũng chẳng có gì. Kể cả cổ áo vẫn vậy.. Thậm chí một chữ kí từ cậu cũng không có.

Đúng là đều mà.

Thằng Kết chết tiệt. Lừa cô!!!

Nhân Mã tức giận, đã tự hứa và nhắc nhở bản thân là từ giờ không được phép bắt chuyện với Ma Kết thêm một lần nào nữa. KHÔNG BAO GIỜ!! Cái loại đùa bỡn tình cảm người khác như thế là kiểu người cô căm ghét nhất. Đúng là cô đuối rồi nên mới nảy sinh thứ tình cảm không đầu này rồi chờ đợi, mong chờ như thế.

Vậy đấy, tình hình vì thế nên mới trở nên nửa buồn cười nửa nghiêm trọng như bây giờ.

Rõ ràng bên A đã viết lên áo cho bên B. Nhưng vì một thế lực nào đó. Bên B lại không nhìn thấy. Bên A lo lắng. Chờ đợi câu trả lời từ bên B. Nhưng bên B lại tức giận, thế không mở mồm, làm bên A tưởng bị từ chối. Nền sau đó, bên A cũng chán không thêm đề ý bên B nữa.

...

Hiểu lắm nguy hiểm nhưng hai bên đều chẳng chịu mở lời. Quá kiêu ngạo. Thế nên vô hình đã đẩy hai người cứng đầu cứ thế càng ngày càng xa nhau.

Cũng chẳng rõ tương lai có ai đó hóa giải được hiểu lầm này cho hai người không nữa..

Từ buổi tối hôm đó, mọi người không tụ tập gặp nhau nữa. Ai cũng chỉ muốn dính mông ở trên bàn học.

Trong nhà, người trở thành khổ sở nhất là Xứ Nữ.

Tự đứng về trong thời gian thi cử cấp bách này, nhìn mọi người hừng hực khí thế, còn 2 ngày nữa là hôm thi đầu tiên. Mấy đứa chúng nó muốn học thì cậu cũng không có tư cách mà cản. Cũng chẳng biết gọi ai đi chơi - người cậu quen đều đang sắp thi Đại học hết.

Cậu tự nhiên bị biết thành ô sin không công cho cái nhà này.

Một ngày phải chuẩn bị ba bữa thật đúng giờ, lại còn đủ dinh dưỡng, hầu tận phòng tận cửa cho từng thằng. Cùng với đó là thi thoảng lại tiếp đón các đảng sinh thành phụ mẫu đến thăm con thăm cháu. Gia đình mấy đứa đã dùng đủ cách dẫn dụ mấy thằng này tách ra về nhà học. Lại chẳng có ai chịu về, lấy cớ là ở gần nhau dễ ôn, dễ học các kiểu. Nên chẳng biết nói gì mới phải. Thành ra hàng ngày chỉ biết đi làm xong thì rẽ qua, gửi cho mấy đứa biết bao nhiêu đồ bồi dưỡng, nước tăng lực các kiểu. Chặt kín cả một cái bàn bếp to dùng.

Haizzz ~~~

Xứ Nữ vừa tiển xong mẹ Song Ngư và mẹ Bảo Bình ra cửa. Cậu một phờ người, thờ dài thượt ngồi xuống ghế sofa.

Năm trước cậu mấy thủ tục cậu sang Úc học Đại học đơn giản lắm. Làm bài test các thứ, khi được nhận thì chỉ vội vàng xin giấy Tốt nghiệp tạm thời gì đó.. rồi học bạ. Lúc ôn thi cũng chỉ muốn chắc thêm kiến thức và chủ yếu là để có cơ hội gần gũi với Dương hơn, nên cũng không căng thẳng lắm. Trúng tuyển xong cũng chẳng phải thi mà trực tiếp vào năm nhất. Giờ có muốn cậu hiểu cảm giác hồi hộp, bồi hồi mấy hôm nay của mấy đứa đúng là làm khó cậu, thế nào cũng không đồng cảm được. Cậu đã là sinh viên rồi. Cũng biết Đại học chán thế nào...

Ngay tối trước khi thi, mọi người làm một video call có đầy đủ mọi người, cả Cự Giải để trấn áp lại tâm lý, chuẩn bị thật kỹ cho môn thi sáng ngày mai.

Cũng lúc này, bọn nó mới lòi quà hôm trước nhận ra bóc.

Mở món quà ra, Nhân Mã nhìn thấy một cái đồng hồ cát nhỏ, nhìn cực yêu.

Lời chúc tương thế nào, bé tí tí: *làm bài để ý thời gian.*

Còn Bạch Dương: nhận được một cục tẩy, quấy quanh là tờ giấy nhỏ, ghi: *làm bài cẩn thận, không gạch xóa nhiều.*

Sư Tử là tặng bút chì. *Khoanh bừa đúng.* Rất ngắn gọn lại súc tích.

Thiên Bình nhận được một quạt cầm tay, cứ bóp bóp ở cái công tắc là nó quay. Màu xanh xanh tím tím với hai cái tai như tai mèo. *Bình tĩnh.* - Lời chúc ngắn nhất trong tất cả luôn.

Kim Ngưu suýt xoa khi thấy một chiếc vòng tay với đủ màu sắc linh tinh, cái này khác hoàn toàn với phong cách của cô, nhưng không hiểu sao lại vẫn thấy ưng không thể hiểu được. Lời chúc của cô dài hơn của Thiên Bình, tờ giấy ghi là: *"Chúc mừng đỗ Học viện âm nhạc~".*

Trái ngược với những món quà sặc sỡ của bọn con gái, thứ con trai nhận được đều giống hệt nhau, mỗi được có một cái nhãn tron, chẳng viết về hay hoạ tiết gì cả - giống hệt với chiếc nhãn mấy hôm trước con trai tặng cho con cái trong lớp, mỗi tội là hình như dày hơn một tí. Và cũng không có lời chúc riêng luôn.

"Hahaa. Coi như thay mặt các chị em trong lớp, đền bù cho sự chịu đựng và đáp lại tình cảm của bọn mày dành cho bọn tao những ngày qua. Yêu yêu~" - Cự Giải cười lớn, khi thấy bộ mặt chán nản của mấy đứa con trai hiện trên điện thoại - "Còn mấy cái nữa cho những thằng khác.. Tao tính cả rồi nên sẽ vừa thôi, không ngón này thì ngón khác."

Sáng thứ hai vào cái đã đến.

Đứng trước cửa trường chuyên Amsterdam nổi tiếng, bao nhiêu học sinh khắp các trường đổ về đây thi ngày thi đầu tiên.

Xứ Nữ như một người bỏ trẻ, mang theo lo lắng, hồi hân chăm chút từng đứa, kiểm tra hộ chúng nó đủ bút chì, bút bi, cả tẩy và thước kẻ chưa.

"Bỏ bỏ bút xóa ra. Thi Văn mà lỡ tay xóa là xong đời luôn đấy." - Xứ Nữ kiên quyết tịch thu hết sạch bút xóa, nhét phồng cả hai bên túi quần.

"Thôi đi đi. Quyết thắng!!! Quyết thắng!!!!" - Xứ Nữ dùng hết cơ thể mình để cổ vũ chúng nó. Nhìn mấy mãi đến khi dòng người tấp nập chen kín tầm nhìn cậu mới thôi.

..

Trường X năm nay điểm thi chủ yếu là ở Amsterdam và Đống Đa, Nam Trung Yên. Đặc biệt là ban D - chủ yếu là thi ở Ams, và D2 của bọn nó, phải đến 20 người thi ở đây. Còn mấy đứa đi sang Đống Đa có Ma Kết, Song Tử. Nhưng Xứ Nữ cũng không thể phân thân, ở nhà chỉ qua loa vỗ vai cổ vũ, còn đâu là xách túi đi theo tốp còn lại sang Ams để cổ vũ.

Được mấy hôm đầu thi ông trời rất ủng hộ. Trời xanh, mây trắng. Ánh nắng chiếu trên mặt đất vô cùng rực rỡ nhưng lại không bị quá nóng.

Đến hôm thứ hai, buổi chiều đang trong giờ thi môn thứ hai hôm ấy, trời bắt đầu mưa tầm tã.

Từ trên hành lang nhìn xuống, Bạch Dương với Sư Tử chán nản, mặt ỉu xiu, chẳng biết nên phản ứng sao nữa.

Được hôm đón nhau đi thi, tiền để gửi xe quên mang. Clearbag ngoài chứng minh thứ, giấy dự thi và đủ thứ bút cùng tờ đề thi của môn mới thi xong, hai đứa chẳng còn gì khác. Đến cái áo mưa cũng không để ở xe.

Mưa nặng hạt như này, không có dấu hiệu ngừng. Từng giọt từng giọt cứ liên tục rơi lách tách trên mặt đất. Tạo nên đủ hình thù bong bóng nổi ở chỗ nước chạm nhau. Mây đen mù trên đỉnh đầu dày đặc, mãi không tan. Nhìn đó đã đủ đoán được là trận mưa này còn lâu thật lâu nữa mới xong, có khi đêm mới ngừng cũng nên.

"Ah ah. Giữ thẳng Yết lại nhanh nhanh!!!" - Bạch Dương không đợi đến giây thứ hai, ngay lập tức phóng lại gần, tóm chặt áo trắng bé không buông - "Mau nộp ba nghìn ra đây. Bỏ máy còn lấy xe."

"Đé* có, buông tao ra!! Buông!!!!!" - Thiên Yết cố gắng ra nhưng không thể, loạng choạng còn suýt nữa bị hai con thần dim đầu xuống đất.

"Mẹ chúng mày, mưa mưaaaaa!!! Đang mưa đấy.. Lùi lại lùi lùi!!!" - Thiên Yết kêu ré lên. Ba người chúng nó giằng co, chẳng hiểu càng giằng kéo lại càng đu người ra khỏi mái hiên chỗ gửi xe. Mai còn thi tiếp ba môn tổ hợp cuối cùng. Không thể để bị ốm được. Thời tiết dạo này thay đổi thất thường, lỡ đen đui là không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Kế hoạch trừ bị suốt bao lâu giờ mà bị làm sao, cậu chắc chết mất, cậu còn người mình muốn gặp.

"Mày có đưa tiền không thì báo. Ba nghìn cũng ki bo là sao?? Như này thì mày định để chị tao sau chết đói với mày à.. Không được không được, tao phải gọi unnie để nhắc unnie cẩn thận cái loại bùn xin nhà mày." - Cự Giải chính là cái nút công tắc kì diệu trên người Thiên Yết, chỉ cần đụng đến hai chữ này thôi là Thiên Yết thể nào cũng trở mặt ngay. Bạch Dương biết thừa điều này, mà mọi người khác cũng biết. Khi cô vừa lấy điện thoại ra, ngay lập tức, Thiên Yết trở mặt thật, ném một tờ mười nghìn vàng chói ra ngoài sân - ngay chỗ có cái vũng nước đầy ư.

"Đó. Ra mà nhặt." - Thiên Yết cau có chỉnh trang lại người mình. Hai con điên này kéo khiến áo cậu nhăn nhúm hết thành một đồng, khó chịu - "Hừ. Cút đây.."

Dứt lời, Thiên Yết bung ô, lạnh lùng bước ra ngoài màn mưa kia, bóng lưng sơ mi trắng nhẵn như chó - vẫn có một sức hút kì lạ. Sur Từ vội vàng chạy ra màn mưa, nhặt tờ tiền nhanh như chớp rồi lại chạy vào trong hầm để xe. Ahh~ vậy là có tiền rồi. Dương và Sur Từ nhìn theo, ánh mắt đầy biết ơn, cảm kính, còn tờ tiền được chúng nó giữ chặt giữa hai đôi bàn tay, chỉ sợ sênh ra lại rớt đầu đấy.

"Đại gia đi cẩn thận haaaa!!! Bồn cung sẽ nói tốt về đại gia với unnie, nhá nhá ~~~"

Đúng là cảm được tiền trên tay là sướng nhất. Vừa ấm lòng, vừa ấm thân. Con người cũng vì thế trở nên dễ thương, đáng yêu đến lạ.

...

Sur Từ và Bạch Dương nhờ vậy mà lấy được xe về. Định lấy tiền thừa mua một cái áo mưa ni-lông nữa để mặc nhưng từ trong hầm phóng ra ngoài, chưa đi đến cổng trường, cả hai con đều đã ướt cả người. Vậy nên chẳng thêm mua nữa, cứ thế phóng một đường thẳng về nhà Bạch Dương.

Tối đó, hai con nằm với nhau ở nhà Bạch Dương, thủ thi học Sư đến tận nửa đêm:

"Khởi nghĩa Yên Bái thất bại là do yếu tố khách quan nào?"

".... Không biết."

"Chỗ dựa của "Chiến tranh đặc biệt" của Mỹ ở miền Nam là:...."

"... Câu dài nhất trong đáp án."

"Câu tiếp... Ngày 11/7/1995, Việt Nam bình thường hóa quan hệ với nước nào?"

"Tao chọn sự trợ giúp 50%. Cho tao hai đáp án."

"Mỹ và Trung Quốc."

"Ui giời. Đơn giản, Trung Quốc."

"Tại sao? Cần lời giải thích??"

"Thì "Trung Quốc" có 1.... 2.... 5... 9 chữ cái. Mỹ có mỗi hai. Nên vậy."

"*** .. Vậy thôi đi cần học nữa. Mày ngủ đi, mai còn giữ đầu óc sáng khoái mà ngồi đếm chữ tiếp. Nhớ mang cả thước kẻ, nhiều chữ quá thì so cm xem câu nào dài hơn." - Bạch Dương đến hết nói nói. Cô vứt luôn sách vở xuống khỏi giường, tắt đèn đi ngủ.

Bạch Dương không giống mọi người, đến phút cuối cô đã tích chọn thi Tự nhiên vì cô cần điểm môn Lý. Nên là tính từ chiều nay là cô xong thật rồi. Cô còn môn năng khiếu thi vào cuối tuần. tận cuối tuần cơ - bây giờ mới chỉ là Thứ Ba, còn mọi người là còn tổ hợp Xã hội thi buổi sáng mai là xong hết.

Thế là sắp thi xong rồi. Chẳng thiết gì nữa, đến lúc đó, mỗi người có khi đi một nơi, người ăn chơi, người thi đi ngủ. Ai cũng giao hẹn ở ăn một tháng, đến khi nhập học xong xuôi mới hẹn nhau đi ăn một bữa thật lớn để chúc mừng.

"Mày có lên nhé. Thi thêm năng khiếu nữa đừng run quá." - Sur Từ nghĩ đến viễn cảnh giờ này ngày mai đã được đi ngủ là thấy sướng hết cả người.

"Biết rồi." - Bạch Dương chẳng mấy lo lắng về việc mình sẽ làm bài như nào, nhưng lo là lo ở việc giành cái góc vẽ đẹp. Lỡ như gặp anh bạn to con muốn tranh góc đẹp với cô thì nên ăn mừng ra kiểu gì. Thấy dạn là phải chai mặt vào - mặt cô chai có thừa. Nhưng vẫn là tùy đối tượng - "Mà tao kể mày nghe chuyện này..."

Bạch Dương tự nhiên nghiêm túc hẳn. Có một chuyện cô vẫn rất phân vân.

Hơi điều hòa từ trần nhà phả xuống làm cô lạnh hết hai chân, vội vàng tìm cái chăn mỏng đắp lên người, sau đó mới bắt đầu câu chuyện:

"Thứ hai tuần sau mày ạ.. khi đấy tao sẽ thi vẽ xong, Xứ Nữ định rủ tao đi ăn với xem phim. Mày nghĩ hộ tao cái. Chuyện này.... hmmm..."

Hẹn thế là sao?? Là... hay...?? Bây giờ cô rất cần lời khuyên, may mà có Sur Từ - con bé đáng yêu có thâm niên yêu đương vườn trường~

Sau khi hoàn thành bài thi tổ hợp Xã hội, Kim Ngu và Song Từ liền về nhà chuẩn bị đồ để bay luôn chuyến bay đêm đó sang L.A. Thi cũng thi xong rồi. Họ chỉ cần đợi điểm và phiếu chứng nhận tốt nghiệp là xong hết thủ tục - những thứ ấy để lại cho người khác lo cũng được. Nên hai người quyết định bay sớm, sang kia ổn thỏa mấy thứ khác nữa.

Và cũng chẳng phải là không gặp nhau nữa nên hai người không cho phép mấy đứa kia đi tiễn. Khó khăn lắm mới thi xong, cho mọi người nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật sảng khoái vào.

Chưa kể Bạch Dương từ sáng nay đã cắt đứt liên lạc với thế giới, đóng cửa ở nhà ôn về nốt những ngày cuối cùng.

Trước đó cũng inboc và video call cho nhau tận mấy lần, nói hết được rất nhiều thứ chưa nói. Mỗi đứa ở một nơi, nhưng cảm giác vẫn thật tốt. Chỉ cần mãi bên nhau thế này là được rồi.

Khi mấy thằng con trai đều đã ngủ, Song Từ kéo vali xuống tầng.

"Safe flight, bro." - Lăn nữa, lại bắt Song Ngu lúi húi trong bếp. Hai thằng ôm nhau lần cuối, vỗ vai nhau, chẳng biết nên nói gì nữa.

Đường Hà Nội về đêm vắng vẻ.. Song Từ tuy mới chỉ gắn bó ở đây chưa đến ba năm, nhưng ở đây cậu đã có những người anh em tốt nhất của mình, cậu làm những việc chưa từng làm, thậm chí là tương tượng thôi cậu cũng chưa từng.

Cảm ơn, Hà Nội.

Thân thương đến nỗi mỗi khi đi xa lại muốn trở về, chỉ muốn ở đây mãi, cùng với những người quan trọng của mình.

Chiếc taxi đỗ lại trước cửa nhà Cụ Giải.

Sau khi Kim Ngu lên xe, chiếc xe liền rẽ ra đường cao tốc, chạy một đường thẳng ra sân bay Nội Bài.

Trời bắt đầu có những giọt mưa lất phất. Chỉ vài phút sau, những giọt mưa bắt đầu trở nên càng nặng hạt. Ngồi trong xe, hai người có thể nghe dễ dàng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài.

Rào.. rào.. Không có dấu hiệu là sẽ ngừng sớm. Phải chăng là đang báo hiệu một điềm xấu nào đấy. Hai người vừa mới thi xong đại học. Bác lái xe cũng không muốn xảy ra chuyện nên đi càng thêm cẩn thận và chậm rãi.

"Mưa rào ngày hè đúng là đáng sợ thật"- bác tài xế cố gắng phá tan không khí tĩnh lặng vì lo lắng của mọi người nhưng có vẻ chả giúp được gì khi hai đứa chỉ biết cười xòa cho qua.

Bỗng nhiên Song Từ nắm lấy tay Kim Ngu như muốn truyền cho cô chút sức mạnh, cố làm cô bớt lo. Chỉ là một cơn mưa thôi mà. Cái nắm tay thật ấm áp khiến Kim Ngu cũng giảm bớt sự run rẩy. Nhưng cảm giác vẫn chỉ là cảm giác. Làm sao cũng không xua tan hết được. Cô có linh cảm không tốt từ lúc bước lên xe. Tim không hiểu sao cứ đập thình thịch suốt tối. Lại chẳng biết nói điều ấy với Song Từ thế này, sẽ chỉ làm cậu lo lắng không đâu. Cô chỉ tặc lười nghĩ mình đang sợ bóng sợ vía linh tinh, vậy thôi.

Khi chiếc xe dừng lại trước đèn đỏ, biển báo trên đường ghi rằng chỉ còn 4km nữa thôi là đến sân bay rồi, cả 3 người ngồi trên xe đều thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Cột đèn phía trước đèn ngược từng giây cuối cùng.

3....

2...

1...

Đèn chuyển xanh.

Chiếc taxi từ từ lăn bánh trở lại. Và đúng lúc ấy, đèn pha từ bên đường rọi thẳng vào một bên xe taxi, chiếc xe tài không lồ từ làn đường bên cạnh lao đến. Nhanh, hung dữ như một con gấu đen trong đêm. Ánh sáng cực kì chói mắt, rọi thẳng vào bên người Song Từ, khiến sườn mặt cậu hiện lên càng rõ trong tối. Cả ba người đều chết lặng. Nhịp tim càng lúc càng nhanh vì căng thẳng, Song Từ chẳng nói gì, bất ngờ chồm người sang kéo Kim Ngu vào ôm, giờ cậu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là không thể để cô bị thương, chỉ có vậy - cái ôm của cậu càng lúc càng chặt, kéo hai người lại với nhau.

Bác tài xế đánh vội vô lăng sang bên để tránh chiếc xe to lớn kia. Tiếng lốp xe ma sát với mặt đường, tạo một chuỗi âm thanh rợn người.

Kim Ngu chỉ biết nhắm chặt mắt lại, bên tai cô văng vẳng nhịp tim của Song Từ. Cảm giác ấm áp của vòng tay cậu khiến cô nghĩ rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi, có lẽ vậy.

Nhưng tất cả đã quá muộn. Vận tốc của chiếc xe tài lao đến quá lớn, và cuộc va chạm đã xảy ra.

Âm thanh vang dội như một tiếng nổ.

Chiếc taxi nhỏ bé bị một sức mạnh lớn, bị hất văng một cách dễ dàng sang một bên đường. Thậm chí cái xe còn lăn một vòng. Nước mưa trên đường khiến bánh xe tiếp tục lăn lăn, mãi không có dấu hiệu dừng lại.

Cả thế giới cảm giác như bị đảo ngược trong phút chốc.

Cú va chạm đó khiến cả người Kim Ngu và Song Từ đập mạnh vào cửa chiếc xe.

Tiếng mưa rơi. Tiếng thủy tinh vỡ. Tiếng còi xe inh ỏi. Tiếng người ta loáng thoáng bên ngoài. Và hơn nữa là tiếng tim đập rất nhanh của hai người. Tất cả hòa với nhau.

Đó cũng là những gì cô nghe và cảm thấy được trước khi mất đi ý thức.

...

Một lần tỉnh dậy giữa chừng, Kim Nguru cảm thấy cả người như bị người ta dùng gậy đập cho vỡ vụn. Đầu đầu cũng cảm thấy đau buốt đến tận xương. Cô chẳng thể cử động hay cựa quậy một chút gì.

Điều duy nhất cô làm được trong giờ phút này chính là đảo mắt.

Song Tử ngồi bên cạnh cô, đầu cậu nghiêng sang một bên, hai mắt cậu nhắm nghiền như đang ngủ một giấc rất say. Trên mặt cậu bị thủy tinh quệt phải, tạo những vết máu dài, nghiêm trọng nhất là đầu. Một mảng lớn ở chiếc mũi cậu dội thắm máu, còn chảy dọc xuống cằm. Gương mặt cậu lạnh tanh, càng lúc càng trở nên xanh xao, mắt dần sức sống.

"S... Son.... g... T..ừ....."

Kim Nguru thều thào. Âm thanh phát ra từ miệng cô ngắt quãng, yếu ớt đến nỗi chính bản thân cô cũng không nghe nổi.

Cứ như có cá tấn thủ vô hình đang đè lên cô, cô bất lực. Cố gắng mãi vẫn chỉ có đầu ngón tay có thể cựa cựa được, chạm một chút vào bàn tay Song Tử vẫn nắm mãi không rời.

Đau quá.. Khó thở nữa..

Ai đó..

Cứu bọn họ với.

Những sức lực cuối của Kim Nguru dần bị tiêu tán hết. Cô lần nữa bị chìm vào hôn mê, chẳng thể mở mắt ra được nữa.

[End - chương 62]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Rời xa

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong khoảng thời gian từ sau 12 giờ đêm đến 4 giờ sáng chưa bao giờ là tốt cả.

Điều này lần nữa được khẳng định trên người Xử Nữ.

2h27 sáng.

Xử Nữ vốn đã ngủ rất say, định là làm một mạch đến sáng. Nhưng tiếng chuông điện thoại không dứt làm cả cậu lẫn hai thằng Kết và Ngư cùng phòng đều cực kì khó chịu. Cậu mấy lần đều với tay mở lên tắt đi nhưng tiếng chuông ấy ám cậu không buông, cứ hết lần này rồi lần tiếp, vang lên không biết mệt mỏi.

"A..lô..." - Xử Nữ cuối cùng đầu hàng. Cậu bắt máy, giọng khó chịu ra mặt, không biết bên đầu dây kia có cảm nhận được không.

"Cho hỏi đây có phải số của bạn Nữ Nữ không? Tôi đang gọi từ điện thoại của một bạn nam tóc nâu, rất cao..."

Giọng đối phương là một giọng nữ, nghe không trẻ trung gì. Cứ kiểu bị khàn khàn đục đục. Xử Nữ chỉ có thể cảm nhận mỗi vậy, cậu vẫn chưa tỉnh ngủ nên không thể nghĩ được gì nữa.

Nữ Nữ?! - What the f*ck.

Bạn nam tóc nâu? - Giò thẳng nào chẳng nhuộm nâu. Cô này nói gì vậy hả?!!

"Alo. Có phải bạn là bạn Nữ Nữ không? Alo alo!!!"

Đối phương chắc nghĩ rằng đầu dây đang ngủ thiếp trở lại giấc nên cất cao giọng hơn trước. Nửa đêm nửa hôm như này nghe cực kỳ khó chịu.

Xử Nữ nhăn mặt, trong câu đáp không chịu được mà tỏ ra cáu bẳn: "Đúng, sao thế?... mà cô là ai??" - Xử Nữ tức giận bắt đầu ngồi dậy tựa vào đầu giường. Nửa nằm nửa ngồi, cả người dựa vào đồng gối chất đồng sau lưng. Cái tay thừa còn vơ tạm một cái ôm vào lòng dựa dựa - "Cô là ai?"

"Tôi gọi đến cho cậu từ bệnh viện Nam Thăng Long, Bác Từ Liêm. Bạn của cậu vừa mới gặp tai nạn giao thông, được người ta đưa đến đây trong tình trạng nguy kịch. Chúng tôi cần liên lạc với người giám hộ..."

Từng câu từng chữ bên kia truyền lại dội thẳng vào đại não của Xử Nữ. Cậu không rõ bản thân đã load thông tin như nào nữa, chỉ biết bật dậy theo bản năng, bắt đầu mặc quần áo dài vào. Tay giữ điện thoại vẫn ở nguyên trên tai.

"Cái gì cơ? Tai nạn giao thông??"

"Mọi người đang ở đâu?"

"...."

"Tầng 1, phòng cấp cứu. Văng vẳng. Bọn cháu sẽ đến ngay.."

"...."

Tất máy cũng chính là lúc Xử Nữ xỏ xong cái quần bò lên người. Giờ thì cậu hoàn toàn tỉnh táo rồi, mồ hôi lạnh còn dính trên trán cậu. Thế quái nào mà lại tai nạn được?! - Xử Nữ với Cậu lấy đại một cái sweater ở gần đó, mặc lên người. Xử Nữ tự nhắc mình cân bình tĩnh, cũng cần phải tỉnh táo nữa... cậu tự nhắc thật nhiều lần, nhiều lần. Vậy nên, Xử

Nữ liền chạy xộc vào nhà vệ sinh, vốc nước lạnh áp lên mặt mình.

Dưới tình huống cấp bách như này, một mình cậu, Xứ Nữ sợ rằng mình không thể giải quyết ổn thỏa. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn nên đi tìm thêm một đứa đi cùng để còn tiện chia việc.

"Mày mày!! Dậy đi." - Xứ Nữ cục xúc đá giật tung cái chăn Ma Kết đang cuộn trên người.

Ma Kết khó chịu, cậu lấy một cái gối chùi kín đầu mình - "Đ gi. Cút." Song Ngư cũng vì tiếng động lớn mà khó chịu không kém. Cậu rầu rĩ chui vào trong chăn, kêu kêu nấy tiếng ừm ừm trong cổ họng.

Nhưng Xứ Nữ chẳng quan tâm, Song Tử và Kim Ngưu bây giờ không rõ sống chết. Ngủ đ gi mà ngủ. Xứ Nữ liền đá liên tục lên người Ma Kết, "Dậy dậy. Cùng tao lên bệnh viện. Nhanh!!!"

"Bệnh viện lone gi. Đm, mày điên à

Mới hơn 2 giờ sáng." - Cuối cùng Ma Kết tức tối ngồi dậy, ném gối về Xứ Nữ một cách tức tối. Ánh đèn điện Xứ Nữ vừa bật lên rọi vào mắt cậu vô cùng chói mắt.

"Mặc vào đi." - Xứ Nữ ném lên đầu Ma Kết quần áo. Lạnh lùng ra lệnh - "Người bệnh viện gọi tao, nói Tử với Ngưu bị tai nạn trên đường ra sân bay, đang cấp cứu."

"HẢ!!!" - Không chỉ Ma Kết, thậm chí cả Song Ngư nằm cạnh cũng giật mình ngồi dậy. Rõ ràng thằng Ngư cũng bị tỉnh từ lúc này nhưng chỉ là im lặng vùi đầu vào chăn, không tỉnh.

"Ngư. Mày ở nhà đợi điện của bọn tao. Bọn tao lên đó xem có chuyện gì rồi gọi về." - Xứ Nữ cầm chìa khóa xe bước ra cửa, rồi cậu nghĩ gì đó, lại quay lại dặn - "Trước đừng báo cho bọn con Dương, bọn nó lại nghĩ nhiều. Bạch Dương còn sắp thi tiếp, cứ để yên cho ôn. Thế nhé.", đoạn, cậu tiếp tục quay sang căn nhà Ma Kết - "Nhanh chân lên. Kéo cái khóa quần của mày vào."

Trời bên ngoài tối om, mưa vẫn rả rích không nghỉ. Ba con bực giê của Thiên Yết còn chẳng ngủ ở nhà của bọn nó, trốn xuống dưới thềm cửa này ngủ. Thấy Xứ Nữ và Ma Kết mở cửa, ba đứa liền quần lại quanh chân hai người hít hít cọ cọ. Xứ Nữ chẳng còn tâm trạng nào để an ủi hay xoa xoa chúng nó, cậu trực tiếp đi thẳng ra sân sau lấy xe.

"Kết. Mày ra mở cửa đi."

Hai người mỗi người mặc một cái áo mưa, sau đó ngồi lên xe và đóng lại cái cửa ngoài sân, bật đèn pha lên và phóng đi thẳng. Dường như cơn mưa càng lúc lại càng nặng hạt như hồi tối. Gió lớn thổi từng hạt mưa tấp lên mặt bọn họ đau rát. Tầm mắt cũng vì thế bị hạn chế không ít. Còn một việc nữa là hai người không biết cái bệnh viện đó ở chỗ quái nào hết. Ma Kết phải cúi cúi google map ở phía sau.

"Mày phải rẽ trái... đó đó.. chỗ đó đó kìa!!!"

Hai người mấy một lúc loay quanh quần quần mới tìm thấy cái bệnh viện đó.

"Xin lỗi. Có cho cháu hỏi là phòng cấp cứu ở tầng một này là đi hướng nào với ạ." - Xứ Nữ chạy xộc vào phòng tiếp tân.

Bám ngay sau là Ma Kết. Đầu cả hai ướt rượt, nước mưa chảy tong tòng xuống vai và ngực áo, gương mặt xám xịt vì lạnh và bị mưa đánh vào mặt.

"Đi sang bên kia và rẽ phải. Ở đó các bạn sẽ..." - Cô y tá còn chưa nói hết câu đã nhận được lời cảm ơn của hai người. Bỏ lại cho người phía sau nhìn thấy chỉ là hai bóng lưng cao ngất.

Đi theo lời chỉ dẫn, Xứ Nữ và Ma Kết dễ dàng nhìn thấy biển thông báo phòng cấp cứu. Giờ đến đây lại chẳng biết đi đâu nữa,...

"Xin lỗi cô. Ở đây có phải mới đưa vào một đôi bị tai nạn giao thông đúng không ạ?"

Ma Kết chặn đường một y tá gần đó hỏi. Cô y tá còn thấp hơn cậu, trên người mặc đồng phục trắng tinh của bệnh viện. Đôi cái mũ trắng, khẩu trang cũng trắng, che kín mít nửa mặt. Trên tay cô còn đang bẻ một khay thuốc, có cả kéo và bông băng các thứ, cùng một quyển sổ dày.

"Hai cậu là người quen của cậu trai tóc nâu và cô bé đi cùng cậu trai đó đúng không?"

"Dạ dạ đúng rồi ạ. Bọn họ đang..."

"Hai các cậu ra đây điền thông tin nhập viện cho họ đi." - Cô y tá ra hiệu hai người đi theo. Vừa đi, cô vừa tháo khẩu trang ra và giải thích cho hai người nghe chút chút về tình hình hiện tại của Ngư Tử - "Bạn nữ bị gãy một bên chân, còn đầu chỉ là xây xát ngoài da. Hoàn toàn không đáng ngại gì. Chúng tôi đã bó bột và xếp phòng ổn thỏa. Sáng mai có lẽ sẽ hết hôn mê và tỉnh. Nhưng bạn nam..."

Xứ và Kết chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì tâm trạng đã bị treo ngược lên. Hai người không thể tin được điều vừa được nghe..

Chấn thương sọ não...

Máu tụ nội sọ...

Gãy...

Rồi cả mất máu...

Lượng thông tin tự dưng dội lại quá lớn, hai người còn tưởng tai của họ hổng luôn rồi chứ. Gì mà lăm thứ đổ lên người bạn của họ vậy.

Lại còn có khả năng sẽ hôn mê sâu...

Thành người thực vật...

Ha!

Quá hoang đường rồi. Các bác sĩ này điên, điên hết. Thực vật cái gì mà thực vật. Đùng một cái trở thành một khúc cây nằm cả ngày trên giường. Thờ phái nhờ máy. Mà ăn uống thì đều do truyền dịch qua ống kim tiêm ỏn ẻn dẫn lỏng ngoẵng. Đái ỉa vệ sinh đến ý thức còn chả có nói chi là tự làm. Người vậy, toàn là sống dựa trên sự giúp đỡ và can thiệp của người khác. Sống thế. Có còn gọi là còn sống không đấy?

Chưa kể, giấc mơ của Song Từ là trở thành một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp, cậu đã mơ có thể được chơi ở một giải đấu chuyên nghiệp như NBA.

Và rồi giờ thì sao.

Chưa gì mà bác sĩ đã nói đó là điều không thể. Cậu có thể tỉnh và đi lại được đã là tốt lắm rồi. Hai chân, đặc biệt là đầu gối đã chịu tổn thương quá lớn. Khó mà có thể dẻo dai như trước. Khó mà có thể chịu được cường độ hoạt động lớn, như chơi bóng rổ chẳng hạn, chạy.. nhảy.. nhún.. lại chạy...

Chưa lúc nào mà tiếng quả bóng đập bình bịch xuống sàn lại khiến Xử Nữ và Ma Kết ám ảnh đến thế này. Rõ ràng chỉ là tưởng tượng, hồi tưởng lại chút thôi. Nhưng hai chữ "thực vật" càng xoay quanh đầu hai người bao nhiêu.. cái âm thanh quả bóng vô hình ấy càng dội mạnh lại bấy nhiêu. Mỗi lúc một to và rõ ràng trong tâm trí của cả hai.

Mới hôm trước, Song Từ đã cười rất tươi trên sân bóng. Giương và cả người cậu đầm đìa mồ hôi. Hai cánh tay dài như một con quái thú, lòng bàn tay to, liên tục đảo quả bóng qua bên này rồi lại sang bên kia.

Không ngờ, vậy mà lại có thể trở thành trận bóng cuối cùng trong tuổi 18 của cậu - trận bóng cuối cùng trong đời của cậu.

..

Xử Nữ và Ma Kết ngồi ở băng ghế chờ ngoài hành lang cả đêm. Họ thực quá đau lòng. Không biết nên nói sao với mọi người nữa. Ở nhà, Song Ngư và mấy thằng chắc đang sốt ruột lắm. Điện thoại của cậu và Kết rung suốt này giờ. Nhưng hai người chỉ biết vùi mặt vào cánh tay, im lặng chờ đợi thời gian càng lúc càng trôi qua thêm nhiều giây, nhiều phút.. Họ còn tưởng họ sẽ không mất. Vành mắt của cả hai đều đỏ ửng, nước cũng chỉ chực rơi xuống. Nhưng chỉ chực vậy thôi.

Tất cả đều đã trải qua mấy tiếng khó khăn nhất từ trước đến nay trong cuộc đời của họ.

Sáng hôm sau, lúc gần 7 giờ, Xử Nữ quyết định gọi về nhà chung. Hai quãng mắt cậu thâm tím lại, gương mặt xanh xao, cảm tưởng như gương mặt đã gầy sọp đi sau một đêm, vô cùng hốc hác. Kết cũng chẳng khá khẩm gì - Gương mặt tối tăm, lạnh lẽo, ánh mắt vô hồn và tóc thủ bù xù như ở quạ.

"Ừm... Chuyển ra phòng ngoài rồi." - Xử Nữ gật gật nói dối - "Mày với ai đến đi, mang cháo vào nữa, biết đâu bọn nó tỉnh."

"..."

"Ừm... Rồi rồi. Đi đi nhé."

Xử Nữ cúp máy. Xong cậu lại đắn đo, không biết có nên gọi cho mẹ Song Từ không nữa, cậu có số, gọi bằng Viber là được - cái lần Tết vừa Song Từ đã cho cậu, dặn là có gì hãy gọi qua cho mẹ để cứu cứu gì đó. Sau lại không có chỗ dùng. Nhưng Xử Nữ vẫn cẩn thận lưu vào. Đầu biết là chẳng bao lâu, đến ngày hôm nay lại có dịp để thử.

Nhưng cậu không dám.

Cậu không dám gọi.

Xử Nữ cảm thấy bản thân thật thất bại, lại lần nữa vùi đầu vào trong hai cánh tay mà dằn vặt đủ điều.

"Tao với mày sẽ đợi bọn kia đến rồi mình sẽ tính tiếp." - Ma Kết quay sang vỗ vai bạn mình. Rất khó khăn để thông báo những tin kiểu này cho người khác, mà người bị dính lại không ai khác là bạn thân của bạn - "Còn phải lên tầng thăm Ngư nữa. Không biết con nhỏ đã tỉnh chưa..", từ lúc đến đây, hai người quá sốc với tình trạng hiện tại của Song Từ, họ dành suốt mấy tiếng dài đằng đẳng chỉ để ngồi ở băng ghế dưới tầng một trong im lặng. Chưa hề lên tầng ba ngó qua Kim Ngư lấy một lần.

"Đi thôi. Lên ngó xem con bé ổn không." - Xử Nữ quyết định đứng dậy, cậu vỗ vỗ ra hiệu cho Ma Kết. Rồi sau đó, cả hai đứng lên và bắt đầu di chuyển.

Cô y tá nói là Kim Ngư sau khi được băng bó đã được đưa lên phòng 304, tầng 3. Phòng bệnh dành cho bốn người nhưng hiện tại mới chỉ có ba người, đây là đã thêm cả Kim Ngư vào rồi.

Ấn cánh cửa phòng 304. Xử Nữ nhanh chóng nhìn thấy Kim Ngư vẫn đang nhắm nghiền hai mắt, nằm ở cái giường bên phải gần cửa sổ nhất. Chiếc giường đối diện cô thì trống không. Hai giường còn lại thì đang có người nằm rồi - một là một bác nam lớn tuổi, bên cạnh hình như là vợ bác, nhìn cả hai đều rất hốc hác. Còn một giường nữa là một em bé, ít tuổi hơn họ rất nhiều, nằm gục cạnh giường chăm em có vẻ giống như mẹ của cô bé.

Cả hai gật đầu chào hai bác trung niên vì họ đưa mắt nhìn sang, sau đó mới từ từ đi đến chỗ Kim Ngư.

Một chân bó bột, bị treo lên trần nhà. Hay tay xây xước rất nhiều, bị băng kín, trắng toát. Người ta còn cấm một kim tiêm vào truyền dịch cho Ngư nữa. Lúc đó chắc hẳn Kim Ngư chỉ mặc một cái áo phông cộc tay, thủy tinh vỡ vụn rồi đâm vào, chắc vậy mới có nhiều xây xước đến thế. Thậm chí cổ cũng bị bó một cục. Đầu lại không làm sao, xước xước nhẹ bên má thôi.

"May đôi tay vàng của nó không bị làm sao." - Ma Kết thực sự thờ phào nhẹ nhõm. Nếu lỡ Kim Ngư có mệnh hệ gì nữa thì chắc họ không chịu nổi mất.

Xử Nữ đưa tay chỉ chỉ lại những sợi tóc loà xoà trước mặt cô: "Đi ra thôi. Để nó ngủ. Tẹo nữa bảo thằng Ngư hay ai đó lên đây trông."

Sáng thứ hai của tuần kể, Bạch Dương có buổi thi Năng khiếu cuối cùng. Buổi sáng cô sẽ vẽ tượng - mỹ thuật 1, bài thi kéo dài đến 120 phút, và buổi chiều một bài thi khác, dài chẳng kém 150 phút - bài thi bốc cục, hay còn gọi là mỹ thuật 2. Thấy bảo là ngày xưa còn thi bài thi kéo dài tận 4 tiếng.. giờ thu lại thế này là giới lắm rồi, không được cầu nhàu.

Bạch Dương hoà vào trong dòng người đông đúc, mắt đảo quanh nhìn đầu đầu cũng thấy nam là nam. Số nữ ít ỏi đến đáng thương. Nhưng đây là cô nghĩ thế, bên học Kiến trúc lúc nào cũng ít nữ, thấy luôn nói vậy, còn bên Nội thất - thi ban H, thì có nhiều nữ hơn, và cũng nhiều người thi hơn. Đạo mấy năm gần đây, người chọn thi ban H đang bùng nổ, số

sĩ tử tham gia ban H gấp ba, gấp bốn lần ban V cơ.

Kết thúc môn thi cuối cùng, Bạch Dương thông thả đi bộ ra cổng trường. Mấy hôm thi Năng khiếu này cô toàn tự bắt taxi đi, mẹ không cho phép cô tự đi vì lỡ đi đường làm sao.. mấy đứa kia đi ở ăn hết, đến cái tin nhắn cũng không thấy nên cũng chẳng thể nhờ vả ai đưa đi được. Bạch Dương thi thoảng cũng có thấy hơi lạ thật, nhưng vì thời gian của cô càng lúc càng ít, cô chẳng thể dành nhiều thì giờ suy nghĩ cho mấy sự lạ lùng ấy.

Giờ ngẫm lại.. Đúng là có hơi lâu thật.

Cần một tuần. Mà cả hội chơi với nhau đến hơn mười người, một cái tin nhắn cũng không có.

Vừa lúc ấy, cô nhận được cuộc gọi đến của Xứ Nữ:

"Alo."

"....."

Bạch Dương vội vàng xách ống vẽ và bảng vẽ chạy nhanh ra cửa. Khốn khiếp. Giờ cô mới hiểu là có chuyện quái gì đã xảy ra. Cả quảng trường đầy người, bảng vẽ của cô vô tình đụng trúng người ta không ít. Bạch Dương rối rít xin lỗi người ta, rồi lại cắm đầu chạy tiếp.

Phía dưới tán cây ven đường, bóng lưng của chiếc sơ mi trắng quen thuộc đập vào mắt.

"Một lũ tồi tệ." - Bạch Dương tức giận cầm cái bảng vẽ đập vào lưng Xứ Nữ. Giờ mới nói cho cô biết. Tồi. Tồi hôm qua rõ ràng còn nhắn tin báo cô thi tốt tồi còn đi chơi, hoá ra chỉ là một trò lừa để cô an tâm. Song Tử và Kim Ngưu nằm viện cả tuần nay rồi. Và đến lúc này mới báo sẽ đưa cô đến bệnh viện. Lừa lọc. Gian dối - "Chúng mày nghĩ sao.. nghĩ sao.. nghĩ sao mà giờ mới nói. Tao thành một bạn tồi rồi đây này. Chỉ vì chúng mày.. vì chúng mày!!!!"

Aghhh.

Bạch Dương có đánh thế nào cũng không voi được tức tồi trong lòng.

"Đi. Đưa tao đi gặp bạn tao." - Bạch Dương nhận chiếc mũ của Xứ Nữ đưa và đội lên người. Cô ghét, chẳng thèm nói gì với cậu nữa. Lúc lên xe còn để chặn giữa hai người cái bảng vẽ.

Đến ngày thứ ba sau khi Song Tử và Kim Ngưu được đưa vào bệnh viện, cha mẹ hai người đều đã về nước đông đủ. Ngay lập tức, cả đã bắt tay vào làm thủ tục chuyển viện cho cả hai, ba mẹ hai người muốn cả hai được đưa trở về New York cho tiện chăm sóc.

Kim Ngưu đã tỉnh lại nhưng vẫn chưa thể đi lại được, cả ngày cô chỉ có thể nằm trên giường và nghe ngóng thông tin của Song Tử từ người khác. Lúc biết được Song Tử có khả năng sẽ.. Ngưu đã khóc trọn một ngày, đôi mắt cô sưng húp và đỏ au. Từ hôm đó đến giờ liền trở nên cực kì im lặng. Còn Song Tử, cậu vẫn hôn mê và tiếp tục thở bằng máy. Bác sĩ ở đây không biết phải làm thế nào nữa, chỉ nói là mọi thứ đằng sau phụ thuộc hết vào ý chí của Song Tử - cũng chính vì thế, mọi người mới muốn đưa Song Tử về Mỹ, thứ nhất là tiện chăm sóc cậu, thứ hai là ở bên đó họ sẽ có sự hậu thuẫn mạnh mẽ hơn từ nền y tế của một nước đang cực kì phát triển, Mỹ.

Xứ Nữ nói, thủ tục bên kia lẫn bên này đều xong hết cả, sáng sớm ngày mai - khi mặt trời còn chưa kịp ló rạng, tất cả mọi người sẽ bay về bên kia. Cách xa mọi thứ chốn này nửa vòng trái đất - cách 12 tiếng đồng hồ đằng đẵng

Cho nên, lần này Bạch Dương đến thăm cũng là để chào tạm biệt luôn.

Bạch Dương lao nhanh lên phòng Kim Ngưu. Mới đến cửa, tiếng nói cười rộn rã từ bên trong đã vọng ra ngoài. Lúc đã cửa đi vào, đập vào mắt cô là hình ảnh bọn Sư Tử, Nhân Mã và Thiên Bình cùng mấy đứa con trai đang ngồi chen chúc trên một chiếc giường - đối diện là Kim Ngưu, một chân treo lên trần nhà, cười theo những câu chuyện bọn kia kể.

"Huhuuu bạn tôi ~~ Tao bị lừa dối nên mới đến muộn như này... Tao xin looix~~" - Bạch Dương xông vào ôm chầm lấy Kim Ngưu, nhưng chỉ dám vòng tay hờ hờ quanh người cô, sợ sẽ động chạm đến vết thương nào đó làm đau cô.

"Không sao.. Tao cũng bảo chúng nó không được nói cho mày. Sợ mày trượt." - Kim Ngưu mỉm cười nhìn Bạch Dương, chưa gì con nhỏ này mặt đã ửng đỏ rồi. Thương thế - "Thế là thi xong rồi đúng không.. Thi tốt không??"

Kim Ngưu cố đánh lạc hướng câu chuyện đi. Chỉ sợ con bé này không ửng đỏ nữa mà khóc luôn thì đến chết mất.

"Xong rồi. Đỗ." - Bạch Dương ngồi xuống bên giường, nhìn chăm chú từ đầu, từ trán cho đến cái chân trắng toát bị treo ngược trên dây - "Mày khỏe không? Có thấy bị đau chỗ nào không? Có thấy...."

"Tao ổn. Chỉ mỗi cái là không đi được thôi." - Kim Ngưu chen ngang lời Bạch Dương đang định nói.

Rồi cô nghĩ đến ai đó.. Gương mặt lại xị xuống, lòng buồn lạ thường.

Lại thêm người nữa phải ra đi, rời xa Hà Nội, tạm biệt Hà Nội.

Kim Ngưu không ngờ ngày mình rời khỏi thành phố thân yêu này theo kiểu như này. Được đẩy đi bằng xe lăn à..

Kim Ngưu thở dài thượt. Bánh xe lăn từ từ phía trước, và đằng sau là mẹ cô.

Hôm nay, rời đi như này. Vừa im lặng lại vừa lặng lẽ không ngờ. Hôm qua, Kim Ngưu cũng nói luôn với bọn kia, không cho phép bất cứ ai ra sân bay này tiễn cả. Hôm trước chúc đủ rồi, nhắn nhủ cũng đủ rồi, coi như là lần đó lỡ mất chuyến bay đi, cần gì phải quan trọng hóa lên mà chúc rồi tiễn lần nữa. Chưa kể lần này đi không phải chỉ mình cô và Song Tử, còn cả bố mẹ hai bên cũng đi cùng, làm gì có chuyện xảy ra bất trắc hay gì đó ngoài ý muốn.

Nên là thôi đi. Cứ để cô đi ra bình thường thôi.

Tiếng động cơ ừ ù bên tai.

Chiếc máy bay khổng lồ bắt đầu di chuyển, từ từ từ từ..

Và sau đó, cánh cất bay lên bầu trời trong trẻo.

Vậy là đi rồi. Vậy là chia xa nhau rồi.

Chẳng biết sau có trở về đây, với cậu được không nữa.

Giờ Kim Nguru cô mới nhận ra được tình cảm chết tiệt này của mình. Nhưng lại đã quá muộn rồi. Song Tử của cô, cậu còn không thèm mở mắt ra nhìn cô, cậu không thèm quan tâm cô nữa - không còn ai lo cô bị đói vào những lúc cuối ngày, không còn ai lo cô ướt vào những ngày mưa, không còn ai lo cô bị lạnh vào những ngày gió mùa đến.. Không còn ai nữa rồi.

Từ à.. Có câu này tao muốn nhắn mày. Chỉ là từng nghe thấy đâu đó thôi, nhưng mà..

Kim Nguru nắm lấy bàn tay của chàng trai đang ngồi cạnh mình - đôi mắt cậu nhắm mãi thôi, lòng ni rõ dài nhưng cứ ở yên một chỗ thế, chẳng sinh động như mỗi lần cậu dí sát mặt lại gần cổ nói chuyện như ngày trước.

When we die, we die. As all men must die. But before that, we live. So come back to me..

Please.. come back to me...

[End - chương 63]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Cự Giải

Tạm biệt Hà Nội. Hẹn sớm gặp lại.

Cự Giải bước từ từ qua cửa hải quan. Cô không muốn quay đầu, cô không muốn nhìn thấy gương mặt buồn bã của mọi người, lại càng không muốn nhìn thấy sự lo lắng cùng kì vọng ở mẹ. Dù gì cô cũng chỉ là một đứa trẻ 17 tuổi, đừng một cái đòi vứt cô sang nước ngoài dù đã chuẩn bị tâm lí nhưng cũng quá khó khăn đi. Quay đầu lại sẽ chỉ khiến mọi chuyện khó khăn hơn thôi.

Cự Giải ngồi trong phòng chờ chỉ biết ngó ra bên ngoài. Mọi người đã về chưa? Có ai khóc lóc không? Ôi sân bay chết tiệt sao lại che hết cửa kính vậy! Tâm trạng Cự Giải lúc này là một mớ hỗn loạn. Một lúc trước còn không muốn nhìn mọi người giờ lại chỉ chờ mong gặp lại. Tự thấy bản thân buồn cười, cô đành ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế.

Vì còn phải tiếp tục ngồi đợi máy bay thêm 30ph nữa, Cự Giải liền lấy sách ra đọc. "Ồ Hà Nội"- một cuốn sách, à không, nhật kí thì hơn, - những dòng nhỏ nhặt, những câu chuyện ngắn về những cảm giác của một người Hà Nội đơn phương. Cô bây giờ chẳng thể hiểu những cảm giác của tác giả và cũng không muốn hiểu lắm những nỗi buồn vu vơ ấy. Nhưng tên cuốn sách đã thu hút cô. "Hà Nội"- hai tiếng thân thương quá đỗi – đây là nơi cô lớn lên, đây là nơi có những người cô yêu thương nhất, rồi xa nó, thật không nỡ mà.

"Hà Nội trong tôi chỉ có cậu, tớ bắt đầu nghĩ về Hà Nội cũng vì cậu. Tình yêu bé tí năm tớ 17 tuổi chưa được chăm chút xíu nào thì cậu bỏ đi, tận ở ngoài đấy. Vậy mà lúc đó tớ không hề mải mai về khó khăn khi cậu bỏ đi, hẳn là cậu cũng vậy đúng không?" – khi đọc những dòng này cô tự nhiên nghĩ đến Thiên Yết. Tò tính cái nỗi gì cơ chứ? Cũng chỉ là vài cảm xúc nhất thời thôi, rồi sẽ qua mà. Không hiểu câu chuyện của cô với cậu là nhân duyên hay nghiệt duyên nữa. Bao chuyện xảy ra xung quanh cái mối quan hệ này, tốt xấu đều có nhưng không phải đa phần là phiền phức sao. Ôi nghĩ lại thấy đau đầu. Bao Cự Giải xấu xa cũng được nhưng tật xấu nhỏ nhoi của cô sẽ không bao giờ được sửa. Cô thích chạy trốn. Cô không thích những thứ quá rắc rối như tình cảm thời học sinh. Đẹp thật nhưng không phải tình đẹp nhất là tình dang dở sao. Vậy nên Cự Giải một phần cũng thấy may mắn khi không phải đối mặt Thiên Yết.

Đọc được nửa cuốn sách cũng khiến Cự Giải bị ảnh hưởng phần nào. Tình cảm đơn phương thật khổ mà. Tại sao hiểu rõ người ra không thích mình vẫn đâm đầu vào? Tại sao người con trai kia không có tình cảm lại khiến người ta kì vọng? Nhìn xem, giờ cô cũng buồn rồi.

Thật may có vài mẩu chuyện chỉ kể về Hà Nội. Hà Nội là nhà. Hà Nội của mỗi người khác nhau nhưng cũng đủ gây thương nhớ. Cái tình yêu của tác giả dành cho Hà Nội chân thành mà mộc mạc. Khiến cô dù chưa đi mà đã thấy nhớ đến vậy.

"Còn cậu thì sao? Hà Nội trong cậu là gì?" – một câu hỏi nhỏ ở cuối sách nhưng lại khiến cô trong một giây lát liên tưởng sò.

Tách. Tách....

Từng giọt nước mắt cứ lăn dài trên má cô gái nhỏ mới chỉ 17 tuổi rồi rơi xuống trang sách trắng.

Biết trước sẽ phải rời xa, tâm lí cũng chuẩn bị sẵn rồi, vậy tại sao bây giờ lại luyến tiếc không muốn đi? Chỉ chừng gần 1 tiếng trước cô còn nghĩ mình sẽ thật bình tĩnh bước lên máy bay, sang một nơi mới, còn bây giờ lại tui thân ngồi khóc một mình, ôi...!

Sau hơn 15 tiếng ngồi máy bay, Cự Giải uể oải kéo cái xe đẩy hành lí ra bến xe bus. Lại thêm 45 phút ngồi trên xe để có thể đến trường mới. Cự Giải chỉ biết tựa đầu vào cửa kính nhìn ra bên ngoài.

Nhìn nơi này xem.. Đẹp để biết bao.... Mối mè biết bao.... Nhưng cũng cô đơn biết bao.

Bước vào sân trường cô đã may mắn gặp được các anh chị trong đoàn hướng dẫn học sinh mới. Mọi người thật thân thiện à! Cô được hướng dẫn nhận kí túc xá, vứt tạm đồ đạc vào một góc phòng rồi cô liền đi theo các anh chị để tham quan trường, gặp các thầy cô trong ban giám hiệu, đăng kí môn học, v.v...

Kết thúc một ngày mệt mỏi, Cự Giải leo ngay lên giường nằm. Thật may mắn cô được ở một mình, nếu không nhìn tướng nằm của cô sẽ bị bao nhiêu người đánh giá à. Chợt mắt được tâm 2 tiếng, Cự Giải liền đi tắm, gỡ đồ đạc, sắp xếp mọi thứ. Thì ra đây là cảm giác tự lập. Tủi thân lại có chút hạnh diện. Khi dọn đến những món đồ cuối cùng, cô lòi những bức thư mà mọi người gửi ra đọc, những lời động viên nhỏ nhặt. Rồi chẳng biết từ bao giờ cô ngu quên mất, tay vẫn còn ôm vài lá thư.

Vài tháng đã qua, Cự Giải cũng dần quen thuộc với mọi thứ ở đây. Cô có bạn mới, có thầy cô giáo mới nhưng lòng vẫn có chút lạc lõng. Việc học hành không quá khó khăn với cô. Cự Giải cũng đã tìm được cả trường đại học để đăng kí. Mọi việc đều trôi qua thật êm đềm. Ngày nào cũng như nhau, chẳng giống hồi ở với mấy đứa nghịch gom kia hôm nào cũng có trò mới để chơi. Một lũ choai choai đáng ghét nhưng có thể ghét được sao khi cô là người cầm đầu của lũ choai choai đấy.

Nghĩ lại thấy nhớ. Bây giờ mọi người đang tiến đến quá trình nào rồi? Đã học xong chương trình chưa? Học thêm đến đâu rồi? Dù mọi người vẫn hay gửi cho cô những tin nhắn vụn vặt để báo cáo tình hình nhưng cô không ở đây, không thể cùng mọi người. Bạn mới là bạn mới nhưng lũ kia là chị em tình nghĩa của cô, là gia đình của cô, không thể ở bên liên thật khó chịu.

Một ngày nọ, vừa tỉnh giấc, cô liền nhận được tin nhắn của Nhân Mã kể về chiến công hôm nọ, về việc Thiên Bình thất tình ra sao, mọi người đi đòi lại công đạo cho cô ra sao, kể cả việc hội con gái đêm hôm vẫn lòi nhau đi cắt tóc giải sầu – đây là bí kíp của mà cô. Chỉ biết cười vì độ phá phách của chúng nó, nhưng tên đáng ghét kia là xứng đáng, động đến em có ư, bốn cung chưa tính số được thì liền đề công công lo vậy. Nhắn lại một tin khen ngợi Nhân Mã cũng như hỏi han tình hình sức khỏe của mọi người, cô liền đứng lên chuẩn bị đi học. Lại một ngày bình thường như bao ngày khác, nhưng cô đã thức dậy với tiếng cười nên có lẽ hôm nay là một ngày đẹp trời.

Thời gian trôi nhanh đến tháng Mười Hai. Canada thật lạnh lẽo, khiến người không chịu được lạnh như cô ăn cũng đủ khổ. Cô lại nghĩ Hà Nội, ôi cái thời tiết không rõ lạnh nóng.

Hôm nọ cô vinh hạnh được Bạch Dương nhắn tin kể khổ. Xứ Nữ à Xứ Nữ, không nên học xấu theo cô mà thâm lặn ra đi như vậy chứ. Cô cùng Xứ Nữ tuy không tính quá là thân thiết như đôi Bạch – Xứ nhưng dù gì cũng là bạn, nhắn một cái tin "Safe flight" liên chui về ô chẵn đọc truyện.

Ai ngờ được một cái tin nhỏ như vậy lại dây dưa ra một tình bằng hữu không ngờ.

Hai người vì cùng hoàn cảnh nên cũng hiểu rõ nỗi khổ của nhau. Lúc đầu chỉ là nhắn tin nhờ giúp đỡ nào là giấy tờ, học hành, ăn uống rồi linh tinh. Dần dần thành huynh đệ lúc nào không hay. Xứ Nữ cũng gọi cô hai tiếng đại tỷ. Cô biết rõ về tình cảm của cậu cho Bạch Dương và cậu hiểu nỗi khó xử của cô khi được tỏ tình. Mới đầu Xứ Nữ còn trách móc cô sao lại tuyệt tình như vậy, dù gì cũng là anh em xương máu của cậu. Nhưng không tuyệt tình thì dứt được sao? Một chuyện tình không có kết quả có thể vui được sao? Thả rằng đau nhanh còn hơn ăm ỉ.

Xứ Nữ cũng chỉ biết thờ dài. Hai người đều thật cứng đầu. Một bên mãi chạy, một bên cứ kiên trì đuổi.

Cậu không giống như Cự Giải chỉ đôi khi mới nhắn được vài ba câu cho mọi người. Chênh lệch múi giờ bên cậu chỉ là 3 tiếng nên nói chuyện cùng anh em cũng dễ dàng hơn.

Cậu thường xuyên phải nghe Thiên Yết than vãn ra sao việc không được kết bạn lại sau khi bị block, hay khi được accept rồi lại không được trả lời tin nhắn ra sao. Tên này khi yêu đúng làm mất trí mà. Còn mất trí đến nỗi lao đầu học tập để theo Cự Giải lên đại học. Tuy là anh em nhưng cậu không thể không đập tắt ý nghĩ vớ vẩn ấy được. Nhìn con người ta xem, học hành chăm chỉ từ nhỏ, ngoại ngữ không hề bị cản trở lại còn hiểu chuyện, ngoan ngoãn. Cậu mới không bảo là vì lấy lòng Cự Giải a.k.a chị vợ tương lai nên nói thế đâu. Còn Thiên Yết thì sao. Hần không phá đã là may còn đòi leo lên ngang người ta.

Khi kể lại chuyện này cho Cự Giải cũng chỉ nhận được một tiếng cười xòa cùng câu "Đã biết".

Haizz...Có vẻ con đường tình duyên của Thiên Yết còn vất vả lắm

Kì nghỉ đông là điều Cự Giải mong chờ nhất nhưng khi nó đến cô lại thật vất vả. Cứ tưởng có thể nằm trong chăn ấm đệm êm là gấu 1 thời gian, ai ngờ cô phải chuẩn bị giấy tờ, hồ sơ để đăng kí đại học. Thời thì bây giờ chuẩn bị đủ thì đến thời gian nộp hồ sơ cô sẽ nhận hạ hơn. Cự Giải tự an ủi mình như vậy. Nên lại tiếng thờ dài mà nhắn tin cho Xứ Nữ nhờ tư vấn cách viết luận văn. Vì cái gì tên kia đi sau cô lại được hưởng ưu đãi nhảy cóc lên tận đại học. Nhìn cô có bao khổ sở khi chuẩn bị giấy tờ một mình này. Ôi cũng tại số chó chọn sai đất nước đi.

Đêm Giáng Sinh, Cự Giải vác theo máy ảnh cùng vài người bạn đi chơi. Tuyệt đẹp lắm. Giá có thể đóng gói đem về cho lũ trẻ ở nhà kia. Cự Giải không tính là đam mê chụp ảnh. Cô chỉ thích cái cảm giác được cầm máy ảnh, lưu trữ vài khoảnh khắc nho nhỏ. Cô đọc ở đâu đấy là: "Muốn biết một người thực sự yêu cái gì, hãy nhìn vào bức ảnh họ chụp". Bức ảnh lưu giữ tất cả những gì đẹp để nhất, nó trường tồn và nguyên si dù qua bao năm tháng, dù người trong bức ảnh có đổi thay.

Nhanh chóng đã đến năm mới. Năm mới ở đây thật náo nhiệt, pháo hoa cũng thực hoành tráng. Cự Giải hòa cùng dòng người tấp nập đón khoảnh khắc đầu tiên của năm mới. Khi pháo hoa đầu tiên được bắn lên bầu trời, cô đã ước gì mình lớn chậm một chút. Thời gian có thể dừng lại ở tuổi 17 không, cái tuổi lưng chừng nhưng thật đẹp đẽ, đầy mộng mơ. Không quá nhỏ như khi mới bước chân vào cấp 3, không quá trưởng thành như khi ra trường. Một khoảng thời gian lưng chừng giữa thanh xuân vậy. Không lo nghĩ quá nhiều, có những người bạn tốt ở bên cạnh – điều đó tốt đẹp biết bao.

Hơn một tháng sau ý là Tết Âm lịch, cái tết của người Châu Á. Khoảng thời gian này bọn ở nhà kia cũng đã học xong hết chương trình, bắt đầu vào quá trình ôn thi. Chúng nó đã bớt nhắn tin liên tục cho cô, chỉ để lại những tin nhắn thật dài kể đầy đủ mọi chuyện rồi kèm theo vài lời than vãn học hành. Có lẽ chuyện to lớn nhất trong số tất cả là vụ "kì tích kì yếu đi". Không chỉ cãi nhau, đánh nhau còn bị mồi phụ huynh. Ôi nghiệp chướng! Đến tận giờ sao vẫn không để cô bớt lo vậy. Nhưng nhìn ảnh kia. Lũ trẻ nhà cô cũng thật dễ nhìn à. Cười tươi một đoàn người, tạo dáng ngớ ngẩn hay say rượu làm trò đều được ghi lại và làm thành video. Khi Cự Giải nhận được video này cũng phải bật cười, nhưng lòng lại có gì đó chua xót.

Chỉ nửa năm năm nữa là thi cử rồi. Cô nhắc nhở mọi người học hành và dặn dò không nên lại gây sự. Nói vậy thôi nhưng cô biết chứ. Chúng nó, nhất là ba đứa Mã - Sur – Dương nào có quá dễ tâm. Học ôn chắc chỉ chiếm 3 phần thôi.

Nếu bây giờ còn ở Việt Nam không hiểu cô sẽ như thế nào nhỉ? Liệu sẽ mãi mê học hay lại cùng lũ kia trốn học.

Khi Tết Âm lịch đến cũng là khi mẹ và Kim Ngu sang thăm cô. Cô ra tận sân bay để đón hai người. Nhìn mẹ và người bạn tốt đã nửa năm không thể gặp, Cự Giải có chút rôm rớm nước mắt nhưng sợ bị Kim Ngu đem chuyện này ra trêu với mọi người, cô đành nhịn. Đưa mẹ về khách sạn để nghỉ ngơi, Cự Giải liền kéo Kim Ngu ra quán cà phê gần ý ngồi ôn chuyện.

"Starbucks ư? Bạn tôi đủ giàu rồi!" – Kim Ngu vừa được thả tự do đã không sợ trời sợ đất

"Starbucks ở đây không như ở Việt, mọi người uống thường xuyên lắm" – Cự Giải không quá để ý lời trêu chọc

Hai người ngồi nói chuyện trên trời dưới biển. Kim Ngu cũng tâm sự việc dự định tương lai của cô. Cự Giải từ trước vẫn là một người đáng tin cậy, cô sẽ đưa ra lời khuyên tốt nhất. Nếu việc lần trước không nhờ Cự Giải bày mưu, nắn nỉ mẹ giúp đỡ có lẽ đến bây giờ cô vẫn bị cấm túc.

"Tương lai ai chả mơ mờ. Mới có tí tuổi đã biết gì mà chọn" – Cự Giải chán nản nhìn bạn mình – "Mẹ mày nói cũng đúng mà. Âm nhạc đã theo mày bao lâu bỏ thì phí lắm. Cơ mà mày không đam mê thì cũng không thể vơ vơ xa được"

"Tao còn không biết mình phải làm sao mới tốt. Cơ mà ít nhất hồ sơ cũng nộp vào đại học âm nhạc rồi. Cũng không lo bị thất học"

"Thất học cũng được Song Tử nuôi. Nhà chồng tương lai mày đủ giàu" – Bị Cự Giải trêu khiến Kim Ngu ngại ngùng không phản bác được. Sao con người này càng ngày càng xấu xa vậy! Thiên Yết mau đến thu phục người vác về nhà đi!

Đưa mẹ và Kim Ngu đi tham quan quanh thành phố ba ngày liên tiếp đã vắt kiệt sức Cự Giải. Ngày thứ tư, ba người cùng nhau đến cộng đồng người Việt ăn tết cùng mọi người. Đầu là những người xa xứ, mọi người bao năm nay vẫn đến tụ họp lại nơi này để tìm kiếm hương vị quê hương. Tết năm nay của Cự Giải, có mẹ có bạn, có các bác cô chú, anh chị vẫn hay giúp đỡ cô, nhiều nhà ngồi cùng nhau như vậy thật ấm áp. Đây là Tết!

Tết qua cũng thật nhanh. Mẹ và Kim Ngu phải đi về Việt Nam còn cô lại phải đến trường. Bỏ học được chưa vậy! ~~~

Tháng 3,4,5 qua đi như một cơn gió. Hồ sơ cô đã nộp đủ. Giấy báo đỗ cũng đã nhận. Bây giờ chỉ còn an ổn mà đợi ngày tốt nghiệp thôi. Cự Giải bên này vui vẻ an nhàn nhưng cô biết lũ kia thì không. Ôi hết kì yếu đến lễ trưởng thành. Nghiệp chướng đến với lũ kia là do ngày trước hay trêu chọc thầy cô sao? Cự Giải khẽ rùng mình một cái, không đến lượt cô đâu nhỉ?

Cuối tháng 5 trường cô tổ chức 1 khóa trao đổi học sinh với Úc. Số phận cũng đưa đẩy đủ đường khiến cô là một trong số những người được chọn để đi, và thành phố cô đến là thành phố của Xứ Nữ. Ôi lại gặp người quen nào.

Ba tuần ở Úc thật nhàn hạ, cô không phải học hành quá vất vả mà đa phần là giao lưu với mọi người, tìm hiểu về thành phố và tham gia vài cuộc thi nho nhỏ. May mắn số cô cũng đủ tốt để dành được một số tiền thưởng để ăn chơi trong thời gian này. Cuối tuần đẹp trời nọ, cô liền lôi kéo Xứ Nữ đi chơi. Hai người đi đồng đi tây, còn đến cả đại học của cậu để tham quan. Úc và Canada đều có những điểm yên bình giống nhau nên Cự Giải cũng không quá bất ngờ.

Khi cả hai ngồi xuống ăn trưa, câu chuyện cũng không biết vì sao lại nhảy đến lũ ham chơi kia. Xứ Nữ khoe khoang là đã tiết kiệm đủ tiền để mua 1 cái vé máy bay về Việt Nam thăm mọi người, lại còn thăm đúng vào đợt sắp thi nên càng đặc biệt. Nhìn xem người ta sinh viên thành thoi, trưởng thành biết bao, còn cô lại phải về để trải qua những ngày cuối cùng của cấp 3. Cuối ngày hôm đó, Cự Giải lại lôi Xứ Nữ đi mua đồ cũng có để tặng cho mọi người. Nói là đi cùng, chứ thật ra cậu cũng chỉ là tay xách đồ, muốn nói một chút ý kiến cũng bị cô gạt phăng đi. Nên chuyển mua sắm kéo dài gần ba tiếng đồng hồ. Cô còn tận tâm mua nhẫn tặng cho bọn con trai làm quà. Cự Giải đem mười ngón tay Xứ Nữ ra làm vật thí nghiệm, đeo hết ngón này ngón khác, loại này loại kia, size lớn size nhỏ, cuối cùng cũng vừa lòng đi về.

Khi cuộc trao đổi học sinh kết thúc, Cự Giải lại xách vali đi về Canada. Trước khi về cô còn cẩn thận nhắc nhở Xứ Nữ không được quên quà, không được làm mất một món nào. Đe dọa một hồi cô cũng an tâm đi lên máy bay.

Chẳng biết từ bao giờ cái việc đi lên từng chuyến tàu, chuyến xe, cả chuyến bay một mình lại trở nên quen thuộc với cô như vậy. Một mình lo toan mọi thứ, một mình trưởng thành hết thanh xuân...

Tháng Sáu là tháng quan trọng nhất của lũ ở nhà kia, cũng là lúc buồn nhất. Tháng Sáu rực rỡ nhất trời hạ và lung chìm giữa bốn mùa. Tháng Sáu là những tháng ngày yên ả nhất dưới cánh quạt mỏng, cũng hùng hực nhất bên chiếc máy tính trên bàn. Tháng Sáu là mùa của hoa phượng, của nắng, của bàn học bên cạnh cửa sổ, và là hương vị khi chia tay. Nhìn mọi người trải qua từng ngày cuối cùng với nhau, cô lại buồn. Khoảng thời gian đẹp để đối với cô là khi được cùng mọi người mặc chiếc áo đồng phục, là mỗi ngày đều được nhìn thấy nhau, cùng học chung một lớp, dưới một mái trường. Chỉ tiếc, cô không có một cặp ba hoàn thiện.

Ngày lễ trưởng thành diễn ra, lũ con gái liên tục gửi ảnh làm cô nhức cả đầu. Chênh lệch mười giờ hơn 10 tiếng nào có dễ thờ! Dù có xinh lung linh cũng là để lũ con trai ngắm đi chứ, vì có gì lại làm loạn đến cô vậy?!! Hôm nay là ngày nghỉ, đáng lý có thể ở trên giường thì lũ ngốc kia lại làm cô không tài nào chợp mắt lại được. Chán nản thức dậy, cô chuẩn bị quần áo để đi ra ngoài. Một ngày đẹp trời thì nên tận hưởng đi!

Khi đang loay hoanh tìm túi đựng máy ảnh thì điện thoại cô reo. Một cuộc điện thoại từ Việt Nam.

Cự Giải đã chán chừ khi nhìn thấy tên người gọi, nhưng có gì đó lại thúc giục cô nghe điện thoại. Bấm nút trả lời, giọng nói của người kia đã bao lâu cô không được nghe, đã bao lâu hai người không có một cuộc đối thoại từ tế.

"Alo.. Đang làm gì đấy??" - Cô nghe được cả tiếng cười của người kia nhưng cô cười không nổi.

"Chuẩn bị ra ngoài có chút việc thôi"

"Hôm nay là Đêm Tri Ân đấy, mày biết không?"

"Biết. Bọn Kim Ngu nhấn tin kể từ lúc bắt đầu chuẩn bị rồi. Đêm nay là đêm đặc biệt mà. Mọi người đâu sao lại có mỗi mày gọi cho tao?"

"Mọi người á?!.. Đang chơi vui lắm, còn chuẩn bị đi giới nước vào bọn slow dance dưới sân đây.."

"Một lũ nghịch ngợm" – Cô chỉ có thể ngao ngán thờ dài vì lũ trẻ nhà mình. Không có chút lãng mạn thì cũng nên để người khác tận hưởng chứ.

Một khoảng lặng kéo dài chẳng 15s nhưng cô có thể nghe được tiếng nén thở dài của người kia

"Mày đi rồi Xứ đi, bọn tao vừa vặn giờ chia được năm cặp, không bị lẻ. Nhưng tao vẫn mua hai vé đấy.. Một cái là dành cho mày."

Cô chỉ có thể thì thầm lời trách móc kẻ ngốc này. Sao lại cứng đầu như vậy chứ...

"Cả điệu nhảy cuối cùng, cũng là của mày nốt.. Nãy giờ tao đứng bơ vơ dễ sợ."

Một khoảng lặng lại đến...

"Nên là, bao giờ mày về mày trả tao nghe chưa?! Đêm nay tao thiết thời đã man đó..."

"Ừm Sẽ trả" – Chỉ là một điệu nhảy thôi mà.

Cô nghe được tiếng cười vui vẻ bên tai. Đây là đúng hay sai vậy?!

Hai người cứ tâm sự mãi. Cậu vui vẻ kể, còn cô tiếc nuối nghe. Những thứ kia có thể là của cô, tất cả từ những cái nhỏ bé nhất. Thanh xuân của cô, cấp Ba của cô, lưng chừng nửa vời mà lại khắc sâu không quên.

Khi cô nghe tiếng Ma Kết gọi Thiên Yết liền bắt cậu tắt máy. Cậu nuối tiếc nói vài câu dằn dờ giữ sức khỏe rồi tạm biệt. Khi điện thoại bên tai phát ra những tiếng tút tút, cô vẫn cảm nó không buồn, thần thờ nhìn ra cửa sổ. Bầu trời ngày cô đi từng rất xanh, bầu trời hôm nay cũng vậy, bầu trời khi ấy cô cùng lũ ngốc kia chơi đùa cũng thật xanh. Chỉ là mỗi người bọn cô không còn như trước, dù là ở thời điểm nào.

Ngồi ngây ngốc nửa buổi sáng, cuối cùng Cự Giải cũng đứng lên đi ra ngoài. Cầm trên tay máy ảnh, cô cứ bước đi vô định mà chả quan tâm thời gian. Chụp linh tinh vài bước, tâm trạng cô cũng phần nào đỡ buồn. Lớp 12 ở ngôi trường mới này của cô không phải quá tệ. Các bạn rất quan tâm cô, các anh chị lớn thì luôn giúp đỡ, cô gắng không để cô bị lạc lõng bao giờ. Nhưng cảm xúc ai kiểm soát được, lạc lõng vẫn cứ tìm đến cô khi những tin nhắn từ mọi người được chuyển đến. Ngồi tạm một quán cà phê xinh xắn nọ, cô mở máy tính lên để chỉnh sửa ảnh, nhưng đầu óc lại vẫn vương ở tận nơi đâu. Cô bỗng nghĩ đến tương lai của mình. Mọi thứ đều được lên kế hoạch, chuẩn bị kỹ lưỡng nhưng cô vẫn không cảm thấy ổn. Liệu cô có nên sống như vậy? Một tương lai được định sẵn nhưng lại thiếu đi điều cô tìm kiếm. Cô nghĩ đây là nỗi niềm chung của những người sắp tốt nghiệp đi. Bọn họ còn quá trẻ để có thể hiểu hết thế giới xung quanh nhưng lại bị bắt phải lựa chọn cho tương lai của mình. Làm sao ai có thể biết được?

Trong quán bỗng vang lên bài hát "Seventeen" của Alessia Cara – một bài hát mà cô vẫn thường yêu thích.

"Tôi còn quá trẻ để hiểu hết mọi thứ"

Tôi đã từng mong mình nhanh chóng đủ 17 tuổi

Tôi từng nghĩ đó chỉ là lời nói dối khi họ bảo: hãy mơ mộng khi còn có thể

Giờ thì tôi chỉ ước mình có thể dừng lại năm 17 tuổi"

Lắm lần hát theo lời bài hát, Cự Giải tự viết cho bản thân một Bucketlist – danh sách những việc cần làm trước khi chết. Cô không chắc mình có thể làm được bao nhiêu xong số những điều này nhưng tại thời điểm ấy, danh sách đó cho cô một nguồn động viên để tiếp tục. Có thể là do vừa nói chuyện với Thiên Yết, có thể là do tâm trạng cô đang bay bổng, một điều trong danh sách của cô là "The last dance" – điệu nhảy cuối cùng, cuối cùng của thanh xuân, cuối cùng của đời học sinh, hay cuối cùng của một điều gì đó mà cô chưa biết.

Rất nhanh đã đến gần ngày thi cử của lũ nhóc kia, mọi người liền hẹn hôm nay vidcall để cùng cố gắng tinh thần. Tất cả như trở về thời điểm 1 năm trước vậy, bọn họ vẫn ở bên nhau, vẫn cười đùa như khoảng cách địa lý chưa bao giờ tồn tại. Tuy chỉ hôm sau là khi nhưng mọi người lại chẳng có chút gì là lo lắng, hay chỉ là vì cô không ở đây nên không hiểu? Nhìn mọi người giao hẹn sẽ đi ở ăn 1 tháng mà Cự Giải cũng chỉ biết lắc đầu cười nhạo sự trẻ con của lũ nhóc nhà cô. Chẳng phải cô đã nhắc rồi sao, chỉ cần đặt bút xuống, kết quả liền đã định sẵn, vậy tại sao lại phải quá lo lắng hay buồn bã, chỉ cần cố hết sức mà thôi.

Khi mọi người đang ngồi trong phòng thi, cô đang ăn tối. Khi mọi người nộp bài ra về, cô đang say giấc. Ngày thi cuối cùng của mọi người là ngày trường cô tổ chức prom. Đây cũng tương tự như lễ trưởng thành của lũ nhóc kia nhưng có phần hoành tráng và nghiêm túc hơn do được chính các giáo viên tổ chức. Hôm nay cô cũng diện váy dạ hội, cũng trang điểm, làm tóc như cách bọn con gái chuẩn bị. Cô cũng có prommate, có người cầm tay dắt vào hội trường. Cô cũng có một điệu slow dance với người bạn nam đã từng ngỏ lời thích cô nhưng cũng chỉ nhận được câu từ chối. Đêm ấy, cô đã tận hưởng đêm cuối cùng của đời học sinh ấy một cách trọn vẹn, không hề có nước mắt, chỉ có chút hối tiếc.

Khi bạn đồng hành của cô đưa cô về tận kí túc xá đã đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ, đã trao cho cô cái ôm thật chặt cùng lời chúc may mắn. Chàng trai thật tốt, nhưng đáng tiếc sẽ không thể là của cô.

Sau khi tắm rửa, thay quần áo và kiểm chút gì lặt vặt, Cự Giải lang thang trên Facebook để nghe ngóng tình hình của mọi người sau thi cử. Bỗng có tin nhắn Xứ Nữ gửi đến, tìm cô như ngừng lại vài giây. Kim Ngu và Song Tử gặp tai nạn giao thông....

Gọi điện lại cho Xứ Nữ hỏi thăm tình hình rồi dằn dờ cậu vài câu để lo liệu mọi chuyện ổn thoai, sau lại gọi cho mẹ để mẹ thông báo cho bố mẹ Kim Ngu. Mẹ cô vừa nghe vạ nước nờ trách bản thân nên đi cùng hai đứa. Đỗ dành mẹ xong, cô chỉ biết nằm im trên giường nhìn trần nhà. Bề ngoài cô thực bình tĩnh, giọng nói của cô khi lo toan mọi chuyện cũng thực bình tĩnh nhưng trái tim cô thì không. Hai người bạn của cô, hai đứa trẻ với những hoài bão tương lai to lớn đang nằm trong bệnh viện, nhất là Song Tử bị thương nghiêm trọng. Nhưng cô có thể để lộ ra sự run rẩy sao? Nếu bây giờ cô run rẩy, mọi người sẽ chỉ càng rối hơn thôi. Cô là chỗ dựa cho chúng nó bao lâu nay, cô có thể yếu đuối được sao?

Hôm nay là một ngày dài đối với cô mà...

Trên đời có hai thứ vĩnh viễn không bao giờ nghịch chuyển, một là sinh mệnh, hai là tuổi thanh xuân. Rất nhiều thứ có thể lặp lại, lá cây khô héo vẫn có thể xanh lại, những thứ quên rồi có thể nhớ lại, nhưng người chết rồi không thể sống lại, tuổi thanh xuân qua rồi không thể trở lại được nữa. Ngày hôm nay cô đã mất một thứ, chỉ cầu mong điều còn lại không đến...

Tháng 9 tựu trường, bước chân vào cổng đại học, cô gái nhỏ khi ấy giờ đã lớn rồi. Mọi việc ở nhà sau vài tháng cũng đã được lo liệu cẩn thận. Cô cũng bớt lo phần nào, lũ trẻ kia ai cũng có chặng đường tiếp theo của riêng mình. Hôm nay là ngày đầu tiên của năm học nên mọi người đang tiến dần vào hội trường để nghe các thầy cô phát biểu đầu năm học.

Sau khi tốt nghiệp, Cự Giải đã bốc đồng đi nhuộm tóc màu tím với chút ombre hồng. Mỗi khi mẹ cô nhìn thấy mái tóc này qua camera đều khiển trách một lần. Nhưng bố cô lại bảo "Tóc con nó cho dù có cạo trọc vẫn là quyền của nó" nên mẹ cô cũng chỉ có thể trách móc 1, 2 câu. Cô thay đổi mái tóc như một điểm đánh dấu cho sự trưởng thành của mình. Cô quen những người bạn mới, và cũng dần mở lòng cho chuyện tình cảm hơn. Dù gì mai sau cô cũng phải lấy chồng mà. Những chuyện không nên để tâm cô đã vứt xó hết rồi, chỉ mong một cuộc sống đại học bình yên: qua môn yên ả, tìm một anh chàng tốt rồi yêu thành mối tình đầu, thêm vài mối tình cũng được, sau đó liền tốt nghiệp đi. Học hành chưa bao giờ học với cô cả...

Nhưng người tính không bằng trời tính, có lẽ nghiệp chướng của cô bây giờ mới đến đi...

"Bạn ơi cho mình hỏi một chút..." – người Việt Nam sao? – Cự Giải trầm nghĩ. Sống ở một đất nước xa lạ, nhất là khi thành phố cô không có quá nhiều người Việt, Cự Giải bắt gặp đến từng người lại khi có ai đó nói chuyện với cô bằng Tiếng Việt.

Ồi... Khi cô quay lại còn bất ngờ hơn. Ra mà xem kìa Xứ Nữ, anh em xương máu của bạn, kẻ bị bạn chê lên bờ xuống ruộng đã thực sự đặt trên lên được Canada, ghi tên mình vào danh sách học sinh cùng trường với Cự Giải.

Khoảng khắc nhìn thấy cô gái của cậu đi qua, tìm Thiên Yết lại thêm một lần trật nhịp. Cậu không suy nghĩ nhiều mà chạy theo cô gọi. Cô gái của cậu, à đâu sẽ là của cậu, khi quay lại nhìn cậu còn xinh đẹp hơn những gì cậu tưởng tượng nữa. Mọi người vẫn bảo khi yêu, tình nhân liền hóa Tây Thi, nhưng cô gái của cậu còn xinh hơn Tây Thi. Tóc dài màu

tím, ôi, cậu vẫn nhớ có lần cô đã bảo sau khi tốt nghiệp liền nhuộm tóc thành cầu vồng đi về khoe thầy cô. Cô gái của cậu vẫn không thích đi guốc hay mặc váy, vẫn là áo phông quần bò giấy thể thao như cô của lúc trước. Vẫn xinh đẹp như ngày cô rời đi...

Hai người im lặng đứng đối diện nhìn nhau. Một người cười thật tươi, một người vẫn sững sờ. Chắc... đây là nghiệt duyên rồi.

[End - chương 64]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hey. Kyoto!

Có người nói: Thi xong rồi, xa nhau rồi. Đến lúc đó mới biết ai là người bạn thực sự của mình.

Câu này đúng lắm. Trại qua rồi mới thấm thía.

Lúc chia tay rồi là khóc lóc, ôm nhau rồi hò hét đủ kiểu: "Tao sẽ không bao giờ quên chúng mày đâu". Rồi ngay tối đó, cái người thề thốt đó có thể ngay lập tức xoay lưng, lật mặt, ấn block thẳng tay, xóa ảnh, xóa status, xóa cả những kỷ niệm. Hộp lớp không đi. Nhắn tin, gọi điện không thèm nhận. Thậm chí, gặp nhau trên đường có khi còn quay mặt không nhìn, như kiểu hai người xa lạ.

Và có người. Bình thường chẳng mấy nổi bật. Nhưng thi thoảng vẫn ới nhau đi chơi, vẫn nhắn tin hằng ngày.. Thi thoảng thì gọi điện hỏi thăm đủ điều.

Thực sự là có hai loại người này thật đấy. Nhìn quanh mình mà xem.

Không hiểu cái vận chó má gì rơi lên người.

Cả lớp D2 chúng nó lại quen biết toàn lũ bạn đều kiểu kia, nghĩ một cái coi nhau như vô hình.

..

Đã một tháng kể từ khi thi xong, cái group chat của lớp không rung được một lần từ tể. Cả lũ hò nhau đều đi trốn. Người đi với gia đình, người đi với người yêu, người lại chọn ở một mình. Ảnh chụp vẫn được đăng đều đều, nhưng rõ là chẳng liên quan nhau nữa. Tách ra hết rồi.

Thời gian cứ trôi dần trôi dần.

Loáng cái, đã lại sang tháng 8.

Giữa cái nắng như thiêu như đốt của mùa hè, trang web của Bộ đã bắt đầu cho cái thí sinh tra cứu điểm thi, các trường Đại học cũng rục rịch với những thông báo nhập học và hồ sơ cần thiết. Nhà nhà người người có con năm nay vào Đại học đều bị quanh quẩn bận rộn. Nào là chứng minh thư, sơ yếu lí lịch,... công chứng các kiểu.

Ngơ ngơ như con Bạch Dương. Ra phường đến năm lần mà vẫn không thể làm cho xong dứt điểm các giấy tờ. Cô nhân viên phụ trách ở đó còn ngạc nhiên hỏi khi nó xuất hiện lần thứ sáu ở đó: "Lại gì nữa...". Đúng thật là người ở trên mây hay sao ý, đi đi lại lại suốt cả tuần, nhìn đến mòn cả mặt mà vẫn chưa xong. Giấy tờ quan trọng chứ có phải là nháp đâu, con bé này chẳng để tâm gì cả.

Cuối cùng, thủ tục cũng xong.

Giữa tháng 8, bọn nó đã từ học sinh, thành những tân sinh viên rồi. Một bước ngoặt lớn, vô cùng quan trọng trong đời mỗi người.

..

Đột nhiên, ngày 15 tháng 8.

[Đi ăn mừng đỗ Đại học đi chúng này *icon trái tim*] - Sau đó là một loạt hình động phần khích, nhảy loạn trên màn hình được gửi đến tới tấp.

Mới sáng sớm, cái group chat của lớp im lìm của bọn nó tự dưng rung lên bần bật. Bắt đầu từ đó, ai cũng đua nhau vào trả lời. Thoáng chốc đã hiện « +100 » tin nhắn cần đọc, đỏ chót. Chốt qua chốt lại. Cả lũ ghét nhất câu "hôm nào..", nói thế, biết được là hôm quái nào. Cứ chung chung như vậy có khi cả tý tý năm nữa, có khi là cái lúc mà cả lũ móm hết rồi mới, thành ông già bà già, lúc ấy mới được một buổi cùng nhau ra quán trà đá ven đường tâm sự, kể về cái thủa 60, 70 năm trước.

Giống với các ông bà ngồi cờ tướng kể chuyện thời chiến bây giờ đó.

[Ơm chúng mày. Tối nay đi luôn.]

[Không nói nhiều.]

[Một kèo lẩu Phan lúc 7 giờ tối.]

Vài đứa ấy like đồng tin với tin nhắn trên. Còn có thả cả icon hai mắt nổ trái tim *twinkle*twinkle*.

[Chốt vậy nhé. Tất cả ra đây báo lịch trình đi..]

Đến đó lại chẳng có ai đáp lại. Mọi người đồng loại seeb, cứ từng người từng người một, chẳng hiểu sao lại chỉ seen mà không rep.

[Loz mẹ chúng mày. Tệ!!!!]

Sur Từ cay cú.

[Nói cho chúng mày biết, chiều nay tao sẽ sang nhà từng đứa một.]

[Đến tận nhà lòi đi luôn.]

[Nupakachi!!!]

[Lũ bạn lozzzz!!!]

Sau *icon.con.chó.bùng.cháy* của Sur Từ, mọi người một lần nữa chỉ có seen. Đọc inbox thế thôi, chẳng ai tin là thật. Bao nhiêu lần hò hẹn nhau ăn hay đi đâu cũng kiểu vậy, kết quả là chỉ vài móng lèo tèo đi được. Và cũng vì là lời Sur Từ nói ra nên càng chẳng đáng một xu. Con này viết cả trăm bản kiểm điểm trong suốt ba năm qua, lần nào cũng kết bằng: "... từ sau em sẽ không thể nữa... nguyên chịu mọi hình phạt của nhà trường, nặng nhất là bị đuổi học..." bla bla. Và y như rằng, từ tiết chào cờ tuần này, và sang đến hôm chào cờ tuần sau, lại thấy bóng dáng quen thuộc đứng trên sân khấu, cầm mic đọc mấy câu hứa hẹn quen thuộc ấy.

Chỉ là lần này ai cũng sai lầm hết rồi.

Độ điên con Sur nó có thừa. Những khi nghiêm túc, nó bảo làm là nó làm thật đấy. Không được coi thường.

Sur Từ rời khỏi nhà từ ba giờ chiều. Lúc đi, con bé nắm chặt trong tay cái bản đồ nó vẽ với một tiếng qua, chi chít đủ thứ màu sắc. Sur Từ đã dựa trên danh sách của lớp, note lại địa chỉ nhà và số điện thoại của từng con người trong cái tập thể hăm lìn này, quyết tâm làm một tour vòng quanh Hà Nội, gọi cho bằng được đồng đội mọi người đi tiệc tối nay mới thôi.

Bắt đầu là thằng Chu. Nhà thằng này so ra, từ nhà Sur Từ đi ra lại gần nhất.

Sur Từ chạt vật dất xe đậu lại bên đường. Trước khi bắt đầu đi, Sur Từ lấy máy, gọi điện vào số kia..

"Tút... Tútttt.... Tút.... Túttt...."

"Alo." - Ha! Rót cuộc thằng này cũng bắt máy.

"Mày đang đâu thế?" - Sur Từ hỏi.

"...."

"Nhà á? Ở rồi rồi." - Cúp máy.

Sur Từ nhanh chóng phi đến điểm thứ nhất, bấm chuông inh ỏi, kêu thằng này xuống bằng được mới thôi.

Tiếp đó. Tiếp đó.

Chỉ trong vòng một tiếng, từ Sur Từ, thành Sur Từ và Chu. Lại thành Sur Từ, Chu và Bạch Dương. Và nữa nữa nữa. Chẳng mấy chốc thu gom được nửa lớp cùng phóng ra đường.

Bữa ăn hôm đó thành công rực rỡ. Mọi người ấy vậy mà lại đi không sót ai. Kể cho nhau nghe đủ thứ trên đời như hồi xưa còn cùng nhau gấp mặt mỗi ngày. Vui cực kì. Đến lúc đi về lại nghèn nghẹn sao sao ấy. Ai cũng biết là khó lòng để có được một bữa hôm nay lần nữa. Mọi người sẽ bị cuộc đời cuốn theo những hướng rất riêng, sẽ chẳng ai giống ai. Lớn rồi. Hai chữ "trưởng thành" sẽ ăn nhau xa hơn trước. Đầu còn như cái lúc tất cả cùng đến lớp một giờ, cùng về một giờ, ới cái đi ngay, thích là có thể bùng học cùng trốn tiết.

"Nào. Ôm nhau cái rồi về về nhé."

Ai đó tự dưng nói vậy. Thế là cả lũ lại bỏ xe đó, đứng giữa đường ôm nhau, quay thành vòng tròn như một lũ dờ hoi.

Hic. Yêu bọn điên này lắm cơ.

Yêu nhiều lắm lắm lắm.

Một ngày giữa mùa hè nóng nực, Thiên Bình chán nản nằm ở nhà. Cô lần đi lần lại trong đồng chăn lũng bùng trên giường. Khi các bạn nô nức diện quần mới áo mới, cặp mới, tóc mới,... nhảy đầm rực rỡ tung bay sang trường mới, Thiên Bình lại chỉ ru rú ở nhà cho qua ngày.

Kỳ thi vừa rồi, cô trượt hết tất cả các nguyện vọng mình chọn. Lúc còn chuẩn bị, thú thật là cô ghi đến hai chục cái, nhưng đến ngày cuối cùng chốt, cô lại bị làm sao đấy, chỉ có chọn năm nguyện vọng trên cùng mà thôi. Vậy là trượt. Cô đã quá chủ quan với kỳ thi này, cứ bám vào những điểm thi thử ở trường nên không quan tâm đến việc xấu nhất có thể xảy ra. Giờ thì thành ra vậy. Thậm chí, điểm của cô, so với cái nguyện vọng thứ năm cô chọn còn cách đến 0.75 – giữa 0.75 điểm đó, chắc phải có đến chục chục, trăm trăm người dầm dấp lên cô mà nhập học mất.

Kể từ hôm có điểm thi, nhà cô đã rất ảm đạm rồi. Và đến khi điểm sàn và điểm chuẩn của các trường được công bố, nhà cô đã rơi vào một khoảng lặng khó thoát ra nổi.

Bố mẹ không nói gì. Anh trai cô cũng không nói gì. Tất cả mọi người đều không bàn về chuyện này dù chỉ một giây – Thiên Bình cảm giác như mọi người đã thống nhất với nhau ý. Chứ nếu không, làm gì có chuyện tất cả lại cùng không nhắc đến chuyện thi Đại học – một chuyện có tầm quan trọng và cả nước cũng đang quan tâm. Rất lạ.

Nhưng Thiên Bình cũng hiểu, sợ dĩ mọi người làm vậy là vì sợ cô sẽ buồn, sẽ chạnh lòng rồi b quan các thứ..

Cơ mà, làm thế này, cô càng thấy mình tệ hơn. Rõ ràng là lỗi làm cô to đùng ra thế này, lại chẳng bị ai nói gì.

Thiên Bình không thoải mái gì cả. Cô thấy cực kì bí bách, và tự dưng, cô nảy ra một kế hoạch: Cô sẽ đi trốn.

Vì "chẳng may" nên cô có hơn mọi người một năm, cô không thể để một năm này hoang phí được.

...

Một tuần sau đấy, Thiên Bình đột nhiên trở nên bận rộn. Cô đi sớm về khuya, lại không nói năng gì với mọi người trong nhà, nhưng ai cũng thấy cô đã khá hơn, không ủ rũ trầm mặc rồi cả ngày ru rú trong nhà nữa.. nên ai nấy đều thấy ổn, cũng vì thế chẳng hỏi cô nhiều.

Cho đến khi Thiên Bình thông báo với ba mẹ rằng cô sẽ tham gia một sự kiện từ thiện về giáo dục do một tổ chức nước ngoài nào tài trợ. Nhiệm vụ là đến các vùng khó khăn, rừng núi với biển đảo gì đó, xây trường xây lớp và kêu gọi các em nhỏ ở những vùng đó đến trường.

Nghe xong, ai cũng sốc, mọi người chẳng biết nói gì. Và rồi mẹ mờ lời trước, người tiếp thu cái thông tin mới này đầu tiên, mẹ cự tuyệt ngay lập tức.

Thiên Bình trong nhà là con gái út, trên cô là anh trai lớn tuổi. Nên cô được bố mẹ đặc biệt cưng, gần như chẳng phải lo lắng bất cứ điều gì trong nhà, nấu ăn không, dọn nhà không... có mỗi việc là học là cô cần lo thôi. Giờ lại muốn ra ngoài chịu khổ, đi xây nhà, dạy học các kiểu ở núi rừng.. Nghe thế ai có thể chấp nhận chứ?

"Mẹ à. Con quyết rồi. Tuần qua con cũng đã đi training các thứ rồi, không thể không đi được đâu." - Thiên Bình nói xong liền bỏ về phòng. Ba ngày nữa là cô lên xe, bắt đầu làm một tour lên Tây Bắc, giờ mà vẫn chưa chuẩn bị đồ thì có khi không kịp mất.

"Mày đứng lại cho mẹ."

Nhưng Thiên Bình vẫn bỏ đi thẳng. Cô hiểu mẹ đang xúc động, tranh luận với mẹ chỉ vô nghĩa vậy thôi. Sáng mai cô sẽ nói chuyện với mẹ sau.

Lên đến phòng, Thiên Bình khóa trái cửa. Cô thực sự cũng không rõ mình đang làm gì nữa, nhưng cô biết, mình không được phép ru rú trong nhà. Lúc nhìn thấy link của đơn đăng kí cho sự kiện tình nguyện này, cô cảm giác như mình là kẻ đang sắp chết đuối mà vớ được cọc gỗ vậy, cô không suy nghĩ gì nữa mà quyết định chọn cái này luôn. Đến giờ, khi xong xuôi các thứ, cô mới ngồi lại suy nghĩ. Là là, nghĩ không ra.

Thiên Bình đứng ở ngoài ban công, từng đợt gió nóng cứ phả lên mặt mà khó chịu. Thế là cô lại quay vào trong phòng, đóng cửa và bật điều hòa lên. Gọi điện cho một người - cú điện thoại đầu tiên cô gọi kể từ sau khi thi xong. Thực sự là vậy. Cái hôm liên hoan, cũng là Sư Tử tự động gọi đến, cô chẳng phải gọi đi đâu cả.

"Alo.." - cuối cùng đối phương cũng chịu bắt máy, Thiên Bình thờ phào nhẹ nhõm - "Mày có rảnh không?? Nói chuyện với tao một chút đi."

"....."

"... Mày biết à... Hmmm. Điểm thấp lắm, nên tao sắp ra trường đời rồi đây. Muốn xin mày chút lời khuyên, dù sao thì mày trải đời cũng hơn tao mấy tháng."

"Gi chứ. Nói vậy ý gì đây." - Đối phương nghe mà không nhịn được cười.

Đứng rồi đấy, bạn Song Ngư.

Chuyện là Song Ngư từ sau khi thi xong mất tích hẳn, chẳng ai gọi được cho cậu. Hôm liên hoan, cậu là người duy nhất mà không ai liên lạc được. Nhắn tin và làm loạn trên đủ mọi mặt trận nhưng không chỗ nào thấy cậu cả. Mọi người cũng hỏi Thiên Bình không ít lần, nhưng lần nào cô cũng nói không biết.

Bởi vì cô hứa với Song Ngư rồi, không nói hành tung của cậu cho bất kỳ ai nữa.

Giờ Song Ngư đang làm việc ở trang trại của ông ngoại tận trong Lâm Đồng. Chuyện là trước Tết, trước đêm Giao thừa ấy, Song Ngư được dịp về thăm ông trong hai ngày, và sau đó, cậu tự dưng bị cuộc sống được bao quanh bởi thiên nhiên nơi cao nguyên đó thu hút, muốn ở đấy mãi luôn..

Thế là từ đó cậu âm thầm thay đổi quyết định sẽ học Đại học ở Hà Nội, về vùng đất cao nguyên bát ngát đó trồng cây chắn lợn, trừ người nhà - mãi mới thuyết phục được, Song Ngư chẳng nói với ai cả, chỉ tâm sự với Thiên Bình thôi - rằng cậu muốn về tiếp quản trang trại mệnh mông trong đó của ông ngoại. Ông và bà năm nay cũng đã gần 70 rồi, dù rất khỏe đấy, nhưng không thể chối bỏ chuyện tuổi tác đã cao được, cần phải có người thay ông bà làm việc.

Cuối cùng khi thi xong, cậu định đi luôn, nhưng Song Tử và Kim Ngưu xảy ra - quá đột ngột. Cậu đã ở lại, và đến một tuần sau đó mới bắt đầu kế hoạch làm nông dân của mình.

"Thế sao rồi? Hôm nay mày trồng được bao nhiêu cái cây? Nhiều không??" - Thiên Bình ôm gối nằm xuống giường mà tìm tìm cười. Song Ngư đang trong thời gian học việc từ ông nên bận rộn lắm, chỉ những khi gặp chuyện gì, cậu mới nhắn cho cô một hai tin, hoặc là đến lúc xầm xầm tối như này thì gọi một cuộc, kể về ngày hôm ấy ra sao. Hôm thì kể về ngày đầu tiên được ra ruộng bón phân, hôm kể về chuyện đi bắt sâu, trồng hoa, hái quả.. Nghe đa dạng lắm. Chẳng hôm nào trùng hôm nào.

"Chưa được trồng, hôm trước tao mang cây ra khỏi cây non từ chỗ này qua chỗ khác.. bê tên năm cái gốc cây, rồi làm rơi mất. Vỡ tanh bành. Ông đang phạt tao đi bón phân, nguyên cả tuần này luôn ý." - Song Ngư than thở. Giờ cả người cậu đang bốc mùi lắm, mà nói qua điện thoại nên Thiên Bình chẳng ngửi được.

"Tu. Kinh vãi." - Thiên Bình cười như nắc nẻ. Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nhăn nhó của Song Ngư, chắc chắn cậu kêu ca kinh lắm, hôm trước còn viết hẳn cái tin nhắn dài như điều văn, tả cho cô nghe mùi phân nó là lại giống mùi gì mà.

"Rồi sao? Mày thế nào, nói chưa??"

Chuyện muốn đi tình nguyện cô đã nói cho Song Ngư từ ngày viết xong cái đơn đăng kí. Xong hai đứa còn nghĩ ra đủ mường tượng về việc có nhận được đồng ý từ bên kia hay không. Cậu cho cô rất nhiều lời khuyên. Không hiểu sao, mỗi lần nói chuyện với cậu, Thiên Bình lại chẳng còn gì băn khoăn nữa. Như lần này, cô còn chưa kể lo lắng của mình thì đã thấy chẳng lo gì cả.

"Nói rồi. Mẹ xúc động và muốn phản đối quá."

"Mày sợ không? Lỡ như mẹ mày khóa mẹ cửa, không cho mày đi đâu hết."

"Ha. Tao làm chia khóa dự phòng giấu dưới tủ rồi. Sẵn sàng bỏ nhà đi trốn rồi. Mày không cần lo." - Thiên Bình tự tin kể sự chuẩn bị chu đáo của mình cho tình huống xấu nhất phát sinh - "Bố sẽ hiểu cho tao thôi. Tao tin rằng bố sẽ hiểu. Còn mẹ.. tao nghĩ bố sẽ khuyên mẹ hộ tao thôi. Tao tin thế mà.."

"Ừ. Tin thế đi." - Sau đó, Song Ngư lại nói sang chuyện khác. Thi thoảng nhớ ra lại dặn dò Thiên Bình các thứ, sợ cô ra ngoài sẽ bị chịu thiệt thòi và chịu khổ.

Mà lạ là. Dẫu rằng nói rất nhiều, hai người chẳng nói đến đêm Giao thừa, lời tỏ tình.. và cả cái ôm bất ngờ đó. Gì cũng không ai nhắc lại. Chẳng rõ hai người giờ sao nữa. Chưa

chính thức là người yêu, nhưng cũng chắc chắn không phải bạn bè thông thường. Kệ thế thôi. Quan hệ như này cũng không phải là không tốt. Hai người đều hài lòng về hiện tại. Nên cứ tiếp tục để thế.

...

Ngày hôm sau, quả thật là mẹ đã xuôi xuôi hơn rất rất nhiều.

Lo lắng vẫn còn. Nhưng cả bố và mẹ đều tạm chấp nhận, đồng ý cho cô ra ngoài kia trải nghiệm. Tính qua tính lại thì làm sự kiện tình nguyện thế cũng không phải là không có ích lợi gì, thậm chí còn ngược lại, có nhiều mặt tích cực là đằng khác.

"Đi cẩn thận nghen. Nhớ những gì mẹ đã dặn chưa."

Đứng ở cửa nhà, Thiên Bình nhìn mẹ nắm tay mình không buồn mà tự dưng thương mẹ nhiều quá. Cô ôm chặt mẹ, vỗ lấy vai mẹ, rồi dứt khoát đeo balo và kéo vali lên xe.

Chương trình tình nguyện kéo dài phải hơn mười tháng. Cũng đồng nghĩa, trong mười tháng đó, Thiên Bình sẽ bán mặt ở ngoài đường và không về nhà. Hết lên núi lại xuống biển. Không biết trải qua bao nhiêu khó khăn nữa. Nhưng chắc chắn sẽ chẳng có gì dễ dàng.

Mười tháng sau, trở về Thiên Bình sẽ khác - trưởng thành hơn, biết suy nghĩ hơn...

Lại thêm hai người nữa - rời Hà Nội - Song Ngư và Thiên Bình.

Cảm giác như Hà Nội bị ghét bỏ vậy. Ai cũng muốn rời đi. Làm cho Hà Nội chẳng thể trọn vẹn như lúc ban đầu, vì người ở đây đã rời đi, gần hết.

Thời gian thấm thoát trôi qua. Chẳng mấy chốc, đứa nào cũng đã sắp kết thúc năm hai của mình ở Đại học.

Lúc này đang là tháng ba. Tiết trời lành lạnh với những cơn mưa phùn không dứt. Bầu trời Hà Nội lúc nào cũng thấy âm u không dứt. Chưa kể, mưa phùn kèm với cảm giác nồm nồm, độ ẩm toàn trong khoảng 85% - 90% làm cho mọi người cảm giác ẩm ướt cứ bám quanh người. Và còn đặc biệt khó chịu bởi mùi của quần áo lâu khô nữa.

Khoảng thời gian này là một trong những lúc ghét Hà Nội nhất. Có thể vì ghét chẳng, lại có thêm một người nữa lại nổi chán những người trước, rời bỏ Hà Nội, tìm đến một nơi xa thật xa, nghe bảo là ở đó không có kiểu thời tiết nồm ẩm khó chịu.

"Eh eh!! Tao ở đây." - Sur Từ đứng trong dòng người tấp nập, vẫy tay với Bạch Dương.

Bạch Dương đang hốt hoảng nhìn quanh. Khi thấy được Sur Từ, gương mặt cô một phát liền trở nên giận dữ. Cô vừa chạy vừa len qua bên đấy. Và đánh một phát thật đau lên lưng con bé.

"Đm. Con linzzz. Đmm!!!!!!" - Bạch Dương điên tiết thực sự. Con này đúng là điên mà. Điên thực sự - "Mày bị điên à? Tự dưng chẳng báo trước gì hết, gọi cho tao như thế. Nếu lỡ tao không đến kịp thì sao hả?? Há??"

Trên đời nào có ai lại như con này.

Lúc Bạch Dương đang mơ mơ màng màng trong lớp, nghe đủ thứ về tạo hình các kiểu khó hiểu đó bằng tiếng An - con này gọi đến và nói rằng: "Mày ơi. Tao chuẩn bị đi du học, đang ở sân bay rồi, mày rảnh không ra với tao một tí." - Nhiều đó, con lìn này không nói thêm gì nữa mà cúp máy.

Du học đ ợ Bạch Dương đều không hiểu. Cô lúc đó chỉ biết là cô tỉnh ngủ ngay lập tức, thu gọn sách vở và rồi lên từ cửa sau, chạy một mạch xuống cổng trường và bắt xe đi về sân bay Nội Bài.

"Nào nào. Thôi thôi. Dừng tay, không án mạng mất." - Từ nãy giờ, Bảo Bình đứng cạnh, khi cảm thấy chứng kiến đủ rồi, cậu mới tiến đến, tách hai người ra. Lần này cậu đứng về phía Bạch Dương quá rõ ràng, vì chính bản thân cậu cũng mới chỉ biết trước cô có tiếng thôi, do Sur Từ cần một người giúp xách vali từ nhà ra sân bay.

"Nói. Chuyện này là sao? Mày lại muốn lên con thần kinh gì đây??" - Bạch Dương ngồi phịch xuống ghế chờ, hằm hè nhìn Sur Từ bằng đôi mắt muốn giết người.

Sur Từ bèn lên ngồi xuống ghế bên cạnh, nhưng Bạch Dương hừ một tiếng, khó chịu nhích sang một bên.

"Nói đi. Đừng có câu giờ." - Bạch Dương lạnh lùng nói, mặt quay hẳn sang bên kia, tỏ vẻ không quan tâm đến Sur Từ. Cô khoanh chặt tay trước ngực, chỉ sợ bản thân lại không kiềm nén được lại dẫn cho con này một trận nữa - sau gần hai năm được bồi dưỡng trong môi trường thừa nam thiếu nữ, cô trở nên "man" hơn trước rất nhiều, nói chuyện gần như lúc nào cũng dùng đến năm chấm.

"Thì. Mày cũng biết là tao từ trước đến nay tao không hề ưng với ngành Kế toán mà. Tao thích vẽ, nói chính xác hơn là muốn trở thành một mangaka của mình, muốn có tác phẩm của riêng mình.. thậm chí, tao còn muốn làm một bộ anime chứ không chỉ đơn thuần là manga không." - Sur Từ chậm rãi kể chuyện đã xảy ra với cô trong thời gian qua.

"Khi tao thấy bọn mày, đứa nào cũng là theo đuổi điều mình thích, tao ghen tị cực kì. Mày thì lúc nào cũng thấy vẽ vẽ vẽ, nhiều thế, mày không kêu chán một giây nào cả. Rồi nhìn Bảo Bình bắt đầu đắm chìm trong đủ thứ con số để trở thành giáo viên sau này.. Cả Thiên Bình và Song Ngư nữa, hai người đó thì lại một năm, nhưng hiện tại cũng rất vui về với cuộc sống của bọn nó.

Có mỗi tao. Tao thấy mình chẳng lúc nào ưng ý với cuộc sống của bản thân cả.

Vậy nên là trong lúc mọi người đang đắm chìm trong đam mê. Tao cũng đã quyết định đi theo đam mê bản thân.

Tao bắt đầu học tiếng Nhật từ tháng mười năm nhất, nghĩa là sau khi vào học được hai tháng đó, tao học ngày học đêm, học từ thứ hai đến chủ nhật, học cả tuần. Bên cạnh đó, tao tìm hiểu về du học. Còn đi làm, lấy hết lương đi đóng học, đăng kí đủ thứ khóa học về manga..

Điểm mấu chốt là tao chẳng nói gì với bố mẹ cả.

Giờ apply được rồi. Hôm nay đi, tao cũng chưa nói gì với bố mẹ tao, chỉ để tại cho hai người một lá thư trên giường mà thôi.

Nhưng tao vẫn muốn nói cho hai người, là mày và Bảo Bình."

Sư Từ ngừng nói, nhìn Bạch Dương vẫn đang im lặng chẳng nói gì. Bảo Bình vừa nãy đã nghe đại khái câu chuyện rồi, cậu nào biết nên nói gì. Thù tặc các thứ xong hết rồi. Máy bay tí nữa cũng cất cánh - cần không nói nữa.

"Mày điên mẹ rồi. Sư Từ.. mày điên mẹ rồi!!!!!" - Bạch Dương thật cặn lõi. Thực sự luôn. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng có chuyện như này xảy ra, điên thật rồi - "Chọn trường gì?".

"Ừ. Tao điên mà. Lại cho tao ôm tí đi. Tao sắp đi rồi." - Sư Từ chia tay ra, rồi hai người ôm nhau thật chặt. Cả hai chẳng nói gì. Cũng không khóc. - "Đại học Seika Kyoto. Thắng tiến~~~"

...

Đã có quá nhiều cuộc chia tay. Họ trải qua đủ rồi, nên cũng đủ mạnh mẽ để giữ nước mắt không rơi mỗi khi lại có thêm người rời đi. Thà rằng dành nước mắt cho ngày mọi người trở về còn có ý nghĩa hơn.

"....." - Giọng cô tiếp viên đã vang lên rồi.

"Thôi. Tao đi đây." - Sư Từ vỗ vai Bạch Dương, vỗ mạnh đến nỗi Bạch Dương cảm thấy lời phở luôn, coi như tí trả thù vì con này đánh đau vò lờ - "Ồ lại mạnh khỏe nhé. Đợi tao đi đủ rồi về ăn bám mày."

"Cút. Bỏ mày đ chứa đâu." - Bạch Dương ngay lập tức hất Sư Từ ra. Mặt vẫn cực kì khó chịu.

Hai người dính nhau lâu thế. Tưởng chẳng xa nhau. Tưởng sẽ mãi dính mõng ở Hà Nội tới già cùng nhau. Thế mà cuộc đời hóa ra chẳng tha ai. Hai người xa nhau thật này. Thậm chí còn khác nước, khác mùi giờ..

Bảo Bình và Sư Từ ôm nhau thật lâu.

Chắc hai người cũng không dễ dàng đâu nhỉ. Thành mẹ "yêu xa" rồi này.

"Ngoan nhé, lạnh giữ ấm, mặc áo khoác rồi quàng khăn đầy đủ, nóng thì đừng ăn quá nhiều kem. Tớ nhớ skype trước khi mày đi ngủ đấy. Nếu không có thời gian, mỗi ngày nhắn cho tao một tin, thu âm giọng nói ý. Hiểu chưa.." - Bảo Bình hết vuốt tóc, lại hôn tóc, hôn trán... cuối cùng là hai con người này hôn môi thăm thiết. Mãi lâu sau mới buông nhau ra.

"Đm. Có một con ế thâm niên đứng đây. Chúng mày làm thế là đ có nhân đạo loz gì đâu. Tách mẹ chúng mày ra, nhanh.. nhanh.. Đi mà skype hôn nhau nha!!!" - Bạch Dương ẵm hai người tách ra.

...

Sư Từ đi vào cổng hải quan. Con này giữ đúng lời hứa, đã đi rồi là tuyệt đối không quay đầu lại - đây là cái luật của bọn nó, luật bất thành văn mà người nào đi cũng hiểu.

Bạch Dương và Bảo Bình nhìn theo bóng lưng kia mãi. Nhìn mãi.

Rồi Bạch Dương không nhìn được, bật khóc nức nở. Cuộc chia tay này nhanh quá. Làm cô còn đang cực kì hoảng hốt và bơ vơ. Cô như một kẻ bị bỏ lại vậy - Chắc cảm giác bị người ta bỏ rơi chẳng khác cảm giác cô đang cảm nhận được là bao đâu.

Đau lòng quá.

Bảo Bình tốt bụng xoa xoa lưng an ủi cô, cho cô mượn tạm một cánh tay an ủi. Nhưng như thế vẫn chẳng làm Bạch Dương khá hơn.

Cô khóc rất lâu, khóc suốt quãng đường từ Nội Bài cho đến lúc về nhà, vào phòng. Khóc đến cạn nước mắt và rồi ngủ lúc nào chẳng hay.

Sáng ngày sau, cô thức dậy với đôi mắt sưng húp, Bạch Dương chẳng còn cách nào khác là giả ốm, nhờ bạn điểm danh hộ trên lớp và sau đó là nhốt mình trong phòng một ngày liền - như một cách để tưởng nhớ con bạn thân đã đi xa.

Hết một ngày, Bạch Dương lại trở lại làm con người bình thường của mình. Vui vẻ, lạc quan và yêu đời. Nhưng không thể giấu được việc là qua chuyện này, cô lại thêm chút trưởng thành, ở một khía cạnh nào đó.. không rõ ràng lắm.

Thôi, cuộc đời mà, đâu ai ở bên ai mãi mãi. Tiệc nào chẳng đến lúc tàn.

[End - chương 65]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Bắp Cải

Chẳng ngờ được là nhóm bọn nó chơi với nhau mà cứ lần lượt từng người rời đi như thế.

Bắt đầu là Cự Giải. Chẳng báo trước gì hết, dùng một cái, tổ chức được một cái tiệc bé tí là đi rồi. Xứ Nữ nổi bước, cũng chẳng kém cạnh gì khoản vội vã, tiệc còn tổ chức bé hơn bé hơn. Sau đấy, bằng được thêm nửa năm, Song Tử và Kim Ngưu bay, khi trên người những vết thương của vụ tai nạn còn chưa khỏi. Song Ngự ngay ngày hôm sau khi Ngưu Tử bay, thẳng này liền bắt chuyến xe về Lâm Đông làm vườn. Thiên Bình thì vì trượt Đại học, làm một chuyến thiện nguyện từ Bắc vô Nam, cũng không ở lại Hà Nội nữa. Đến năm hai Đại học, Sư Từ rời bỏ Hà Nội, bay đến Xứ sở Anh Đào, theo đuổi đam mê, theo đuổi giấc mơ bấy lâu.

..

Tận sáu người bỏ Hà Nội đi, sáu người còn ở lại.

Nhưng chỉ là tạm thời thôi. Có ai ngờ đâu, lại có lúc, trong mười hai đứa, không còn đứa nào ở lại Hà Nội.

Thấm thoát ai cũng đều đã ra trường. Mọi người không còn liên hệ với nhau quá nhiều. Nhắn tin hay gọi điện gì đó cũng chỉ là vài tháng nhớ cái gọi một lần, hỏi han sơ sơ một chút xong lại ai về với việc người nấy. Lúc nào nhớ lại gọi sau.

Cũng vì thế, những thông tin về nhau mọi người chỉ biết sơ sơ thôi, còn có trường hợp là hoàn toàn biệt tăm biệt tích, cảm giác như người đó bốc hơi luôn rồi.

..

Bạch Dương chán nản ngồi trong văn phòng lách cách gõ gõ văn bản quan trọng để dùng cho cuộc họp sáng mai. Xưa thích bay nhảy vui chơi là thế. Giờ cô chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, ngày ngày viết báo cáo, ngày ngày làm tổng kết, đủ thứ trên đời. Sáng đi làm, tối về ngủ. Chỉ nhàm chán vậy.

Nhưng lương cũng không thấp. Chỉ mấy năm ngắn đi làm cô đã có không ít tiền để dành. Chưa kể còn cùng với mấy đứa bạn cùng khoa bắt tay làm thiết kế linh tinh từ hồi còn đi học mà vừa mấy tháng trước, tiền cô gom suốt mấy năm rút cục cũng mua được căn hộ bé bé xinh xinh.

Công việc này là của một công ty nước ngoài, nên mấy cái phúc lợi này nọ và lương bổng đều không chê được.

Mất tận bảy năm lận lận vì Bạch Dương chọn hệ đào tạo chất lượng cao. Đến năm thứ ba và năm tư ở Đại học, cũng là sau khi Sư Tư rời đi Bạch Dương lao đầu vào học, mỗi kì cô đăng kí đến mấy chục tín, học không biết chán. Còn đăng kí làm học sinh trao đổi bên Pháp trong một năm. Sau đấy, như dự kiến, Bạch Dương tốt nghiệp sớm hai năm - người ta học bảy năm, nhưng cô vội vã cái gì, học đến năm thứ năm đã ra trường rồi. Khi đó, Bạch Dương đang sắp sang tuổi 24.

Và rồi Bạch Dương đi làm ở công ty bây giờ cô vẫn đang làm

Ngày ngày cần mẫn, sáng đi chiều về. Lúc nào cũng sơ mi cầm thùng, không thì lại cái váy bút chì. Bên tai khi nào cũng thấy tiếng lách ca khi người ta gõ gõ máy tính. Cô đã gần như không thể nhớ lần cuối mình chạm đến giấy vẽ và màu là khi nào nữa. Cuộc sống của cô trở thành nhàm chán đến cực điểm - đây là kiểu sống cô muốn tránh né nhất chứ đâu.

"Mấy đứa mấy đứa!! Nghe anh báo. Trên công ty vừa ra một chi thị, tìm người đi thực tế. Tính ra là chỉ có khoảng năm người đăng ký được thôi, mỗi người một khu vực. Khảo sát địa hình các kiểu để xây dựng cái gì ý.. Anh quên rồi. Đứa nào muốn đi không?" - Tự dưng, trưởng phòng phòng ban của Bạch Dương xuất hiện. Ông này già rồi nhưng tâm hồn trẻ, lúc nào phơi phới như xuân đến. Lại còn vui tính. Mỗi tội là cái bụng phệ càng lúc càng lớn, hình như là sau khi ông ý lấy vợ mới bắt đầu lớn phồng lên như thế. Nhiều lúc Bạch Dương nhìn còn giật mình, so với lúc cô mới vào công ty thì cái bụng đã phải tăng thêm mấy vòng.

Trưởng phòng đi loanh quanh hỏi, nhưng chẳng ai có ý định đi cả. Ai cũng biết đi thế này tiền lương sẽ tăng lên không ít, nhưng sẽ phải đi biệt suốt, nhanh thì 3-4 tháng mới về, lâu là thành cả năm chứ ít gì. Đa phần người trong công ty đều có gia đình cả, chẳng ai muốn đi. Mà tốp mới vào công ty dù trẻ khỏe thật đấy, nhưng chúng nó lại muốn tích cực làm ở tổng công ty, kiếm cái chỗ thật vững trước.

Nên là sau cùng, chẳng mấy ai muốn đi cả, và kết quả là chuyện kiểu này phải mất ròng rã mấy tháng mới tuyển được người đồng ý đi.

"Anh ơi~~~" - Bạch Dương đợi trưởng phòng đi đúng một vòng, trong lúc ấy, cô cũng nghĩ thật kĩ - "Em đi." - Cánh tay Bạch Dương tro chơi giờ lên trong không gian vầy vầy, làm tất cả mọi người trong phòng đều bắt ngờ.

"Giờ à. Em gái của tôi oiii~~ Em ở đây, điều hóa máy lạnh không sướng sao.. Chọn đi cái đấy làm gì cho tội ra." - Một anh giai, vào làm trước cô đến mấy năm, hiện tại ngồi ngay cạnh ô làm việc với Bạch Dương. Bình thường hai anh em cũng thân thiết, chia sẻ đủ thứ, kiểu như một kiểu bạn tâm giao vậy. Do hai đứa đều lười như nhau, và còn do là cùng tốt nghiệp từ một trường ra - huynh muội đồng môn - giúp đỡ nhau nhiều là lẽ tất nhiên.

"Thôi anh ở lại vui vẻ. Em ngồi quanh năm suốt tháng, sắp mốc người rồi. Đi một chuyến cho khuây khỏa." - Bạch Dương tí tòn cười, cấp theo giấy tờ bám theo sau trưởng phòng vào trong phòng làm việc của ông ý bàn chuyện chi tiết. Ông ý đang phơi phới cực kì khi thấy Bạch Dương đồng ý đi, kiểu này đến cuối tháng cả phòng đều được tuyên dương vì điểm tích cực, thưởng thêm phần trăm không nhỏ đâu.

...

Suốt nửa tháng còn lại, Bạch Dương bàn giao lại phần việc của mình lại cho mọi người. Cô được cử vào miền Trung Nam, mạn chủ yếu trên Tây Nguyên là nhiều. Công ty cô làm cả về xây dựng lẫn thiết kế, bao hàm cả luôn kiến trúc và nội thất. Lần này đi vì mới ký được hợp đồng của một công ty du lịch. Bên kia muốn người đi thực tế, khảo sát xem chỗ nào thích hợp xây thêm chi nhánh, chỗ nào không, ngoài ra còn phải làm cả báo cáo về tài nguyên du lịch ở đấy - do không phải Du lịch không phải chuyên ngành của cô nên mục đó chỉ cần phớt phớt thôi - bên công ty kia cũng cử một tốp đi, cô làm tốt chuyện khảo sát địa hình là tốt lắm rồi.

Tuần trước khi xách balo bay đi, mọi người trong phòng vui vẻ chúc cô lên đường, dặn dò nhiều lắm. Cô tính cũng là nhóm ít tuổi nhất, lại vừa ra trường liền vào làm. Mọi người lâu nay đều quen quan tâm, chú ý cô rồi.

Nay chia xa cứ kiểu tiễn em gái nhỏ đi lấy chồng ý.

"Em sẽ mang quà về cho mọi người mà, ieuu ieuuu~~"

Bạch Dương xách balo lên và bắt đầu cuộc khảo sát của mình.

Khác với cách mọi người thường đi xuôi từ trên xuống dưới, Bạch Dương lộn ngược lại đi. Đầu tiên là Cà Mau, Đồng Tháp sau đấy mới đi đến Hồ Chí Minh, mấy tỉnh thành quanh đấy. Và cuối cùng là loanh quanh trên cao nguyên badan vùng Tây Nguyên rộng lớn.

Chuyến đi không ngờ kéo dài được gần năm tháng rồi, nhưng cô vẫn chưa nhấc chân lên được tấc đất nào của Tây Nguyên.

Mùa thu, tháng 10, tiết trời trên Tây Nguyên vẫn cực kì nóng nực, nóng đến khó chịu!!

Bạch Dương cuối cùng cũng kết thúc chuyến đi khảo sát của mình. Hôm nay cô đã đo đạc và kiểm tra hết tất cả những gì mình cần. Đứng trên đồi cao nhìn xuống, dưới chân cô

ngoài màu xanh của cây thì chỉ còn sắc nâu đỏ đặc trưng của loại đất badan màu mỡ. Đến đây tính ra được tháng rồi đấy, nhưng giờ cô mới có dịp ngắm nghía bao quát đến vậy.

Bạch Dương hít một hơi thật sâu, mùi cây mùi đất thơm phưng phức luồn vào lồng ngực cô. Đi xa khỏi thành phố chật kín khói xe, bụi bặm rồi nhà lầu, chung cư.. Bạch Dương thấy cô khuây khỏa được nhiều quá. Bao lo lắng, suy tư rồi stress trong công việc cứ lần lượt đất nhau bỏ đi, cả người cô nhẹ nhõm hẳn. Nhưng có gì đó cô vẫn thấy thiếu thiếu..

Bạch Dương vươn tay, định bắt con bướm trắng bay xa trước mặt. Thì tự nhiên đất dưới chân cô mún ra, làm cô trượt chân ngã xuống phía dưới. Chắc tại con mưa ngày hôm qua, làm đất nó mềm ra như vậy, mún mún như bùn đặc.

"Aghhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!"

Ngoài hét lên, Bạch Dương tay ôm khư khư cái balo, vừa sợ chết, vừa sợ không chết nhưng máy tính rồi tài liệu trong túi bị hòng. Thần kinh cô căng như dây đàn, hai mắt nhắm tịt, mồ hôi lạnh túa ra như tắm. Cầu trời cầu đất cho cô dừng lại, cứ lần mãi này chắc cô đến chết non mất thôi.

"Hự!!!!"

Bạch Dương va phải ai đó chỗ chân đồi, đá người ta ngã luôn ra đất. Mà nhờ vậy, cuối cùng cô cũng tỉnh lại.

Cả người đau ê ẩm. Lại còn ướt ướt dính dính bẩn thỉu. Nhưng may là mấy thứ đồ quan trọng có vẻ không bị gì, cái balo vẫn yên vị chắc chắn trong vòng tay của Bạch Dương. Mở mắt nhìn lướt qua cái balo, Bạch Dương thờ phào cái. Đến đó, cô mới cần rằng nhện đau, lồm cồm bò dậy. Nhìn vết đất mà cô để lại sau cú trượt.. một đường to, sâu in trên đất, ngoằn ngoèo thật xấu xí. Lại có đoạn còn dề lên ruộng hoa người ta trồng, nát hết đồng hoa tím tím đang nở rồi kìa.

Người bị cô quật ngã cũng đang lừ đừ đứng dậy, lão đảo. Dáng người cao, mái tóc cắt cưa, ngắn cũn. Anh ta quay lưng với Bạch Dương nên cô không nhìn rõ mặt, nhưng nhìn kiểu gì mà thấy quen quen.. Anh ta từ từ nhặt cái mũ rom, đội lên đầu, áo somi quệt xuống đất dính đầy đất. Lúc cánh tay giơ lên, Bạch Dương thấy rõ cánh tay rám nắng, màu đồng, thế này lại lạ quá.. Cô nào có quen người nào đen như vậy.

"Thật xin lỗi. Tôi chẳng may trượt chân từ trên kia xuống nên...."

Đến khi người kia quay người lại, Bạch Dương sốc toàn tập, bảo sao mà quen thế.

"Đền đi. Đưa tiền đây, nhanh." - Chỉ một giây sững lại, sau đó đôi lại đã là thái độ hất hàm, cực khó chịu.

"Ngư ~ ~ ~ ~ ~" - Vừa nói, Bạch Dương từ từ hạ thấp trọng tâm, đặt người xuống đất, ôm khư khư cái ba lô nằm ẵm và - "Đau quá ~ ~ ~ ~ ~ Tao té đập hết cả hàng cả họ rồi ~ ~ ~ ~ ~"

Chưa gì Bạch Dương đã thấy tín hiệu đáng mừng là không phải đền bù mà. Không biết có phải ruộng nhà thằng này không nhưng trước tiên cứ ẵm và cái đã.

Song Ngư chán nản nhìn con bạn từ trên đồi trượt xuống này. Đúng là đ thể hiểu được. Con này vẫn luôn khiến người ta gật mình kiểu này..

"Thôi. Đứng lên đi, khỏi phải già vờ." - Song Ngư tiến lại giúp Bạch Dương xách cái balo, đm, nặng hơn cậu tưởng - "Mang cái gì lắm thế, nặng.."

Bạch Dương cũng muốn đứng dậy lắm. Nhưng lúc ngồi xuống, lờ lờ chênh cái xương chậu rồi hay sao ý.. đứng dậy không có nổi. Lúc khóc đùa, ẵm và Song Ngư cũng là cô đang khóc thật đấy. Khóc vì đau đ chịu nổi!

Aghhh!!!!

...

Song Ngư chán nản. Con điên này thật là, tự nhiên bày trò làm đ gì, giờ thì ra nông nổi này. Cậu ngồi sụp xuống, cuối cùng vẫn là tự chịu thiệt một chút, công con nhỏ đi chậm chậm qua ruộng hoa và xuống đồi.

Bạch Dương chẳng biết nói gì. Tự nhiên gặp bạn cũ, thời gian chưa gid đã được năm năm chứ có ít đâu.

Từ đồi đi xuống, hai người trở về lại cái xóm lác đác có vài gia đình mà Bạch Dương ở trọ.

"Eh đằng kia kìa." - Bạch Dương chỉ vào ngôi nhà ba tầng, màu xanh nhạt nằm ven đường, bên tay trái của hai người - "Tao ở trọ trong kia. Minh vào đấy rồi..."

Nhưng Song Ngư không thèm để ý, chẳng nói chẳng rằng liền rẽ vào một ngõ nhỏ ngay gần đấy, bên phải đường. Bạch Dương chẳng hiểu cái mô tê gì hết.. Đừng nói là thằng này định đem cô đi bán luôn đấy nhé.. Chỉ là mấy ruộng hoa thôi mà, đâu khó khăn đến vậy.

Và rồi họ đi vào sân của một căn nhà chỗ cuối đường.

Ngôi nhà nhỏ nhắn, xinh xinh với hai tầng rưỡi, trên cùng chỉ là cái gác thôi nên tạm tính là nửa tầng. Nhưng được cái là mảnh đất rất to, to lắm lắm lắm luôn. Cây cối, hoa lá, xích đu.. Gì cũng đều có đủ. Chưa kể nhà còn sơn trắng, càng nhìn càng xinh.

"Ba ba!!! B.ồ.... Pồ...Ba!!!" - Có một đứa trẻ con mới hai, hay ba tuổi gì đó, bập bẹ biết nói. Cái chân ngắn tũn của nó đi về phía bên này. May đứa bé có ẵm cái đồ chơi tập đi, không thì đã ngã ra đấy rồi - cái đồ chơi mà bọn trẻ con hay ẵm để tập đi đó, vừa đi vừa có đàn gà lách cách từng con mổ xuống, nhìn xinh, nghe cũng rất vui tai.Nhìn yêu lắm ý. Má phúng phính, cười đến tít cả mắt lại. Mà dường như vì lẫn lộn miền Bắc miền Nam nên đứa bé cứ một tiếng gọi "Bố", tiếng sau lại thành "Ba", cũng hết nổi.

Song Ngư vì đang công Bạch Dương nên không còn tay mà đưa ra đỡ đứa bé con. Đành đi nhanh vào nhà, không thèm cời giày, văng luôn Bạch Dương lên sofa rồi chạy ra ngoài chơi với con.

Gì vậy trời.. Gì vậy trời..

Chưa gì thằng này đã dề rồi sao?!

Có nhầm không???

...

Bạch Dương nghe tiếng Song Ngư ở bên ngoài trêu trêu đứa bé, xong còn tiếng cười khanh khách cung hết nổi mà kiểu ngẩn tò te.

Cô còn đang vật vờ chưa tìm được bờ vai để nương tựa thì bạn cô đã yên bề gia thế từ bao giờ. Con cái cũng đẻ xong rồi mới sợ.

"Mẹ mẹ..." - Đứa bé lại bập bẹ nói từ khác.

Nghe mà Bạch Dương tự nhiên trở nên căng thẳng. Tự nhiên có một ý nghĩ này ra trong đầu là cô phải trốn đi, nhưng trốn đi đâu không rõ nữa. Bạch Dương khẽ dịch dịch người đi, nhưng rồi như đụng phải chỗ nào đó, đau không nhìn được, "Ah", đau lắm, cô không thể kìm nén được.

Kết quả là có tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào, càng lúc càng gần.

Giờ thì Bạch Dương muốn trốn cũng không được nữa. Cô đảo bị động thành chủ động. Quyết định phải ngồi thẳng người vào, có đau cũng nén rướn thẳng lưng để có tí khí thế, hai mắt mờ to hết cỡ, nhắm đúng cái lối từ cửa chính đi vào đây.. Trùng trùng trùng trùng! Thề không chớp mắt.

Và ôi rồi. Cái đm!

Xuất hiện là cảnh một nam cao một nữ thấp, đứng cạnh nhau thân mật, trên tay còn ôm đứa bé con xinh xắn. Nam thì khó nói, là Song Ngư - còn nữ, hoá ra cũng là một người Bạch Dương có biết, mà không chỉ biết thôi đâu, phải nói là thân cực kì thân, Thiên Bình.

"Sh*t!!!!!!!!!"

Bạch Dương thật muốn rú lên, muốn bật dậy ngay lập tức. Cái quái gì đang xảy ra thế này!!! Làm ơn ai đó nói cho cô biết, cái gì đang xảy ra thế này!!!!

Đến tối, từ ngoài vườn vọng vào là tiếng côn trùng rờ rờ mồn một. Hương hoa từ trên đồi theo gió chạy vào nhà, khiến đầu mũi ai nấy ngửi được cũng đều cảm thấy khoan khoái dễ chịu. Hóa ra, ở trên đồi núi cao nguyên cuộc sống nó dễ chịu như vậy, bảo sao con người ta ai cũng muốn về một nơi yên bình sống những năm già nua cuối đời, ngày ngày trồng ít hoa ít cỏ rồi chơi chim, nghe tiếng kêu lanh lảnh vui tai. Đẹp đến vậy, ai cũng mê là đúng thôi.

Hồi chiều, Song Tử có mời một bác sĩ đến khám, một chân của Bạch Dương bị trật nhẹ, ông bác sĩ già nua, hay tay cứ run run không dứt có khám qua và cũng cho cô y tá cấp hòm thuốc đi theo, băng bó lại cẩn thận. Mấy ngày tới, ngoài nằm yên tĩnh dưỡng cái chân đau, ăn uống bồi bổ cho nhanh lành thì thực sự cũng chẳng có gì cần làm cả. Vết thương nó nhẹ như không vậy thôi.

Lại thờ dài thêm lượt nữa.

Bạch Dương vẫn không nén nổi tổn thương trong lòng. Ba người ngồi quây nhau quanh mâm nhậu, những chai bia lạnh xếp đồng một góc bàn, ở giữa là ít mực nước, thịt rang với ít lạc làm mồi. Một chân đau cô thoải mái chiếm dụng ba cái ghế sát cạnh, duỗi thẳng dài thườn thượt, Thiên Bình còn đặc biệt lấy một cái gối lót dưới chân, càng làm Bạch Dương thấy thoải mái. Chân còn lại, hết co lại duỗi, bòn chôn mãi chẳng yên được.

"Cạch."

"Này. Tao nói nè.. Rốt cuộc là chuyện này là sao? Cười chui à?? Hay tào hôn.."

Bạch Dương vẫn là không nhìn được, gác đùi lên đĩa mực, nhìn chăm chăm hai người hỏi. Cái chân lành lặn chưa gì đã co lên, đặt trên ghế, tay gác lên đầu gối rồi hất cằm hỏi. Giờ mới Bạch Dương mới để ý, thực sự thì sau khi chia tay nhau kể từ hồi tốt nghiệp cấp 3, hai cái kẻ này là hai cái đứa có ít thông tin nhất. Thậm chí Cự Giải, Thiên Yết,.. những đứa ở xa đến nửa vòng Trái đất còn gọi về nhiều hơn nữa. Và rồi, ừ oà, con bồng con bế. Định. Bạch Dương không thể ngừng nổi việc tặc lưỡi khen ngợi. Đúng lag giới quá luôn!!!

"Anh tình em nguyện nên đôi vợ chồng. Chà có gì kì lạ ở đây hết." - Song Ngư cười, cái tay cái tay lại rờ sang nắm nắm tay Thiên Bình, vắn về chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út của Thiên - "Mày nghĩ nhiều làm chi cho mệt."

"Không nghĩ sao được!!! Bao năm biệt tăm biệt tích. Rồi dừng cái..." - Bạch Dương nhìn lăm ròi. Chuyện lớn thế mà hai đứa này mặt cứ trơ ra, coi như không đấy - "Cười đã đành. Đàng này còn đề!!!! Là đồ i e hỏi đi đó má!!! Điề~eeee~"

Đây chính là chỗ Bạch Dương bức xúc nhất.

"Đề. Not đề." - Song Ngư chỉnh lại câu chữ. Mới nói mấy câu, con Dương này làm cậu cảm giác tiếng mẹ đẻ của mình hơi sai sai đâu đó, từ nào cũng bị lái lái ra đủ thứ kiểu. Già đầu rồi nhưng chẳng hiểu sao tính vẫn như cái đứa trẻ con, nghĩ gì nói vậy, nói lại linh tinh lăm nhảm. May là bạn cấp 3, chứ nếu không, chắc con Dương nó bị ăn đòn lâu rồi, vớ thờ cái hơi đầu tiên, gãy luôn bốn cái răng cửa - tình huống này khá thi cực kì! Ngày xưa không biết có tận bao nhiêu người thù ghét cái kiểu nói chuyện không não này..

"Thôi. Nếu mày đã thành tâm muốn biết, thì tao rắt sẵn lòng trả lời." - Song Ngư đột nhiên nghiêm túc, giọng nói gần xuống - "... Để đề phòng thế giới bị phá hoại. Để bảo vệ hòa bình thế giới. Bọn tao đại diện cho những nhân vật phản diện, đây khá ái và ngại ngại lòng người. Song Ngư.." - tự dưng làm động tác Dab, trông cũng khá là swag - "... Nông dân tài năng sở hữu một ruộng rau hoa cùng cả phê. Khá lớn. Mỗi năm thu lại đủ tiền nuôi vợ nuôi con. Và đây, Thiên Bình..." - Giờ thì đổi sang dáng hoa hướng dương, hai bàn tay gờ sát lại gần Thiên Bình, rung rung rung rung tạo hiệu ứng - ".. Người phụ nữ giỏi giang, tài năng, đảm đang nhất vịnh Bắc Bộ, cũng như năm tỉnh vùng Tây Nguyên này... Gia đình bọn tao là đội Tên Lửa bảo vệ dải ruộng rau hoa. Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi bọn tao."

"Chính là như thế đấy. Meow ~ ≡!" - Thiên Bình ôm bụng cười như nắc nẻ. Đến cuối, vẫn không quên nhiệm vụ, nhái giọng như con mèo Pokémon Meowth. Lại còn nháy mắt một cái.

Ôi gọi ạ.

Bạch Dương thấy chóng mặt buồn nôn quá. Cái gì xảy ra thế này..

"Chúng mày trồng rau nên không được ăn thịt, ngu rồi đúng không?!"

"Haizz.. Tại con Bắp Cải nhà đạo này bị cuồng Pikachu. Lúc nào cũng đòi bật phim ấy, xem xong lại còn bắt chước "pikaa..pikaaa...chuuuuu". Đến khổ tao, suốt ngày phải hòa theo chạy chạy như con pikachu trong phim, thế nó mới chịu ăn với uống sữa."

Song Ngư chán nản tâm sự chuyện làm cha của nó. Quả thật là trải qua mới biết, có con nó khổ nhường nào, cũng hạnh phúc nhường nào. Thiên Bình thì ngược lại, cuộc sống hôn

nhân có vẻ rất mỹ mãn, chẳng thấy vương bận điều gì. Gì gì gì cũng là Song Ngư lo tuốt, cô chỉ loanh quanh lên nhà xuống nhà. Bắp Cải cũng chẳng phải lo nhiều. Chắc cũng vì "con gái là người tình kiếp trước của bố" nên con bé con đặc biệt thích bám theo bố nó, cô cũng vì thế đã rảnh lại càng rảnh thêm.

Song Ngư và Thiên Bình cứ người này tiếp lời người kia, kể cho Bạch Dương nghe tất tần tật về cuộc sống của một gia đình nhỏ ba người trên cao nguyên bát ngát nắng gió. Nghe mà cũng thú vị ra phết. Lại yên bình. Một năm sau khi tốt nghiệp, hai người lần thi Đại học lần nữa, nhưng là thi ở trong miền Nam, đích đến là Đại học Nông nghiệp gì đó.. Mấy năm sau, chỉ một bữa cơm gia đình đơn giản giữa hai gia đình, một bộ váy cưới cùng bộ vest đen đặt may trong Sài Gòn vậy là hai người đã kết hôn, vào ngày xx tháng yy năm 20xx. Chỉ muốn đơn giản nên thậm chí là mời bạn bè về ăn bữa cơm cũng không nói - Bạch Dương vẫn hỏi thì bảo: Hồi đó mới lập nghiệp, nghèo, không có tiền. Vậy đây. Rồi hai người có bé con đầu lòng, Bắp Cải, khi mới sinh nặng gần 3 kí lô. Bác sĩ nói là thế tạm ổn, mẹ tròn con vuông. Kế hoạch hóa gia đình của nhà này là có thêm đứa hai, trai gái gì cũng được, dù sao tên cũng chọn xong rồi - Su Hào.

Nhiều đó đã ngọt nhạt dăm ba năm trôi qua.

"Thế giờ mọi người thế nào? Sống ở Hà Nội vẫn tốt chứ hả, hay thế nào mà mày mò vào tận đây khảo sát." - Thiên Bình hỏi thăm, giờ công việc ở trang trại cũng có thể gọi là đã đầu vào đấy nên cô đã có ý định gọi điện rồi hẹn gặp mọi người một hôm, cũng không thể ếm mãi chuyện kết hôn được.

"Ha. Ngày trước cũng chẳng nghĩ là sẽ thành ra thế này, Hà Nội thất thủ, ngay chính tại giờ phút này chẳng còn ma nào chịu ở lại." - Bạch Dương nốc nốt chỗ cuối của cốc bia. Cảm giác đáng nói đầu lười như cảm giác của cô khi chuẩn bị kể chuyện. Vừa là chuyện xưa, lại vừa là chuyện nay. Buồn thật buồn - "Đề tao kể cho nghe chuyện chúng nó.. Không kể mấy người đi du học. Giờ vẫn chưa thấy ai trở về hay sao đó, tao không nhận được nhiều tin lắm. Ah.. Nhưng mà tin được không Yết Giải yêu nhau rồi đấy hahaha."

Bạch Dương lục tìm cái video nhận được lâu rồi, là cảnh Cự Giải và Thiên Yết bận rộn sửa sang căn hộ nhỏ xinh lúc hai người chuẩn bị thuê sống chung.

"Xử Nữ tao chẳng biết gì. Thằng này như bốc hơi ý. Kim Ngưu và Song Tử cũng không thấy nhiều tin lắm." - Từ lần tai nạn, sau đó lần lượt bay thì cả ba dường như chưa trở về Hà Nội lần nào, nếu có về thật, thì chắc là không có liên lạc với Bạch Dương - "Kim Ngưu đột lâu lắm rồi có gọi điện cho tao, đúng lần đó, bảo là Song Tử cuối cùng cũng tỉnh lại rồi. Bao năm nó đợi cuối cùng không thành vô nghĩa, chắc hạnh phúc lắm. Sư Tử thì năm hai đột nhiên đòi san Nhật, mới chia tay Bảo Bình rồi, bảo là không yêu xa nổi."

"Đã mạn. Thật á??" - Thiên Bình ngạc nhiên đến muốn rớt hàm. Toàn cặp không ngờ được, người thì chia tay, người lại đến với nhau - "Này. Bảo Bình là bạn anh, anh không hỏi han gì đấy á?", Thiên huych vai Song Ngư, mang tiếng bạn thân cơ mà.

"Nó thắng trước trước chỉ thấy nhần báo sắp lên vùng xa vùng xôi nào đấy dạy cho trẻ con dân tộc. Ngoài ra chẳng nói gì, ai mà biết được." - Song Ngư thật hết nói nổi, đàn ông ai lại lảm lòi hỏi nhiều.. cũng chẳng có cái giác quan thứ sáu gì đó để nhạy cảm phát hiện điều khác thường. Nó bảo đi thì ừ cái bảo đi cẩn thận, vậy là đã nói nhiều lắm rồi.

"Giờ à. Tự dung người ta lên rừng lên núi ở chắc. Chán anh." - Thiên Bình đúng là hết nói nổi cái kiểu trơ cảm xúc này, quay sang giục Bạch Dương kể tiếp - "Còn Kết Mã thì sao? Thành đôi không?? Hồi trước thấy hai đứa ấy ấy lắm luôn."

Bạch Dương cười, nhấp một ngụm bia, lắc đầu.

"Con Mã thù thằng Kết lắm luôn. Hình như là từ sau hôm tri ân. Vì gì thì tao không rõ. Nhưng tóm lại là ghét cay ghét đắng nên không có chuyện bên nhau đâu. Kết học ngoại giao, học xong cũng ra nước ngoài rồi. Còn Mã thì làm báo chí, từ giữa hồi nó học năm ba hay năm tư gì đó đã thoát ần thoát hiện, cứ nay đây mai đó dễ lấy tin, lâu lắm rồi tao chẳng gặp nó. Ra trường xong thì theo đàn anh đàn chị trong trường tham gia thực tập ở vùng hỗn chiến nào đó, hay bạo động gì ý.. Nó bảo đó là cơ hội tốt để nó thể hiện mình, bản đạo tốt để có vị trí tốt mai sau, các thứ các thứ. Nên là xách balo đi rồi, mãi chẳng về. Thế đấy."

Cả ba ngồi nói đến cả đêm. Những kỷ niệm lớn bé, nông sâu cứ tấp nập ủa lại về trong kí ức, qua từng câu chuyện vụn vặt mà ba người có thể nhớ được. Dù gì cũng đã sắp tròn mười năm ra trường, nhiều thứ đã quá mờ ảo, làm thế nào cũng không thể nhớ rõ được.

Lúc ngà ngà say, khoảnh khắc Bạch Dương cảm thấy mình sắp gục ra bàn, cô càng thăm thía hơn về một thứ gì đó về cuộc sống, về mọi người.

Rốt cục cô đang làm cái gì cho đời?

Bao năm tấp nập ngược xuôi, giữa dòng người hối hả cùng tốc độ phát triển nhanh đến mọi mặt của cuộc sống đô thị, Bạch Dương mãi chạy đuổi theo mà đã đánh giấc mơ thực sự của mình mất rồi, cô hóa ra đã bằng quên điều mình mong muốn suốt mấy năm nay để rồi cứ làm mấy thứ hoang phí.

Cô.. cần thay đổi nhì?! Nhanh thôi, không lại bị lỡ mất.

[End - chương 66]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 67: La vie en Rose

Sau một tuần ăn không ngồi rồi ở nhà Thiên Bình, Bạch Dương xách balo rời đi. Đồ đạc của cô được Song Ngư chuyển từ nhà trọ kia về từ ngay cái hôm đầu tiên bọn họ gặp lại. Vết thương ở chân với hông đã đỡ nhiều rồi, không còn đau nữa. Cái luống hoa cũng chẳng bị đèn phủ, Song Ngư nói là: Gặp may là tao biết sẽ đen mà, thôi mất của còn hơn mất người - thế nên Bạch Dương chẳng phải đèn gì hết, chỉ cần sau đây sắp xếp cho hai người một cái hẹn cùng anh em là được, lâu lắm rồi không gặp nhau nên họ muốn ra Hà Nội tụ họp một bữa.

Bạch Dương đồng ý ngay lập tức. Gì chứ chuyện tiệc tùng tụ họp là cô ưng nhất. Lâu lắm rồi mọi người không tụ họp đông đủ với nhau, cứ chờ đi, sắp được rồi.

Bạch Dương trở về Hà Nội trong một chiều gió lạnh ủa về bất chợt. Cái áo phông cộc tay mỏng manh không đủ ngăn những cơn gió cứ tấp nập thổi đến. Cô vội vàng bắt một chiếc taxi trở về nhà - chính xác hơn là căn hộ chung cư cô mới mua năm ngoái. Công việc nhẹ nhàng, nhàn chán nhưng được cái lương cao. Chưa kể hồi còn đang ở năm tư - Bạch Dương chọn hệ học Kiến trúc tận bảy năm lận - cô giành được một suất học bổng đi Pháp dài hai năm. Lúc đó trở thành một sinh viên trao đổi, Bạch Dương đã thu được rất nhiều kiến thức cũng như kinh nghiệm cho bản thân, bên cạnh đó, khoản tiền làm thêm các thứ bên đó cùng tiền học bổng cô cũng tích lũy được không ít. Nhờ vậy mà chỉ sau mấy năm ra trường, vừa có việc làm tốt, lại vừa có thể mua một căn hộ của riêng mình..

Vì chuyến đi kéo dài mấy tháng, Bạch Dương có nhờ mẹ thỉnh thoảng ghé qua hộ cô nên khi mở cửa bước vào, căn hộ gần như chẳng thay đổi lắm so với lúc cô mới đi, mọi thứ

không bị bám bụi quá nhiều - chắc mấy hôm trước mẹ vừa qua nữa.

Bạch Dương kéo vali và balo đặt giữa phòng, cô ngã ra ghế sofa ngay bên cạnh. Chuyển đi dài khiến cô mệt phờ cả người, vừa nằm xuống cái, hai mắt đã không chịu nổi mà díp hết cả lại, chẳng mấy chốc thiếp ngủ từ lúc nào không hay.

Sáng ngày hôm sau, Bạch Dương thu dọn một chút liền đến công ty nộp báo cáo về chuyển đi của mình và cũng đề đơn xin nghỉ việc một tháng. Sau chuyển đi này, cô thực muốn đi tiếp, đi chán đã rồi về làm việc. Và cũng vì gặp lại Thiên Bình và Song Ngư mà cô tự dưng muốn gặp Sư Tử quá, nên là quyết định tháng tới đi luôn. Visa công ty làm đề cho một chuyến đàm phán hợp đồng gì đó vẫn còn hiệu lực, khi ấy tự dưng cảm cúm nên Bạch Dương đành phải chuyển suất đi của mình cho một đàn anh trong công ty.

Giám đốc và trưởng phòng cùng mấy người khác xem bản báo cáo cảm thấy rất hài lòng. Bạch Dương chưa gì đã nghĩ thấy mùi tiền thưởng cuối năm rồi, mỗi tội là ngay sau đấy, khi từ phòng họp trở về phòng Giám đốc, cô trình lên luôn đơn xin nghỉ của mình. Nụ cười của giám đốc và chị thư ký đứng bên cạnh cứng lại ngay lập tức. Vừa nãy Bạch Dương còn nghe thấy người ta loáng thoáng bảo rằng sắp có đi kiệu này tiếp, mấy tháng vừa qua, công ty có không ít khách hàng tiềm năng mới - chắc hẳn hai người này trong đầu đã nghĩ ra đề xuất cho cô đi tiếp đây mà.

"Haiz. Mới đi có một tí thế mà đã cạn kiệt năng lượng, đòi đi lấy cảm hứng phương xa." - Giám đốc bóp chán, ông cảm thấy khó xử với cái đơn kiệu này. Phía dưới còn chấp nhận nghỉ không lương, bỏ tiền thưởng cuối năm. Đọc vào cái là biết con Dương nó đã đắn đo nhiều lắm đây - "Thôi được rồi. Cho mày nghỉ... Tao có dự cảm không lành lắm, cứ như mày đi đợt này về là biến mất tằm luôn ý. Công ty đang thiếu người.. haizz."

Bạch Dương cảm ơn rồi rít. Hồi đầu mới vào công ty, Giám đốc cũng là người nâng đỡ cô rất nhiều, dẫu sao thì con gái làm trong ngành này ít, ông còn hay khen ngợi về năng lực làm việc của cô nữa. Nhưng đây là hồi cô còn tràn trề đam mê với thích thú, giờ cảm xúc bảo mòn nhiều so với trước, nhiệt thành cho nghề cũng bớt đi không ít. Gần như cô chỉ có ngồi trong bàn làm việc và đồng giấy tờ, làm đối phó, nhiều thứ cứ qua loa cho xong, không chăm chút như hồi xưa nữa rồi.

Giờ được đi thật tốt. Bạch Dương thực muốn làm mới mình. Ngày xưa, loại người cô ghét nhất chính là kiểu người cứ ngơ ngơ, không mặn không nhạt với đời - như đức cô của bây giờ đây. Vậy mà lại thành loại người bản thân ghét nhất.

Chuyến đi xa lại gặp được bạn cũ đã giúp Bạch Dương nhìn thấy điều đó. Thật tốt~

Chỉ sửa dọn một ít trong một ngày ngắn ngủi, Bạch Dương đặt luôn chuyến bay gần nhất mà cô có thể tìm thấy. Dù giá vé có đắt một chút, nhưng thôi, không sao cả. Cô ổn.

Lúc mới đến Nhật, chuyện khó khăn nhất của Sư Tử chính là chuyện chỗ ở, cô đã chuyển qua chuyển lại chỗ ở không ít lần trong mấy năm Đại học ngắn ngủi của mình. Sau cùng, nhờ tác phẩm tốt nghiệp, Sư Tử đã được chú ý hơn, tác phẩm đó sau còn được chọn đăng ở chuyên mục Shounen dài kì vào sáng trên một tạp chí. Manga ấy tên 《SPELLS》là một manga theo motif shounen, adventure và mystery khá quen thuộc - một cuộc chiến sống còn giữa các phù thủy, rồng rả tận trăm năm, điểm thu hút có lẽ chính là việc nhân vật chính có tận 12 người và ở đoạn kết, bạn nam chính số một bị chính người thương đâm cho phát. Để lại biết bao tiếc nuối trong lòng độc giả..

Chuyện đáng buồn là sau đó Sư Tử chưa có tác phẩm nào khác thực sự thành công. Cô như bị flop vậy. Loay hoay mãi vẫn chưa tìm được chỗ đứng cho mình trong giới. Thậm chí, Sư Tử còn phải dần thân sang vẽ một, hai tác phẩm hen, shoujo... bất cứ điều gì có thể, chỉ vì để được có thu nhập để trang trải cho cuộc sống, đặc biệt là chỗ bút giấy để vẽ - chúng cực đắt, là khoản chi cố định cô cần bỏ ra mỗi tháng.

Bạch Dương dùng vốn tiếng Nhật ít ỏi của mình, mò được đến khu nhà mà Sư Tử sống.

Bạch Dương tự dưng thấy biết ơn mấy câu tiếng Nhật vô bổ Sư Tử nói mỗi ngày. Cũng cảm ơn vì bản thân cô đã dùng cảm, đặc biệt đăng kí một khóa học tiếng Nhật ngắn hạn, ở trình độ hiểu mấy chỗ Sư Tử nói ra khi hai người video call. Dù sau đó một thời gian từ mới với ngữ pháp chẳng động lại được bao nhiêu.

Bạch Dương vuốt mở hời kéo vali đi về cửa của tòa chung cư trước mặt. Logo số 02 to đùng, màu đỏ, gắn trên đỉnh tòa nhà giúp cô chắc chắn rằng bản thân không bị đi nhầm đường. Phòng của Sư Tử là 1403, tận tầng 14; tuy chỉ là thuê theo kì, chung cư cũng khá cũ rồi, màu sơn đã tróc bớt theo năm tháng, Sư Tử đã đấu tranh rất nhiều, giá thuê cũng có rẻ đâu, ngược lại, còn đắt hơn mấy chỗ khác mấy phần, nhưng được cái khu vực này không gian thoáng đãng, yên tĩnh, lại mang tiếng là trị an tốt nên cuối cùng vẫn chọn ở cố định chỗ này.

"Ping poongg. pingg poongg..."

Bạch Dương ấn chuông cửa mãi, vẫn chưa thấy cái người đó lộ mặt ra. Hôm trước rõ ràng gọi điện còn kêu than rằng biên kịch suốt ngày hối chap, phải vất chân lên cỏ mà về cơ mà.. Giờ lại chẳng thấy người đâu. Lại đi đâu rồi!??

Bạch Dương khó chịu liếc cái điện thoại vô dụng của mình, màn hình đen ngòm, trên máy bay chơi nhiều quá nên hết pin rồi, chẳng biết làm cách nào cả. Giờ mới đang giữa buổi sáng - 9:45, Sư Tử có thừa chỗ để đi, tòa soạn này, rồi ga tàu, siêu thị, công viên... mà giả dụ có đoán trúng điểm con này đến, Bạch Dương cũng chẳng biết đi đến đó kiểu gì, cô chỉ kịp ghi lại được mỗi địa chỉ nhà Sư Tử trước khi điện thoại sập nguồn. Hết. Cô quên mất ghi lại số điện thoại Sư Tử ở bên này.

"Ping poongg. pingg pooongggg..!!!!"

Bạch Dương mất kiên nhẫn, ấn thêm lần nữa. Cô nghĩ rồi, biết đâu con lợn này nó ngủ chưa dậy - chuyện này khả thi lắm.

"Cạch." - Cánh cửa phòng trước mặt, số 1403, rốt cuộc cũng mở ra.

"Tadaaaa**!" - Bạch Dương phấn khởi giang tay ra, làm động tác sao thật phấn khích vào. Lần này đến không báo trước, mục đích thứ nhất chính là viếng thăm, thứ hai lại chính là làm Sư Tử bất ngờ một phen. Nghĩ đến chuyện Sư Tử mất tròn mắt dẹt và không nói nên lời, tâm trạng Bạch Dương cực kì tốt, chuyện mới mấy giây trước bị nhốt ở ngoài chẳng mấy may ảnh hưởng gì.

Nhưng nào ngờ.

Sư Tử chẳng bất ngờ gì cả. Phản ứng cực kì nhạt nhẽo. Vừa mở cửa, sau đó liền quay người đi vào trong nhà. Cái quần cộc, in chi chút hình dâu dấy cùng cái áo phông rộng thùng thình, bạc màu hết rồi, chẳng thể nhìn ra cái màu ban đầu là đen hay xám nữa, vài chỗ còn loang lổ nước gì đó, nâu nâu đỏ đỏ. Đầu tóc Sư Tử bù xù, mấy năm nay tóc dài lên không ít, chẳng còn là đầu bob như năm tháng cấp ba nữa. Miệng thì ngậm ngấn ngấp dài. Mất díp lại. Đặc biệt, một tay còn không kiêng kị gì, thò ra sau lưng gãi móng, gãi lấy gãi để, rồi chuyển sang xoa xoa cái bụng, gãi gãi tí chỗ đùi..

"Mẹ. Mày không hào hứng chào đón tao được chút nào à!! Bạn bè lâu lắm mới gặp!!"

Bạch Dương tức giận kéo vali vào trong nhà rồi đóng cửa lại cẩn thận. Bên trong tối om, thoáng thoáng thứ mùi khó chịu, lại bừa bộn như trên bãi rác ý. Cô đi một mạch ra cửa

sổ, mở tung cái rèm che nửa nặng trĩu.

"Cửa có mất mèo mà. Với cả, tự dưng mấy hôm nay mây hơi thăm thẳm tin của tao hơi nhiều.. tao nghỉ ngơi lâu lắm rồi. Còn bắt ngờ gì nữa."

Sư Tử vẫn cảm thấy cực kì buồn ngủ, trực tiếp ngã lên sofa, ngủ tiếp, cổ họng chỉ có ư ừ mắt tiếng khó chịu. Sau đó thì im ỉm, Sư Tử chìm vào giấc ngủ, tốc độ còn nhanh hơn lúc người bình thường hít một hơi vào rồi thở ra. Bạch Dương chẳng biết nói gì, định dưng con bạn nó dậy, nhưng thấy hai quầng mắt thâm thê kia lại không nỡ, cuối cùng để cho Sư Tử ngủ tiếp, còn mình thì loay hoay dọn dẹp cái căn hộ bé tí này - bao nhiêu vô mĩ tôm, bím bím rồi giấy tờ, la liệt trên sàn. Ti vi với các bệ tủ bám đầy bụi, rõ ràng chẳng mấy khi được đụng vào nên mới thế. Không hiểu Sư Tử thời gian qua đã sống như nào nữa.

Bạch Dương ăn bám ở căn hộ của Sư Tử đến gần một tháng.

Phải đợi đến khi Sư Tử làm xong sổ trang cần nộp thì hai người mới có thể thoải mái dạo chơi quanh thành phố được. Mất đến hơn bốn ngày.

Cuối cùng cũng được cảm nhận cuộc sống khi ở với bạn thân mà hồi xưa vẫn hay mơ. Biết bao vui buồn lẫn lộn.

Bạch Dương có mang theo máy ảnh bên mình. Cô gần như kẻ kẻ với cái máy từng giây từng phút, động cái gì xinh, cái gì đẹp là bắt trọn khoảnh khắc ấy vào ảnh. Đặc biệt là ở thành phố này - Kyoto, trông cái gì lung linh làm sao ấy, chỉ mới mấy ngày thôi nhưng số ảnh Bạch Dương chụp đã lên đến hàng trăm bức.

Có lúc là khi hai người dậy sớm, ngắm bình minh từ ban công, lúc lại là chiều tà chỗ công viên dưới nhà, khi hai người vừa bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi. Có lúc là những tòa cung điện, đền chùa cổ kính..

Là ánh nắng trên những tán cây trơ trọi lá khi vào đông. Là giọt sương đọng thành đá, đậu trên khóm hoa dại bên đường. Là đoạn khói mờ ảo bốc lên cốc trà, hay tách cà phê sáng sớm

...

Thật nhiều cái nhỏ nhặt, được Bạch Dương gom lại một cách cẩn thận.

Lâu lắm, Bạch Dương mới chụp ảnh được thoải mái như thế.

Và còn về nữa. Tất cả đều là cảm hứng của cô, chứ không phải vì bất kì cái deadline hay dự án bắt buộc nào.

Sống vậy mới là sống chứ. Thật thoải mái.

Cũng không chỉ mình Bạch Dương vui vẻ, Sư Tử nhờ cái kiểu sống nghệ thuật nửa vùi của Bạch Dương ập đến, những ý tưởng trong đầu cô tuôn ra nhanh như gió. Chỉ chục ngày sau đã hoàn thành xong các phần truyện của tận mấy tuần sau, làm biên tập khi qua nhà, nhận được hân một xấp nặng trĩu, vừa cười vừa khóc sung sướng. Hai Bạch Dương và Sư Tử tưởng cô bé ấy bị tâm thần phân liệt đến nơi - Đầu cần xúc động đến vậy.

Ngồi chán ở trong nhà, Bạch Dương lại nảy sinh một trò mới - viết blog. Cô viết về đủ thứ trên đời: gia đình, bạn bè, ước mơ... và phần nhiều là về du lịch, đồ ăn - như những trang nhật ký kể về ngày cô ở trên đất Nhật vậy. Bạch Dương còn tính sẽ đi thêm nhiều nữa, càng ngày càng khiến trang blog của mình có thêm nhiều nội nữa trên bản đồ thế giới. Có lúc, chán nghĩ về mấy thứ thường viết, Bạch Dương bắt đầu tìm một cuốn sổ, note lại vào trong đó những cảm hứng nhất thời của mình về một chuyến phiêu lưu, định sẽ viết thành sách.

"Thôi nào. Ăn đi." - Sư Tử gấp vào bát Bạch Dương một miếng trứng đồ au. Nhưng Bạch Dương vẫn chỉ chăm chú vào cuốn sổ tay của mình.

Nhanh quá, thế là chỉ còn tuần nữa là Bạch Dươn bay về nước.

"Mày định bỏ việc thật đấy à?" - Sư Tử hỏi. Mấy hôm nay ý định đó của Bạch Dương có vẻ càng rõ ràng, cứ được lúc là lại thấy đắn đo xem viết đơn xin nghỉ như nào mới hay. Nhớ hồi trước, Bạch Dương có cần phải tí mi nghĩ như thế khi viết bản kiểm điểm đâu, thế mà vẫn được mấy nghìn chữ như thường.

"Ừ. Tao nói rồi. Mới được bay nhảy bên ngoài mấy tháng nay, tao không muốn tiếp tục bị nhốt trong đồng văn bản, giấy tờ linh tinh giữa bốn bức tường ấy nữa." - Bạch Dương chấm chố cuối câu, rồi kẹp chiếc bút bi lại giữa quyền sở, khép lại. Tiếp tục bê bát lên, và com vào miệng.

"Thế định làm gì?" - Làm bạn với nhau đến chục năm rồi nhưng Sư Tử vẫn nhiều lúc không hiểu nổi Bạch Dương mưu tính cái gì. Hay tất cả đúng thật là do con nhỏ nhất thời hứng lên rồi làm thôi - "Viết lách thật đấy à? Nào mày ứng rồi đúng không?? Mình đã 26 tuổi rồi, lấy chồng được rồi.. Mày thì đang công ăn việc làm đang hoàng, được cái lương nhiều người ước ao. Giờ nói một cái là nghỉ.. Bộ mày không biết à. Lớn rồi. Trưởng thành rồi!!!!"

"Cứ kệ tao. Mày lo mày trước đi. Mày cũng biết là mày 26 rồi đấy, không ở bên này được thì về, về ở với tao này. Nhà tao còn chỗ." - Bạch Dương chẳng mấy may ảnh hưởng bởi lời của Sư Tử. Đúng thật là mạo hiểm. Nhưng cuộc đời mà. Cô vẫn chưa đến 30, vẫn chưa thành bà cô, bà thím. 26 tuổi vẫn trong cái ngưỡng có thể nổi loạn được - "Tiền tao tiết kiệm rồi gửi ngân hàng mấy năm qua không ít. Mua nhà xong, vẫn đủ tao sống thêm vài ba năm thất nghiệp, mày khỏi lo. Cùng lắm bay nhảy không được thì tao sẽ tìm cái lồng để chui vào lại. Quá đơn giản."

Một năm sau. Bước sang tuổi thứ 27.

Bạch Dương thất nghiệp.

Nhưng cô vẫn là một kẻ thất nghiệp vui vẻ. Trừ những lúc mẹ qua thăm rồi cầu nhàu ra, mọi thứ đều tuyệt vời.

Sáng có thể dậy trễ, mấy giờ chẳng thành vấn đề. Trưa đi ăn. Và chiều thì lang thang phố xá, tối tận khuya mới về cũng chẳng sao. Mà cũng có khi, dậy sớm vào sáng sớm rồi lên giường khi giờ chiều phim tối mới bắt đầu.

Mỗi ngày là một điều thú vị mà Bạch Dương cố tạo ra, tránh trùng nhau nhất có thể.

Những bài blog cũng vì thế càng lúc càng rục rờ và thú vị, sau mấy tháng thu hút không ít bạn đọc trên mạng. Đáng chú ý là những tấm ảnh và bức tranh Bạch Dương chọn làm minh họa, ai cũng dành cho lời khen. Chúng có một sự thu hút kì lạ, nhiều lúc còn chẳng diễn tả rằng tại sao lại cứ ngắm mãi chúng như vậy.

Cuối năm

Bạch Dương nhận được một cuộc gọi từ biên tập của một tòa soạn. Hóa ra chị gái ấy tình cờ đọc được link chia sẻ một bài blog nhỏ của Bạch Dương trên facebook, sau bị cuốn vào. Rồi tìm hiểu, sau cùng là muốn Bạch Dương viết một số chuyên đề cho tập san phát hành hàng tháng, hoặc xuất bản sách - nếu Bạch Dương muốn, chủ đề du lịch đồ ăn, hay truyện ngắn, tiểu thuyết,... chị ấy nói là gì cũng được.

Vậy là cuối cùng cũng thoát kiếp thất nghiệp. Coi như là Bạch Dương gặp may đi, nhanh vậy đã có mồi làm ăn. Tuy nhuận bút lúc khởi đầu chỉ ít ỏi, nhưng Bạch Dương vẫn chấp thuận. Cơ hội kiểu như này rất ít, giờ lại còn đến tận nhà tận cửa đề nghị. Có ngu mới không nhận, đang thất nghiệp mà còn nghĩ làm giá làm cả gì nữa.. thế mới là không có não, trí thông minh bằng không.

Gần đến Tết, không khí ngoài đường tấp nập, các cửa hàng đua nhau giảm giá khiến số người ra ra vào vào ngày càng nhiều. Cuối tuần, mọi người đổ xô ra đường, nhiều tuyến phố tắc cứng, cứ mười phút mới nhích được một chút một chút.

Nhưng Bạch Dương không hề biết điều đó. Kể từ khi có công việc mới, số lần ra ngoài của cô giảm mạnh. Gần như một tuần chỉ ra ngoài được vài lần - đều là chạy ù xuống siêu thị ở dưới nhà, mua ít thức ăn rồi lại trở lên. Bạch Dương tự nhốt mình trong phòng, cúi gằm trước màn hình máy tính gần như 24/24, chỉ những khi đói mới rời chỗ tìm chút thức ăn lót dạ, hoặc không, thì cũng là do mắt quá mỏi, chẳng thể mở ra nổi nữa nên mới lên giường chợp mắt một lúc. Trước không hiểu được cảm giác của Sư Tử, không trải qua những ngày chạy đuổi deadline nên Bạch Dương còn cười, chê Sư Tử cả ngày ở nhà mà lười quá. Ha..ha.. Bạch Dương bây giờ mới thấm thía. Rõ là cô ở nhà thật này, cũng không hề lười biếng, nhưng viết thế nào cũng không đủ, vẫn cứ chậm chậm sao đó. Chỉ ước, một ngày có trăm tiếng thì may ra mới đủ.

"Cốcccc Cốcccc!!!"

"Pinhhh pinhhhh poonggg."

Hai thứ tiếng - gõ cửa và chuông - vang lên cực kì mạnh mẽ. Nó to và ồn ào đến nỗi khiến Bạch Dương đang trong giấc, giật mình bật dậy, ngơ ngác ngác nhìn quanh phòng. Vừa mới viết xong mấy bài du lịch cho tập san tháng tới, cô chỉ kịp chợp mắt một chút thôi..

Âm thanh lớn ngoài cửa cứ liên tiếp xông đến, dội vào não Bạch Dương. Đau đầu. Cô lồm cồm bò dậy, khi vén tấm màn trong phòng ngủ, trời rõ ràng nhá nhem tối, lại còn mưa, Bạch Dương không phân biệt nổi là tờ mờ sáng hay đã về chiều nữa. Mấy hôm nay, cô bận rộn không thôi, chẳng thể nhớ nổi lần cuối mình ngó qua cái đồng hồ là bao giờ nữa.

Cơ mà ai?!

Gần cả năm nay ngoài mẹ, chẳng ai mò đến tìm cô cả. Mà mẹ, lại không có kiểu gõ cửa hùng dũng thế.

Là ai được nhì? Hay là nhầm nhà?

Bạch Dương nhòm qua mắt mèo. Dưới ánh đèn trắng, vàng rất rõ ràng trong hành lang, một người phụ nữ cao ráo, dáng người không tồi, mái tóc dài hơn xoắn nhẹ, tô màu son đỏ rất nổi bật. Cách ăn mặc không tệ. Nhưng vì chiếc kính râm to bản, che đến nửa khuôn mặt nên Bạch Dương không biết làm thế nào mới đoán được. Cả năm chẳng đi quá xa, cũng không có buổi gặp gỡ nào mà sang trọng gì đấy, cô có quen người trước cửa sao?

Bạch Dương mở hé cửa, hơi thò đầu ra nhìn. Nhưng chỉ hơi thôi, cả người cô vẫn trốn đằng sau cửa. Mối ngủ dậy, trong nhà lại tối tăm nên khiến mắt cô tương đối nhạy cảm với ánh sáng, đặc biệt là ánh sáng sáng trưng ngoài hành lang, cực kì đau mắt.

"Cho hỏi.. Ai đấy ạ?"

Chưa để người bên ngoài đáp, Bạch Dương đã nói tiếp, còn định đóng cửa luôn: "Xin lỗi cô nhầm nhà rồi.."

Nhưng đối phương đâu bỏ qua dễ dàng như thế, trực tiếp đẩy cửa đi vào. Ánh sáng rọi trực tiếp lên người, Bạch Dương loạng choạng lùi lại, một tay quờ quạng giữ lấy tủ đựng giày, một tay che lấy mắt, thi thoảng cho một ít ánh sáng nhỏ xen qua để mắt từ từ thích nghi.

"Eh. Chị là ai đấy há?? Nhà tôi mà??"

"Chị mày đây." - Cái giọng nói vừa xa lạ, lại cũng vừa quen quen.

...

Đến tận khi ngồi trong quán lẩu phía dưới tòa chung cư đang ở, Bạch Dương vẫn không thể tin vào mắt mình.

Cự Giải trở về thật rồi. Bằng xương bằng thịt. Lại còn đang nhúng thịt bò, gấp sang bát cho cô nữa. Xúc động chết mất. - Bạch Dương kìm nén cảm xúc muốn hét lên, muốn gào lên; mặt cô đỏ lừ lên vì phấn khích, không gì có thể diễn tả được cảm xúc của cô lúc này.

Đã chục năm chứ có ít đâu.

Từ ngày rời đi và du học nơi xứ người, Cự Giải không về nước một lần nào. Thời gian qua chỉ nhắn tin là nhiều, thi thoảng, hai người mới có một chút một chút video call và cũng chỉ có những lúc đó mới thấy được mặt nhau. Mấy năm gần đây bận rộn, cả hai đều bận rộn, đến cái tin nhắn cũng rất lâu rồi không có gửi.

"Sao unnie biết chỗ em ở mà qua. Kì diệu thế!!!" - Đây cũng là chỗ Bạch Dương thấy khó hiểu nhất.

"Hỏi. Con Sư báo là đến phá cửa sẽ thấy mày." - Cự Giải lại trần xong thêm một tí rau và một mẻ thịt nữa, đổ tất vào bát cho Bạch Dương - "Ăn vào đi. Mày gầy đi lắm kìa, da xanh xao, hõm mắt cũng sâu hoắm lại, đen xì. Lâu lắm rồi không tắm nắng cũng như không ăn uống từ tẻ đúng không?", Cự Giải khoắng tiếp, dồn rất nhiều rau vào cái bát con bên cạnh để Bạch Dương ăn dần, "Nhiều rau vào. Tí còn đi quang hợp. Mày trông ghê lắm đấy, biết không?"

Bạch Dương chỉ cười trừ, chả nhớ lần cuối soi gương cẩn thận rồi tút tát bản thân trước khi ra đường là khi nào nữa. Bận deadline các thứ đến rồi bù cả óc, Bạch Dương chẳng nghĩ được cái gì khác. Với cả, từ hồi học kiến trúc, có thời gian dài bận chạy đồ án, không ăn uống từ tẻ được một thời gian, dạ dày cô đã có dấu hiệu không được tốt cho lắm, nay lại ăn uống vô tổ chức, mấy ngày gần đây số lần đau bụng có nhiều lên.. Bạch Dương để ý, nhưng không lo lắm. Cô cũng đã cố gắng chăm lo bản thân nhất có thể rồi, ăn uống toàn cẩn thận, hoặc là cơm, hoặc là cháo, tuyệt đối không có đồ ăn nhanh hay mì gói các kiểu.

"Chuyện tình cảm unnie thế nào? Thành cặp với Thiên Yết xong sao?? Ôn không?? Khi nào ấy ấy??" - Bạch Dương hỏi. Chuyện tình yêu luôn có một sức hút kỳ lạ.

Vừa nghe, Cự Giải đã tức giận, quăng luôn cái miếng thịt bò đang gắp trở lại nồi một cách bạo lực. Rồi còn lên tiếng trả lời, Cự Giải bảo: vẫn ổn, bình thường.

Bạch Dương nhìn mà ôm bụng cười, tỏ vẻ cực kỳ am hiểu: "Hahaa. Chắc cãi nhau chứ gì. Em còn tưởng vì cái gì mà unnie tự dưng mò về chứ, cãi nhau thôi mà..". Bạch Dương vỗ vai Cự Giải, lăm vè mặt sấu xa rất ngứa đòn.

Và câu sau hai người lại tiếp tục đá sang chuyện khác. Nói về con cầu Yết đó là thể nào cũng làm mất khẩu vị, thằng này gây sự với thể giới.. kiểu thích tạo nghiệp đấy, ai gặp cũng ghét. Noi sang chuyện tình cảm của Bạch Dương. Cự Giải thờ dài. Tình cảm con Dương này nó còn gian truân hơn cô nhiều, chuyện của cô đâu có là gì.. Trong nhóm, giờ có mỗi con này là chuyện tương lai đến giờ phút này chẳng đến đâu với đâu. Đành cái đôi công việc, làm ăn lương lậu lại bấp bênh. Chồng con không có, mèo chó cũng không nuôi. Cự Giải ngày trước còn cực Bạch Dương cưới đầu tiên, giờ thì hay rồi, con này thành đũa có cuộc đời thất bại nhất hiện giờ.

"Haizzzz. Có phải em chưa muốn yêu đâu, tại duyên nó chưa tới đấy chứ. Đi học đi làm, toàn trai bu quanh, nhưng chẳng thấy ông nào vừa mắt. Có mấy lần định yêu rồi cơ, nghiêm túc lắm.. nhưng vẫn chẳng đầu vào với đâu." - Bạch Dương dứt lời, cùng Cự Giải ngáp một ngum bìa, lạnh buốt đến óc luôn.

"Ồ đây!" - Cự Giải đột nhiên giơ tay hướng ra lối đi vào. Ngược chiều với Bạch Dương, khiến cô phải quanh hẩn người lại mới có thể thấy, ngo ngác, một tay còn chưa đặt được cốc bìa xuống.

Ồi dis - Lâu lắm Bạch Dương mới lại vắng tục đấy. Không thể trách cô được, người này hoàn toàn nằm xa khỏi dự đoán.

Xử Nữ.

Là Xử Nữ đấy.

Có ai mà ngờ được chứ?

Dù bao năm, dù là lâu lắm rồi. Dù giờ cậu trông thành thực hơn nhiều, cái gong kính mỏng tan trên đầu mũi khiến cậu trông một thân, tràn ngập tri thức - chắc chắn là học không ít đâu, học Y cơ mà. Cả người còn vận hần một cây complet đen từ đầu đến chân, có lẽ, điểm thoải mái nhất ở cậu là cậu không cài cúc áo vest ngoài, cũng không đeo cà vạt - chắc mới tan ca.

Bạch Dương len lén đoán mò không ít. Tất cả suy nghĩ hiện tại đều là vì cậu, xoay quanh cậu.

Và đặc biệt là, mẹ cậu dễ khéo quá cơ, người đâu càng lớn càng đẹp trai.

...

Mới đầu còn ngại ngùng vì lâu ngày gặp lại. Đến khi được ba bốn vòng bìa, họ đã chẳng phân biệt nổi đang nói về gì nữa. Lúc cả ba rời khỏi nhà hàng, phải bấu vào nhau cho khỏi ngã.

Cự Giải ở tạm nhà Bạch Dương ít lâu.

Cũng trong thời gian đó, nhân dịp Hà Nội chỉ còn ba người họ nên độ vài hôm, cả ba lại hẹn nhau đi ăn đi uống một bữa, lần nào cũng no nê, say khướt mới giải tán. Bạch Dương vì thế cũng biết thêm một chuyện là Xử Nữ và Cự Giải thân không ngờ, vì ngày trước cùng đi du học sớm nên tìm thấy tiếng nói chung. Lúc Xử Nữ về nước làm việc, nay được gần năm, nhưng ngoài Kết biết - thằng bé bay theo Mã rồi, thì chỉ có Giải biết. Không hiểu sao nghe Cự Giải kể mà Bạch Dương.

Còn cái gì cô không biết về cậu nữa?

Và rốt cuộc, tình cảm giữa hai người là thế nào đây? Dúi vào nhau lâu nay mãi chẳng xong.

Trước khi lại bay đi chu du thiên hạ, Cự Giải để lại cho Bạch Dương một đề nghị làm ăn khá hấp dẫn.

Bấy lâu nay, Cự Giải luôn muốn mở một quán cà phê sách, ở Hà Nội. Một nơi yên tĩnh với những cuốn sách yêu thích, một nơi để tụ tập, để nghỉ ngơi giữa chốn thành thị tấp nập xô bồ. Như một cái ổ nhỏ của riêng mình đó, muốn rúc vào lúc nào cũng được.

Bạch Dương đồng ý.

Và trong những ngày còn lại ở Hà Nội, Cự Giải và Bạch Dương bắt tay vào lên ý tưởng, concept rồi chuẩn bị các thứ các thứ để cho ra mắt quán của riêng mình. Nhà Cự Giải có một bất động sản bỏ hoang, bấy lâu nay cho một công ty tư nhân nhỏ làm vận chuyển thuê, nhưng công ty đó biến mất rồi, làm ăn bết bát.. sau đó chẳng ai dùng nên bỏ trống. May mà tòa nhà nằm giữa chốn dân cư tấp nập người qua lại, chính ình ngay mặt đường, rất thuận tiện buôn bán nên hai người chọn luôn căn nhà đó.

Chỉ có vồn vện ba tầng, không qua lớn nhưng nhiều vậy đủ cho Cự Giải làm được đủ những điều mình muốn. Trong đó, hai tầng làm cafe sách, một tầng trên cùng làm không gian mở, chỉ dành cho những người thân thiết để thăm thôi - cũng là cho Giải một chỗ riêng tư trong chính quán của mình, vậy nhiều khi đang tập trung sẽ không phải khó chịu vì người khác ồn ào làm phiền.

Xử Nữ những dịp này xuất hiện không ít. Không biết là theo lời cậu là thuận tiện thuận đường thật, hay lại là cố ý nữa. Diễn tự nhiên quá đi mất.

Trước khi bay, quán cafe sách cuối cùng cũng thành công khai trương. Kế hoạch là nhân lúc Cự Giải không ở bên, Bạch Dương sẽ giúp đỡ chăm nom quán - một lý do để cô không nhốt mình trong căn phòng tối đen, thiếu ánh sáng, thiếu sức sống mà chạy deadline ngày qua ngày nữa.

Xử Nữ nghiêng đầu nhìn cô gái đứng bên cạnh, cười rạng rỡ, vỗ tay đôm đốp, tâm trạng cô có vẻ rất vui khi thấy Cự Giải cắt tẩm băng rôn đó rực chẳng trước cửa quán cafe. Cậu tiến sát lại, không nói lời nào, nhân lúc cô thả tay xuống, liền lăm lăm, giữ thật chặt trong lòng bàn tay mình và không nói lời nào.

Hành động sẽ thay thế tất cả những điều cậu muốn nói.

Vừa ngắn gọn lại súc tích.

Không khí xung quanh hai người dần dần bén chút rung động, chuyển dần sang màu hồng, như tên của quán:

"*La vie en Rose.*"

Ngại ngùng như ngày xưa ý, như hai đứa nhóc lần đầu được tay chạm tay đối phương, như khi được nếm trải cảm xúc của thứ rung động gọi là "tình đầu". Trong veo. Ngọt ngào đến lạ.

Ồi tuổi trẻ và thanh xuân. Như lại đang trở lại một lần nữa. Với họ.

[End - chương 67]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: .. A kiss

Vật ở ở đại học ba năm, Nhân Mã cuối cùng cũng cảm thấy cô đã tìm được ánh sáng cuối con đường. Cô vô tình nghe được kế hoạch của một tiền bối trong trường về việc đến Istanbul đi thực tiễn. Đây là cơ hội mà cô luôn muốn có được, Nhân Mã không chút chần chừ nài nỉ tiền bối cho đi cùng. Dù chỉ là một thư kí nhỏ nhưng Nhân Mã cũng rất vui.

Nhân Mã đang hí hửng soát đồ để chuẩn bị ra sân bay. Chỉ ngay ngày mai thôi, cô có thể chân thực bước lên con đường tiến tới ước mơ của mình. Bỗng điện thoại cô vang lên, có cuộc gọi đến. Nhân Mã khó hiểu nhìn người gọi.

"Mặt Ngựa... Có rảnh cho xin một hẹn không?" – Bên kia là tiếng đùa giỡn.

"Mày bao?" – Nhân Mã bĩu môi.

"Ừ, tao bao. Nhà báo tương lai mà cư xử như đòi nợ." – Tiếng cười vẫn chưa ngớt.

Tối hôm đó, Nhân Mã đến chỗ hẹn thì đã thấy bóng người cao lớn vẫy tay gọi mình. Còn ai khác ngoài tên khốn Ma Kết, cả tháng biết tin cô đi cũng không thèm hỏi thăm, bây giờ bày đặt người ta chuẩn bị bay thì "xin hẹn". Nhân Mã chậm rãi bước đến chỗ Ma Kết. Tên này như cần phải thuốc, cứ cười không dứt từ này.

"Nào nhà báo, chọn món đi. Hôm nay đại gia tao bao."

"Mày phê cà à?" – Nhân Mã nhướn mày nhìn Ma Kết như không tin.

"Có chút lòng tốt mà mày cũng có thể bôi xấu vậy sao? Hôm nay coi như tao bồi thường thiệt hại tinh thần cho mày. Từ lúc tốt nghiệp đến giờ vẫn chưa gặp nhau một lần từ tế" – Trong giọng cậu hiện lên sự tiếc nuối khiến Nhân Mã càng bất ngờ.

Hai người cùng ăn tối rồi đi đến một quán rượu nhỏ. Buổi tối diễn ra rất vui vẻ, Nhân Mã cư xử như chưa từng có khúc mắc giữa hai người. Hai người người một chén ta một chén, uống đến mức muốn gục trên bàn. Nhân Mã say còn tệ hơn Ma Kết. Cô bắt đầu nói nhảm vô sức thứ, nào là mình đã khổ cực như thế nào ở đại học, nào là nghề báo chỉ có bao nhiêu khó khăn. Cuối cùng, cô quay ra, ôm lấy đầu Ma Kết, nói to: "Con chó tệ bạc, một câu lưu bút cũng đ cho cho bố mày!! Mày làm người như vậy à?!!"

Ma Kết bị Nhân Mã ép phải nhìn vào hai mắt cô, như ngờ ngợ ra điều gì: "Mày vu khống gì vậy? Tao viết rồi." – Lại còn vô cùng tình cảm và mang ý nghĩa sâu sắc mà.

"Sủa bậy..." – Nhân Mã giọng lè nhè, lắc lắc đầu Ma Kết – "Không có nhaaaa. Tao đã kiểm tra cái áo rồi. Tất cả mọi lưu bút khác đều có, trừ mày. TRỪ MÀY."

Ma Kết không còn sức đẩy cô ra, chỉ có thể vỗ vỗ đầu cô. Cậu thở dài, không hiểu tại sao chữ lại mất. "Thế nên mày tránh tao, đuổi tao như tà?"

"Đúnggggggg" – Nhân Mã từ mặt chuyển xuống ôm tay Ma Kết, dựa vào người cậu lằm bằm vài câu không rõ.

Ma Kết biết giờ có giải thích thì cô cũng đâu thể nghe, người đã say đến vậy rồi.

"Mày!!!!" – Nhân Mã đột nhiên ngẩng lên nhìn cậu – "Thích tao chứ?"

Ma Kết ngượng ngùng, nhìn người đã say đến mức không biết trời đất, hai mắt mờ to nhìn cậu, giọng còn như làm nũng. Ừ thì đáng yêu đấy, song Ma Kết cũng không trả lời câu hỏi, chỉ cười hiền xoa đầu cô.

"Xoa cmm... Bà cũng không phải chó cho mày xoa." – Nhân Mã lắc đầu tránh đi tay Ma Kết nhưng hai tay vẫn ôm cánh tay cậu. Ma Kết bật cười ra tiếng, nếu biết say vào mà đáng yêu như vậy, cậu đã tìm cơ hội chuốc say có nhiều hơn.

"Mày ơi... Thích tao không? Tại sao cứ để ý tao rồi chả tiến thêm gì vậy? Mày thả bả à?" – Nhân Mã dựa cả người vào lòng Ma Kết, giọng mang chút tui thân khiến Ma Kết không đành lòng. Cậu cũng muốn trả lời lắm nhưng nói chuyện với người say thì tốt đẹp sao??? Suốt buổi tối hôm ý, trong quán rượu, đến tận khi sắp đóng cửa, vẫn là hình ảnh hai con người dựa vào nhau. Cô gái nhắm mắt, vẻ mặt có chút buồn rầu, nằm trong lòng chàng trai, anh đang đặt cằm lên đầu cô, tay thỉnh thoảng vuốt lên gò má cô như đang an ủi. Thấy Nhân Mã đã ngủ say, Ma Kết cẩn thận rút ví trả tiền rồi gọi xe đưa cô về kí túc xá. Cậu thậm chí cảm thấy may mắn khi Nhân Mã đến kí túc xá ở, nếu bây giờ cô ở nhà, đưa cô về trong tình trạng này, bố mẹ cô không đánh gãy chân cũng là đánh gãy tay cậu.

Đến dưới kí túc xá, Ma Kết vì là con trai nên không thể vào, chỉ có thể nhờ bác bảo vệ gọi bạn cùng phòng của Nhân Mã xuống đón cô. Nhân Mã từ đầu đến cuối vẫn là một bộ ngủ say, ngoan ngoãn dựa vào Ma Kết. Cũng không biết là do men rượu, hay do sắp xa nhau, Ma Kết chưa bao giờ cảm thấy muốn hôn cô hơn lúc này. Nghĩ là làm, Ma Kết chậm rãi ấn môi mình xuống. Khi xưa còn học cấp ba, cậu thường nghe mấy đứa con gái lằm nhảm về ngôn tình. Nào là nụ hôn tình yêu đích thực sẽ hoa mỹ, đem lại cho người ta cảm giác không gì có thể so sánh. Cậu từng cười nhạo mấy thứ vớ vẩn đó, chỉ là hôn thôi mà. Nhưng lúc này đây, Ma Kết mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là tình cảm yêu đương. Cậu như thấy pháo hoa nổ trong đầu, như hoa nổ trong lòng, như trái tim được bao bọc được bồi đắp. Nụ hôn chỉ chừng 15 giây nhưng đó là nụ hôn Ma Kết sẽ mãi ghi nhớ - một nụ hôn đạt chuẩn, nụ hôn làm mờ nhạt tất cả những nụ hôn khác.

Khi Ma Kết rời khỏi môi cô, Nhân Mã chỉ hừ một tiếng rồi cùng rúc sâu hơn vào lòng cậu trú lạnh. Ma Kết cười, đặt lên trán cô một nụ hôn rồi thì thầm vào tai cô lời chúc bình an. Đợi tôi nhé, đợi tôi đuổi kịp đến bên cậu. Ma Kết tự nhủ những lời này khi đưa trả Nhân Mã cho người bạn của cô. Cô bạn cùng phòng ngán ngẩm nhìn hai người, chê trách một hồi rồi cũng cảm ơn Ma Kết đã đưa Nhân Mã về. Con dờ quý này, may là mai bay chiều, nếu không xem tiền bỏ như thế nào đem mầy ra hành.

Khi Nhân Mã tỉnh lại đã là 10h sáng, cô đau đầu như búa bổ. Huu cô chưa... Lắm bầm vào câu chửi Ma Kết vì đã rù cô đi ngày hôm qua, Nhân Mã đứng lên vệ sinh cá nhân. 1h chiều, Nhân Mã đứng nhìn mình trước gương, cô cảm thấy nửa hào hứng, nửa run sợ. Nhưng cô sẽ không quay đầu, đây là ước mơ của cô, không phải chính mình giành lấy, thì còn có ý nghĩa gì nữa. 1 rưỡi, taxi đến đón Nhân Mã lên sân bay, cô nhờ bác tài xé đưa cô qua trường cấp ba một chút rồi mới lên sân bay. Từ trong xe nhìn ra trường học, Nhân Mã biết, đến lúc cô phải trưởng thành rồi, không thể lúc nào cũng dựa dẫm, vì phạm luật đề rồi được người bao che cho. Nhìn những nhóm học sinh đang vui chơi trong sân trường, lòng Nhân Mã lại xót xa, những người bạn cũ của cô giờ mỗi người một phương, dù ai cũng gọi điện chúc mừng cô nhưng chung quy, không thể gặp mặt vẫn là điều đáng tiếc nhất. Trưởng thành rồi, nên nói xa nhau là liền xa nhau. Cũng bởi vì trưởng thành, nên con người ta phải quen với điều đó.

Nhìn đồng hồ đã không thể kéo dài thời gian, Nhân Mã báo bác tài xé đi chuyển đến sân bay. Nhân Mã nhanh chân chạy đến ga nhập cùng đoàn các anh chị tiền bối. Trong chuyến đi này, cô là bé nhất nên những tính tình đùa cợt lúc trước cũng bị cô kiềm nén xuống chút ít. Dù gì các anh chị cũng rất thoải mái, còn dặn dò cô đủ điều. Mọi người xếp hàng để đi qua cửa hải quan, thì điện thoại Nhân Mã kêu. Cô á ngại nhìn các anh chị rồi lảng lạng chui xuống cuối hàng để nghe điện thoại. Lại là tên điên ý...

"Khoảng cách từ Hà Nội đến Istanbul có xa không?" – Vừa nhấn nút nghe, Nhân Mã đã không hiểu gì.

"Hả??? Hơn 10 nghìn cây số. Làm sao?"

"Đi cẩn thận." – Người bên kia chỉ cười nhẹ một cái rồi cúp điện thoại. Nhân Mã ngỡ người nhìn điện thoại. Tên này hẳn là đang đến thời kì tiền mãn kinh nên mới vậy đi. Cúp máy, Nhân Mã cùng các anh chị làm thủ tục rồi lên máy bay. Chuyến bay lần này rất lâu, nhưng Nhân Mã cảm thấy rất đáng giá, dù gì cũng là chuyến bay đổi đời của cô mà.

Đầu kia của thành phố, Ma Kết đang ngồi làm bài tập, nhưng vẫn muốn gọi điện cho cô một lần cuối. Lời muốn nói thật nhiều nhưng lại chẳng thể nói ra, cũng không biết bắt đầu từ đâu. Câu hỏi ngớ ngẩn kia chỉ là lời buộc miệng của Ma Kết, nhưng không hiểu sao cậu lại mong chờ một câu trả lời khác mà ngay cả cậu cũng không rõ là gì.

Người ở Hà Nội lại thiếu đi một nhưng cuộc sống vẫn vội vàng như vậy, dù là Hà Nội hay thời gian đều không đợi bất kì ai. Chớp mắt, Ma Kết đã gần đến lúc tốt nghiệp, nhưng cậu biết muốn theo ngành ngoại giao, cần phải học tập càng nhiều thì mai sau mới càng có nhiều cơ hội xin việc hơn. Nên trong khi mọi người đi tìm việc, Ma Kết đăng kí học lên tiến sĩ, để đào sâu vào chuyên môn cũng như các kĩ năng xử lí công việc. Với người ngoài, Ma Kết chỉ là ham học hỏi, nhưng bản thân Ma Kết biết, cậu làm như vậy là để khi tốt nghiệp có thể được đi thực tập ở nước ngoài, rút ngắn khoảng cách với người nào đó.

Nghĩ nghĩ, Ma Kết chợt nhận ra, hội chúng nó chơi với nhau nửa số đã đi nước ngoài. Tầm gần 1 năm trước, Bảo Bình say khướt gọi cậu kể việc Sư Tử đột nhiên đòi đi du học, không cho ai biết kể cả bố mẹ. Cậu vội vàng đến quán rượu cứu người thì đã thấy bạn mình ngủ trên bàn. Cậu biết Bảo Bình rất khổ, người yêu vội đi như trốn nợ vậy đã để lại cho nó bóng ma tâm lí. Cuối cùng ngày thu nợ, hai đứa hẹn nhau ra quán cà phê nói chuyện, coi như bồi dưỡng tình cảm.

"Yêu xa khổ lắm người anh em ạ. Dù gọi điện đến trăm cuộc, nhìn nhau qua máy tính mỗi ngày nhưng nhớ nhau thì vẫn nhớ đứt được." Bảo Bình quanh đi quẩn lại vẫn chỉ là câu chuyện yêu xa đau khổ của hắn. Ma Kết cũng coi như hiểu được một phần, dù cậu và Nhân Mã không tính là người yêu đích thực nhưng tình cảm vẫn có, vẫn nhớ chứ. Bảo Bình bây là sinh viên sư phạm toán năm cuối, vì là người yêu cháu nội hiệu trưởng nên cậu có được một suất làm thực tập ở trường cấp ba cũ của họ. Nói thì không oai lắm nhưng Bảo Bình rất muốn trở về làm cho trường, nơi đây quá đặc biệt với hắn.

"Nếu cuối tuần nào mầy cũng gọi tao đi tâm sự chuyện mầy yêu xa thì có thể cho tao miễn được không? Luận văn còn đang đợi tao."

"Học học học. Học lắm học lớn. Học nhiều thế bảo sao đ tán nổi một con mặt ngựa."

"Tao học để có công ăn việc làm, để làm đại gia nuôi ngựa. Mày không phải để tâm chuyện tình yêu nhà tao."

"Từ hồi tốt nghiệp, vì nó tránh mầy như mèo tránh cút mà mầy đau buồn lắm cơ mà. Sao giờ hùng hực tinh thần chiến đấu vậy?"

Ma Kết nhớ lại nụ hôn của hai người, chỉ mỉm cười không đáp. Bảo Bình cũng không quá để ý, người đang yêu chỉ số IQ thường không được cao, kẻ thông minh không chấp người ngu ngốc.

"Cơ mà... Yêu thật rồi à?"

"Ừ... Như Thiên Yết kiên trì với Cự Giải ý. Cùng là anh em với nhau, tao làm sao thua được."

"Hồi ý mà không ngại ngủng có khi đuổi đến tay rồi đấy."

"Hồi ý bé tí, còn nghĩ ghét nhau như chó mèo, làm sao biết được lại thích." – Nhưng cũng may, giờ nhận ra rồi, vẫn còn kịp. May mắn cậu chưa thích ai, may mắn tôi vẫn còn cơ hội đuổi theo cậu.

Nếu cuộc sống bên này của Ma Kết chỉ quanh quẩn với việc học thì bên kia thế giới, cuộc sống đầy hiểm nguy của Nhân Mã lại đầy thú vị. Tuy mỗi ngày cô chỉ loay quanh bên người tiền bối nhưng rất đáng à nha. Tiền bối tận tình chỉ dạy cô, vì có lẽ, khóa sinh viên tiếp ngoài cô thì không còn ai chịu đến nơi này đâu. Nhân Mã được các tiền bối coi như người kế nhiệm mà truyền đạt hết khả năng của mình. Ba ngày một lần, Nhân Mã được đưa ra mặt trận, được mặc áo chống đạn, đội mũ để đảm bảo an toàn. Cô đứng sau những binh lính, nhìn cuộc sống ở hai nơi khác nhau đến bất ngờ. Tuy đến nơi này làm thực tập, Nhân Mã cũng chỉ được ở nhà cấp 4 nhưng cũng vẫn là có điện, nước sạch, không quá cơ cực. Còn người dân nơi đây, sống đến mức bản hàn, như có thể từ bỏ cuộc sống bất cứ lúc nào. Điều này càng làm Nhân Mã muốn viết báo lên án chiến tranh, cứu rồi một phần nào đó con người nơi đây.

Ở Istanbul gần 4 năm, các anh chị hoặc được điều đi nơi khác, hoặc đã về Việt Nam làm việc, bỏ lại Nhân Mã làm quản lí nơi này. Nhân Mã đã lấy được bằng tốt nghiệp của mình bằng một bài báo nói về chiến tranh. Cô cảm thấy rất tự hào, đây tuy là tác phẩm hoàn chỉnh đầu tiên của cô nhưng được mọi người đánh giá khá cao. Cô bây giờ là tiền bối dẫn dắt danh chính ngôn thuận. Nhóm sinh viên mới đến, tuy chỉ có 3 người nhưng tinh thần làm việc rất cao, và khác hợp tính cô. Mọi người cứ như vậy nương tựa giúp đỡ nhau mà sống.

Hôm nay là ngày được nghỉ của Nhân Mã, cô nằm dài trên giường không muốn rời đi nhưng tiếng gõ cửa không dứt suốt gần 5 phút đồng hồ đã bắt buộc cô phải đứng dậy. Nhân Mã lau bầu vừa chửi vừa ra mở cửa thì bất ngờ thay...

"Thân ái, đã lâu không gặp." – Đứng ngoài cửa cầm theo vali nhỏ là Cự Giải với nụ cười không thể tươi hơn.

"AAAAAA..." – Nhân Mã vừa hét vừa lao đến ôm Cự Giải – "Anh yêu giá lắm..."

"Eo ôi sao mầy ra chiến trường mà lại béo lên thế này hả Mã." – Hai người vừa ôm nhau vừa lúc lắc nghiêng trái nghiêng phải trông đến là buồn cười.

"Sư phụ... Đại ca... Huhu anh yêu... Em thêm phở."

Cả hai cùng bật cười, rồi buông nhau ra đi vào nhà, này giờ họ vẫn đứng trước cửa làm trò hề...

Kéo Cự Giải nằm lên giường với mình, Nhân Mã vẫn không buông người bạn thân của cô ra. Đã bao năm rồi nhỉ, 6 năm, 7 năm, họ đã không thể nhìn thấy nhau thật lâu đó. Nhìn Cự Giải nằm bên cạnh, Nhân Mã lại có chút nhớ nhà, bản thân cô nhiều năm rồi cũng chưa về nhà.

"Sao lại chạy sang đây? Sao tìm được chỗ này?" – Sau khi lấy lại tinh thần, Nhân Mã siết lấy Cự Giải để bức cung.

"Thả... thả, mau thả người con kia."

"Khai nhanh sẽ được khoan hồng."

"Mày bóp cổ anh thế thì có khi anh chết trước khi mày moi được tin." – Nhân Mã bật cười thả Cự Giải ra – "Làm báo phản đối chiến tranh mà bạo lực như này tổ quốc biết được có đuổi mày luôn không?"

"Xì, đuổi thì đại gia nuôi em đi. Báo chó Thiên Yết nuôi chúng ta." – Nói xong Nhân Mã như nhớ ra điều gì – "Nó không theo anh đến đây đấy chứ?"

"Không theo. Đang đi làm kiếm tiền. Sư phụ mày giờ đang xách đít đi theo một tổ chức xã hội quốc tế nên mới có khả năng chạy đến bên mày."

Hai người cứ nằm trên giường trò chuyện câu được câu không rồi ngủ quên lúc nào không hay. Lúc tỉnh dậy, đã là 6h tối. Nhân Mã phát hiện hôm nay cô căn bản là lãng phí hết một ngày rồi. Lỗi kéo Cự Giải dậy bắt cô nấu cơm cho, dù gì ngay chiều mai Cự Giải đã phải đi rồi, nếu không chiếm chút tiện nghi chính là đồ ngốc. Không biết Cự Giải làm thế nào mà mang theo được một chai rượu vang trong vali. Hai người ở nhà ở có nằm, giờ lại lên ngồi tựa vào nhau trên sofa uống rượu.

"Làm sao mà lại chạy đến đây, lại còn tham gia tổ chức quốc tế? Thiên Yết không nói gì à?" – Cả hai đã hơi say, Nhân Mã mới nhận ra vấn đề quan trọng. Cô là người độc thân thì không nói nhưng hoa đã có chủ sao lại đem mình đến nơi bom đạn này.

"Nó quán được anh à? Cũng chỉ được cái mác đàn ông. Đàn ông thì sao? Quán được anh?" – Cự Giải ngửa cổ nhìn trần nhà, tay ôm khư khư chai rượu – "Yêu thì yêu đấy, nhưng anh không núp sau bóng người khác được. Tên đó có thể có tham vọng to lớn, nhưng chung quy vẫn không phải mặt trời. Anh mới là mặt trời..."

Nhân Mã tựa đầu vào vai Cự Giải: "Ừ ừ, anh là mặt trời. Không phải lũ bọn em đều học theo anh sao. Mỗi đứa đều quật cường đến đ độ chết nổi." Đúng là như vậy thật. Đầu tiên là Thiên Bình hiền lành nhất bỏ nhà đi đến vùng núi cao, sau là đến Kim Ngưu bỏ đi ước mơ mà trở thành bác sĩ, Sư Tử thì hùng hổ tự mình đi du học, xong đến cô thì nhảy vào vùng khói đạn. Còn mỗi Bạch Dương một mình ở Hà Nội gìn giữ cơ ngơi đợi anh em trở về.

Hai người lại bật cười: "Đúng... Thầy trò giống nhau." Cả hai đến cuối cũng không nói thêm câu nào, chỉ dựa vào nhau uống hết chai rượu rồi lên giường. Không khác lộn là bao đâu.

Sáng hôm sau, Cự Giải và Nhân Mã cùng ngồi ăn sáng với nhau thì nghe thấy tiếng bom nổ. Tuy là xa thật xa, nhưng vẫn dọa Cự Giải suýt roi cốc cà phê.

"Mã điên, bao giờ về Việt Nam? Ở đây thân con gái một mình ôn không?"

"Quen rồi mà. Bao giờ cưới được chồng mới về."

"Chồng à? Ứng cử viên sáng giá nhất chắc là Ma Kết nhỉ." – Cự Giải làm sao có thể không biết chuyện hai người, đây lại còn là bạn thân cô.

"Kết Kết con bà nó. Tên cần thuốc ỷ. Next pleaseeee" – Nhắc đến tên này chỉ làm cho Nhân Mã đau đầu, 3, 4 tháng một lần lại gọi điện hỏi một câu y như trước lúc cô đi, chỉ khác địa điểm, như tuần trước là "Khoảng cách từ Sài Gòn đến Istanbul có xa không?", hay trước đó nữa là "Khoảng cách từ Seoul đến Istanbul có xa không?"... Lúc đầu cô còn từ từ đi tra google, chứ giờ chỉ chửi một câu bệnh thần kinh rồi cúp.

"Mạnh mẽ thế thôi. Anh chả hiểu mày quá. Rung động rồi lại còn chối."

"Nó mới là đứa chối." – Nhân Mã mồm nhanh hơn não đáp.

"À... tức là em tôi đây thích đơn phương sao."

Nhân Mã bị Cự Giải trêu chỉ biết cầm đầu uống cà phê. Cà phê ngon, cà phê ngon, cà phê ngon...

"Anh mà là người ngoài thì không nói, chứ thằng Kết chả mê mày như điên đó, nghe đồn đầu đấy đang cầm mặt vào học tập để kiếm cơ hội sang với mày đấy."

"Thôi thôi thôi. Kèo ý đây gánh không nổi."

Kết thúc bữa sáng, Nhân Mã phải đi kiểm tra các sinh viên mới nên không đưa Cự Giải ra sân bay được, cô chỉ tiễn Cự Giải xuống dưới sân đợi xe.

"ML... Ở đây tự lo cho bản thân nhé. Chú ý nguy hiểm, đừng làm gì dại dột. *You're my person, don't die, you make my strong.*" – Cự Giải thì thầm vào tai Nhân Mã trước khi lên xe, mắt cả hai đã hơi đỏ.

"À... Nếu Ma Kết đuổi đến nơi, cho nó cơ hội đi. Anh thích đứa em dâu này." – Cự Giải vừa bước đến phía xe vừa quay đầu cười, nói vọng lại. Đừng để phí mất quá nhiều thời gian mới tìm được đến nhau. Nếu cô và Thiên Yết là hai kẻ cứng đầu thì đôi này là hai tên ngu ngốc. Thôi thì ngốc có phúc ngốc.

Trong khi Cự Giải tạm biệt Nhân Mã, có một người lại đang chuẩn bị bước đến trước cửa nhà Nhân Mã, nói hai tiếng "Xin chào."

Ma Kết đang ngồi trên máy bay, về ngoài thì bình tĩnh như ai biết được là bên trong cậu đang nổi từng cơn sóng. Sau bao năm kiên trì, cuối cùng Ma Kết cũng giành được một suất thực tập ở một công ty ngoại giao. Cậu hiện giờ chỉ phụ trách phiên dịch nhưng cũng đã đủ để kiêu hãnh với mọi người. CÔNG ty cậu có rất nhiều cơ sở, và ai ngờ được, ông trời lại soi sáng con đường tình duyên của cậu như vậy. Công ty mới thành lập một cơ sở nhỏ ở Istanbul, chuyên giúp mọi người di cư. Và không chần chừ, Ma Kết xung phong đi đến đó thực tập. Mọi người ai cũng biết đây là vùng nguy hiểm, nhiều người không muốn đi, trừ khi tình thế bắt buộc. Ma Kết là nhân viên mới, tuổi trẻ lại dũng cảm xông pha vào nơi hiểm nguy nên mọi người lúc đầu cũng khuyên cậu từ bỏ. Nhưng Ma Kết không chỉ mồm mép, còn được cái mắ. Thanh niên thế hệ mới, giúp sức vì mọi người, làm rạng danh công ty, đây là khát khao, là ngọn lửa rực cháy của nhiệt huyết. Chỉ sau một buổi họp, mọi người đã đồng ý cho cậu đi. Nếu mọi người biết được tất cả chỉ là bề ngoài, còn bên trong nguyên nhân sâu xa lại mang một ý nghĩa khác, liệu Ma Kết có bị đóng gói lên Bắc Cực không?

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Ma Kết chào tạm biệt Hà Nội. Hôm nay, cậu là người thứ 10 rời khỏi thành phố thân yêu này. *Nhân Mã, xem tôi như thế nào mà chinh phục cậu.*

[End - chương 68]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Perfect

Rời khỏi sân bay.

Thoảng cái hai năm trôi qua, lần này Cự Giải trở về nhưng không có cái kiểu tự do tự tại và khoan khoái như trước. Chẳng có ai, nhưng cô cứ có cảm giác bị thúc giục từ đằng sau, bước chân chạy ra cửa càng lúc càng nhau. May hành lí mang theo ít, chỉ có một cái vali bé xíu nên Cự Giải mới thuận tiện kéo đi với vận tốc nhanh như vậy. Chứ nếu cứ như những lần khác, túi trên túi dưới với bao nhiêu đồ nhập ngoại, cô chẳng biết bản thân có thể xoay sở.

Dòng người tấp nập, Cự Giải theo mọi người chen lấn xô đẩy để ra bên ngoài. Con gió rét đầu mùa thổi đến, khiến cô nhả mặt, nói không nên lời.

Giờ Hà Nội đã vào tháng 11. Mùa đông sẽ chẳng mấy chốc lại về.

Kéo xe ra bãi gửi xe, thật may, Cự Giải bắt gặp được một chiếc vừa mới thả khách.

"Xin lỗi anh, anh cứ đi vào trung tâm trước đi ạ, tôi sẽ nói địa chỉ sau." - Cự Giải đóng cửa vào liền nói vậy, sau đó lấy điện thoại ra, lục hụi thay sim khác và bấm số. Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, là giọng nói không thể quen hơn được nữa, đạo gần đây hai người nói chuyện suốt. Là Bạch Dương.

"Alo. Mày đang ở đâu? Làm gì thế?"

"....."

Bên kia nghe có vẻ ồn, cô đủ thứ âm thanh tạp kham khó hiểu xung quanh, Bạch Dương gào lên rất to, tưởng như là giọng mình nhỏ bé lắm. Nhưng lại làm Cự Giải giật cả mình.

Cự Giải không nói nhiều. Sau khi có được thông tin cần thiết, cô cúp máy, Bạch Dương gọi lại, còn nhắn tin nữa nhưng cô cũng không trả lời. Kệ thế.

"Làm phiền anh đến Chung cư....., địa chỉ ở....."

Đây là địa chỉ căn hộ bé bé của Bạch Dương. Hai năm trôi qua, Cự Giải ra nước ngoài, rong ruổi không ít nước, còn Bạch Dương, vẫn chỉ ở cái căn hộ tự mua, bé xíu xinh xắn ấy.

Cự Giải chống cằm nhìn ra bên ngoài, yên lặng không nói gì. Cả người cô toát ra không khí trầm ngâm, như suy nghĩ điều gì, làm người tài xế chẳng dám xen mồm vào nói chuyện. Cả chuyện đi dài, hai bên bị thứ áp lực vô hình nào đó khóa chặt miệng, cứ im lặng cho đến khi xe dừng dưới tòa nhà chung cư đó.

..

Sở dĩ lần này trở về vội vàng như thế là do tuần trước, Cự Giải nhận được một mail trong hòm thư công việc, từ Bạch Dương - có vẻ là mail chuyển tiếp do phía dưới, người kí tên lại là Sur Từ. Trong mail, Sur Từ viết rằng: "Về thăm cái đám cưới của tôi/ anh/ chị/ em ạ. Rep mail và cho xin tí thông tin nhé." - nguyên văn thế, và kí tên, Sur Từ.

Ngắn gọn và súc tích.

Cự Giải cực sốc, chẳng nói chẳng rằng, nói cưới liền cưới?! - Ngay giờ hành lễ còn vào ngay tuần đầu tháng sau, ngày 7 tháng 12, năm nay - năm 2029. Cặp số xấu điên, càng khiến người ta cảm giác đây là đám cưới bừa hay sao ý.. Gì cũng kì lạ.

"Mở cửa." - Cự Giải kéo đồ để dưới chân mình, không kiên nhẫn, vừa ấn chuông, lại vừa đập cửa, rồi lại đổi thành như cũ.

Cánh cửa mở ra, chung quanh là mớ hỗn độn, mùi sơn, mùi keo rồi cả mùi gỗ, mùi giấy.. xen lại vào nhau.

**

Chỉ còn chưa đến một tháng nữa là tới đám cưới của Sur Từ. Đa số đều đã được lên kế hoạch và triển khai hết rồi, giờ chỉ cần check lại mọi thứ để làm sao tất cả mọi thứ đều ổn như mong muốn mà thôi.

Lần này, Cự Giải lại trú nhờ trong căn hộ của Bạch Dương. Và không chỉ có Giải, Dương, căn hộ đã phải chứa chấp thêm một người nữa suốt mấy tuần qua - Sur Từ - chủ nhân của đám cưới vội này. Cả ba đang chụm đầu check lại mọi thứ trong cuốn sổ kế hoạch đám cưới, bên trong không chỉ ghi chi tiết thông tin của từng mục cần thiết, mà còn dán cả hình ảnh minh họa họ tìm được trên mạng, trông cực kì sinh động, làm ai nhìn vào cũng nảy sinh ý định muốn cưới sớm.

"Thực sự mày điên rồi Sur ạ. Điên thật rồi. Sao lại cưới thẳng đó?! Unnie còn chưa duyệt mà mày đã định ngày lên xe hoa là sao!???" - Cự Giải bê hộp kem mặt nạ tũ trong tủ lạnh ra, trên tay còn khệ nệ đủ thứ đồ nghề khác: cốc, ly, thìa,.. tiện chân, cô đá vào móng Sur Từ một cái. Con giận vẫn chưa nguôi.

"Ay..." - Sur Từ giật cả mình. Bạch Dương thì cười, đưa tay ra đón lấy đồ Cự Giải cầm và đặt chúng nhẹ nhàng xuống sàn.

Ba người họ đang lên lịch cho tuần sau, tuần sau nữa và cả sau nữa nữa. Lúc này xem quyển sổ mới thấy còn nhiều việc chưa làm. Thí dụ như là thiệp cưới, trước mới chỉ chọn qua loa thôi, bây giờ phải lên mẫu để mang đi in cho kịp đến mời mọi người. Váy cưới thì phải đi thử lại, cho bên cửa hàng sửa lại cẩn thận lần cuối cùng, tháng trước đi, vì phần eo hơi rộng, cả đoạn dây lụa trễ vai cũng thế, liên tục rút xuống dưới. Sur Từ vì ngày trọng đại này của cuộc đời mà tích cực giảm cân và ăn kiêng trong nửa năm nay. Bảo sao..

"Nào cô dâu. Năm ngửa ra đây để tại hạ trét mặt nạ lên nào. Cho da nó đẹp, chồng nó cưng." - Cự Giải vỗ vỗ lên đùi mình, ra hiệu Sur Từ lại đây gói lên. Cự Giải pha cái thứ

kem xanh lá đặc sệt này với một loại nước chuyên dụng, cho phần kem ấy mềm ra, cho cả tinh dầu hoa hồng vào, mùi thơm nhanh chóng lan ra xung quanh.

Vừa trét kem, Cự Giải vẫn không thôi lăm bằm khó chịu - "Tao thật chẳng hiểu. Sao hai đứa chúng mày lại cưới nhau nữa. Thằng đó có đạt chất lượng đâu. Cưới gì. Hừ."

"Thôi mà. Unnie đầu sao vẫn thông qua cho một lần. Coi như là cũng thừa nhận nhân cách và.... gì gì đó. Tóm lại là đạt!" - Sur Từ không dám nói lớn, cô phải cố gắng hết sức, mở khẩu hình bé nhất có thể.

"Mày chi giỏi bênh nó thôi. Chán." - Bạch Dương nhân lúc Sur Từ bất khả kháng, không thể di chuyển, vừa nói, vừa đánh bốp vào vai con bé - "Cái loại trong sắc khinh bạn. Thằng Bảo nói cái gì mà mày tin sái cổ thế, rầm rập nhận lời cầu hôn của nó."

"Đ nói cho mày. Con súc vật, đánh bạn như đánh chó!"

"Mày đáng đánh!!!!. Tên súc sinh kia, tiếp chiêu. Đá chân thần công!!! Hự hự!!!"

Bạch Dương gào lên, rồi đá chân liên tiếp vào người Sur Từ. Đến cuối còn lấy ngón chân, quắp mũi Sur Từ, bắt cháp cái thứ xanh xanh dính đầy trên mặt con bé, rồi lỏ cò chạy một mạch vào nhà vệ sinh, khóa cửa và trốn lì trong đó. Sur Từ thì đập cửa liên hồi, gào thét một cách giận dữ.

Đã sắp ba mươi rồi. Sắp thành bà cô già rồi. Nhưng mỗi khi ở cạnh nhau, bọn họ vẫn trẻ con đến lạ. Kiểu như đồng thời gian bị đông lại mỗi khi mọi người họp lại, cảm giác lúc nào cũng chỉ như là hồi cấp 3 với Đại học, vui đùa đến long trời nổi đất. Cười tít mắt mãi.

"Có giỏi thì mày ở trong đây ở đêm đi. Bà đây không ngại canh cửa đến sáng đâu!!!"

Tiệm váy cưới Sur Từ chọn là một tiệm nhỏ, nằm trên phố Hàng Vải, gần một ngã tư giao với Hàng nào đó. Nhỏ bé, xinh xinh nấp gọn ở một góc đường.

Khi Cự Giải, Bạch Dương và Sur Từ đẩy cửa bước vào, họ ngay lập tức nhìn thấy hai bác gái hai bên gia đình đang sẫm soi quanh con ma-nơ-canh cao ráo, trên đó treo chiếc váy cưới mà Sur Từ đã chọn. Rõ ràng là không còn đoạn ren chằng chịt hoa lá, thay bằng một đoạn khác, có hình hoa hồng rất tinh xảo, bông to bông nhỏ hài hòa, không hề có cảm giác chỉ chít như cái lần trước.

"Con chào hai bác ạ" - Cả ba rồi rít đi vào. Lúc này, họ mới để ý rằng có một người con trai, chân dài, đang co người ngồi ở cái ghế con đằng sau bức tường, mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và bên ngoài chỉ khoác chiếc áo phao màu nâu sẫm.

"Giờ mới đến sao?! Tắc đường à?" - Bảo Bình ngay chậm rãi đứng dậy, tiến đến chỗ Sur Từ. Nhẹ nhàng gạt chỗ tóc lòa xòa trước mắt cô ra, gài phía sau tai thật gọn gàng.

Thời gian ở Nhật Sur Từ có nuôi tóc, nay đám cưới nên không cắt vội, quyết giữ dài vậy để tết tóc cho xinh.

Hết tóc, Bảo Bình lại cầm tay Sur Từ lên xoa xoa, miệng không ngừng than vãn chuyện ăn mặc của con bé, nào là mặc ít thế.. không đủ ấm.. Trong khi bản thân khi bị nói lại lấy điều là bản thân bị nóng trong người, không thấy lạnh. Cả hai tình cảm như chôn không người. Làm cho không chỉ hai bác, cả Bạch Dương lẫn Cự Giải cùng mấy chị bán hàng đều ngại ngừng thay.

"E hèm.." - Bạch Dương giả vờ ho để hai đứa kia nhận ra được tình hình.

Nhưng bọn nó không. Không hề nhận ra, một chút cũng không. Đúng là cái kiểu bị đứt dây thần kinh xấu hổ. Nhìn mà ghét.

"Ồi giờ ị. Làm như chôn không người không bằng. Hừ."

Để người ta phải nói toẹt ra như thế mới dứt nhau ra. Thật đáng xấu hổ. Bạch Dương nhìn gương mặt nhăn nhó của Bảo, bên cạnh là sự xấu hổ như muốn chui xuống đất của Sur Từ mà muốn thanh minh quá, cô cũng chẳng muốn làm người xấu, nhưng e hèm to như thế chẳng nghe thấy..

Không phải lỗi của cô thật mà - Bạch Dương cảm thấy bản thân bị oan ức cực kì, lại không biết phải tỏ giác với ai.

"Ồi giờ cái váy đẹp quá hai bác ạ. Sửa cái eo này đúng là chuẩn. Cùng với hoa hồng chủ đạo mà mình chọn." - Để bớt cảm giác bị làm tội đồ, Bạch Dương bắt đầu xấn xát lại gần hai bác gái, xuýt xoa trầm trồ cái váy không dùng miệng. Từ bé, khả năng từ ngữ của Bạch Dương đã không kém, đến nay lại có thêm khoảng thời gian làm nhà văn nghiệp dư, từ ngữ xuất ra đều khiến người nghe mát lòng mát dạ, hai bác với mấy chị bán hàng ở hai bên, ai cũng cười tít cả mắt. Chẳng khiến ai mát lòng cả.

Một bên, Bảo Bình chuyển sang chế độ nghiêm túc ngại ngừng, lại gần bắt chuyện với Cự Giải. Cậu mới chỉ nghe Sur Từ kể, chứ thực sự mấy ngày rồi nhưng hai người vẫn chưa gặp mặt chính thức. Chưa gì mà đã chục năm từ lúc Giải đi du học, lại còn tốt nghiệp cấp ba.. Lâu lắm mới nhìn thấy nhau, cảm giác không nhận được có chút ngỡ ngàng một tí. Ngày trước, lúc yêu đương với Sur Từ khi còn ở cấp ba, nói thật, người cậu e ngại nhất là Cự Giải, vì cô là người rất có tiếng nói, lại suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện. Nay vẫn vậy, cảm giác cứ như bề nguyên từ quá khứ chuyển tiếp đến giờ phút này. Chỉ là, tất cả đều lớn hết rồi, chẳng còn đáng điệu ngây ngô như ngày xưa, ánh mắt ai cũng thể hiện sự từng trải, nghiêm túc lạ lùng.

..

Sur Từ bước ra từ cửa thay đồ, mái tóc dài xõa đầy trên đôi vai nhỏ. Chiếc váy cưới trắng muốt có chỗ eo thắt lại, cài dải hoa hồng xinh xắn. Hai dải lụa trễ vai, và phần chân váy mềm mại phồng phồng lên, khiến người ta nhìn vào liền cảm giác như một cô công chúa.

Một cô công chúa già, ế chồng chợ, nay đã 29 cái xuân xanh.

Đúng là người đẹp vì lụa.

Mọi người dán hết lại vào Sur Từ cùng chiếc váy. Chỉ mới đơn giản vậy thôi, chưa trang điểm gì đặc biệt hay làm tóc nhưng nhiều đó Sur Từ vẫn quá lộng lẫy. Hai bác gái rất thích, có vẻ là cực ưng ý nên hai người cứ khen qua khen lại, tự thấy quyết định tháng trước đến xem rồi lấy cái này là đúng đắn. Bạch Dương với Cự Giải cũng thấy cực hài lòng, chụp đám ba bức ảnh liền đứng lùi lại phía sau, cho chú rể đứng lên trước.

Bảo Bình là phản ứng dữ dội nhất. Lúc tám màn còn chưa mở ra cậu đã thấp thỏm đi qua đi lại. Trang phục của cậu đơn giản, ngay từ lần đầu thử đã vừa in, chẳng cần phải sửa điều gì. Một cây vest đen tuyền, bên trong là một chiếc gilet cùng tông đen và một chiếc sơ mi trắng. Điểm nổi bật có lẽ sẽ là nhiều nhỏ nhất mà tinh tế như chiếc nơ bướm cùng màu đen, đeo trên cổ áo; chiếc khăn tay màu trắng có một hai đường viền mảnh sẫm màu, gài tỉ mỉ trong túi trước ngực. Dưới chân là đôi giày da bóng loáng. Bộ trang phục chỉ có duy nhất hai màu đen trắng này sẽ càng trọn vẹn hơn khi vào ngày cưới, cài trên ve áo, là thêm một bó hoa nhỏ, giống với bó hoa trên tay của cô dâu.

"Xinh không mọi người?" - Sur Từ ngai ngừng quay quay, tự ngó mình trong gương. Cô nghĩ thầm, may mà giảm cân mới nhìn không đến như này, nếu cứ bếtch nguyên cái số cân kia đi thử váy chắc cô khóc không thành tiếng.

Trong phòng chỉ thấy mấy chị nhân viên tắm tặc khen nhiều nhất, hai bác gái - hai mẹ thì gật đầu, đồng tình nhưng giờ hai người lại chuyển sang bàn luận chuyện khác. Đó là đến hôm đó lạnh lắm, ra đường mà chỉ có cái váy cưới thì chắc chết rét.

"Bão. Con nói gì đi chứ?" - Mẹ Bảo Bình, cũng là mẹ chồng của Sur, bác gầy gầy vai thẳng bé, nhưng thẳng này vẫn ngo ra đấy. Nhìn con trai thành ra như vậy, bác chỉ còn biết tùm tùm cười, quay sang nói với bà thông gia - "Đấy. Chị xem. Thấy vợ là mắt sáng cả ra."

Câu đó nói rõ to, mọi người trong phòng ai cũng đều nghe thấy. Đường như ai cũng đồng loạt che miệng cười. Sur Từ thì ngược lại, càng lúc càng ngại, Bảo Bình nhìn mãi nhưng chẳng nói chẳng rằng.

"Eh eh!!" - Sur Từ khua tay, thu hút sự chú ý. Cuối cùng cũng tìm được tiêu cự trong mắt của Bảo Bình - "Nhìn được không??", cô vừa hỏi, vừa cúi đầu ngấm lại mình lần nữa, cô thấy cô ỏn mà.

Trong lúc đó, Bảo Bình từ từ tiến lại gần, nắm lấy tay Sur Từ. Cả hai sát lại gần nhau. Bảo Bình có thể ngửi được mùi dầu gội của cô thơm thơm, quanh quần nơi chóp mũi. Cậu cúi đầu, hôn nhẹ lên đầu vai - chỗ hờ ra dưới mái tóc dài và thì thầm, thật nhỏ, chỉ có hai người mới nghe thấy:

".. Đẹp chết đi được."

Sur Từ nhếch môi cười, cuối cùng cũng bớt căng thẳng hơn bao nhiêu. Hóa ra, là Bảo Bình ngại. Cũng chẳng hiểu vì nguyên cớ gì mà ngại ngừng ra nông nổi này nữa.

Khó hiểu.

Chỉ còn hơn hai tuần.

Sau khi mọi người cùng thống nhất chọn xong thiệp cưới - lấy hai màu trắng đỏ làm chủ đạo, nền là trắng và trên đó là những bông hoa hồng in nổi, hẳn rõ cả vân. Bên ngoài làm một phong bì bằng giấy cứng. Sur Từ còn đặc biệt chịu chơi, mua thêm cả một thùng nến sáp thơm, màu đỏ rượu và một bộ dấu đồng khắc hình hoa hồng để tạo những dấu ấn như những phong thư ngày xưa.

Nay đã là buổi tối thứ hai, Sur Từ ngồi đập dấu. Nhiều lúc còn suýt nữa thì bị bỏng vì chén sáp nóng.

"Con kìaааа!!! Mở cửa ra, mùi vàiiii!!!" - Bạch Dương vừa đi siêu thị về, tay xách đủ thứ rau củ tích trữ cho một tuần. Tại cô ngại ra ngoài nên thường hay mua một đồng như thế để ăn dần. Còn cả đồng thức ăn sẵn, đóng hộp nữa, chất đầy trong tủ bếp. Biết là như vậy không tốt cho sức khỏe, nhưng đây là tính chất công việc của cô.

"Con điên này. Thơm thì thơm thật đấy, nhưng trong phòng còn bao nhiêu mùi nữa!!!" - Bạch Dương để đồ lên bàn bếp, sau đó liền chạy ra hành lang, mở toang cửa sổ các phòng bật cả quạt thông gió. Kệ trời gió rét, từng đợt sương lạnh thổi vào trong phòng. Để mùi thoát ra rồi tính.

Vì đầu chỉ có mùi sáp thơm này. Còn keo, hồ rồi giấy, báo,... các thứ. Ở đây, nấy hôm nay cô cùng với Sur Từ và Cự Giải phải thức khuya để làm đồ trang trí nhỏ cho lễ cưới. Nào là bảng tên đặt ở cửa vào. Background cho khách chụp ảnh. Và còn hoa đội đầu cho phù dâu nữa, cái đó cũng là ba đứa tự làm - không đặt cùng chỗ bó hoa tươi cô dâu cầm vì muốn sau còn có thể giữ làm kỷ niệm. Rồi cả vòng hoa hồng tặng khách lúc mọi người bước vào cửa.

Tất cả đều là tự tay ba đứa làm.

Khó nhất là cái background. Bọn nó mua vài chục tấm gỗ đã cắt sẵn về, đóng thành một tấm bảng lớn cả chiều dài và rộng, mỗi bên phải đến ba mét. Bước này thì thoảng phải nhờ đến cả Bảo Bình và Xứ Nữ để hai người vác mấy tấm gỗ đó lên cao, xong còn đóng đinh các kiểu.. Sau đấy, ba đứa con gái phải làm những bông hoa hồng nhiều tầng cánh, to nhỏ khác nhau, có cái còn to hơn đầu người, rồi thắt dây, dính lên bảng gỗ đã dựng. Thêm ít lá xanh và làm thêm tí hoa bé bé màu trắng nữa. Dính lên trên cùng là chữ cái tên hai người được in cách điệu, lồng vào với nhau và ngày cưới. Chữ và số đều được sơn màu vàng bóng, lấp lánh nên rất nổi bật trên nền đỏ của hoa.

"B.T"

Lúc nhìn cái chữ được in ra, Bạch Dương không nhịn được cười. Ngó kiểu gì thì trong đầu vẫn chỉ có hai chữ "bình thường". Kiểu như một loại phản xạ vậy đó.

"Tình yêu hai đứa của chúng mày chỉ bình thường vậy thôi ha. Chẳng đặc biệt gì. Bờ bờ bờ bờ.. bờ bờ bờ bờ..". Thêm "sờ" của chữ "Sur" vào mà cười đến lộn ruột.

Lúc này vừa làm xong cái background, mọi người ngồi quây với nhau trong phòng khách ở căn hộ của Bạch Dương. Có cả Bảo Bình và Xứ Nữ cũng ngồi bên cạnh. Bảo thì ôm ấp Sur Từ, ngồi một góc ở sofa. Cự Giải ngồi đầu còn lại của ghế. Bạch Dương thì lẩn lộn trên tấm thảm trắng muốt, mềm mềm trải phía dưới. Còn Xứ Nữ, cậu đang lúi húi trong bếp bày biện chỗ chè thập cẩm và sữa chua mít vừa mới được ship đến - hoàn thành các thứ xong nên cả lũ kêu đói, đòi mua đồ ăn vặt, trong khi cũng chỉ mới ăn dứt com tối có hai tiếng hơn.

Thiệp cưới đã đóng dấu xong và gửi đi hết rồi.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày làm lễ cưới.

Giờ đếm ngược, 9 ngày nữa.

"Tình yêu bọn tao chẳng phải là bình thường. Là BẤT TỬ!!!! Bất tử đó nghe rõ chưa. Thứ tình cảm thiêng liêng trường tồn với thời gian!! BẤT TỬ!!!!" - Sur Từ hài lòng với cách giải nghĩa của mình. Tên quá đẹp. Ý nghĩa quá đỉnh luôn.

"Xi. Cái con "hông dân". Nờ Dờ. Nờ Dờ." - Bảo Bình hùa vào cùng Sur, trêu Bạch Dương. Bên cạnh đó còn lợi dụng lợi thế chân dài của mình, đẩy đẩy lưng con bé nhào về phía trước.

Bạch Dương kiểu... wtf.. Không nuốt trôi được cái tên mà Bảo Bình phun ra.

Nờ Dờ..

N.. D...

Tên của cô với ai thế không biết?~!

Đúng lúc đó, cô ngẩng đầu lên và nhìn thấy Xứ Nữ, bê một mâm đầy bát chè đi ra, sắc sỡ đủ màu sắc.

Là Nữ Dương.

Xứ Nữ... Bạch Dương...

Mặt không nhìn được mà nóng lên. Bạch Dương nghĩ là mình đoán nhầm rồi. Áo tường sức mạnh rồi.

Cô với Xứ Nữ bao năm nay là bạn tốt, làm friendzone vùng sáng - nào có gì mập mờ.

Mọi người bị sao ý.. suốt ngày treu linh tinh làm cô suốt ngày cảm thấy ngại ngùng khi có mình hai đứa ngồi cạnh nhau.

"Nông dân cái gì thế?" - Xứ Nữ đến sau chẳng hiểu cái gì hết. Chỉ kịp nhìn Bảo Bình cứ lấy chân đẩy vào lưng Bạch Dương rõ mạnh, làm cô phải bỏ ra chỗ khác, ngoài cái thảm lông ấm. Chân tay còn chẳng đi tất, mà phải ngồi ở trên sàn như thế.

"Gọn cái chân vào." - Xứ Nữ híp mắt lại thành một đường, về mặt đây về khó chịu. Trực tiếp đá thẳng vào cái cẳng chân leo kheo của thằng Bảo. Càng nhìn cái mặt cười nhả nhon của thằng này mà Xứ Nữ càng đen, nề tình thằng này tuần tới cưới, chứ nếu không, cậu thật muốn đập cho thằng này một trận, làm sao cho bố mẹ, người thân không nhận ra thì càng tốt.

Quanh sang nhìn Bạch Dương, cô vẫn thu thu lại ở một góc. Chẳng hiểu ngơ ngơ ra vì điều gì mà chẳng thấy lạnh.

"Dậy nào. Ngồi vào đây." - Đối với Bạch Dương, Xứ Nữ luôn dùng giọng dịu dàng kiểu vậy. Không sao to tiếng được. Mà cũng có thể to tiếng, nhưng cậu chưa thử bao giờ.

Nhưng Bạch Dương vẫn chưa hết ngơ. Cứ đang nghĩ cái gì đó.. Xứ Nữ chẳng hiểu nổi.

Sát đến ngày cưới, để tránh như người ta đồn thổi rằng sẽ gặp vận xui, lấy nhau về không được hạnh phúc, Sur Từ dọn trở lại nhà mình trước ngày cưới ba ngày. Và trong ba ngày đó, cô không ra ngoài, chỉ quây quần bên ba mẹ và ông bà. Bà đã mất được bốn năm rồi, khi đó cô còn đang lớn vòn bên Nhật, về không kịp - vì điều này cô đã trách mình rất lâu. Còn ông, ông đã về hưu lâu rồi, chỉ sau khi khóa tội nó ra trường được hai ba năm gì đó. Ông giờ vẫn còn mình mẫn lắm, sức khỏe tràn trề, ai cũng bảo ông trông chẳng tuổi thật của mình tí nào. Nhà ông bà luôn có chỗ cho ba mẹ cô từ miền trong ra, nên khi tất cả đều tụ lại ở một nơi như vậy, vẫn không thấy gì là chật chội. Thay vào đó còn càng thêm thắt chặt tình cảm gia đình.

Ba ngày này, Sur Từ không gặp Bảo Bình một lần nào. Mà cũng là có như thế, cô mới thấm thía được tình cảm gia đình nó to lớn bao nhiêu. Sự quan tâm được thể hiện ở nhiều cách, ngày xưa trẻ con cô không biết, nay lớn rồi, còn sắp lập gia đình, cô nhìn cái liền cảm động - về bất cứ thứ gì, cũng rung rung.

Đôi khi chỉ là câu cần nhắc quen thuộc của mọi người trong nhà. Sur Từ đến ngó người ra, lâu lắm chẳng được nghe.

Đôi khi là hình ảnh bữa cơm gia đình. Giản dị, đạm bạc nhưng ấm áp, hương vị vẫn hết từ khi cô bé đến giờ. Đồ thức ăn cô thích vẫn cứ được ông tỉ mỉ xếp lại, đặt ngay trước bát cơm của cô.

Đôi khi, là chồng quần áo thơm mùi nắng sau khi giặt xong, được mẹ gấp gọn đặt trên giường, chỉ chờ cô cất..

Thậm chí. Khi lại chỉ là cái phẩy tay của bố khi Sur Từ mở mồm nói linh tinh gì đó, hoặc mở mồm nói mình ra ngoài..

...

Nào có tình cảm nào ấm áp hơn tình thân.

Nhờ chỗ quen biết của ông, gia đình Sur Từ có thể đặt một sảnh lớn ở một trong những khách sạn lớn nhất trên đất Hà Thành này.

Một phòng tiệc đủ chỗ cho đến vài trăm người ngồi, thậm chí là nghìn người chắc cũng đủ. Nhưng đám cưới này, gia đình hai chỉ mời trên dưới ba trăm người mà thôi, cộng nhà trai và nhà gái chỉ có vậy. Đa số là bạn bè cùng quan hệ đồng nghiệp thân thiết gì đó của hai bên. Chia ra khoảng 6 đến 7 người một mâm cỗ, xếp đều ở hai bên phòng tiệc.

Tông màu đỏ sẫm xen chút trắng đen là ba màu chủ đạo của bữa tiệc.

Vừa ần cửa bước vào, chính sắc đỏ sẽ làm mờ hết mắt bạn. Màu đỏ sẫm, bao trùm khắp mọi nơi, từ trần nhà cho đến tấm thảm trải sàn. Hơn ba mươi bàn tiệc, cái nào cũng mang khăn trải bàn đỏ. Thậm chí, đến cái dây thắt nơ ở các ghế ngồi cũng là đỏ, chỉ khác ở tông đậm nhạt, người lớn tuổi sẽ ngồi ở những bàn ở có chiếc nơ màu đỏ sẫm hơn màu sàn; họ hàng sẽ là cùng tông với màu sàn và cuối cùng là đồng nghiệp và bạn bè, những bàn đó là màu đỏ nhạt nhất. Tất cả xếp dàn trải từ vị trí gần sân khấu nhất cho đến gần cửa ra vào nhất. Những bông hoa đỏ thắm là sắc hoa chủ đề cho ngày hôm nay - biểu tượng cho tình yêu lãng mạn và nồng cháy của đôi bạn trẻ, đồng thời, nó còn mang ý nghĩa cho sự biết ơn, biết ơn ông trời đã cho họ gặp nhau ở kiếp này, biết ơn hai gia đình đã tạo điều kiện cho hai đứa tiến đến, biết ơn vì các bạn bè anh em đồng chí đã đẩy thuyền cho họ tiến lại sát nhau hơn và còn là biết ơn cho chính bản thân của họ, vì đã không buông tay nhau ra đến tận phút cuối cùng.

Giữa một rừng đỏ lãng mạn như thế, ở giữa phòng là con đường màu trắng toát. Một đường trắng kéo dài một lối đi thẳng từ cửa, cho đến tận trần nhà. Lúc đến cuối phòng, tạo một phông trắng bắt mắt ở trên tường, trước đó là một cổng hoa được tết lại rất kì công, tất cả chỉ dùng hoa hồng mà thôi. Con đường trắng này cũng sẽ là nơi bác Thành sẽ đặt tay Sur Từ đi vào.

Cắt ngang con đường màu trắng, ở giữa phòng đặt một sàn nhảy nhỏ, với những tấm đèn led vuông vức, xếp cạnh nhau. Ở trên đó người quản lý cho hiện hình ảnh những viên của cánh hồng, màu đen, nổi bật trên nền đỏ - rất hợp với chủ đề hôm nay.

..

Sur Từ hồi hộp ôm bó hoa cưới ngồi trong phòng chờ.

Trước khi đến giờ, trong phòng này cứ người ra người vào tấp nập. Ai đến cũng muốn qua ngó cô dâu một cái. Làm Sư Từ cười đến cứng cả mồm. Thực sự, mọi thứ đang tiến triển đều trôi chảy và tốt đẹp nên cô rất vui, cũng không ngại cười nhiều một chút.

Đột khách trước vừa được Bạch Dương tiễn ra - hôm nay, chính con bé này là phù dâu, phù dâu duy nhất luôn. Vì lời hứa từ hồi còn đi học, cũng là vì chẳng còn tìm thêm được ai nữa nên chỉ có một người thôi. Vậy nên, giờ khách đi rồi, trong phòng có mỗi hai người, Bạch Dương và Sư Từ nói chuyện. Phận phù dâu, Bạch Dương có mỗi nhiệm vụ là phải theo sát cô dâu cả ngày hôm nay, nửa bước không rời, lúc cần, có khi toilet cũng cần chui vào cùng buồng. Cụ Giải đã theo chân các bác, đứng ở cửa đón khách, tham gia cùng đội quân hùng hậu của nhà gái.

Lần này, tiếng kéo cửa lại vang lên. Tiếng bước chân ít hơn hẳn đoàn người vừa nãy, nhí nhẹ nhàng lộc cộc một tí thôi.

Sư Từ và Bạch Dương tò mò, hai đứa ngồi trên ghế, nghiêng cổ ra ngoài để ngó. Có một tấm bình phong lớn, che ở giữa, nên chỉ có thể đoán lờ mờ đường dáng người cao ráo của một chàng trai, đi sát bên cạnh là một cô gái, có vẻ khá xinh đẹp.. Họ cũng không chắc nữa.

"Woaaaaa~! Ghê à nhaaaa!!!" - Sư Từ và Bạch Dương cực sốc khi thấy hai người đi từ trong tấm bình phong đi ra, cả thân cả người hiện rõ giữa ánh đèn điện trắng vàng, rõ đến từng lọn tóc trên đầu. Không ngờ được luôn, còn khoác tay nhau nhìn rõ tình cảm.

"Ghê ha ghê haaaa. Bất ngờ quá đi mất!!!" - Sư Từ không nhịn được, xách hẳn váy đứng dậy, đi đến trước mặt hai người.

Là Ma Kết và Nhân Mã chứ ai. Ngày trước rõ là đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, hận chỉ muốn băm vằm nhau ra. Giờ nắm tay.

Ma Kết có vẻ cao hơn hay sao đó. Sư Từ đã đi giày cao gót nhưng vẫn không thể so bì được. Năm tháng tôi luyện nên có vẻ cũng rắn rỏi hơn, khuôn mặt thì đặc biệt càng thêm nghiêm nghị và trưởng thành. Nhìn không thấy một tí nào dính dáng đến hai chữ "hiền lành" hay "dễ tính". Cứ ngộp ngộp thờ sao đó. Da dẻ cũng đen hơn. Chắc có mỗi cái đầu cua, gần như trọc lóc là vẫn như trước. Mà kì lạ, tóc ngu thế nhưng nhìn Kết vẫn đẹp trai hơn khối thằng là sao?!

Còn Nhân Mã. Xinh trẻ khoẻ đẹp. Gì cũng hơn trước đây. Chắc do yêu vào nó thế.

"Nào em iêu, lại đây ôm cái nào." - Nhân Mã tiến lại, ôm chầm lấy Sư Từ, rồi quay sang ôm Bạch Dương. Cuối cùng là ba đứa ôm nhau thắm thiết, không rời.

Lâu lắm mới gặp nhau, vậy mà lại sắp thành vợ người ta rồi.

"Em phải hạnh phúc đấy nhé." - Khoé mắt Mã đã có giọt nước mắt chực chảy xuống. Nhưng ngại lộp trang điểm trên mặt, cô cứ ngửa ngửa cổ lên trên, lấy ngón tay chấm chấm một tí rồi thôi. Ánh mắt vì thế mà long lanh đến lạ. Chỉ biết nhìn Sư Từ từ trên xuống dưới, không nói được gì nữa vì xúc động.

Đúng lúc đó, lại có thêm người bước vào.

Sư Từ và Bạch Dương không bắt ngờ lắm, nhưng Kết và Mã thì phải nói là trợn mắt lên mà nhìn.

Song Ngư và Thiên Bình đi vào, giữa hai người còn kẹp thêm con bé Bắp Cải - hôm nay bé mặc chiếc váy trắng, nhìn xinh ỏi là xinh.

"Ui ui Bắp Cải đến à.. lại đây mẹ bé cái nào.." - Sư Từ với Bạch Dương liền bỏ rơi hai đứa đang đứng cạnh mình, sấn sổ tiến đến nựng con bé lên, chọc cho nó cười thích chí, khúc khích đến tí cả mắt lại.

"Gi thế này?? Chúng mày cười rồi để rồi đây à??" - Nhân Mã thoát khỏi trạng thái đơ, tiến lại. Chỉ thấy Song Ngư và Thiên Bình nhìn nhau cười, rồi cả hai lại đưa mắt nhìn con mình. Nhân Mã cảm thấy phát rồ mất, quá nhanh - "Này này. Đừng có mà cười. Thật đấy à???"

Nhân Mã sau đấy cũng tiến lại gần nựng Bắp Cải. Xinh quá đi mất.

Đứng bên cạnh, Ma Kết với Song Ngư chỉ yên lặng đứng nhìn, để kệ bốn người kia trêu chọc rồi chơi với bé.

"Mày giỏi thật đấy." - Giọng Ma Kết không che được sự ngưỡng mộ. Cậu thì chỉ mới cách mạng thành công, còn thằng này, đi mẹ lên chủ nghĩa xã hội luôn rồi. Khác nhau một trời một vực.

Song Ngư cười đáp lại - "Chứ cứ tiếp tục phát huy thôi. Anh chẳng có lời khuyên gì nhiều." - Hồi đó, còn trẻ, mới gây dựng sự nghiệp, trang trại khi ấy chẳng to lớn gì, thậm chí còn đang cực kì khó khăn vì mất mùa, nhưng cậu và Thiên Bình vẫn quyết cười. Thật tốt, vì giờ họ có một gia đình nhỏ thôi, nhưng hạnh phúc. Nếu chọn lại, cậu vẫn chọn Thiên Bình, chưa bao giờ cậu hối hận cả.

Nhiều thứ trong cuộc đời, nếu lỡ rồi, là lỡ cả đời. Chẳng bao giờ có thể tìm lại.

..

Nhờ Bắp Cải cứ bí bô bí bô tập nói, lại còn chạy lăng xăng khắp phòng, sự căng thẳng trước khi bước vào lễ đường của Sư Từ đã tan biến từ bao giờ.

Lúc ấy, Bắp Cải tự dưng chạy biến ra đằng sau tấm bình phong. Chưa gì con bé đã thích chơi cái trò trốn tìm rồi.

Đột nhiên, một giọng nam trầm vang lên.

"Bất được rồi nhé." - Mọi người giật mình nhìn qua. Trong lúc tất cả đang nói chuyện, hình như có người đã đẩy cửa bước vào mà mấy đứa nó không để ý. Sau đó, Bắp Cải được bế bổng lên trời. Mấy người có thể nhìn cái đầu bé tí xíu của con bé nhấp nhô phía trên tấm bình phong, hai mắt cười tí, neho neho hết lại.

Song Từ!!!!

Cậu đã đứng dậy và còn đi lại được nữa chứ! Dáng người vẫn cao ráo như ngày nào, nhìn như thể một siêu mẫu trong bộ vest đơn giản.

Song Từ để Bắp Cải trở lại xuống đất, thật nhẹ nhàng, khi con bé đứng vững rồi, cậu mới từ từ buông tay ra. Tất cả mọi người không hên mà cùng ủa tói. Đứa thì ôm, đứa thì nắm tay, sờ soạn.. Tai nạn ngày đó như một bóng đen dang kín trong trí nhớ của tất cả bọn nó. Cảnh Kim Ngưu cùng gia đình Song Từ khóc ngất lên ngất xuống trong bệnh viện. Rồi lời chẩn đoán bệnh của bác sĩ, rằng Song Từ sẽ không bao giờ theo nghiệp thể thao mà cậu yêu thích đưưac nữa.. Tất cả như những vòng xoáy sâu hun hút, lại lạnh lẽo vô tình. Đan xen đó là hình ảnh Song Từ mặt trắng bệch, nằm im lìm trên chiếc giường trắng muốt cả tháng trời chẳng có một chuyển biến khả quan gì.

Thật may, cuối cùng Song Từ vẫn là tai qua nạn khỏi.

Bọn nó lại có thể tụ họp lại đây. Cùng nhau. Ai cũng mỉm cười, mừng thầm trong lòng.

"Derek." - Từ cửa truyền tới một giọng nữ rất nhẹ nhàng, chen ngang đoạn hội ngộ của bọn nó.

Song Từ nghe thấy, vội vàng rời đi.

Chắc là Nguru nó gọi rồi - Cả bọn đoán trong lòng, lại thầm cười trong lòng. Chỉ có Nguru mới khiến khuôn mặt điển trai của Song Từ lộ vẻ cấp bách, như đứng ngồi không yên vậy đó.

Ha! Kim Nguru thật.

Nhưng cái bụng to phình ra đằng trước như thế là sao?!

Hình như ai hôm nay cũng giấu giếm một sự bất ngờ nào đấy, chỉ chờ chờ khoảnh khắc bùng nổ. Người sau còn làm người ta sốc hơn với người trước.

"Ghê ta. Bầu bí to thế này là đã cưới chưa đây?!... Hay là về ở chung rồi hai đứa nuôi nhau đến béo bụng??" - Bạch Dương nhìn cặp đôi mỉm cười hạnh phúc trước mặt mà không nhận được trêu chọc vài câu.

"Mới lĩnh giấy thôi. Tiệc cưới định qua hè tới làm, nhỏ thôi, chỉ có người nhà với nhau." - Song Từ thay Kim Nguru trả lời - "Đến lúc đó tao gửi giấy mời, kèm vé máy bay một chiều cho chúng mày. Lúc về tự bỏ tiền túi ra chi."

"Ủầy. Quá đáng. Sắp làm bố rồi mà keo kiệt!!"

Cả lũ ùa vào phân bác.

Nhưng mà. Dù đang nói chuyện với Song Ngư và Ma Kết ở bên cạnh nhưng một tay của Từ vẫn ôm trên eo của Nguru - Nguru hiền lành đứng ở một bên, bắt tay với Bắp Cải, hàn huyên với mấy đứa khác đủ thứ. Hai đứa đứng với nhau, một giây cũng không rời. Cả người Song Từ cao lớn, như làm bệ đỡ vững chắc cho Nguru, để cô dựa mãi thế. Thật buồn cười là, cứ đáp được câu có câu không, sau đó Song Từ quay sang ngó Nguru một cái, kế tiếp mới đáp nốt câu hỏi đối phương đang hỏi dở.

Chỉ từ ánh mắt và những cử chỉ thân mật nhỏ nhặt đó thôi đã đủ hiểu Song Từ quan tâm, yêu thương Kim Nguru như nào. Vẫn hết như ngày xưa. Tình cảm ấy chỉ có lớn thêm thôi chứ chẳng thay đổi gì.

Giờ làm lễ gần đến. Mọi người rút hết ra ngoài, để lại trong phòng chờ có mình Bạch Dương và Sur Từ thôi. Không khí lần nữa lại hồi hộp và căng thẳng.

Kim đồng hồ dịch gần đến giờ lành.

Bác Thành và bác Thủy cùng nhau bước vào. Bạch Dương liếc nhìn ra ngoài, để gia đình họ tâm sự với nhau. Với ai mà có một đứa con gái, chuyện thương tâm nhất chắc là khi tiền con bé về với nhà chồng.

..

Một lúc sau bác Thủy đi ra trước, hai mắt đỏ hoe, ở khóe mắt vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa kịp rơi đã bị bác lấy khăn tay thấm đi. Bạch Dương bịn rịn tiến lại gần, vòng tay ôm bác an ủi, vỗ nhẹ lên tấm lưng đã hơi cong cong lại gầy gầy của bác. Chẳng rõ từ lúc nào, trên tóc các cha các mẹ đã có vài chỗ hoa râm, nếp nhăn ở khóe mắt càng lúc càng sâu.

"Con ở lại nhé. Bác ra trước." - Nói rồi bác Thủy vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Bạch Dương, rồi từ từ rời đi, hướng về phía phòng tiệc.

..

Cùng lúc đó, ở phòng tiệc, có một vị khách đến muộn. Lúc đi đến cửa phòng mà người phục vụ chỉ, cậu ngỡ ngác đứng yên tại đó. Phía cuối kia có chẳng hai cái tên vô cùng quen thuộc, chắc chắn không nhầm rồi. Nhưng giờ cậu lại chẳng biết đi đâu nữa. Cậu đảo mắt nhìn quanh mà thấy ai cũng xa lạ.

"Eh! Yết. Ở đây!!" - Ma Kết là người nhìn thấy Thiên Yết đầu tiên, cậu đẩy ghế đứng dậy và đi về phía thẳng bạn thân. Hôm nay dùng từ "lâu lắm" đã nhiều rồi, nhưng cậu vẫn phải dùng. Thực sự là lâu lắm rồi.

Hai người ôm lấy nhau, vỗ vai đôm đốp đúng kiểu đàn ông với nhau. Hồi hạn qua loa về công việc đối phương hiện tại.

"Tao thì có việc gì chứ, chỉ là làm công ăn lương của nhà nước thôi."

Ma Kết dẫn Thiên Yết về bàn.

Bàn tay được cô dâu chú rể đặt cách, chỉ có tám người, chứ không như các bàn khác là mười người. Chỉ có bọn nó - những người anh em hàng xóm ngày nào, ngồi với nhau uống chén rượu mừng.

"Nào nào lại đây ngồi đi." - Song Từ ra hiệu cho Thiên Yết ngồi vào cái ghế ngay cạnh mình - "Mà chúng mày cũng lạ thật đấy. Là một đôi với nhau mà đưa đến trước đưa đến sau. Giải nó đến trước tận tháng nay để chuẩn bị rồi.. Mấy lại đến lúc phút chót."

Song Từ chỉ định đùa thế thôi, vì thực sự, chuyện này nó kì cục thật.

Ái ngờ đâu...

"Đừng trêu. Bọn tao chia tay rồi." - Thiên Yết cười nhạt, ngồi xuống cái ghế trống giữa Ngư và Kết, vừa hay, chỗ này lại còn không phải đối diện thẳng mặt với Cự Giải. Hôm nay, cô thật xinh đẹp.

Cả lũ á khẩu. Tự nhiên không khí trầm hẳn xuống.

"Ấy đừng im lặng thế." - Thiên Yết ngẩng đầu, thấy ai cũng mang vẻ mặt không biết nói gì - "Bọn tao ổn mà. Chia tay cũng được ba năm nay rồi, có ít gì đâu."

..

Ngay lúc ấy, tiếng đàn piano cất lên. Bản nhạc đang được đánh chính là "Brial March" - bản nhạc đám cưới huyền thoại. Mỗi khi giai điệu của nó vang lên, hình ảnh gọi lên đầu tiên trong suy nghĩ của mỗi người sẽ chính là màu trắng tinh khôi của váy cưới, và nhịp chân chậm rãi, nhẹ nhàng của cô dâu khi bước vào lễ đường.

Cánh cửa từ từ mở ra.

Cả căn phòng tối sầm lại, xung quanh chỉ có những ánh đèn nền đỏ lấp lánh lấp lánh, và ngọn đèn sáng trưng, rọi lên người cô dâu. Đi đầu là một cặp bé trai bé gái - mượn từ họ hàng của hai bên, mỗi đứa xách một giỏ hoa, cứ theo nhịp đàn, tung từng nắm cánh hoa lên trời. Sắc đỏ rơi xuống, đậu trên con đường trắng buốt tiến vào lễ đường, càng thêm nổi bật.

Theo sau, Sur Từ trong bộ váy cưới lộng lẫy, trùm khăn mặt che đầu. Tóc được búi cẩn thận, gài trâm cài tóc và một chiếc vương miện nhỏ. Từng đường nét khuôn mặt, như ẩn như hiện làm cô hôm nay càng thêm cuốn hút. Sur Từ khoác tay ba, hai người bước từng bước nhỏ tiến về phía trước, dưới ánh mắt trầm trồ của mọi người hai bên. Bạch Dương đi sau cùng, tay cầm lấy đuôi váy và tấm khăn che mặt của cô dâu, trái nó dài trên mặt đất. Người ta nhìn vào càng thêm xuyết xoa, thán phục trước sự lộng lẫy và kiều sa của chiếc váy cưới hôm nay của cô dâu.

Ở tận cuối đường, Song Ngu và chú rể Bảo Bình, phù rể Xứ Nữ đang đứng đợi.

Lấy một người có hôn nhân viên mãn làm chủ trì, người ta nói như vậy cô dâu chú rể sẽ hạnh phúc. Chọn đi chọn lại, mọi người thống nhất chọn Song Ngu - cuộc sống của cậu ta bây giờ chính là cuộc sống đáng mơ ước nhất. Công việc làm ăn, vợ con nhà xe.. tất cả đều đang ngập tràn trong hạnh phúc.

Còn về phía phù rể, chỉ là chọn đại thế. Cũng như phù dâu thôi. Hết người nên tạm thế đi. Mà Xứ Nữ cũng không phản đối. Chú rể và cô dâu là một cặp chẳng ai nói, còn cậu với cô, phù rể và phù dâu, cũng vừa vặn thành một đôi cân xứng, quá hiển nhiên.

"Con cảm ơn ba." - Bảo Bình xúc động nhận lấy tay phải của Sur Từ, nắm chặt trong lòng bàn tay mình, cũng nhận lấy cái vỗ vai đầy tin tưởng và tin nhiệm của ba vợ.

Sur Từ cảm nhận rõ được nỗi xúc động khi phải gả về nhà chồng, cô tiến lại, ôm chầm lấy ba mình, chỉ biết cắn môi nịn tiếng khóc chỉ chực bật ra. Nhận cái xoa lưng nhẹ nhàng của ba, cái vuốt đầu và vòng tay cùng bờ vai to lớn, vững chãi.. Cảm giác như ngày cô còn bé xíu. Sur Từ tự nhiên không muốn bị gả đi nữa.

"Nào. Lớn rồi, giờ phút này mà còn khóc sao hà mít ướt." - Giọng ba ảm áp, nhưng giờ đã hơi khàn đi vì tuổi cao. Từ lúc nào, ba cô, và mẹ cô đã trở nên già nua đến vậy..

Nuốt ngược nước mắt vào trong. Bàn tay của Sur Từ lần nữa ba cô đặt cùng chỗ với tay Bảo Bình. Cái vỗ nhẹ nhàng chân tình ngấm ngấm. Sau đó, ba Sur Từ bước xuống chỗ ghế ngồi bên cạnh vợ mình.

..

Cặp vợ chồng trẻ sắp thực sự thành một nhà, quay lưng về phía mọi người, nhìn hướng về Song Ngu.

"Hai bạn của tôi. Hôm nay được vinh dự đứng đây để đại diện mọi người làm chứng cũng như tuyên bố về chuyện tình yêu của hai người, tôi có một vài lời muốn nói..."

Song Ngu cho bật đoạn video ngắn đã được chuẩn bị sẵn, kể vắn tắt chuyện tình đẹp, nhưng cũng có lúc đứng gánh của cô dâu chú rể. Hình ảnh khi còn ở cấp ba, khi đã lên Đại học, khi yêu xa.. Tất cả theo bản nhạc "A thousand years" hiện lên trên màn hình, chân thực và vô cùng xúc động.

"Haha. Tôi đây đủ để mọi người và bản thân cô dâu chú rể hiểu được tình cảnh của mình rồi." - Song Ngu mỉm cười, quyết định tiến vào phần quan trọng nhất.

"Đến đây, nhân có đủ anh em họ hàng, nội ngoại gần xa và cả trăm bạn bè đồng nghiệp bao năm. với cương vị làm người làm chứng và chúc phúc cho hai bạn, tôi muốn hỏi lại lần cuối.."- Song Ngu cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm nghị thật chuẩn.

"Cô dâu. Sur Từ. Năm nay đã trải qua được 29 năm ế mốc rặng, nay đã đi được đến đám cưới này. Tao hỏi mày, thế rốt cuộc là mày có đồng ý gả bản thân cho thằng này làm vợ không? Mặc dầu tao biết thằng bạn tao còn nhiều khiếm khuyết, lương giáo viên đủ sống, không thể làm giàu.. chỉ có cái mặt là tạm ổn. Và đồng ý gả rồi, là phải chăm sóc nó, bao dung nó, hạn chế gây sự.. Trả lời! Có hay không?"

"Tao có. Đồng ý gả." - Sur Từ chết cười với lời dẫn. Nhưng vẫn là đồng ý.

"Ok. Xong một em." - Sự hài hước của Song Ngu làm mọi người bên dưới cười ngặt, chẳng đâu mà tìm được người chủ trì dễ dương thế này - "Eh thằng bạn tao. Bảo Bình. Cũng đã 29 xuân xanh. Ế, và suốt nửa thì phải lên núi lấy gái dân tộc khi hai đứa chia tay già. Mày có đồng ý lấy Sur không? Sau này trở thành một người chồng tốt, người cha tốt, một người trụ cột che chở cho gia đình mình. Vì vợ tao là bạn thân vợ mày nên tao biết, con này nhiều tật xấu, ăn ở bừa bộn, lại còn đang thất nghiệp.. Hỏi lần cuối rồi, có hay không? Giờ mày quay đầu còn thấy bờ, gật đầu cái là không có chuyện chia giường chia nhà rồi giành quyền nuôi con đâu. Chắc chưa?"

"Đồng ý."

Nghe tiếng của chú rể chắc chắn, như đinh đóng cột. Mọi người bên dưới vỗ tay rần rần.

"Cả hai thân chủ của tôi đã đồng ý trói với nhau cả đời. Bên dưới có ai phản đối không? Bắt đầu đếm.."

"Ba.. hai.. một..."

"Hết giờ. Phản đối vô hiệu. Vậy trao nhẫn đi..." - Song Ngu phẩy tay ra hiệu phù dâu phù rể tiến lên.

"Rồi được rồi. Hôn cái đi. Tuyên bố, hai đứa chính thức, nên vợ nên chồng!!!" - Song Ngu vừa nói vừa tự vỗ tay. Kéo theo một tràng vỗ tay, huýt sáo nữa của mọi người.

Tiếng pháo hoa giấy nổ râm rân, những mẫu giấy màu sắc sặc sỡ tung bay trên đầu cô dâu chú rể.

Bảo Bình tung tấm khăn che mặt, chui vào trong, hai tay cậu đặt lên vòng eo nhỏ nhắn và rồi đặt lên môi cô dâu một nụ hôn, thật lâu và thật lâu.

Tiếng huýt sáo và vỗ tay càng thêm ồn ào.

"Okok tách ra nào." - Song Từ cầm cái mic chọc lên người Bảo Bình, ép hai đứa tách ra - "Tiếp tới đây là lời phát biểu cũng là lời chúc phúc từ bố của cô dâu. Đại diện cho các bậc trưởng bối ạ.. mời bác."

..

"Bố vui lắm. Cây trồng gần 30 năm đã có được thành quả, lại còn bớt được một đứa ăn bám ở nhà.

Bố không buồn đâu. Con gái về nhà chồng, phải yêu thương chăm sóc bố mẹ chồng như bố mẹ ruột, nhớ chưa?

Vợ chồng phải bớt đi cái tôi của mình thì gia đình mới hạnh phúc được."

Bác Thành không quen phát biểu, nên lời chúc phúc bị cụt ngủn vậy. Song Ngư đang phải mời thêm một người nữa, đại diện cho lớp trẻ tuổi, cũng là người đã chính kiến quá trình yêu đương của hai người này lên nói đôi lời.

Cự Giải:

"Cảm ơn Bác Thành vì những lời phát biểu vừa rồi." - Cự Giải tiến lên đứng bên cạnh cô dâu và chú rể, mỉm cười thật rạng rỡ khi thấy bạn mình tìm được bến bờ hạnh phúc của bản thân. Tất cả mọi chuyện chỉ như mới từ hô. qua thôi mà..

"Cháu vẫn nhớ khi xưa, lần đầu Sur Từ dắt Bảo Bình về nhà, bác Thành một nháo, hai quát, ba cạo đầu không ưng ý con rể, lại còn vui mừng khi thấy hai người giận nhau nữa.

Cơ mà lúc ý cũng không thể nói là bác Thành sai được. Hai đứa khi ấy chỉ có 17, ngót ngét 18, cái tình cảm học trò có thể bền vững được bao lâu chứ. Thanh xuân là chia li, là tiếc nuối.

Hai đứa là đôi đầu tiên của nhóm, nên cũng được mọi người vun đắp cho nhiều nhất, nhưng lúc ấy, có lẽ tất cả đều không nghĩ hai đứa sẽ đi đến được ngày hôm nay.

Sự thật cũng chứng minh, hai đứa đã từng buông tay nhau thật, nhưng may mắn, người có duyên lại gặp, nợ tình thì lại về bên nhau.

Hôm nay được hai bên quan họ ư ai mời lên làm phát biểu, tôi muốn có vài lời muốn nhắn nhủ đến chú rể Bảo Bình.

Trước khi Sur Từ trở thành người nhà cậu, con bé là con gái nhà bác Thành, bác Thủy, là chị em của lũ chúng tôi. Chúng ta có thể là bạn 10 năm có lẻ nhưng nó vẫn là em gái tôi, vậy nên nếu cậu làm tổn thương nó, tôi sẽ đảm bảo không ai tìm được xác cậu.

Chúc cô dâu, chú rể hạnh phúc vẹn bền, mãi mãi thương nhau, con đàn cháu đống, càng già càng hạnh phúc."

..

Những bản nhạc nối tiếp nhau vang lên. Có "I do" của 911. Có "Sugar", Maroon5...

Món ăn được bê lên, cô dâu và chú rể thay một bộ đồ khác gọn gàng hơn và sau đó bắt đầu tiến đến từng bàn đón rượu mừng. Nhận lời chúc của tất cả mọi người đến chứng kiến ngày hôm nay.

Trước khi bữa tiệc thực sự kết thúc, dưới nền nhạc Piano cùng tiếng hát của một người bạn, bắt hát "Perfect" của Ed Sheeran vang lên..

..

Well I found a girl beautiful and sweet

I never knew you were the someone waiting for me

"Cause we were just kids when we fell in love

..

Thiên Yết tiến lại. Cự Giải mãi chỉ ngồi bên ngoài sàn nhảy hoa hồng kia, im lìm một góc. Ai cũng đã tìm cặp và tiến vào trong kia nhảy nốt điệu nhảy cuối.

"Làm một đoạn nhé." - Thiên Yết chia tay ra. Vô cùng tự nhiên vậy thôi.

Và sau đó là một bàn tay nhỏ đặt lên.

Giữa ánh đèn đỏ đen, khi mờ khi tỏ.

Giữa tiếng hát du dương, truyền cảm đến mê hoặc lòng người.

Hai người tiến ra giữa sàn nhảy giống mọi người, cầm lấy tay nhau, từng bước từng bước di chuyển như đang nhảy trên kí ức của họ.

..

"Cause we were just kids when we fell in love

Not knowing what it was

I will not give you up this time

But darling, just kiss me slow, your heart is all I own

And in your eyes you're holding mine

..

We are still kids, but we're so in love

Fighting against all odds

I know we'll be alright this time

Darling, just hold my hand

Be my girl, I'll be your man

I see my future in your eyes

...

Nhiều năm sau, Sư Tử giữ lại những quyển album và nhật ký của mình. Cô vẫn không khỏi bồi hồi khi thấy hai bức ảnh giống hệt nhau. Vẫn hơn ba mươi con người quen thuộc, chỗ đứng giống như đúng.

Nhưng khoảng thời gian lại cách nhau đến 11 năm lẻ mấy tháng.

Một bức, là trong buổi bế giảng, khi cô và mọi người, 18 tuổi - ngày mà tất cả mọi người ở bên nhau đông đủ, không thiếu ai hết.

Một bức, là trong đám cưới của cô, trong ảnh. Cô và Bảo Bình nổi bật nhất trong chiếc váy cưới và bộ vest.

11 năm hơn.

Mọi người lại trở về đứng cạnh bên nhau, cùng chụp với nhau bức ảnh, hệt như cũ, cũng chẳng thiếu mặt ai.

Thanh xuân mỗi người là câu chuyện riêng.

Chẳng ai giống ai.

Cũng chẳng đầu chẳng kết.

..

Với 12 người bạn họ,

thanh xuân sẽ mãi tiếp diễn,

thanh xuân là tất cả khoảnh khắc chúng ta - bên nhau.

..

"Bên nhau" - chỉ cần mỗi vậy.

..

[End - chương 69 // chương cuối]

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Oan Gia Nhà Bên được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.